

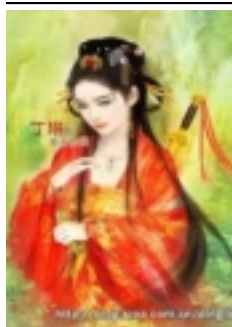
Ngạo khí hoàng phi

Contents

Ngạo khí hoàng phi	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05	16
6. Chương 06	19
7. Chương 07	23
8. Chương 08	25
9. Chương 09	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	92
29. Chương 29	97
30. Chương 30	99
31. Chương 31	106
32. Chương 32	110
33. Chương 33	113
34. Chương 34	117
35. Chương 35	122
36. Chương 36	126
37. Chương 37	131
38. Chương 38	136
39. Chương 39	142
40. Chương 40	147
41. Chương 41	153

42. Chương 42	159
43. Chương 43	164
44. Chương 44	170
45. Chương 45	175
46. Chương 46	180
47. Chương 47	185
48. Chương 48	191
49. Chương 49_phần 01	196
50. Chương 49_phần 02	201
51. Chương 50	203
52. Chương 51	205
53. Chương 52	210
54. Chương 53	216
55. Chương 54	222
56. Chương 55	227
57. Chương 56	232
58. Chương 57	237
59. Chương 58	242
60. Chương 59	248
61. Chương 60	254
62. Chương 61	259
63. Chương 62	264
64. Chương 63	269
65. Chương 64	274
66. Chương 65	280
67. Chương 66	285
68. Chương 67	291
69. Chương 68	296
70. Chương 69	301
71. Chương 70	307
72. Chương 71	314
73. Chương 72	319
74. Chương 73	323
75. Chương 74	329
76. Chương 75	335
77. Chương 76	340
78. Chương 77_end	345

Ngạo khí hoàng phi

Giới thiệu

Nàng đường đường là tiểu công chúa của tập đoàn Lăng Thị, tự nhiên lại lưu lạc đến nơi không hề có

1. Chương 01

Ngạo khí hoàng phi – chương 01

Theo một tiếng chuông vang lên, vườn trường yên tĩnh nhất thời ồn ào náo động hẳn lên. Một cô gái xách túi sách lên vai, lập tức đi ra khỏi phòng học. Dọc theo đường đi vô số ánh mắt theo sát nàng..... Có mấy nam sinh không sợ chết cổ lấy dũng khí tiến lên.....

“Bạn học Ngạo Tuyết, xin hãy nhận hoa của ta!”

Lăng Ngạo Tuyết không có ý dừng cước bộ lại, chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ: “Không cần!”

Nam sinh kia trong mắt hiện lên một tia thống khổ, thất vọng gục đầu xuống, tựa hồ sớm đã biết, cũng không dây dưa mặt dày mày dạn đi xuống, bởi vì hắn biết, hắn đã bị cự tuyệt, nếu còn tiếp tục dây dưa đi xuống hắn chỉ có một kết cục...! Không phải hắn không cố gắng, mà là đã có rất nhiều ví dụ máu chảy đầm đìa!

“Lăng Ngạo Tuyết, đi ăn cơm cùng được không?”

“Không!”

“Bạn học Lăng, chúng ta đi xem phim được chứ?”

“Không có hứng thú!”

“Bạn học Ngạo Tuyết, có hứng thú cùng ta đi chơi công viên không?”

“Ngây thơ!”

“Bạn học Lăng, ta có mấy bài không hiểu, ngươi có thể giúp ta học bỏ túi một chút hay không?”

“Không thể!”

“Ngạo Tuyết, hôm nay thời tiết tốt như vậy, chúng ta đi công viên ngắm hoa đi?”

“Nhàm chán!”

.....

Thật sự là “người trước ngã xuống, người sau tiến lên” a!

Bỗng nhiên có mấy người vạm vỡ đứng che ở trước mặt nàng, gã cầm đầu cười hì hì nhìn nàng: “Lăng Ngạo Tuyết, đừng tức giận như vậy, hầu đại ca ta đi uống hai ba chén rượu đi!”

Người này Lăng Ngạo Tuyết có biết, ở trường học chuyên môn vừa thu phí bảo hộ vô lại, vừa vui hoan đùa giỡn nữ sinh, bây giờ còn dám đem chủ ý này nói với nàng. Không phải nàng cố ý đi tìm hắn, là hắn tự chuốc lấy mà thôi.

“Không đi!” Lăng Ngạo Tuyết trực tiếp sảng khoái cự tuyệt.

“Ngươi nói không đi sẽ không đi, ta đây sau này sao có thể làm bữa được nữa?” Nhìn tiểu cô nương này tựa hồ một chút cũng không sợ hãi, điều này làm cho hắn cảm thấy trên mặt không có ánh sáng.

“Vậy ngươi cũng đừng làm bữa a?” Tiếp tục làm bữa cũng không nên tiền đồ, không bằng quên ác theo thiện là hơn.

“Ngươi..... không đi cũng phải đi.” Tên vô lại gắt gao bắt được cổ tay của nàng.

Dám cầm tay nàng, muốn chết ư! Lăng Ngạo Tuyết quyết định cho hắn một cơ hội cuối cùng: “Buông tay!”

“Không buông.” Vô lại chính là vô lại, vĩnh viễn là ép thiện sợ ác . Hắc tướng Lăng Ngạo Tuyết là một nữ hài tử yếu đuối. Chính hắc tướng đó là không nghe rõ, Lăng Ngạo Tuyết là hoa hậu giảng đường nơi này, cũng là nữ ác bá nơi này.

“Đây là do người nói đấy nhé.” Lăng Ngạo Tuyết gạt tay hắc tướng ra, hướng trên mặt hắc tướng đánh một quyền.

“Tốt, người dám đánh ta.” Lão đại hướng ánh mắt của hắc tướng tới các tiểu đệ, những người khác thấy tình thế như vậy bèn xông tới, vây quanh Lăng Ngạo Tuyết thành một vòng tròn chặt như nêm cối.

Chỉ một lát sau, âm thanh thống khổ khóc thét liên tiếp vang lên, mọi người nằm trên mặt đất rên rỉ.....

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Ngạo Tuyết đột ngột nở một nụ cười! Một nữ sinh chạy chậm đến bên người nàng, không khách khí nắm lấy tay nàng, nhìn thoáng qua mấy người nằm trên mặt đất, cười hì hì nói: “Ngạo Tuyết, hôm nay lại cự tuyệt bao nhiêu người?”

“Đại tỷ, ta không có rảnh để đi đếm!”

“Ta xem người là càng ngày càng ít, ta nói nếu người không ôn nhu một chút, thì sẽ có thiệt nhiều người bị người dọa chạy đó. Nói không chừng trong đó còn có chân mệnh thiên tử của người!” Đứng nhìn Lăng Ngạo Tuyết bộ dạng vẻ mặt điềm tĩnh, liền nghĩ đến nàng ôn nhu như nước, kỳ thật nàng là phần tử bạo lực trăm phần trăm, rất nhiều người không biết đã bị bề ngoài xinh đẹp của nàng lừa gạt . Hơn nữa nàng còn học qua triết quyền đạo, không thủ đạo, Judo....., một ít nam sinh tưởng chừng rắn đến người nào không bị đánh cho giống đầu heo mới là lạ.

“Nếu dễ dàng như vậy đã bị ta dọa chạy, làm sao xứng là chân mệnh thiên tử của ta?” Nụ cười, muốn làm lão công của ta, đánh thắng được ta rồi hãy nói!

“Nói cũng đúng a!”

“Oa.....”

Các nàng đang nói chuyện thì bị những tiếng thét chói tai liên tiếp cắt ngang! Lăng Ngạo Quân phiến chán che lỗ tai, nhìn phía tiếng thét chói tai phát ra, chỉ thấy một đồng nữ sinh hoa mắt nhìn chăm chăm vào nàng bên này xem, còn có những người đang cầm lòng bàn tay say mê chỉ, còn có cả những cái hôn gió...(bị n0: hơ, phục Tuyết tỷ thật, cả nữ sinh cũng mê thế này) Ta nhớ rõ ta chỉ chịu nam sinh hoan nghênh, khi nào thì ngay cả nữ sinh cũng.....

Ngạo Tuyết không rõ, cho nên đang muốn hướng người bạn tốt Tiểu Nhu để hỏi cho rõ, không ngờ lại phát hiện cả Tiểu Nhu cũng mang vẻ mặt mê gái nhìn mình. Không phải chứ? Ngay cả Tiểu Nhu cũng thích ta? Làm sao bây giờ? Ta không muốn thương tổn nàng, nàng là bằng hữu tốt nhất của ta, nhưng..... Nhưng ta thích là nam sinh, ta cũng không phải less a..... Đau l ầu không bằng đau nhanh, ta đành nhẫn tâm nói rõ chân tướng sự thật cho nàng! Được, quyết định như vậy đi.

Cắn răng một cái, dậm chân một cái (lần đầu tiên cảm thấy cự tuyệt một người như vậy thật tàn nhẫn, trước kia thật sự là đã làm quá nhiều): “Tiểu Nhu, ta.....”

Di? Không đúng, ánh mắt Tiểu Nhu không phải nhìn về phía mình, mà là hướng theo gã nam sinh vừa đi qua người ta. Ta nhất thời mắt sáng ngời: Nam sinh này thật đẹp trai! (Tùy Phong: “Kỳ tích! Người mà cũng nói ra những lời này sao! Thật là mặt trời mọc đằng Tây mà!)

Thì ra tên đầu sỏ gây nên là hắc tướng a! Hại ta một phen tự kỷ, thật sự là tức chết!(Phong Thanh: “Oán người ta gì chứ? Từ đầu tới cuối đều là tự người loạn tưởng mà.” Ngạo Tuyết: “Ta thích loạn tưởng đấy, người quản được ta sao?” Phong Thanh: “Mặc kệ người, ta đi đây!”)

“Tiểu Nhu, tỉnh lại đi! Người sớm đã đi mất rồi!” Lăng Ngạo Tuyết rống lên làm Tiểu Nhu bừng tỉnh, đồng thời cũng khiến cho người nào đó ngoái đầu nhìn lại.(Tùy Phong: “Oa, đẹp trai quá! Thật sự là ngoái đầu nhìn lại nụ cười mê hoặc mà!” Phong Thanh: “Người hoa mắt hay là ngốc đấy, người ta nào có cười?” Tùy Phong: “ Hừ, có hiểu hay không đây là thủ pháp sáng tác! Không hiểu cảm miệng đi!”)

Tiểu Nhu phục hồi tinh thần lại liền mạng kéo quần áo Ngạo Tuyết như điên:

“Ngạo Tuyết, người xem, người xem, hắc tướng nhìn ta , hắc tướng nhìn ta đó. Oa, thật sự là đẹp trai quá đi!”

“Uy, bỏ quần áo ta ra!”

Tiểu Nhu không để ý kháng nghị của Ngạo Tuyết, càng trầm trọng hơn:

“Không hổ là giáo thảo(*) trường chúng ta. Có thể làm bạn gái của hần chết cũng đáng!”

Nhìn bộ dáng Tiểu Nhu giống như chuẩn bị hi sinh, Ngạo Tuyết buông tha cho hành động của nàng, hỏi:

“Nam sinh kia là ai?”

Câu hỏi vừa đưa ra lập tức bị Tiểu Nhu xem thường:

“Không phải chứ? Người ngay cả hần là ai mà cũng không biết! Hần chính là bạch mã vương tử Doãn Thiếu Phong của nữ sinh trường ta, hơn nữa hần là bạn học cùng lớp với chúng ta đó!”

“Chưa từng thấy qua!” Nam sinh có thể lọt vào mắt nàng không có mấy người, nếu nàng đã nghe qua thì hần là sẽ không quên.

“Cũng đúng! Người mỗi ngày đến lớp thì đều gục xuống bàn ngủ, tan học chuông vang là bỏ chạy không thấy người đâu, hơn nữa Doãn Thiếu Phong cũng thường xuyên trốn học! Cơ hội các người gặp mặt quả thực rất thấp! Giận nhất là các người hai người một thì ngủ, một thì trốn học nhưng mỗi lần đến kì thi, vị trí thứ nhất, thứ hai luôn bị các người chiếm lấy, cho tới bây giờ cũng không có “người thứ ba” có thể chen vào hai người các người.....” Vừa nói tới chủ đề này, Tiểu Nhu liền thao thao bất tuyệt. Tiểu Nhu thực ra so với bọn hần chăm chỉ hơn rất nhiều, không hiểu sao mà thứ tự luôn từ phía sau sổ tính lên. Thật không công bằng a!

“Hả! Cái gì “người thứ ba”? Sao người nói mơ hồ thế!” Cái nam sinh kia mặc dù rất đẹp trai, nếu dùng để làm bạn trai thì vẫn có thể, nhưng để làm lão công thì còn phải xem xét biểu hiện của hần. (Phong Thanh: ‘Uy, người cũng thật là đa tình! Nếu làm không tốt người ta sẽ coi thường người.’ Ngạo Tuyết vẽ mặt cười gian: “Kia vẫn là phải xem người viết như thế nào? Ta mời người ăn cơm!” Phong Thanh do dự..... Tỳ Phong: “Người đừng để nàng dụ dỗ, chúng ta phải có đạo đức nghề nghiệp, giữ lương tâm với trời đất.....” Ngạo Tuyết: ‘Tính cho người một phần.’ Tỳ Phong vẽ mặt khinh thường: “Một chút đã nghĩ đến ta, người cũng quá xem thường ta! Ít nhất phải hai phần!” Mọi người cười ngất!)

“A, người vừa nói như vậy ta mới nhớ, kỳ thật các người hai người trai tài gái sắc, một là hoa hậu giảng đường, một là giáo thảo, thật sự là một đôi trời sinh!”

“Người không làm bà mối thật sự là lãng phí đó! Không nói với người nữa, ta muốn về nhà!” Nói xong bàn chân đã muốn chạy ngay đi.

“Khoan đã, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng. Quen người lâu như vậy, ta hình như chưa từng đến nhà người!”

Ngạo Tuyết lòng run lên, bắt đầu xèo xèo ngô ngô: “Này..... Này thôi, nhà của ta rất đơn giản cũng rất xấu, đại tiểu thư như người khẳng định là không thích ứng được, nhà của ta lại ở một nơi rất hẻo lánh, thôi quên đi!”

“Nhưng ta nghĩ.....” Tập trung nhìn vào, người đã sớm không thấy đâu! Đến nhà nàng cũng không phải muốn giết nàng, nàng làm chi mà bị dọa sợ như vậy?

“Nguy hiểm thật a, thiếu chút nữa bị phát hiện rồi!” Ngạo Tuyết vẫn chưa hoàn hồn, vỗ vỗ ngực nói. Một chiếc xe hàng hiệu nhỏ dừng lại bên người, Ngạo Tuyết theo thói quen đến ngồi ở phía trên. Xe đi đến một tòa nhà siêu cấp xa hoa cổ kính thì dừng lại. Ngạo Tuyết vừa mở cửa, phía sau hai hàng người xếp hàng thẳng tắp đứng nghiêm, bọn họ trăm miệng một lời hô:

“Tiểu thư!”

Ngạo Tuyết như trước lập tức bước về phía trước! Không sai, nàng là tiểu công chúa của tập đoàn Lăng Thị, trong cả nước không hề có đối thủ, mà nàng lại là người thừa kế duy nhất. Đây vốn là cuộc sống mà mọi người hâm mộ, nhưng lại không phải điều nàng muốn, nàng không muốn có nhiều trách nhiệm như vậy, cũng không tự tin sẽ gánh vác được! Thậm chí vì thân phận của mình, cho tới bây giờ nàng cũng không có một bằng hữu chân chính, cho nên nàng quyết định đối với người ngoài giấu diếm chuyện này!

Ngồi ở trước máy tính xem tiểu thuyết xuyên qua, Ngạo Tuyết không khỏi mong tưởng: Nếu thực sự được xuyên qua, nàng thật hy vọng có thể buông hết tất cả mọi điều, không có bất cứ trách nhiệm nào, làm bất cứ chuyện gì muốn làm..... Ai, nhưng thực sự có thể không? Di? Như thế nào càng ngày càng buồn ngủ vậy a? Mí mắt cứ đánh nhau à!! Chống đỡ cũng không được, ta muốn ngủ!!!

Ngay tại lúc nàng nằm úp sấp xuống kia, trong nháy mắt, máy tính phát ra một tia sáng mãnh liệt.....

(*): giáo thảo: ng' đẹp trai nhất của một trường >< giáo hoa: hoa khôi một trường.

2. Chương 02

Ngạo khí hoàng phi – chương 2

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Mông lung trong tai nghe được có tiếng người la lên.

“Không cần dậy a, hôm nay là lễ bái thiên không cần đi học, không cần làm phiền ta!” Ngạo Tuyết không kiên nhẫn vậy vậy tay! Dám quấy nhiễu mộng đẹp của bốn tiểu thư, muốn chết sao?

“Tiểu thư, người sao lại ngủ ở nơi này? Cần thận cảm lạnh đó!” Bên tai vẫn truyền đến thanh âm lạnh lẽo!

“Cái gì vậy?” Ngạo Tuyết buồn ngủ mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền thấy một nữ tử mặc đồ cổ trang, bộ dạng rất thanh tú đứng ở trước mặt lo lắng nhìn mình.

“Người là ai? Sao lại mặc thành như vậy, ở đây có quay phim sao?”

“Tiểu thư người làm sao vậy? Còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Ngạo Tuyết đánh giá bốn phía, một mảnh cổ kính, có điểm giống hoàng cung cổ đại mà trên TV thường chiếu. Ta chỉ mới vừa ngủ một chút, chẳng lẽ đã bị bắt cóc? Cũng không đúng, có người nào bị bắt cóc mà được đãi ngộ tốt như vậy!

“Người là ai? Nơi này là địa phương nào?” Không thể nào? Chẳng lẽ là.....

“Tiểu thư, người đang nói cái gì vậy? Nô tỳ là Lam Nhi a, tỳ nữ bên người của người Lam Nhi a! Người làm sao mà ngay cả nô tỳ cũng không nhận ra?”

“Tỳ nữ bên người? Hiện tại là triều đại nào?” Ông trời, người sẽ không nói cho ta biết, ta xuyên qua đó chứ?

“Tiểu thư, nơi này là Long Hiên hoàng triều! Người ngay cả nơi này cũng đã quên?”

Long Hiên hoàng triều? Trong lịch sử có triều đại này sao? Chẳng nhẽ ta đi tới thời không quái dị nào rồi?

“Cho nên ý của người là ta xuyên qua?”

“Xuyên cái gì?” Lam Nhi không hiểu ra sao, tiểu thư thế nào mà vừa ngủ dậy mà đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ?

“Không có gì! Chờ một chút, gương, gương!!!” Nữ tử này kêu ta tiểu thư, chẳng lẽ hồn phách ta đã đến trên người tiểu thư nhà nàng sao? Không phải chứ?

Lam Nhi thấy Ngạo Tuyết đột nhiên nổi điên thì hoảng sợ, tiểu thư từ nhỏ rất ôn nhu, cho tới bây giờ chưa từng lớn tiếng nói qua một câu, hiện tại sao lại giống như thay đổi thành một người khác? Nhưng vẫn giúp nàng cầm gương đến.

Hoàn hảo, hoàn hảo! Vẫn là chính mình! Chẳng lẽ ta cùng tiểu thư nhà nàng bộ dạng giống nhau, như vậy tiểu thư nhà nàng đi đâu? Ngạo Tuyết vuốt vuốt mặt mình, nhìn gương thâm nghĩ.

“Người là Lam Nhi? Ta đối với chuyện trước kia không có ấn tượng, ta nghĩ có thể là do mất trí nhớ. Người có thể nói cho ta biết về ta trước kia ra sao?” Không sao! Coi như là du lịch miễn phí đến cổ đại một lần, bất quá để phòng ngừa lộ ra dấu vết, nhất định phải đem hết thấy tìm hiểu rõ ràng trước.

“Cái gì? Tiểu thư, người mất trí nhớ? Sao lại vô duyên vô cớ mất trí nhớ? Tiểu thư, có phải người nói giống Lam Nhi không?”

Ngạo Tuyết nghiêm trang nói: “Người cảm thấy ta giống như đang nói giống sao? Có thể là do không cẩn thận đụng đầu vào đâu? Có điều..... ta đã nói ta mất trí nhớ, ta làm sao còn nhớ rõ ta mất trí nhớ như thế nào?” Thực xin lỗi a, Lam Nhi, ta thật sự là không đành lòng lừa một tiểu cô nương đơn thuần như người, nhưng nếu ta nói thật với người, người sẽ nghĩ là ta điên rồi.

“Vậy cũng đúng! Tiểu thư, người kêu Tiêu Vũ Tình, là thiên kim của Tri phủ đại nhân! Cũng là tài nữ đệ nhất của kinh thành!”

Thân phận này ta thích! Ngạo Tuyết lòng không khỏi nở hoa, nhớ tới trước kia xem tiểu thuyết xuyên qua, nhân vật nữ chính đều xuyên cả ngàn năm, gần nhất đến cổ đại đều trở thành phi tử của hoàng đế, bị mắc kẹt trong hoàng cung, còn phải tìm cách chạy trốn, thật là nhiều phiền toái! Mà chính mình xuyên qua lại là một thiên kim, có thể không có việc gì phải ra ngoài du ngoạn, cũng có thể xông vào giang hồ một phen, nếu gặp được một hiệp sĩ giang hồ, đàm luận một tình yêu kinh thiên động địa, quý thần khiếp vía, hai người cùng tiểu ngạo giang hồ, ngấm lại thật thích nha!

Lam Nhi nhìn Ngạo Tuyết ngây ngốc cười, bèn nói thêm: “Hơn nữa tiểu thư một tháng trước trải qua tuyển tú, bị Hoàng Thượng phong làm chiêu dung.....”

Tình thiên phích lịch!(sét đánh giữa trời quang) Đáng thương thay Ngạo Tuyết đang đắm chìm trong ảo tưởng tuyệt vời của chính mình còn chưa tỉnh táo lại, Lam Nhi đã mang đến một quả bom!

“Nói cách khác nơi này là hoàng cung, mà ta-là-tần-phi-của-hoàng-đế!” Thực không muốn tin chuyện tàn khốc này là thật!

“Vâng, tuy rằng chiêu dung ở hậu cung không phải lớn, nhưng với thông minh tài trí của tiểu thư nhất định có thể ở hậu cung giữ lấy vị trí nhỏ nhoi!”

Cái gì? Ta ở cổ đại không chỉ là nữ nhân của hoàng đế, mà còn là thân phận thấp hèn tần phi! Ngạo Tuyết có chút tức giận bất bình!

“Không đúng a, tiểu thư nhà người..... À không, ta! Người không phải mới nói ta là tài nữ đệ nhất kinh thành sao? Sao lại mới chỉ đến được chiêu dung?” Không phải hoàng hậu, thì ít nhất cũng là phi tử chứ!

“Tiểu thư vì tính tình ôn nhu nên không cùng các nữ tử khác tranh giành, người luôn luôn coi phú quý như mây bay, lão gia hao hết tâm tư vì tiểu thư giảng giải, nhưng tiểu thư kiên trì ăn mặc thanh đạm, giản đơn; khi tuyển tú thì biểu hiện cực kém, vì chính là không muốn vào cung, nhưng Hoàng Thượng vẫn lựa chọn tiểu thư!”

“Nga, thì ra là như vậy! Nguy rồi, cái..... hoàng đế kia đã tới nơi này hay chưa?” Nghe nói hậu cung ba ngàn mỹ nhân, hoàng đế không nhất định nhớ rõ Tiêu Vũ Tình này!

“Cái này.....” Lam nhi có chút khó mở miệng, Ngạo Tuyết trong lòng thâm than không tốt.

“Nói đi!”

“Không có ạ!”

“Hoàn hảo!” Ngạo Tuyết như trút được gánh nặng! Nếu hoàng đế đã quên nàng, nàng muốn chạy trốn ra hoàng cung dễ dàng hơn nhiều! Nhưng về phương diện khác nàng lại muốn: Cầu hoàng đế đáng chết, cư nhiên dám quên bốn cô nương này! Đừng cho bốn cô nương tái gặp được, nếu tái ngộ, ta muốn người vừa thấy ta đã khó quên!

Đêm chậm rãi buông xuống! Lăng Ngạo Tuyết vô sự phải làm, nơi này lại không có máy tính, TV, thật sự là nhàm chán muốn chết! Liền sớm tiến vào mộng đẹp!

Mây trắng phiêu phiêu, giống như quay chung quanh bên người nàng, nhất thời hứng lên liền thân thủ đi bắt! Nhưng làm sao cũng không bắt được. Lúc này, một nữ nhân cổ đại chậm rãi đi tới! Tập trung nhìn vào mới phát hiện nàng kia cùng nàng bộ dạng giống nhau như đúc!

Nàng kia cũng đang mê hoặc nhìn nàng!

Hai người đồng thời mở miệng hỏi: “Người là ai? Vì sao bộ dạng giống ta như vậy?”

Ngạo Tuyết vuốt cằm, nói: “Ta là Lăng Ngạo Tuyết!”

Nàng kia ngạc nhiên nói: “Thì ra người chính là Lăng Ngạo Tuyết!”

Ngạo Tuyết càng thêm ngạc nhiên: “Người biết ta sao?”

“Đúng vậy, ta vừa cảm giác tỉnh lại đã nghe thấy mọi người gọi ta là Ngạo Tuyết, còn nói cái gì mà thể kỷ hai mươi mốt!”

“Người? Chẳng lẽ người chính là Tiêu Vũ Tình?”

“Àn! Người làm sao lại biết?”

Ngạo Tuyết vỗ vỗ đầu mình: “Ta sớm nên nghĩ đến !..... Bởi vì tại thời điểm ta tỉnh lại, Lam Nhi gọi ta là Tiêu Vũ Tình! Xem ra chúng ta là linh hồn trao đổi rồi?”

“Linh hồn trao đổi?” Tiêu Vũ Tình có điểm không hiểu!

“Ha ha.....” Đột nhiên truyền đến hai giọng nữ thanh thúy.

Lăng, Tiêu hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía phát ra thanh âm! Chỉ thấy hai hình người bán trong suốt nháy mắt xuất hiện ở trước mặt các nàng!

“Các người là ai?” Lăng, Tiêu đồng thời hỏi.

“Tại hạ Vân Đạm Phong Phan, các người có thể gọi ta Phong Thanh!”

“Tiểu nữ tử Tùy Phong!”

Lăng Ngạo Tuyết: “Các người vì sao mà ở trong này? Chúng ta lại vì sao cũng ở nơi này? Còn có chúng ta vì sao lại trao đổi linh hồn?”

Phong Thanh: “Khách quan đừng nóng vội, xin nghe tại hạ chậm rãi nói tới. Đầu tiên, ta muốn sửa lại một chút cho đúng, các người không phải trao đổi linh hồn, mà là cả linh hồn cả thân thể cùng nhau trao đổi, hiện tại chúng ta là ở trong mộng của hai người, còn có, sở dĩ các người hội trao đổi, là do một tay chúng ta sắp xếp.”

Lăng Ngạo Tuyết vừa nghe giận dữ: “Tại sao đem chúng ta trao đổi? Hai người nhàn rồi không có chuyện gì có phải không? Làm sao ta lại xuyên qua chứ?”

Tùy Phong: “Đúng vậy, chính là bởi vì rất nhàm chán thôi! Xem người khác luôn xuyên qua, chúng ta cũng muốn thử xem mà thôi! Cho nên liền tuyển hai người các người!”

Tiêu Vũ Tình thanh âm ôn nhu vang lên: “Các người cũng có thể hỏi ý kiến của chúng ta mà!”

Phong Thanh, Tùy Phong lập tức vô tội quát to đứng lên: “Oan uổng a!”

Ngạo Tuyết quát: “Câm miệng! Còn kêu oan uổng gì, các người có bao giờ hỏi qua ý kiến của chúng ta.”

Phong Thanh: “Rõ ràng là người nói nếu có xuyên qua, người nguyện ý buông hết thấy hiện đại. Chúng ta đây không phải thỏa mãn tâm nguyện của người sao?”

Ngạo Tuyết ghen lời!

“Vậy còn ta thì sao?” Tiêu Vũ Tình thanh âm tuy là ôn nhu, đã có chút loại cảm giác giận dữ!

Tùy Phong: “Bởi vì chân mệnh thiên tử của các người đều ở lần thế giới khác của nhau. Khi đến giờ, nếu các người vẫn kiên trì trở lại thế giới của mình, chúng ta sẽ đưa các người trở về!”

Phong Thanh: “Các người coi như một lần du lịch khác thường thôi! Chúng ta đi! Các người hảo hảo nhận thức một chút!”

Ngạo Tuyết thấy Phong, Thanh hai người định đi thì hết sức ngăn các nàng lại: “Chờ một chút, nếu chúng ta phải làm lẫn nhau, nhưng chúng ta cũng không biết chuyện của lẫn nhau, thật dễ dàng bị hoài nghi! Hơn nữa một người rất cô đơn, ta cùng Vũ Tình có thể thường xuyên gặp mặt hay không?”

Tùy Phong một bộ thâm trầm bộ dáng, gật gật đầu, nói: “Nói cũng có đạo lý! Được rồi, hôm nay bốn cô nương liền mở lòng từ bi miễn phí đưa các người một đôi nhẫn Linh Tê Giới!”

Vũ Tình: “Dùng như thế nào?”

Phong Thanh: “Rất đơn giản thôi! Các người mỗi người một cái, nếu ai muốn gặp đối phương, liền ấn vào cái nút màu đỏ bên trái nhẫn, nhẫn của đối phương sẽ phát ra một tia màu đỏ, đây, các người xem.” Nói xong liền dùng tay ấn nhẹ cái nút màu đỏ trên nhẫn, quả nhiên một chiếc nhẫn khác liền phát ra tia sáng màu đỏ. Phong Thanh tiếp tục nói: “Nếu đối phương cũng muốn cùng người gặp mặt, hơn nữa để thuận tiện, liền ấn cái nút màu đỏ trên nhẫn của chính mình, như vậy hai người các người sẽ lập tức tiến vào giấc ngủ, có thể ở trong mộng gặp lại. Nhưng nếu không thuận tiện, liền ấn một cái nút màu xanh bên phải nhẫn, nhẫn đối phương sẽ tỏa ra tia màu xanh, sau đó cũng ấn cái nút bên phải, như vậy là được rồi.”

Ngạo Tuyết nhìn một tia xem thường: “Rất đơn giản, bất quá người nói rất phức tạp. Nói xong trời đã sáng!”

Tùy Phong: “Vậy không quá rầy rầy hai vị tâm sự nữa. Cáo từ!” Ra lệnh một tiếng, hai người biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

“Ngạo Tuyết, xem ra chúng ta hỗ trợ làm đối phương thật tốt đi!” Vũ Tình bắt đầu dĩ cười cười!

“Được thôi! Ta sẽ hảo hảo mà làm tốt Tiêu Vũ Tình, sẽ không làm cho người mất mặt. Nói không chừng, còn có thể cho người trở thành hoàng hậu nương nương!” Ngạo Tuyết đối với điểm ấy rất là tự tin! Không nói thì thôi, riêng xem tiểu thuyết xuyên qua nữ nhân vật chính người nào không phải nổi tiếng cũng là tả ủng hữu bảo (bên trái ôm, bên phải ấp), từng người lại từng người! Bất quá ta sẽ không giống nữ nhân vật chính này, sẽ không thích hoàng đế có một đồng lớn lão bà.

“Hoàng hậu sẽ không tốt! Ta cũng không thích, cha ta đưa ta vào cung, cũng không phải vì thấy người sang bắt quàng làm họ, chính là cha ta vẫn hy vọng ta có thể hiệp trợ Hoàng Thượng thống trị thiên hạ.”

“Nga. Nói như vậy phụ thân người chính là thuộc loại quan tốt yêu nước thương dân a!”

“Ân! Cha ta là tri phủ của kinh thành, tuy một lòng báo nước tri ân, không nề hà quan tỵ chức vị, nhưng ở kinh thành toàn là hoàng thân quốc thích, là nơi quan lớn tập hợp, phụ thân người nào đều đắc tội không nổi!”

“Hiếu được, hiếu được, loại này trên TV trình diễn không dưới trăm lần! Người yên tâm, ta nhất định sẽ làm phụ thân người đạt được nguyện vọng. Không, về sau cũng là phụ thân ta!”

“Vậy phụ thân ta về sau nhờ người chiếu cố.”

“Cha ta cũng muốn phiên toái người, bạn học Ngạo Tuyết!” Nói xong, Ngạo Tuyết, không, hiện tại nên gọi là Vũ Tình cười hì hì nhìn nàng.

“A? Nga, được, Vũ Tình tiểu thư!”

“Ha ha ha.....” Hai cái tiếng cười quanh quẩn trong mộng.

“Kế tiếp ta sẽ giảng chuyện của ta.” Vũ Tình (về sau Vũ Tình chính là Ngạo Tuyết) nói!

“Ân!”.....

3. Chương 03

Ngạo khí hoàng phi – chương 3

“Ai..... Thật nhàm chán a! Lam Nhi, có cái gì vui không?” Vốn định trước tiên ở hoàng cung thăm thú vài ngày, sau đó chuẩn ra ngoài cung, du ngoạn giang hồ, xông pha trời đất! Tốt nhất là vượt qua đại hội võ lâm, nếu gặp được một tuyệt thế cao thủ học được một vài chiêu thức thì càng tốt. Nhưng ở hoàng cung vài ngày mới biết được ta chiêu dung nho nhỏ này căn bản là không thể đi được. Bên này là cung điện của Cảnh quý phi, bên kia là tiểu Hoa viên của Dung phi nương nương, vốn tưởng ngự hoa viên là thoải mái, cứ nhiên chạy ra thì một thái giám kỳ quái nói cái gì mà hoàng hậu nương nương đang ở đây ngắm hoa, không được đến quấy rầy! Ta xem như hiểu được, ở hoàng cung mà yếu thế sẽ sống không giống người, không nịnh bợ hoàng đế là không được. Khó trách các phi tử đều tranh giành, đấu đá lẫn nhau để tranh thủ tình cảm..... Bất quá, muốn ta giống mấy nữ nhân không biết gì này, sống cả đời chỉ để hoàng đế kia ngẫu nhiên lâm hạnh (lâm hạnh = thị tẩm), chỉ có bốn chữ — không có khả năng!

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Lam Nhi nhìn Vũ Tình lại ngẩn người, không khỏi trầm nghĩ: Tiểu thư càng ngày càng cổ quái, mấy ngày nay luôn ngẩn người, còn cả ngày kêu nhàm chán, trước kia một ngày ôm một quyển sách cũng chưa nói cái gì, nhưng hiện tại còn giống như chưa thấy qua nàng cầm sách!

“A? Người vừa nói cái gì?”

“Lam Nhi là nói, tiểu thư cảm thấy nhàm chán, có thể đánh đàn hoặc là xem qua sách, tiểu thư trước kia đều như vậy!”

“Đánh đàn? Đọc sách? Ta thà ngủ còn hơn!” Trước kia Vũ Tình chính là như vậy ư, ta một ngày cũng chịu không nổi!

“Đi! Không bằng chúng ta đi chơi điều đi!” Ở thế kỷ 21 muốn tìm nơi để chơi điều cũng thật khó khăn, vừa ra khỏi cửa không thấy phố xá tấp nập thì cũng là nhà cửa chọc trời.

“Chơi điều? Chỉ sợ không được đi! Tiểu thư hiện tại là nương nương, hơn nữa hiện tại là ở trong cung, nếu gây ra sai lầm gì.....”

“Đình đình..... Thả cái điều thôi mà hội như thế nào a? Mặc kệ, hiện tại dù là hoàng đế đến đây ta cũng muốn đi thả (Vũ Tình: “Phỏng chừng hần cũng sẽ không đến!” Phong Thanh: “Người sai lầm rồi, ha ha ha.....”), người nhanh đi lấy giúp ta!”

Cách đó không xa, một nam tử thân áo dài màu xanh bước nhanh xuyên qua hành lang dài, phía sau thái giám tổng quản Lý công công gắt gao đi theo, vừa đi vừa cung kính đối nam tử nói: “Hoàng Thượng, ngài đi chậm lại một chút! Hoàng Thượng tự mình cải trang vi hành rất nguy hiểm, hay là phái ngự lâm quân đi theo bảo hộ?”

“Phái ngự lâm quân thì còn gì là cải trang vi hành, người đừng đi theo trăm nữa!”

“Nhưng là..... Hoàng Thượng!”

“Không có gì nhưng là, đây là thánh chỉ!” Hoàng đế Âu Dương Chính Hiên trầm giọng nói, Lý công công nghe vậy lập tức ngừng lại, mặc dù hần nhìn hoàng đế lớn lên từ bé, nhưng hần cũng biết rõ mình chẳng qua chỉ là phận nô tài, chọc giận hoàng đế kết cục tất là đáng buồn! Chỉ có thể nhìn bóng hoàng đế rời đi!

Thoát khỏi Lý công công, Âu Dương Chính Hiên không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lý công công này càng ngày càng dong dài. Cước bộ nhanh hơn tiếp tục đi tới..... Đột nhiên hần cước bộ thả chậm, đơn giản là cách đó không xa xuất hiện một hình ảnh duy mi: Một nữ tử thân bạch y nằm ở trên cỏ, khép hờ ánh mắt, giống như một tiên nữ lạc phàm, nàng trong tay cầm sợi dây nối với một chiếc điều cánh bướm tự do tự tại bay cao ở phía chân trời.

Tựa hồ có một cỗ ma lực hấp dẫn hoàng đế đến gần nàng.....

Đang nhàn nhã phơi nắng thái dương, thả điều, nghe chim hót, Vũ Tình rất tự tại, chỉ cảm thấy tự nhiên trên mặt ánh mặt trời bị chặn lại.....

Mở to mắt vừa thấy, một bóng người mơ hồ ánh vào mi mắt, lập tức bóng người càng ngày càng rõ ràng..... Tuần mỹ ngũ quan, thâm thúy đôi mắt, vi kiều cái mũi, khêu gợi bạc thân, đao tước cằm, góc cạnh hình dáng rõ ràng..... Trời ạ! Cho dù là điêu khắc sư giỏi nhất cũng chưa chắc điêu khắc ra người như vậy! Hảo soái nga, ta gặp được thiên sứ sao? Khuynh quốc khuynh thành như thế, thật là một nam tử hại nước hại dân! Khi nào thì ta cũng biến thành mê gái thể này?

Vũ Tình cười cười chính mình, mở miệng nói:“Uy, người có biết người đang ngăn trở ta phơi nắng hay không?”

Hoàng đế sững sốt một chút, hần chẳng thể nghĩ tới câu đầu tiên của nàng nói đúng là như vậy, ở trong mắt nàng rõ ràng thấy được kinh diễm!

“Người đang làm cái gì?” Âu Dương Chính Hiền hảo tâm tình hỏi.

“Vô nghĩa! Người có mù hay không, ta không phải đang chơi đùa sao?” Người cổ đại thật sự là ngu dốt, rõ ràng như vậy đều nhìn không ra.

“Làm càn!” Cho tới bây giờ không ai dám nói như vậy với hần! Xem nữ tử này hần là một tằm phi? Có phi tử nào thấy trẫm không tìm mọi cách lấy lòng (sao ca ca tự tin thế =.=)

“Có ý tứ gì. Rõ ràng là chính mình trọn tròn mắt nói dối, còn dám mắng ta!” Vũ Tình tức giận ngồi xuống trừng mắt nhìn hần.

Chính Hiền nhìn nàng trừng mắt giận, sao lại cảm giác giống như thật là chính mình sai lầm rồi. Khẩu khí nhuyễn xuống:“Người là ai a?”

“Ta chính là ta!” Lại là một vấn đề ngu ngốc. Bộ dạng đẹp trai như vậy mà chỉ số thông minh lại cực kì thấp, quả nhiên là ông trời công bằng! Giống như ta vậy tài mao song toàn thật sự là tuyệt vô cận hữu!(Tùy Phong: “Vấn đề này ngu ngốc sao? Ta thấy mọi người hỏi như vậy thực rất bình thường.” Vũ Tình:“Ta nói ngu ngốc thì là ngu ngốc, nói nữa ta bãi công!” Tùy Phong: “Được, người là nữ nhân vật chính, người lớn nhất!”)

“Tên người là gì?” Hoàng đế lại hảo tính tình hỏi! Trong đời lần đầu tiên có người dám cùng hần nói chuyện như vậy, nhưng cũng thật thú vị.

“Nga...Tiêu Vũ tình! Còn người?” Vũ Tình thản nhiên nói.

Hoàng đế lại sững sốt: “Người không biết?” Nha đầu kia cư nhiên không biết hần? Khó trách dám nói lớn như vậy, đúng rồi, hần không có mặc long bào! Cư nhiên có người không biết hần, có lẽ hần có thể có một cái bằng hữu chân chính.

“Ai rảnh biết người.” Người ta đi đến cổ đại, làm sao biết được người tên là A Miêu hay A Cầu (haha...Hiền ca bị so sánh với chó mèo), cho dù hiện tại mẫu thân ta ở cổ đại đứng ngay chỗ này ta cũng không nhận thức.

“Uy, ta ngẩng đầu nhìn người như vậy rất đau a, ta không thích loại cảm giác bị trên cao nhìn xuống này! Cùng nhau nằm đi!” Nói xong quay đầu nằm xuống.

Nữ tử này cũng quá lớn mật đi? Rõ như ban ngày lại mời một nam tử cùng nhau nằm trên cỏ, chẳng lẽ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Nhưng nàng là tằm phi, coi như là trẫm với lão bà nằm cùng nhau vốn cũng không có gì, vấn đề là nàng cũng không biết thân phận của trẫm.

“Uy, người rốt cuộc nằm hay không nằm? Không nằm thì đừng chắn ánh sáng của ta!” Nam tử này thật ngu ngốc a!

Hoàng đế do dự một chút cuối cùng vẫn là quyết định nằm xuống. Hần không cam lòng rời đi như vậy, trên người nàng tựa hồ có một cỗ ma lực hấp dẫn làm cho người ta nhịn không được muốn hiểu biết về nàng, thân cận nàng. Trước kia sao lại không phát hiện ở hậu cung có nữ tử như vậy?

Thì ra nằm ở trên cỏ, phơi nắng thái dương lại thoải mái như vậy! Nhìn trên trời điều theo gió tung bay, lúc cao lúc thấp, giống như tâm tình cũng theo gió tự do bay bổng, bay ra thâm cung đại viện này..... Nghiêng đầu nhìn qua, hé ra tuyệt mỹ dung nhan như trước khép hờ ánh mắt, lười nhác nằm ở bên người mình, sâu trong tâm khảm có một chút xúc động.

“Người còn chưa nói người là ai? Sẽ không phải là Vương gia chứ?” Quay đầu phát hiện nam tử nhìn chăm chăm vào mình không dời mắt, cảm thấy hân hân anh tuấn vài phần, mặt có một chút đỏ! Chẳng nhẽ trên mặt ta có cái gì?

Bên tai đột nhiên truyền đến Vũ Tình thanh âm dễ nghe, kéo suy nghĩ Chính Hiên trở về, mới phát hiện Vũ Tình cũng đang nhìn hân, khuôn mặt đỏ bừng càng có vẻ quyến rũ động lòng người.....

“Không phải!”

“Là thị vệ a? .”

“Cũng không phải!” Trầm muốn xem nàng có đoán được hay không.

“Cũng không phải? Chẳng lẽ là.....” Vũ Tình vẽ mặt bất khả tư nghị.

“Đ đoán được?” Đề đoán không ra, trầm hoài nghi nàng có phải hay không ngu ngốc .

Hoàng đế nghĩ Vũ Tình khiếp sợ, sau đó kinh sợ quỳ xuống, thỉnh cầu mình tha thứ. Nhưng chỉ thấy Vũ Tình vẽ mặt thờ dài cộng thêm đồng tình:“Ai..... Đáng tiếc, đáng tiếc”

Chính Hiên nghĩ tới trăm ngàn loại của biểu tình nàng, lại không nghĩ tới loại vẽ mặt này, đây là biểu tình gì?

“Đáng tiếc cái gì?”

“Ai..... Bộ dạng anh tuấn như vậy, cư nhiên..... Cư nhiên lại là thái giám.” Thật sự là giận chân giận dữ a!

“Cái gì? Thái giám?” (haha...thái giám...>o<) Hoàng đế kinh ngạc không thể khép miệng lại. Nàng..... nàng lại đem trầm tướng thành thái giám, trầm có điểm nào giống thái giám? Oa, nữ nhân này rốt cuộc từ đâu tới đây?

“Thực xin lỗi! Ta không nên đề cập tới chuyện thương tâm của ngươi! Tuy rằng ngươi là thái giám, nhưng ta sẽ không xem thường ngươi, về sau chúng ta chính là bạn tốt.” Vũ Tình hào sảng đem tay đặt lên bả vai Chính Hiên.

Hoàng đế cuối cùng phục hồi tinh thần lại, vừa rồi chịu đả kích thực không nhỏ. Nàng cư nhiên đem trầm trở thành thái giám, nhưng nàng nhưng lại hội đối tốt với một thái giám, ngấm lại tần phi của hân đối với đầy tớ, thái giám, cung nữ coi mạng không ra gì, mà nàng còn muốn cùng một cái thái giám làm bằng hữu. Thật sự là một nữ tử thiện lương. Người trong thiên hạ có người nào không đối trầm vâng vâng dạ dạ, chỉ có nàng dám cùng trầm nói như vậy, nếu nàng đã biết thân phận trầm, nàng có thể cùng những người khác giống nhau hay không.

“Nô tài Tiểu Hiên Tử!”

“Cái gì nô tài không nô tài, đều là bạn tốt cả. Về sau, ta gọi là ngươi Tiểu Hiên tử, ngươi bảo ta Vũ Tình được không?” Vũ Tình nháy lóe sáng mắt to. Cặp mắt kia trong suốt như nước, làm cho người ta khó có thể cự tuyệt! Có lẽ nàng thật sự là một tiểu tiên tử lạc xuống phàm trần, là lễ vật tốt nhất ông trời đưa xuống cho trầm.

“Hảo. Vũ Tình!”

“Tiểu Hiên tử.” Vũ Tình vui vẻ cười rộ lên, đây chính là bằng hữu đầu tiên của nàng ở cổ đại. Đột nhiên đây điều trong tay bị đứt.....

“Bay mất rồi. Trầm..... ta giúp ngươi tìm trở về.”

“Không cần. Cũng không giữ lại được, vẫn là để cho nó tự do tự tại bay đi. Sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu giới rất cao. Nếu vì tự do, hai người đều có thể hạnh phúc.” Vũ Tình không phải không có cảm khái nói.

Hoàng đế trong lòng run lên, lẩm bẩm nói: “Sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu giới rất cao. Nếu vì tự do, hai người đều có thể hạnh phúc.” Thân là đế vương hần há có thể bỏ xuống hết thảy chỉ vì tự do, tự do đối hần rất xa vời. Đồng thời nữ tử trước mắt lại làm cho hần khiếp sợ, như thế không giống tư tưởng người thường, hần thân là đế vương cũng không dám mơ tưởng, nhưng nàng lại tự nhiên như vậy nói ra.

“Đúng vậy. Thật muốn ra cung a, cả ngày bị nhốt ở trong này thật nhàm chán.”

“Người muốn ra cung?”

“Đúng vậy, đang.....” Vũ Tình như là nhớ tới cái gì, cười gian nhìn Chính Hiên.

Chính Hiên có loại dự cảm bất hảo: “Người nhìn gì?”

“Người ở trong cung hần là lâu rồi, đến lúc đó khả năng sẽ mời người tới hỗ trợ a.”

“Tốt! Người đến lúc đó nhớ nói rõ cho ta biết.” Trầm diện rồi, giúp đỡ phi tử chính mình rời cung trốn đi. Nói sau, người muốn xuất cung còn không phải chuyện của trẫm. Bất quá, trẫm mới không cho người ra cung dễ dàng như vậy.

“Nhằm nhìn bầu trời cảm giác như thế nào? Thực thích đi?”

“Thích?”

“Chính là thực thoải mái.” Cùng người cổ đại nói chuyện thật khó khăn.

“Ân. Là thực thoải mái.” Cho tới bây giờ chưa từng xem qua thiên không, thì ra trời có thể đẹp như vậy.....

Một ngày này trong cung có một cảnh sắc thực xinh đẹp: Một đôi nam nữ nhân nhã nằm trên cỏ xanh tươi, ngắm nhìn mây bay trên bầu trời. Thiên địa vạn vật lâm vào thất sắc!

4. Chương 04

Ngạo khí hoàng phi – chương 4

Hơ hơ, 1 chương hơi dài nên ta tách ra vậy. Mà ta tách tùy hứng a ~

“Tiểu thư, người cẩn thận một chút, tại sao thả điều lại phải leo núi a?” Lam Nhi lo lắng nhìn bóng người phía trên. Tiểu thư là bị làm sao vậy? Trở nên rất hiếu động. Bất quá, nàng thích tiểu thư như vậy. Dương nhiên, tiểu thư trước kia cũng tốt lắm. Một động một tĩnh, rất khó tưởng tượng các nàng là cùng một người. Nhưng tiểu thư lại không có tỷ muội sinh đôi, nên đây đúng là tiểu thư thật a. Nhưng không hiểu sao lại có cảm giác là lạ?

“Yên tâm, tiểu thư ta thân thủ thật sự rất mạnh mẽ, sẽ không xảy ra chuyện gì...” Lời còn chưa nói hết, chân liền giẫm vào khoảng không lao thẳng xuống.

Thảm rồi, lúc này mà rơi nhất định sẽ rất khó xem. Không biết mặt sẽ trở thành cái gì? Ở cổ đại lại không có bệnh viện chỉnh dung. Thật sự là thiên đồ hồng nhan a!

Vũ Tình hơi sợ hãi, nhắm mắt lại chuẩn bị nhận một khắc thống khổ này, nhưng đau đớn như trong dự đoán cũng không có truyền đến.

Di? Như thế nào lại mềm mềm, chẳng lẽ có người làm đệm miễn phí cho ta! Là ai bất hạnh như vậy. Vũ Tình mở to mắt vừa thấy, oa, lại là một đại soái ca ở trước mặt. Nếu nói tiểu Hiên Tử là tác phẩm đặc ý nhất của điêu khắc sư, thì hần chính là nhân đẹp nhất từ trong tranh bước ra a. Hôm nay thật là đào hoa, liên tục gặp được hai nam nhân dễ nhìn, nhưng lại là cái loại đẹp trai rồi tinh rồi mù này. Cổ đại đẹp trai

chính là quá nhiều, nếu có thể mang vài người đến hiện đại, khẳng định sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nghe nói ở công ty đang tìm người phát ngôn, ta xem hần cũng rất thích hợp.

“Cô nương, cô nương. Người không sao chứ?” Thanh âm trầm thấp, dễ nghe vang lên.

Hảo hảo thanh âm nga. Người đẹp trai thanh âm cũng rất dễ nghe, đủ thập toàn thập mỹ. Nếu là ở hiện đại khẳng định sẽ trở thành ngôi sao nổi tiếng.

“A? Không có việc gì!” Lúc này mới phát hiện chính mình đang bị nam nhân dễ nhìn kia ôm ấp, lập tức nhảy ra. Lần đầu tiên bị người khác phẩy ngoài cha nàng ôm, hai đám mây đỏ nhanh chóng nhảy lên mặt, lại còn có chút nóng nóng.

Hần, sắc mặt bất biến, nhìn nữ tử trước mắt này có chút chân tay luống cuống thì không khỏi gờ lên một tia mỉm cười, vừa rồi ở xa xa hần nhìn thấy một thân ảnh màu trắng ở hòn giả sơn nhảy lên nhảy xuống, thì không lý khai tầm mắt ra được..... Lúc nàng chuẩn bị ngã xuống, tâm không hiểu sao co thắt lại.

“Người có người ký hẹn rồi sao?” “Mặt hàng tốt” như hần hần là đã sớm có người ký rồi.

“.....” Cô nương này vừa rồi không phải là bị đập đầu vào đâu chứ, sao lại nói toàn những lời lạ lùng.

“Không nói lời nào là đúng rồi sao?” Vũ Tình có chút thất vọng, nhưng nàng cũng không tính bỏ cuộc: “Không bằng người theo ta được không? Tập đoàn Lăng thị chúng ta tiền lương cao, phúc lợi tốt, cam đoan ra giá không thấp hơn công ty của người.” Vốn công tác này là không cần đại tiểu thư nàng xuất mã, bất quá thỉnh thoảng không bằng ngẫu ngộ, nếu để nàng gặp, liền thay công ty làm sự kiện này đi. Tuy rằng nàng không quan tâm chuyện nội bộ công ty, nhưng tốt xấu gì cũng là của cha nàng.

“Cô nương, người xác định người không có việc gì?” Có muốn tìm thái y xem qua một chút không?

“Cô nương?” Tiêu Vũ Tình lúc này mới phản ứng lại, chính mình hiện tại không phải ở hiện đại, sao lại gặp được nam nhân dễ nhìn đầu óc liền choáng váng. Công lực nhiều năm nàng tu luyện đi đâu hết rồi? Xem ra nàng cần phải tu luyện thêm vài năm nữa. Ngượng ngùng cười: “Ta không sao, vừa rồi chỉ là nói giỡn với người thôi.”

Lam Nhi lo lắng đã chạy tới, vội vàng hỏi: “Tiểu thư người không sao chứ? Hừ chết Lam Nhi a.”

“Ta không sao, ta.....” Vũ Tình nói chưa xong, Lam Nhi đã phát hiện nam tử bên người tiểu thư, hoảng hốt nói: “Nô tỳ tham kiến Cẩn Vương gia.”

“Bình thân!” Âu Dương Cẩn Hiên thần nhiên nói.

“Vương gia? Người là Vương gia sao?” Vũ Tình ngây ngốc hỏi. Cưng nhiên muốn cùng một Vương gia ký ước, nàng tưởng tượng lấy bá đạo bồ đầu mình ra, nhìn xem bên trong có phải toàn hồ dán hay không? Sao lại mất mặt như vậy? Nàng lớn như thế này cũng chưa từng mất mặt vậy a.

“Đúng vậy!” Cẩn Hiên lại gờ lên mỉm cười, làm cho người ta cảm giác như có gió xuân thổi qua.

Vũ Tình cảm khái: Nam tử này tươi cười thật xinh đẹp mà không biết thị vệ Y Thiên phía sau Âu Dương Cẩn Hiên há mồm to đến nỗi đủ để nuốt vô mấy quả trứng chim. Hần theo Vương gia mười mấy năm, Vương gia vốn là bất cầu ngôn tiểu, hôm nay cư nhiên đối với nữ tử này nở nụ cười, hơn nữa còn tận hai lần. Không thể nói đây không phải là một kỳ tích, lập tức hần quyết định nhất định phải đem tin tức tốt lành hôm nay nói cho hạ nhân toàn quý phủ, lãnh khốc Vương gia mà bọn họ tối tôn kính nở nụ cười.

“Nga, vậy đa tạ ân cứu mạng.” Người cổ đại hần là tỏ vẻ cảm tạ giống như vậy.

“Nhắc tay chi lao, cô nương không cần phải cảm tạ.” Nếu có thể, hần hy vọng cơ hội như vậy có thể nhiều đến vài lần, hần cũng sẽ không ngại. Tuy rằng nghĩ như vậy là có điểm tà ác, nhưng hần tin tưởng mình có năng lực cứu nàng, hơn nữa cam đoan không bị thương một sợi tóc nào.

“Đối với người là nhắc tay chi lao, đối ta là siêu nghiêm trọng, nếu rơi xuống không gãy xương, vẫn là chấn động não, hoặc là hủy dung, ta đây khi còn sống không muốn bị hủy a.” Tiêu Vũ Tình khoa trương nói.

Nàng có phải đem vấn đề nghĩ đến rất nghiêm trọng hay không? Xem nàng khoa chân múa tay vui sướng, làm bộ dáng như thật, Cẩn Hiên đã muốn cười ra. Cô gái này thật sự rất thú vị!

“Đúng rồi, người tên là gì?” Vũ Tình không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi. Cùng hần hàn huyền lâu như vậy còn không biết tên người ta.

“Âu Dương Cẩm Hiên!”

“Âu Dương Cẩm Hiên? Tên rất hay!” Ít nhất so với cái hoàng đế Âu Dương Chính Hiên kia dễ nghe hơn nhiều. Không biết như thế nào, nàng đối với tên hoàng đế kia rất phản cảm. Trên TV, hoàng đế bình thường đều là loại người chỉ có thể cùng hoạn nạn, không thể cùng phú quý. Vừa mắc bệnh nghi ngờ nghiêm trọng, vừa bạc tình quả hạnh, thay đổi thất thường, tóm lại hoàng đế không phải là người tốt. Vương gia sẽ không như vậy, lại nhiều vàng bạc châu báu, vương gia trước mắt này còn có hảo dung mạo. Quả thực là hoàn mỹ không sót mẻ! Nếu thật sự ở đây tìm một chân mệnh thiên tử, hần chính là người tốt nhất để chọn. Nghĩ đến đây, Vũ Tình đột nhiên như là bị cái gì đánh trúng, chính mình đang miên man suy nghĩ cái gì vậy?

Cẩm Hiên bởi vì một câu ca ngợi đơn giản của nàng, giờ lên lần thứ ba mỉm cười hôm nay của hần. Không biết như thế nào, hần nhìn nàng vui vẻ cũng thấy thực vui vẻ.

“Không biết phương danh cô nương...”

“Gọi ta Vũ Tình, Tiều Vũ Tình.”

Nữ tử trước mắt không giống nữ nhi bình thường câu thúc, tùy tính tự nhiên càng làm cho nàng có vẻ siêu phàm thoát tục. Rốt cuộc người nào mới chân chính là nàng, là nàng linh động hoạt bát, là nàng ngại ngùng thẹn thùng, hay là nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoặc cũng là nàng hiện tại dũng cảm, không kiềm chế.

“Uy, người ngây ngốc gì vậy? Chi bằng chúng ta làm bằng hữu đi.” Nói xong nàng vươn tay ra. Cùng Vương gia này làm bằng hữu cũng không sai, về sau nếu gây họa gì có thể nhờ hần hỗ trợ. Ha ha ha.....(Tùy Phong: “Hảo gian tiểu hài tử.”) (Bjno: đúng đúng >o< tỷ gian quá...tội nghiệp Cẩm Hiên ca)

“Này.....” Cẩm Hiên kinh ngạc nhìn tay nàng vươn đến. Nàng đây là có ý gì ??

“Bắt tay a!” Cổ nhân thật sự là rất ngốc (ko bít tỷ nói câu này lần thứ mấy a ~), ngay cả bắt tay cũng đều không hiểu.

Bắt tay? Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy có được không? Nhưng là nhìn đôi tay ngọc thon dài của nàng, thật muốn cả đời nắm lấy, vĩnh viễn không buông. (hơ hơ, chưa gì ca đã gục ngã trước VT tỷ roài)

Âu Dương Cẩm Hiên kìm lòng không đậu vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nháy mắt một cổ nước ấm thẳng hướng trái tim, làm cho tâm hần lạnh như băng nhiều năm trở nên ôn nhu lạ thường, lòng phủ đầy bụi nhiều năm giờ khắc này cũng đang dần mở ra

Bàn tay thật ấm áp, tại thời không khác thường này ta lần đầu tiên cảm thấy ấm áp. Đôi tay hần làm cho người ta có cảm giác thật an toàn, tựa hồ chỉ cần được hai bàn tay này nắm lấy, cái gì cũng sẽ không sợ. Tùy Phong nói chân mệnh thiên tử của ta là ở nơi này, chẳng lẽ là hần sao?

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Tiểu thư cùng Vương gia là làm sao vậy? Vì cái gì đều không nhúc nhích nhìn chăm chăm đối phương?

“A? Như thế nào?” Vũ Tình như mới tỉnh mộng, phát hiện tay mình còn đang bị hần nắm, bèn lập tức rút ra.

“Tiểu thư, sắc trời đã tối muộn, chúng ta nên trở về đi.”

“Nga, là nên trở về rồi. Cái kia..... Cẩm Hiên a, người là Vương gia, hần là huynh đệ của hoàng thượng?” Trước tiên thăm thính thân thể bối cảnh hần một chút rồi nói sau. Nói không chừng về sau khi chạy trốn cũng cần hần hỗ trợ.

“Ân, ta là huynh đệ của hoàng thượng, hàng năm trấn thủ biên cương, gần nhất vừa mới hồi kinh.” Khi nào thì chính mình cũng trở nên dong dài như vậy? Nghe nàng kêu chính mình Cẩm Hiên, không biết như thế nào lại hội vui sướng dị thường như thế?

“Oa, trần thủ biên cương da, võ công hần là rất cao cường.” Văn võ song toàn da, thần tượng!

“Cô nương quá khen.”

“Gọi ta Vũ Tình.”

“Hảo, Vũ Tình!” Tên này hần hội nhớ kỹ cả đời.

“Tiểu thư, thật sự đã khuya.” Xem hai người trò chuyện với nhau thật vui, thật sự không đành lòng quấy rầy, nhưng quả thật đã quá muộn. Huống hồ trong cung nhiều tai mắt, nếu bị người nhìn thấy đối với thanh danh tiểu thư cũng không tốt.

“Đã biết. Kia..... Ta đi trước. Cẩn Hiên, nếu rảnh nhớ tìm ta a.” Có điểm lưu luyến, Lam nhi này để làm chi luôn làm bóng đèn a.

“Ta sẽ tìm người.” Chúng ta nhất định hội gặp lại.

Vũ Tình đi vài bước rồi, lại quay đầu lại, hướng hần cười sáng lạn, phất tay nói:“Cúi chào!” Sau đó mới đi tiếp.

Cẩn Hiên nhìn thân ảnh nàng dần dần đi xa cho đến khi khuất mắt. Tuy rằng không biết câu cuối cùng của nàng là có ý tứ gì, nhưng vừa rồi hình ảnh nàng ngoái đầu lại cười cũng đã thật sâu khắc vào trong lòng....(ca ca rơi vào lưới tình nhanh thế ^^)

“Vương gia, chúng ta cần phải đi. Hoàng Thượng còn đang chờ!” Nhìn Vương gia vẫn đứng yên không nhúc nhích, Y Thiên nhắc nhở.

Hoàng Thượng? Xem Vũ Tình chắc không phải cung nữ, hần là tần phi, đúng rồi..... Quay người lại, Cẩn Hiên thì triển khinh công hướng ngự thư phòng bay đi.....

“Vương.....” Y Thiên còn không chưa kịp phản ứng lại, đã không thấy Cẩn Hiên thân ảnh. Vương gia hôm nay thật sự rất khác thường, kia thật sự là Vương gia hàng ngày vẫn thành thực ổn trọng, xử sự không sợ hãi, Thái Sơn bằng cho tiền mà sắc không thay đổi sao?

5. Chương 05

Ngạo khí hoàng phi – chương 5

Trong ngự thư phòng, Âu Dương Chính Hiên tay cầm tấu chương, nhưng tâm tư lại sớm bay lên chín tầng mây, bay đến bạch y nữ tử trong lòng kia

“Hoàng huynh, hoàng huynh.....”

“Tiểu Lý Tử, người nào ồn ào thế?” Người nào dám lớn mật ở trong ngự thư phòng ồn ào như thế?

“Hình như là Cẩn Vương gia? Để nô tài đi xem.”

Tam đệ? Không có khả năng, Tam đệ trầm ổn như thế thanh âm sao lại mạnh mẽ? Cho dù năm đó ngoại di xâm lược, đánh tới biên cương hần đều là một bộ dáng lạnh nhạt. Hần từng nghĩ đến cho dù có một ngày tận thế, tam đệ hần trên mặt cũng sẽ không có nhiều lắm biểu tình.

“Hoàng huynh!”

Chính Hiên đi ra, thấy Cẩn Hiên có chút thở hồng hộc, chắc là đã chạy tới. Rốt cuộc có việc gì làm cho hần sốt ruột như vậy? Làm cho ngay cả hình tượng của lãnh khốc Vương gia hần cũng không để ý.....

“Tam đệ, chuyện gì làm cho Cẩn Vương gia luôn luôn lạnh nhạt lại thành bộ dáng sốt ruột như vậy?” Khó mà thấy được biểu tình không hề giống hần như vậy, đương nhiên phải trêu chọc một phen. (tội nghiệp Cẩn Hiên ca)

“Hoàng huynh, ta.....” Cẩn hiên xèo xèo ngô ngô, vẻ mặt đỏ bừng, tựa hồ có chút khó có thể mở miệng.....

Chính Hiên bất khả tư nghị nhìn Cẩn Hiên mặt biến sắc, càng thêm tò mò, lớn như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của hần, xem ra có trò vui đây.....

“Tam đệ, huynh đệ chúng ta có cái gì không thể nói chứ?” Từ nhỏ, bọn họ tình cảm cũng rất tốt, quả thực là thân mật khăng khít, chia sẻ bí mật của nhau. Loại tình cảm này đối với bên trong hoàng thất quả thực đáng quý.

“Ta.....” Cẩn Hiên do dự một chút, lúc này quỳ một gối xuống dưới.

“Hoàng đệ, người đây là.....”

“Thần đệ chưa bao giờ cầu xin hoàng thượng, nay có một chuyện muốn nhờ, hi vọng Hoàng Thượng có thể đáp ứng.”

Cái gì? Tam đệ cứ nhiên có việc cầu hần, người như hần cứ nhiên cũng có việc yêu cầu người khác, xem ra sự tình không nhỏ.

Hoàng đế nâng hần dậy, ôn hòa nói:“Tam đệ không cần như thế, có việc gì cứ việc nói.” Sau đó xoay người cầm lấy tách trà, chờ Cẩn Hiên kinh thiên động địa đại sự.

“Hoàng huynh, thần đệ..... Nếu là thần đệ yêu thích một vị tần phi của hoàng huynh, không biết hoàng huynh có thể từ bỏ thứ yêu thích hay không.....”

Nói còn chưa dứt lời, hoàng đế mới vừa uống trà vào lập tức phun ra.....

“Hoàng Thượng, ngài cẩn thận một chút!” Lý công công vỗ nhẹ lưng hoàng đế nói.

“Cái gì?” Hần nghe có nhầm không?

“Thần đệ yêu thích một vị tần phi của hoàng huynh, muốn thỉnh hoàng huynh.....” Hoàng huynh sẽ không phải không đáp ứng chứ? Hoàng thượng chưa bao giờ để ý nữ nhân, trừ bỏ năm đó Tư Đồ cô nương ở ngoài cung, hần cho tới bây giờ còn không thấy qua hoàng thượng đem nữ tử nào khác để ở trong lòng. Cho nên hần cho đến bây giờ không nghĩ tới, Hoàng thượng sẽ không đáp ứng. Nhưng nếu thật sự đáp ứng thì làm sao bây giờ? Lần đầu tiên đối với một nữ tử có cảm giác động tâm, hần không muốn buông tay như vậy.

“Chờ một chút, người..... Người vừa rồi như vậy là vì điều này.” Hoàng đệ không gần nữ sắc cứ nhiên vì một nữ nhân mà rung động, rốt cuộc kia là nữ tử như thế nào?

“Ân!” Cẩn Hiên trịnh trọng gật đầu.

“Người nói thực hay nói giả?” Hần vẫn là không tin tưởng. Cẩn Hiên hay nói giỡn khả năng là rất thấp, nhưng hần vì một nữ tử..... Khả năng lại càng thấp!

“Hoàng huynh người rốt cuộc có đáp ứng hay không?” Cẩn Hiên vội vàng hỏi.

“Đáp ứng đáp ứng, không phải chỉ là một nữ nhân thôi. Hiếm khi hoàng đệ có việc muốn nhờ, vì huynh sao có thể không đáp ứng? Huống hồ Cẩn vương phủ cũng nên có một nữ chủ nhân đi.” Hần cùng Cẩn Hiên là quan hệ gì chứ, sao lại để ý một nữ nhân? Cho dù người hần yêu hoàng hậu, hần cũng hội đáp ứng. Điều kiện trước hết là Cẩn Hiên có muốn hay không? Trên thực tế, hoàng hậu là đẹp hay xấu hần còn chưa thật sự xem qua, dù sao hần cũng không màng. Chính là nghe người ta nói chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa mà thôi..... Ngụy Trọng Hiên nữ nhi dù đẹp cũng chung quy là Ngụy Trọng Hiên nữ nhi mà thôi.

“Đa tạ hoàng huynh.” Cẩn Hiên như là một tiểu hài tử được kẹo vui sướng như vậy. Hần hoàn hảo đáp ứng rồi, hần hần là còn chưa gặp qua Vũ Tình?

“Chỉ là.....” Hoàng đế ra vẻ thâm trầm.

“Chỉ là cái gì?” Cẩn Hiên khẩn trương túm trụ ống tay áo hoàng đế hỏi, sợ hoàng đế lại hỏi hận .

Hoàng đế đều bị động tác giống tiểu hài tử của hắn làm cho buồn cười, cười cười nói: “Nếu là nàng kia đã từng cùng trẫm..... thì làm sao bây giờ?”

“Cái này..... chỉ cần hoàng huynh từ bỏ những thứ yêu thích, cho dù nàng thật sự đã bị hoàng huynh lâm hạnh, thần đệ cũng sẽ không để ý.”

Chính Hiên theo trong mắt hắn thấy được tia kiên định, xem ra hoàng đế hắn là thật sự động tình, nhưng lại không phải nhất thời mê luyến, mà là thật tâm đi xuống. Hắn ngạc nhiên thật muốn nhìn một chút rốt cuộc trong hậu cung tần phi nào lại có ma lực lớn như vậy?

“Ha ha ha..... Hoàng đệ, xem ra ngươi là thật lòng, được rồi, trẫm sẽ hạ chỉ đem nàng ban thưởng cho ngươi. Nói đi, nàng là người phương nào?” Hoàng đế này si tình thật có chút giống với tiên hoàng

“Không, hoàng huynh. Thần đệ muốn không chỉ có con người nàng, mà chính là muốn có được lòng nàng. Nếu nàng không có cam tâm tình nguyện yêu ta, ta sẽ không bắt buộc nàng.” Cường bạo bất hảo, điểm ấy hắn thực hiểu được. Có vết xe đổ của đại ca, hắn như thế nào hội không rõ. Năm đó đại hoàng tử chính là bởi vì cưỡng cầu, gây thành bi kịch. Cũng thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Chính Hiên!

“Ha ha, không thể tưởng được hoàng đệ trẫm lại si tình như vậy. Trẫm sẽ đáp ứng ngươi! Hi vọng ngươi sớm có ngày nắm được lòng mỹ nhân!”

“Đa tạ hoàng huynh.”

“Như vậy đi! Hoàng đệ tại kinh thành ở lâu thêm chút thời gian, biên cương tạm thời vô sự, ngươi cũng không cần lo lắng.” Thuận tiện cùng nữ tử trong lòng hắn hảo hảo mà bồi dưỡng tình cảm. Ca ca này của hắn coi như làm hết phận sự đi. Chỉ sợ đến ngày sau, hắn sẽ vì quyết định hôm nay mà hối hận không thôi!

“Ân!” Cẩn vương gia khôi phục bình tĩnh. “Ngụy Trọng Hiên nữ nhi làm hoàng hậu?” (hắc hắc, cáo lỗi với mọi người, ta nhầm ông Ngụy Trọng Hiên này vs ông Ngụy Trung Hiên trong lịch sử TQ >0< – ta đã sửa lại, tks nhiều)

“Đúng vậy.”

“Vì cái gì?” Ngụy Trọng Hiên đã nắm giữ triều chính, nữ nhi lại làm hoàng hậu, vậy Long Hiên hoàng triều này chẳng phải nên đổi họ rồi hay sao?

“Trẫm cũng hiểu được như vậy chỉ biết cổ vũ khí diễm hắn, nhưng hắn là Thừa tướng, nhiều văn võ bá quan đều là môn sinh của hắn, trước mắt vậy cách của hắn khá đồng, binh lực kinh thành lại phần lớn tập trung ở trong tay hắn. Phía sau không thể chọc giận hắn, huống hồ mẫu hậu đối nữ tử Ngụy Doanh Hoán kia có phần sủng ái, buộc trẫm phải phong nàng làm hoàng hậu.” Cho dù nàng làm hoàng hậu như thế nào, bất quá cũng chỉ là hư danh tạm thời. Có một ngày hắn nhất định hội đem nàng phế đi, vị trí hoàng hậu cũng là do hắn tạm thời hứa hẹn. Hắn cũng đã đáp ứng rồi!

“Hảo trấn an hắn, tranh thủ thời gian.” Cẩn Hiên thần nhiên nói, giống như là đang cùng hoàng đế thảo luận thời tiết hôm nay vậy.

“Ân. Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, chính yếu là trẫm đối với cái hoàng hậu kia.....thôi quên đi.” Hoàng đế xoay người, cầm lấy một bản tấu chương, nói: “Đây là bản tấu của tri phủ Hằng Châu, hiện nay Hằng Châu đang có nạn đại hồng thủy, tấu thỉnh triều đình mở quốc khố, xây dựng đê đập. Hoàng đệ thấy thế nào?”

“Ngụy Trọng Hiên có phản ứng gì?”

“Hắn tự nhiên là bày ra một bộ dáng yêu quốc thương dân, thỉnh cầu trẫm lập tức chi ngân khố, còn đề cử Lí Thành làm khâm sai đại thần, ai chẳng biết Lí Thành là thân tín của hắn.” Hoàng đế khinh thường nói, một ngày nào đó hắn nhất định đem tham quan vô lại này thẳng tay trừng trị, cho bần dân thiên hạ một cái công đạo.

“Tri phủ Hằng Châu Trương Thanh thật ra là một vị quan tốt.”

“Ân, nhưng nếu thật sự cử Lí Thành làm khâm sai, chỉ sợ ngân lượng hội ít đi một nửa. Trẫm vì truyện này mà đang phiền muộn. Nếu phái khâm sai khác, chỉ e rằng văn võ bá quan sẽ không tin nhiệm trẫm.” Cho

dù có người tín nhiệm, chỉ sợ Ngụy Trọng Hiền hội bí mật đem hấn giết chết. Đầu năm nay, trong cung đã có không ít người chết rồi.

“Hoàng Thượng nghĩ đến tứ đệ như thế nào?”

Hoàng đế bưng tỉnh đại ngộ: “Trẫm sao lại quên mất tứ đệ, bảo hấn tham gia chính sự còn khó hơn lên trời, nhưng bắt quá cùng Ngụy lão tặc đấu pháp, hấn thật sự rất có hứng thú. Hấn thật người thích hợp nhất.” Tứ Vương gia Dật Hiền(sặc, cả nhà ca ca đều tên là Hiền à) mặc dù với hấn không cùng mẫu thân sinh ra, nhưng là do đương kim Thái Hậu nuôi lớn từ nhỏ, hoàng thượng đối với hấn cũng tựa như đối với Cẩn Hiền. Dật Hiền phóng đảng không kiềm chế được, tự cho là tiêu sái, không màng đến ngôi vị hoàng đế. Cho nên bọn họ cũng vốn không có chút băn khoăn!

“Hấn hiện tại ở nơi nào?” Từ sau khi Cẩn Hiền hồi kinh, đệ đệ đáng yêu của hấn còn chưa có đến gặp hấn, mỗi lần thấy hấn đều giống như chuột gặp phải mèo, hấn có đáng sợ như vậy sao?

“Hấn a, giờ không phải ở Yên Vũ lâu thì cũng là ở Thẩm Xuân viện.” Tứ đệ này thật sự là rất phong lưu.....

Cẩn Hiền bắt đầu dĩ lạc đầu, Tứ đệ phong lưu như vậy cũng là chuyện bình thường, hấn chính là không nghĩ giẫm lên vết xe đổ mà thôi, không nghĩ đi theo con đường của phụ hoàng.

“Hàng Châu hàng năm đều có nạn hồng thủy, mở quốc khố phát chẩn chỉ sợ không trừng trị tận gốc.” Cẩn Hiền trở về vấn đề chính!

“Đúng vậy, vấn đề này trước đây tiên đế cũng luôn luôn tìm kiếm phương pháp giải quyết, đến nay cũng chưa có kết quả gì.” Hoàng đế không nghĩ vấn đề này lại nặng nề đến vậy, cũng không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được. Nhớ tới vừa rồi hoàng đệ bộ dáng giống tiểu hài tử thật sự là đáng yêu, trẫm còn không có xem đủ (éc, ca ca BT wá), nhanh như vậy lại biến thành Cẩn Vương gia trước kia, thực không thú vị. Không được, phải trêu hấn một lần nữa: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Đương nhiên phải đi gặp vị cô nương kia rồi.” Trẫm nhìn người còn có thể không thể trấn định như vậy?

Quả nhiên, hấn bắt đầu đứng thẳng: “Hoàng huynh, vẫn là quên đi, muộn như vậy nàng hấn là đã đi ngủ, không cần đi quấy rầy nàng. Thần đệ đi trước cáo lui.” Nói xong đã không thấy bóng người. Thật sự là đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng!

Để làm chi chạy nhanh như vậy? Trẫm cũng sẽ không ăn thịt hấn? Bắt quá cái nữ tử kia càng ngày càng làm cho trẫm cảm thấy hiếu kì.....

Âu Dương Cẩn Hiền vừa theo ngự thư phòng đi ra, Y Thiên lập tức theo sau: “Vương gia.”

“Tra một người, Tiêu Vũ Tình.” Cẩn Hiền phân phó nói.

“Là, Vương gia!”

6. Chương 06

Ngạo khí hoàng phi – chương 6

Đêm dài yên tĩnh, ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy được hoàng đế bên trong.

“Hoàng Thượng, thuộc hạ đã điều tra ra.” Thị vệ Trần Hàn bên cạnh hoàng đế cung kính nói.

“Nga? Nàng là nữ nhi của quý phủ nào?”

“Nương nương là thiên kim của tri phủ kinh thành Tiêu Tề Uyên, nghe đồn nương nương tài đức vẹn toàn, tài trí hơn người, được phong là kinh thành đệ nhất tài nữ. Nương nương là thàng trước vào cung tuyển tú, bị phong làm Tiêu chiêu dung.”

Tiêu chiêu dung? Vẫn là thàng trước vừa mới vào cung, vì sao trẫm không có một chút ấn tượng? Nói là tuyển tú, cũng bắt quá là vẻ ngoài thôi, hoàng hậu đã sớm điều động nội bộ, trẫm ghen một bụng khí nào có tâm tư nhìn tú nữ? Trẫm lúc ấy vì sao lại không thấy rõ nàng?

“Kinh thành đệ nhất tài nữ?” Xem bộ dáng của nàng, có chút hoài nghi.....

“Vâng!” Trần Hàn chắc chắn nói.

“Àn!” Hoàng đế trầm ngâm một tiếng. Cũng là, những lời sâu sắc như vậy nàng cũng có thể thuận miệng nói ra, có thể thấy được tài tình của nàng quả không bình thường.

Chính Hiền mặt nở nụ cười nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, thì một thanh âm quá dị vang lên, vừa nghe đã biết là thái giám: “Hoàng Thượng, Thừa tướng cùng vài vị đại nhân cầu kiến!”

“Truyền vào!” Hoàng đế biến sắc, cười lạnh một tiếng. Nhất định là vì chuyện phát chẩn, lão tặc như người sao có thể dễ yên?

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Ngụy Trọng Hiền dẫn thân tín của hắn chậm rãi đi vào ngự thư phòng (Phong Thanh: “Người khác không biết còn tưởng rằng là tới bức cung.” Tuy Phong: “Sớm muộn cũng sẽ vậy”)

“Bình thân, đã trễ thế này, Thừa tướng đại nhân còn có chuyện gì?” Hoàng đế cố ý nhấn mạnh Thừa tướng đại nhân bốn chữ.

“Đêm khuya quấy nhiễu thánh giá, thần tội đáng chết vạn lần! Chính là chuyện hồng tai ở Hằng Châu, thật sự là cấp bách. Bởi vậy thần cùng các vị đại nhân không thể không đêm khuya tiến cung, tấu thỉnh Hoàng Thượng ban chiếu.”

“Nga?” Hoàng đế chọn mi nói: “Trẫm không phải đem chuyện phát chẩn giao cho Dật vương xử lý rồi sao? Chẳng lẽ Thừa tướng đại nhân có cao kiến gì?”

“Thần không dám! Chính là thần vừa mới thu được tin tức, diện tích Hằng Châu gặp tai họa không ngừng mở rộng, có thể nguy hiểm đến băng đê.”

“Cái gì? Tình hình tai nạn đã nghiêm trọng như vậy?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng. Dật Vương gia là Thiên hoàng hậu duệ quý tộc, thần có thể nào làm cho Vương gia lâm vào nguy hiểm!”

“Thần là con dân của Long Hiền hoàng triều vốn nên tận trung báo quốc, Dật vương thân là hoàng thân, càng nên làm gương cho binh sĩ, sao có thể bởi vì nguy hiểm mà sợ hãi?”

Ngụy Trọng Hiền hướng ánh mắt tới Lí Thành, hắn lập tức đứng ra nói: “Hoàng Thượng, Dật vương gia từ nhỏ ở trong cung, sợ là.....”

“Lý ái khanh, là hoài nghi năng lực của Dật vương, hay là hoài nghi phán đoán của trẫm?” Hoàng đế lớn tiếng nói.

Lí Thành hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống: “Thần không dám!”

“Hoàng Thượng, Dật vương mặc dù khôn khéo, có khả năng, nhưng chuyên hồng tai dù sao cũng quá mức nguy hiểm, chỉ sợ nếu Thái Hậu đã biết, cũng sẽ không làm cho Dật vương có điều tổn thương.” Bá quan bị hoàng đế nhất dọa đều đại khí không dám ra, duy có Ngụy Trọng Hiền mặt không đổi sắc! Hắn là đại thần tiên đế uỷ thác, ở trong lòng hắn hoàng đế bất quá chỉ là tiểu hài tử.

Mọi người đều biết tứ Vương gia Dật Hiền mặc dù không phải Thái Hậu thân sinh, nhưng mẫu thân Dật vương đã sớm qua đời, từ nhỏ là do Thái Hậu nuôi lớn, đem hắn trở thành thân sinh sủng ái.

“Thừa tướng cứ yên tâm đi, trẫm đều có biện pháp giải quyết chuyện hồng tai. Dật vương là Tứ đệ của trẫm, trẫm sao có thể đem hắn đặt vào nguy hiểm?” Ngụy lão tặc người giỏi lắm, lại dám mang mẫu hậu ra ép trẫm.

“Không biết Hoàng Thượng đã có biện pháp gì giải quyết tai ương Hằng Châu?” Hằng Châu tai ương trải qua đã bao nhiêu năm, cũng chưa người nào có thể giải quyết, lão phu sẽ không tin tưởng một tên tiểu tử như ngươi thực sự có biện pháp.

“Sắc trời đã tối muộn, trăm ngày mai lâm triều thì sẽ thuyết minh. Ngươi lui ra trước đi!” Có thể tha nhất thời là nhất thời.

“Thần cáo lui!” Liền cho người thời gian một đêm, kết quả là vẫn là phải theo ta, người đầu không lại ta đâu. Ngụy Trọng Hiền đắc ý.

Chúng thần đi rồi, hoàng đế suy sụp ngồi ở long ý thượng. Sáng mai nếu nghĩ không ra biện pháp, chẳng lẽ thật sự phải nghe theo hắc? Đây không phải dân chúng Hằng Châu đang gặp nước sôi lửa bỏng? Nếu vậy trăm còn làm hoàng đế làm gì?

Mặt trăng lặng yên theo tầng mây lộ ra bán nguyệt, sương mù rất nặng, một trận gió nhẹ thổi qua, sương tan rồi lại tụ lại chỗ khác. Liều rủ nhẹ trên mặt hồ, bốn phía yên tĩnh an tường..... Chính là người nào đó không chịu cô đơn, đánh vỡ bình yên mặt hồ.

Tiêu Vũ Tình nhân nhả đến vô sự, liền đêm hôm khuya khoắt một mình đến đây chơi thuyền. (Tùy Phong: “Nha đầu kia có phải có vấn đề hay không, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được lại đi dọa người?” Vũ Tình: “Cái này gọi là tư tưởng có hiểu hay không?”)

Hắc hắc, sắp có first kiss rồi!

Thật là một buổi tối gió mát trăng thanh, ban đêm hảo cơ hội giết người diệt khẩu, gian dân bắt người cướp của (bị nh: tỷ nghĩ đi đâu vậy =() Vũ Tình nhất thời hứng khởi, liền cất cao giọng hát:

Hồng trần nhiều buồn cười,

Si tình tối nhảm chán,

Tự cao tự đại cũng tốt,

Cuộc đời này chưa xong, tâm cũng không chỗ nào nhiều,

Thâm nghĩ đổi nửa đời tiêu dao,

Tĩnh khi đối người cười trong mộng toàn quên mất,

Thán thiên hắc quá sớm,

Kiếp sau khó liệu yêu hận xóa bỏ,

Uống rượu hát ca ta nguyện vui về đến già,

Phong tái lãnh không nghĩ trốn,

Hoa tái mỹ cũng không muốn,

Nhâm ta phiêu diêu,

Thiên càng cao tâm càng nhỏ không hỏi nhân quả có bao nhiêu?

Một mình say rượu,

Hôm nay khóc ngày mai cười không cầu ai có thể sáng tỏ,

Một thân kiêu ngạo,

Ca ở xứ vương vũ khiêu,

Đêm dài từ từ bắt giắc hiểu,

Đem khoái hoạt tìm kiếm

.....

“Hảo một câu ‘Hồng trần nhiều buồn cười’. Hoàng đế tâm phiền ý loạn đang dạo chơi, chợt nghe giọng hát thoảng quanh, thầm nghĩ: Là người ở phương nào xướng? Có thể xướng tiêu sái như thế, tự cao tự đại như thế? Tìm theo tiếng tới, chỉ thấy một nữ tử thân bạch y đang chơi thuyền trên hồ. Không khỏi cất lời tán thưởng.

Vũ Tình nghe tiếng, quay đầu, hướng hoàng đế sáng sửa cười: “Tiểu Hiên Tử.”

“Là người?” Đúng là nàng? Không biết vì sao vừa thấy nàng, mọi phiền não vừa rồi nhất thời tan thành mây khói.

“Đúng vậy, không thể là ta sao?” Đã trẻ thế này nàng không nghĩ tới còn có thể gặp người quen. Thái giám như hần rất nhàn nhã sao? Nửa đêm canh ba còn đi tới nơi này. Cũng tốt, có hần theo giúp ta, ta một người sẽ không thấy nhàm chán! Thực hoài nghi chính mình thật sự có thể hay không nhàm chán đến chết? Ta xem ta có khả năng trở thành một cái nhân cổ kim nội ngoại duy nhất nhàm chán mà chết!

“Có thể a, chính là không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ gặp mặt.” Chẳng lẽ đây chính là duyên phận?

“Có lẽ chúng ta có duyên, uy, đi lên ngồi đi.” Vũ Tình đem tiểu thuyền đến bên bờ, khẳng khái mời nói.

Chính Hiên một cước sải bước đi, cười nói: “Cô nương thực sự nhàn hạ thoải mái.”

“Không có biện pháp, một ngày trong cung thật sự có thể buồn chết người.”

“Người vẫn là muốn ra cung?” Hoàng cung của trẫm khiến cho người chán ghét như vậy sao? Cho dù như vậy, trẫm cũng sẽ không cho người rời đi. Người chính là của trẫm. (hơ hơ, nhận vợ)

“Đương nhiên rồi, uy, người cũng đã đáp ứng ta rồi, đừng quên đó!”

Không muốn nghe nàng nói muốn rời đi, vì thế bèn chuyển đề tài: “Vũ Tình, người vừa xướng ca khúc văn phong thật kỳ lạ. Là do chính người nghĩ ra sao?”

“Không thể sao?” Ta thì sao chứ. Ngượng ngùng, Trần Thực Hoa tỷ tỷ (tác giả bài hát trên nhá) ta không phải cố ý đạo nhạc của người! Chính là nhìn hần hoài nghi bộ dáng, ta cũng rất khó chịu a.

“Rất êm tai.” Thật là chính nàng làm! Quả thật là cái tài nữ.

“Nhưng ‘Uống rượu hát ca vui vẻ đến già’ chẳng phải nói dễ làm khó sao?”

“Có cái gì khó, thiên hạ bản vô sự, lo sợ chuyện không đâu.”

“Đúng vậy! Nhưng có vài người vì danh, vì lợi, không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng người khổ nhất vẫn là dân chúng.” Xem ra thiên hạ dám nói trẫm là dong nhân, cũng chỉ có người, nhưng nàng nói không phải không có lý.

“Người còn ‘tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc: lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ – câu nói của Phạm Trọng Yêm trong tác phẩm ‘Nhạc Dương lâu kí’)”

“Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hảo, nói rất đúng.” Chính Hiên dị thường kích động đứng lên, những lời này thật sự là nói ra đạo làm vua a!

“Người sao lại kích động như vậy! Cần thận, đừng ngã xuống, ta cũng sẽ không cứu người, vừa rồi nhìn dáng vẻ của người, tâm sự thật mạnh. Tại sao vậy?” Sẽ không là vì chuyện cảm tình mà phiền não chứ?

“Quên đi, nói người cũng không hiểu” Chuyện quốc gia đại sự, văn võ bá quan thúc thủ vô sách. Một tiểu nữ tử có thể làm cái gì?

“Ôi chao, khẩu khí giống như thực khinh thường ta da? Không được, người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Cư nhiên khinh thường ta như vậy, dù như thế nào ta cũng là người thế kỉ hai mươi mốt hiện đại, cho dù chỉ số thông minh không cao nhưng cũng có ít nhiều kinh nghiệm đó nha.

“Kỳ thật cũng không có gì, chính là việc thủy tai ở Hằng Châu, vẫn chưa có biện pháp gì giải quyết.”

“Hằng Châu thủy tai, thì phải là quốc gia đại sự, hoàng đế lo lắng còn chưa xong hay sao mà một thái giám như người lại quan tâm vậy?” Thật sự là không có gì tự rước việc vào thân.

“Trẫm..... chúng ta làm nô tài, đương nhiên phải vì chủ tử phân ưu, chủ tử tâm tình nếu không tốt, chúng ta làm nô tài cũng không có ngày lành.” Trẫm thiếu chút nữa đã quên, trẫm ở trước mặt nàng là thái giám Tiểu Hiên Tử.

“Quả nhiên như ta sở liệu, hoàng đế là một bạo quân, thật là khổ cho các người.”

“Người.....ở trong mắt người hoàng thượng là như thế sao?” Chính Hiên cả giận nói. Trẫm hình như không đắc tội với nàng, vì cái gì nàng liền một mực chắc chắn trẫm không phải một hoàng đế tốt.

“Người tức giận như vậy làm gì, ta cho là người tổn thương thật bất công da! Thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn ra người nào tốt tâm.”

“Người hiểu lầm , kỳ thật Hoàng Thượng cũng là một hoàng đế yêu nước thương dân, không phải bạo quân.” Chính Hiên thật sự không nghĩ làm cho nàng đối đãi như vậy với mình.

“Người không cần giúp hấn nói tốt, dù sao hấn được không cũng không phải chuyện của ta. Đúng rồi, người vừa rồi nói thủy tai là chuyện gì xảy ra?” Cổ đại khoa học kỹ thuật kém như vậy, lại không có dự báo thời tiết, một khi thiên tai xảy ra, thì sẽ hoành hành khắp nơi.....

“Hồng thủy tàn sát bờ bãi, Hằng Châu đã gặp tai họa lâu ngày. Triều đình đã nhiều lần mở kho phát chẩn, nhưng chung quy là như muối bỏ biển, chỉ có thể nhất thời giải nguy. Thủy chung không có phương pháp trị tận gốc!”

Một thái giám cũng yêu nước thương dân như vậy, Vũ Tình thật sự cảm động.....

Hơ, chap sau mới first kiss các nàng ạ!

7. Chương 07

Ngạo khí hoàng phi – chương 7

Một thái giám cũng yêu nước thương dân như vậy, Vũ Tình thật sự cảm động.....

“Ta cũng không hiểu được, vì sao mỗi lần phát sinh hồng tai các người đều nghĩ đến nào là đắp bờ bá a, phát chẩn a, mấy cái này căn bản là không thể trị tận gốc.”

“Vậy người có cao kiến gì?”

“Thực dễ dàng nha, không chỉ cần đắp bờ bá, còn phải đem hồng thủy khai thông dẫn đến chỗ trũng trong sơn cốc, như vậy có thể giải quyết thủy tai, cho dù về sau phát sinh nạn hạn cũng nhất định có thể giải quyết.” Vấn đề này thực rất đơn giản mà!

“Cái này.....diệu kế a!” Hoàng đế sửng sốt một chút, lập tức tán dương. Mấy trăm năm đều không người nào có thể giải quyết nạn đề này, nàng chỉ thuận miệng nói ra lại là một phương pháp tuyệt diệu. Hảo một cái Tiêu Vũ Tình, hảo một cái kì nữ tử.

Chính Hiên khó có thể tự kiềm chế bắt được tay Vũ Tình, nói:“Cám ơn người, cám ơn người. Người giúp trẫm..... à không giúp Hoàng Thượng một cái đại ân, giúp thiên hạ một cái đại ân, cứu Hằng Châu dân chúng.....”

Nhìn Chính Hiên còn có xu thế tiếp tục nói, Vũ Tình nhanh chóng cắt ngang: “Dừng lại, người còn nói thêm nữa không chừng ta lại trở thành đáng cứu thế nha.”

“Đúng vậy! Người chính là.” Nàng thật là do trời ban cho trẫm, ban cho Long Hiên hoàng triều . Trẫm nhất định không buông tay.....

“Người còn tiếp tục nói nữa sẽ phá hư không khí đó, đêm đẹp như vậy vẫn là hảo hảo chơi thuyền đi.”

“Trầm.....à không để ta làm.” Chính Hiên thân thủ tiếp nhận mái chèo trong tay Vũ Tình, hẳn sẽ không làm cho nữ nhân đáng yêu của hắn có nửa điểm mệt nhọc. (Tuỳ Phong: “Hảo sẵn sóc, hảo cảm động nga.” Phong Thanh: “Ngươi lại phát mê gái, hẳn cũng không phải đối với ngươi. Có người còn không thèm cảm kích đâu!”)

“Ngươi vì cái gì trước mỗi câu đều phải thêm từ “à không” vậy?” Nàng không thèm đưa cho hắn, nàng ra đây là để chèo thuyền nha.

“Thối quen!”

“A? Nga, còn có một vấn đề.....”

“Ngươi vấn đề thật đúng là nhiều, hỏi đi!”

“Ngươi là thái giám da, vì cái gì cũng chưa từng gặp người mặc y phục thái giám?”

“Này..... Bởi vì ta là tiểu thái giám Hoàng Thượng tối sủng ái, cho nên Hoàng Thượng đặc biệt ân chuẩn ta không cần mặc y phục thái giám.” Không có biện pháp, đành nói bừa. Trầm còn không muốn nhanh như vậy liền chấm dứt trò chơi này.

“Nga, vậy ngươi chính là tâm phúc bên người hoàng đế.”

“Ân. Muốn hay không ta với Hoàng thượng nói tốt vài câu cho ngươi, nói không chừng.....”

“Không cần!” Vũ Tình hô to, hoàng đế đều là sài lang hổ báo, lại còn bổ sung nói: “Ngươi trăm ngàn lần ở trước mặt hoàng đế đừng nhắc tới ta!”

Biểu tình của nàng nằm ngoài dự kiến của Chính Hiên, không nghĩ tới nàng đối với hoàng đế kháng cự như vậy! Trầm làm hoàng đế lại thất bại như vậy?

“Ta còn không có lười như vậy, đưa chèo cho ta!”

“Không cần, đây là thuyền của ta.....” Vũ Tình cầm mái chèo hướng sang một bên.

“Ở trong hoàng cung cái gì tất cả đều là của ta, đưa ta.....” Chính Hiên cũng giữ chặt mái chèo bên kia không buông.

“Ngươi cho rằng ngươi là hoàng đế sao, không cần đoạt.....” Kéo sang bên.

“Ta cứ đoạt, ngươi làm khó dễ được ta sao.....” Lại kéo trở về.

Cứ như vậy hai người kéo qua kéo lại, giữ chặt không buông. (bịn0: 2 người này trẻ con wá >.<)

“A.....” Đột nhiên thuyền mất trọng tâm, toàn bộ thuyền lật xuống dưới.....

“Đều tại ngươi cả. Hiện tại tốt lắm, biến thành ướt sũng như vậy.....” Vũ Tình thật vất vả lên bờ, bĩu môi oán giận nói.

Trời ạ! Chẳng lẽ nàng không biết nàng như vậy có bao nhiêu mê người sao? Mông lung ánh trăng chiếu vào trên người nàng, màu trắng lụa mỏng kẻ sát trong người, khiến nàng lung linh có hứng thú đáng người như ẩn như hiện, từng trận gió thanh thoải bay mái tóc đen nhánh, Chính Hiên mặt không khỏi đỏ bừng, vươn tay tiến đến gần nàng.

Vũ Tình bị động tác của hắn làm cho sợ tới mức quên hỏi, chỉ thấy Chính Hiên mặt càng ngày càng gần..... Chỉ cảm thấy có hai phiến môi mềm đặt lên môi của nàng.....

Chính Hiên khuôn mặt tuần đặn, ôn nhu hôn khiến nàng không khỏi thân hãm trong đó..... Đầu trống rỗng..... Nhắm hai mắt lại.....

(kiss.....kiss.....kiss.....)

Vũ Tình không có phản ứng lại làm cho Chính Hiên càng khó điều khiển hành động, đem Vũ Tình ép sát vào thân thể mình, tựa hồ hai người như dính chặt vào nhau.

Chính Hiên tay đặt ở Vũ Tình bên hông không tự giác tăng thêm lực đạo, động tác này khiến cho Vũ Tình tỉnh táo lại, ý thức được chuyện gì đang phát sinh, cuống quýt đẩy Chính Hiên ra, chính nàng đã quên bọn họ còn đang ở bên hồ, bèn tiện tay đem Chính Hiên đẩy luôn xuống.....(tội nghiệp ca ca T_T)

Hoàn hảo hồ không phải rất sâu, hoàng đế đứng lên, nước chỉ tới bên hông hắn. Hồ nước lạnh lẽo đã dập tắt dục hỏa của hắn! Nếu không phải Vũ Tình đẩy ra đúng lúc, hoàng đế khó bảo toàn hắn sẽ không làm gì nàng.....

“Người, người như thế nào có thể như vậy? Đây là nụ hôn đầu tiên của ta!”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Ta..... Ta nghĩ giết người.” Vũ Tình tức giận đến mức nói năng lộn xộn, nàng tức hắn cướp đi nụ hôn đầu tiên trân quý của nàng, nàng tức.....chính mình vì cái gì không phản kháng lại.

“Người hiện tại cùng mưu sát có cái gì khác nhau?” Chính Hiên buồn cười nhìn nàng đứng ở trên hồ gương nanh múa vuốt bộ dáng.

“Ta..... Ta không biết!” Lần đầu tiên mất hình tượng như vậy.

“Vậy người còn không kéo ta đứng lên!”

“Được rồi!” Vũ Tình do dự một chút, cổ mà đáp ứng. Nàng cũng thực là thiện lương!

Vũ Tình tâm không cam lòng đem bàn tay xuống, Chính Hiên cầm tay nàng, cười gian một chút, thuận thế kéo luôn Vũ Tình xuống hồ.

“A..... người....!” Vũ Tình vũ động quyền đầu, liền hướng Chính Hiên trên người tiếp đón.

“Người đánh không đến ta, đánh không đến, đánh không đến!” Hoàng đế nhanh nhẹn tránh thoát quyền đầu của Vũ Tình hướng đến.

Hai người tựa như hai tiểu hài tử ở trong hồ đá khởi thủy trận.....(Tuỳ Phong: “Uyên ương hí thủy cũng bắt quá như thế thôi.” Phong Thanh: “Làm gì có uyên ương nào lại động tay động chân vậy nha.” Tuỳ Phong: “Ai kêu hắn dẫn Vũ Tình nhà ta...”)

8. Chương 08

Ngạo khí hoàng phi – chương 8

Sáng sớm, trong điện Long Đức, hoàng đế hăng hái đang ngồi ở long ỷ thượng(ngai vàng), mặt mỉm cười nhìn xuống chúng thần.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh bình thân!”

Lý công công sau khi chúng quan đứng dậy, cất cao giọng nói:“Cổ bản khởi tấu, vô bản bãi triều!”

Vừa dứt lời, Ngụy Trọng Hiền lập tức đứng dậy:“Hoàng Thượng, thần có bản khởi tấu. chuyện hồng tai.....”

“Thừa tướng không cần lo lắng, việc này trăm đã có phương pháp giải quyết.” Trăm biết lão tặc người nhất định đề cập việc này!

“Không biết Hoàng Thượng có phương pháp giải quyết gì? Hoàng Thượng vẫn là quyết định cho Dật vương tiến đến phát chẩn sao?”

“Trẫm đã ban chiếu ý định cụ thể, việc này giao cho Dật vương toàn quyền xử lý, Thừa tướng không cần vì thế lo lắng. Đương nhiên, trẫm biết Thừa tướng với Long Hiên hoàng triều có thể nói là nhọc công lao động, nhưng Thừa tướng là bách quan đứng đầu, chớ quá mức mệt nhọc!”

Hoàng đế một chiêu uy nghiêm cũng khiến cho Ngụy Trọng Hiên không lời nào để nói, chỉ có thể lui ra.

“Các khanh còn có chuyện gì?” Hoàng đế vừa lòng nhìn Ngụy Trọng Hiên bộ dáng muốn mà không nói ra được.

“Thần có bản tấu! Thần muốn buộc tội tri phủ kinh thành Tiêu Tề Uyên. Hắn làm trái pháp luật, giết oan mạng người!” Hình bộ thượng thư Triệu Truyền Nghĩa dâng tấu nói.

“Tiêu Tề Uyên? Có chứng cứ không?” Tiêu Tề Uyên, phụ thân Vũ Tình! (nhạc phụ đầy ca ca, cảm hỗn lảo nha!)

“Hoàng Thượng, đây là khổ chủ đưa đến hình bộ mẫu đơn kiện, vi thần đã xem chân tướng vụ án viết ở tấu chương, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.” Triệu Truyền Nghĩa vừa nói một bên trình lên tấu chương.

Lý công công đi đến trước mặt Triệu Truyền Nghĩa tiếp nhận tấu chương, trình cấp Hoàng Thượng.

Chính Hiên tiếp nhận tấu chương, triển khai vừa thấy, đại ý là như vậy: Nữ nhi của Trương Đại Phú – phú thương giàu có nhất kinh thành – Trương Xảo Nhi hâm mộ Tần gia công tử Tần Chương gia đình quyền thế, tới cửa cầu hôn. Nhưng Tần công tử sớm đã có người trong lòng, quả quyết cự tuyệt. Không ngờ Trương Đại Phú ghi hận trong lòng, liền mua được Tiêu Tề Uyên vu cáo Tần chương cường gian Trương Xảo Nhi. Tiêu Tề Uyên thu nhận hối lộ đem Tần Chương bắt giữ vào đại lao. Tiêu Tề Uyên lòng tham vô đáy, lại hướng Trương gia tác yêu càng nhiều, Trương gia không cho, hắn tức giận giá họa cho Tần gia, đem Tần Chương chặt đầu thị chúng.....

“Thật to gan!” Hoàng đế giận dữ đứng lên.

“Thỉnh hoàng đế vì Tần gia làm chủ! Đáng thương thay Tần gia mất người hương hỏa.....” Thừa tướng đột nhiên lão lệ (nước mắt) tung hoành!

“Thừa tướng đây là vì sao?” Lão tặc này lại muốn giở trò gì?

“Không đối gạt Hoàng Thượng, Tần Chương đúng là cháu của lão thần, đáng thương muội muội ta ở tuổi này còn phải người đầu bạc tiễn người đầu xanh, thỉnh Hoàng Thượng làm chủ!”

“Thừa tướng muốn như thế nào?”

“Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa (chỉ cái lẽ rất đúng xưa nay, ở đâu cũng thế, đời nào cũng thế, không có gì phải nghi ngờ).”

“Điều này.....” Tiêu Tề Uyên là phụ thân Vũ Tình, trẫm nếu giết hắn, như thế nào đối mặt Vũ Tình, huống chi án tử này còn chưa điều tra sáng tỏ.

Vẫn chưa mở miệng, Cẩn Vương gia đã nói: “Tiêu tri phủ thanh liêm có tiếng, việc này chỉ sợ có ẩn tình khác! Thần đề cho rằng nên tra rõ trước rồi mới đưa ra quyết định!”

“Sự thật xảy ra trước mắt! Cẩn gì phải tra xét lại?” Ngụy Trọng Hiên kiên quyết nói.

“Bốn vương biết Thừa tướng mất người thân, nhất thời cảm xúc kích động. Nhưng việc này liên quan đến mạng người, cần phải thận trọng! Bốn vương nguyện thân điều tra vụ án này, tìm ra chân tướng, trả lại đạo lý cho người đã chết!” Cẩn Vương gia thần nhiên nói.

Cẩn vương gia luôn luôn thiếu để ý tới chính sự đột nhiên tự động xin đi giết giặc, thực tại làm cho Ngụy Trọng Hiên không thể tưởng được. Huống chi Cẩn vương tay cầm trọng binh, hắn cũng không thể không sợ hắn ba phần!

“Được. Tạm thời đem Tiêu Tề Uyên nhốt vào thiên lao, chờ điều tra rõ chân tướng sự việc rồi mới quyết định! Cẩn vương, việc này cứ giao cho người tra rõ! Bãi triều.” Cẩn đế, người thật sự là giúp trẫm một cái đại ân.

“Cung tiễn Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Trong thiên lao

Một gã mặc áo tù nhân, tóc hỗn độn ngạo nghễ, đứng ở dưới cửa sổ, nhìn lên thiên không.

Tình nhi, nghĩa phụ chỉ sợ từ nay về sau sẽ cùng người vĩnh viễn xa cách! Hy vọng người không cần bởi vậy kị hận Hoàng Thượng, nghĩa phụ tâm nguyện lớn nhất chính là người có thể phụ tá Hoàng Thượng, tạo phúc cho thiên hạ!

“Cẩn Vương gia đến!” Lính ngục hét to một tiếng, cắt ngang suy nghĩ Tiêu Tề Uyên, xoay người chỉ thấy một gã mặc cẩm phục tuần mỹ nam tử đứng ở ngoài cửa lao.

“Mở cửa!”

“Vâng!” Lính ngục tay chân gọn gàng đem cửa lao mở ra.

“Hạ quan tham kiến Vương gia!” Tiêu Tề Uyên quỳ xuống hành lễ.

“Tiêu đại nhân, xin đứng lên!”

“Hạ quan mang tội thân, không dám làm phiền Vương gia!”

“Tiêu đại nhân cho rằng chính mình có tội?” Cẩn Hiên hỏi ngược lại.

“Không, hạ quan vô tội, hạ quan trên không phụ Hoàng Thượng, dưới không làm thất vọng lê dân, chém Tần Chương, hạ quan đã chuẩn bị chịu chết.” Tiêu Tề Uyên nghiêm nghị nói.

“Nếu vô tội, làm sao lại chuẩn bị chịu chết?”

“Tần Chương là cháu của đương kim Thừa tướng, biểu đệ của hoàng hậu. Hạ quan chém hấn, Thừa tướng lại sao lại buông tha ta?”

“Vậy người tại sao vẫn trảm hấn?”

“Tần Chương ỷ vào cậu quyền thế, làm xằng làm bậy, gian dâm bắt người cướp của, không chuyện ác nào không làm. Mấy ngày hôm trước, gian dâm Trương tiểu thư. Sau Trương gia báo quan, vì diệt khẩu hấn nhưng lại giết Trương gia mấy chục mạng người. Hạ quan buộc tội hấn, hấn không chút nào hối cải. Tuyên bố cho dù người là hấn giết, cũng không có người có thể động vào hấn. Có thể giết hấn, hạ quan đều không tiếc tính mệnh!” Tiêu Tề Uyên nghĩ Tần Chương ngay lúc đó bừa bãi, một chút cũng không hối hận quyết định của hấn.

“Nhưng Hình bộ dâng tấu chương cũng không phải là như vậy?” Mặc dù nói như vậy, nhưng kỳ thật hấn trong lòng rất bội phục Tiêu Tề Uyên không sợ cường quyền!

“Hình bộ? Người lãnh đạo trực tiếp hấn còn không phải Thừa tướng, huống chi Hình bộ thượng thư căn bản chính là môn sinh đặc ý của Thừa tướng. Muốn gán tội cho người khác, có khó gì?”

“Nga? Vậy ý người chính là Thừa tướng hãm hại người?”

“Ha ha ha..... Cẩn Vương gia cho rằng có phải hay không?”

“Người chẳng lẽ không sợ bốn vương cùng Thừa tướng là cùng một đường sao? Người làm quan nhiều năm, chắc cũng biết cái gì kêu quan lại bao che cho nhau đi?”

“Vương gia đã tới nơi này, không phải là cho thấy Vương gia cũng không tin tưởng lời nói Thừa tướng sao?”

“Người sao biết bốn vương không phải?”

“Vương gia mặc dù nhiều năm không ốing kinh, cùng hạ quan cũng lần đầu gặp, nhưng Vương gia làm người thiên hạ đều biết.”

“Hảo! Khá lắm Tiêu tri phủ trí dũng song toàn! Tần Chương có nhận tội sao?” Quả nhiên cha nào con nấy!

“Có! Hấn có đồng ý nhận tội, chính là sau khi Tần chương bị trảm, lời khai đã không cánh mà bay” Chỉ sợ đã đến tay gian tướng!

“Trừ bỏ cái này, có thể có chứng cứ gì chứng minh người trong sạch không?” Mặc dù tìm được lời khai rồi cũng không thể chứng minh hắn trong sạch.

“Có, có cái nhân chứng có thể chứng minh lời nói hạ quan. Hắn là hạ nhân của Trương phủ cũng là người duy nhất sống sót, hắn chứng kiến toàn bộ sự kiện phát sinh trải qua. Trương phủ bị giết là do hắn báo án!”

“Hắn hiện tại ở nơi nào?”

“Tần Chương bị trăm xong, hắn liền rời khỏi kinh thành! Nói là về quê!”

“Ân. Có nhân chứng là tốt rồi, Tiêu tri phủ yên tâm. Nếu lời nói của người là thật, bổn vương tất bảo đảm người vô sự!”

“Đa tạ Vương gia!” Tiêu Tề Uyên quỳ xuống nói.

“Tiêu đại nhân, không cần như thế!” Cảnh Hiền nâng dậy. Sau này không chừng hắn sẽ trở thành nhạc phụ ta!

Y Thiên đứng ở ngoài thiên lao chờ Vương gia, thấy Vương gia đi ra lập tức theo sau.

“Y Thiên, bổn vương cần ra kinh một chuyến! Người bảo vệ tốt Tiêu đại nhân!”

“Tuân lệnh!”

Mưa phùn mênh mông, từng hạt không ngừng rơi trên mặt đất, trời có chút u ám, làm cho người ta tự dưng buồn bực!

“Thời tiết như vậy thực làm cho người ta chán ghét. Sao không nổi bão thật mạnh lên nha. Cứ như thế này là có ý tứ gì?”

Vũ Tình ngơ ngác nhìn thiên không, miên man suy nghĩ, càng nói hươu nói vượn! Trong lòng buồn bực đến cực điểm. Trong đầu không ngừng tái hiện chuyện phát sinh cùng Tiểu Hiên Tử ngày hôm qua.

Tại sao có thể như vậy? Nụ hôn đầu tiên ta giữ gìn mười bảy năm qua liền như vậy đã mất..... Bản thân luôn luôn ảo tưởng là thực lãng mạn nha, tuy rằng tình huống lúc đó cũng có chút duy mỹ, lãng mạn, có chút phiến tình, nhưng không giống như ta tưởng tượng mà thôi! Tuy rằng nam nhân vật chính cũng rất tuấn tú, cũng phù hợp tiêu chuẩn của ta vậy, nhưng vấn đề là..... hắn là một thái giám! Tại sao có thể như vậy? Như thế nào có thể như vậy?

Hắn cũng thật sự rất không giống một thái giám! Một chút bộ dáng thái giám đều không có, thậm chí so với nam tử bình thường còn hơn điểm khí phách, tựa hồ toàn thân cao thấp tản ra khí chất cao quý, làm sao có thể là một nô tài được? Tiểu Hiên Tử a, Tiểu Hiên Tử, người rốt cuộc là ai? Người không phải thái giám! Đúng rồi, người khẳng định không phải thái giám. Ta dám khẳng định người không phải! (bạn: bây giờ tỷ mới nhận ra à ^^, người ta là siêu cấp đại soái ca mà tỷ bảo người ta là thái giám >0<)

Phát hiện này làm cho Vũ Tình giống như phát hiện tân đại lục, chụp lấy đùi chính mình, đứng lên nói: “Hắn tuyệt đối không phải thái giám!..... Nhưng nếu hắn không phải thái giám, thì là ai?” Vũ Tình lại suy sụp ngồi xuống, đầu toàn là nghi vấn!

Có thể ở trong hoàng cung tự do ra vào, không phải Vương gia thì cũng là thị vệ! Nhưng hắn đều nói không phải..... Kia hắn là..... Chẳng lẽ là.....??? (bắt đầu ra vấn đề rồi đấy)

Vũ Tình lại kích động đứng lên, lần này không phải phát hiện tân đại lục mà giống như phát hiện nguyên lai chính mình là người ngoài hành tinh (ách, suy nghĩ quá phong phú). “Hiên? Trách không được mỗi lần ta gọi tên đều người cảm thấy là lạ, Âu Dương Chính Hiên, người lừa ta thật thảm hại!”

“Tiểu thư, tiểu thư, không tốt, không tốt rồi.....” Đang lúc Vũ Tình nghiêng rằng nghiêng lợi mà chuẩn bị đi tìm hoàng đế tính sổ, thì thấy Lam nhi thở hồng hộc chạy vào.

“Làm sao vậy? Người gặp quỷ à!”

“Không phải a! Tiểu thư, lão gia đã xảy ra chuyện!”

“Lão gia?” Là ai a?

“Tiểu thư, người như thế nào ngay cả lão gia cũng đã quên? Hẳn chính là cha người mà!” Thảm rồi, tiểu thư đã quên lão gia, vậy ai có thể cứu được lão gia đây?

“Nga! A?? Cha ta!!!! Hẳn làm sao vậy?” Đã đáp ứng với Vũ Tình hảo chiếu cố cha nàng, làm người phải giữ chữ tín! Huống chi cha nàng hiện tại cũng là cha ta!

“Hoàng Thượng muốn chém lão gia, lão gia đang bị nhốt trong đại lao!”

“Vì cái gì? Cha ta phạm vào tội gì?” Không phải nói cha ta trung quân ái quốc sao?

“Chính là vì lão gia chém Tần Chương! Nói cái gì mà lão gia thu nhận hối lộ, giết oan mạng người! Ai cũng biết Tần Chương kia là cháu của Thừa tướng, cả ngày làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm! Lão gia giết hắn là rất hợp với lòng người.....”

“Nói vào trọng điểm đi!”

“Vâng!” Lam nhi mơ hồ đem sự tình nói một lần, “Sự tình chính là như vậy..... Tiểu thư tiểu thư, người đi đâu?”

“Tìm cầu hoàng đế tính sổ!” Nợ mới nợ cũ cùng nhau tính cả thể!

9. Chương 09

Ngạo khí hoàng phi – chương 9

“Không được a tiểu thư..... Hoàng Thượng đang ở ngự thư phòng, không thể xông vào làm loạn! Bên ngoài còn đang mưa, người ít nhất cũng phải đem ô đi che a!” Lam nhi nói xong, tiểu thư của nàng đã sớm không thấy bóng người!

Trong ngự thư phòng, hoàng đế đang quan tâm chuyện quốc gia! Cầm trong tay tấu chương Triệu Truyền Nghĩa buộc tội Tiêu Tề Uyên, lâm vào trầm tư..... Tấu chương này vừa thấy liền biết là vu hãm, Triệu Truyền Nghĩa kia chắc chắn cũng là bị Ngụy Trọng Hiền sai khiến! Chính là không có chứng cứ, trăm nên cứu hắn như thế nào? Ngụy Trọng Hiền sợ là sẽ không cho hắn một cơ hội sống.....

Đột nhiên ngoài phòng truyền đến âm thanh ầm ỹ, làm cho hoàng đế phiền càng thêm phiền, cả giận nói: “Người nào gây ra tiếng động lớn vậy?”

“Nô tài đi xem!” Nhìn thấy chủ tử tức giận, Lý công công chạy nhanh đi xem rốt cuộc là người nào không muốn sống !

Bên kia, Vũ Tình bị vài cái thị vệ vây quanh. Tốt xấu học võ qua vài năm, đối phó vài thị vệ đại nội vẫn là có thể , chính là vẫn không đi vào được. Thị vệ càng ngày càng nhiều, nàng cũng đã chống đỡ không được

“Ta muốn gặp hoàng đế!” Hoàng đế liền rất giỏi a, giá lớn vậy sao! (ở đây chắc là chỉ phẩm giá) Nhớ ngày đó ta chính là gặp tổng thống, gặp chủ tịch cũng không bị coi thường thế này!

“Hoàng Thượng là người người muốn là gặp được sao!” Thị vệ đi đầu nói. Hắn vừa thấy đã biết Vũ Tình chỉ là tần phi bình thường, thân thể của nàng là không thấy được hoàng đế .

“Không cho ta thấy, ta liền càng muốn gặp! Hoàng đế chết tiệt, hoàng đế thói tha, cầu hoàng đế, người đi ra cho ta.....” Vũ Tình hướng trong ngự thư phòng hô to!

“Lớn mật! Dám nhục mạ Thánh Thượng!” Người điên này từ đâu tới đây, rõ như ban ngày dám chửi rửa hoàng đế. Nàng có mấy cái đầu cũng không đủ chém!

“Ta cứ mắng thì thế nào?” Vũ Tình kiêu ngạo nói. Thật sự là hổ lạc Bình Dương bị khuyến khi a! [Hổ lạc Bình Dương bị khuyến khi (tục ngữ): cọp về đồng bằng bị chó ăn hiếp]

“Là người phương nào dám quấy nhiễu thánh giá?” Lý công công đi ra vừa thấy, chỉ thấy một tiểu nữ tử yếu đuối đang cùng một đám thị vệ đối kháng!

“Cái gì thánh giá? Gọi hần lẫn ra đây cho ta!”

“Làm càn! Người rốt cuộc là người phương nào?”

“Nói cho Âu Dương Chính Hiên, Tiểu Hiên Tử đến tìm hần !”

Lý công công nhìn Vũ Tình liếc mắt một cái, liền đi vào thông báo.....

n giây sau..... Một nam tử mặc long bào nam tử vội vàng lao tới..... Hần thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ tử trong mưa, là yếu đuối như vậy, điềm đạm đáng yêu như vậy! Làm cho người ta nhìn không được muốn bảo vệ thật tốt.

Chính Hiên bước nhanh đi đến bên người nàng, cả giận nói: “Người đang làm cái gì? Không biết giờ đang mưa sao?” Nàng như thế nào có thể không thương tiếc chính mình như vậy?

“Người quả nhiên là hoàng đế! Tiểu Hiên tử!” Vũ Tình nhìn chăm chăm Chính Hiên mặc long bào trước mắt, lúc này hần tuần lã bên trong mang theo uy nghiêm, làm cho người ta cảm thấy không thể xâm phạm! Đây vốn điều để vương nên có, chính là ở trên người hần phát huy vô cùng nhuần nhuyễn thôi..... Bất quá, không biết vì cái gì lúc này Vũ Tình lại bình tĩnh lạ kỳ! (Tuỳ Phong: “Đây đại khái chính là yên tĩnh trước bão táp.” Phong Thanh: “Chúng ta vì nữ nhân vật chính này cũng không phải là dễ chọc chủ! Không thể trêu vào, không thể trêu vào!”)

Chính Hiên lúc này mới phát hiện chính mình nói dối đã bị vạch trần, kỳ thật kia cũng không xem như nói dối! Dù sao này hết thấy đều là Vũ Tình chính mình ảo tưởng, hần nhiều lắm chỉ là phối hợp một chút thôi! Hơn nữa người ở đây nhiều như vậy, nếu Vũ Tình vì xúc động mà làm ra cái gì, kia cũng không phải là đùa giỡn. Hần không nghĩ cấp nàng một cái “Xúc động xử phạt”!

Hoàng đế xấu hổ ho khan vài tiếng: “Khụ khụ..... Mưa càng lúc càng lớn, chúng ta đi vào rồi nói.”

Vũ Tình dẫn đầu đi vào, hoàng đế lại đi theo nàng phía sau. Lý công công kỳ quái nhìn hai người một trước một sau, Hoàng Thượng đối với nường nường này thực không bình thường, Hoàng Thượng nghe được nàng đã đến, không nói hai lời liền hướng ra bên ngoài, về mặt kích động kia cho dù là nhìn Hoàng Thượng lớn lên hần cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua. Nường nường nhục mạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không so đo chút nào, ngược lại còn lo lắng nàng gặp mưa..... Nói không chừng, nàng sẽ là chủ tử của hần..... Tại bên trong hậu cung chắc chắn sẽ có một vùng trời đất của nàng Nói không chừng ngay cả hoàng hậu cũng..... Coi dung mạo nàng, gan dạ sáng suốt trong hậu cung có ai có thể cùng nàng tranh phong? Chính là nàng không hiểu được chút đạo lý đối nhân xử thế nào, như vậy đánh thẳng về phía trước, ở thâm cung hiểm ác khó tránh khỏi phiền toái!

Lý công công không biết vì cái gì lần đầu tiên nhìn thấy nàng sẽ có cảm giác như vậy? Còn có chút vì nàng lo lắng! (Tuỳ Phong: “Thật đồ kị, nàng sao mệnh lại tốt như vậy? Người gặp người thích, xe gặp xe tãi.....” Vũ Tình: “Đương nhiên, người ta trời sinh lệ chất chỉ sợ không có chí tiến thủ thôi!” Tuỳ Phong: “Uy uy, ta còn chưa nói hết, người tưởng gì chứ. Ta là nói người người gặp người thích, xe gặp xe tãi, quan tài thấy cũng mở ra cái!” Vũ Tình: “Người như vậy rửa ta, ta mà đã chết, sẽ có rất nhiều người thương tâm. Hơn nữa này tất cả đều là nam nhân dễ nhìn, người hội luyện tiếc.” Tuỳ Phong không nói gì.....)

Vũ Tình hùng hổ đi đến, đột nhiên xoay người, thấy Chính Hiên vẻ mặt tươi cười nhìn nàng, lửa giận vô có bốc lên ngàn ngọn: “Tiểu Hiên Tử, người giỏi lắm, cư nhiên dám lừa gạt ta?”

“Trăm lừa người cái gì ?”

“Người gạt ta người là thái giám!”

“Trẫm chưa từng nói qua trẫm là thái giám?”

“Ta..... ta..... tóm lại chính là người không đúng!” Không phân rõ phải trái chính là sở trường của nữ nhân! (phản đối >0<)

“Được, được, cứ cho là trẫm không đúng!”

“Đúng thôi, thành khẩn một chút. Như vậy, ta sẽ có thể tha thứ người!” Xem ra tiểu hoàng đế này cũng dễ dạy. “A...Ất xì.....”

Chính Hiên không khỏi nhú mày nói:“Người xem người không có việc gì lại đi dầm mưa, hiện tại bị phong hàn rồi?” Nha đầu kia như thế nào không biết yêu quý tốt thân thể của chính mình?

“Cái này không liên quan chuyện gặp mưa được không? Ta thân thể rất tốt, một chút mưa có là gì? Đều tại người, ngày hôm qua kéo ta xuống nước để làm chi, người cũng không phải không biết nước lạnh như thế nào!”

“Giống như người nào đó đẩy trẫm xuống nước thôi!” (ca ca thù dai quá đấy)

“Ta đẩy người xuống nước? Nếu người không.....” Vũ Tình đột nhiên ngừng lại, nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt lập tức đỏ ửng lên. Ngẩng đầu vừa thấy, hoàng đế sắc mặt mị hoặc nhìn nàng, ánh mắt có chút mê ly, hai người không biết từ khi nào mặt đã gần nhau trong gang tấc.

Vũ Tình lập tức nhảy ra, giữ khoảng cách hai người, nàng cũng không muốn tái diễn lịch sử một lần nữa! “Người muốn làm gì? Đừng có mà xằng bậy nha!”

“Xằng bậy? Lúc trước người không biết thân phận trẫm cũng đành thôi. Nay người đã biết, tin rằng người cũng hiểu được người là phi tử của trẫm, trẫm đối với người làm bất cứ cái gì cũng không thể xem là xằng bậy?” Kỳ thật hắn vừa rồi chính là muốn chỉnh nàng một chút!

“Cái gì cùng cái gì? Ta cảnh cáo người, ta tuy vậy nhưng đã từng luyện qua triệt quyền đạo, người bại dưới tay ta nhiều vô số kể! Ta khuyên người đừng nên đụng tới ta nha.” Không biết cổ đại nhân có dùng triệt quyền đạo hay không. Xem các tiểu thuyết võ hiệp, có người nào không mang tuyệt kỹ trong mình? Không biết hoàng đế này có biết võ công hay không? Mặc kệ, cứ dọa trước đi!

“Mưu sát chồng là tội cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa người không chỉ sát phu còn thức quân, tội càng thêm tội.” Chính Hiên cười gian tới gần nàng.

“Người cũng không phải trượng phu của ta!”

“Như thế nào không phải?” Nàng đang nói cái gì? Đều là phi tử của trẫm, còn nói trẫm không phải trượng phu của nàng! Chẳng lẽ nàng sớm đã có người trong lòng?

“Người cùng hoàng hậu mới là vợ chồng chính tông hợp pháp. Ta cũng không muốn làm kẻ thứ ba!” Nghe nói hắn đã có hoàng hậu! Còn có vài cái phi tử, có biết hay không ở hiện đại chúng ta hắn đã vi phạm nghiêm trọng luật hôn nhân!

“Chẳng lẽ người không biết trong hậu cung phi tử đều là nữ nhân của trẫm sao? Đương nhiên bao gồm cả người!” Hoàng đế tới gần nàng.

“Người này...đại sắc lang! Ta cảnh cáo người, đừng có tiến thêm nữa. Ta không chỉ luyện qua triệt quyền đạo, còn luyện qua không thủ đạo.....” Vũ Tình vừa nói vừa lui về phía sau. Uy hiếp của nàng đối với hoàng đế mà nói không có nửa điểm tác dụng!

“Người còn muốn sát trẫm?” Tuy rằng không biết nàng nói tới cái gì, hắn chỉ là chút võ công nho nhỏ! Hơn nữa nhìn nàng vũ động quyền đầu, gương mặt múa vuốt bộ dáng thật là đáng yêu, nhịn không được muốn đến cạnh nàng!

“Yên tâm, ta sẽ không giết người, nhiều lắm chỉ đánh người tàn phế mà thôi!” Vũ Tình tuy rằng bị hoàng đế làm cho không thể tiến lùi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ như trước!

“Người làm được?” Chính Hiên ái muội nói. Đem nàng bức đến bên giường! Hai tay chống lên giường, đem Vũ Tình vây quanh ở bên trong. Thế giới của nàng cùng hắn không cho phép bất luận kẻ nào chen chân.

Vũ Tình bị buộc đến đầu giường, đã mất đường lui: “Ta..... ta có cái gì luyến tiếc. Tốt lắm, ta hôm nay đến tìm ngươi là để nói chính sự.” Cùng hần mò mẫm thiếu chút nữa đã quên!

Chính Hiên biểu tình trở nên ngưng trọng đứng lên, bỏ hai tay của nàng xuống dưới. Hần biết nàng muốn nói gì, đây cũng là chuyện hần phiền não nhất.

“Ngươi là vì chuyện của cha ngươi mà đến?” Hoàng đế hai tay đặt ở phía sau, sắc mặt không chút thay đổi nói.

Nhìn Chính Hiên vừa rồi bộ dạng lưu manh, đột nhiên lại trở nên nghiêm trang, khó trách mọi người đều nói hoàng đế hay thay đổi, gần vua như gần cọp những lời này nói một chút cũng không sai. Vũ Tình không khỏi cảm thán nói!

“Ân! Chuyện cha ta ngươi thấy thế nào?” Vũ Tình cũng trở nên đứng đắn.

Hoàng đế như thế nào cũng không nghĩ tới nàng hỏi như vậy, hần nghĩ nàng sẽ thay cha nàng cầu tình, chủ yếu Chính Hiên muốn xem biểu lộ khuôn mặt nàng mà tha cho Tiêu Tề Uyên. Nói không chừng còn có thể xem nàng vừa khóc lóc vừa đòi tự sát cũng nên! (ặc ặc, suy nghĩ kinh khủng!!) Ngàn vạn lần cũng không ngờ là nàng bình tĩnh như vậy hỏi ý kiến hoàng đế! Nữ tử này thật sự làm cho hần nhìn với cặp mắt khác xưa!

“Ngươi hy vọng trẫm xem xét thế nào?” Chính Hiên lại đem vấn đề hỏi ngược lại Vũ Tình.

“Rất đơn giản, nếu cha ta vô tội, ta hy vọng ngươi tha hần. Nếu hần..... hần thật sự có tội, thì cứ thuận theo tự nhiên mà làm.”

“Trẫm đã phái người đi thu thập chứng cứ. Nếu thật sự điều tra rõ vô tội, trẫm sẽ tự tha hần!” Nhưng nếu đến thời điểm bất đắc dĩ, có lẽ phải hi sinh một ít..... Điểm này Chính Hiên tự nhiên sẽ không nói cho Vũ Tình.

“Thật vậy sao?” Vũ Tình tràn ngập hoài nghi nói. Tuy rằng nàng chưa từng tự thể nghiệm qua cái gì đấu tranh cung đình, cái gì quyền thần lộng quyền, nhưng ở trên TV, ở trong lịch sử, nàng đã gặp qua rất nhiều! “Ngươi thật sự có thể cam đoan sao? Ngươi có thể bảo đảm ngươi sẽ không vì lấy đại cục làm trọng mà hy sinh cha ta sao?”

Chính Hiên tâm tư lại bị nàng liếc mắt một cái nhìn thấu, tư duy của nữ tử này hần không thể hiểu rõ..... Nàng luôn có những suy nghĩ thật không giống người thường!

10. Chương 10

Ngạo khí hoàng phi – chương 10

Chính Hiên tâm tư lại bị nàng liếc mắt một cái nhìn thấu, tư duy của nữ tử này hần không thể hiểu rõ..... Nàng luôn có những suy nghĩ thật không giống người thường!

“Nếu thực cho đến lúc này, hy sinh là ở điều khó tránh khỏi! Hy vọng ngươi không trách trẫm!” Hoàng đế có chút bị thương.

“Ta đương nhiên sẽ trách ngươi. Sinh mệnh mỗi người đều ngang hàng, ngươi cho rằng ngươi là hoàng đế thì có thể thao túng sinh tử của người khác sao, chỉ phối vận mệnh của người khác sao? Vô luận người kia có tội hay không, chỉ cần ngươi nói một câu thì nhất định phải chết sao? Như vậy, ngươi cùng bạo quân khát máu có gì khác nhau?” Vũ Tình càng nói càng kích động, hoàn toàn bỏ qua khuôn mặt biến sắc của người trước mặt!

“Làm càn!” Bạo quân! Nàng lại đem trẫm nói thành bạo quân, trẫm vẫn thầm nghĩ sẽ làm hoàng đế tốt, một hoàng đế tạo phúc cho thiên hạ, vậy mà ở trong mắt nàng lại chỉ là một bạo quân khát máu!

Khấp thiên hạ mọi người có thể hiểu lầm hần, hiểu lầm hần yếu đuối vô năng (vô năng = bất lực), hiểu lầm hần ngu ngốc không chịu nổi, chỉ có nàng không thể! Bởi vì nàng chính là nữ tử hần quan tâm, để ý nhất.

“Người lớn tiếng như vậy để làm chi?.....” Vũ Tình bình tĩnh một chút, phát hiện chính mình vừa rồi cũng quả thật mắng rất kịch liệt. “Thực xin lỗi a, ta..... vừa rồi là mắng hơi nặng lời!..... Ta tin tưởng chuyện này là ai đúng ai sai, người rất rõ ràng!”

“Đúng vậy! Ta rất rõ ràng Tiêu đại nhân là vô tội, nhưng người khác không nhất định hiểu được. Ngụy Trọng Hiền thân là thừa tướng, lại là phụ thân, quyền thế to lớn như thế nào người cũng không thể tưởng tượng được. Lần này người chết là cháu hần, hần tuyệt đối không chịu để yên! Hần tất sẽ tập hợp quần thần bức bách trăm, đến lúc đó trăm có tài cán cũng đành bất lực!”

Quyền thần là như thế sao (quyền thần = quan có quyền lực lớn trong triều)? Cùng lắm thì làm như với Ngao Bái, Khang Hi hơn mười tuổi cũng đã giết Ngao Bái đấy thôi(*)! Từ xưa đến nay có quyền thần nào có kết cục tốt?

“Hần có thân tín, chẳng lẽ người không có sao? Ta không tin người sẽ không bồi dưỡng một ít thế lực cho mình!” Với tham vọng mạnh mẽ của hần chắc chắn không cam tâm làm một hoàng đế bù nhìn.

Hoàng đế lạnh nhạt cười, cuộc sống tri kỷ quả là tốt nhất! Nàng lại hiểu hần như vậy..... Thông minh mà linh động, thanh tú mà bướng bỉnh, nữ tử như vậy thế gian có thể có mấy người? Nàng rất quan trọng với hần, vô luận lấy cái gì đổi lấy nàng hần đều sẽ không tiếc!

“Với thế lực của trăm xác thực đủ để đối đầu cùng hần, nhưng thời cơ còn chưa đến. Trừ phi có mười phần nắm chắc, trăm còn chưa muốn trở mặt với hần!”

“Cho nên mặc dù bắt người lập nữ nhi của hần làm hoàng hậu, người cũng không phản kháng?” Thực không quen nhìn loại hôn nhân chính trị này. Thật may ta có ba mẹ tuyệt thế vô địch tốt bụng, mặc dù cũng xuất thân giàu có, nhưng cũng sẽ không bắt buộc ta. Trăm phần trăm yêu đương tự do!

“Bất quá là cho nàng cái danh phận thôi.” Nữ nhân với hần mà nói, cho tới bây giờ sẽ không là nhân tố ảnh hưởng tới hần. Nữ nhân bất quá chỉ dùng để phát tiết, là công cụ làm ấm giường mà thôi! Nhưng từ khi gặp gỡ nàng, tựa hồ hết thảy đều thay đổi, hần bắt đầu để ý nàng.....

“Danh phận? Nói nghe đơn giản, người cũng biết đó là hạnh phúc cả đời nàng, cũng sẽ là hạnh phúc của người!.....”

“Hạnh phúc của trăm tuyệt đối sẽ không là nàng!” Chính Hiền hướng về phía Vũ Tình hét lên. Chẳng lẽ nàng không biết hạnh phúc ta muốn là nàng sao? Thật sự là một nha đầu ngốc nghếch!

“Không phải nàng thì là ai? Các người là vợ chồng đó nha!” Thật là, đã cưới người ta rồi còn không có trách nhiệm. Thật sự là một hoàng đế vô tâm!

“Thê tử của trăm cũng không phải chỉ có mình nàng!” Hậu cung ba ngàn mỹ nhân nàng không thể so sánh với! Ít nhất chỉ có nữ tử trước mắt so với nàng mạnh hơn nhiều.

“Đó không tính là thê tử của người, nhiều lắm chỉ là thiếp!..... A ~ ~ ~ ta làm chi lại nói chuyện tào lao với người, lại không liên quan đến chuyện của ta!”

“Sao lại không liên quan đến chuyện của người? Người nào đó cũng là một trong số đó nga!” Chính Hiền mỉm cười ma mãnh..... Nàng là nữ nhân của hần, nàng tuyệt đối trốn không thoát đâu! Mỗi lần ở cùng nàng một chỗ, luôn thấy nhẹ nhàng như vậy! Chính nàng, tựa hồ là một điều rất thú vị! Hơn nữa mỗi lần xem nàng bộ dáng hoảng sợ lo lắng, thật sự là rất đáng yêu !

“Ta sẽ không bao giờ làm thiếp của người khác! Hôn nhân rất thiêng liêng, là chuyện của hai người, ta sẽ không cùng người khác chia sẻ một lão công. Mà ta cũng tuyệt đối không làm bên thứ ba!” Nói thật sự rõ ràng, ta rất khinh thường một nam nhân có nhiều nường tử như vậy, mà người là hoàng đế, lại không có khả năng chỉ có một lão bà, cho nên chúng ta là không có khả năng. Người nghe có hiểu được không?

Hoàng đế thâm trầm xuống, không nghĩ tới nàng xem tình yêu là duy nhất như vậy! Là trăm không đáp ứng được. Nhưng trăm có thể cho nàng cung điện tốt nhất, cuộc sống tốt nhất! Độc sủng một mình nàng, thậm chí có thể phế đi hoàng hậu.....

“Ừ, người suy nghĩ cái gì?” Vũ Tình đưa tay đến trước mặt Chính Hiên quơ quơ: “Chuyện của cha ta, rồi cuộc như thế nào?”

“Trẫm có thể đáp ứng người, nếu có chút chứng cứ chứng minh cha người vô tội, trẫm bảo đảm Tiêu đại nhân vô sự!” Tiêu Tề Uyên tuy chỉ là một tri phủ nhỏ nhưng không khuất phục cường quyền, có thể đáng giá tín nhiệm. Kinh thành dưới sự cai quản của hắn rất yên ổn, vẫn có thể xem là một vị quan có tài cán! Giết hắn chỉ sợ sẽ làm trung thần thất vọng đau khổ, vô luận về công về tư, trẫm đều nên bảo vệ hắn!

“Thật sự?” Vũ Tình mỉm cười, vọt tới trong lòng Chính Hiên ôm lấy hắn.

Đây chính là lần đầu tiên nàng chủ động ôm hắn, tuy rằng chỉ có vài giây thời gian..... Chính Hiên ngửi thấy được trên mái tóc Vũ Tình mùi hương độc đáo, không khỏi có chút phân tâm..... Đáng tiếc nàng rất nhanh đã thoát ra, làm hoàng đế còn chưa kịp định thần lại.....

“Ta đây đi rồi, cúi chào!” Vũ Tình như tia chớp chạy đi!

Thật sự là nói phong chính là vũ (gió chính là mưa)! Sớm biết sẽ không nhanh như vậy đáp ứng nàng, như vậy có thể ngốc nghếch cùng nàng chút thời gian! Hoàng đế đột nhiên cảm thấy chính mình thật buồn cười, cư nhiên lại có ý nghĩ như vậy! Bất quá, nụ cười của nàng thật sự rất đẹp, nếu có thể có được nụ cười khuyên thành của nàng hắn dù cho từ bỏ giang sơn thì đã sao!

Hắn hiện tại rốt cục có thể lý giải vì sao các đại quân vương sẽ vì nụ cười của mỹ nhân mà làm ra nhiều chuyện hoang đường như vậy.

(*): Khang Hi lên ngôi khi mới 8 tuổi, vào ngày 7 tháng 2 năm 1662 sau khi vua cha Thuận Trị qua đời. Trước khi qua đời, vì sợ Khang Hi không đủ sức cai trị đất nước nên Thuận Trị đã giao quyền chính về tay Tứ mệnh đại thần, trong đó có Ngao Bái. Ngao Bái chuyên quyền, kéo bè kết cánh trong cung. Năm 1667, Khang Hi 13 tuổi tuyên bố tự cầm quyền và sau đó ông bố trí lập mưu bắt được Ngao Bái.

Phủ thừa tướng

Ngụy Trọng Hiên sau khi bãi triều tiến thẳng vào thư phòng, chỉ trong chốc lát thư phòng liền truyền ra thanh âm bình bình rầm rầm. Mọi người nghi hoặc không biết chuyện gì làm cho lão gia tức giận như vậy? Nhưng cũng không ai dám lên tiếng, lão gia cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe mệnh lệnh của người khác! Ở trong phủ này không làm việc thận trọng là không được.

“Tiểu hoàng đế, đủ lòng đủ cánh rồi, cư nhiên dám không nghe lời ta!” Trong phòng Ngụy Trọng Hiên tràn đầy đông hỗn độn.

Một tỳ nữ run rẩy bưng trà đi vào: “Lão..... Lão gia!”

Ngụy Trọng Hiên vừa định cầm lấy, ai ngờ tỳ nữ kia nhất thời sợ hãi, run rẩy làm trà bắn lên người hắn. Ngụy Trọng Hiên lập tức cho nàng một cái bạt tai, mắng: “Ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong, người giữ hai tay lại để làm gì!”

Tỳ nữ vừa nghe ba hồn bảy vía đều bay đi mất: “Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng.....”

Âm thanh tỳ nữ khóc thê thảm nỉ non không hề làm Ngụy Trọng Hiên động lòng, hắn lạnh lùng nói: “Người đâu, mang nàng ra chặt đứt tay cho ta!”

Ra lệnh một tiếng, một người vạm vỡ đi vào, mang tỳ nữ kia đi ra ngoài. Tỳ nữ liều mạng quay đầu, cầu xin: “Lão gia..... xin tha mạng, lão gia.....”

Lúc này quần gia vội vàng tiến vào, vui vẻ nói: “Lão gia, thiếu gia đã trở về.”

Ngụy Trọng Hiên trong lòng đang vui vẻ, thoải mái (khiếp, chặt tay người ta mà thấy vui ><), nhưng vừa nghe nhắc đến nhi tử sắc mặt lại trầm xuống: “Hôm nay là cái ngày gì, Ngụy đại công tử rốt cục nhớ rõ nơi này là nhà của hắn.”

Ngụy Tử Tề tuần tú lịch sự, vẻ mặt anh tuấn hoàn toàn không giống bộ dạng hung hăng, dữ tợn của phụ thân mình, làm cho người ta có loại cảm giác như gió xuân, hình dáng đậm chất thư sinh. Lúc này hắn mới hé mặt ra, thần nhiên nói: “Phụ thân!”

“Không biết Ngụy đại công tử hôm nay tới chơi, có việc gì phải làm?” Người ta thường nói phụ tử liên tông khúc ruột, vì sao đứa con này lại luôn trái ngược với hân. Cả ngày đã muốn dạo chơi bốn bể, khi trở về liền tìm hân thao thao bất tuyệt. Nếu là người khác, hân đã sớm không để cho hân sống sót đến ngày mai nhìn ánh mặt trời!

“Hôm nay nhi tử trở về, thăm nghĩ muốn khuyên phụ thân một câu nữa, quân tử có việc nên làm, cũng có việc không nên làm! Phụ thân nên vì lợi ích của đa số dân chúng trong thiên hạ, đừng nhiều loạn triều chính. Không nên loại trừ những ai bất đồng chính kiến với mình, lạm sát trung thần tướng giỏi” Quả nhiên là người đọc sách, mỗi lời nói ra thật thâm thúy sâu xa! (nguyên văn: quyển sách ra khỏi túi là thao thao bất tuyệt)

“Đủ rồi, lão tử không cần người dạy. Có người nào lại giáo huấn chính phụ thân mình như vậy không? Người có biết biểu đệ của người đã chết rồi hay không?”

“Biểu đệ thường ngày ra ngoài xằng bậy, làm biết bao chuyện thất đức, hân chết vốn cũng chưa hết tội, chẳng trách được người khác!” Tần Chương chết hân không phải không thương tâm, hân cũng không phải máu lạnh vô tình. Chính là Tần chương bình thường đã gây ra nhiều điều oan nghiệt lắm rồi..... Khi hân nghe được Tần Chương giết mười mấy mạng người của Trương phủ, hân cũng lòng đầy căm phẫn!

“Người nói cái gì vậy? Hân là biểu đệ của người, người không giúp hân báo thù cũng đành thôi, còn nói mĩa mai gì!” Đây rốt cuộc có phải con đẻ của ta không?

“Chúng ta thay hân báo thù, người khác chẳng phải lại thay Trương gia báo thù sao?” Ngụy Tử Tề nhin không được cả giận nói. Hân là người đọc sách thánh hiền, tự biết như vậy là vô lễ với phụ thân, nhưng hân càng hiểu được cái gì là đại nghĩa, cái gì là lương tâm.

“Loại dân đen ấy chết không cần thương tiếc!”

“Phụ thân thật là muốn thay biểu đệ báo thù sao? Vẫn chỉ là vì diệt trừ bất đồng, mượn chuyện công để làm việc tư mà thôi..... Quên đi, dù nói nữa người cũng sẽ không nghe. Lần này trở về nhi tử muốn khuyên phụ thân một lần cuối cùng, xin người buông tay! Tiêu Tề Uyên đại nhân là một vị quan tốt, coi như là vì dân chúng thiên hạ mà tích đức, phụ thân hãy thả hân ra!”

“Không có khả năng! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Hân dám phản kháng ta cũng chỉ có một con đường chết!”

“Phụ thân, cho người khác một con đường sống, cũng là cho chính mình một đường lui!” Khuyên qua phụ thân vô số lần, cùng người cãi nhau vô số lần, nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì! Chẳng lẽ ta thật sự trở mặt nhìn phụ thân làm điều ác, cuối cùng bất lực nhìn cả nhà rơi vào kết cục sao trăm sao? (sao trăm = chém đầu)

“Không cần nói nữa! Nếu không ngay cả người ta cũng không tha đâu, đừng tưởng rằng người là con ta, ta sẽ không giết người!” Ngụy Trọng Hiền ánh mắt lộ ra tia hung ác! Kỳ thật vô luận như thế nào đó cũng là nhi tử của hân, hân sẽ không xuống tay được .

“Xem ra chúng ta đã không còn lời nào để nói. Con xin cáo lui!” Hân thật sự tuyệt vọng.

“Nghịch tử!” Ngụy Trọng Hiền nhìn bóng dáng kiên quyết rời đi tức giận hô. Hân thiếu chút đã tức giận đến mức bệnh tim tái phát .

Ngụy Tử Tề vừa mới đi không lâu, quần gia lại vội vàng chạy vào, bắt quá lần này không vui sướng giống như vừa rồi, mà là vẻ mặt sợ hãi:“Lão gia, không tốt ! Lão gia.....”

“Nô tài chết bầm, lớn tiếng cái gì?” Vốn đang một bụng hỏa, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy phiền.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!” Quần gia nhanh chóng quỳ xuống. Tự biết mình tìm không đúng thời điểm, biết rõ lão gia đang trong cơn tức giận! Mặc dù đã theo lão gia hơn ba mươi năm nay, nhưng nếu làm lão gia không hài lòng, thì cái mạng nhỏ này cũng chẳng thể giữ nổi. Nhưng quyền lực này quả thực rất dục hoặc, đừng nhìn hân chỉ là một quần gia, ngay cả trong triều đình, cho dù là quan to tam phẩm cũng phải đối với hân cung kính ba phần, vị kia thật sự là quá mỹ diệu.....

11. Chương 11

Ngạo khí hoàng phi – chương 11

“Chuyện gì?” Ngụy Trọng Hiền tức giận nói.

“Lão gia, Cẩn Vương gia xuất kinh!” Quản gia đứng lên, cung kính nói.

“Hắn đi làm gì?” Cẩn Vương gia mặc dù tuổi còn trẻ, cũng không thể khinh thường! Từ nhỏ đã vang danh khắp thiên hạ, chẳng những thanh danh lớn lao, mà còn lập công vô số, văn võ toàn tài, diện mạo tuấn mỹ. Người muốn gả cho hắn chỉ sợ quá nhiều dân chúng kinh thành.....

Nhưng hắn đối với loại sự tình bất quá cũng hỏi qua vài câu, lần này vì sao đối với án tử của Tiêu Tề Uyên lại để bụng như thế?

“Tần thiếu gia khi diệt Trương phủ, còn để lại một người sống!”

“Cái gì? Hừ, Tần Chương này làm một việc nhỏ cũng không để tâm! Tuyệt đối không để cho người còn sống kia vào kinh thành!” Ngụy Trọng Hiền sát ý nổi lên.

“Tuân lệnh! Còn Cẩn Vương gia.....” Âu Dương Cẩn Hiền cũng không phải dễ dàng đối phó.

“Còn phải hỏi sao?” Nếu có thể thừa dịp này loại bỏ hắn, chẳng phải rất tốt. Âu Dương Cẩn Hiền chính là tai họa lớn nhất, cũng là chướng ngại trên con đường thành công của hắn!

“Vâng, vâng...”

Không ngờ, bên ngoài phòng vẫn đứng một người, đem lời nói của bọn họ thu hết trong tai. Hắn căn bản thậm nghĩ quay lại nhìn phụ thân một cái, có lẽ hắn sẽ không trở về nữa.....

Một chỗ nhà cỏ bỏ hoang có vài nam tử mặc cẩm hoa y phục(quần áo bằng gấm) đang đứng, tại nơi đồng không mông quạnh không bóng người này có vẻ không thích hợp.

Cửa mở trong yên tĩnh, một gã tóc hoa râm xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hỏi: “Các người là.....”

“Lão nhân gia, xin hỏi người có phải quản gia của Trương phủ trong kinh thành không?” Thị vệ Y Hàn bên người Âu Dương Cẩn Hiền hỏi.

Lão già sắc mặt tím lại, phát tay nói:“Không phải. Cái gì quản gia Trương Phủ, lão đây không biết!” Hắn không muốn lại cuốn vào trong những ân oán thị phi, đầu năm nay vẫn an phận thủ thường(*) rất tốt.

“Lão nhân gia cũng biết Tiêu đại nhân vì giải oan cho chủ nhân của người mà gặp chuyện chẳng lành chứ!” Cẩn Hiền thần nhiên nói. Từ lúc cửa mở ra, hắn đã có mười phần nắm chắc trước mắt chính là người hắn muốn tìm.

“Cái gì? Tiêu đại nhân hắn.....” Lão già sợ hãi hỏi. Kỳ thật hắn sớm biết rằng Tần Chương có thể lực mạnh, cùng hắn đấu chắc chắn chỉ như trứng chọi đá. Nhưng Tiêu đại nhân lại không hề sợ hãi, lập tức chém Tần Chương! Trương lão gia đối hắn ân tình như biển rộng, Tiêu đại nhân vì hắn báo thù, coi như là ân nhân của hắn.

“Đúng vậy. Nếu lão nhân gia không chịu vì Tiêu đại nhân làm chứng, Tiêu đại nhân chắc chắn phải chết!”

“Lão cũng bất quá chỉ là dân đen, có thể có gì hữu dụng đây?” Vào kinh thành rồi liệu có thể trở về hay không vẫn còn là một vấn đề? Ở đó các đại quan đấu tranh gay gắt, hắn sống đến từng này tuổi không phải không hiểu.

“Lão nhân gia xin yên tâm, chỉ cần người chịu thay Tiêu đại nhân làm chứng, nói ra chân tướng sự thật. Không những có thể cứu được Tiêu đại nhân, bản vương cũng bảo đảm người bình an.” Cẩn Hiền hiểu được vấn đề lão nhân gia lo lắng.

“Vương?” Là cái gì vương?

“Đúng vậy. Đây là đệ đệ của đương kim hoàng thượng tam Vương gia, có Vương gia cam đoan, lão nhân gia cứ yên tâm đi.” Y Hàn giải thích nói.

“Thảo dân tham kiến Vương gia!” Lão già hoảng sợ, hần nguyên bản tưởng rằng đây là một đại quan trong kinh thành, không nghĩ tới cư nhiên lại là Vương gia. Là tam Vương gia danh chấn thiên hạ đây sao!

“Lão nhân gia xin đứng lên. Mời cùng bôn vương hồi kinh!”

“Tuân lệnh!” Vương gia đối hần lễ ngộ như thế, đây chính là vinh hạnh đặc biệt! Huống hồ hần cũng không thể trơ mắt nhìn Tiêu đại nhân vì giúp hần mà chết oan chết uổng, nếu như vậy sau khi hần chết làm thế nào đi gặp lão gia chết thảm đây, lương tâm cũng không thể yên ổn!

Đi đến chỗ rừng cây, chợt nghe tiếng gió thổi cỏ lay, khắp nơi trù lên một không khí quỷ dị.....

(*): an phận thủ thường: giữ đúng phận mình, không làm điều gì vượt quá, không đòi hỏi gì hơn

Y Hàn cùng các thị vệ khác nắm chặt chuôi kiếm, cảm giác sắp phát sinh một hồi đại chiến, thân là thị vệ của Vương gia cũng không phải hạng người hời hợt, đều là đại nội cao thủ đã được tuyển chọn kĩ lưỡng.

Cẩn Hiên lạnh nhạt nói: “Nếu đã đến đây, hiện thân đi!”

Trước mặt lập tức xuất hiện mấy chục đại hán che mặt, toàn thân tản ra sát khí. Gã cầm đầu chỉ vào lão già nói: “Để hần lưu lại!”

Lão già sợ hãi tránh ở phía sau Y Hàn, sợ Vương gia nghe sát thủ lưu lại hần, như vậy hần cũng chỉ còn đường chết .

Cẩn Hiên cười nhạt nói: “Nếu ta nói không thì sao?” Muốn từ trong tay hần đoạt người, không có khả năng!

Sát thủ tay cầm trường đao (cây đao dài) liền hướng Cẩn Hiên đâm tới, Cẩn Hiên nhìn cây đao từ xa đang tiến đến gần không có phản ứng gì, thẳng đến khi cây đao nhanh chóng đâm về phía ngực hần, hần mới dùng ngón giữa cùng ngón trỏ nhẹ nhàng mà kẹp lấy bả đao. Sát thủ giật mình nhìn, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Dạ cho tới bây giờ không có người có thể ngăn trụ đao của hần. Nhưng Cẩn Hiên lại dễ dàng kẹp lấy, sát thủ không cam lòng định rút bả đao ra, chỉ thấy ngón tay Cẩn Hiên nhẹ nhàng uốn cong, đao liền gãy thành hai nửa.

Sát thủ xem như hoàn toàn kinh sợ, tự biết không phải đối thủ của hần. Nhưng là đi theo con đường sát thủ, có người nào không trải qua vài nhát gươm đao. Không phải giết người chính là bị người giết, mệnh này đã sớm không phải của hần . Hần xuất thủ công kích Cẩn Hiên, xuất thủ càng ác độc hơn, đem hết bình sinh sở học lại vẫn là không thể đả thương nửa sợi lông của hần, miễn cưỡng chỉ có thể cùng hần chu toàn.

Bọn thị vệ cùng nhóm sát thủ cũng đánh thành một đoàn, nháy mắt đao quang kiếm ảnh. Đánh khó phân thắng bại, bọn thị vệ tuy có khả năng lấy một địch mười, nhưng đó là đối với nhân sĩ giang hồ bình thường. Xem ra Ngụy Trọng Hiên cũng thật không uống tiền bạc, những sát thủ này có người nào không phải là cao thủ. Tục ngữ nói rất đúng, hai đấm khó có thể địch được bốn tay. Bọn thị vệ bị vây hạ bên trong.....

Cẩn Hiên cũng vô pháp bứt ra, những sát thủ này là dùng mạng để đánh. Người nào khó đối phó nhất? Không phải người võ công cao cường, cũng không phải người khoẻ mạnh như trâu, mà chính là người không còn muốn sống.

Đang ở lúc nguy cấp, ở trên không bay tới một người, người nọ cũng là che mặt. Hần xuất kiếm cực nhanh cực chuẩn, vừa ra tay liền một kiếm đâm trúng yết hầu một sát thủ.

Nhóm sát thủ đối với kiếm khách trên không cảm thấy kinh ngạc, cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Đây đúng là tối kỵ của sát thủ! Nháy mắt tình thế nghịch chuyển..... Sát thủ đã bị chém giết hầu như không còn.....

Chỉ còn gã cầm đầu cùng Cẩn Hiên giao đấu..... Cẩn Hiên không nghĩ sẽ cùng hần dây dưa, tuy rằng hần cũng là một đối thủ xứng đáng, nhưng là hần phải chết! Cẩn Hiên phản công bắt lấy tay trái của sát thủ, đoạt đao của hần, hướng cổ hần chém một đường.

Sát thủ trừng lớn ánh mắt, hấn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy đường đao nhanh như vậy. Âu Dương Cẩn Hiên quả nhiên danh bất hư truyền! Sát thủ ở trong lúc nháy mắt ngã xuống, liền nở nụ cười! Đây là số mệnh sát thủ! Có thể chết trong tay một người võ công cao cường hơn hẳn, là vinh hạnh của hắn. So với chết ở trong tay kẻ vô danh tiểu tốt, được quyết đấu một trận sinh tử, hắn thỏa mãn!

“Đa tạ tráng sĩ cứu giúp!” Cẩn Hiên ôm quyền nói.

“Gặp chuyện bất bình, rút đao cứu giúp vốn là việc người trong giang hồ nên làm.”

Cẩn Hiên nhột nhạt nhìn hắn một cái, nam tử che mặt kia thân mình có chút đơn bạc, không giống hiệp khách mà như là một thư sinh. Ai có thể nghĩ một nam tử gầy yếu như vậy nhưng trong người lại mang tuyệt thế võ công!

“Tráng sĩ trong người mang tuyệt kỹ, vì sao không đền đáp quốc gia?” Cẩn Hiên cũng không hỏi hắn vì sao che mặt. Nếu hắn che mặt tất có lý do riêng của hắn, nói không chừng căn bản chính là không muốn cho ta biết hắn, có lẽ ta căn bản là quen biết hắn.

Ngụy Tử Tề không phải không nghĩ tới đền đáp quốc gia, chính là hắn không những không nghĩ thay phụ thân làm việc, mà còn khinh thường hành vi của phụ thân! Nhưng hắn cũng không thể làm việc dưới trướng người khác, không nghĩ đối phó phụ thân chính mình! Dù sao đó là người sinh dưỡng hắn. Cho dù phụ thân thực có lỗi với người khắp thiên hạ, nhưng lại không làm thất vọng hắn! Người trong thiên hạ đều có thể phỉ nhổ phụ thân, chỉ có hắn không được.

“Người trong giang hồ thâm nghĩ sống được tự tại! Ở trong giang hồ cũng có thể vì dân chúng làm việc.”

“Được rồi! Nếu như ngày sau tráng sĩ muốn phục vụ cho quốc gia hoặc là có khó khăn gì, hãy cầm cái này đến biên cương tìm ta!” Cẩn Hiên từ trong lòng lấy ra một khối kim bài, giao cho hắn.

Ngụy Tử Tề sớm biết thân phận của hắn, cầm lấy kim bài không giật mình cũng không cự tuyệt, nói: “Cáo từ!” Ngụy Tử Tề thân ảnh chớp lên, liền biến mất ở rừng cây.

Cẩn Hiên nhìn hắn rời đi, bảy tám phần đã đoán ra hắn là ai!

Thả người lên ngựa, chạy về kinh thành!

Long Hiên hoàng cung, trong ngự hoa viên thưởng hoa ngoạn cảnh, Tiêu Vũ tình tâm tình cực tốt, cực vui sướng.....

“Ta còn nghĩ là ai? Thì ra là Tiêu chiêu dung a!” Tiêu Vũ Tình đang cúi người thưởng hương hoa, chợt nghe một giọng nữ chói tai, không khỏi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn xem là người nào quấy rầy hứng trí của nàng. Chỉ thấy người tới một thân y phục đẹp đẽ, trên mặt trang điểm rực rỡ, vẻ quyến rũ vô ngần. Nhưng Tiêu Vũ Tình lại cảm thấy thập phần chán ghét, nàng luôn luôn không thích cố ý ăn diện, đối nàng mà nói tự nhiên mới là đẹp.

“Là ta thì thế nào?” Chẳng lẽ ta không thể ở trong này sao? Thật sự là kì quái, ngự hoa viên là nơi công cộng! Hoàng đế này ánh mắt thật kém quá đi, tuyển phi tử trình độ này sao?

“Khẩu khí lớn lắm! Khó trách ngay cả ngự thư phòng của Hoàng Thượng cũng làm náo loạn, lá gan thật không nhỏ!” Trên thế giới quả nhiên tưởng không kín gió, chuyện Vũ Tình xông vào ngự thư phòng không đến canh ba trong cung đã sớm truyền đi ồn ào huyền ảo! Từ xưa đến nay có người nào xông vào ngự thư phòng có kết cục tốt, vậy mà cư nhiên dám..... Nhưng lại toàn thân trở ra! Hậu cung vốn là bình đầm chua lớn nhất, trải qua việc này, có người đã muốn đem Vũ Tình trở thành tình địch.

“Xông thì xông a, có gì hay ho đâu!” Cũng không phải xông vào Diêm vương điện.

“Thật to gan, cư nhiên dám nói như vậy với bản cung.” Bất quá một chiêu dung nho nhỏ lại dám làm càn như vậy, hiện tại Hoàng Thượng còn không có sủng nàng đã dám như vậy, nếu là có một ngày được sủng ái còn không biết kiêu ngạo thành cái dạng gì.

“Người là ai a?” Đừng cho là ta lưu lạc đến cổ đại là có thể khi dễ ta, ở hiện đại đều không có người dám khi dễ ta huống chi ở cổ đại! Ta tốt xấu cũng là tiểu công chúa của tập đoàn Lăng thị nha!

“Người.....” Thành quý nhân thật là bị tức chết, bàn tay đã hướng đến trên mặt Vũ Tình, cũng không kịp bận tâm hình tượng thực nữ. Vốn loại sự tình này nàng hoàn toàn là có thể phân phó tiểu thái giám bên người làm .

12. Chương 12

Ngạo khí hoàng phi – chương 12

Vũ Tình nói như thế nào cũng coi như là người từng luyện võ, thiên kim đại tiểu thư tay trái gà không chặt giống như Thành quý nhân không phải đối thủ của nàng. Vũ Tình một bàn tay tóm lấy tay nàng, tay kia thì hướng đến mặt nàng, Thành quý nhân trên mặt lập tức xuất hiện ngũ chỉ sơn (5 ngón tay) rõ ràng, phần cũng chấn động rớt xuống đất!

Nàng Tiêu Vũ Tình không có gì đặc biệt, ưu điểm lớn nhất chính là ân oán rõ ràng. Người khác nếu đối nàng có ân, nàng tất thập phần báo đáp. Nhưng người khác nếu cùng nàng có cừ oán, nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Người cư nhiên dám đánh ta, người tới đem nàng bắt lại!” Thành quý nhân lúc này mới tưởng nàng có vũ khí tối lực, là vì chức vị của nàng lớn hơn so với Tiêu Vũ Tình.

“Mộng phi giá lâm!” Xa xa một nữ tử tuyệt sắc chậm rãi đi tới, trên mặt trang điểm phấn bạc, một thân y phục xanh nhạt, trên đầu cài trâm ngọc bích linh lung. Vị Mộng phi này, Vũ Tình thật ra có nghe nói, nghe nói nàng tài đức nhiều mặt, đối với bọn hạ nhân cũng không nghiêm trị trách phạt, nên được hạ nhân kính yêu, cũng là ái phi sủng ái nhất của đương kim hoàng thượng..... Nghĩ đến đây Vũ Tình trong lòng ề ảm, cũng không biết là cảm giác gì! (bjn0: haizz, tỷ ăn dấm chua rồi chứ còn gì nữa)

“Tham kiến Mộng phi tỷ tỷ!” Thành quý nhân sắc mặt thay đổi, cúi người thỉnh an.

“Mọi người đều là người trong nhà, muội muội không cần đa lễ!” Mộng phi nâng nàng dậy, ôn nhu nói.

Vũ Tình chăm chú nhìn nàng, người tốt lắm, cũng rất được. Khó trách hoàng đế sủng ái nàng, nếu ta là nam nhân, ta nghĩ ta cũng rất khó không thích nàng!

“Các người vì sao lại gây ồn ào như vậy?” Mộng phi từ xa đã thấy hai người đang giằng co, lôi kéo!

“Mộng phi tỷ tỷ, tiện nhân này cư nhiên dám đánh ta!” Thành quý nhân nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ vào Vũ Tình, từ nhỏ đến lớn chưa có người nào dám đánh nàng, ngay cả Hoàng Thượng cũng không mắng qua nàng.....(Phong Thanh: “Đương nhiên không mắng nàng, hoàng đế bình thường cũng rất hiếm gặp nàng!” Tuỳ Phong cảm thán: “Ở hậu cung nữ nhân chính là rất bi ai!”)

“Tiêu chiêu dung, Thành quý nhân nói là sự thật?” Mộng phi như trước mặt mang nét tươi cười. Chuyện như vậy ở hậu cung cũng không phải là hiếm thấy, nhưng bình thường luôn luôn là lớn đánh nhỏ, lần này như thế nào ngược lại, ngay cả một chiêu dung cũng dám đánh quý nhân! Như thế làm cho nàng có chút giật mình, chỉ là trong trường hợp này, nàng cũng sẽ không dễ dàng đem biểu tình trong lòng nàng biểu hiện ra ngoài . Cho dù giật mình, trên mặt nàng cũng không thể có chút biến hóa, đây kinh nghiệm nàng vào cung nhiều năm tổng kết ra được. Ở trong cung biện pháp tốt nhất cũng hữu dụng nhất chính là bo bo giữ mình!

“Vậy thì thế nào? Nhân không đánh ta, ta không đánh nhân. Nhân nếu phạm ta, ta tất phạm nhân!” Ủy khúc câu toàn (tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục) bốn chữ này nàng không biết viết như thế nào!

“Muội muội, có chuyện gì không thể hảo hảo nói sao? Không nên động thủ như vậy, mọi người đều là tỷ muội!” Mộng phi vẫn rất là hòa khí.

“Ai cùng loại người này hèn mọn là tỷ muội!” Thành quý nhân giọng điệu vô cùng khinh thường!

“Ta mới không cần đâu! Giống Thành quý nhân người “Tôn quý” như vậy ta còn không trào cao được!” Vũ Tình cố ý ở hai chữ “Tôn quý” nhấn mạnh!

“Hai người không cần tiếp tục tranh cãi! Không bằng mọi người cùng ngồi xuống hảo hảo nói chuyện!” Mộng phi lại muốn tiếp tục hoà giải! Hoàng Thượng chính vụ bận rộn, sao có thể để việc hậu cung tái phiên đến hần. Bản cung thân là phi tử của Hoàng Thượng, phải nên vì Hoàng Thượng phân ưu, hướng chi Thành quý nhân cùng Tiêu chiêu dung cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo không cần phải kinh động Hoàng Thượng..... Mộng phi nghĩ vậy.....

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Hôm nay là cái ngày gì, mọi người sao đều đối với ngự hoa viên cảm thấy hứng thú như vậy? Không chỉ có quý nhân đến, phi tử đến, ngay cả hoàng đế cũng đến đây..... Vũ Tình nhìn Chính Hiên đi tới bất chợt cảm thán.

“Hoàng Thượng cát tường!” Mộng phi, Thành quý nhân nửa quỳ thỉnh an! Đương nhiên đại tiểu thư Vũ Tình tâm cao ngất của chúng ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện tốt như vậy.

“Bình thân!” Hoàng đế khoát tay áo, thân thủ đi về phía Mộng phi! Quả nhiên là phi tử hần thương yêu nhất, đãi ngộ cũng không giống nhau.....

Mộng phi mỉm cười đứng dậy, Thành quý nhân tự động đứng dậy, trên mặt không có gì bất mãn, xem ra loại sự tình này là diễn ra thường ngày. Hoàng đế đối Mộng phi này cũng quả thật không sai..... Nhưng Vũ Tình trong lòng lại cảm thấy ê ẩm, có chút cảm giác đau đớn! Không biết tại sao, nàng cứ nhiên có chút ghen tị Khẳng định nghĩ sai rồi, ta sao lại có khả năng ghen tị? Hần yêu ai, đối ai hảo là chuyện của hần! Ta quản hần tam cung lục viện vẫn là thê thiếp thành đàn! Hoàng đế lúc này mới nhìn đến Vũ Tình, cười nói: “Tiêu chiêu dung đã ở nơi này?”

“Đúng vậy, ta ở trong này! Người không phải hiện tại mới nhìn đến chứ?” Nàng không thể chịu được hần đối với nàng bỏ qua! Vũ Tình nguyên bản tâm tình tốt đều bị những người này phá hủy, nhất là hoàng đế đáng giận này! Tức giận, ngự khí tự nhiên cũng không tốt.

“Lớn mật, đối Hoàng Thượng còn dám làm càn như vậy! Hoàng Thượng..... Người xem, nàng cứ nhiên đánh ta!” Thành quý nhân hờn dỗi nói, thanh âm kia làm cho Vũ Tình nổi cả da gà. Nàng cả người tựa như bạch tuộc cuộn trên người hoàng đế.....

“Đau không?” Chính Hiên thân thủ đi sờ khuôn mặt bị đánh của Thành quý nhân. Không biết động tác này Vũ Tình nhìn ra lại chói mắt như vậy.....

Có hoàng đế thương tiếc, Thành quý nhân càng làm trầm trọng thêm, hai tay đem ôm lấy hoàng đế, Chính Hiên cũng không phản kháng, ngược lại như là thực hưởng thụ nàng ở trong lòng. (Tuỳ Phong: “Hoàng đế này rốt cuộc đang làm cái gì?” Hoàng đế: ‘Ta là hoàng đế người quản được sao?’ Phong Thanh: “Người không phải là cố ý chọc giận Vũ Tình chứ?” Hoàng đế: “Đúng thì sao? Ta là hoàng đế ta lớn nhất!”)

“Đau quá a!” Thành quý nhân càng thêm yếu ớt, nàng cũng không nghĩ tới hoàng đế đau lòng nàng như vậy. Nói không chừng hôm nay sẽ là nàng thị tẩm, bàn tay này thật đáng giá.

Vũ Tình nhìn về phía Mộng phi, muốn nhìn một chút vị phi tử hoàng đế sủng ái nhất trong truyền thuyết này sẽ có phản ứng gì, là ghen sao? Nhưng Mộng phi vẫn như trước cười nhẹ nhàng, nhìn không ra nàng có một chút sinh khí nào. Nữ nhân này cũng quá rộng lượng rồi, nếu bạn trai của ta trước mặt ta dám động tay chân, ta sẽ không làm như chưa phát sinh chuyện gì vậy.

“Hoàng Thượng.....” Vũ Tình vọt tới giữa, tách bọn họ ra, dịu dàng nói. Thanh âm kia chính nàng nghe xong còn cảm thấy buồn nôn, sao nàng lại có thể kêu ra như vậy! Là quyến rũ ư? Ta Tiêu Vũ Tình cũng không phải dễ dàng bị coi thường.....

Vũ Tình dựa vào Chính Hiên, cả người như áp chặt vào trên người hần! Khó được chính nàng yêu thương nhưng nhớ, Chính Hiên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, gát gao ôm nàng, như là nếu hần buông tay, thiên hạ trong lòng sẽ biến mất.....

“Hoàng Thượng, người ta cũng không phải cố ý” Trời ạ, Vũ Tình trước kia cũng chưa phát hiện mình có thiên phú diễn trò tốt vậy.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Chính Hiên nghe Vũ Tình thanh âm mất hồn kia, chỉ cảm thấy chính mình đã bị bắt giữ! Tiểu nữ nhân này chắc chắn là khắc tinh trời sinh của hắn.

Hắn cố ý vân đạm phong thanh đem hết thấy quy kết vì “Không cẩn thận”.

Mọi người ở đây đều nghe ra được hoàng đế cố ý thiên vị cho nàng, chỉ có Thành quý nhân nghe không hiểu. Đi hướng hoàng đế bên kia, cao ngạo nói: “Sao lại có thể là không cẩn thận? Nàng rõ ràng là cố ý .”

“Muội muội, nếu Vũ Tình không phải cố ý, người liền tha thứ nàng đi!” Mộng phi được sủng ái cũng không đơn thuần chỉ bởi vì mỹ mạo của nàng, là trọng yếu hơn là nàng hiểu được lời nói về mặt, biết hoàng đế tưởng cái gì, muốn cái gì.

Quả nhiên hoàng đế vừa lòng nhìn nàng.

Mà Thành quý nhân một bên chỉ có thể sinh hờn dỗi, không dám tiếp tục phát tác.

Mục đích đạt được, Tiêu Vũ Tình đang muốn toàn thân rút lui, nhưng Chính Hiên sao có khả năng cứ như vậy dễ dàng buông tha nàng. Nhận thấy được nàng đang giãy dụa, ngược lại đem nàng ôm chặt hơn nữa. (Phong Thanh: “Vũ Tình a, người thật sự là dẫn sói vào nhà!” Vũ Tình: “Trời ạ, ta hối hận, mau mau cứu ta!” Tuý Phong: “Không kịp, người đã trúng phải cạm bẫy rồi, ha ha.....”)

“Người muốn làm gì?”

“Người nghĩ xem?”

“Mau thả ta ra.” Hai người thân thể thật sự gần, cơ hồ là dán chặt cùng nhau .

“Ta vì sao phải thả?”

“Có người đang nhìn!” Nhìn Thành quý nhân cùng Mộng phi ánh mắt ái muội, Vũ Tình mặt đỏ không thể đỏ hơn, thật muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Nhưng nàng càng như vậy, hoàng đế càng cảm thấy vui vẻ, nhất định không buông nàng ra. “Người biết có người nhìn, còn dám đối trảm vô lễ như vậy.”

“Sắc lang! Người mau thả ta ra, bằng không ta kêu lên đấy.” Vũ Tình uy hiếp nói, chiêu này ở mỗi bộ phim trên TV cơ hồ đều có trình diễn qua, tuy rằng bình thường cũng chưa có tác dụng gì, tiếp theo lời kịch tất nhiên là: “Người kêu a, người kêu phá yết hầu cũng không có người nghe được.”

“Kêu a, ta xem ai dám cứu người?” Sửa kịch bản?

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Cư nhiên thật sự có người dám cứu Tiêu Vũ Tình, Vũ Tình cảm kích nhìn phía người đang tới, còn hoàng đế lại dùng ánh mắt phần hận theo dõi hắn.

Lý công công tiếp thu sóng điện chết người của hoàng đế, chỉ thầm oán mình xuất hiện không đúng lúc. “Hoàng Thượng, Cẩn Vương gia cùng các vị đại thần cầu kiến.”

“Tam đệ đã trở lại? Tuyên vào!” Chính Hiên buông Vũ Tình ra, muốn xử lý chính sự. Dù sao cơ hội chính nàng về sau còn có nhiều.

“Ai, ta cũng muốn xem.” Vũ Tình biết chuyện này là về phụ thân nàng, nàng nhất định đi nhìn xem, bằng không rất không an tâm. Dù sao hắn là thân nhân duy nhất của nàng tại thời không này.

“Không được, nữ nhân hậu cung không thể tham gia vào chính sự.”

“Ta không phải muốn làm chính sự, chuyện này nhất định là về cha ta, ta chỉ muốn nghe một chút, sẽ không can thiệp .” Vũ Tình tội nghiệp nhìn chằm chằm hoàng đế.

“Hảo. Bất quá người chỉ có thể tránh ở sau bình phong, không chuẩn nói chuyện.” Nàng cái dạng này thật đúng là làm cho người ta không nở chối từ.

“Được rồi!”

13. Chương 13

Ngạo khí hoàng phi chương 13

Cho ta nợ phần còn lại nha các nàng ^^

Phía trên đại điện

“Cẩn vương, vụ án của Tiêu Tề Uyên tiến triển như thế nào?” Hoàng đế đang ngồi cao cao phía trên long ỷ thượng, uy phong凛冽, lại làm cho người ta một loại cảm giác khó có thể thân cận.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần đệ đã tìm được nhân vật mấu chốt tận mắt chứng kiến những chuyện đã xảy ra.”

“Là người phương nào?”

“Quản gia của Trương phủ.”

“Người tới, tuyên vào!” Hoàng đế phân phó nói. Lại bị vào Ngụy Trọng Hiền phản đối: “Hoàng Thượng, một gã nông thôn thô tục sao có thể tùy tiện vào cung?”

Chính Hiền bình tĩnh nở một nụ cười: “Chẳng lẽ Thừa tướng không muốn đem chân tướng sự tình tìm hiểu rõ ràng? Hay là muốn cố ý giấu giếm cái gì?”

“Thần không dám!” Tiểu hoàng đế thật sự là trưởng thành, Ngụy Trọng Hiền chỉ cảm thấy mình càng ngày càng lực bất tòng tâm, thế lực trong triều tựa hồ càng ngày càng giảm. Điều làm cho hắn e ngại nhất là hoàng đế tần mật ra phong thái vương giả, khí phách như vậy, so với tiên hoàng còn có phần hơn, làm cho hắn hít thở không thông.

Khi nói chuyện, Trương quản gia đã bị đưa đến đại điện. Bình thường làm sao gặp qua trường hợp như vậy, tiến vào điện hai chân liền như nhũn ra quỳ xuống, run rẩy nói: “Thảo dân bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Dem những gì người biết nói chi tiết, không được có chút giấu diếm!”

“Tuân lệnh.” Trương quản gia đem việc Tần Chương gian dân Trương gia tiểu thư, làm cho tiểu thư nhà hắn thất cổ, một đêm trong lúc đó diệt mười mấy nhân khẩu Trương gia, Tiêu đại nhân là như thế nào vì chủ tử của hắn sửa lại án xử sai, báo thù rửa hận, nhất nhất đều nói ra. Có thể nói là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn! (biết thì sẽ nói, nói thì sẽ không giấu diếm)

“Theo như lời người đều là sự thật?”

“Thảo dân nói đều là thật, không dám lừa gạt Hoàng Thượng!”

“Một tiểu dân hèn hạ, sao có thể tin được?” Ngụy Trọng Hiền khinh thường nói: “Hoàng Thượng, người này chỉ sợ là bị người có dã tâm xúi giục nên mới hồ ngôn loạn ngữ.”

“Thừa tướng trong miệng “người có dã tâm” không biết là người nào?”

“Chứ không phải là bản vương sao?” Cẩn vương vừa mở miệng nhiệt độ không khí trong đại điện cực nhanh giảm xuống vài độ. Ngụy Trọng Hiền cũng bị không khí âm lãnh này làm cho rùng mình, không khỏi có chút lạnh run: “Cẩn vương, đừng hiểu lầm. Thần cũng không ý này! Chính là thần cho rằng bằng vào lời nói của một bên, chỉ sợ không đủ thuyết phục thiên hạ?”

“Vậy Tần Chương nhận tội là sự thật thì sao?” Cẩn Hiền từ trong lòng lấy ra thư nhận tội lúc trước của Tần Chương, hắn biết Ngụy lão tặc này sẽ không khinh địch như vậy để lại dấu vết, nên đã sớm phất tâm phúc đột nhập phủ Thừa tướng.

Ngụy Trọng Hiền sắc mặt giờ đã có chút thay đổi, nay nhân chứng vật chứng rõ ràng, muốn giết chết Tiêu Tề Uyên tựa hồ đã không có khả năng .“Nhưng là..... Hoàng Thượng.....”

Ngụy Trọng Hiền còn muốn nói cái gì đó, lại bị hoàng đế nghiêm mặt cắt ngang: “Thừa tướng, chẳng lẽ không cho rằng người như vậy đáng chết sao?” Kỳ thật mệnh lệnh hỗn loạn không tha, nhiệt độ không khí lại càng giảm xuống nhanh hơn..... Hoàng đế theo sau vừa cười cười, vừa hỏi:“Các khanh nghĩ sao?”

Quả nhiên là gần vua như gần cọp, khuôn mặt hoàng đế còn theo tháng năm thời tiết mà thay đổi bất thường.“Đáng chết, đáng chết.....” Thanh âm liên tiếp như vậy, đương nhiên là có người thật tức giận, có người chính là tình thế bất buộc.

Hoàng đế vừa lòng nhìn đại thần trung thành và tận tâm của hần, trong lòng vụng trộm cười gian vài tiếng: Lão hồ li giờ trở thành rùa rụt cổ rồi . Mặt ngoài lại nói: “Một khi đã như vậy, Tiêu Tề Uyên vô tội phóng thích! Trẫm nghĩ Thừa tướng đại nhân cũng là bị Tần Chương lừa bịp, đối với việc này chắc là không biết sự tình gì?”

“Vâng, vâng.” Nếu hoàng đế cho hần một cái bậc thang, hần cũng theo đó mà đi xuống, bất quá hần cũng sẽ không như vậy mang ơn.

“Tiêu Tề Uyên vì dân trừ hại, ngay thẳng thật thà, thật là công thần yêu nước, nay phong làm Hộ Bộ Thượng thư.”

Hoàng đế lời nói xuất ra, chúng triều thần đều bị hù đến sững sốt, từ tri phủ đến Thượng thư kia là thăng cả ba cấp. Là quan nhị phẩm, chỉ ở dưới Thừa tướng. (bị0: ca ca nịnh nhac phụ đây mờ) Tiêu tri phủ này, không, là Tiêu Thượng thư này thật là trong hoạ gặp phúc a.

“Cẩn Hiên!” Vừa bãi triều chợt nghe đã có người gọi hần. Dám gọi hần như vậy trừ bỏ Tiêu Vũ tình còn có ai.

“Vũ Tình.” Cẩn Hiên ngay cả đầu cũng chưa quay lại, đã nói tới.

“Ai, người sao lại biết là ta?”

“Cảm giác.”

“Oa, đều nói nữ nhân có giác quan thứ sáu, không nghĩ tới người cũng có. Cảm ơn người đã cứu cha ta!”

“Người hần nên cảm ơn Hoàng Thượng. Là hần đặc xá cha người .”

“Hần thì làm chuyện gì? Ta thấy người mới là làm hết sức, hần chẳng qua chỉ khiêu chân bắt chéo mà thôi! Huống chi cha ta căn bản là vô tội, không cần hần phải đặc xá.”

“Vậy người đã trách lầm hần rồi.” Nếu không phải hoàng đế sớm có dự kiến trước, phái trọng binh bí mật bảo hộ, thì chỉ sợ Tiêu Tề Uyên đã gặp bất trắc, khi đó mặc dù hần mang về nhân chứng cũng vô dụng.

“Nga. Phải không? Quên đi, không để ý tới hần. Tóm lại vẫn là cảm ơn người.”Cái cầu hoàng đế kia thật sự không đáng để nâng đỡ hần cảm kích.

“Bổn vương thật cao hứng.” Cẩn Hiên thâm tình nhìn, trong mắt lộ vẻ nhu tình.

“Ha ha, nghe nói người nhiều năm trấn thủ biên cương, võ công hần là rất cao cường phải không?”

“Có thể.” Kỳ thật võ công của hần trên đời sao có thể tìm được địch thủ.

“Vậy người có khinh công hay không?” Trên TV, ở cổ đại người người võ công cao cường, bay tới bay lui, thật hâm mộ nha! Ta cũng rất muốn học nha.

“Người muốn học?” Cùng người thông minh nói chuyện thật tốt, có thể dễ dàng hiểu nhau.

“Ân.” Gật đầu lia lịa.

“Dồn khí đan điền.....(lời tác giả: ngược ngược a, ta thật sự không biết những chiêu thức võ công gì đó, liền rút gọn đi. Mọi người tự mình phát huy năng lực tưởng tượng một chút nha – bị0: ko chịu đâu, e hông tưởng tượng đc chi hết, bắt đền tg ><) loại sự tình này vẫn là tự thể nghiệm thì tốt hơn.”

“Cái gì?” Tiêu Vũ Tình chính ngửi thấy một mùi thơm, Cẩn Hiên đột nhiên thốt ra một câu như vậy, người cũng đã ở trên cây. “Chúng ta như vậy liền bay lên đến đây.”

“Ân!”

Hờ hờ, ta spoil 1 tí: sắp có màn hay của Cẩn Hiên ca và Vũ Tình tỷ, mọi ng' đoán thử xem Hiên ca của chúng ta định làm gì đây >o<

“Oa, cảm giác thật thú vị. Đứng ở chỗ này ngay cả xem phong cảnh cũng không giống nhau. Ta rất cực cảm nhận được cảm giác “Độc thượng cao lâu, vọng tần thiên nhai lộ” rồi.” (nghĩa là: “Một mình ở lầu cao, nhìn xa tận chân trời” nha các nàng >.<) (Tuỳ Phong tò mò nhìn cây: “Nó có giống lầu cao” sao? Phong Thanh cũng đi theo xem xét kĩ càng: “Hình như không có giống.” Tuỳ Phong: “Vũ Tình khả năng mắt có vấn đề, chúng ta có nên mang nàng đến bệnh viện xem hay không?” Phong Thanh: “Ân, ta cũng cảm thấy như vậy.” Vũ Tình nhảy ra, một quyền đem hai người các nàng đánh ngã.)

Vũ Tình hưng phấn đứng lên, chỗ khe hở của cây này vốn không hề lớn, hơn nữa hai người cùng đứng lại càng có vẻ chật chội, người nào đó không biết chừng còn cố tình, dám đứng lên nhìn trái nhìn phải.

Trọng tâm không vững, bèn ngã vào vòm ngực rắn chắc của Cẩn Hiên. Tại sao mỗi lần nhìn thấy hần đều là ngã sấp xuống, hơn nữa còn ngã trên người hần. Bất quá, nam nhân trước mắt này thật đúng là không phải đẹp trai bình thường, là đẹp trai rồi tinh rồi mù, đẹp trai đến không còn thiên lý như vậy, nhất là ánh mắt nàng tựa hồ còn thấy được bóng dáng của Chính Hiên, hai người không hổ là huynh đệ, nhìn kỹ bộ dạng đúng là rất giống nhau. “Thật xin lỗi!” Nói xong liền giãy dụa đứng lên.

Giai nhân trong ngực, dù gì hần cũng là nam nhi oai vệ bảy thước, huống chi kia là nữ tử trong lòng hần, hần làm sao có thể không động tâm? Thấy nàng giãy dụa thì không khỏi có chút tức giận, giữ chặt nàng đứng dậy.

“Cẩn Hiên, ngươi làm gì?” Khó hiểu, một người lớn như vậy áp trên người, hần không thấy nặng sao?

“Bổn vương không muốn buông tay.” Cẩn Hiên trong mắt lại xuất hiện nhu tình, lúc này nhìn Vũ Tình thật khẩn thiết.

“Có ý tứ gì?” Hần là ảo giác rồi? Cẩn Vương gia này nàng sớm nghe nói, lạnh lùng hơn băng, nói cũng không quá nửa lời, hơn nữa không ham nữ sắc, làm sao có khả năng lại thích nàng?

“Ngươi thông minh như thế mà không hiểu sao?” Cũng là lúc nên thổ lộ tâm ý rồi.

“Ha ha, ta.....” Vũ Tình không biết nên nói cái gì, nàng không phải chưa được tỏ tình qua, từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều người theo đuổi nàng. Mỗi một lần nàng đều khẳng khái cự tuyệt, không cho tình cảm. Nhưng trước mắt lại là đại soái ca siêu cấp dễ nhìn, huống chi chính mình tựa hồ có một chút..... một chút động tâm. Hơn nữa tư thế hiện tại, tình cảnh cũng quá ái muội

“Bổn vương mặc danh kỳ diệu thích ngươi, kim lòng không đầu yêu thương ngươi, đã không có thuốc chữa rơi vào rồi.” Cẩn Hiên chân thành tha thiết nói, hần cho tới bây giờ chưa nói qua một câu dài như vậy, hơn nữa là một câu ý tứ như vậy. Đơn giản đây đều là những lời chân thành của hần, một ít lời nói đã từng bị chôn dấu ở trong lòng.

Vũ Tình bị lời nói của hần làm cho rung động, trong đầu chỉ thấy trống rỗng.....

“Ta muốn ngươi làm Cẩn Vương phi của ta? Ngươi có đồng ý không?” Hần không xưng bổn vương, mà tự xưng ta. Hần cũng không muốn lấy thân phận Vương gia ép nàng, hần muốn nàng cam tâm tình nguyện.

“A?” Tâm vẫn còn đang ngây ngốc...đang hoảng hốt, Vũ Tình nhìn thấy một con ong mật bay đến bên cạnh Cẩn Hiên. Không phải chứ? Ngay cả ong mật cũng tham luyện sắc đẹp của hần, nhịn không được muốn chích trên mặt hần vài cái sao? (đọc đoạn này ta ngã giữa lun >< VT tỷ trí tưởng tượng quá kinh khủng @.@). Người hần thổ lộ là ta, cũng không phải là ngươi, người quấy rối gì chứ. Cũng không kịp nghĩ nhiều, Vũ Tình thân thủ chặn nó, chính mình lại thuận thế ngã xuống dưới cây, cùng mặt đất chuẩn bị thân mật “ôm”. Nguyên tưởng rằng Cẩn Hiên sẽ đến cứu nàng, lấy thân thủ của hần cứu nàng tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng nhìn đến vẻ mặt lo lắng của Cẩn Hiên, không có nửa điểm ý tứ định lao xuống.

Không có biện pháp, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình..... Ngay trong thời gian vài giây như vậy, Vũ Tình liều mạng nhớ lại kinh công Cẩn Hiên vừa dạy, mong có thể cứu vãn chút gì. Nàng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, tưởng tượng mình bị quăng ngã chống vó, thanh danh của nàng chỉ như vậy đã bị phá hủy! Âu Dương Cẩn Hiên chết tiệt, cùng với ca ca của hắn thối tha như nhau! Vũ Tình phẫn hận nghĩ, nhưng thân thể ngoài ý muốn không hề truyền đến đau đớn.

Vũ Tình hưng phấn mở to mắt, lại thấy mình đang đứng vững vàng trên mặt đất.

Cẩn Hiên tiêu sái phi thân xuống dưới, hảo phiêu dật nha..... Ngay cả nàng miễn dịch với nam sinh cũng phải ngây người ra nhìn.

14. Chương 14

Ngạo khí hoàng phi chương 14 Edit: violeter Beta: bjn0

Vũ Tình hưng phấn mở to mắt, lại thấy mình đang đứng vững vàng trên mặt đất.

Cẩn Hiên tiêu sái phi thân xuống dưới, hảo phiêu dật nha..... Ngay cả nàng miễn dịch với nam sinh cũng phải ngây người ra nhìn.

“Còn ngốc nữa!” Cẩn Hiên vô cùng thân thiết vỗ nhẹ trán nàng.

“Đau a!” Vũ Tình ôm trán, cả giận nói: “Vừa rồi thấy ta ngã xuống sao ngươi không cứu ta?”

“Bổn vương tin rằng ngươi có thể tự cứu lấy mình.” Cho dù không tin tưởng nàng thì vẫn tin tưởng chính mình. Đồ đệ hắn dạy dỗ có thể kém đến thế sao?

“Vậy nếu không cứu được?”

“Ta sẽ cùng ngươi ngã xuống.”

“Đường đường là Cẩn Vương gia mà lại ngã chống vó, nếu như bị ai nhìn thấy nhất định rất buồn cười.”

Cẩn Hiên cũng không tức giận, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy tay Vũ Tình bị sưng lên. “Tay ngươi.....”

“A.....” Vũ Tình cầm tay vừa nhìn thấy đã sợ tới mức nhảy dựng, còn chưa hết kinh hồn, Cẩn Hiên đã đoạt lấy tay nàng, cúi xuống hôn miệng vết thương của nàng...

“Uy, ngươi làm gì vậy?” Hắn không nên lỗ mãng như thế chứ? Vũ Tình dùng sức rút tay về, Cẩn Hiên lại gắt gao cầm, chỉ nói một câu: “Có độc.” (bjn0: độc của con ong vừa nãy ý)

Không thể nào? Nàng chỉ muốn làm việc tốt mà thôi, không cần phải chinh nàng như vậy chứ? Có độc, liệu có chết người hay không? Nói thật, nàng đúng là rất sợ chết. Nhưng khi nhìn thấy Cẩn Hiên vì nàng mà hút độc, nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, cũng không sợ hãi nữa, hắn luôn luôn có thể đem đến cho nàng cảm giác an toàn trước đây chưa từng có.

Cẩn Hiên đem độc vừa hút phun ra, ngẩng đầu đã thấy Vũ Tình đang nhìn mình, làm cho khuôn mặt vui giận không đổi của Cẩn Vương gia có chút ửng đỏ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau..... Tựa hồ đã cùng lạc đến một thế giới khác, không có gì ồn ào náo động, trong mắt chỉ có bóng dáng lẫn nhau..... Trên cây lá phong chậm chậm bay xuống dưới.....

“Ngươi giúp ta hút độc như vậy có bị ảnh hưởng gì không?” Vẫn là Vũ Tình phá vỡ im lặng trước.

Cẩn Hiên đột nhiên ôm lấy Vũ Tình, ánh mắt có chút ướt át, con ong mật kia vốn định đốt hắn, nhưng nàng lại không chút suy nghĩ can giúp hắn, bây giờ còn nghĩ hắn có trúng độc hay không, có thể có việc gì

hay không. Hắn thật sự bị nàng làm cho cảm động, cũng càng làm cho hắn rút cuộc không thể buông nàng ra, đồng thời cũng khiến hắn tin tưởng trong lòng nàng có hắn .

“Gả cho ta nhé!”

Vũ Tình sững sờ: “Chúng ta đến bây giờ mới chỉ gặp mặt có hai lần thôi mà.”

“Từ khi nhìn thấy ngươi, lòng ta đã quyết định rồi.” Chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên!

“Nhưng thân phận hiện tại của ta là.....” Mặc dù chỉ là một phi tử nhỏ bé nhưng cũng xem như là chị dâu của ngươi, như vậy có tính là loạn luân không? Hơn nữa Chính Hiên có thể sẽ không dễ dàng để ta đi như vậy.

“Không cần lo lắng. Hoàng huynh đã đáp ứng với ta, chỉ cần ngươi nguyện ý, hắn sẽ đem ngươi ban cho ta.”

Vũ Tình tâm đột nhiên đau thắt . Vốn tưởng rằng mình ở trong lòng hắn có chút khác biệt, không nghĩ tới đối với hắn nàng chỉ là một thứ lễ vật, chính là một thứ lễ vật có thể tùy tiện vứt bỏ. Quả nhiên là huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo! Vũ Tình ở trong lòng cười lạnh.

“Được.” Vũ Tình nhẹ nhàng gật đầu, thanh âm cơ hồ mắc trong cổ họng . Thiệt lòng cũng tốt, gắt gỏng cũng thế. Không thể phủ nhận, nam nhân trước mắt này là sự lựa chọn tốt nhất, vừa đa tài vừa nhiều tiền, lại có quyền có thế, đẹp trai đến hoàn hảo, quả thực như bạch mã vương tử trong lòng các nữ sinh. Huống hồ chính mình thực sự có động tâm với hắn, cảm giác không hề giống nhau. Có lẽ hắn chính là chân mệnh thiên tử mà ta xuyên qua tìm kiếm.

@ Ngọc Long Nữ: hix, lạnh quá tỷ ko xong hết 9 word được @.@ post trước 1 phần tầm 3 word cho muội vậy ^^ Lúc nào xong lại post típ.

A lô, alô, các nàng nhớ tks nàng violeter 1 tiếng nhé, ta chỉ beta lại thôi, nàng ấy edit mờ, nàng ấy đang ủy khuất đó nha .=! =!

@violeter: ta đã đòi lại công đạo cho nàng ^^

Cẩn Hiên thật nhanh ôm chặt Vũ Tình. Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy mình chính là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ, bởi vì hắn có được Tiêu Vũ Tình độc nhất vô nhị, tuyệt vô cận hữu trên thế giới.

Vũ Tình cũng ôm Cẩn Hiên, trong lòng thực rối loạn. Thật sự cứ như vậy mà đem mình gả đi sao? Nhưng nàng bây giờ vẫn chỉ là học sinh trung học. Nếu ba mẹ biết thì sẽ phản ứng thế nào? Nói như thế nào đi nữa thì đại tiểu thư của Lăng thị muốn kết hôn, cho dù không tổ chức rầm rộ, cũng đã gây nên một trận bão nhỏ trong giới thương nghiệp rồi.

“Tiểu thư.....” Tay Lam nhi ở trước mắt Vũ Tình lúc ẩn lúc hiện. Tiểu thư lại làm sao vậy? Nàng ngồi cười ngây ngô với bầu trời cũng đã được một lúc rồi, hình như đang miên man suy nghĩ điều gì.

“Có chuyện gì?” Vũ Tình lấy lại tinh thần.

“A..... Tiểu thư, tay ngươi?” Lam nhi tinh mắt liếc một cái liền nhìn thấy tay Vũ Tình sưng to như vậy. (violeter: thũng đặc tượng trưng đề -> sưng như chân giò lợn .=??? bjn0: ừm, là móng lợn, ko hiểu tg nghĩ gì, ta tạm dịch là sưng to, thế kia thô thiển quá >_<)

“Oa..... Sao lại sưng lên như vậy? Không phải đã hút độc ra ngoài rồi sao?”

“Tiểu thư, ngươi nhất định phải tìm ít thuốc bôi lên mới được.”

“Không cần đâu, qua vài ngày chắc là sẽ khỏi thôi”

“Tiểu thư sao có thể không quan tâm vết thương trên tay mình như vậy? Không được, để ta đi tìm thuốc giúp ngươi.” Lam nhi lòng như lửa đốt chạy đi.

Trong lòng Vũ Tình một dòng nước ấm xẹt qua. Lam nhi là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi đi vào không gian xa lạ này, là người đầu tiên quan tâm tới nàng, làm cho nàng không cảm thấy cô đơn. Nàng thề, nhất định phải đối đãi tốt với Lam nhi. Cho dù tương lai nàng có thể quay về hiện đại, trước đó cũng phải tìm cho Lam nhi một nơi chốn thật tốt.

Thật lâu sau, Lam nhi chậm chạp đi vào, cúi đầu, khóc nức nở nói: “Tiểu thư, Lam nhi vô dụng, Lam nhi không tìm được thuốc cho tiểu thư.”

“Lam nhi, người đừng khóc, cho dù không tìm thấy cũng không sao.” Nhìn thấy Lam nhi khóc, Vũ Tình lo lắng (violeter: nóng nảy chứ =. = cv thể mà – bjn0: cv nhiều lúc ko chính xác nha, cấp liều -> sốt ruột, lo lắng, nóng nảy,...) nàng rất không thích nhìn người ta khóc. Chuyện này cũng là tại mình gây nên. Nàng nâng mặt Lam nhi lên, vừa nhìn thấy lại hoảng sợ: “Lam nhi, mặt của người làm sao vậy?”

“Không..... Không có việc gì!” Lam nhi xoay người, không muốn tiểu thư nhìn thấy bộ dáng hiện tại của nàng.

“Bị người đánh, đúng không? Ai đánh?” Vũ Tình không kiềm chế được giận dữ, cư nhiên dám đánh Lam nhi, việc này so với đánh nàng còn nghiêm trọng hơn.

“Không ai đánh cả. Là do Lam nhi không cẩn thận bị ngã.”

“Ngã? Làm sao ngã lại trở thành thế này? Rõ ràng chính là bị người đánh, người nói đi, bằng không người đừng nhận ta là tiểu thư nữa.” Vũ Tình tức giận nói.

“Vâng vâng vâng, ta nói. Tiểu thư người đừng bỏ ta. Ta vốn định đến Thái y viện lấy ít thuốc cho tiểu thư, nhưng lại gặp Di Thiển, nàng nói chủ tử nhà nàng cũng muốn thuốc này, định cướp của ta. Ta không cho, nàng liền cùng tiểu thái giám bên người hợp sức đánh ta.”

“Đáng giận! Đi!” Nàng ghét nhất cái loại “chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng” này.

“Đi đâu?” Lam nhi đang bị kéo bèn hỏi.

“Tìm lại đạo lý cho người, báo thù rửa hận.” Vũ Tình không có gì tốt, chính là có ân tất báo, có cừ oán cũng tất báo.

“Không cần đâu, tiểu thư, nàng là người của Dung quý phi. Chúng ta đắc tội không nổi.”

“Ta bất kể nàng là hoàng hậu hay là quý phi, tóm lại đánh Lam nhi của ta là không được.”

Lam nhi cảm động tột đỉnh. Nàng từ bé đã có thói quen bị đánh bị mắng không được cãi lại, lần đầu tiên có người quan tâm đến nàng, trân trọng nàng như vậy. Vì nàng bị đánh mà đau lòng, vì nàng mà ra mặt. Lần đầu tiên cảm thấy chính mình là một con người, một con người có tôn nghiêm.

“Chính là người đã đánh Lam nhi?” Vũ Tình mang theo Lam nhi hùng hổ đi đến trước mặt Di Thiển.

Di Thiển bị Vũ Tình khởi binh hỏi tội làm cho sợ một chút, lập tức phản ứng lại: “Là ta đánh thì sao? Người muốn làm gì? Bất quá chỉ là một Chiêu Dung nho nhỏ, ta đây là tâm phúc bên người Dung quý phi, người dám động vào ta một chút thử xem.”

“Ta không muốn làm gì, chỉ muốn dạy người ít đạo lý làm người.”

“Ba”..... Một cái tát hằn mạnh trên mặt Di Thiển. “Cái tát này, ta dạy cho người không cần “chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng”.

Di Thiển che bên mặt bị đánh, chỉ vào Vũ Tình: “Người.....”

“Ba”..... Lại một cái tát. “Cái tát này, ta dạy cho người biết rõ thân phận mình.”

“Cái tát này, ta thay Lam nhi đánh.....”

“Cái tát này, ta thay cha mẹ người đánh.....”

Di Thiển muốn phản kháng, nhưng nàng đã sớm bị khí thế của Vũ Tình dọa cho sợ hãi, hoảng hồ một nữ tử yếu đuối như nàng sao có thể địch nổi cao thủ triết quyền đạo như Vũ Tình.

“Dừng tay!” Có người quát to một tiếng. Trước mặt một nữ tử mặc áo xanh lục đi đến.....

Vũ Tình nhìn nàng, ánh mắt nhìn đến bụng nàng đột nhiên có chút đau đớn. Nàng mang trong bụng kia là cốt nhục của Chính Hiền, là giọt máu của hắn..... Vũ Tình trong lòng ề ảm, không nói nên lời đó là loại cảm giác gì.

“Người là ai? Dám ở chỗ của bản cung giường oai ư!” Dung quý phi mắt phượng giận dữ.

“Ta chỉ là giáo huấn người nên giáo huấn một chút mà thôi.” Vũ Tình thần nhiên nói. Còn lâu nàng mới sợ!

Di Thiên khóc sụt sùi chạy đến trước mặt Dung quý phi: “Nương nương, người phải làm chủ cho nô tỳ.”

Dung quý phi không để ý tới nàng, nhìn Vũ Tình nói: “Nô tài của bản cung tự bản cung có thể giáo huấn. Không cần người phải xen vào việc của người khác!”

“Ta cũng không muốn quản, chính tại nàng gây hấn với người của ta trước.”

“Người không biết câu “đánh chó cũng phải ngó mặt chủ” sao?”

“Ta chỉ nghe qua chủ nhân thế nào thì sẽ nuôi chó thế ấy? Chó đã như vậy, chủ nhân hẳn cũng không tốt đẹp gì?” Nhìn Dung quý phi tính tình kiêu ngạo, nàng cực kỳ khó chịu. Nói thật, Dung quý phi này bộ dạng cũng chỉ bình thường thôi, thật không biết cái hoàng đế kia mắt bị thế nào.

“Người lại dám nhục mạ bản cung. Người đâu, tới vả miệng cho ta.”

Một tên tiểu thái giám đi đến bên người Vũ Tình, giơ tay lên. Kiêu ngạo như nàng làm sao có khả năng bỏ tay chịu trói, nàng bắt được tay của tiểu thái giám vặn mạnh, đau đến mức tiểu thái giám phải mở miệng kêu cha gọi mẹ.

Dung quý phi thật không ngờ nàng cứ nhiên dám phản kháng, khuôn mặt lập tức biến sắc, chỉ vào Vũ Tình hô: “Bắt nàng lại cho ta.” Ra lệnh một tiếng, rất nhiều thị vệ xông tới.

Vũ Tình ở hiện đại coi như có thể đánh nhau, nhưng với loại cao thủ võ nghệ cao cường ở cổ đại này có vẻ không chịu nổi một đòn, hơn nữa tay nàng còn đang bị thương, đánh một lúc miệng vết thương lại nứt ra rồi, máu không ngừng chảy ra ồ ạt. Chỉ chốc lát đã bị thị vệ bắt được.

Dung quý phi chậm rãi đến gần: “Người đánh nữa đi, đánh nữa cho ta xem.....”

“Người tốt nhất giết chết ta, nếu không ta nhất định sẽ báo thù.” Vũ Tình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nương nương, chúng ta làm gì với nàng bây giờ?” Di Thiên bước lên hỏi.

“Đem nàng đến chỗ của hoàng hậu.” Hậu cung của Long Hiên hoàng triều quy tắc thâm nghiêm, bình thường tần phi làm sai điều gì đều phải giao cho hoàng hậu xử lý. Hoàng hậu hành sự độc ác, nàng kia đi đến đây không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Phù *quẹt mồ hôi* đã xong 1 chương, hôm nay hứa có 2 chương, đợi tối ta post nốt >_<

15. Chương 15

Ngạo khí hoàng phi chương 15 Edit: violeter Beta: bjn0

Long Hành cung

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu.” Dung quý phi chậm rãi quỳ xuống. Nàng vốn muốn đem Tiêu Vũ Tình tới chỗ Hoàng hậu, lại nghe nói Hoàng hậu đã đến cung điện của Hoàng Thượng, tâm liền nảy ra một kế. Đưa Tiêu Vũ Tình đến đây, rồi khóc lóc tố cáo tội trạng nàng, với tính cách của Hoàng hậu nhất định sẽ phạt nặng nàng ta, sau đó chính mình có thể làm bộ khoan dung, cầu xin Hoàng hậu khai ân nàng, làm Hoàng Thượng nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

“Ái phi đang mang thai, không cần quỳ lạy hành lễ.” Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu ngồi trên ghế cao.

“Đa tạ Hoàng Thượng.”

Hoàng hậu chán ghét nhìn thoáng qua Dung quý phi, loại nữ tử nịnh nọt này chỉ biết làm cho hoàng cung chướng khí mù mịt. Nhất là nhìn đến bụng của nàng ta, càng làm cho nàng không thoải mái. Mặc dù Hoàng đế sắc phong nàng làm Hoàng hậu cũng đã lâu nhưng lại không ngủ cùng giường với nàng, vị trí hoàng hậu này sớm muộn gì cũng bị đoạt mất.

“Hoàng Thượng, xin người làm chủ cho thần thiếp.” Sắc mặt Dung quý phi thay đổi một chút, vài giọt nước mắt ào ạt rơi xuống. Không đi làm diễn viên quả thực đáng tiếc cho sự phát triển của ngành công nghiệp giải trí.

“Ái phi làm sao vậy?” Hoàng đế đi tới nâng nàng dậy, ôn nhu hỏi.

“Thần thiếp bị người ta khi dễ.” Dung quý phi dịu dàng nói, ôm lấy hoàng đế.

“Ai dám khi dễ ái phi của trẫm?” Thật sự không muốn quan chiến tranh của mấy nữ nhân trong hậu cung, nhưng nàng dù sao cũng đang mang thai hài tử của mình.

“Hôm nay có một chiêu dung chạy đến cung điện thần thiếp làm loạn, đã đánh thị nữ của thần thiếp thì thôi lại còn nói ra những lời nhục mạ thần thiếp, thần thiếp cho tới bây giờ chưa từng chịu qua sỉ nhục đến mức này.....”

“Dung quý phi, bản cung vâng mệnh tiếp quản hậu cung, loại sự tình này bản cung có thể tự mình giải quyết, người không cần phiền đến Hoàng Thượng.”

“Vâng!” Dung quý phi chậm rãi nói.

“Dem người dẫn tới.” Hoàng hậu ra lệnh. Tiêu Vũ tình đã bị áp giải lên, nàng vừa tiến vào đã nhìn thấy cảnh Chính Hiền ôm lấy Dung quý phi, ôn nhu lau nước mắt cho nàng. Tâm chỉ cảm thấy rất đau, rất đau.....

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Tình bị thị vệ áp giải, bèn đẩy Dung quý phi đang dán trên người hắt ra, đi tới. Vũ Tình tóc rối bời, một thân chật vật, khốn khổ. Hoàng đế hết sức đau lòng, lớn tiếng quát thị vệ: “Còn không buông tay!”

Tất cả mọi người không nghĩ rằng Hoàng đế sẽ có phản ứng mạnh như vậy, thị vệ sợ hãi rút tay về. Theo quán tính, thân thể Vũ Tình liên lao thẳng về phía trước. Vũ Tình trong lòng thầm kêu: Ông trời, người hôm nay có phải nhất định bắt ta ngã sấp xuống người mới bằng lòng bỏ qua hay không?

Chính Hiền nhanh tay lẹ mắt ôm lấy nàng.

Vũ Tình cũng không thêm cảm kích hắt, một phen đẩy hắt ra: “Người ôm ta làm gì? Đằng kia còn rất nhiều người muốn được người ôm lấy.”

Chính Hiền sững sốt, nàng sao lại tức giận như vậy? Vừa nghĩ, lập tức nở nụ cười. Nàng đang ghen, nhất định là bởi chuyện vừa rồi.

“Người lại gây ra chuyện gì sao?” Hoàng đế tâm tình đột nhiên tốt, cười hỏi.

“Đúng vậy, ta đã gây ra chuyện động trời, người giết ta luôn đi.” Nhìn thấy hắt cười, Vũ Tình rất không thích.

“Hoàng Thượng, xin đừng giết tiểu thư. Đây là lỗi của nô tỳ, xin Hoàng Thượng buông tha tiểu thư, giết nô tỳ.” Lam nhi quỳ xuống cầu xin.

Vũ Tình kéo Lam nhi: “Lam nhi, người không cần mất hết can đảm như vậy. Hắt muốn giết thì cứ để hắt giết.”

Chính Hiền bật cười: “Ai nói muốn giết người?” Yêu thương nàng, trân trọng nàng còn không kịp, làm sao có thể giết nàng được.

Ta lại post 1 phần nhỏ trước nha, tự nhiên thích cắt ở đoạn này ^^

“Hoàng Thượng, người đã nói sẽ làm chủ cho thần thiếp.” Dung quý phi cảm thấy tình thế tựa hồ có điểm là lạ, Hoàng Thượng đối với Tiêu chiêu dung này hình như rất đặc biệt, bộ dáng còn có vẻ rất quen thuộc.

“A?” Chính Hiên lúc này mới nhớ tới vị Chiêu Dung mà Dung quý phi nói tới vừa nãy chính là Vũ Tình. “Người mắng Dung phi, còn đánh thị nữ của nàng?” Nha đầu này khi nào mới không gây chuyện nữa đây?

“Đúng vậy, ta đánh nàng, mắng nàng, người đau lòng sao?” Vũ Tình không biết vì sao mỗi câu thốt ra khỏi miệng lại chua xót như thế? Rõ ràng nàng không hề muốn nói như vậy!

Chính Hiên còn chưa mở miệng, một thanh âm liền vội vàng truyền đến.....

“Không phải, Hoàng Thượng. Tiểu thư là vì nô tỳ nên mới động thủ. Xin Hoàng Thượng trách phạt nô tỳ, buông tha tiểu thư.”

“Người là ai?”

“Nô tỳ..... nô tỳ là Lam nhi!”

“Lam nhi? Người biết những gì mau nói hết cho ta.” Muốn hỏi cái gì từ Vũ Tình tuyệt đối không có khả năng, vẫn nên tranh thủ hỏi thị nữ bên người nàng một ít.

“Hoàng Thượng, việc này cứ giao cho thần thiếp xử lý là được. Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc, việc nhỏ này không cần làm phiền đến người.” Hoàng hậu nương nương vội mở miệng.

“Việc này để trăm quan, chắc chắn sẽ làm sáng tỏ mọi việc. Lam nhi, người tiếp tục nói đi.” Nực cười, hẳn làm sao có thể để Vũ Tình cho các người tùy ý xử trí, còn không bị các người lột da bẻ xương mới là lạ.

“Vâng. Vì tay tiểu thư bị thương, nên nô tỳ đi lấy ít thuốc giúp tiểu thư, lại.....”

Lam nhi còn chưa nói xong, Chính Hiên đã lo lắng kéo tay Vũ Tình: “Người làm sao vậy? Sao tay lại bị thương?” Vừa nhìn thấy tay Vũ Tình bị sưng, lại còn chảy máu, hẳn đau thấu cả lòng (vio: >.< bjn0: >>.<< hảo cảm động a ~).....“Người đâu, truyền Thái y!” Chính Hiên hô to.

Bộ dạng Chính Hiên lo lắng bị Vũ Tình thu hết vào mắt, bên tai quanh quẩn lời nói của Cẩn Hiên: “Hoàng huynh đã đáp ứng, chỉ cần người nguyện ý, hẳn sẽ đem người ban cho ta.” Nghĩ vậy, Vũ Tình lại nổi cơn tức giận, vùng tay mình ra.

“Không cần người giả vờ từ chối!”

Chính Hiên lúc này đâu thèm quan tâm nàng tức giận, một lòng lo lắng cho vết thương của nàng: “Đừng cứng đầu nữa.”

“Ta cứng đầu đấy, thì sao nào?”

Hoàng hậu, Dung quý phi và tất cả mọi người ở đây xem mà choáng váng. Hoàng đế sao lại hạ mình như thế, tạm gạt bỏ lợi ích toàn cục mà gọi thái y đến chữa bệnh. Đã thế Tiêu Vũ Tình này còn không hề nề mặt hẳn, thế này là thế nào?

Ta post 1 chương thành 3 phần nhé ^^

“Ai làm người bị thương?” Chính Hiên nghiêm mặt thanh âm bình tĩnh hỏi. Mọi người ở đây đều cả kinh, hoàng đế tức giận cũng không phải chuyện đùa.

“Là bị ong mật đốt!” Vũ Tình cũng bị Chính Hiên dọa, ngoan ngoãn nói.

“Trẫm hỏi tại sao lại chảy máu?” Nhìn thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, khẩu khí Chính Hiên cũng nhuuyến đi một chút.

“Có thể là do lúc đánh nhau với thị vệ.” Vũ Tình thành thực trả lời. Nàng cũng không nghĩ rằng những lời nói tùy ý của nàng lại có thể liên quan đến mạng người.

“Người đâu, đem thị vệ này kéo ra ngoài chém cho ta.” Hoàng đế hét lớn một tiếng, Dung quý phi sắc mặt đại biến, nàng vốn nghĩ Hoàng đế sẽ trừng phạt Vũ Tình, không ngờ rằng chính mình lại tiền mất tật mang.

Thị vệ kinh hoàng quỳ xuống cầu xin: “Hoàng Thượng, tha mạng..... Hoàng Thượng, tha mạng.....”

“Chờ một chút, bắt quá chỉ đánh nhau mà thôi, sao phải trừng phạt nghiêm trọng như vậy?” Vũ Tình lần đầu cảm thấy hoàng đế này đáng sợ, chính mình còn đắc tội với hắn nhiều như vậy, không biết có ngày nào đó hắn khó chịu cũng sẽ đem mình đi chém răng rắc hay không? (bjn0: tỷ tả từ răng rắc làm e sợ ><)

“Được rồi. Kéo ra ngoài đánh ba mươi trượng thật nặng.”

“Tạ Hoàng Thượng, tạ nương nương.” Thị vệ cảm động đến rơi nước mắt, bị lôi đi.

“Có đau không?” Hoàng đế bỏ qua sự tồn tại của mọi người, cầm tay Vũ Tình thương tiếc hỏi.

Lời nói tràn ngập tình cảm như vậy, bất đắc dĩ đối phương cũng không phải trêu đùa: “Vô nghĩa, người cứ thử mà xem?”

“Miệng vết thương đã được xử lý chưa?” Dù sao nàng vô lễ với hắn cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, hoàng đế cũng làm như không nghe thấy.

“Có, có người giúp ta hút độc rồi.”

“Là ai?” Đáng chết, dám hôn tay nàng, hắn nhất định phải bắt được tên đó đến đây.

“Người muốn làm gì?”

“Trẫm muốn ‘cảm ơn’ hắn nhiều nhiều.” (bjn0: sợ ca wa’ ><) Bộ dáng Chính Hiên giống như muốn cắn nuốt người, chứ không muốn cảm tạ người ta chút nào.

“Miễn đi, ta tự mình tạ ơn là được rồi.” Cùng lắm thì lấy thân báo đáp là được.

“Rốt cuộc là ai?” Hoàng đế tính tình tốt hỏi, hắn rất muốn đem tiểu nữ nhân trước mắt này bóp chết! (bjn0: hu, e ko hiểu ý tg, seo lại thía nhỉ =.=?)

“Ai cần người lo!”

Lúc này Lý công công vội vàng chạy tới: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cẩn vương gia cầu kiến.”

“Truyền vào.” Cẩn Vương gia chạy tới hậu cung tất là vì bàn chuyện quốc gia đại sự, hoàng đế sẽ không vì chuyện tư mà bỏ chuyện công, hắn vĩnh viễn biết cái gì mới là quan trọng nhất. “Hoàng hậu, ái phi, các người trước tiên lui xuống một bên.”

“Tuân lệnh!” Chúng phi thuận theo nói.

“Còn ta thì sao?” Vũ Tình chỉ chỉ vào mình.

“Người cũng lui xuống trước đi.”

Nói xong, mọi người liền đi vào bên trong. Phòng trong cùng chính đường chỉ dùng một tấm bình phong ngăn cách, Vũ Tình mơ hồ cảm thấy Cẩn Hiên lần này tới là có liên quan đến nàng, liền tránh ở mặt sau bình phong nghe lén.

“Tiêu chiêu dung, bản cung thật sự phải xem lại người. Vừa rồi đúng là rất uy phong!” Dung quý phi trong lời nói chứa đầy gai nhọn.

Không để ý tới, không để ý tới, hiện tại tâm tư Vũ Tình đều đặt ở bên ngoài. Cẩn Hiên sẽ nói với hắn cái gì? Nói chuyện của ta và hắn sao? Chính Hiên sẽ như thế nào? Đáp ứng sao? Nhưng vừa rồi hắn quan tâm ta như vậy thì giải thích thế nào?

“Tiêu chiêu dung, Hoàng Thượng hình như rất thương yêu người.” Dung quý phi thấy nàng không để ý, lại tiếp tục khiêu khích.

Vũ Tình không thèm đếm xỉa tới nàng, dán người vào bình phong nghe nhất cử nhất động bên ngoài.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, nàng đáp ứng rồi, nàng đáp ứng rồi, nàng thật sự đáp ứng rồi.....” Cẩn Hiên vừa vào cửa liền hưng phấn loạn choạng về phía Chính Hiên, lời nói tràn đầy vui mừng, sung sướng.

“Chờ đã, nàng đáp ứng cái gì rồi?” Chính Hiên thật không dám tin tưởng tiểu tử đang xúc động trước mắt này là Tam đệ trầm ổn của hắn. Rốt cuộc là chuyện gì làm cho hắn cao hứng đến mức này?

“Chính là nàng a!” Cẩn Hiên vẫn còn đang hưng phấn.

“Nga!..... Nàng nào cơ?” (bjn0: ca chỉ giỏi giả vờ ><)

“Hoàng huynh!” Cẩn Hiên bắt mắt nhìn về mặt xem kịch vui của Chính Hiên.

“Được được, không đùa ngươi nữa. Nữ tử trong lòng ngươi đáp ứng ngươi rồi?”

“Vâng!” Cẩn Hiên đột nhiên quỳ gối xuống. “Xin hoàng huynh tứ hôn!”

“Được được được!” Chính Hiên nâng hấn dậy: “Vậy dù sao ngươi cũng phải nói cho trẫm, nàng kia tên là gì chứ?”

“Tiêu-Vũ-Tình” Cẩn Hiên nói từng chữ một.

Hì hì, xong chương này rồi, tí post “BĐTT”

16. Chương 16

Ngạo khí hoàng phi chương 16 Edit: violeter Beta: bjn0

“Được được được!” Chính Hiên nâng hấn dậy: “Vậy dù sao ngươi cũng phải nói cho trẫm, nàng kia tên là gì chứ?”

“Tiêu-Vũ-Tình” Cẩn Hiên nói từng chữ một.

Lúc này không khí tại đây như ngưng kết.....

“Ngươi..... nói ai?” Nhất định là nghe lầm, nghe lầm. Sao lại có thể là Tiêu Vũ Tình, sao lại có thể là Tiêu Vũ Tình?

“Tiêu-Vũ-Tình.” Cẩn Hiên lại cho hấn một đáp án khẳng định.

Vũ Tình nghe nói như thế, sốt ruột không biết nên làm sao cho phải, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào cho đúng? Không cần thận vô tình đụng vào bình phong. Bình phong này sao lại yếu ớt như vậy, chỉ thế đã bị đẩy đổ.

Ánh mắt mọi người đều bắn thẳng về phía nàng, lúc này chân tay nàng thật luống cuống, đành phải ngượng ngùng cười: “Chào mọi người.” Trời ạ, nàng đang nói cái gì vậy?

Cẩn Hiên vẻ mặt vui mừng, hấn không nghĩ rằng Vũ Tình đã ở đây rồi. Có điều như vậy cũng tốt, dù sao cuối cùng vẫn phải tuyên nàng đến. Hấn đi qua chỗ nàng, thật tự nhiên cầm tay Vũ Tình: “Tay ngươi tuy rằng đã hút độc ra rồi, nhưng dù sao vẫn phải cẩn thận một chút. Để ta gọi thái y tới bôi thuốc cho ngươi.”

“Àn!” Vũ Tình đáp lời, ánh mắt nhìn về hướng Chính Hiên, mặt hấn tối sầm dọa chết người, ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ.

“Hoàng huynh, nàng chính là nữ tử ta thích, Tiêu Vũ Tình!” Cẩn Hiên cầm tay Vũ Tình lên giới thiệu.

Chính Hiên chỉ cảm thấy cái tay kia thật chướng mắt, hấn rất muốn đem cái tay kia xoa sạch, rất muốn chia rẽ hai bàn tay kia. Bất quá, hấn vẫn miễn cưỡng cười trừ: “Ngươi nói nữ tử trong lòng chính là nàng a?”

“Đúng vậy.” Cẩn Hiên nhìn sang Vũ Tình, trong mắt hấn bây giờ cũng chỉ có nàng.

“Tiêu Vũ Tình, ngươi cũng nguyện ý sao?” Chính Hiên đồng dạng thâm tình nhìn Vũ Tình, hấn thật sự rất hy vọng Vũ Tình cho hấn một đáp án phủ định. Hấn chẳng thể nghĩ rằng, hấn với đệ đệ của mình lại cùng

thích một nữ tử. Hắn đã nghĩ, nữ tử mà Cẩn Hiên coi trọng tất nhiên sẽ không phải bình thường, nhưng thế giới này cũng thật sự quá nhỏ! Mặc dù nếu Cẩn Hiên muốn có nữ tử trong nội cung của hắn, hắn đều nguyện ý cho. Duy chỉ có độc Tiêu Vũ Tình này, hắn sẽ không bao giờ nhường.

Vũ Tình hết nhìn Chính Hiên lại nhìn Cẩn Hiên, không biết nên nói như thế nào. Theo lý thuyết, nàng đã đáp ứng với Cẩn Hiên, chỉ cần nói một câu là liền ok, nhưng nàng lại khó có thể cự tuyệt được ánh mắt nóng rực của Chính Hiên. Bên tai lại nghĩ tới câu nói kia của Cẩn Hiên: “Hoàng huynh đã đáp ứng, chỉ cần người nguyện ý, hắn sẽ đem người ban cho ta.”

“Đúng vậy!” Nếu hắn chỉ coi nàng như một thứ lễ vật, nàng tại sao phải bỏ cuộc.

“Người nói lại lần nữa xem.” Chính Hiên không chịu tin rằng Vũ Tình thật sự sẽ đáp ứng.

“Hoàng huynh!” Cẩn Hiên thấy hoàng đế khác thường thì cảm thấy kì quái. Ánh mắt hắn nhìn Vũ Tình..... Cẩn Hiên cả kinh, hoàng huynh không phải là cũng thích Vũ Tình chứ?

“Đúng thế!” Vũ Tình lớn tiếng trả lời.

“Được!” Chính Hiên nói, dường như đang dỗi hờn. Hắn hít sâu một hơi, giống như đang có một quyết định rất trọng đại. “Tiêu chiêu dung đức hạnh nhiều mặt, thông minh tài trí, chiếm được lòng trầm, đặc phong làm..... Tiêu Quý phi!” Vũ Tình ơi Vũ Tình, trầm vì người mà mất đi lòng tin của khắp thiên hạ, người nhất định phải hiểu được lòng trầm.

Đừng ai hỏi vì sao nó ngắn, mà hãy hỏi vì sao ta lại cứ thích cắt đoạn đây

Mọi người đều ghen hòng nhìn trần trời. Tiêu quý phi..... Vị trí Hoàng quý phi chỉ ở dưới mỗi hoàng hậu, toàn hậu cung cũng cùng lắm cũng chỉ có hai danh hiệu. Dung quý phi vào cung đã nhiều năm, hao hết tâm tư, cuối cùng còn phải mang thai long tử của hoàng thượng mới có thể lên được đến vị trí cao như hôm nay, mà Tiêu Vũ Tình nàng vào cung cũng chỉ mới một tháng, liền từ chiêu dung được lên làm quý phi, nhảy đến vài cấp, đây là điều mà trước nay chưa từng có.

“Hoàng huynh, người.....” Cẩn Hiên giận không thể tả chỉ vào Chính Hiên. Hắn rõ ràng đã đáp ứng đem Vũ Tình ban cho ta, vì sao lại đột nhiên đổi ý, lại còn phong nàng làm Tiêu quý phi. Nhìn vào mắt Chính Hiên, Cẩn Hiên cũng đã nhận ra được điều gì đó, chỉ là trong lòng hắn không muốn thừa nhận chuyện này là thật.

“Đây là việc nhà của trầm, cần vương không nên xen vào.” Chính Hiên cố ý gọi hắn là cần vương, chính điều này đã tạo ra khoảng cách giữa bọn họ, làm cho hắn không có lí do để phản bác.

“Vậy thì bản cung có đủ quyền để quản chứ? Hoàng Thượng.” Hoàng hậu vốn vẫn luôn đứng một bên cũng không nhịn được nữa mà mở miệng. Chuyện này cũng làm cho nàng chịu đủ kích rất lớn, nàng vốn đã cảm thấy chính mình làm một hoàng hậu là đã có rất nhiều nguy cơ, bây giờ lại còn thêm vào một Tiêu Quý phi, thế này không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? “Hoàng Thượng, sắc phong quý phi là chuyện lớn, Tiêu Vũ Tình dù sao cũng chỉ là một chiêu dung, lập tức phong làm quý phi, hình như không hợp với quy củ.”

“Quy củ là do người định ra.”

“Gia pháp của tổ tông không thể sửa.”

“Trầm là thiên tử, có gì không thể.”

“Hoàng Thượng chẳng lẽ không sợ hậu cung rùm pha, chê cười sao?”

“Trầm chỉ là phong một phi tử không có gì đáng chê cười..... Hoàng hậu, hậu cung cũng nên quản lý cho tốt một chút chứ?”

“Hoàng Thượng thế này là đang nghi ngờ thần thiếp không”

Vũ Tình theo vừa nghe đến ba chữ “Tiêu quý phi” liền trở nên mơ hồ. Cũng không phải vì ba chữ này có bao nhiêu cấp quan trọng, mà là nàng đoán trước trong lời nói của hắn phải là “Phong làm cần Vương phi” mới đúng chứ, mãi đến giờ phút này nàng mới tỉnh lại được, nhìn Đế hậu (bị0: hoàng hậu) bị làm cho mặt đỏ tai hồng, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ kêu: “Stop..... Ai da, ta tốt xấu gì cũng là đương sự, các người không định hỏi ý kiến của ta sao?” Tức chết ta mất, coi ta là cái gì đây chứ?

“Được phong làm quý phi, muội muội hình như vẫn còn bất mãn?” Ngụy Doanh Hoàn cảm thấy nàng vẫn còn muốn nói nữa, được rồi rồi còn không thoả mãn, nàng căn bản là làm một quý phi vẫn còn chưa đủ, nàng còn có dã tâm lớn hơn nữa sao.

“Ta đương nhiên bất mãn, ta không cần!” Vũ Tình dậm chân kêu lên.

“Hoàng huynh, người đã đáp ứng ta. Bây giờ sao lại lật lọng?”

“Hoàng Thượng.....”

Thanh âm của ba người cùng lúc oanh tạc hoàng đế: “ Ý trẫm đã quyết, nếu như còn nhiều lời nữa, xử theo tội kháng chỉ.....” Chính Hiên lỗ mãng nói những lời này xong liền phẩy tay áo bỏ đi. Đi tới cửa, còn quay đầu lại, nói ra một câu làm cho người ta sợ đến chết: “Đêm nay Tiêu phi thị tử.”

Bonus thêm, lại thích cắt đoạn này, tí post nốt p' 3 =))

Những lời này như một tiếng sét đối với Cẩn Hiên, hắn không chút nghĩ ngợi lao tới trước mặt Vũ Tình, kéo tay nàng: “Chúng ta đi!”

“Đi đâu cơ?” Vũ Tình ngây ngốc .

“Chân trời góc biển, chúng ta tìm một nơi không ai có thể tìm được. Không có hoàng đế, không có quý phi, không có Vương gia.....”

Vũ Tình giằng cánh tay đang bị hắn giữ chặt. “Ta không cần.” Nếu ta đi cùng hắn, chỉ sợ về sau sẽ là những ngày cực khổ. Hắn vĩ đại như vậy, còn có tiền đồ sáng lạn, không thể chỉ vì ta mà bị hủy. Mất đi một vị Vương gia tốt như vậy, chỉ sợ toàn thể nhân dân Long Hiên hận ta muốn chết, huynh đệ bọn họ vì ta mà trở mặt, ta như thế sẽ trở thành một tội nhân thiên cổ .

Cẩn Hiên không thể tin: “Vì sao?..... Chẳng lẽ là vì hắn phong cho người làm quý phi?” Trong mắt hắn lộ vẻ bi thương, nữ tử mà hắn thích không thể như thế này được.

“Cái gì? Ở trong mắt người ta chính là một nữ tử như vậy sao?” Vũ Tình cảm thấy tức giận, càng cảm thấy thương tâm. Nàng nghĩ hắn là người duy nhất hiểu nàng, quan tâm đến nàng, nhưng mà nay.....mình trong mắt hắn lại là tội tặc không chịu nổi như vậy.

“Thực xin lỗi. Ta không cố ý, ta chỉ là.....” Rõ ràng không nghĩ như vậy, sao lại nói ra những lời làm tổn thương nàng như thế? Trong việc này, nàng cũng chỉ là nạn nhân. (Tuỳ Phong: “Sao ta lại cảm giác như là hoàng đế đã chia rẽ một đôi đang yêu?” Phong Thanh: “Thì vốn là như thế thôi.” Tuỳ Phong: “Thật sao? Vũ Tình thật sự muốn gả cho Cẩn Hiên?” Phong Thanh: “Bằng không hỏi đương sự một chút là được mà.” Tuỳ Phong cầm microphone: “Tiêu tiểu thư, xin hãy phát biểu cảm nghĩ một chút.” Vũ Tình: “Ta.....” không nói gì ~ing.....)

Cẩn Hiên đánh một chưởng vào cái bàn bên cạnh, nháy mắt một cái cái bàn đã trở nên vô cùng thê thảm.....

Vũ Tình chán nản mang theo Lam nhi hồi cung, hôm nay có phải là gặp phải thần xui không vậy ? Trước là bị ong mật đốt (vio: sao ong mật lại có độc ta? à phát hiện lí thú! bjn0: *gật gù* để ta gửi lên báo lấy ít money ><) , sau đó bị Dung quý phi bắt, cuối cùng còn bị phong làm cái gì mà Tiêu quý phi. Ánh mắt của Hoàng hậu và Dung quý phi giống như là muốn ăn thịt nàng vậy, còn có ánh mắt bi thương của Cẩn Hiên làm cho nàng rất khổ tâm.

“Tiểu thư.....” Lam nhi nhìn tiểu thư có vẻ không vui, nhịn không được kêu lên. Tiểu thư đối xử với người khác rất tốt, nàng không nghĩ tiểu thư lại phải không vui như vậy. Chuyện xảy ra ở Long Hành cung, nàng cũng tận mắt thấy..... Thật không biết là hạnh phúc hay là bi ai. Được hai nam nhân có quyền thế và ưu tú nhất cả nước yêu thương, lại vì nàng mà tranh giành lẫn lộn là thực hạnh phúc, nhưng hai nam nhân như vậy tranh giành với nhau cũng không phải là điều mà người bình thường có thể chấp nhận được .

“Lam nhi, làm sao bây giờ?” Vũ Tình lôi kéo góc áo Lam nhi, đáng thương hề hề nhìn nàng.

“Tiểu thư.....” Chính mình cũng chỉ là một tiểu nha đầu, có thể làm được gì?

“Bụng ta đói quá đi mất thôi!”

Lam nhi thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, cứ nghĩ rằng tiểu thư lo lắng chuyện gì kinh thiên động địa, kết quả hoá ra lại là đói bụng. Tiểu thư thật sự là càng ngày càng kì quái, có điều nàng lại thích tiểu thư như vậy.

“Được rồi, ta đi xuống bếp làm gì đó cho người ăn.” Đi theo tiểu thư lâu như vậy, Lam nhi cũng không còn câu nệ lớn nhỏ nữa, đương nhiên chỉ với tiểu thư nhà nàng thôi.

“Yeah

ta biết Lam nhi tốt nhất.” Vũ Tình kích động hôn một cái lên khuôn mặt phấn nộn của Lam nhi.

Lam nhi đối với hành động này của nàng cũng không trách cứ gì.

Một người thái giám đi vào rồi quỳ xuống, ân cần bái lạy: “Nô tài bái kiến quý phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Vũ Tình nâng hân dậy: “Công công không cần đa lễ.” Nàng mặc dù ở hiện đại là thiên kim đại tiểu thư, nhưng loại quỳ lạy lễ này nàng thật đúng là không chịu nổi. Hoàng cung quả nhiên là nơi không giữ được bí mật, một khắc trước vừa mới phong, giờ khắc này đã có người đến bái kiến nàng.

“Nô tài không dám!” Công công có chút sợ hãi chấn động: “Hoàng Thượng lệnh cho nô tài nói với quý phi nương nương chuẩn bị đêm nay thị tẩm.....”

Vũ Tình nhảy dựng đứng lên: “Cái gì? Thị tẩm?” Vừa rồi nàng vẫn cứ đem câu nói dọa chết người kia của hoàng đế để lên chín tầng mây mà không nghĩ tới. Hiện tại nhớ đến mới lại bắt đầu nghĩ mà sợ. Thị tẩm? Đó không phải là phải cùng hoàng đế làm vợ chồng chân chính sao? Người ta từ bỏ đây

ta còn không muốn sớm như vậy đã bước vào nắm mồ hôn nhân, và quan trọng nhất là Người ta còn muốn quay về hiện đại a.....

“Đúng vậy, nương nương vẫn nên chuẩn bị một chút chứ ạ? Nô tài cáo lui!”

Vũ Tình đứng chết lặng: “Làm sao bây giờ? Phải thị tẩm sao?” Bất nàng hầu hạ người khác, nàng chết cũng không chịu. (Vũ Tình trịnh trọng hỏi: “Có khối đậu hũ nào ở đây không?” Phong Thanh: “Muốn đậu phụ khô làm gì?” Vũ Tình: “Ta muốn đâm đầu chết!” Tuy Phong: “Tuổi còn trẻ, chết mà làm gì?”)

Lam nhi bị biểu hiện không chịu chấp nhận của Vũ Tình làm buồn cười: “Tiểu thư, người vừa được phong làm quý phi, Hoàng Thượng triệu người thị tẩm cũng thực bình thường a!”

“Bình thường? Bình thường cái ** á.” (bị0: bản cv ko cắt cái này nhưng ta thấy nó hơi tục nên đành ** vậy) Chuyện quá khẩn cấp, nàng cũng chẳng cố giữ hình tượng thực nữ cái gì nữa. Nàng thề cho tới bây giờ nàng chưa nói qua lời nói thô tục như vậy, tuy rằng nàng rất muốn, nhưng nàng từ bé đã chịu lối giáo dục quý tộc không có cơ hội này.

“Vậy tiểu thư định làm thế nào bây giờ?” Tiểu thư bình thường thông minh, hẳn là nàng có biện pháp giải quyết. Chính là Hoàng Thượng cùng Vương gia, nàng rốt cuộc thích người nào? Ở cùng Tiêu Vũ Tình cũng lâu, nàng cũng học được tính Bất Quái của nàng. (vio: chính là tình tò mò, hóng hớt, tộc mạch a? bị0: chắc vậy a ~)

vio: ối bị0 ơi, đau lưng quá a! =.=, >.<

bị0: *ngoan ngoan* ta đâm lưng cho nàng rồi nàng lại làm típ cho ta ^^

vio:

Hồ, bonus hết p' NKHP hôm nay, ta post sang truyện khác đây ><

17. Chương 17

Ngạo khí hoàng phi chương 17 Edit: violeter Beta: bjn0

Lời tác giả: Ha ha ha..... Hai ngày nay mạng chỗ ta có chút trục trặc, cho nên không thể lên được. Ta thật xin lỗi quốc gia, thật xin lỗi đảng, thật xin lỗi nhân dân..... Khom người chào, cúi đầu lần nữa..... Ha ha ha..... Đừng đánh ta nha, ta về sau sẽ cố gắng lên thường xuyên. Xin hãy tiếp tục duy trì ủng hộ! (bjn0: ta cũng ko biết mình cho lời tg lên làm chi (__,_!) nhưng thui hông mún cắt ^^)

“Còn có thể làm sao bây giờ? Binh đến tướng chặn, nước dâng thì đắp đất.” Nàng cũng không tin, trí tuệ hơn người cổ đại đến mấy trăm năm của nàng, còn không đối phó được với một hoàng đế.

Nữ nhân trong cung đều vì có thể được hoàng đế ân sủng mà hao hết tâm tư, thậm chí không từ thủ đoạn, nếu hoàng đế biết được nàng bởi vì chuyện phải thị tẩm mà ở trong này xuân thương thu buồn, không biết hẳn sẽ có cảm giác gì?

Tiêu Vũ Tình ở trong tẩm cung của hoàng đế đi lại rất tự do tự tại. Hoàng đế chính là hoàng đế, ngay cả tẩm cung cũng lớn như vậy, thật sự là lãng phí! Trong lúc nàng đang có hứng thú nghịch nghịch chén rượu, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng rét run, một tia sáng trắng chiếu thẳng vào mắt nàng. Dù là một kẻ ngu ngốc cũng biết đó là một thanh kiếm..... Trong lúc mình chỉ treo chuông ngàn cân treo sợi tóc, thanh kiếm cách cổ nàng chỉ còn 0,001 [vio: mm/cm? bjn0: bản gốc ko ghi, ta nghĩ nếu là 0.001 mm thì chắc nghèo lun rồi (__,_!) -> cm] thì dừng lại.

Vô Dạ lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt nữ tử sợ tới mức sắc mặt trắng bệch này, cứ nhiên trong lòng nảy ra một tia thương tiếc. Trái tim hắn đã sớm đóng băng, đã sớm không còn tình cảm. Kiếm của hắn một khi đã ra khỏi vỏ thì chưa từng thu hồi lại, nhưng lúc này đây hắn lại không nhẫn tâm.....

Hiện thực đột nhiên có tai họa bất ngờ làm cho Vũ Tình hoảng sợ, có điều chỉ sau một lúc nàng liền lập tức phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào người đã suýt chút nữa giết chết nàng. Oa !! Không phải chứ? Ngay cả một thích khách cũng đẹp trai như vậy, hắn không có khí phách hoàng gia của Chính Hiên, cũng không giống một làn gió mùa xuân như Cẩn Hiên, tuy rằng ở trong mắt người khác hắn rất lạnh lùng, nhưng ít ra cho tới bây giờ hắn đối với nàng cũng không quá lạnh lẽo. Mà sự lạnh lùng của hắn, là từ sâu thẳm bên trong mà ra.

“Người là thích khách sao? Đến ám sát hoàng đế phải không?” Vũ Tình sợ hãi dùng hai ngón tay di chuyển kiếm của hắn.

Vô Dạ tùy ý để nàng di chuyển thanh kiếm, cũng không nói gì mà nhìn nàng.

“Hoàng Thượng hẳn phải một lúc nữa mới đến được, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!” Vũ Tình lúi kúi kéo hắn ngồi xuống.(vio: sặc, không hiểu nổi bà này >.< bjn0: ko hiểu nổi tg mới đúng =.)

Vô Dạ kinh ngạc, chính mình sao lại biến thành con rối của nàng, nàng nói cái gì thì làm thế ấy? Hắn đây vẫn còn là thiên hạ đệ nhất sát thủ, Vô Dạ làm cho nhân sĩ giang hồ nghe tin đã sợ mất mật sao?

“Ai, người tên là gì?”

Không nói lời nào.....

“Ta tên là Tiêu Vũ tình, còn người? Ờ, người không cần lạnh lùng như thế chứ! Nói một chút cũng không chết người được đâu, nói đi nói đi.....” Vũ Tình làm nũng kéo góc áo hắn. Sát thủ, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp, lại còn là một sát thủ vừa đẹp trai vừa lạnh lùng như thế, sẽ rất thú vị.

“Vô Dạ!”

“Ngoan, như vậy mới đúng! Người đã kết hôn chưa?” (Tuỳ Phong: “Ta choáng! Người hỏi vấn đề này để làm gì?” Vũ Tình cười vô tội nói: “Muốn hỏi thì hỏi thôi!” Tuỳ Phong: “Người là không biết nói gì?” Vũ Tình ngượng ngùng cười cười: “Ta biết Tuỳ Phong hiểu ta nhất mà.”)

P/s: hi hi, tặng muội Ngọc Long Nữ nha, truyện nhà ta hôm nay đều tặng muội a

><

“Kết hôn?” Kết hôn là cái gì? Vô Dạ cảm thấy nữ nhân này rất kỳ quái, nàng không sợ hắn, nếu như là người khác, đã sớm ngoác mồm ra mà kêu to gọi người tới, mà nàng còn lôi kéo hắn sang đông sang tây, liệu có phải là để kéo dài thời gian? Nữ tử này xuất hiện ở tẩm cung của hoàng đế, hẳn là ai đó có liên quan đến hoàng đế? Công chúa? Hay là phi tử?

“Ah..... các người vẫn nói là thành thân nhỉ?”

“Ta chưa!” Sát thủ sẽ không thành thân, số mệnh của hắn là giết người hoặc bị giết. Trừ phi hắn gặp được một người có thể làm cho hắn liễu lĩnh buông xuôi hết thảy.....

“Ta cũng đoán vậy, những người đẹp trai luôn luôn có tiêu chuẩn rất cao. Người thích nữ tử như thế nào?”

“Ta không có!” Khẩu khí vẫn lạnh lùng như trước, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn về phía nàng. Hắn sợ rằng vừa thấy thì ánh mắt hắn sẽ không dời đi được. “Không thích nữ nhân, chẳng lẽ người.....” Chẳng lẽ lại là người có tính cách đặc biệt, ví dụ như đồng tính luyến ái. Một nam nhân đẹp trai như vậy, thật là đáng tiếc! (bjo: báỉ phục tử =. = lúc đầu thì bảo Chính Hiền ca ca là thái giám, giờ lại bảo ng' ta là đồng tính, aizzz)

“Đừng có nghĩ lung tung!” Nhìn ánh mắt ái muội của nàng, hắn cũng đã đoán được nàng đang nghĩ cái gì.

“Hi hi, ta hay nói đùa, nói đùa thôi.”

“Hoàng Thượng giá lâm!” Ngoài cửa tiếng thét chói tai vang lên. Vũ Tình vừa định bảo Vô Dạ trước tiên trốn đi một chút đã, vừa quay đầu lại đã không còn thấy bóng dáng Vô Dạ đâu nữa. Khinh công cũng không vừa, không biết so với Cẩn Hiền thì thế nào?

Chính Hiền chậm rãi đi vào, Lý công công đi phía sau thức thời rút lui ở cửa, thuận tay đem cánh cửa đóng lại. “Ái phi, chờ trăm chắc sót ruột lắm nhỉ?” Chính Hiền vừa tiến đến liền đem Vũ Tình ôm vào trong ngực.

Vũ Tình vội vàng giãy ra khỏi lòng hắn. “Âu Dương Chính Hiền, người đừng có buồn nôn như vậy chứ?”

“Trăm thích như thế thì sao?” Chính Hiền có điểm lưu manh lại dựa vào nàng.

“Người không phải muốn đem ta ban cho huynh đệ của người sao? Hừ.....” Vũ Tình tức giận bĩu môi.

Chính Hiền sốt ruột: “Trăm là vì không biết người hắn thích là người, nếu trăm sớm biết thì sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện này.” Tình yêu hắn cần, tình thân hắn cũng muốn.

“Cho nên người đã không giữ đúng lời hứa?” Vũ Tình trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Người là đang trách trăm chia rẽ các người?” Lời nói của Vũ Tình hắn nghe được chính là mang khẩu khí nghi ngờ, không khỏi cả giận nói.

“Trên thực tế hình như là như vậy.” Tâm tình tốt, nàng lại muốn cùng hắn đấu võ mồm.

“Phải không? Hừ..... Các hạ đã nghe đủ lâu, có phải cũng nên hiện thân rồi hay không?” Chính Hiền cười lạnh một tiếng, bình tĩnh nói.

Tiêu Vũ Tình trong lòng âm thầm bội phục hoàng đế này, vừa mới đến đã biết trong phòng có người. Nếu ai đến đây nghe trộm không phải rất khó khăn sao?

Hoàng đế vừa nói dứt lời, một bóng đen liền xuất hiện trước mặt bọn họ. Vô Dạ thản nhiên nói: “Hoàng Thượng quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng không phải chỉ là hư danh, hoàng cung của trăm người muốn tới là tới được.”

Quả thực rất có cảm giác của hai anh hùng.

“Là ai phái người tới?”

“Ta không thể tiết lộ!” Sát thủ có nguyên tắc của sát thủ, không thể bán đứng cổ chủ. Vô Dạ trong khi nói chuyện, kiếm đã rút ra chia thẳng về hướng Chính Hiền.

Tiêu Vũ Tình thở gấp một hơi, tim như muốn nhảy ra ngoài. Nàng cũng không muốn Chính Hiên gặp chuyện không may, dù sao người ta đối với nàng cũng không phải là tồi tệ.

Chính Hiên bình tĩnh mỉm cười, ngay trong lúc Vô Dạ tiến lại gần, hắn đã nhún người nhảy về phía sau. Chỉ vài ánh sáng chớp nhoáng, hai người cũng đã đánh qua mấy chiêu.

Vũ Tình giật mình nhìn Chính Hiên, không nghĩ tới hắn cư nhiên có một thân võ công cao cường như vậy!

Hai người đánh nhau kinh động thị vệ ngoài cửa, một đám người chậm chạp lao vào, vây quanh người hoàng đế bảo hộ. Hoàng đế chán nản nhìn mấy tên thị vệ, khó khăn lắm mới được đánh cho đã nghiền như vậy.

Vô Dạ kinh ngạc về võ công của hoàng đế, hắn đã sớm nghe nói rằng hoàng đế võ công cao cường, nhưng cũng không nghĩ rằng cư nhiên lại lợi hại như vậy, hơn nữa chỉ sợ hoàng đế còn chưa sử dụng hết mười phần công lực. Lại thêm cả thị vệ đại nội, chỉ sợ là sẽ không thoát được.

Vũ Tình nhìn thấy Vô Dạ đã bị bao vây, lại không muốn hắn bị bắt. Nàng làm bộ sợ hãi lo lắng, không cần thận đánh vỡ bầu rượu khiến cho Vô Dạ chú ý.....

Vô Dạ lập tức tiếp nhận được sóng vô tuyến điện của nàng, phi thân bay đến phía sau Vũ Tình, áp kiếm vào cổ họng nàng. Đơn giản mà nói thì chính là bắt giữ uy hiếp.

Chính Hiên vạn lần không nghĩ rằng Vô Dạ sẽ xuống tay với Vũ Tình, tim không khỏi thót lên. Hắn hận chính mình sao lại sơ ý như vậy, đem Tình nhi (bị0: ồ ồ, Tình nhi ^^) của hắn đặt vào vòng nguy hiểm.

“Vô Dạ, thả nàng ra!” Hoàng đế gầm nhẹ.

“Nếu ta không thả thì sao?” Nữ tử này ở trong lòng hoàng đế cũng thật không phải đơn giản. Nhưng trong lòng mình vì sao lại khó chịu như vậy? Thậm chí hắn còn có phần xúc động muốn mang nàng đi, rời xa nơi này.

“Người cứ thử xem. Nếu người không thả nàng ra, người sẽ tuyệt đối sẽ không thoát khỏi nơi này.”

Vô Dạ hơi buông lỏng kiếm, dường như có điểm dao động.

“Uy, người có tinh thần chuyên nghiệp một chút được không?” Vũ Tình bất mãn hướng sát vào khuôn mặt phía trên nhỏ giọng nói: “Trong thời khắc nguy cấp thế này, sao người lại có thể có một tia dao động?”

“Người hình như đã quên người đang bị ta uy hiếp.” Vô Dạ nhẹ giọng ở bên tai nàng nói làm cho lỗ tai nàng cảm thấy hơi tê tê.....

“Thế thì thế nào? Người đừng quên người phải dựa vào khả năng của ta mới có thể thoát ra ngoài.”

“Mạng của người đang ở trong tay ta.”

Lời nói dù có vẻ uy hiếp nhưng Vũ Tình lại không cảm giác thấy một chút sát khí nào, cười nói: “Người nếu muốn giết ta thì đã sớm giết rồi.”

Hoàng đế nhìn hai người bọn họ khe khẽ nói nhỏ với nhau liên ghen tuông nói: “Hai người các người tán gẫu đủ chưa?”

Vũ Tình nói lấy lệ: “Vẫn chưa đủ! Uy, hai người các người định làm gì bây giờ đây? Chân của ta vừa mỏi vừa tê hết cả rồi!”

Chính Hiên lại một lần nữa phát hiện nàng không giống người bình thường, người bị người ta uy hiếp mà còn có thể chuyện trò vui vẻ chắc cũng chỉ có nàng thôi!

“Thả nàng ra, trẫm sẽ cho người đi.”

“Nếu ta đã muốn chạy thì ai có thể ngăn cản được?” Muốn giết hoàng đế là rất khó, nhưng Vô Dạ hắn trong thiên hạ không ai có thể ngăn cản được, càng không thể vậy khốn hắn.

“Người vẫn còn muốn giết trẫm?”

“Ta không giết được người.” Từ lúc cùng hoàng đế giao đấu, hắn đã biết mình không thể giết được hắn.

“Vậy người muốn thế nào?”

Vô Dạ thả Vũ Tình ra: “Chúng ta sẽ gặp lại.” Nói xong phá cửa sổ mà ra ngoài.

Vũ Tình ngây ngốc nhìn, sớm biết rằng hắn có thể đào tẩu, mình sao lại để hắn uy hiếp? Đột nhiên phát hiện bản thân mình rất ngốc, mà còn không phải chỉ là ngốc bình thường.

“Còn nhìn cái gì? Còn không nhanh đuổi theo.....” Lý công công mắng bọn thị vệ.

Hoàng đế khoát tay: “Không cần.” Hắn nói rất đúng, nếu như hắn muốn chạy thì ai cũng không ngăn được. Mặc dù là chính hắn tự mình ra tay, tuy rằng có điểm khó chịu vì hắn dám uy hiếp ái phi của mình, nhưng trong lòng vẫn là thực khâm phục hắn.

“Ái phi hình như có điểm không cam lòng a?” Sau khi tất cả mọi người đã lui ra ngoài, Chính Hiên mang theo một chút ghen tuông nói.

“Người đang nói chuyện với ta?” Vũ Tình chỉ chỉ chính mình, nàng vẫn không chấp nhận được hai chữ “Ái phi” này.

“Vô nghĩa. Nơi này trừ người ra còn có người khác sao?” Chính Hiên xem thường liếc nàng một cái.

“Uy?” Vũ Tình lúc này mới phát hiện mọi người bất tri bất giác đã lui hết xuống. Trong khi giãy chết nàng cũng đã nhớ ra mục đích lần này nàng tới đây. “Nếu mọi người đều đi rồi, ta đây cũng nên đi thì tốt hơn.”

Bjn0: mọi ng' có để ý ko nhĩ, 3 soái ca của chúng ta a nào cũng chết đứ đừ Vũ Tình tỷ ngay từ cái nhìn đầu tiên >O<

Haizz, từ chương 18 là đến p' ta edit, lại ngâm thui >O<

18. Chương 18

Ngạo khí hoàng phi chương 18 Edit: bjn0

Đúng lúc Vũ Tình nhân lúc hỗn loạn muốn rời khỏi nơi này, Chính Hiên lại đem nàng kéo đến trước mặt mình: “Người hình như đã quên người tới nơi này vì mục đích gì, có muốn nhắc nhở người hay không?”

“Không cần, ta nhớ rõ.”

Chính Hiên mỉa mai hoặc cười, ôm lấy thắt lưng Vũ Tình, mang nàng đi về phía giường. (Phong Thanh: “Oa, phương thức dùng để ôm công chúa, Vũ Tình người thật có phúc.” Vũ Tình: “Người ta đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, người còn nói mát.”)

Nụ cười nhẹ nhàng, nhu tình này lại làm Vũ Tình mất hồn, ngơ ngác nhìn Chính Hiên. Đến lúc hắn đem nàng đặt ở trên giường, nàng mới giật mình một cái thanh tỉnh. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là rơi vào bẫy.....

“Hi hi..... Hoàng Thượng, người không cần gấp gáp như vậy!” Vũ Tình tận lực gạt ra, thanh âm quỵn rũ lòng người. “Không bằng chúng ta chơi một trò chơi được không?”

“Chơi cái gì?” Tiểu nha đầu này muốn làm trò quỷ gì đây, nhưng thật ra hắn cũng rất hứng thú.

“Chơi cờ!” Vũ Tình nhanh chóng lấy cờ vua mang theo trong người ra, nói đúng ra là cờ vua Trung Quốc, nàng đã sớm hỏi thăm qua, nơi này không ai biết cờ vua là cái gì, lúc trước nhằm chán đã làm một bộ, còn dạy Lam nhi chơi, mất rất lâu mới chỉ bảo được nàng, Nói vậy hoàng đế cũng nhất định không biết, nàng Tiêu Vũ Tình sẽ không đánh mà thắng.

Chính Hiên nhìn động tác liên tiếp của Vũ Tình, hần bắt đặc dĩ cười khổ, xem ra là hần đang tiến vào cái bẫy đặt ra trước mặt mình.

“Đây là cái gì?” Có loại cờ vậy như vậy sao? Nàng tìm những thứ kì quái này từ đâu vậy?

“Cờ vua Trung Quốc!” A, hần thật sự không hiểu! Lần này chắc chắn nàng sẽ không thua .

“Người không hiểu đúng không? Đến đây, ta dạy người chơi.” Vũ Tình nhiệt tình dạy các quy tắc cho hần, nhìn bộ dáng hần vừa tò mò vừa thú vị, trong lòng Vũ Tình không khỏi khâm phục sự thông minh của mình.

“Ai bị ăn một quân cờ thì bị phạt rước có được không?” Nhất định phải đem hần chuốc say mới được.

“Ái phi là muốn chuốc say trẫm?” Không ngờ liếc mắt một cái đã bị Chính Hiên nhìn thấu, Vũ Tình có chút chột dạ. “Bất quá, trẫm đồng ý trò chơi này.” Còn không biết là ai chuốc say ai đâu?

Hoàng đế tự tin làm cho Vũ Tình có điểm sợ hãi, thầm nghĩ hần sẽ không phải ngàn chén không say chứ? (bạn0: khiếp, làm gì có ai thể hã tỷ, quý chắc ><)

“Bắt đầu đi!” Chính Hiên nói.

Hai người liền vui vẻ cùng chơi.....

“Người xấu lắm, quân tử chân chính đã đi không được rút lại.” Vũ Tình hét lên, hoàng đế này rất không phong độ, cứ nhiên lại đòi ta cho đi lại.

“Ta không cần thận đặt sai chỗ thôi.”

“Làm gì có không cẩn thận nào nhiều như vậy, đã đi rồi không được đổi ý.” Vũ Tình hung hăng lấy quân “xe” của hoàng đế, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười tà ác.

“Người lớn mật, cứ nhiên dám ăn của trẫm.”

“Trên chiến trường không cha con, càng không quân thần.” Vũ Tình tuyệt tình đem “tượng” ăn luôn.

“Ê, người điên rồi.”

Hoàng đế này thực không phải tay vừa, nhanh như vậy đã học được, hơn nữa còn ngang tài ngang sức với Vũ Tình.

“Vừa rồi không biết ai nói quân tử chân chính đã đi không được rút lại.” Chính Hiên chơi càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, cũng đùa giỡn lại Vũ Tình.

“Ta không phải quân tử chân chính, ta là một tiểu nữ tử.”

“Người.....”

“Người cái gì mà người, người thua, uống rượu.”

.....

Ngày tiếp theo

“Ê, người đứng lên cho trẫm.....”

Trong mơ mơ màng màng, Vũ Tình nghe được có người gọi nàng.“Đầu đau quá, đừng quấy rầy” Ánh mắt Vũ Tình cũng chưa mở đã đem người tới đẩy ra.

Chính Hiên nhìn Vũ Tình ngủ say trên giường, cũng thật sự không muốn quấy nhiễu mộng đẹp của nàng. Phát hiện nàng thật sự rất đẹp, đẹp làm cho người ta tan nát cõi lòng. Đó là vẻ đẹp không nhiễm bất cứ một hạt bụi nhỏ nào, có đôi khi hần hoài nghi nàng có phải một giấc mộng hay không, rất sợ hãi có lúc sẽ mất đi nàng. Nhẹ nhàng vuốt ve làn mi rung động của nàng, giống như một con bướm nhỏ đang bay. Đôi môi phớt nộn đỏ mộng lại mê người, làm hần khó kìm lòng nổi lướt qua trộm một chút hương.

Vũ Tình lúc này giật mình mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt sát cạnh của Chính Hiên, theo bản năng đẩy hần ra, vuốt nhẹ đôi môi của mình. “Người..... người cứ nhiên dám ăn vụng đậu hũ của ta?”

Tí nữa ta post nốt p' 2 và BDTT, mai tạm thời ko post 2 tr này, mà sẽ dành đất cho 3 tr kia nha ^^, ngày kia lại post típ.

P/s: 2 từ “bất quá” và “cư nhiên” ta để nguyên, nếu ai đọc mà thấy cần sửa thì bảo để ta sửa lại nha.

Có đùa không? Hoàng đế hôn phi tử của mình một cái cũng bị nàng nói thành ăn vụng đậu hũ, oan chết hần đi?

“Ái phi ngưng sao, loại sự tình này đâu phải chúng ta chưa từng làm qua.” Chính Hiên chậm rãi cười.

Vũ Tình không khỏi nhớ tới nụ hôn đầu tiên của nàng, cũng là bị nam nhân đáng giận này cướp mất, nhưng khuôn mặt chết tiệt của mình lại trở nên đỏ lựng, thậm chí trong lòng còn có một tia ngọt ngào. “Ta.....”

Bộ dáng đỏ mặt của nàng càng làm cho Chính Hiên cảm thấy thú vị. “Chỉ như vậy đã đỏ mặt, nếu trẫm cùng người đêm qua phát sinh chuyện gì, Tình nhi của trẫm chẳng phải là xấu hổ muốn tự sát sao?” Chính Hiên ánh mắt tà mị lộ ý cười.

“Người nói cái gì? Ta nào có yếu ớt như vậy?” Tốt xấu cũng là người thế kỷ hai mươi mốt thời đại mới, làm sao chỉ vì việc như vậy mà tự sát, vậy những nữ nhân mặc áo tắm hai mảnh đi dạo trên đường phố chẳng phải sẽ sớm chết sạch sao.

“Vậy sao người lại bắt trẫm ngủ trên sàn?” Chính Hiên vừa mở mắt tỉnh dậy đã phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, hơn nữa phi tử đáng yêu của hần lại dường như không có việc gì ở trên giường mơ mộng đẹp, còn muốn hần, đường đường là một hoàng đế, gọi nàng rời giường. Thiên lý ở đâu?

“Nếu không thì thế nào? Ai bảo nơi này chỉ có một cái giường?” Nàng không quan tâm việc nam nữ thụ thụ bất thân, bất quá nàng không muốn lưu tình ở cổ đại, nàng cũng không biết tại sao mình lại kháng cự như vậy, có lẽ nàng vẫn một lòng hồi tưởng hiện đại, có lẽ ở trong tiềm thức nàng không muốn yêu hần, bởi vì nữ nhân của hoàng đế nhất định sẽ bị tổn thương.

“Người không muốn cùng trẫm ở một chỗ?” Trong mắt Chính Hiên hiện lên một tia cô đơn. “Người có người trong lòng? Là cần vương sao?”

“Không phải.” Vũ Tình không chút suy nghĩ thốt ra, nàng đau lòng nhìn biểu tình bị thương của hần. Khi nào thì nàng cũng để ý cảm nhận của người khác vậy?

Chính Hiên lập tức khôi phục sự phóng đãng không kèm chế được ban đầu: “Vậy thì tại sao?”

“Trừ phi thực sự yêu, nếu không ta sẽ không đem mình giao cho bất luận kẻ nào. Ta không xác định đối với người là cảm giác thế nào, có lẽ là thích chẳng, nhưng ta thật sự cũng không xác định đối với người là thích hay là yêu?” Ta nói cái gì? Thích? Ta cư nhiên thừa nhận ta thích hần, ta nhất định là đã uống nhầm thuốc rồi, bằng không chắc là còn chưa tỉnh rượu.

Ánh mắt Chính Hiên thật phức tạp, làm cho người ta không biết hần đang suy nghĩ gì? Vũ Tình thành thực thật ra làm cho hần rất vui mừng, trong thiên hạ có ai không vâng vâng dạ dạ với hần, bao nhiêu nữ nhân đều muốn nằm lên long sàng(bjñ0: giường rồng) của hần. Bất quá thậm chí nàng thừa nhận, nàng không hề yêu thương cần vương mà lại có điểm thích mình. Cho nên hần vẫn còn có cơ hội, không phải sao?

“Được, trẫm không thúc bách người. Một ngày nào đó, người sẽ hiểu ý, cam tình nguyện yêu thương trẫm, không thể tự kiềm chế yêu thương trẫm.” Dù sao nàng đã là phi của hần, về sau thời gian còn rất nhiều.

“Phải không?” Vũ Tình không tin nhếch mày, một bộ dáng khiêu khích. Sớm biết rằng hần dễ thương lượng như vậy, ngày hôm qua phí công làm gì? Khiến cho hiện tại vẫn còn chóng mặt. “Nhìn người tốt như thế, ta thưởng cho người một chút vậy.”

“Thưởng cho cái gì?”

“A..... Thơm một cái.” Vũ Tình nhanh như chớp hôn nhẹ lên má Chính Hiên một cái.

Chính Hiên không ngờ nàng nói thưởng là như vậy, nếu nàng dám thưởng cho người khác như thế, nàng nhất định sẽ thảm rồi. Chậm rãi cười nói: “Người như vậy có tính là đùa giỡn trẫm không?”

Vũ Tình phì cười: “Tính ư, người là không phải chuẩn bị đến quan phủ tố cáo ta đùa giỡn con gái đảng hoàng chứ, à không là con trai đảng hoàng. Ha ha ha.....” Vũ Tình cười đến quả thực lăn lộn trên mặt đất.

“Quan phủ bình thường sợ là không quản được, vẫn là trăm tự phán là hơn.... Xét thấy Tiêu phi hành vi bất lương, ảnh hưởng bất lợi đến dân chúng, phạt nàng tội đùa giỡn hoàng đế.” Cũng chỉ có ở trước mặt Vũ Tình, hần mới lộ ra bộ mặt này, không chỗ nào kiêng kỵ, muốn nói gì thì nói, muốn diên thể nào thì diên.

“Nhìn không ra người còn bị ngược cuồng.” (bjn0: diên diên ý, để ngược cuồng cho hay) (Tùy Phong: “Nhìn xem, đây chẳng phải một đôi vợ chồng tán tỉnh nhau sao. Vũ Tình người thừa nhận đi?” Vũ Tình: “Không thừa nhận, không thừa nhận sẽ không thừa nhận.”)

“Hừ, người còn muốn ở trên giường tới khi nào? Phải nhớ đến Tường Ninh cung thỉnh an Thái Hậu.” Chính Hiên nhẹ nhàng nói.

“Cái gì? Gặp Thái Hậu! Ta không đi.”

“Con dâu xấu phải còn phải gặp cha mẹ chồng, huống chi ái phi của ta một chút cũng không xấu.” Đầu ngón tay thon dài của Chính Hiên xẹt qua khuôn mặt của nàng, nhiệt độ xuyên thấu qua đầu ngón tay vào trên mặt Vũ Tình.

“Nhất định phải đi sao?” Không đi không được sao, ta không muốn cuốn vào giữa chốn hậu cung. Nhưng hình như bắt đầu từ khi gặp được Chính Hiên, ta đã bị cuốn vào rồi?

“Nhất định phải. Đây là quy củ hậu cung, yên tâm đi, Thái Hậu sẽ không làm khó dễ người.” Điều kiện tiên quyết (bjn0: tiên quyết = quyết định đầu tiên # kiên quyết) là không ai ở nàng trước mặt nói lung tung.

“Được rồi. Cứ đi đi, đầm rồng hang hổ ta cũng không sợ.” Vũ Tình nắm chặt tay lại, một bộ dáng anh hùng khảng khái hy sinh.

“Thế này mới giống Tình nhi của trăm. Thôi.....thay quần áo.” Hoàng đế dang rộng hai tay.

“Người làm gì vậy?” Không hiểu ra sao.

“???Giúp trăm thay quần áo!” Không thể nào? Nàng ngay cả việc cơ bản nhất của phi tử cũng không hiểu, nàng thật là từ tuyển tú đến sao? Nàng thật là kinh thành đệ nhất tài nữ sao?

Vũ Tình liếc trắng mắt: “Người cũng có tay có chân, tự mình làm đi.” Hoàng đế mệnh chính là hoàng đế mệnh, mặc quần áo cũng muốn người khác hầu hạ.

“Người.....” Chính Hiên xoay người nhìn nàng, nàng đã ngã vào trên giường mê man ngủ. Ai, thật sự là không có biện pháp với nàng.

19. Chương 19

Ngạo khí hoàng phi chương 19 Edit: violeter Beta: bjn0

Cách đó không xa xuất hiện một thân ảnh cô đơn, gió từ từ thổi qua nơi hần đứng, dường như sợ rằng sẽ làm hần bị thương. Ánh mặt trời cũng thiên vị hần, vì nhớ nhung hần mà dừng lại. Chỉ là hần lại mang theo một nỗi thân nhiên ưu thương cùng một tia bất đắc dĩ.

“Cẩn Hiên!” Vũ Tình đi tới vỗ vỗ vai hần.

Âu Dương Cẩn Hiên chậm rãi xoay người, vẻ mặt hần tiêu tụy trông thấy.“Người..... Làm sao vậy?” Bộ dáng hần như vậy là vì nàng sao? Nàng vĩnh viễn không biết rằng khi nàng cùng Hoàng Thượng vui vẻ chơi cờ, hần vì nàng mà uống say, vì nàng mà mượn rượu tiêu sầu ra sao.

“Thần không có việc gì.” Hấn nên đối mặt với nàng như thế nào, nay nàng đã là hoàng tẩu của hấn, đây là sự thật không thể chối cãi. Biết rõ như vậy, nhưng hấn lại không có cách nào để ngăn cản mình không nghĩ đến nàng nữa, cứ như thế vừa tỉnh lại chuyện đầu tiên hấn làm chính là chạy vội đến hoàng cung, bất kể cho dù chỉ có thể từ phía xa liếc nhìn nàng một cái.(vio: xương anh Cẩn quá T.T – bjn0: *chăm chăm nước mắt*)

“Người vừa mới tự xưng mình là gì?”

“Bây giờ ngươi là hoàng quý phi, thân phận không còn như trước, ta tự nhiên phải xưng là thần.” Rõ ràng không muốn nói như vậy, vì sao lời vừa ra khỏi miệng liền thay đổi.

“Cái gì? Âu Dương Cẩn Hiên, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ta làm quý phi, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm sao? Nếu thật sự như vậy, ta tình nguyện không cần làm hoàng phi cái quỷ gì hết.” Con người nàng rất coi trọng tình bạn, huống hồ nàng căn bản cũng không muốn làm một hoàng phi.

Những lời nói của Vũ Tình đã chạm đến sâu thẳm trái tim hấn, quả thật, hấn rất cảm động! Đột nhiên hấn đem nàng kéo vào trong lòng, hấn không muốn sẽ lại mất đi nàng. Không cần biết cái gì hoàng phi Vương gia, không cần biết cái gì Hoàng Thượng lễ giáo, hết thảy hấn cũng không để ý.

Nhìn Cẩn Hiên đau khổ như thế, Vũ Tình sao có thể nhẫn tâm đẩy hấn ra. Nàng như con chim nhỏ dường như tựa hấn vào người Cẩn Hiên, vòng tay hấn thật sự rất mạnh mẽ, như thể chỉ cần vĩnh viễn ở trong này, nàng sẽ thực an toàn. Có lẽ tại thời không khác thường này, nàng nhất định phải làm tổn thương hấn.

Cẩn Hiên ôm nàng chặt hơn nữa, chỉ sợ một khi đã buông ra, nàng sẽ vĩnh viễn biến mất...

Trong ngự hoa viên xinh đẹp, một đôi tuấn nam mỹ nữ đang đắm mình ôm nhau, một cảnh tượng không có gì đẹp hơn, chỉ là...

“Lớn mật!” Một giọng nữ âm trầm to tiếng từ phía sau truyền đến, mang theo sự tức giận!

Vũ Tình cảm giác được thân thể Cẩn Hiên cứng ngắc, xoay người nhìn một phụ nữ trung niên mang theo một đám cung nữ, trong đó còn có cả hoàng hậu. Người phụ nữ kia mày liễu mắt phượng, tuy rằng năm tháng vô tình lưu lại trên mặt nàng chút dấu vết, nhưng vẫn có thể thấy được đó là một tuyệt đại mỹ nhân khi còn trẻ. Hơn nữa nàng còn đang rất tức giận.

“Mẫu hậu!”

Vũ Tình khiếp sợ nhìn nàng, chẳng lẽ nàng chính là thái hậu trong truyền thuyết, mẹ đẻ của Chính Hiên và Cẩn Hiên!

Phượng Từ cung

Thái Hậu đập bàn thật mạnh:“Giữa ban ngày ban mặt, các ngươi sao dám làm loạn như thế?” Đánh chết nàng cũng không thể tin được, đứa con trầm ổn, không gần nữ sắc của nàng lại ở trước mặt mọi người cùng chị dâu mình ôm ôm ấp ấp.

Vũ Tình cảm thấy buồn cười:“Vậy theo ý Thái Hậu là không giữa ban ngày ban mặt thì có thể sao?”

“Ngươi.....” Thái Hậu chỉ vào nàng nói không nên lời. Trên đời này lại có người không biết xấu hổ như vậy, Cẩn nhi nhất định là đã bị nàng mê hoặc. Thái Hậu đánh giá nàng một cách kỹ lưỡng, quả nhiên là một mỹ nhân, nói chuyện tuy rằng điên điên mơ hồ, ái muội khó hiểu, nhưng không có nửa điểm lẳng lơ, ngược lại toát ra một bộ dáng thoát trần. Khó trách cả hai hoàng nhi đều bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, giữ lại nữ tử này chắc chắn là một tai họa.

Nhìn Thái Hậu hình như có chút ý tán thưởng đối với nàng, hoàng hậu rất sốt ruột. Nàng hao hết tâm tư làm cho Thái Hậu thấy chán hay kia thì làm sao có thể để mặc thế này:“Tiêu phi, người đầu tiên là dâm loạn cung đình, hiện tại lại bất kính với Thái Hậu, phải bị tội gì!”

“Dâm loạn cung đình? Mạo phạm Thái Hậu? Hình như đều là những tội rất nặng nha!”(Phong Thanh:‘Sắp chết đến nơi rồi, còn ở đây mà cà lơ phất phơ.’ Vũ Tình bày ra điệu bộ điềm đạm đáng yêu:‘Người nhàn tâm để ta chết sao?’ Tuy Phong, Phong Thanh nhố như điên

)

“ Tội nặng chém đầu, tội nhẹ đánh năm mươi trượng, trục xuất khỏi hoàng cung.” Bị đánh năm mươi trượng cho dù không chết, cũng sẽ mất nửa cái mạng. Để xem người tranh thủ tình cảm kiểu gì?

“Người dựa vào cái gì? Thái Hậu người ta là đương sự còn chưa nói chuyện, người xen vào làm gì.” Hoàng hậu này có phải là hơi lảm chuyện chỗ mồm vào hay không. (Tuỳ Phong:‘Người ta là muốn gây phiền toái cho người, người không biết sao, ngốc chết đi được! Làm sao mà làm nữ nhân vật chính được, đối người!’ Vũ Tình đùa giỡn nham hiểm nói:‘Người xác định, khẳng định và nhất định?’ Tuỳ Phong:‘À.....Ừ..... Cái đó.....’ Vũ Tình:‘Người dứt khoát đi được không? Đừng lãng phí thời gian của người khác, quan trọng nhất là đừng có lãng phí thời gian của ta, không diễn thì ta còn phải về nhà ăn cơm!’ Tuỳ Phong:‘Quá kiêu ngạo ! Phong Thanh, đều tại chúng ta quá chiều nàng .’ Tiểu Thanh Tử:‘Không sao không sao,ngày khổ của nàng còn ở phía sau.’) (vio: ề? Ngày khổ??? bjn0: ừ, ngày khổ ^^ ko bít đc vs bà tg này nữa)

“Như vậy để ai gia làm chủ là được chứ?” Yên lặng một hồi, Thái Hậu mở miệng nói:“Tiêu phi chậm trễ không đến bái kiến ai gia, coi như là chống đối, nhưng ai gia niệm tình người trẻ người non dạ, lôi ra ngoài đánh đi!” Tính cách của nàng như vậy, thật đúng là không đành lòng giết chết nàng.

Cẩn Hiên thần nhiên mở miệng nói:“Mẫu hậu, xin hãy xử phạt cả nhi thần đi.”

Vũ Tình cảm động nhìn về phía hấn, mỉm cười ngọt ngào. Cẩn Hiên nhìn nàng tươi cười như hoa, hấn đã thấy thỏa mãn . Chỉ cần có được khuôn mặt tươi cười của nàng, cho dù ngay lúc này có phải tan xương nát thịt hấn cũng không hối tiếc .

Thái Hậu khiếp sợ nhìn Cẩn Hiên quỳ xuống,“Hoàng nhi, việc này không liên quan đến người. Người cũng không cần phải cầu tình”

“Nhi thần không cầu tình, mà là cầu phạt!”

“Hoàng nhi.....” Thái Hậu nghĩ mọi cách tận tình khuyên bảo hấn.

Cẩn Hiên khẽ cười nói:“Nếu mẫu hậu không phạt, vậy thì xin thứ tội cho nhi thần cáo lui trước.” Nói xong, hấn kéo tay Vũ Tình công khai đi ra ngoài.

Ngụy Doanh Hoán giật nhẹ ống tay áo Thái Hậu:“Mẫu hậu, người xem nàng.....”

Thái Hậu không kiên nhẫn khoát tay:“Được rồi.” Bắt nàng xử phạt Cẩn Hiên, nàng sao có thể nhẫn tâm làm vậy.

Sau khi Vũ Tình và Cẩn Hiên chia tay (vio: đây là tạm biệt á, không phải là ‘anh & em chia tay hoàng hôn’ đâu – bjn0: *gật gù*), Lam nhi liền tìm được nàng:“Tiểu thư, nghe nói người cùng Cẩn Vương gia ở cùng nhau bị Thái Hậu bắt được, Thái Hậu không làm khó dễ người chứ?”

“Không!” Chỉ là suýt chút nữa muốn đánh chết nàng thôi, cũng không có gì to tát lắm.(bjn0: ờ, “đánh chết” thôi mà, “ko có gì to tát lắm”, phục tỷ thật ><)

“À! Đúng rồi, tiểu thư, Hoàng Thượng ban thưởng cho người một cung điện, còn đặc biệt ban thưởng cho tên là ‘Vũ Hiên các’, Hoàng Thượng đối với người thật tốt nha. Tiểu thư, chúng ta mau đi xem một lát đi.”

Vũ Tình lười nhác dựa vào bồn tắm lớn, từ từ hưởng thụ làn nước ấm nóng (Tuỳ Phong:‘Đương nhiên là không có máy nước nóng rồi.’ Vũ Tình:‘Còn không phải tại người, đem ta tới cái nơi ‘chó ăn đá gà ăn sỏi’ này.’ Tuỳ Phong:‘Chẳng còn cách nào khác, câu chuyện này cần mà.’) nhớ lại lời nói của Cẩn Hiên:“Vũ Tình, đi theo ta đi. Hoàng cung không thích hợp với người.” Nhưng nàng lại một lần nữa cự tuyệt , nếu nàng đi rồi, Chính Hiên nhất định cũng sẽ rất thương tâm.

Đang ở trong, nàng giật mình khi nghe thấy thanh âm âm ỹ bên ngoài, là giọng của Lam nhi:“Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng, nương nương đang tắm rửa!”

Trong cơn giận dữ Chính Hiên làm sao còn nghe thấy gì, hấn đi vào, ra lệnh:“Ai cũng không được phép bước vào.” Một phát đá văng cửa.....

Vũ Tình trừng mắt nhìn vị khách từ trên trời rơi xuống này.....

Chính Hiên ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn Vũ Tình cả người không mảnh vải.....(vio: hêhê,các nàng đoán xem có H ko?)

Sau một lúc lâu, Vũ Tình hét lên một tiếng kinh thiên động địa: “A

~.....” Đến khi phản ứng lại được, Vũ Tình chìm thật sâu trong nước, thỉnh thoảng hướng về phía hấn hô to: “Sắc lang, sắc lang thối tha, sắc lang chết tiệt, người còn không xoay người đi chỗ khác.”

Chính Hiên như cái máy xoay người đi, lúc sau mới hồi hận: Trầm vì sao lại phải nghe lời nàng? Ta là đang tức giận với nàng mà.

“Không được nhìn lên.” Vũ Tình vội vàng cầm y phục mặc vào.

Chính Hiên đột nhiên cảm giác không khí âm trầm ở phía sau, hình như có người muốn đánh lên hấn. Quả nhiên hấn còn chưa kịp xoay người, đầu quyền của Vũ Tình đã hướng thẳng về phía hấn. Đáng tiếc, Vũ Tình quyền cước mèo cào cào căn bản là không phải là đối thủ của hấn. Chính Hiên dễ dàng bắt được tay nàng, cười nói: “Sao đây? Người muốn giết vua?”

Vũ Tình nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, ta muốn giết ngươi.” Trong sạch lại bị hấn làm hỏng như vậy..... Số nàng thật khổ a.....(Phong Thanh: ‘Cho ta xin, người đã là vợ của người ta rồi, còn nói cái gì trong sạch.’ Vũ Tình: ‘Ta không phải là vợ hấn.’ Tuy Phong: ‘Phải phải phải, không phải vợ, là vợ bé mới đúng.’ Vũ Tình tức giận không nói nên lời)

Chính Hiên trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, “Giết trầm, để cho ngươi và cần vương được ở bên nhau, phải không?”

“Không liên quan đến hấn.”

“Sao lại không liên quan đến hấn? Ở ngự hoa viên kia các người trình diễn kia một màn thật sự là cảm động, đáng tiếc trầm không có phúc được thấy, không thể tận mắt chứng kiến.” Có đôi khi hấn nghĩ, có phải là hấn đã sai lầm rồi không? Hấn không nên vì ý muốn của bản thân mình mà chia rẽ bọn họ. Nhưng, hấn lại không thể buông tay, huống hồ Vũ Tình cũng không có tỏ thái độ rõ ràng rằng nàng không yêu hấn.

“Ngươi biết rồi sao?” Sao nàng lại cảm giác như mình đang có tật giat mình?

“Trầm muốn nghe ngươi giải thích.”

Giải thích? Nàng vì sao phải giải thích? Hấn là gì của nàng? Hấn bắt quá chỉ là chồng nàng trên danh nghĩa, không hơn! Mà nàng bắt quá chỉ là một trong số rất nhiều thê thiếp của hấn, cùng lắm là một người có vẻ đặc biệt, có vẻ quan trọng một chút, không phải sao?

“Ngươi muốn nghĩ thế nào thì cứ việc.”

Nàng thật sự phải như vậy sao? Ngay cả một lời giải thích cũng không chịu cho hấn!

Đang trong lúc giằng co, một tên thái giám hét hấn chạy vào, quỳ xuống đất: “Tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến nương nương.”

Chính Hiên còn đang lo không có chỗ trúт giận, thái giám này lại dám nhảy vào miệng hấn. Chính Hiên cả giận nói: “Ai cho ngươi vào, không muốn sống nữa sao?”

Thái giám vừa nghe dọa đã bay mất ba phần hồn, liều mạng dập đầu nói: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, là..... Là hoàng hậu nương nương cho mời Hoàng Thượng đi giá.....” Lần này chuyện gì cũng không tốt, nhưng người ta là hoàng hậu, hấn cũng không còn cách nào.

Chính Hiên liếc mắt nhìn Vũ Tình một cái, giống như đang trả thù mà nói: “Bãi giá phượng nghi cung.”

Thái giám như được đại xá, đứng lên dẫn đường. Không nghĩ lại dễ dàng như vậy, ai cũng biết Hoàng Thượng không thích hoàng hậu, từ sau đại lễ, Hoàng Thượng cơ hồ cũng chưa từng đặt chân đến Phượng Nghi cung. Thậm chí còn có lời đồn, Hoàng Thượng chưa từng cùng hoàng hậu động phòng!

Lúc Chính Hiên đi rồi, Vũ Tình thở phì phì dùng chân đá bồn tắm lớn, mắng: “Tiểu Hiên Tử chết tiệt, Tiểu Hiên Tử thối tha, ngươi muốn đi đâu thì đi. Đâu có liên quan gì tới ta?..... Còn dám chạy tới chỉ trích ta sai.....”

Lam nhi thật sự nghe không nổi nữa, đi vào: “Tiểu thư, người lúc này đúng là hiểu lầm Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là vì ngươi mới phải đến chỗ hoàng hậu kia.”

“Cái gì a? Chính hần muốn đi, đâu có liên quan gì tới ta?” Đâu phải ta cầm đao kẻ lên cổ hần bắt hần đi.

“Tiểu thư, lúc người cùng căn Vương gia đi rồi, Thái Hậu giận dữ muốn giáng tội cho người. Là Hoàng Thượng ra mặt, cuối cùng đáp ứng là sẽ đến chỗ hoàng hậu, mới có thể giải quyết được chuyện này.”

Vũ Tình há hốc mồm, lại còn có thể có chuyện như thế này nữa? Thế này chẳng khác giuý hiệp cường bách! Đáng giận, thân là hóa thân của chính nghĩa, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Tks nàng vio nhiều nhảm nhảm >< nàng edit càng ngày càng hay *ôm ôm* *hun hun*

20. Chương 20

Ngạo khí hoàng phi chương 20 Edit: violeter Beta: bjn0

Phượng Nghi cung

Ngụy Doanh Hoán thật cẩn thận nhìn vị hoàng đế đang vui đầu đọc sách, tuy rằng biết hần là vì Tiêu Vũ tình mới đến, nhưng ít ra hần cũng đã chịu bước vào cung điện của nàng. Cho tới bây giờ nàng mới có thể im lặng, chăm chú nhìn hần như vậy. Hần thật sự rất vĩ đại, nếu hần không phải Hoàng Thượng, nàng không phải là con gái của Thừa tướng, nói không chừng có lẽ bọn họ có thể làm một đôi vợ chồng bình thường. Ngụy Doanh Hoán mặt ửng đỏ, nàng đi đến bên người hoàng đế, nói: “Hoàng Thượng, đêm đã khuya, nên đi nghỉ thôi!”

Hoàng đế thần nhiên nói: “Trẫm chưa thấy mệt, nếu vậy hoàng hậu cứ đi ngủ trước đi!”

“Hoàng Thượng không thấy mệt, thần thiếp sao có thể mệt được.” Hoàng hậu nghiêm trang, nàng thật sự không học nổi thủ đoạn dụ dỗ, nàng nghĩ, đây có lẽ chính là nguyên nhân nàng không được sủng ái.

Chính Hiền buông sách, trong mắt tràn ngập ý cười: “Nếu hoàng hậu của trẫm mà mệt thì trẫm sẽ rất đau lòng.”

Hoàng hậu e lệ cúi đầu, lần đầu tiên có được sự ngưỡng nể mà hạnh phúc của một cô gái. Tính ra thì đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng nói chuyện với nàng bằng vẻ mặt ôn hòa như vậy, có lẽ sau khi bọn họ trải qua một đêm này, quan hệ của bọn họ có thể cải thiện lên rất nhiều, ít nhất Hoàng Thượng sẽ không còn nói với nàng những lời nói lạnh nhạt như với người lạ. Mọi người đều nói hoàng hậu là nữ nhân tôn quý nhất trên thế giới, nhưng có ai biết lòng nàng xót xa thế nào, nếu có thể, nàng tình nguyện lựa chọn tìm một người chồng bình thường nhưng lại yêu thương nàng.

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm.”

Chính Hiền càng nở nụ cười, có ý muốn nói tiếp. Một cung nữ vội vàng chạy vào, quỳ lạy nói: “Hoàng Thượng, nương nương, hoàng quý phi cầu kiến.”

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, “Hoàng quý phi nào?”

“Bẩm nương nương, là Tiêu Quý phi.”

Chính Hiền vừa nghe lập tức đứng lên: “Truyền vào.” Nàng tới có chuyện gì? Là tới giải thích với trẫm sao?

Tiêu Vũ Tình khóc sụt sùi bước nhanh đi đến trước mặt Chính Hiền liền quỳ xuống. Đương nhiên, nàng đã sớm dự liệu Chính Hiền sẽ đỡ nàng. Quả nhiên Chính Hiền lập tức đỡ lấy nàng, thân thiết hỏi: “Ái phi, làm sao vậy?”

“Ta.....” Đúng rồi, phải tìm lý do gì đó. Vũ Tình bèn khéo léo nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp bị người ta khi dễ.....”

Nàng cư nhiên tự xưng là “Thần thiếp”, thật sự là kì lạ! Nhưng hắn vẫn nói tiếp: “Người nào lớn mật như thế, dám cả gan khi dễ ái phi của trẫm?” Không muốn sống nữa sao? Tội không thể tha thứ nhất chính là dám khi dễ Tiều Vũ Tình mà hắn yêu nhất!

“Là Tiểu Cường, nó cư nhiên chạy đến chỗ ta, còn muốn cắn ta nữa, Hoàng Thượng, người hãy làm chủ cho thần thiếp.” Vũ Tình túm ống tay áo Chính Hiên, bộ dáng yếu đuối bé nhỏ.

“Phản rồi, trong thâm cung mà dám cư nhiên can rỡ như thế. Tiều phi, trẫm chắc chắn sẽ thay người làm chủ.” Nói xong liền đi ra.

“Hoàng Thượng.” Hoàng hậu kêu lên. Trong lòng rất kị hận khách không mời mà đến làm hỏng giấc mộng đẹp của nàng. Hoàng Thượng sủng ái nàng như vậy, tương lai nhất định sẽ là thiện sủng chuyên phòng (bị0: ý được thị tẩm thường xuyên), bây giờ ngay cả một đêm cũng không chịu nhường cho người khác, liệu nàng còn để hoàng hậu này vào mắt hay không?

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin của hoàng hậu, hoàng đế không khỏi mềm lòng, nhưng lập tức nghiêm mặt lại: “Việc này liên quan đến uy nghiêm của hoàng gia, trẫm tất nhiên phải xử trí. Đêm đã khuya, hoàng hậu hãy sớm đi nghỉ.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài. Đối với người khác, có lẽ hắn có thể có chút đồng tình, nhưng đối với nàng, hắn tuyệt đối không thể nhân từ mà nương tay. Có trách thì trách nàng không nên xuất thân từ nhà một gian tướng.

Hoàng hậu suy sụp ngồi trên ghế, hai mắt lưng tròng đăm lẹ nhìn theo hoàng đế, cho đến khi hắn biến mất khỏi tầm mắt..... Hắn thật sự tuyệt tình như vậy sao? Ngay cả một chút tình cảm vợ chồng cũng không có! Xem ra, trong mắt hắn thật sự chỉ có Tiều Vũ Tình. Nhưng nàng có thể trách ai đây? Trách Tiều Vũ tình dung nhan tuyệt thế? Hay là trách ông trời vì đã cho nàng ta thật hoạt bát đáng yêu? Hay có lẽ là nên trách chính phụ thân của mình?

Trong mắt Chính Hiên toát ra một tia không đành lòng không thể qua nổi mắt Vũ Tình, “Không nỡ sao, vậy quay về đi, ta nghĩ nàng nhất định vẫn còn đang chờ người.” Lời nói sao lại chua chát như vậy? (Tùy Phong: ‘Vũ Tình, người ghen rồi.’ Vũ Tình: ‘Ghen? Sao có thể, ta chỉ thích uống thôi.’) (bị0: tị ghen chứ: : cật thổ vừa có nghĩa là ghen vừa có nghĩa là giấm chua)

“Đừng nghĩ lung tung, trẫm sẽ không cho nàng bất cứ cơ hội nào đâu.”

“A?” Thế là có ý gì? Nói nửa câu giữ nửa câu .

“Người thông minh như vậy, tự mà nghĩ đi.” Chính Hiên muốn thử một chút xem Tiều Vũ Tình rốt cuộc thông minh đến đâu.

Tự nghĩ thì tự nghĩ, ta là cô gái thiên tài xinh đẹp nha, sao có thể không nghĩ ra? ‘Ý người là nói không cho nàng có cơ hội mang thai con của người?.....Ừm..... Nàng hiện tại là chủ hậu cung, cha nàng lại là một Thừa tướng dưới một người mà trên vạn người, nếu nàng mang long tử, thế lực Ngụy gia nhất định càng như mặt trời giữa buổi trưa, uy hiếp nghiêm trọng quyền lực hoàng gia, phải không?’ Vì cái gọi là giang sơn xã tắc, lại làm cho một cô gái có chồng cũng như không, phòng không chiếu bóng, kỳ thật nói trắng ra thì nàng bất quá cũng chỉ là một quân cờ để tranh đấu quyền lực.

“Thật ra trẫm cũng không chán ghét nàng.” Không nghĩ rằng nàng có thể nhìn thấu triệt thế cục như vậy. Có lẽ nàng sẽ là vợ hiền và cũng là trợ thủ đắc lực của hắn.

“Vậy tại sao người lại làm cho Dung quý phi mang thai con của người?” Đúng là cái tên nơi nơi lưu tình, không công lại làm đau khổ nhiều cô gái đáng thương như vậy.

“Trong triều đình, có thể chống lại Ngụy gia cũng chỉ có Nam Cung nguyên soái tay cầm trọng binh thôi.” Chính Hiên mang theo ý cười thần nhiên, tựa hồ hết thảy hắn đều nắm giữ trong lòng bàn tay.

Dung quý phi, tên thật là Nam Cung Dung Nhi. Làm cho Dung quý phi mang thai con của hắn, cũng có thể là thái tử tương lai, nước cờ này có thể kiềm chế Ngụy gia, còn làm cho Nam Cung gia trung thành và tận tâm vì Long Hiên hoàng triều. Ngay cả sinh con cũng ở trong kế hoạch của hắn, hoàng đế này đủ âm hiểm. Chính là không biết ta ở trong này sắm vai nhân vật nào? Một ngày nào đó liệu hắn có đối với ta giống như đã hy sinh những người này không? Vũ Tình trong lòng cảm thấy thật lạnh.

Bộ dáng sợ hãi của Vũ Tình, Chính Hiên đều nhìn thấy hết, “Sao? Người sợ?”

“Ai sợ?” Sống chết phản bác lại, nàng còn lâu mới để cho hắn nhìn thấy sự yếu ớt của nàng.

“Yên tâm, dù như thế nào trăm cũng sẽ không hy sinh người.....” Chính Hiên cho Vũ Tình một lời thề son sắt. Hắn đột nhiên hỏi: “Tiểu Cường là ai?”

Vũ Tình hơi ngạc nhiên một chút liền cười đến không dừng nổi: “Ha ha.....”

“Người cười cái gì?” Thấy Vũ Tình cười đến gập cả người lại, Chính Hiên thật lo lắng nàng có thể cười đến lạc giọng hay không.

“Ha ha ha..... Không..... Không có gì, ta nói cho người biết nha, ‘Tiểu Cường’ chính là..... Chính là con gián a.”

“Con gián?”

“Đúng vậy, Tình gia trong vai Đường Bá Hổ để ý Thu Hương khi nàng đang khóc một con gián chết, thật sự rất buồn cười, siêu kinh điển. (bị0: một chi tiết trong phim “Đường Bá Hổ điểm Thu Hương” do Chu Tinh Trì thủ vai chính, từ “điểm” nghĩa là chọn, để ý chứ không phải họ của Thu Hương)

“Tình gia?” Là ai? Là người trong lòng của nàng sao? Gọi thân thiết như vậy.

“Chính là Chu Tinh Trì đó. Hắn là thần tượng thịnh hành của ngàn vạn cô gái nha.” Vũ Tình nói trong trạng thái rất say mê.

Chính Hiên nổi trận lôi đình, “Thật sao? Trăm rất muốn được gặp hắn một lần.”

“Muốn gặp hắn đâu có dễ dàng như vậy.”

“Trăm đường đường ở ngôi cửu ngũ chẳng lẽ còn không xứng được gặp hắn sao?”

“Không phải. Người căn bản không thể thấy được hắn.” Muốn gặp hắn, trừ phi người chạy đến hiện đại, nhưng ngay cả ta còn không thể quay về chứ đừng nói là người.

Một tia chớp đột nhiên xẹt ngang qua bầu trời, tiếp theo đó là tiếng sấm rầm rầm. Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì mưa đã tầm tã trút xuống.....

Lam nhi cùng Lý Hàn vội vàng cầm ô chạy đến che mưa cho bọn họ.

Vũ Tình lại từ trong ô đi ra, xoay tròn một vòng trong mưa, vẽ nên một đường cong xinh đẹp, “Mưa đầu xuân hình như tới hơi sớm.” Mưa lạnh băng băng làm cho nàng thấy rất thoải mái. Nhất thời, nàng hóa thân nghịch ngợm tinh linh, ở trong mưa tùy ý nhảy múa, làm cho Chính Hiên ở phía sau không khỏi xem đến ngây người.

“Tiểu Hiên Tử, chúng ta đi dầm mưa đi.” Vũ Tình nghịch ngợm nháy đôi mắt to trong suốt như nước.

Nhìn mỹ nhân trước mặt, Chính Hiên đã sớm bị dụ hoặc, mưa thật lạnh, nhưng hắn lại cảm thấy có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.....

“Hoàng Thượng.” Trần Hàn muốn ngăn cản hắn, dù sao long thể rất quan trọng, nếu Hoàng Thượng có bề gì sơ suất, hắn gánh tội không nổi. Hắn cũng biết rõ chuyện Hoàng Thượng đã quyết định mặc cho ai cũng không thể thay đổi được, khi nhìn thấy ánh mắt của hoàng đế, tay hắn vô lực buông xuống. Ánh mắt kia kiên quyết như vậy, tựa như cho dù phía trước có là núi đao biển lửa hắn cũng sẽ không lùi bước.

Vũ Tình kéo tay Chính Hiên, có điểm giống như một vu nữ (bị0: vu nữ: nữ phù thủy) quyến rũ lòng người: “Người bước theo bước chân ta đi.” Trong mưa khiêu vũ, rất lãng mạn nha.

“Đây là điệu múa gì? Quái quỷ như vậy, trăm chưa bao giờ gặp qua.” Nàng vì sao luôn luôn có những hành vi cổ quái làm người khác ngạc nhiên?

“Người đương nhiên chưa thấy qua, nó tên là “Hoa nhĩ tư”, truyền thuyết nói rằng chỉ có hai người yêu nhau mới có thể múa được giai điệu động lòng người nhất.”

“Thật sao?”

Bộ dáng cười mà như không cười của Chính Hiên làm Vũ Tình trong lòng sợ hãi, “Người cũng không nên hiểu sai, ta chỉ là đang lễ phép thuần túy mà thôi.”

“Phải làm sao người mới có thể yêu trăm?” Hắc vốn tưởng rằng nàng đã thật sự tiếp nhận mình nhưng hẳn thật không hiểu nàng vẫn cứ luôn luôn kháng cự cái gì.

“Người trăm ngàn lần đừng yêu thương ta, ta chỉ là một người khách qua đường, cuối cùng có một ngày ta sẽ ra đi. Yêu ta, người sẽ rất đau khổ.” Kỳ thật thế cân bằng trong lòng nàng đã sớm bị lệch về một phía, nhưng nàng không thể thừa nhận. Nàng phải cười khi rời khỏi nơi này, không mang theo tình cảm của bất cứ người nào, chính mình cũng không thể lưu lại tình cảm của bản thân. Hiên tại xem ra dường như cũng không phải là không thể.

“Cho dù người là độc dược, trăm cũng không thể không uống.....” Chính Hiên nhanh như chớp cúi xuống chiếm lấy môi Vũ Tình.

Vũ Tình hoảng sợ mở to hai mắt, dùng sức muốn đẩy hắc ra, nhưng Chính Hiên bá đạo không cho nàng cơ hội này. Hắc dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng như ở chỗ không người mà xâm nhập vào, ra sức lấy đi cái ngọt của nàng. Vũ Tình ngạc nhiên phát hiện chính mình lại cũng tham luyến để cho hắc hôn. Mặc kệ là hôn môi thâm tình, hay là như bây giờ bá đạo mà hôn, nàng cũng từ từ không còn phản kháng nữa. Nếu không thể tránh thì đơn giản nên thừa nhận đi. Cứ như vậy là tốt rồi, cứ ở đây mà ném trái một tình yêu thật ngọt ngào, cũng không uống một lần lạc đến thời không quái dị này. Nàng tin tưởng có thể kiểm soát được bản thân, vẫn có thể tiêu sái mà ra đi.

Cách đó không xa, Lam nhi cùng Trần Hàn nhìn nhau cười.....

21. Chương 21

Ngạo khí hoàng phi chương 21 Edit: violeter Beta: bjn0

Gió êm sóng lặng một thời gian, hoàng hậu đột nhiên có lời truyền tới, nói là để làm hài hoà hậu cung, mời các vị nương nương tụ hội, hơn nữa còn chỉ đích danh Tiêu Quý phi phải tham gia.(vio: nghĩ thấy mùi âm mưu.)

Vô duyên vô cớ tụ hội cái gì? Rốt cuộc có nên đi hay không? Nếu không đi, lời ra tiếng vào, dù sao đối phương cũng là hoàng hậu, bản thân mình chắc chắn sẽ bị nói là được sủng sinh kiêu, nếu không tốt còn có thể bị dính phiền phức lớn. Đi thôi, không nghi ngờ gì là phải đi đến Hồng Môn Yến. Cân nhắc mãi, Vũ Tình cuối cùng quyết định: Đi! Binh đến tướng chặn, nước dâng đắp đất, nàng cũng không tin các nàng kia lại có thể ăn thịt mình.

Hoàng hậu muốn làm yến tại đình Dương Tụ, lúc Tiêu Vũ Tình tới nơi, chúng phi đã tề tụ đầy đủ, người người trang điểm xinh đẹp, chẳng hề kém phần những đoá hoa phía trước đình, trong đó có Dung quý phi với màu áo xanh thanh nhã, Mộng phi thanh lệ thoát tục, còn có Thành quý nhân quyền rũ động lòng người. Mọi người thấy Vũ Tình đã đến, ngoại trừ hoàng hậu cùng Dung quý phi, những người khác đều đứng lên hành lễ: “Tham kiến hoàng quý phi.”

Vũ Tình tới nơi này cũng được một thời gian, tuy rằng rất khinh thường việc những người cổ đại này cứ bái đến bái đi, nhưng chỉ có thể nhập gia tùy tục. Nàng học tập các phi tử khác, hơi hơi nhún người: “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu đã sớm nghe nói Tiêu Vũ Tình ngay cả hoàng đế cũng không chịu quỳ, không nghĩ tới hôm nay lại nghe lời như vậy, nàng cảm thấy rất có mặt mũi, ôn hoà mỉm cười: “Bình thân.”

Vũ Tình chân đã sớm mỏi, chỉ ước gì nàng nói những lời này, hoắc mắt một chút đứng lên, nói: “VẬY Ạ TẠ HOÀNG HẬU.” (Tuỳ Phong: “Tật xấu này của người khi nào mới sửa được?” Vũ Tình: “Bổn tiểu thư không định

sửa.' Tuỳ Phong bắt đầu kể: 'Tình hình này của người sớm muộn gì cũng sẽ làm cho người gặp phải đại phiền toái.' Vũ Tình làm nũng giật nhẹ góc áo Tuỳ Phong: 'Người thương ta như vậy, nhẫn tâm làm cho ta chịu khổ sao?' đứng lên mới phát hiện nơi này không để lại chỗ ngồi nào cho nàng, xem ra là có ý định làm khó nàng đây.

Thành quý nhân cười duyên rĩ nói: "Ngày thường tỷ muội chúng ta vẫn tụ hội, đã quên mất là Tiêu phi mới tới, chưa chừa lại vị trí cho nàng, vậy phải giải quyết sao bây giờ?" Vũ Tình không phải ngu ngốc, tự mình có thể nghe hiểu được ý tại ngôn ngoại của nàng, đó là trong cung này các nàng là tiền bối, mặc dù là tân sủng cũng phải kiêng dè các nàng. Thứ nhất là có thể rung núi dọa hổ, thứ hai cũng muốn diệt bớt uy phong của Vũ Tình.

"Tiểu muội ta mới đến, kinh nghiệm tất nhiên không thể sánh bằng các vị tỷ tỷ đã ở đây nhiều năm, về sau mong các vị tỷ tỷ chỉ dẫn nhiều hơn." Thiên kim đại tiểu thư Vũ Tình chưa từng phải chịu tức giận thế này, phản công nói.

Một số người vào cung đã lâu nhưng vẫn không được sủng ái nghe xong liền biến sắc, nữ nhân sợ nhất chính là già, nhất là trong hậu cung mỹ nữ như mây này, càng già đồng nghĩa với việc cơ hội được sủng hạnh càng ít.

Dung quý phi ý cười mang dao nói: "Muội muội cứ nói đùa, nay người là bảo bối trong tâm can của Hoàng Thượng, sau này tỷ tỷ chúng ta sợ còn cần nhờ người ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài lời."

Vũ Tình còn chưa mở miệng, Thành quý nhân đã ngắt lời nói: "Không phải sao? Nghe nói Hoàng Thượng mỗi đêm đều đến ở lại Vũ Hiền các, Hoàng quý phi có phải nên san sẻ một chút cho chúng tỷ muội không?"

"Được rồi." Hoàng hậu không kiên nhẫn nói. Đây vốn là chuyện vợ chồng riêng tư kín đáo, sao có thể ở trước mặt mọi người mà nói, Thành quý nhân cũng quá không hiểu chuyện. Những lời này đồng thời cũng chạm đến nỗi đau trong lòng hoàng hậu, đối với Vũ Tình lại thêm ghen ghét vài phần, nhưng có lẽ phần nhiều là hâm mộ.

"Người đâu, lấy chỗ cho hoàng quý phi." Một câu của Mộng phi hạ xuống nhưng không ai dám phản đối, tiểu thái giám lập tức mang ghế dựa đến, trên mặt hoàng hậu cũng chỉ mang một chút trách móc nhìn nàng một cái. Trước khi Vũ Tình tới, Mộng phi vẫn là người được sủng ái nhất, mọi người đều biết, nàng có một địa vị không phải bình thường trong lòng Hoàng Thượng, cho dù là hoàng hậu cũng không dám dễ dàng đắc tội nàng.

Trong ngự thư phòng một mảnh yên tĩnh, tràn ngập không khí xấu hổ, hoàng đế ho nhẹ vài tiếng: "Việc kia..... Tam đệ, theo hồi báo của thám tử, Tứ đệ chấn tai rất hiệu quả, thủy tai ở Hằng Châu đã giải quyết xong."

"Vậy sao?" Cẩn Hiền thần nhiên trả lời, không có lấy một chút tình cảm.

Hoàng đế chỉ coi như hắt hủi là trời sinh đã lạnh lòng, tiếp tục nói: "Chờ hần trở về, trẫm định mở tiệc chiêu đãi quần thần, khen ngợi công lao của hần."

"Được." Vẫn lạnh lùng như vậy, như thể là đang nói chuyện với người xa lạ, rất khó có thể nghĩ rằng bọn họ là huynh đệ ruột thịt.

"Nếu Hoàng Thượng không còn gì khác phân phó, xin thứ cho thần cáo lui trước." Nói xong xoay người thậm chí còn muốn chạy đi.

"Đứng lại, người....." Chính Hiền lớn tiếng quát hần.

"Hoàng Thượng còn gì phân phó." Cẩn Hiền lại nhẹ nhàng xoay người, thần nhiên nói.

"Cẩn đệ, người thật sự muốn vì Tiêu Vũ Tình mà phản bội không nhận huynh đệ?" Chính Hiền bắt đầu kể nói.

"Là Hoàng Thượng không để ý đến tình cảm huynh đệ trước."

"Người hiện tại một tiếng hoàng huynh cũng không chịu gọi sao?" Dù sao cũng là tự hần gây ra, hần làm sao có thể không đau khổ.

Cẩn Hiên cũng có chút dao động: “Hoàng huynh không nên đoạt thứ mà người khác yêu.” Từ nhỏ đến lớn hẳn không tranh không nhường, cái gì đều có thể nhường cho ca ca, nhưng Vũ Tình là người lần đầu tiên làm hắn nổi lên dục vọng muốn sở hữu.

“Vũ Tình cũng là người trầm yêu.” Chính Hiên không chút do dự tuyên thệ.

“Người xác định người yêu nàng? Người thật sự quên được Tư Đồ cô nương?”

Sáng ta đi học nên không post bài được =((từ giờ đến tối sẽ post ^^)

“Cẩn vương!” Chính Hiên giận dữ, bình tĩnh nói. Một bóng hình chậm rãi hiện lên trong đầu, càng ngày càng rõ ràng: Ở hội hoa đăng nàng ngoái đầu lại nhìn rồi cười, trong biển hoa, hắn hào sảng múa kiếm, nàng thâm tình nhìn hắn, vì hắn hát lên khúc nhạc động lòng người. Nàng thích hội họa, hắn vì nàng làm thơ. Hắn nói: ‘Nếu một ngày ta là hoàng đế, ngươi sẽ là hoàng hậu của ta.’ nàng nghe xong liền hạnh phúc rúc vào trong lòng hắn..... Máu nhuộm đỏ cả tuyết trắng, kiếm đâm xuyên qua ngực nàng, nàng vươn ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mà xoa mặt hắn, lẩm bẩm nói: “Duyên này đã hết nhưng tình yêu này bất diệt! Ta thật muốn cùng ngươi nắm tay, cùng nhau sống đến khi đầu bạc, đáng tiếc..... Đáng tiếc ta không thể ở lại..... cùng ngươi, chỉ mong..... Chỉ mong kiếp sau..... Ngươi không phải thái tử..... Chúng ta sẽ lại.....” cánh tay vô lực buông xuống, đôi mắt sáng đã không còn mở ra.....

Âu Dương Cẩn Hiên biết làm hắn nhớ lại sẽ gợi lên nỗi đau trong lòng hắn, nhưng vì Vũ Tình hắn buộc phải như vậy: “Vũ Tình là một nữ tử có cái tôi rất lớn, nàng muốn yêu là duy nhất, là tuyệt đối, nếu người không thể cho nàng, vậy xin hoàng huynh hãy thả nàng.”

Có lẽ Cẩn vương nói đúng, bên tai Chính Hiên lại nghe thấy những lời Vũ Tình đã từng nói qua: Hôn nhân là chuyện thần thánh của hai người, ta sẽ không cùng người khác chia sẻ một chồng. Mà ta cũng tuyệt đối không làm người thứ ba!

Đang trong lúc trầm tư, Lý công công tiến vào: “Hoàng Thượng, Ninh nhi cầu kiến.”

“Cho vào.” Ninh nhi là cung nữ bên người Mộng phi. Không phải là Mộng phi bị làm sao chứ?

Một cung nữ thanh tú lại lộ ra vài phần thông minh vội vàng đi tới: “Bái kiến Hoàng Thượng, Vương gia.”

“Ninh nhi, có chuyện gì vậy?”

“Là Mộng phi nương nương giao phó Ninh nhi thông báo cho Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương ở đình Dương Tạ mở tiệc chiêu đãi hoàng quý phi, nương nương lo lắng hoàng hậu nương nương sẽ..... sẽ gây bất lợi cho hoàng quý phi, mời Hoàng Thượng qua đó chủ trì.”

Hoàng đế mặt lộ vẻ giận dữ, đã sớm nghe nói hoàng hậu tâm tính ác độc, quả nhiên. Ngay cả ái phi của hắn cũng dám động vào. Lập tức đi đến đình Dương Tạ. Chỉ còn lại Cẩn Hiên một bên vẻ mặt lo lắng.

Trong đình Dương Tạ, chúng phi sau khi cơm no rượu say, Thành quý nhân bèn đề nghị: “Khó được hôm nào cao hứng như hôm nay, thần thiếp có một đề nghị, chúng ta biểu diễn một vài tiết mục được không?” Rốt cục cũng vào việc chính rồi, Vũ Tình cười cười, để xem các người định chơi trò gì. (vì: sao ta thấy VT cũng nham hiểm quá à? =.=)

Hoàng hậu gật gật đầu: “Chuẩn tấu.” Quay đầu lại nói với Vũ Tình: “Bản cung đã sớm nghe nói Tiêu phi là kinh thành đệ nhất tài nữ, Hoàng Thượng cũng thường xuyên nói với bản cung, Tiêu phi tài trí vô song, tài nghệ siêu quần, mời Tiêu phi biểu diễn được chứ?”

Đây chính là trò mà các người muốn làm sao? Ha ha, người nói biểu diễn thì biểu diễn, Vũ Tình cố tình không đồng ý với nàng: “Hoàng Thượng nói quá, tiểu muội ta tài sơ học thiển, sao dám ở trước mặt các vị tỷ tỷ múa rìu qua mắt thợ.” Xem ra hoàng hậu không làm khó ta thì sẽ không chịu để yên.

“Hoàng quý phi sợ rằng không dám?” Lời nói bén nhọn như vậy vừa nghe đã biết là của Thành quý nhân. Hai người kẻ tung người hứng, sợ là đã sớm có âm mưu.

Tiêu Vũ Tình chịu không nổi nhất chính là phép khích tướng, đang muốn đứng lên, Mộng phi lại giữ chặt góc áo của nàng, ghé vào lỗ tai nói: “Hoàng quý phi không thể, họ rõ ràng đang nhắm vào ngươi.”

Nghĩ đến Mộng phi mới vừa rồi giải vây cho mình, bây giờ lại hảo tâm nhắc nhở nàng, Vũ Tình cảm kích nhìn về phía nàng, mỉm cười đầy thiện ý.

Mộng phi giật mình, lập tức cười yếu ớt đáp lại, nàng đứng lên, nói: “Các vị không nên làm khó Tiêu phi, không bằng để thần thiếp thay Tiêu phi múa một điệu cho các vị thưởng thức?”

Mộng phi đã nói như vậy, ai còn dám nói câu không được. Thành quý nhân rất thích nịnh bợ Mộng phi, hiện tại đúng là cơ hội tốt: “Mộng phi tỷ tỷ có thể thể hiện một chút, tất nhiên là vinh hạnh của ta.” Kỹ thuật múa của Mộng phi có thể nói là tuyệt vời, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen không dứt miệng, mọi người ở đây cũng đều muốn được xem qua.

Trong đình chỉ còn lại có Vũ Tình cùng Dung quý phi hoạt động không tiện. Nhìn cái bụng đã nhô lên rõ ràng của Dung quý phi, Vũ Tình trong lòng có chút chua xót. Nàng Tiêu Vũ tình lại lưu lạc đến cùng chung một chồng với nữ nhân khác.

“Mấy tháng rồi?” Ghen là ghen, lòng hiếu kỳ thì vẫn có.

“Người muốn làm gì?” Dung quý phi vẻ mặt đề phòng nhìn nàng, cứ như người khác muốn làm hại đứa bé trong bụng nàng vậy.

“Không muốn nói thì thôi, vậy ta sẽ chỉ hỏi con của người mấy tháng rồi thôi.” Người ta cũng không phải sai lang hổ báo, làm gì e sợ, lo lắng như vậy, thực đã kích lòng tự trọng của người ta nha. (Phong Thanh: ‘Người yếu ớt như vậy sao?’ Vũ Tình: ‘Hừ, trước mặt người ngoài không cần tùy tiện vạch ra khuyết điểm của ta.’ Tuy Phong: ‘Vậy đây có được coi là ưu điểm không?’)

Dung quý phi nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, mang theo vài phần kiêu ngạo: “Bảy tháng.”

“Mọi người đều nói ‘Mang thai mười tháng’ vậy chắc là không đến ba tháng nữa sẽ sinh.” Vũ Tình tò mò vươn tay muốn sờ sờ bụng của nàng. Nhưng khi đầu ngón tay còn chưa kịp đụng tới, Dung quý phi đột nhiên hét thảm một tiếng, sau đó liền ngã xuống đất, ôm bụng thống khổ rên rỉ.....

P/s: @ Ngọc Long Nữ: sẽ có BĐTT muội ạ ^^

22. Chương 22

Ngạo khí hoàng phi chương 22 Edit: violeter Beta: bjn0

Vũ Tình bị một màn bất ngờ xảy ra dọa cho choáng váng, đến khi phản ứng lại được, nàng vội vàng ngồi xuống: “Người..... Người làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng thống khổ của nàng ta, Vũ Tình rất muốn giúp nhưng không biết phải làm thế nào, lại càng không dám đụng vào nàng sợ làm nàng đau, chỉ có thể chân tay luống cuống lo lắng suông.

Hoàng hậu và mọi người nghe được tiếng kêu thảm thiết liền chạy tới, nổi giận mắng: “Tiêu phi, người đã làm gì Dung phi vậy?”

“Ta.....” Hết đường chối cãi!

Thành quý nhân cũng được dịp đổ thêm dầu vào lửa: “Ta thấy nàng căn bản là cố ý, nàng ghen tị với Dung quý phi nên mới cố ý thừa dịp lúc mọi người không ở đây đẩy ngã Dung quý phi.”

“Bây giờ là lúc để nói chuyện này sao? Mau truyền Thái y!” Những người này rốt cuộc là thật lòng cảm phần đòi lại công đạo cho Dung phi hay căn bản là vui sướng khi người khác gặp họa, ước gì Dung phi gặp chuyện không may đây?

Một bóng người màu vàng tiến nhanh vào, đẩy Vũ Tình đang giúp đỡ Dung phi ra, lo lắng ôm lấy Dung phi chạy đi thật nhanh..... Đúng vậy, người đó đúng là đương kim thiên tử — Âu Dương Chính Hiên.

Vũ Tình nặng nề té ngã trên đất, nhìn thân ảnh càng lúc càng xa kia, nàng cảm giác trong lúc đó khoảng cách giữa bọn họ dường như cũng ngày càng xa cách.....

Hoàng đế lo lắng ngồi trong cung Lưu Tú, thái giám cung nữ đang rất bận rộn, lúc thì lấy thuốc lúc lại đổ nước, chỉ nhìn thôi cũng đã làm cho người ta thấy sốt ruột.

Vũ Tình đi qua an ủi nói: “Người không cần lo lắng như vậy, ta nghĩ nàng chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.” Cho dù hẳn không yêu Dung phi, nhưng kia dù sao cũng là con của hắn, hắn lo lắng cũng là một việc thường tình, Vũ Tình tự thuyết phục mình không cần phải để ý.

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, không nói gì. Sự quan tâm của nàng là thật lòng sao? Trầm có thể tin tưởng nàng sao?

Thái độ này của hắn là gì vậy, chẳng lẽ hẳn hoài nghi chuyện của Dung phi là do nàng làm, là nàng đẩy ngã Dung phi? Trong mắt hắn chẳng lẽ nàng chính là người như vậy. Tiêu Vũ Tình ta sao có thể là loại người vì tranh đoạt tình cảm mà không từ thủ đoạn. Nếu người thực sự dám nghĩ như vậy, người nhất định phải chết.....

Lúc này Thái y từ bên trong đi ra, hoàng đế bước nhanh đón đầu: “Vương Thái y, Dung phi thế nào rồi?”

Vài vị Thái y đồng loạt quỳ xuống, trên mặt mang vẻ xấu hổ mà phần nhiều là e ngại, đầu năm nay làm việc trong hoàng gia thật không dễ dàng: “Vi thần vô dụng, không thể giữ được hoàng tử. Xin hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng đế trên mặt không thể hiện gì nhiều, chỉ là có một vẻ đau lòng thoáng hiện trong nháy mắt.

Dung quý phi ngơ ngác nhìn lên, không biết đang nhìn cái gì, ánh mắt trống rỗng không có mục tiêu, những giọt nước theo khóe mắt chảy dài.

Một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, Chính Hiên cũng không phải là người có ý chí sắt đá, ôn nhu nói: “Ái phi.”

Dung quý phi dường như không nghe thấy, lầm bầm: “Vừa rồi ta nhìn thấy con của ta, bộ dáng nó rất đáng yêu, nó nói nó phải đi, nó không cần mẫu phi ta, nhất định là do ta chăm sóc nó không tốt, cho nên nó mới không chịu đến đây đúng không?”

Hoàng đế khuyên giải an ủi nói: “Ái phi, đừng nghĩ nhiều nữa, an tâm giữ sức khỏe cho tốt đã.”

“Hoàng Thượng, con của ta chưa chết, bọn họ đều nói dối. Con của ta là thái tử tương lai, thái tử tương lai, sao có thể chết được? Nó có thiên tử phù hộ, nó sẽ không chết. Hoàng Thượng, người đừng nghe những lời gièm pha, con của chúng ta chưa chết.” Dung quý phi thần trí không tỉnh táo, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, nói năng lung tung.

Đối với dã tâm của nàng, hoàng đế bất mãn cau mày, niệm tình nàng đang đau khổ vì mất con nên không đành lòng trách cứ.

Thành quý nhân tức giận đứng ra: “Tiêu Quý phi, người xem người đã hại Dung phi thành thế nào rồi.”

“Thành quý nhân, không được vô lễ.” Hoàng Thượng trầm giọng nói.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nói đều là sự thật, lúc ấy chỉ có hoàng quý phi ở đây, chúng ta cũng tận mắt nhìn thấy Tiêu Quý phi xô ngã quý phi nương nương.” Tận mắt nhìn thấy?

Hoàng đế hỏi Thái y: “Vương Thái y, Dung phi vì sao lại sẩy thai?”

Vương Thái y sợ đến sắc mặt tái nhợt, dùng một cái quỳ xuống, run rẩy nói: “Bẩm Hoàng Thượng, là bị vật nặng đụng phải, va vào bụng mới dẫn đến đẻ non, có lẽ là.....có lẽ là do bị người ta đẩy ngã.”

“Tiêu phi, người có gì để giải thích không?” Chỉ cần nàng giải thích, không cần biết có phải là lỗi của nàng hay không, hẳn chắc chắn sẽ áp chế chuyện này xuống.

Phù, có điện rùi các nàng ạ. Tí nữa ta lập bảng thống kê trên kia nhé, các nàng vào đó xem điểm nha =))

Mà những nàng nào chưa chọn truyện lì xì hoặc chọn 2, 3 truyện liền thì vào chọn lại nhé, 1 truyện thôi, các nàng chọn vậy ta ko thống kê được T^T

Vũ Tình lạnh lùng nhìn hết thấy xung quanh, môi khẽ nhếch lên cười lạnh, có chút quỷ dị: “Người không tin ta?” Hắn thật sự hoài nghi nàng.

“Mộng phi, người nói xem!” Chính Hiên trong lòng căng thẳng, hắn nên tin tưởng nàng sao? Chỉ có cách là hỏi Mộng phi, Mộng phi sẽ không bao giờ lừa hắn.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ Vũ Tình muội muội nhất định không phải là cố ý, xin Hoàng Thượng đừng trách tội nàng.”

Chính Hiên thanh âm bình tĩnh ra lệnh: “Tiêu phi, hãy giải thích với Dung phi đi.”

“Người rốt cuộc không tin ta. Chỉ một câu nói của Mộng phi đã đủ để cho người nghi ngờ ta, phải không?” Người hắn yêu nhất cuối cùng chỉ có Mộng phi, vậy hắn cần gì phải trêu chọc ta? Tại sao phải mất công sắm vai một vương tử thâm tình. Nàng cảm giác nước mắt dường như chực trào ra ngoài, trong lòng cực kỳ ủy khuất. Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, kiêu ngạo quật cường như nàng tuyệt đối không để cho nó rơi xuống.

Hoàng đế nhẫn nại nói: “Tiêu phi, trẫm lệnh cho người phải giải thích.” Tại sao này nha đầu lại quật cường như vậy? Chẳng lẽ nàng không biết tội danh mưu hại huyết mạch hoàng tộc nghiêm trọng đến thế nào sao?

Giải thích? Nực cười! Không đời nào, không phải là lỗi của ta, ta quyết không giải thích. Người dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta? Người cho rằng người là hoàng đế thì có thể muốn làm gì thì làm sao?” Vũ Tình từng bước một bức lui Chính Hiên. “Người nghĩ rằng ta sẽ giống những phi tử của người, tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của người, để cho người điều khiển sao? Ta nói cho người biết, người có thể giết ta, nhưng người không thể giẫm lên tôn nghiêm của ta. Người không phân biệt được phải trái, người là đồ hôn quân!”

“Ba.....” Một bàn tay hằn mạnh trên mặt Vũ Tình, khuôn mặt mịn màng đỏ bừng lên xuất hiện dấu năm ngón tay, khoe miệng cũng chảy máu.

“Tình nhi.....” Chính Hiên không tin nổi nhìn tay của chính mình, hắn cư nhiên động thủ đánh nàng? Vừa rồi thật sự hắn quá tức giận, hoàng quyền bị phỉ báng nghiêm trọng, trước mặt nhiều người như vậy, việc một hoàng đế như hắn bị mất mặt thật sự không thể nhịn được.

Vũ Tình ôm mặt mình, không tin Chính Hiên lại thật sự đánh nàng? Nàng chưa bao giờ từng bị đánh, phần hận nhìn chằm chằm Chính Hiên: “Âu Dương Chính Hiên, người điên rồi!” Nàng chưa từng phải chịu nỗi khuất nhục như vậy. Nhớ năm nào (bị nhốt: làm gì đã lâu thế nhỉ?), một đoàn nam sinh “người trước ngã xuống, người sau tiến lên” luôn theo sau nàng, tìm đủ mọi cách lấy lòng mà bản thân mình cũng chỉ nhìn họ bằng nửa con mắt. Ở nhà, là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, được họ yêu thương chiều chuộng hết mực. Tiểu công chúa của tập đoàn Lăng thị vậy quanh có biết bao nhiêu người hâm mộ. Vậy mà tự mình cũng không biết tích phúc, một câu nói đùa lại đẩy bản thân tới tình thế này. Nàng thề, nếu nàng có thể trở về, nàng sẽ không bao giờ làm trái lời cha mẹ nữa.

Cẩn Hiên vốn vẫn trầm mặc nhìn thấy giai nhân bị đánh liền tức giận che chắn trước mặt nàng, chất vấn nói: “Hoàng huynh, người đã nói những gì? Sao người lại có thể đánh nàng?”

Chính Hiên không nhìn bọn họ, hắn xoay người, đưa lưng về phía bọn họ, làm cho người ta không thấy rõ được vẻ mặt của hắn. “Tiêu phi mắc tội phạm thượng, lệnh cho đến lãnh cung đóng cửa tu tâm dưỡng tính.” Một câu “Mắc tội phạm thượng” lập lờ, cũng không nói rõ ra là phạm thượng khi quân hay là mưu hại hoàng tử. Đây cũng là phương pháp bắt đắc dĩ, bây giờ cách duy nhất có thể làm là kéo dài thời gian.

Cẩn Hiên đưa Vũ Tình đến lãnh cung, nhìn cảnh sắc tiêu điều bên trong hắn thật sự không muốn để nàng đi vào. “Vũ Tình, nếu người còn muốn chạy, lời đề nghị của ta vẫn còn.”

Giờ khắc này Vũ Tình thật sự rất muốn đáp ứng hắn, Chính Hiên vô tình như vậy, nàng cần gì phải quan tâm đến cảm giác của hắn. Nhưng nếu nàng dễ dàng đáp ứng như thế thì Cẩn Hiên phải làm sao bây giờ? Đây chính là công khai khi quân, đừng nói không thể làm Vương gia, sợ rằng từ nay về sau chỉ có thể sống

lưu vong dật dờ. Quan trọng nhất là thâm tình của huynh đệ bọn họ ở nơi hoàng gia này đáng quý đến thế, nàng không thể hại hấn trở thành người bất trung bất nghĩa. Nếu nhất định phải đi, nàng chỉ có thể tự mình đi.

“Thực sự xin lỗi, nhưng ta không thể đi.”

“Tại sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự yêu hấn?” Nhìn thấy ánh mắt trao nhau của bọn họ, Cẩn Hiên cũng đã hiểu được bảy tám phần.

“Làm sao có thể thế được? Hấn tuyệt tình như vậy, độc ác như vậy, ai thích hấn đúng là ngu ngốc.(vio: tỷ tự nhận mình ngu ngốc?)” Mỗi lần nhớ tới cái tát kia nàng đều rất tức giận.

Cẩn Hiên dường như nhìn thấu tâm sự trong lòng nàng:“Ngươi đừng hận hấn, nếu cái tát kia hấn không đánh, Nam Cung gia sẽ không chịu để yên.....” Hấn thực sự không hiểu nổi, bản thân mình tại sao lại phải làm người tốt, nói đỡ cho tình địch.(vio:anh tốt quá anh ạ nên số anh nó khổ T.T)

“Vậy sao?” Nếu là như vậy,chắc cũng có thể tha thứ cho hấn một chút.

Vũ Tình trên mặt vẫn còn dấu vết, làm cho Cẩn Hiên đau lòng không thôi,“Bất quá hoàng huynh xuống tay cũng quá nặng”

Cẩn Hiên vừa mới gơ tay lên, Vũ Tình đã hiểu được hấn muốn làm gì, hành động của nàng nhanh hơn so với suy nghĩ. Nàng lùi lại từng bước, né tránh bàn tay hấn. Phát hiện ra động tác của mình quá đột ngột, Vũ Tình cúi đầu, cắn môi, ngón tay không ngừng mà xoay vòng.

Động tác này của Cẩn Hiên xem ra là rất đáng yêu, đáng tiếc tay hấn có điểm không thích hợp, xấu hổ dừng lại giữa không trung rồi buông tay xuống, trong lòng cảm thấy nhói đau. Động tác này có ý nghĩa gì thông minh như hấn làm sao lại có thể không nhìn ra? Để giải tỏa bớt không khí, Cẩn Hiên cười nói:“Hoàng phi vào lãnh cung, Vương gia đến đưa tiễn, ngươi có thể xem như là người thứ nhất từ xưa đến nay.”

“Như thế ta đây chẳng phải là rất vinh hạnh sao?” Vũ Tình tiếp lời hấn. Chẳng lẽ giữa nam nữ không thể có một tình bạn đơn thuần sao?

“Ha ha.....” Hai người nhìn nhau cười. Chỉ là trong lòng Cẩn Hiên cũng đang rất chua xót, liệu Vũ Tình có phải đã thật sự yêu thương hoàng huynh? Liệu có thể như vậy không?

Lãnh cung lạnh lẽo, không chút sức sống, ở lâu không nổi điên mới là lạ. Chẳng lẽ ta phải ở trong này đến cuối đời, sinh mệnh của ta sẽ như bông hoa còn chưa kịp nhìn thấy ánh nắng mặt trời đã vội héo rũ? Ta còn chưa hưởng thụ hết nhân sinh, mà quan trọng nhất là người ta còn chưa được nếm qua mùi vị của tình yêu, cũng chưa nói lời từ biệt với cha mẹ. Vũ Tình ngửa mặt lên trời thở dài.

“Tiểu thư.....” Lam nhi thấy Vũ Tình buồn rầu u uất, than thở, rất muốn khuyên giải an ủi nhưng lại không biết nói từ đâu. Nàng tin rằng tiểu thư nhà nàng sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này.

Các nàng vào đây xem điểm nhé =)) Còn nữa, ta nhắc lại nè: các nàng chọn truyện lì xichỉ chọn 1 truyện duy nhất, ai “lỡ” chọn hơn hoặc chọn tất T^T thì vào chọn lại hộ ta nhé ^^

23. Chương 23

Ngạo khí hoàng phi chương 23 Edit: viochan Beta: bichan

“Tiểu thư.....” Lam nhi thấy Vũ Tình mặt mày ủ rũ, than thở, rất muốn khuyên giải an ủi nhưng lại không biết nói từ đâu. Nàng tin rằng tiểu thư nhà nàng sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này.

“Lam nhi, thật xin lỗi, ta hại ngươi phải theo ta đến nơi này chịu khổ.”

Lam nhi hốc mắt sưng lên, sống mũi cũng thấy cay cay: “Tiểu thư, người đừng nói như vậy, Lam nhi có thể có một chủ nhân tốt như người đã là phúc phận rất lớn của Lam Nhi. Chỉ cần có thể làm bạn của tiểu thư, bất kể tiểu thư có thể nào Lam nhi cũng sẽ vĩnh viễn đi theo người.”

“Lam nhi.” Vũ Tình cảm động ôm chặt nàng, nhớ tới người bạn tốt Tiểu Nhu. Tiểu Nhu là người bạn duy nhất của nàng ở hiện đại, còn Lam nhi lại là người đối xử chân tình với nàng nhất ở cổ đại.

“Thật sự là chủ tớ tình thâm.” Thành quý nhân vỗ tay khen.

Chuột hoang mà đến chúc tết gà chẳng phải có việc gì tốt, Vũ Tình chán ghét nói: “Người tới đây làm gì?”

“Quý phi nương nương mới có việc tốt, thần thiếp tự nhiên muốn tới chúc mừng một phen.” Thành quý nhân châm chọc.

“Ta đây liệu có phải nên nói với người tiếng ‘Cám ơn’ không?” Vũ Tình chịu không nổi trợn trắng mắt, người này sao lại có thể đối trá đến thế?

“Nô tì làm sao nhận nổi một tiếng ‘Cám ơn’ của quý phi nương nương, ngài dù gì cũng là bảo bối tâm can của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối xử với ngài cũng thật tốt, lãnh cung này..... chắc chắn.....cũng thật đồ sộ!”

“Người đã thích nó như vậy thì cứ đến mà ở cũng được thôi.”

“Quân tử không đoạt thứ người khác thích, lãnh cung này cứ để cho người chậm rãi mà ở đi.”

Người mà là quân tử? “Vậy không tiện.” Ôn thần này, Vũ Tình chỉ ước gì nàng ta biến nhanh đi, đối với Thành quý nhân nàng luôn luôn không có chút hảo cảm nào, gió chiều nào che chiều ấy, người như thế nàng rất ghét.

“Người..... Người đừng nghĩ rằng Hoàng Thượng sủng ái người vài ngày thì người có thể thật sự bay lên làm phượng hoàng, bất quá chỉ là thiên kim của một tri phủ nhỏ nhoi, vào lãnh cung rồi người cũng đừng vọng tưởng đi ra ngoài được.” Có ý định mưu hại huyết mạch hoàng tộc, đủ để mắc tội tru di cửu tộc. Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.....

“Không cần Thành quý nhân phải nhọc công quan tâm, đừng quên Hoàng Thượng chỉ nói là muốn ta đóng cửa tu tâm dưỡng tính chứ chưa hủy bỏ tước vị quý phi của ta, người nói xem nhục mạ đương kim quốc trượng cùng hoàng phi, phải bị tội gì?” Vũ Tình ngoài cười nhưng trong không cười, khí thế chấn kinh áp đảo tất cả mọi người, thật sự lúc này Lam nhi ở đằng sau đã trợn mắt há hốc mồm. Tiểu thư là người ôn nhu, yếu đuối từ khi nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Xuất thân từ nhà thương nhân, Tiêu Vũ Tình từ bé mưa dầm thấm đất, chuyện đàm phán dù sao nàng cũng học được chẳng ít thì nhiều, cho dù nàng đang ở cổ đại cũng vậy.

Thành quý nhân sợ tới mức nói không nên lời, đúng là, với sự vô lễ như vừa rồi nàng quả thật đã phạm thượng. Nhưng nàng ta bất quá chỉ là một người đã bị thất sủng. Nghĩ vậy, Thành quý nhân khí diễm lại kiêu ngạo trở lại. Lúc nàng còn đang muốn nói gì đó thì một đám người rất đông đi vào, trong tay còn cầm dụng cụ. Bọn họ không nói hai lời, xắn tay áo lên, khí thế ngất trời mà quét tước mọi thứ.....

Chỉ trong chốc lát, lãnh cung liền rực rỡ hẳn lên, nếu không nói là rực rỡ huy hoàng thì cũng phải là thanh tịnh nhả nhặn. Vũ Tình kinh ngạc nhìn lãnh cung thay đổi, một thái giám quỳ gối xuống trước mặt nàng, cung kính nói: “Không biết Tiêu phi nương nương còn gì phân phó, nô tài lập tức đi làm.”

“Nô tài lớn mật, ai cho người to gan dám tự tiện sửa chữa lãnh cung?” Thành quý nhân giận không thể tả.

“Bẩm nương nương, là ý chỉ của Hoàng Thượng.” Thái giám không kiêu ngạo cũng không xu nịnh nói.

Thành quý nhân lẩm bẩm nói: “Hoàng Thượng.....” Hoàng Thượng lại đối xử với nàng ta tốt như vậy? Sự ghen tị từ trong cơ thể hừng hực thiêu đốt. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Vũ Tình đã phải chết không dưới mười lần.

Vũ Tình nhìn Thành quý nhân đang thở phì phì, không khỏi nở nụ cười. Thuận tiện đùa giỡn với uy phong quý phi: “Có, ta chỉ có một phân phó, chính là ta không gặp người mà ta ghét, phiền người mời nàng đi ra

ngoài.” Cảm giác cũng rất sung sướng, lần đầu tiên nàng cảm thấy làm quý phi cũng không phải là một chuyện không tốt.

“Vâng.” Thái giám đi đến trước mặt Thành quý nhân, giơ tay làm động tác mời: “Nương nương, xin mời.....”

Thành quý nhân làm sao có thể nuốt trôi cục tức này: “Cầu nô tài, đâu đến lượt người ra lệnh cho bản cung?”

Thái giám nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải. Hai bên đều là chủ nhân, hẳn bên nào cũng đều không đắc tội nổi.

Vũ Tình hiểu được sự do dự của thái giám, từ từ mở miệng nói: “Tro bụi rất nhiều nha, ta thấy hay là phải thay đổi người quét tước thôi.”

Thái giám cả kinh, sắc mặt trắng bệch. Hoàng Thượng sủng ái Tiêu Quý phi mọi người đều biết rõ, ngay cả vào lãnh cung cũng được đặc biệt chăm sóc, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Nói vậy thì không lâu chắc là có thể đi ra, vào lãnh cung cũng chỉ là để che mắt. Ở trong cung, dù thân phận người có là gì, chỉ cần được Hoàng Thượng sủng ái thì người chính là lão đại (vì: nghĩa là đại ca, người có quyền). Nghĩ đến đây, thái giám cố lấy dũng khí, khách khí nói với Thành quý nhân “Nương nương, mời về cho!”

“Cầu nô tài.....” Thành quý nhân vừa giơ tay lên đã bị một đám thái giám chặn lại. Nàng liếc mắt quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Tình mà mắng: “Tiêu Vũ Tình, ta sẽ không dễ dàng mà quên đâu, người nhớ kỹ cho ta.....”

Lam nhi vẻ mặt sùng bái: “Tiểu thư, người thật là dũng cảm.”

“Chuyện nhỏ thôi!” Thành quý nhân tính tình nóng nảy, vui giận đều hiện ra ngoài, không phải là người thâm sâu, loại người như nàng hẳn không phải là kẻ đã hãm hại ta. Vậy thì rốt cuộc là ai? Mỗi người có mặt lúc đó đều đáng nghi. Hay Dung quý phi đã hy sinh đứa nhỏ để hãm hại ta? Nhưng nhìn bộ dáng hết sức bị thương của nàng lại không giống giả vờ. Về lý mà nói hoàng hậu tổ chức yến, người đáng nghi nhất chính là nàng.

Lam nhi thấy Vũ Tình thần thái không tập trung, vươn tay quơ quơ trước mắt nàng: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Không sao.” Vũ Tình đột nhiên hướng về phía Lam Nhi bật cười gian xảo. Vẻ tươi cười tuyệt mỹ kia lại làm cho Lam Nhi rung hết cả mình, ở chung mấy ngày nay, nàng rất hiểu tiểu thư, mỗi khi nàng như vậy chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, luôn luôn có những ý tưởng không ngờ được.

“Tiểu thư, người đừng cười như vậy. Lam nhi sợ lắm đó.”

“Không sao không sao, người không phải sợ. Ta sẽ không ăn thịt người đâu mà lo.” Vũ Tình khoác tay lên vai Lam nhi, bộ dáng rất giống một con sói muốn ăn thịt chú cừu non.“Lam nhi, chúng ta xuất cung được không?”

“Không được, tự tiện rời cung rất nghiêm trọng, người hiện tại mà xuất cung thì tội càng thêm tội, nếu giả sử bị bắt.....”

“Người lo lắng gì chứ? Dù sao chúng ta cũng sẽ không trở lại.”

“Tiểu thư, người không định hồi cung?”

“Đương nhiên, ra khỏi nhà giam này rồi ai lại ngu ngốc đến mức quay trở lại.” Dù sao đường để xuất cung nàng cũng đã sớm tìm hiểu, đi ra ngoài chắc là không có vấn đề gì. Trước kia trong nhà có hệ thống giám sát công nghệ cao nghiêm mật mà nàng còn có thể chạy đi, nói gì đến mấy cái cửa cung nhỏ nhoi.

Lam nhi trêu ghẹo nói: “Tiểu thư bỏ được Hoàng Thượng?”

“Ai không bỏ được hẳn?” Vũ Tình lo lắng rõ ràng không đủ. Trong lòng cảm thấy hơi đau đau, thật sự sẽ ra đi như vậy? Sẽ không còn được gặp lại hắn Hừ, không gặp thì không gặp. Có gì đặc biệt đâu chứ? “Một câu thôi, người có đi cùng ta hay không?” Để Lam Nhi một mình ở lại đây, nếu bị phát hiện là ta bỏ trốn thì Lam nhi sẽ rất thảm .

“Có chứ!” Lam nhi không chút do dự, từ mười năm trước lúc tiểu thư cứu nàng, nàng đã quyết định cuộc đời này sẽ mãi đi theo tiểu thư, hầu hạ tiểu thư.

Màn đêm chậm rãi trùm xuống, bóng tối bao phủ khắp nơi, bầu trời như được tăng thêm vài phần thần bí. Tối nay không trăng, chỉ có thưa thớt vài ngôi sao, đúng là thời cơ tốt để Tiêu Vũ Tình ‘hành động’.

Trên bàn là cả một mâm cao lương mỹ vị, làm cho ai nhìn đều chảy cả nước miếng, nhưng lại có hai thân ảnh bận rộn cứ đi qua đi lại mà vô tâm với chúng.

Hoàng đế này cũng rất nể tình, ngay cả vào lãnh cung cũng thưởng cho nàng nhiều vàng bạc châu báu như vậy, chắc chẳng qua là cấp ‘lộ phí’ cho nàng thôi. Ít nhất Vũ Tình cũng cho là như vậy.

Vũ Tình cùng Lam nhi bận rộn chuẩn bị đi, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng: “Hoàng Thượng giá lâm.....”

Hai người nghe thấy liền biến sắc, Lam nhi sợ tới mức đồ đạc trong tay rơi hết cả, còn Vũ Tình thì ngã luôn xuống bên cạnh ghế dựa..... Căn phòng vốn đã bị hai người các nàng làm thành một đồng hỗn độn, hiện tại đúng là họa vô đơn chí.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Hoàng thượng tới.....”

“Tiểu Hiên Tử này đến lúc nào thì chả đến lại cố tình chọn lúc này..... Mau thu dọn hết các thứ, bị hấn nhìn thấy thì chúng ta thảm mất.” Nếu vừa mới bắt đầu đã không thành công thì sau này muốn chạy trốn sẽ rất khó khăn.

Lam nhi luống cuống tay chân nhặt nhanh đủ thứ, cuống quýt đem hết cái này cái nọ ôm vào: “Tiểu thư, để ở đâu đây?”

Đang nói chuyện thì thân ảnh hoàng đế đã ở trong tầm mắt nàng, Vũ Tình cũng hoảng: “Đâu cũng được.” Hai người kích động ném lên trên giường, cầm lấy chăn cái phủ lên.

Hoàng đế đã bước vào cửa, nhìn thấy cả phòng một đồng hỗn độn, trên bàn đồ ăn còn nguyên, Vũ Tình lại hé ra bộ mặt lạnh băng, hấn không khỏi nhăn lại đôi mi tuyệt đẹp, oán giận nói: “Người đang tuyệt thực để kháng nghị sao?”

Cho ta xin, người ta chỉ là đang bẽ bộn nhiều việc nên không rảnh ăn cơm được không? Vũ Tình khinh thường nói: “Ta mà lại phải tuyệt thực vì người sao?”

Thái độ khinh thường của Vũ Tình làm tổn thương đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Chính Hiên, trầm trong mắt nàng thật sự đáng khinh thường đến thế sao? “Trẫm chỉ muốn người giải thích thôi!” Nếu đổi lại là người khác.....mà thôi, cũng chỉ có nàng mới dám to gan như vậy.

“Ta không nghĩ rằng ta sai.”

“Trẫm đã tận mắt thấy, người còn muốn nói dối.”

“Tiểu Hiên Tử, bằng cơ trí của người, ta không tin người không nghĩ gì về chuyện này, người bắt quá là muốn bình ổn trận phong ba này thôi, lấy ta ra làm kẻ chết thay, đúng không?” Làm ta tức chết mà, trước đó vài ngày còn thề thốt sắt son nói tuyệt đối sẽ không hy sinh ta, bây giờ thì sao?

“Chuyện này không nên làm ầm ĩ, trẫm sẽ nói rằng người vô ý đẩy ngã Dung phi, trẫm vẫn trước sau như một đối với người, Vũ Hiên Các người lúc nào cũng có thể trở về.”

“Không đời nào.” Vũ Tình quật cường ngẩng cao đầu. “Ta hỏi người, sao người lại trù hợp như vậy mà đến đó?” Đừng có nói với ta là đi ngang qua đấy chứ? Rõ ràng chính là có người cố ý muốn hấn đến để nhìn thấy.

24. Chương 24

Ngạo khí hoàng phi chương 24 Edit: viochan

Chính Hiên đảo mắt, trong mắt hiện lên chút bối rối, nhưng chỉ chớp mắt một cái liền lúng túng trả lời: “Trẫm..... đi ngang qua.”

Vũ Tình nhìn qua trái, nước nở nói: “Người đi đi.” Hắn thực sự là đang bảo vệ một ai đó, mặc dù nàng không biết đó là ai? Người này trong lòng Chính Hiên nhất định rất quan trọng, thậm chí so với ta còn quan trọng hơn, Vũ Tình chưa xót nghĩ thâm.

“Người vẫn còn đang trách trẫm đã đánh người sao? Trước mặt nhiều người như vậy, người cũng quá không nể mặt trẫm.” Chính Hiên vờ như không nghe thấy lời đũa khách của Vũ Tình, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt nàng, thương tiếc hỏi: “Còn đau không?”

Lòng bàn tay thô ráp ma sát khuôn mặt mềm mại của nàng, trong lòng Vũ Tình đột nhiên sinh ra một tình cảm khác thường, chỉ cảm thấy một trận rung động. Nàng lẽ ra phải né tránh hắn như đã né tránh Cẩn Hiên chứ, không phải sao? Nhưng vì sao giờ khắc này nàng lại tham luyến sự ấm áp trong lòng bàn tay hắn. Vừa nghĩ đến việc hắn vì nữ nhân khác mà tống nàng vào lãnh cung, Vũ Tình tức giận nghiêng răng. Nàng dùng sức gạt tay hắn ra: “Người cho rằng đâm người ta một đao, sau đó lại che chở an ủi vài tiếng, ta sẽ cảm kích đại ân đại đức của người sao?”

Chính Hiên chưa bao giờ nhường nhịn một ai như vậy, thế này đã là giới hạn của hắn, lòng tự trọng của một đại trượng phu lại dâng lên: “Tiêu Vũ Tình, người đừng không biết điều như vậy.”

“Biết làm sao được, ta trời sinh không biết để ý đến tâm trạng người khác.” Hoàng đế thì thế nào?

“Người.....” Hắn nên làm sao với nàng bây giờ? Thấy nàng chịu khổ, chính hắn còn thấy khó chịu hơn. Sao nàng lại không hiểu cho lòng trẫm? “Bãi giá hồi cung.” Hắn không muốn tiếp tục tranh cãi với nàng, tranh cãi cũng sẽ không có kết quả, mâu thuẫn sẽ chỉ gay gắt hơn mà thôi.

“Thứ cho ta không tiễn xa được!” Cơn tức của Tiêu Vũ Tình cũng không nhỏ.

“Tiểu thư, chúng ta có đi nữa không?” Lam nhi hỏi. Nàng thấy tiểu thư vẫn còn nặng tình với hoàng thượng.

“Đương nhiên là đi rồi.” Ai cũng không thể thay đổi chủ ý của nàng, kể cả Âu Dương Chính Hiên.

Trong bóng đêm, hai bóng người lén lút xuyên qua thâm cung đại viện.

“Tiểu thư, chúng ta không cần lén lút đi như vậy chưa?” Đều đã thay trang phục của thái giám, cứ quang minh chính đại mà đi ra ngoài là được.

“Đương nhiên phải cẩn thận chứ, người muốn bị bắt sao?”

“Như vậy không phải sẽ càng làm cho người ta nghi ngờ sao?” Tiểu thư sao lại ngốc như vậy?

“Suýt.....” Tiêu Vũ Tình kéo Lam nhi trốn vào hẻm giả sơn. “Có người!”

Ở sâu trong hẻm giả sơn có hai người đang đứng, một nam một nữ, người nam thì Vũ Tình biết, đúng là Vương thái y. Người nữ che mặt không thấy rõ bộ dáng.

Nữ tử nói: “Vương thái y, việc này người làm rất tốt, chủ tử rất vừa lòng.”

Vương Thái y a dua nói: “Đa tạ chủ tử. Dốc sức vì chủ tử làm việc là phúc của vi thần. Mong cô nương ở trước mặt chủ tử nói tốt cho ta vài câu.”

“Còn phải xem biểu hiện của người nữa. Việc này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Nếu xảy ra chuyện gì, chủ tử cũng không bảo vệ được người. Người phải biết rằng cho dù thực sự xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng cũng tuyệt đối sẽ không trách tội chủ tử.”

“Vi thần hiểu. Mưu hại huyết mạch hoàng gia là tội lớn mất đầu, vi thần tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng ra làm trò đùa.”

Vũ Tình trong lòng run lên, ‘Mưu hại huyết mạch hoàng gia’? Chẳng lẽ chuyện Dung quý phi sinh non có liên quan đến bọn họ. Vũ Tình không khỏi động tai lên, thật cẩn thận nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ.

Nữ tử: “Dung phi sẽ không bị ai nhận ra là bị hạ thuốc sảy thai chứ?”

“Cô nương yên tâm, Hoàng Thượng đã lệnh cho vi thần điều trị sức khoẻ cho Dung quý phi, tuyệt đối sẽ không có ai hoài nghi.”

“Tốt lắm, chủ tử nói, xong việc này vị trí viện sĩ Thái y viện sẽ là của người.” Ngữ khí thật là kiêu ngạo. Ngay cả nha đầu cũng kiêu ngạo như vậy, chủ nhân nhất định rất có thể lực.

Vương Thái y kích động quỳ rạp xuống dưới chân nữ tử, khó nén sắc mặt vui mừng: “Đa tạ chủ tử, nô tài nhất định sẽ sắp xếp ổn thoả việc này làm, không phụ sự kỳ vọng của chủ tử.” Nghe một lúc hân hoan ngọt tự xưng nô tài.

“Đứng lên đi, nơi đây không nên ở lâu!”

Sau khi xác định hai người đã đi xa, hai bóng người liền lộ mặt.

“Hoá ra Dung quý phi sinh non căn bản là không liên quan đến tiểu thư. Tiểu thư, chúng ta nhanh nói cho Hoàng Thượng biết để Hoàng Thượng trả lại công đạo cho tiểu thư.” Lam nhi thập phần tức giận, cứ như người bị oan uổng là nàng.

“Nói thế nào được, lại không có chứng cứ. Người thấy tên Hoàng Thượng kia sẽ tin tưởng ta sao?”

Dám kêu Hoàng Thượng là ‘tên kia’, ngoài tiểu thư đúng là chưa từng có ai dám. “Chúng ta bắt bọn họ còn phải có chứng cứ sao?”

Tiểu nha đầu ngây thơ: “Chúng ta cứ như vậy mà bỏ đi a?” Vũ Tình chỉ chỉ bộ quần áo thái giám trên người: “Bị bắt được chỉ sợ là chúng ta đi đời. Huống hồ xem bộ dáng của bọn hắn, cho dù bắt được cũng sẽ không nói thật, nói không chừng nàng còn có thể bị cắn ngược lại một cái.” Kỳ thật cái Vũ Tình để ý chính là một câu nói của nàng kia: “Cho dù thực sự xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng cũng tuyệt đối sẽ không trách phạt chủ tử.” Xem ra Âu Dương Chính Hiền thực sự để ý đến người kia.

“Vậy cứ buông tha cho bọn họ như vậy sao?” Không cam lòng!

“Vậy thì người muốn thế nào?”

“Ta nghĩ.....” Lam nhi cũng không biết nàng muốn làm gì, chỉ là thấy bất công vì tiểu thư bị tổn thương. Thật sự là tiểu thư không vội thì đã trừng trị nha đầu chết tiệt kia!

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi thôi!” Vũ Tình nhắc Lam nhi đi tiếp. Có quyền lực cất nhắc viện sĩ Thái y viện, có khả năng hạ độc trong yến hội, thật sự là hoàng hậu sao? Nhưng cứ như thái độ của Tiểu Hiền Tử đối với hoàng hậu thì hoàng hậu không có khả năng là người hân hạnh. Vậy người kia là ai? Quên đi, không nghĩ nữa, trong hoàng cung nhiều việc lục đục, thật sự không thích hợp với nàng, vẫn sớm kíp thoát thân là tốt nhất!

Long Hành cung

Vừa cãi nhau với Vũ Tình làm Âu Dương Chính Hiền rất bức mình, nhìn thấy hộp gấm trên bàn cảm thấy thật là chướng mắt, càng xem càng căm tức. Bàn tay to gạt một cái hộp gấm liền rơi xuống lăn trên mặt đất.

Lý công công sợ hãi nhìn vị hoàng đế đang nổi cơn thịnh nộ, hắn đã nhìn Chính Hiền lớn lên, từ lúc hắn còn là một đứa trẻ năm tuổi đã rất biết cách không chế cảm xúc của bản thân mình, hôm nay sao lại khác thường như vậy? Ngọc bội trong hộp gấm là tiểu quốc ở biên giới Tây Vực tiền cống, ánh sáng màu trong suốt hình thành tự nhiên, bề ngoài cũng rất đẹp, ngọc bội này được ghi chép lại là quý hiếm khó có thể tả hết, khó gặp như phượng hoàng vậy. Nó còn có một truyền thuyết thần kỳ rằng nếu hai người yêu thương lẫn nhau có thể có được nó thì cho dù có gặp phải cản trở gì cũng sẽ ở bên nhau suốt đời. Lúc ấy Hoàng Thượng vừa thấy liền thích vô cùng, thậm chí còn tự tay kết sợi dây hình trái tim ở bên trên. Chúng cung

phi tử đều mong mỗi hy vọng, hy vọng được long ân ban cho. Các nàng không biết rằng Hoàng Thượng khi vừa về tẩm cung đã lôi kéo hẳn hưng phấn mà nói: “Người nói, Tình Nhi liệu có thích hay không?”

Nếu những lời này bị những tần phi của hắn nghe được thì không biết họ sẽ ghen tị đến mức nào?

“Không cần nhặt lên.” Chính Hiên ngăn cản Lý công công đang giơ tay thu nhặt ngọc bội.

Lý công công do dự đứng lên. Thánh ý khó dò!!

Một gã thái giám chạy vào: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Mộng phi nương nương cầu kiến.”

Chính Hiên đang tức giận, lúc này người nào cũng không muốn gặp: “Không gặp, bảo nàng quay về đi.”

“Hoàng Thượng.....” Tiểu thái giám muốn nói lại thôi, cho tới bây giờ Mộng phi cầu kiến Hoàng Thượng chưa từng bị từ chối, Mộng phi là người được Hoàng Thượng sủng ái lâu nhất, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe Hoàng Thượng quát lớn nàng đến nửa câu. (vì: đáng ghét >.<)

“Người nghe không hiểu lời trẫm nói sao?” Bây giờ ngay cả một thái giám cũng dám cãi lời hắn.

Lý công công thấy thế liền nhanh ý bảo tiểu thái giám lui ra.

“Dạ.” Tiểu thái giám vội vàng đứng lên. Hoàng Thượng không thể đắc tội. Mộng phi là người quan tâm đến kẻ dưới, chắc sẽ không làm khó mình.

“Đứng lại.” Chính Hiên gọi lại tiểu thái giám đang ra gần đến cửa. “Bảo với Mộng phi, trẫm việc nước bận rộn, nếu rảnh sẽ đến thăm nàng, nhân tiện bảo nàng đi xem tình hình Dung phi.” Chính Hiên không muốn để Mộng phi cảm thấy mình chán ghét nàng. Sao mình lại có thể nghi ngờ nàng? Nàng tính tình ôn hòa, lại thiện lương như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói nàng tranh giành gì với mấy phi tử khác, hơn nữa nàng là muội muội của nàng ấy, chuyện này không thể liên quan đến nàng. Nhưng sao trẫm lại nói dối Tình Nhi, trẫm có thể thoải mái nói với nàng rằng là Mộng phi sợ nàng gặp nguy hiểm nên bảo trẫm đi cứu nàng. Nhưng trẫm tại sao lại phải thử Mộng phi?

Một thân ảnh màu đen nhoáng lên một cái trước mặt hoàng đế, đúng là thị vệ bên người Chính Hiên Trần Hàn: “Thuộc hạ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Bình thân.”

“Hoàng Thượng, không xong rồi, Tiêu phi nương nương xuất cung.”

“Cái gì?” Chính Hiên khiếp sợ đứng lên. Nha đầu kia thật là có bản lĩnh, đúng là đã thật sự bỏ đi. “Bảo nhiều thị vệ làm ăn kiểu gì vậy, ngay cả một con người cũng không quản nổi.” Nàng thật sự bỏ đi, nàng yêu tự do như vậy, lần này đưa nàng vào lãnh cung xem ra đã chọc giận nàng. Biết rõ nàng sẽ không bao giờ chịu khuất phục, hoàng đế bắt đầu hối hận vì mình nhất thời xúc động đã ép nàng phải đi.

“Thuộc hạ vô dụng.” Rõ ràng chính Hoàng Thượng nói không cần coi nương nương như phạm nhân, không cho thị vệ coi chừng nàng, còn để cho nàng hành động tự do. Đương nhiên, những lời này dù có cho Trần Hàn một trăm lá gan hắn cũng không dám nói ra.

“Còn không mau đi tìm.” Nàng hắn là còn chưa đi xa. Với tính tình của nàng chắc chắn sẽ không về phủ Thượng thư.

“Hoàng Thượng, theo ý của thuộc hạ việc này không nên giống trống khua chiêng, nếu để Thái Hậu biết, chỉ sợ.....”

“Người nói đúng, như vậy đi, người phái vài người tâm phúc bí mật truy tìm, phải tìm bằng được Tiêu phi.” Thái Hậu vốn đã không thích Tình Nhi, nhất định sẽ nhân việc này mà gây rắc rối.

Trần Hàn vừa đi thì Thái Hậu đến. Bộ dáng tức giận bừng bừng tới để khởi binh vãn tội.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Chính Hiên còn đang đau hết cả đầu, vị mẫu thân này của hắn lại cũng không để cho hắn yên. Không phải là chuyện Vũ Tình trốn đi bị phát hiện rồi chứ? Mẫu hậu, khuya như vậy còn làm cho lão nhân gia ngài phải đến đây, nhi thần thật bất hiếu.”

“Người còn biết người bất hiếu sao, Dung quý phi mang trong bụng là hài tử của người, là huyết mạch của Âu Dương gia chúng ta, hoàng tử của Long Hiên hoàng triều, người.....” Lão nhân gia nàng đâu phải là không có nguyện vọng ngậm kẹo đùa cháu.

“Nhi thần.....”

25. Chương 25

Ngạo khí hoàng phi chương 25 Edit: viochan

“Ai gia biết căn bản không phải là lỗi của người.” Thái Hậu kiên quyết phủ định hoàn toàn. “Là vị Tiêu quý phi kia của người phải không? Hoàng nhi, làm hoàng đế phải thưởng phạt phân minh, chiếu cố hậu cung, không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Ai gia biết người sủng ái Tiêu Vũ Tình, nhưng người cũng phải quan tâm đến các phi tử khác nữa chứ. Hiện tại trên dưới hậu cung đối với người đều quan trọng như nhau. Tiêu phi hại Dung phi mất đứa con, người không những không xử phạt nàng, còn phái người sửa chữa chỗ ở cho nàng, người có từng nghĩ tới cảm giác của Dung phi không?” Hậu cung vốn là nơi yên bình bây giờ lại bị Tiêu Vũ Tình này làm cho long trời lở đất, gà chó không yên.

“Trẫm không cần biết cảm giác của nàng.” Cái trẫm quan tâm là cảm giác của Vũ Tình, với tính cách dám làm dám chịu của Vũ Tình, nếu thật sự là nàng làm thì nàng sẽ không chối bỏ. Xem ra chuyện này thật sự là hiểu lầm nàng.

“Nam Cung gia người cũng không để ý?” Thành bé quả thực giống phụ hoàng hần như đúc, đối với những người không thích thì rất máu lạnh vô tình.

“Trẫm sẽ trấn an bọn họ thật tốt.” Kỳ thật với thực lực hiện tại của hần căn bản không cần kiêng kị Nam Cung gia, bề ngoài hần có vẻ như cho Nam Cung gia quyền lực rất lớn nhưng trên thực tế thế lực của Nam Cung gia đang dần dần yếu đi. Nhưng dù sao cũng là nguyên lão tam triều, lại không làm điều gì sai, hần cũng muốn để cho bọn họ một đường lui. Điều duy nhất hần lo lắng chính là Nam Cung gia cùng Ngụy gia liên thủ!

“Nói vậy người không định xử trí Tiêu Vũ Tình?” Quả nhiên là hồng nhan họa thủy.

“Chân tướng như thế nào bây giờ còn chưa biết mà đã nói đến xử trí thì vẫn còn quá sớm. Mẫu hậu, người yên tâm. Con nhất định sẽ cố gắng cho người có cháu bé.” Còn phải xem Vũ Tình có chịu phối hợp hay không nữa.

Nhìn bộ dáng nửa đứng đắn nửa làm nũng của Chính Hiên, thái hậu cũng phải nở nụ cười, cơn tức giận vừa rồi tan thành mây khói. Thôi thôi, người trẻ tuổi này muốn thế nào thì thế đi, chỉ cần không gây ra chuyện lớn gì là được.

Trên đường cái xuất hiện hai nam tử tuấn tú làm cho người ta nhìn không được phải ngoái lại nhìn, nhất là vị công tử đi trước, mắt ngọc mày ngài, trong tay đang vãn vê một chiếc quạt, bộ dáng phong lưu tiêu sái không biết đã chiếm được trái tim của biết bao cô gái. Mà cái tên đầu sỏ gây nên kia còn hồn nhiên không biết, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Tiểu thư.....” Tiểu thư rốt cuộc còn muốn chơi tới khi nào? Ngày hôm qua vừa ra khỏi cung liền hô luôn tự do vạn tuế, khuyên như thế nào cũng không chịu về nhà, bây giờ còn cứng rắn bắt nàng mặc nam trang, nói là để cho tiện hành tẩu giang hồ.

“Người gọi ta là gì?” Tiêu Vũ Tình cả giận nói.

“Tiểu..... công tử. Chúng ta khi nào thì về phủ Thượng thư.”

“Ta còn lâu mới về. Cái tên cầu hoàng đế kia nhất định đang chờ chúng ta chui đầu vào lưới, ta không đời nào đưa dê vào miệng cọp đâu!”

“Công tử, người sao có thể nói Hoàng Thượng như vậy.” Tuy nói đúng là Hoàng Thượng đã trách lầm tiểu thư nhưng cũng không cần cứ mở miệng ra là nói cầu hoàng đế chứ.

“Ta như thế là đã khách khí lắm rồi. Ôi, sao lại có thể bình yên như vậy? Cho dù không có đánh nhau thì ít nhất cũng phải có một màn bức hại dân nữ chứ, làm ta ngay cả cơ hội muốn thay trời hành đạo cũng không có.” Trước kia xem TV loại tình huống này không phải thường xuyên xuất hiện sao?

Lam nhi không nói gì nhìn Vũ Tình, đây..... Thật sự là tiểu thư nhà nàng sao? Sao.....Sao lại độc ác như vậy? Lại đi tìm niềm vui trên nỗi thống khổ của người khác.

“Cha, cứu ta với..... Ta không muốn đi cùng hắn. Ta không muốn phải vào lầu xanh.....”

Vũ Tình nghe thấy tiếng gọi không nhin được mà nhăn lại đôi mi thanh tú, nói thì nói thế thôi, ông trời không cần nghe lời như vậy chứ?

Một gã nam tử mặc cẩm phục hoa lệ nhưng diện mạo lại thập phần hèn hạ tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của nữ tử đang la lên quát: “Đại gia mua người đã là phúc khí của người rồi. Người đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Làm cô nương của Yên Vũ lâu rồi đến lúc nổi tiếng giàu có chẳng phải là tốt hơn chịu khổ nghèo rớt mùng tơi với cha người hay sao.”

Nữ tử không để ý tới những lời dụ dỗ cường bức của hắn, khóc lóc nói: “Cha, cứu ta a..... Cha.....”

Con người chứ đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình, hướng hồ người kia còn là cốt nhục do mình sinh ra, Quách lão cha quỳ xuống nói: “Đỗ thiếu gia, van xin người, van xin người buông tha Tiểu Xu, tiểu nhân nguyện vì ngài làm trâu làm ngựa, cảm tạ đại ân đại đức của ngài.”

“Ta cần một lão già như người làm gì? Đại gia mua con gái người không phải là để cho nàng ở trong này kêu cha gọi mẹ.” Đỗ Giai Trạch một cước đá ngã Quách lão cha, cứng rắn lời kéo Quách Tiểu Xu đi.

Người vậy xem rất nhiều nhưng lại không một ai dám ngăn cản, có lẽ là cố kỵ quyền thế nhà hắn, chỉ có thể tức giận mà không dám nói.

“Người ta đã nói là không muốn rồi, sao công tử lại ép buộc như vậy?” Vũ Tình xoay xoay chiếc quạt, soái khí xuất hiện trước mặt mọi người.

Hê hê, các tình yêu, Bị được gỡ lệnh cấm trong mí ngày Tết rùi ^^ Công sức xin xỏ rã hòng mấy ngày liền đó >< Hôm nay có thể có 2 chương NKHP nhá, nhưng chỉ tội là phải chia nhỏ thui, vì Bị beta xong đoạn nào là đăng ngay đó, chứ thực ra viiochan xong hết ỳy :”>

Lại nói vụ lì xì, 1 chương NKHP ngày mai ta sẽ send cho nàng Lucy, Ngọc Long Nữ muội và 5 người đầu tiên trong NKHP c25.2 post trong hum nay nhé ^^ Nếu trong 5 ng' mà có những ai đã dc send rùi thì tính tiếp những ng' phía dưới.

@~^^~phjnpjhj~^^~: hix, nàng đổi CNĐSL = NKHP dc hem ><?

“Tiểu tử không biết điều, dám quản chuyện riêng của bổn đại gia.”

“Biết làm sao được, bổn thiếu gia ta lâu lắm không đánh nhau, tay chân ngứa ngáy, người lại cố tình làm cho người ta vừa nhìn thấy đằng sau đã muốn đập cho phát vào mặt.” Đùng trách nàng trông mặt mà bắt hình dong, nhưng tướng mạo của tên Đỗ công tử này thật sự nàng không dám khen tặng.

Quách Tiểu Xu vừa thấy Vũ Tình đã như gặp đại cứu tinh, chạy đến đằng sau nàng, yếu ớt nói: “Công tử, van xin người cứu ta với.”

“Xú tiểu tử, người muốn chết rồi.” Đỗ Giai Trạch vung cánh tay nhằm về phía Tiêu Vũ Tình.

Vũ Tình bình tĩnh cười cười, quay người lại, quăng ngã Đỗ Giai Trạch. Người vậy xem không khỏi ủng hộ đứng lên, tên ác bá này cũng có ngày hôm nay.

Gia nô Đỗ phủ thấy thế chạy tới dìu thiếu gia của bọn hắn, ngược lại còn bị Đỗ Giai Trạch mắng mỏ: “Các người là một lũ ngu ngốc, mau xông lên cho ta.”

Loại trường hợp này Vũ Tình đã quá quen thuộc. Bởi vì người theo đuổi nàng thật sự rất nhiều, đương nhiên đại bộ phận chỉ có thể đem mảnh tình này chôn dấu ở trong lòng, nhưng cũng có một số lại muốn dùng sức mạnh rồi cuối cùng bị nàng đánh cho bầm dập mặt mũi (bichan: tỷ thiệt bạo lực T^T). Triệt quyền đạo của nàng đối với cao thủ như Chính Hiên, Cẩn Hiên, Vô Dạ thì có lẽ là vô dụng, nhưng đối với cái loại gia nô ‘chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng’ này thì thừa sức.

Kết thúc bằng một cái gạt chân sạch sẽ lưu loát, nàng thoải mái giải quyết bọn họ.

Đỗ Giai Trạch sau đó sợ hãi rút lui, vừa chạy vừa thâm hiểm nói: “Tiểu tử, người cứ chờ xem, ta sẽ cho người sống không bằng chết.” Nói xong chặt vật chạy trốn cùng lũ gia nô nhà hắn.

Nhân vật chính chạy, mọi người cũng thấy chẳng còn gì nữa liền tản hết ra. Cha con Quách gia quỳ gối xuống trước mặt Vũ Tình: “Đa tạ ơn cứu giúp của công tử.”

“Mau mau đứng lên, ta chỉ tiện đường giúp đỡ thôi.” Nàng thực không hiểu, mấy người cổ đại này sao lại thích quỳ xuống như vậy. Lúc nàng Quách Tiểu Xu dậy, nàng rõ ràng nhìn thấy mặt Quách Tiểu Xu đỏ ửng, trong mắt mang theo ngưỡng ngưỡng lại có chút kiều mỵ. Vũ Tình thất kinh: Không phải chứ? Nàng không phải là thích ta đấy chứ? Nghĩ lại mới thấy mình hiện tại đang là một mỹ nam anh tuấn tiêu sái, cho dù có bị thích thật cũng không có gì là lạ. Thật là đau đầu..... Nàng đâu có muốn mang một đồng nợ phong lưu về nhà. “Các người sao lại gặp phải tên ác bá kia thế?”

Quách lão cha vẻ mặt sám hối: “Đều là tại ta không tốt, vài ngày trước vì phải chữa bệnh cho mẹ của Xu Nhi [bichan: tên này độc thật đó, tưởng cv mới thế, ai ngờ bản gốc cũng thế =)] nên đã vay nhiều tiền của Đỗ thiếu gia, nhà nghèo như chúng ta, người ta sao có thể dễ dàng đồng ý. Hắn liền giật dây xui ta bán con gái cho hắn, ta nhất thời ma xui quỷ khiến đã đáp ứng. Xu Nhi, cha thực sự xin lỗi người a.”

“Cha, người đừng nói như vậy. Con gái không có ý trách cha đâu.”

Nhìn hai cha con bọn họ tình thâm, Vũ Tình không khỏi xúc động. Nàng lấy ngân phiếu từ trong bao quần áo ra: “Số tiền này cho các người, nếu như tên ác bá kia lại đến, các người hãy đem tiền trả lại cho hắn.” Tuy rằng hành vi của tên Đỗ Giai Trạch kia làm người ta khinh thường, nhưng Quách lão cha dù sao cũng nợ tiền hắn. Thiếu nợ thì phải trả là chuyện thiên kinh địa nghĩa. [1]

“Cái này.....” Quách lão cha do dự, người ta vô duyên vô cớ giúp hắn, hắn đã vô cùng cảm kích rồi, làm sao còn dám nhận tiền của người ta.

“Nhận lấy đi.” Vũ Tình kiên quyết nói.

Quách lão cha liền mồm cảm tạ: “Đa tạ công tử, đa tạ công tử. Bất quá công tử, ngài trăm ngàn lần phải cẩn thận. Tên Đỗ công tử vừa rồi là công tử của tri phủ mới nhậm chức, ý vào quyền thế của cha hắn làm xằng làm bậy, ngài đã cứu cha con chúng ta, hắn nhất định sẽ trả thù. Aizz, vẫn là Tiêu tri phủ tốt nhất.”

“Tiêu tri phủ? Là Tiêu Tề Uyên đại nhân sao?”

“Đúng vậy. Ở nơi Tiêu đại nhân quản lý, dân chúng an cư lạc nghiệp, ông ấy bây giờ đã là Thượng thư đại nhân.” Nói tới đây Quách lão cha lộ ra sắc mặt vui sướng, có thể thấy Tiêu Tề Uyên ngày thường rất được lòng dân.

Vũ Tình lộ ra ý cười sâu sắc.

Hai cha con Quách gia sau khi ngàn ân vạn tạ một phen thì rời đi.

Vũ Tình cùng Lam nhi đi ăn một bữa cơm thịnh soạn.

“Tiểu thư, vừa rồi người có thấy bộ dáng Quách cô nương đối với người ẩn tình đưa tình, lưu luyến không rời không? Ta thấy nàng tám phần là thích người rồi.” Lam nhi nhìn không được chế nhạo nói. Tiểu thư thật sự là rất mê người, nếu không biết nàng thật ra là nữ nhi thì chỉ sợ chính mình cũng sẽ thích nàng mất.

“Quý nha đầu, ba hoa vừa thôi.” Vũ Tình cười nói.

Lam nhi không thêm quan tâm đến lời quở trách của Vũ Tình, nàng hiểu rõ tiểu thư sẽ không thực sự tức giận với nàng. “Tiểu thư, không ngờ lão gia lại có danh tiếng trong lòng dân đến như vậy.”

“Đương nhiên rồi, cha ta mà lại.” Trong mơ nàng thường xuyên được nghe Ngao Tuyết (vốn là Vũ Tình) kể rằng nàng cùng Tiêu Tề Uyên sống nương tựa lẫn nhau ra sao, yêu chiều nàng vạn phần như thế nào. Bất tri bất giác, Vũ Tình đã sớm coi Tiêu Tề Uyên như cha của mình.

“Tiểu thư..... Ôi.....” Lam nhi ẩn huyết thái dương, bộ dáng hỗn loạn.

“Lam nhi, ngươi làm sao..... A.....” Vũ Tình cũng cảm thấy choáng váng, sau đó trước mắt tối sầm lại.....

Trời mưa sao? Sao lại lạnh băng như vậy? Vũ Tình朦朦 lung mở hai mắt, đầu tiên nhìn thấy một khuôn mặt không có chút hảo ý lại còn kèm theo nụ cười gian. Đầu óc nhanh chóng hoạt động, nàng cùng Lam Nhi đi ăn cơm, sau đó đột nhiên rất chóng mặt..... Hoá ra là bị đánh thuốc mê. Nàng lại liếc mắt một cái xem hoàn cảnh nơi này, thì ra là ở trong buồng giam. Còn Lam nhi đâu? Vũ Tình lo lắng nhìn xung quanh, trong góc âm u phát hiện thấy Lam nhi đang nằm cuộn mình. Không nhìn nam tử đang chắn ở phía trước, nàng lập tức hướng về phía Lam Nhi, thấp giọng kêu: “Lam Nhi, tỉnh lại..... Tỉnh lại đi.....”

Lam nhi thấp giọng đáp một câu, chậm rãi mở mắt ra, mê man hỏi: “Nơi này là chỗ nào?” Nàng không phải đang cùng tiểu thư từ từ ăn đại tiệc sao?

Thấy Lam nhi đã tỉnh lại, Vũ Tình cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng lạnh lùng nói với nam tử: “Không biết Đỗ công tử mất nhiều công sức như vậy ‘mời’ chúng ta đến đây là có việc gì?”

[1] thiên kinh địa nghĩa: chỉ cái lẽ rất đúng xưa nay, ở đâu cũng thế, đời nào cũng thế, không có gì phải nghi ngờ

Các tình yêu, 5 ng' đầu tiên đc lì xì nhá ^3^ Hôm nay có thêm cả chương 26 *cho viochan 1 tràng pháo tay nào* *ôm hun* Bì đang suy nghĩ về việc tăng số ng' lì xì nha các tình yêu ^^

26. Chương 26

Ngao khí hoàng phi chương 26 Edit: viochan

Thấy Lam nhi đã tỉnh lại, Vũ Tình cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng lạnh lùng nói với nam tử: “Không biết Đỗ công tử mất nhiều công sức như vậy ‘mời’ chúng ta đến đây là có việc gì?”

“Ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của đại gia ta, ta đương nhiên sẽ không để cho ngươi yên.” Đỗ Giai Trạch hung tợn nói.

“Ngươi không biết bắt người là phạm pháp sao?” Ý thức pháp luật kém! Chính phủ nơi này thế nào vậy? Không bắt buộc thực hiện nghĩa vụ giáo dục sao?

“Ở nơi này, bổn thiếu gia chính là vương pháp.” Quá lỗi thời, mấy kẻ xấu này không nghĩ ra được câu nào khác để nói sao.

“Lớn mật, ngươi có biết công tử nhà chúng ta là ai không?” Lam Nhi sau khi tỉnh lại nói lời chính nghĩa, tiểu thư là cảnh vàng lá ngọc, sao có thể để loại người này báng bổ.

“Hả?” Nhìn quần áo của hắn, chắc cũng là một công tử nhà giàu, nhưng hắn lại dám xen vào chuyện của ta, hắn đã quên cái gì gọi là giàu không đầu được với quan.

“Chúng ta là người nhà Hộ bộ Thượng thư Tiêu đại nhân.” Còn là đương kim quý phi nương nương nữa. Lam Nhi biết Vũ Tình sẽ không thích bị liên quan đến hoàng cung nên bỏ qua không nói.

Đỗ Giai Trạch sững sốt, lập tức cười ha ha: “Ha ha ha..... Định dọa ai chứ? Muốn nói dối cũng không biết tìm đối tượng, ai cũng biết nhà Tiêu Thượng thư không có con trai, chỉ có một đứa con gái làm quý phi. Hừ, nếu không dựa vào nữ nhi, hắn sao có thể lên làm Thượng thư? Bất quá nữ nhi nhà hắn cũng thật là

có bản lĩnh, không biết dùng thủ đoạn dụ dỗ gì mà lại làm cho đường kim Thánh Thượng mê muội đầu óc.” Vốn vị trí Thượng thư Thừa tướng đại nhân đã đáp ứng cho cha hắn, không ngờ nửa đường lại nhảy đầu ra một tên Trình Giảo Kim [1]. Đáng tiếc cha hắn không có được một nữ nhi xinh đẹp như Tiêu Tề Uyên.

“Không cho người nói như vậy, không cho người nói như vậy.....” Lam Nhi tức giận, thậm chí còn muốn xông lên đánh hắn.

Đỗ Giai Trạch cực không kiên nhẫn giờ bàn tay to lên, chuẩn bị tát lên mặt Lam Nhi. Vũ Tình thấy thế liền xông lên muốn bảo vệ Lam Nhi. Trong lúc hỗn loạn nàng cảm thấy tóc mình bị giật. Bất ngờ dây cột tóc trên đầu nàng bị kéo, mái tóc phiêu dạt tựa thác nước buông xoã xuống.

Đỗ Giai Trạch mở to mắt, nữ tử này đẹp quá! Quả thực là một vẻ đẹp tự nhiên trời sinh, làm cho nam tử trong thiên hạ đều bị mê hoặc. Thậm chí so với kinh thành đệ nhất hoa khôi Lãnh Yên còn đẹp hơn vài phần. Nam trang trên người càng tăng thêm cho nàng vài phần anh khí. Không có Tiểu Xu tư sắc bình thường lại được một tuyệt thế đại mỹ nhân. Thư đồng bên người nàng kia nói vậy cũng là nữ nhi, bộ dạng cũng khá được. Đỗ Giai Trạch vui sướng như nở bông, các nàng nhất định có thể bán được giá tốt. Bất quá trước đó, hắn phải hưởng dụng đại mỹ nhân này cho tốt đã.

Vũ Tình bị hắn nhìn cực kỳ không thoải mái, nàng rất muốn móc cặp mắt háo sắc kia của hắn ra.

“Vừa rồi ta đã đắc tội, mong cô nương thứ lỗi.” Đỗ Giai Trạch vẻ mặt a dua.

Đã biết quá rõ khuôn mặt có ảnh hưởng như thế nào, Vũ Tình chán ghét nói: “Như vậy, người có thể thả chúng ta đi được rồi chứ?”

“Không vội không vội, kỳ thật tại hạ đối với cô nương vừa gặp đã thương. Nếu cô nương đáp ứng tại hạ, tại hạ nhất định sẽ nâng niu cô nương tựa trên bảo. Cha ta là phủ doãn kinh thành, nếu cô nương gả cho tại hạ thì vinh hoa phú quý hưởng không bao giờ hết.” Bỏ ra viên đạn bọc đường lớn như vậy, hắn không tin sẽ có nữ tử không động lòng.

“Xin lỗi, ta không có hứng thú gì với vinh hoa phú quý.” Nực cười, ta ngay cả hoàng đế, Vương gia cũng không cần mà lại đi cần phủ doãn công tử như người sao, bộ dạng còn khó coi như vậy.

“Cô nương, ta khuyên người đừng phản kháng vô ích, nếu người theo ta thì cũng đỡ phải chịu đau đớn về thể xác.” Đỗ Giai Trạch lộ ra bộ mặt dữ tợn, tóm lấy cổ tay Vũ Tình.

Vũ Tình ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đỗ công tử hình như quên nhanh quá.”

Đỗ Giai Trạch sửng sốt, trong lúc còn đang không biết nàng có ý gì thì đầu quyền của Vũ Tình đã đánh vào mặt hắn, lập tức mắt gấu trúc xuất hiện.....

Hình ảnh bạo lực, trẻ em không nên xem.....

[1]: Trình Giảo Kim: danh tướng dưới quyền Đường Thánh Tông (Trung Quốc), tương truyền Trình Giảo Kim đời nhà Đường khi lâm trận chỉ giỏi ba búa đầu. Búa thứ ba mà không thắng thì thôi, tới búa thứ tư là yếu xiu, quay đầu bỏ chạy.

5 người đầu tiên sẽ dc nhận lì xì nhá ^^ Có thể c26.2 lại áp dụng tiếp

Các tình yêu vừa nảy dc lì xì rồi mà chưa để lại mail thì để lại đi nhé, mai ta gửi ^^

Âu Dương Cẩm Hiên nghiêm mặt đi vào Long Hành cung, vẻ hung ác nham hiểm trong mắt làm cho Lý công công ngay cả ngón cũng không dám. Chính Hiên vừa nhìn thấy sắc mặt hắn đã biết là có chuyện gì, trong thiên hạ người có thể làm cho hắn vui giận hiện ra ngoài ngoại trừ Tiêu Vũ Tình thì không còn ai khác.

“Đến thăm Tiêu phi sao?” Chính Hiên tùy tiện nói nhưng ý lại không ở trong lời.

“Vũ Tình sao không thấy? Người đem nàng giấu đi đâu rồi?”

“Lãnh cung cấm, cần vương hình như không thích hợp để đến? Tiêu phi là hoàng tẩu của người, người không nên gọi thẳng khuê danh của nàng.” Vũ Tình, nghe thật thân thiết.(vio:ghen rồi ==)

“Vũ Tình rốt cuộc đang ở đâu?” Cái gì cấp bậc lễ nghĩa phong kiến, cái gì thêm mắm dặm muối, hần không cần biết.

“Tam đệ, người vẫn cứ cãi lại ý chỉ của trẫm.” Chính Hiên tiếp tục cố đánh lạc hướng hần. Vì sợ chuyện Vũ Tình bị phát hiện, hoàng đế đã phái thị vệ ngày đêm canh giữ ở bên ngoài lãnh cung, không cho bất cứ kẻ nào đến “thăm”, mấy phi tử vui sướng khi người gặp họa đều phải mất công mà quay về. Nhưng Cẩn vương sẽ không nghe lời như vậy, cuối cùng vẫn bị hần phát hiện.

“Hoàng huynh, sao ta lại cảm thấy người đang kéo dài thời gian? Không phải là..... Vũ Tình xuất cung rồi chứ?” Về mặt của hoàng đế đã chứng minh giả thiết của hần. “Xem ra là ta đoán đúng rồi. Vũ Tình yêu tự do như vậy, thâm cung đại viện này không thể quản được nàng.” Cẩn Hiên hiểu rõ cười.

Sự hiểu biết sâu sắc của Cẩn Hiên về Vũ Tình Chính Hiên cũng đoán trước được. Thường xuyên nghe nàng nói muốn xuất cung nhưng hần lại không chịu để ý, càng không ngờ nàng thật sự nói đi là đi, không mang theo một chút quyền uy nào. Cùng Vũ Tình sớm chiều ở chung mấy ngày nay, hiểu biết của mình về nàng lại không nhiều bằng Cẩn Hiên, hần không khỏi ghen tị với đệ đệ của chính mình. (vì: ồ ồ ghen tị 2 bi: hý hý, ăn dấm chua 2 lần ^^)

“Đúng vậy, ngày đầu tiên vào lãnh cung nàng đã bỏ đi.”

“Không hổ là Tiêu Vũ Tình mà ta biết, vậy thần đệ cũng cáo lui.” Cẩn Hiên tiêu sái xoay người.

“Người muốn làm gì.....” Hần không phải sẽ.....

“Đương nhiên là đi tìm vị ‘Hoàng tẩu’ kia của ta.” Cẩn Hiên vừa đi vừa nói, quay lưng về phía Chính Hiên phát tay.

Cẩn Hiên cũng có thể nói ra những lời hài hước như vậy? Ảnh hưởng của Vũ Tình với hần thật đúng là không nhỏ. Không được, hần cũng phải nhanh chóng tăng thêm sức lực đi tìm người, bằng không vợ mình sẽ bị người ta nhanh chân cướp mất.

Yên Vũ lâu hát hay múa giỏi, ca múa gì đều là số một. Kiến trúc ở đây cũng có chút kỳ lạ, chính giữa có vũ đài dùng ngọc mà xây nên, các cột cũng là xây bằng vàng, hết sức xa xỉ xa hoa, đều là biểu hiện của kinh thành phồn hoa, quốc gia giàu mạnh.

Miếng vải đen che mắt Tiêu Vũ Tình được tháo xuống, ánh sáng làm mắt nàng cảm thấy đau, một lão nương đã khá già chống eo đứng trước mặt nàng.

Nàng ta phẩy phẩy chiếc khăn trong tay, mỉa mai nói: “Đỗ thiếu gia, ta ở đây không thiếu quân nô.”

“Vân nương, người nhìn cho kĩ lại xem đây là nam hay nữ?” Hần vốn muốn mình được phong lưu khoáng hoạt trước mà lại quên nàng là một đóa hoa hồng có gai, hoa tuy rằng kiều diễm xinh đẹp nhưng cũng đã thương người không nhẹ. Cứ nhìn Đỗ Giai Trạch bị đánh cho thành như con lợn thì biết. Bất quá như vậy cũng tốt, giữ lại một thân trong sạch của nàng ngược lại càng đáng giá.

Vân nương tỉ mỉ quan sát Tiêu Vũ Tình, đột nhiên mắt sáng lên: “Nàng là một nữ tử.” Hơn nữa là một nữ tử không tầm thường.

“Vân nương thật tinh mắt. Thế nào, hàng không tồi chứ? Người không cần thì ta có thể bán cho người khác.” Hần đã sớm biết Vân nương sẽ không bỏ qua chú dê béo này.

“Ta muốn, ta muốn. Cứ theo giá cũ đi.” Đây chính là một gốc cây hút tiền, chỉ cần chịu khó bồi dưỡng về sau nhất định sẽ toả sáng, tiền tài của nàng cũng sẽ cuộn cuộn mà đến.

“Vân nương, người cứ hay nói đùa, mặt hàng trước kia sao có thể so với lần này. Xem ra người có vẻ không muốn lắm, thôi ta cứ mang người đi cho xong.”

“Đừng đừng..... Đỗ công tử muốn bao nhiêu?” Không có đứa nhỏ này không có lang sói, bất cứ giá nào nàng cũng phải có tiểu mỹ nhân này.

Sự xoi mói của bọn họ làm Tiêu Vũ Tình thật sự khó chịu. Nàng hận không thể xông lên cho bọn họ hai cái tát, bất đắc dĩ hai tay lại đang bị trói, miệng cũng bị nhét vải nên chỉ có thể giương mắt nhìn. Từ lời nói của bọn họ nàng cũng đại khái biết nơi này là chỗ nào, kỹ viện cổ đại không hiểu sẽ thế nào?

“Một câu thôi, một vạn lượng.” Đỗ Giai Trạch giở thói tham lam.

Vân nương cắn răng: “Được, một vạn lượng thì một vạn lượng. Nàng ta không có phiền toái gì chứ?” Thoạt nhìn xuất thân không tồi, lại còn là nữ giả nam. Không phải là tiểu thư nhà giàu hoặc là tiểu thư nhà quan lại chứ?

Cái gì? Một vạn lượng? Bỏn tiểu thư mà chỉ trị giá một vạn lượng sao? Ta tốt xấu gì cũng là người thừa kế đế quốc Lăng thị nha, giá trị phải lên đến hơn một ngàn triệu. Vũ Tình phẫn hận nhìn chằm chằm hai kẻ mang ý đồ xấu trước mặt.

Vân nương tươi cười tiến bước Đỗ Giai Trạch, lại cởi trói cho Vũ Tình và Lam Nhi, thỉnh thoảng còn tán thưởng: “Chắc chắn, cô nương thật sự rất xinh đẹp, mama ta cũng coi như là gặp cũng không ít người, thật đúng là cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nữ hài tử nào xinh đẹp như vậy.” Cũng phải thôi, chính mình cũng là một người đẹp nổi tiếng gần xa, bây giờ đã là một bà già bị năm tháng thúc giục làm sao so với được với những cô nương tươi mới khả ái mấy năm nay.

“Đa tạ đã khích lệ.” Vũ Tình tùy ý nói lấy lệ.

Vân nương bị thái độ lãnh đạm của nàng làm giật mình. Đã vào đây nếu không phải là kêu cha gọi mẹ thì chính là tìm cái chết. Làm gì có ai có thể ung dung trấn định như vậy. Trên người toả ra khí chất cao quý mà không phải người bình thường có thể có. Loại thần nhiên lạnh lùng này càng có thể hấp dẫn những nam tử có mối nối cũ, thường thường cứ không chiếm được lại càng trân trọng. Vụ làm ăn một vạn lượng này rất đáng giá.

“Cô nương, người tên là gì?”

“Tiêu Vũ.....” Không nói cho nàng tên thật vẫn tốt hơn, Chính Hiên nhất định đang tìm ta khắp nơi, không thể để bị hắn tìm được, nếu không nhất định sẽ bị bắt trở về.

“Tiêu Vũ, tên rất hay.” Chiêu bài của nàng chính là Yên Vũ lâu, đã có một Lãnh Yên lãnh diễm vô song, tên của cô nương này lại trùng hợp có một chữ ‘Vũ’ như vậy, xem ra thật sự là ý trời đây! ‘Đã vào đây rồi thì chúng ta về sau chính là người một nhà, người cứ ngoan ngoãn mà thay mama làm việc cho tốt, mama ta sẽ không bạc đãi người.’”

“Không được!” Lam Nhi chắn trước mặt Vũ Tình: “Người không được bắt tiểu thư nhà ta làm cái loại chuyện này, Lam nhi tình nguyện..... tình nguyện thay thế tiểu thư.” Chỉ cần có thể cứu tiểu thư, bất luận phải hy sinh cái gì cũng đều đáng giá.

“Người.....” Vân nương trợn mắt nhìn về phía nàng, lại bất ngờ phát hiện nha đầu này bộ dạng cũng rất được, nếu đem so sánh với Lãnh Yên thì cũng không hề kém. Điều làm người ta kinh ngạc chính là nàng cư nhiên lại nhìn thấy ở Lam Nhi bóng dáng cổ nhân. (vì: người quen cũ) Đó là một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, là người đứng đầu thiên hạ tứ đại hoa khôi năm đó. Nhưng sau đó lại vì tình mà đau khổ, bỏ đi đến nay không rõ tung tích.

“Lam Nhi, ta không cho người làm như vậy.” Người cổ đại không phải coi trọng nhất là trong sạch gì đó, danh dự giả dối hư ảo gì đó sao? Nếu nàng thực sự để cho Lam Nhi làm như vậy thì Lam Nhi sau này làm sao còn có thể sống nổi. “Vân nương, ta có thể đáp ứng người, bất quá người phải đồng ý với ta ba điều kiện.”

Hì, chương cuối cùng hôm nay đây các tình yêu ^^ Mai ta sẽ gửi lì xì nhé, vẫn tính cho 5 ng't đầu ^^

27. Chương 27

Quà lì xì cho các tình yêu nha ^^ Chúc các tình yêu năm mới 2011 vui vẻ, vạn sự như ý nhé *chụt chụt* :”>

Các tình yêu đọc truyện vui vẻ nha

“Lam Nhi, ta không cho ngươi làm như vậy.” Người cổ đại không phải coi trọng nhất là trong sạch gì đó, danh dự giả dối hư ảo gì đó sao? Nếu nàng thực sự để cho Lam Nhi làm vậy thì sau này Lam Nhi sao có thể sống nổi. “Vân nương, ta có thể đáp ứng ngươi, bất quá ngươi phải đồng ý với ta ba điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Bất luận nàng ta có điều kiện gì nàng đều đáp ứng, chỉ cần nàng ta ngoan ngoãn nghe lời.

“Thứ nhất, ngươi phải cam đoan Lam Nhi ở đây không phải kỹ nữ lại càng không phải nha hoàn, bất luận kẻ nào cũng không được khi dễ nàng. Thứ hai, ta không bán thân. Thứ ba, khách ta tiếp sẽ do ta quyết định.” Làm nữ tử thanh lâu có vẻ rất thú vị nha, hơn nữa Chính Hiên cũng tuyệt đối không thể ngờ được ta sẽ ở nơi này. Hì hì

“Điều này.....” Bất luận nàng buông tha cho tiểu mỹ nhân Lam Nhi này, lại còn phải chấp nhận điều kiện hà khắc như vậy! Thế này.....bất quá tiểu thư này tất nhiên là đẹp hơn so với nha hoàn Lam Nhi nhiều, nếu phải dùng nha hoàn này để đổi thì thật sự không có lợi, Vân nương nàng đương nhiên sẽ không ngốc như vậy!

“Không đáp ứng? Không đáp ứng thì quên đi.” Vũ Tình nhún vai tỏ vẻ bất cần. Vậy thì đừng trách nàng khiến cho nơi này gà chó không yên.....

Vân nương thấy được sự giảo hoạt trong mắt nàng thì đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi. “Được rồi, được rồi, ta đáp ứng là được chứ gì.” Cô nương này giống như trời sinh vương giả, làm cho người ta không rét mà run. Nàng mơ hồ cảm thấy nha đầu kia sẽ khiến cho nàng gặp phải phiền toái rất lớn.

Vân nương chuẩn bị cho nàng một gian phòng nhỏ, tươi mát thanh nhã, tuy rằng không quá cầu kì nhưng lại rất hợp ý Vũ Tình. Xem ra tú bà kĩ viện trong truyền thuyết cũng không đến nỗi xấu xa, lưu lạc phong trần như vậy, ở đây có lẽ cũng không đến nỗi nào.

Vũ Tình đã thay nữ trang, trăm phần trăm thành một mỹ nhân ngây thơ. Nàng ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, Lam Nhi đang cẩn thận chải vuốt mái tóc cho nàng. Đột nhiên Lam Nhi thét một tiếng chói tai, chiếc lược trong tay rơi xuống đất.....

“Lam Nhi, làm sao vậy?” Vũ Tình xoay người nhìn về phía Lam Nhi thì thấy mặt nàng trắng bệch.

“Tiểu thư.....Đằng kia hình như có người!” Nàng càng sợ rằng đó là quỷ!

Tiêu Vũ Tình nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, quả nhiên nhìn thấy bên góc giường có một bóng đen in trên mặt đất.

“Tiểu thư, đừng qua đó.”

Tiêu Vũ Tình nàng trí dũng vô song đương nhiên không sợ. Nàng lay lay người kia cũng không thấy có phản ứng gì. Vết thương trên người nhìn thật khủng khiếp, máu trên miệng vết thương vẫn còn đang liên miên không ngừng chảy ra, tựa hồ không chảy thành sông thì nó sẽ không cam lòng. Vũ Tình nhìn, trong lòng lại có cảm giác đau. Tại sao? Nàng rõ ràng không biết hắn, vì sao lại có cảm giác đau lòng?

Xác định rằng người nọ là bị thương nặng mà hôn mê, Tiêu Vũ Tình kéo người hắn lại gần. Nàng cũng không phải cố ý ăn đậu hũ nha. Sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của người này nàng không khỏi kinh hô: “Vô Dạ?” Hắn không phải võ công rất cao cường sao? Ai làm hắn bị thương? “Mau gọi xe cứu thương!”

“Cái gì..... xe gì cơ?” Tiểu thư sao cứ luôn nói một số danh từ mà nàng không hiểu gì cả.

Tiêu Vũ Tình lúc này mới nhớ ra rằng mình còn đang ở cổ đại: “Lam Nhi, ngươi mang một chậu nước đến đây.”

Phải dùng đến sức chín trâu hai hổ nàng mới miễn cưỡng đặt được Vô Dạ lên trên giường, cầm máu cho hắn, lại dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán giúp hắn.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng mê chết người không đèn mạng kia của hắn, động tác của Vũ Tình dần chậm lại. Long Hiên hoàng triều này rốt cuộc là thế nào? Nơi nào cũng có toàn những mỹ nữ tuyệt trần, ngay cả một sát thủ cũng đẹp trai như vậy, thật sự là không có thiên lý!

“Tiểu thư, người biết hắn?” Nhìn bộ dáng của tiểu thư hình như là biết hắn, nhưng tiểu thư nhiều năm đều ở khuê phòng đại viện, không có lý do gì lại biết một nhân vật giang hồ.

“Hắn chính là Vô Dạ mà lần trước đã chạy đến hoàng cung ám sát hoàng đế.” Nhớ lại hôm đó Vũ Tình bị triệu thị tẩm, may quá có hắn đến quấy rối, xét ra thì hắn đối với nàng có ơn. Vậy xem như đây là báo đáp đi! Nàng vẫn cảm thấy chuyện giữa nàng và Vô Dạ sẽ không kết thúc như vậy, đây mới thật sự là bắt đầu.

Lam nhi kinh hô một tiếng: “A? Hắn chính là thích khách đã uy hiếp tiểu thư, tiểu thư, sao người còn cứu hắn?” Thật không ngờ một nam tử tuấn mỹ xuất trần như vậy lại là sát thủ. Lúc này hắn đang hôn mê không hề phòng bị, không hề có khả năng đánh trả, giống như một đứa trẻ ngây thơ trong sáng, chỉ là trên người sát khí vẫn quá nặng. Cho dù là một người hoàn toàn không có võ công như Lam Nhi cũng cảm nhận thấy chút âm trầm.

“Sao lại không cứu?” Bất luận thế nào thì vẫn là một sinh mệnh, huống chi hắn cũng không phải là người xấu, chỉ là người hành tẩu giang hồ mà thôi. Hơn nữa người ta còn là một đại soái ca mà! Trước kia nàng miễn dịch với những người đẹp trai, ngoại trừ lần gặp Doãn Thiếu Phong có hơi kinh ngạc, nghe nói hắn hiện tại đã là bạn trai của Ngạo Tuyết. Vì sao khi đến cổ đại nhìn thấy Chính Hiên, Cẩn Hiên lại đều hoa mắt si mê, chẳng lẽ sức miễn dịch bị giảm sút?

“Nhưng hắn sẽ gây bất lực cho người và Hoàng Thượng mà?” Tiểu thư dù không suy nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho hoàng thượng chứ. Tình cảm đặc biệt của Vũ Tình dành cho Hoàng Thượng Lam nhi thấy rất rõ, mà mấy người trong cuộc lại là “Bất thức lư sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung.” [Bi: câu này giữ nguyên phiên âm, dịch nghĩa đen: Không nhìn được hình dáng chân núi là bởi thân mình đang ở bên trong núi]

Nếu hắn muốn làm hại ta thì từ lần trước hắn đã có thể dễ dàng giết ta, vả lại có Chính Hiên võ công cao cường, bên người lại có nhiều nội thị vệ như vậy, huống hồ Vô Dạ cũng từng nói qua hắn không thể giết được Chính Hiên. Trục giác nói cho ta biết, không thể không cứu hắn.

Vũ Tình thoáng liếc mắt nhìn thấy thanh kiếm trong tay Vô Dạ. Kiếm của thiên hạ đệ nhất sát thủ không biết có gì khác kiếm bình thường. Vừa chạm đến thân kiếm một cái nàng liền cảm giác thấy hàn khí [vì:khí lạnh] bức người cùng với sự lạnh lẽo không thể diễn tả. Vũ Tình không khỏi rung mình một cái, thanh kiếm này có điểm tà môn. Bất quá, nàng Tiểu Vũ tình sao có thể sợ một thanh kiếm nhỏ nhoi thế này được.

Kiếm vừa động, Vô Dạ đột nhiên mở to mắt không hề báo trước, ngồi bật thẳng dậy lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Tình, trong mắt lộ ra sát ý.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý muốn lấy kiếm của người đâu.” Người ta chỉ là tò mò, mượn chơi một chút thôi. Không hổ là võ lâm kiếm khách, vừa đụng tới kiếm hắn liền lập tức tỉnh lại, chẳng lẽ chính là ‘Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất’ trong truyền thuyết.

Sát khí trong mắt Vô Dạ đột nhiên biến mất hầu như không còn. Hắn nghĩ ra rằng hắn đã từng gặp nàng, ở trong hoàng cung. Đó là người biết hắn là thích khách nhưng không những không hề sợ hãi mà còn lôi kéo hắn sang đông sang tây, thậm chí còn hỏi hắn đã có đối tượng lập gia đình chưa. Nàng còn giúp hắn chạy trốn, tuy rằng hắn cũng không cần sự hỗ trợ của nàng nhưng thâm tình này hắn nhớ kỹ. Bộ dáng cười khê đáng yêu của nàng thường xuyên xuất hiện trong đầu hắn, dù thế nào cũng không thể rũ bỏ.

Không đúng, nàng là một phi tử! Vậy thì nơi này là.....không phải chứ? Không phải là hắn đã chạy đến hoàng cung rồi chứ?

“Đây là nơi nào?” Nhìn cách bài trí của nơi này không giống như hoàng cung.

“Yên Vũ lâu.” Sao hắn ngay cả mình ở đâu cũng không biết thế. Thiên hạ đệ nhất sát thủ gì chứ, ta thấy căn bản là lạc đường.

“Yên Vũ lâu?” Là tẩm cung của nàng? Nhưng hắn nhớ rõ ràng là mình chưa đi đến hoàng cung.

“Yên Vũ lâu người cũng không biết?” Nghe Vân nương nói, Yên Vũ lâu là nơi phong nguyệt [vio: nơi trăng hoa] lớn nhất kinh thành, 90% nhất là đàn ông đều biết, xem ra Vô Dạ này là một anh chàng ngoan ngoãn ngay thơ.

Vô Dạ lắc đầu, ý nói: Ta thật sự không biết.

“Yên Vũ lâu chính là kỹ viện đó.” Vũ Tình không chút kiêng kỵ nói. Mà độ khiếp sợ lần này của Vô Dạ không thua gì lúc nghĩ rằng mình vào nhầm hoàng cung. Nàng không phải là phi tử sao? Sao lại xuất hiện ở nơi phong nguyệt này, hoàng đế lo lắng cho nàng như vậy sao có thể để nàng ở nơi như thế này? Chẳng lẽ là mình nhận nhầm người? Không có khả năng. Vô Dạ lập tức phủ định ý nghĩ này. Hắn dám khẳng định nữ tử trước mắt này chính là Tiêu Vũ Tình ngày đó.

“Ai, người ngây ngốc gì thế hả ? Không biết ta sao? Ta chính là người lần trước ở Long Hiên hoàng cung bị người uy hiếp đó.” Vũ Tình nghĩ rằng hắn đã quên nên có ý nhắc lại cho hắn nhớ.

“Ta nhớ rõ!”

Ngữ điệu như băng sơn [vio:núi băng] của Vô Dạ làm Vũ Tình rét run:“Người chỉ là sát thủ chứ có phải là người băng đầu, làm gì mà lạnh như vậy? Đây, sao người lại bị thương? Không phải võ công của người rất cao cường sao?”

“Bị mai phục.” Vô Dạ đơn giản trả lời.

“Cứ thế thôi? Không điểm cao trào hồi hộp? Dù sao cũng phải đến mức đại chiến ba trăm hiệp linh tinh, sau đó người một mình chiến đấu với bát đại môn phái.....” Vũ Tình rơi vào ảo tưởng của chính mình, còn tưởng rằng bản thân đang xem phim võ hiệp.

“Nói nhiều vô nghĩa.” Vô Dạ đột nhiên cầm kiếm kề lên cổ Vũ Tình.

Tiêu Vũ Tình một chút cũng không sợ hãi:“Có chuyện gì thì từ từ nói, kiếm của người còn chưa rút ra mà.” Nàng tuy không hiểu võ công nhưng nàng cũng nhìn ra được Vô Dạ không có ý giết nàng.

“Giết người không cần rút kiếm ra khỏi vỏ.” Đây là lời nói thật.

“Ai, ta nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của người nha, có ai đối đãi với ân nhân cứu mạng như người thế này sao?” Vũ Tình bất mãn mở miệng.

Vô Dạ thu kiếm lại:“Đa tạ cô nương cứu giúp.”

“Thế này cũng không tệ. Trẻ nhỏ cũng dễ dạy!” Vũ Tình sờ sờ đầu hắn. Cảm giác sao lại là lạ ỉ:“Đây này.....người muốn đi đâu?” Thấy Vô Dạ đứng dậy Vũ Tình gọi hắn lại.

“Làm chuyện ta nên làm.”

“Cái gì là chuyện người nên làm? Giết người sao? Với bộ dáng hiện tại của người thì chỉ có bị giết thôi. Người á, ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi cho ta đi.” Tiêu Vũ Tình mạnh mẽ ấn hắn quay lại giường. Vô Dạ muốn phản kháng nhưng nhận được ánh mắt giết người của nàng nên lại đành phần nộ nằm xuống. Thật đúng là một vật khác một vật! Vô Dạ à Vô Dạ, người cũng có hôm nay.

“Tiêu cô nương, người ở đâu?” Giọng nữ thanh thúy cùng tiếng đập cửa vang lên.

Vũ Tình chỉ mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng Vô Dạ đâu nữa. Bị thương nặng mà còn có thể nhanh nhẹn như vậy, bội phục bội phục!

Cửa mở, trước mặt nàng là hai nữ tử đang tuổi thanh xuân. Nếu không phải là tuyệt sắc thì cũng là xinh đẹp tuyệt trần. Chỉ có điều trên người son phấn quá nhiều.

“Hai vị là.....” Không phải là giống những nữ nhân trong hậu cung tìm đến đe dọa ta chứ? Ai, đẹp cũng là một loại tội nha. [Tuỳ Phong tức điên người

]

“Tiêu cô nương, ta là Tử Lâm, đây là muội muội ta Tử Phi. Vân nương bảo chúng ta đến thông báo cho người một tiếng, năm ngày sau chính là ngày ra mắt của người. Theo quy củ nơi này của chúng ta, những

cô nương chưa ra mắt hoặc mới tới đều phải lên sân khấu một lần cho khách xem mặt, dựa vào độ hài lòng của khách để quyết định đãi ngộ của người ở đây sau này. Tiêu cô nương, người nên chuẩn bị cho tốt một chút.” Không ngờ người cổ đại lại có ý nghĩ kinh doanh thương mại như vậy, có tiền đồ phát triển!

“Được.” Độ hài lòng phải không? Không thành vấn đề, nàng cam đoan nhất định sẽ làm mấy người cổ đại này sợ hãi, chỉ sợ tim bọn họ không chịu nổi thôi. Nàng cũng không muốn tự dừng phải đeo theo mấy cái oan hồn.

“Tiêu cô nương không mời chúng ta đi vào ngồi một lát sao?” Cô nương tên Tử Phi nói. Cũng không cần Vũ Tình đồng ý nàng ta đã dẫn đầu đi vào. Thoạt nhìn cũng là có chút hào sảng!

Vô sự không đăng tam bảo điện [vio: ý nói không có chuyện gì thì không đến tìm], Vũ Tình trong lòng hiểu rõ: “Hai vị lần này đến đây sợ rằng không phải chỉ là chuyển lời? Có việc gì cứ nói rõ đừng ngại.”

Tử Lâm ấp úng một chút, muốn nói lại thôi, mấy lần lời đã sắp ra đến miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời. Tử Phi là người nôn nóng, phá vỡ yên lặng nói trước: “Tỷ muội chúng ta lần này đến là có chuyện muốn nhờ.”

“Mời nói.” Vũ Tình tươi cười niềm nở! ~ Hết chương 27 ~

bichan: Cái chương nì định mai post vì làm wa' lì xì rùi nhưng thấy ngứa tay post luôn cho các tình iêu đọc (__,_!)

28. Chương 28

Ngạo khí hoàng phi chương 28 Edit: viochan

“Vài ngày trước, ta không cẩn thận đã đắc tội Lãnh Yên, nàng ép Vân ma ma bán chúng ta cho Lưu viên ngoại làm thiếp, Lưu viên ngoại đã có đến mười mấy thiếp, nghe nói hắn giàu có mà độc ác, thường xuyên lấy lão bà của hắn ra để trút giận, thậm chí có người còn bị hắn đánh chết, đánh cho tàn phế. Chúng ta không muốn bị gả cho hắn.” Cho dù là nữ tử thanh lâu cũng phải có tôn nghiêm của mình.

“Vậy ta có thể giúp được gì cho các người?” Đáng giận, mấy tình huống phim trên TV lại thật sự đang xảy ra trước mắt nàng.

“Chúng ta muốn nhờ cô nương cầu tình giúp trước mặt Vân ma ma.” Tử Lâm trầm mặc hồi lâu mở miệng.

“Các người dựa vào cái gì mà cho rằng ta có thể giúp được?” Vân nương xem ra không phải là người dễ nói chuyện. Bất quá nếu thật sự có thể giúp các nàng thì cũng coi như làm một việc tốt.

“Bằng mỹ mạo (vio:sắc đẹp) và tài trí của cô nương. Vân ma ma sợ dĩ nghe lời Lãnh Yên chính vì nàng ta là hoa khôi đầu bài của nơi này, Vân ma ma phải dựa vào nàng để kiếm tiền. Cho nên, chỉ cần cô nương mở miệng, Vân ma ma nhất định sẽ đáp ứng.”

Vũ Tình hào sảng đáp ứng: “Được, nếu có thể ta nhất định sẽ giúp. Lãnh Yên kia ở nơi này rất kiêu ngạo sao?” Mọi người cùng là nữ nhân, lại lưu lạc đến nơi đây, không giúp đỡ lẫn nhau thì thôi lại còn hãm hại.

Nói đến đây, Tử Phi lòng đầy cảm phẫn đứng lên: “Nàng đâu chỉ là kiêu ngạo, quả thực là không ai bì nổi. Ôi, ai bảo người ta có vương gia chống đỡ cho chứ.”

Vương gia của Long Hiền vương triều? Không phải là..... Tiêu Vũ Tình kích động đứng lên, lớn tiếng nói: “Âu Dương Cẩn Hiền?” Hắn cư nhiên cũng đến kỹ viện? Không phải có truyền thuyết là hắn không gần nữ sắc sao? Hoá ra là kim ốc tàng kiều(vio:ý nói bỏ tiền ra nuôi tình nhân), nam nhân quả nhiên chẳng có người nào tốt.

Tử Lâm vội vàng kéo nàng ngồi xuống, “Sao ngươi dám gọi thẳng tặc danh của vương gia? Bất quá, ngọn núi mà Lãnh Yên dựa vào không phải tam vương gia, là tứ vương gia. Tam vương gia làm sao có khả năng tới nơi này của chúng ta được.” Tam vương gia lãnh khốc cả thiên hạ đều biết.

Hiếu lằm Cẩn Hiên! Thiếu chút nữa đã quên bọn họ còn có một tứ đệ, tên gì nhỉ?..... Âu Dương Dật Hiên, nghe nói hắn đã đến Hằng Châu chấn tai, chắc bây giờ cũng đã quay về rồi? Nàng rất muốn xem vị tứ đệ này của bọn hắn có bộ dáng thế nào. Chính Hiên và Cẩn Hiên đều đẹp trai như vậy, đệ đệ của bọn họ nhất định cũng sẽ không kém. Cũng phải, những phi tử của hoàng đế đều là trăm dặm mới tìm được một đại mỹ nhân, có gien thuần khiết hoàn mỹ như vậy, thế hệ sau như bọn họ đương nhiên là toàn những người tuyệt đẹp.

Tử Phi, Tử Lâm đi rồi, Vũ Tình lập tức vọt đến phía sau bình phong mà vẫn không thấy bóng dáng Vô Dạ đâu. Không phải hắn đi rồi chứ? Tiêu Vũ Tình thất vọng quay đầu, đâm sầm vào một lồng ngực cường tráng.

“Ai ui, Vô Dạ, ngươi có biết dọa người là sẽ hù chết người ta không?” Nàng còn tưởng rằng hắn đã đi rồi, trong lòng dấy lên chút thất vọng nho nhỏ.(vio:thất vọng vì tưởng anh í đi rồi á)

“Thực xin lỗi.” Ngữ điệu vẫn lạnh băng như trước nhưng nàng lại cảm giác thấy sự chân thành tha thiết và thành khẩn của hắn.

Vô Dạ mà cũng biết nói xin lỗi? Xem ra nàng nên thay hắn cải tạo thật tốt một phen. “Không sao, giết mình một chút cũng sẽ không chết người. Về sau ngươi cứ ở trong này dưỡng thương đi nha?” Vui vẻ giúp người, trừ bạo giúp kẻ yếu là tôn chỉ không đổi của nàng.

“Cô nương.....” Cô nam quả nữ chung sống, chỉ sợ sẽ tổn hại đến sự trong sạch của nàng. Huống chi nàng đã là vợ của người ta, lại còn không phải là vợ một người bình thường: “Ồi dào, ta lớn thế này rồi người còn sợ ta không kiếm được chỗ ngủ sao?” Vũ Tình kéo kéo Lam nhi, “Ta sẽ ngủ cùng nàng.”

“Tiểu thư.....” Lam Nhi hiển nhiên là cảm thấy tiểu thư làm như vậy không ổn, giúp người là chuyện tốt, nhưng không nên giúp kiểu này. Nếu hoàng thượng mà biết thì sẽ nghĩ thế nào? Người trong thiên hạ lại sẽ nghĩ thế nào?

Edit: viochan Beta: bichan

Vô Dạ còn muốn chối từ, bất đắc dĩ Tiêu Vũ Tình ý chí kiên quyết, hết sức bỏ qua dị nghị, không bằng hắn cứ dưỡng thương xong lại đi vậy. Vô Dạ chỉ có thể thỏa mãn ý của nàng, cũng nhận sự “Săn sóc tỉ mỉ” của nàng. Lần đầu tiên ngoại trừ sự phò (vio:sư phụ á) hắn có người có thể bắt buộc hắn, lần đầu tiên trái tim lạnh như băng của hắn cảm nhận được sự ấm áp, có người không vì bất cứ mục đích gì mà đối xử tốt với hắn. Sự xuất hiện của nàng rốt cục cũng mang đến một chút ánh sáng cho màn đêm hắc ám trong đời hắn.

Hai nam tử khí vũ hiên ngang đi vào Yên Vũ lâu, chỉ nhìn một cách đơn thuần vào phục sức của bọn họ cũng đã thấy được sự giàu sang quyền quý.

“Tứ đệ, ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?” Cư nhiên lại dẫn hắn đến kỹ viện, hắn còn đang vội tìm người! Nam tử hơi nhũm mày.

Nam tử kia dừng cảm cười rộ lên: “Nhị ca, nghe nói người gần đây đau khổ vì tình, đệ đệ ta cũng chỉ muốn tốt cho người thôi. Nơi này mỹ nữ như mây, chúng ta có thể nhất túy giải ngàn sầu.(vio:uống rượu giải sầu)

“Người mà cũng có lúc buồn?” Nam tử không nhịn được giễu cợt hắn một phen. Tứ đệ của hắn sớm đã qua tuổi đôi mươi vậy mà nhiều khi hành động lại giống một đứa trẻ bình thường: “Ta muốn xem mỹ nữ thì cần gì phải đến nơi như thế này?” Nhà hắn muốn bao nhiêu mỹ nữ có bấy nhiêu. Đúng vậy, hắn chính là thiên tử đương triều — Âu Dương Chính Hiên.

“Nhị ca, hoa nhà không thơm bằng hoa đại. Nữ nhân nơi này hoàn toàn không giống với những người trong cung của người.”

“Người đưa ta đến đây, nếu bị Tam ca người biết thì người sẽ thảm đấy.” Âu Dương Dật Hiên chẳng sợ ai, chẳng sợ Thái Hậu, chẳng sợ hoàng đế, chỉ sợ mỗi Tam ca của hắn.

“Nhị ca, người sẽ không đi mật báo đấy chứ?” Hấn thật sự rất sợ nha. Âu Dương Cẩm Hiên lớn lên là một người rất tàn nhẫn, ngay cả Diêm vương cũng tị không bằng được hấn. Mười ba tuổi, hấn đã là một tên mà giang hồ hắc bang người người nghe tin đã sợ mất mật. Mười lăm tuổi hấn đã có thể cầm binh, thậm chí một mình xông vào doanh trại địch bắt giữ nguyên soái đối phương.

“Hiên tại hấn sợ rằng không có hứng quán người.” Nghe nói vì Vũ Tình hấn đã vận dụng quan hệ cả hai phái hắc bạch (vio: hắc đạo và bạch đạo: chính phái và tà phái), nhưng Vũ Tình cứ như đã bốc hơi khỏi nhân gian, dù tìm thế nào cũng không thấy. “Đúng thật, hấn đang bận gì không biết? Ngay cả ta trở về cũng không thềm để ý.” Tam ca làm người tuy rằng có điểm lãnh khốc, nhưng đối xử với ta cũng không đến nỗi nào. Dật Hiên lười biếng chậm chạp uống một ngụm rượu. “Nếu ta nói hấn là vì một nữ nhân thì sao?” Chính Hiên nháy mắt ảm đạm, vì Vũ Tình, bọn họ dường như không bao giờ có thể thân mật khăng khít giống như trước, hấn luôn cảm thấy giữa bọn họ đã có thêm một bức tường ngăn cách.

Dật hiên lập tức phun rượu trong miệng ra, “Cái gì?..... Người nói Tam ca vì một nữ nhân?” Đây không phải là việc đáng mừng sao? Tam ca cũng có một ngày động tình, hấn còn tưởng rằng Tam ca hấn sẽ mãi cô độc chứ! Nữ tử kia nhất định là người đã có nơi có chốn, nhưng hấn thật sự rất muốn biết nàng ta là người thế nào.

“Đúng.” Phải khiếp sợ đến mức đó sao? Lúc trước không biết là ai bị trình độ khiếp sợ của hấn làm cho kinh ngạc đấy? Vân nương phong tình vạn chủng đi vào, chậm rãi hành lễ nói: “Tham kiến Vương gia, Long công tử.” Nàng cũng không biết thân phận thật sự của Âu Dương Chính Hiên.

“Vân nương, nơi này hôm nay dường như rất náo nhiệt, có chuyện gì thú vị sao?” Ngay từ khi vào cửa hấn đã phát hiện ra hôm nay người tới nơi này rất nhiều, đặc biệt còn có công tử trẻ tuổi có địa vị và thân phận.

“Vương gia, người thật sự là rất tinh mắt a. Hôm nay là lần đầu tiên Tiêu Vũ cô nương của chúng ta lên đài ra mắt. Vị Tiêu Vũ cô nương này bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, hôm nay nhiều người như vậy hoàn toàn là vì muốn chiêm ngưỡng dung nhan của giai nhân.” Nàng đã không nhìn lầm, Tiêu Vũ Tình thật sự là cái cây hái ra tiền.

“Tiêu Vũ? Bộ dạng thực sự đẹp như người nói sao?” Chính Hiên mở miệng hỏi. Tiêu Vũ? Chỉ khác với Vũ Tình có một chữ. Bất quá, dù đẹp thế nào cũng không thể đẹp bằng Vũ Tình của hấn.

“Ai da, Long công tử. Những lời của Vân nương ta đều là thật. Ta chưa từng gặp qua nữ hài tử nào xinh đẹp như vậy.” Có thể đứng ngang hàng với Vương gia, nói vậy thân phận cũng không thấp. Làm nghề này tuyệt đối không thể đắc tội với người ta, nhất là với thần tài như thế này.

Thấy Chính Hiên có vẻ có hứng thú, Dật Hiên đơn giản nhẹ nhàng châm thêm một ngọn lửa: “Long công tử, không bằng chúng ta đi xem thử vị đại mỹ nhân trong truyền thuyết này đi.”

Vân nương an bài vị trí tốt nhất cho bọn họ, ở trong này có thể nhìn được toàn cảnh.

Trên sân khấu một lúc lâu sau vẫn không hề có động tĩnh gì, bên dưới có người bắt đầu không kiên nhẫn : “Rốt cuộc có ai lên sân khấu không đây? Đại gia ta mất nhiều tiền như vậy không phải để đến xem không khí.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường bên dưới cười vang. Chợt nghe tiếng đàn vang lên, tiếng cười liền tắt ngay lập tức, yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Từ hai bên sân khấu xuất hiện một đám nữ tử trẻ tuổi, phục sức trên người không quá đặc biệt nhưng lại khác hẳn với người bình thường. Nữ tử Long Hiên hoàng triều ở phương bắc thì tư thế oai hùng hiên ngang, nữ tử Giang Nam lại ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, phục sức của các nàng có vẻ trói buộc dài dòng. Mà lúc này nữ tử trên sân khấu quần áo đơn giản mà lại mang nét đẹp linh động. Kỹ thuật nhảy của các nàng rất kỳ lạ, không những không có sự mảnh mai của nữ nhân, ngược lại lại có sự hào phóng không kiềm chế được của nam nhân. Điều múa nóng bỏng tác động đến mỗi người đang có mặt ở đây, nhưng không có một ai có suy nghĩ sai trái, không một chút mạo phạm. Đang lúc mọi người cực kỳ hưng trí thì lại thấy nhóm vũ công làm thành một vòng tròn, bên trong có một người đang đứng. Nháy mắt, nhóm vũ công tản ra, một nữ tử mặc chiếc váy công chúa màu tím (vio: tím a~ *mơ màng*) xuất hiện trước mắt mọi người. Phục sức của nữ tử hoàn toàn khác với những vũ công, chiếc váy được sửa ngắn hơn một chút, dùng ren làm những đường viền hoa bồng bềnh càng thêm vẻ đáng yêu. Các vũ công xung quanh làm nền, nàng lại có một vẻ rất riêng

biệt, không giống người bình thường. Cái duy nhất không hoàn hảo chính là nàng dùng một chiếc quạt che khuất nửa bên mặt, mang đến cho người ta loại cảm giác “ôm tỳ bà che nửa mặt” [1] {vio: cảm giác gì này =)}). Tất cả khách nhân đều nhưn dài cổ, rất muốn được chiêm ngưỡng phương dung của nữ tử thần bí.

Rất cục nữ tử chậm rãi dời chiếc quạt, hướng về phía mọi người mỉm cười. Dưới sân khấu khắp nơi đều là tiếng hít sâu, trong mắt mọi người lộ ra sự kinh diễm và hiếu kỳ, có người khóe miệng hình như còn chảy ra chất lỏng không rõ là gì (vio:=]])).

Tiêu Vũ Tình soái khí vút chiếc quạt đang cầm trong tay ra, lập tức, tiếng nhạc đệm nổi lên. Tử Lâm, Tử Phi vì báo đáp nàng mà tự động xin đi giết giặc, một người đệm đàn tranh, một người đệm đàn tỳ bà, hai người hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, hỗ trợ lẫn nhau, tạo ra hiệu quả không tồi chút nào. Nàng nhẹ nhàng cất giọng hát: [bi: bài hát Bi không dịch nghĩa nha^]

Giang sơn nhiều như vậy kiêu

Dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng

Mỹ nhân nhiều như vậy kiêu

Anh hùng ngay cả giang sơn cũng không yếu

Nhất nhãn mây nhất ngữ như thế ôn nhu yêu kiều

Tái mi giang sơn đều so ra kém hồng nhan cười

Giống điệu giống nhau buộc chặt

Buộc không được nó thì giờ

Giống nhiều loại hoa chính nở rộ

Ngăn không được nó sáng lạn

Thiếu niên tư thế oai hùng toả sáng

Nghĩ như thế nào đều là nàng

Hồng trần lật quay lại

Mỹ nhân cô tịch có ai hỏi

Đại giang đông đi lãng đào tần thiên cổ người phong lưu

Cổ lũy phía tây nhân đạo là tam quốc chu lang Xích Bích

Loạn thạch băng vân kinh đào liệt ngân cuộn cuộn nổi lên ngàn đôi tuyết

Quạt lông khăn chít đầu đàm tiếu nhân gian cường lỗ hôi phi yên diệt

Không có người yêu không có ta

Người đã không ở như thế nào trộm sống

Một thế hệ một thế hệ mỹ nhân giống mộng

Mộng tỉnh sau chỉ còn truyền thuyết

Giang sơn nhiều như vậy kiêu

Dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng

Mỹ nhân nhiều như vậy kiêu

Anh hùng ngay cả giang sơn cũng không yếu

Nhất nhãn mây nhất ngữ như thế ôn nhu yêu kiều

Tái mi giang sơn đều so ra kém hồng nhan cười

Ngoái đầu nhìn lại nhất tiếu bách mị sinh tình
 Lục cung phấn trang điểm nhan sắc mất đi
 Xuân hàn ban thưởng dực hoa Thanh Trì tẩy
 Thủy là tân thừa ân trạch thời kì
 Tóc mây hoa nhan kim bước hoãn diêu
 Phù dung trưởng ẩm hàng đêm đêm xuân
 Đêm xuân khổ đoản ngày dương cao chiếu
 Từ nay về sau quân vương không còn sớm hướng khởi
 Thiên cổ phong lưu đều xem sáng nay
 Nâng cốc hát vang chỉ cần cười vui
 Ai còn tưởng Minh triều [bao nhiêu hào kiệt]
 Chỉ vì hồng nhan nha [đem giang sơn quên mất]
 Tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch) ao có thể tiểu ngạo
 [giang sơn thế nào so với được với hồng nhan hoa kiều]
 Cửu trọng thành khai yên trần phát lên
 Ngàn thừa vạn kỵ tây nam hành quân
 Lục quân không phát không làm sao hơn hĩ
 Uyển chuyển Nga Mi mã tiền rời đi
 Quân vương che mặt cứu không thể hĩ
 Thiên trường địa cửu có khi tấn kì
 Nay hận kéo dài có thể có tuyệt kì
 Người mỹ a mỹ a ta lui a lui a [2]

Thân ảnh của nàng trong lúc hát xuyên qua những vũ công, tựa như một con cá vui vẻ, sự vui tươi của nàng cũng thấm đậm vào người nghe, có người còn vỗ tay theo điệu nhạc..... Bốn bề hoà thuận vui vẻ, dường như nơi này không còn là kỹ viện, bọn họ cũng không phải là thân phận khách nhân cùng kỹ nữ, mà đơn thuần chính là ngôi sao ca nhạc và những người hâm mộ, mà việc nàng đang làm đây chính là tổ chức chương trình ca nhạc cổ đại.

.....
 [1]: bichan: Tay ôm đàn che nửa mặt hoa: một câu trong “Tỳ Bà hành” của Bạch Cư Dị.

[2]: bài Nian Nu Jiao của Annie Yi, lời: Princess A, nhạc: Châu Kiệt Luân, bài này Bi không dịch nghĩa, chính là bài đang phát trong blog đây ^^ Các tình iêu vừa nghe vừa đọc cho nó có cảm xúc

Haizz, mai lì xì nha các t/y, NKHP có tâm 3 chương nhá

29. Chương 29

Ngạo khi hoàng phi chương 29 Edit: viochan

Giọng hát như chim hoàng oanh của nàng làm mọi người say mê, đem đến cho người ta cảm giác như một làn gió mới mẻ. Đột nhiên bên trong tất cả nền đều bị tắt. Trước mắt một mảnh tối đen, có người sợ hãi thét lên chói tai, có người quát: “Chuyện gì xảy ra thế?” “Mau thấp đèn lên đi.” Và còn nhiều câu nói khác.

Chỉ chốc lát sau, những ngọn nến lại một lần nữa được thắp lên, chiếu sáng trước sân khấu. Phát ra ánh sáng ngũ quang thập sắc, lộ ra không khí quý dị, vũ công trên sân khấu không biết từ khi nào đã yên lặng lui ra. Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là nữ tử ca hát lại chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi đã rực rỡ hẳn lên, phục sức vừa rồi không cánh mà bay, thay vào đó, nàng cư nhiên không mặc váy mà là mặc quần, trên người mặc tây trang còn thắt caravat, thoạt nhìn thập phần soái khí tiêu sái. Lại nói tiếp, bộ quần áo này nàng phải hao hết tâm sức suy nghĩ mới làm được. Vốn nàng chỉ cần vẽ bản thiết kế rồi giao cho hiệu may là xong, nhưng hiệu may lớn danh tiếng lừng lẫy như vậy lại nhìn không hiểu, hại nàng phải đích thân đi hướng dẫn, còn phải đi dạy múa, thiết kế ngọn đèn linh tinh. Trong vòng 5 ngày ngắn ngủi có thể làm được nhiều như vậy, nàng thực sự không thể không bội phục thiên tài như mình. (vio:ặc,tự sướng =))

Trần Hàn theo thói quen đứng hộ vệ ở trước mặt Chính Hiên. Nền đột nhiên tắt làm hắn cứ tưởng có người muốn ám sát hoàng đế. Chính Hiên không để ý đến người che ở phía trước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử trên sân khấu, đây không phải là người mà hắn tâm tâm niệm niệm nhớ thương Tiêu Vũ Tình sao? Nàng cư nhiên lại chạy đến kỹ viện, còn dám xuất đầu lộ diện ở nơi này. Không thể phủ nhận, nàng thật sự rất đẹp, hắn từng nghĩ mình đã nhìn thấy khoảnh khắc đẹp nhất của nàng rồi, lúc này hắn mới bỗng nhiên phát giác Vũ Tình đối với hắn giống như là một bảo tàng vô cùng vô tận, cái hắn đã thấy và biết đến bất quá chỉ là một góc mà thôi. Khi hắn nhìn thấy ánh mắt khát vọng, ái mộ của những nam tử bên dưới, hắn thật sự phần nộ rồi! Hắn chỉ hận không thể móc hết mắt của tất cả những người đó ra để cho bọn họ không thể chiêm ngưỡng sắc đẹp của nàng. Hắn hận không thể lập tức xông lên, ôm nàng mà tuyên cáo với khắp thiên hạ: Nàng là nữ nhân của hắn. Có điều, hắn không phải bạo quân, hắn sẽ không tàn nhẫn đến mức đó.

“Chào tất cả mọi người, ta tên là Tiêu Vũ, thật vui khi hôm nay được gặp mọi người ở đây. Tiết mục tiếp theo ta muốn biểu diễn cho mọi người là bài hát ‘prettyboy’.

Dùng tiếng anh để hát mấy người cổ đại này chắc là nghe không hiểu? Vũ Tình cười khẽ bắt đầu hát, đột nhiên cảm thấy có luồng ánh mắt lạnh lùng vẫn luôn dõi theo nàng làm nàng rung hết cả mình. Chương trình ca nhạc khởi đầu thuận lợi như vậy chắc sẽ không có gì sai sót xảy ra.

Người bên dưới sân khấu thực sự nghe không hiểu nàng đang hát cái gì nhưng lại vẫn như cũ say mê chìm đắm trong đó. Bài hát vừa xong, dưới sân khấu tiếng vỗ tay âm ỉ như sấm.

Âu Dương Dật Hiên trộm nhìn nhị ca hắn, chỉ thấy sắc mặt Chính Hiên càng ngày càng âm u tối sầm làm cho người ta sợ hãi. Hắn rõ ràng vừa thấy lúc nữ tử trên sân khấu bỏ chiếc quạt che mặt đi thì Chính Hiên ánh mắt sáng ngời, trong mắt hiện ra tia mừng rỡ khác thường. Tại sao sau một hồi lại cứ như biến thành người khác, trở nên âm trầm khủng bố như vậy, đáng sợ tới mức hắn đến nửa câu cũng không dám mở miệng. Tuy rằng tam ca rất đáng sợ, nhưng nhị ca cũng ác độc tuyệt không thua gì tam ca. Ai, ai bảo mình là tiểu đệ của người ta chứ? Chỉ có suốt ngày bị khi dễ, lần đầu tiên hắn thâm oán mẫu phi sao không sinh mình ra sớm hơn vài năm.

Vân nương nhẹ nhàng bước đến, phía sau còn có một người, “Vương gia, Long công tử, vị này là Tiêu Vũ cô nương.” Vân nương khom lưng cười nói.

Edit: viochan

Tiêu Vũ Tình chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người đến đã làm nàng đổ hớp một hơi: “A?” Không xui xẻo như vậy chứ? Người ta đã chạy đến tận kỹ viện rồi mà vẫn còn đuổi theo a? Nàng nghĩ nghĩ một chút, không đúng, hắn sao lại đến kỹ viện. Trong cung nhiều nữ nhân như vậy chưa đủ sao mà còn chạy tới đây hái hoa bắt bướm.

Người bên cạnh lửa giận bốc đến tận trời mà Vân nương lại nửa điểm cũng không cảm giác được, khoe khoang phong tạo nói: “Vũ Nhi, mau mau tới tham kiến Vương gia, Long công tử.”

Được, ta nhin! Vũ Tình cắn răng nói: “Vũ Nhi tham kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc kim an.” Ta chính là cố tình không để ý tới vị “Long công tử” người đấy.

“Được được được.” Dật Hiên đi đến trước mặt Vũ Tình, “Cô nương vừa rồi biểu diễn rất phấn khích, khiến bốn vương được mở rộng tầm nhìn.”

“Đa tạ Vương gia quá khen, tiểu nữ thật không dám nhận.”

“Cô nương khiêm tốn rồi, cô nương có thể nói là đệ nhất kì nữ của nước ta a. Vân nương, nơi này không còn chuyện gì của người nữa.” Dật Hiên có chút hài lòng với một Vũ Tình không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Đạ, Vân nương cáo lui. Vũ Nhi, hầu hạ Vương gia cùng Long công tử cho tốt.” Vân nương sau khi gửi cho nàng một ánh mắt ái muội liền rời đi.

“Vũ Nhi, bài hát người vừa hát tên là gì vậy?” Dật Hiên nắm tay kéo nàng ngồi xuống.

“ < Niệm nô kiều > [Bi: phiên âm của Nian Nu Jiao], Vương gia thấy thế nào?” Vũ Tình rất thích bài hát này, ca từ rất hay.

“Hay thì hay thật, nhưng câu ‘Mỹ nhân yêu kiều đến vậy làm anh hùng ngay cả giang sơn cũng không màng.’ Hình như có điểm nói quá sự thật rồi, thực sự có đế vương nào vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn sao?” Hắc biết là có, phụ hoàng hắc không phải là một ví dụ sao?

Hoàng đế triều Thanh Thuận Trị chính là một ví dụ kinh điển. “Có a, bất quá thật sự rất ít, từ xưa đến nay đế vương đều bạc tình, một giây trước hắc có thể đem người sủng lên tận trời, giây tiếp theo hắc lại có thể đem người tống xuống địa ngục. Người chí tình chí nghĩa giống như động vật hiếm vậy!” Vũ Tình ý tứ thâm thúy nhìn thoáng qua Chính Hiên.

“Cô nương hình như rất khinh thường Hoàng Thượng? Không biết người thấy thế nào về đương kim Thánh Thượng?” Dật Hiên nghiêng ngả nhìn thoáng qua Chính Hiên lại hỏi Vũ Tình. Tiêu Vũ cô nương, không phải ta cố ý hãm hại người, mong cô đừng giận ta.

“Hắc đương nhiên không phải loại động vật hiếm, trắng hoa lại đa tình, không, phải là vô tình vô nghĩa, không phân biệt được thị phi.” Tiêu Vũ Tình nhìn chằm chằm Chính Hiên hung hăng mắng.

Dật Hiên ngây người, nữ tử này sao lại căm ghét hoàng huynh đến mức đó? Mà nhìn hoàng huynh lại một chút cũng không tức giận, kỳ quái?

“Hoàng đế khiến cho người bất mãn như vậy sao?” Chính Hiên hỏi. Hắc đối xử với nàng cũng đâu đến nỗi nào? Vốn chỉ muốn nhốt nàng vài ngày để nàng bớt kiêu ngạo, không ngờ ngay ngày đầu tiên nàng liền chạy đi luôn.

“Đúng vậy, cực kì bất mãn!”

“Được rồi, tốt thôi! Lại đây hầu hạ bản công tử.” Cưng nhớn dám bất mãn với hắc? Dật Hiên phong lưu như vậy sao có thể để Vũ Tình ngồi ở bên cạnh hắc.

Chính Hiên vẻ mặt cười gian, cười đến khuynh quốc khuynh thành, nhưng giờ này khắc này nàng lại thâm nghĩ muốn đem cái mặt hại nước hại dân kia xé xác ra rồi vứt ra Thái Bình Dương cho cá mập ăn. Nàng vụng trộm liếc trắng mắt, ôn nhu nói: “Vương gia, vị ‘Long công tử’ này là bằng hữu của người, sao lại thô lỗ như vậy, không hiểu thế nào gọi là thương hương tiếc ngọc sao?” Muốn bản đại tiểu thư hầu hạ người sao, cứ nằm mơ đi!

Dật Hiên trong lòng toát mồ hôi lạnh, nữ tử này cũng quá lớn mật. Bất an nhìn về phía Chính Hiên, lại phát hiện hắc tâm tình rất tốt, mặt mũi tươi sáng rạng rỡ, không có đến nửa dấu hiệu tức giận. Nhị ca của hắc thật sự là càng ngày tính tình càng bất ổn định.

“Ở nơi như thế này người còn hy vọng xa vời có người sẽ thương hương tiếc ngọc người sao?” Hắc cũng không cho phép bất kì kẻ nào “Thương hương tiếc ngọc” nàng cả.

“Sao lại không có ai? Vương gia không phải là một người sao?” Vũ Tình phong tình vạn chủng hai tay ôm cổ Dật Hiên, “Chẳng như ai đấy lúc thì ôm ôm ấp ấp, khó chịu một cái liền đem người ta tống vào lãnh cung luôn.”

Dật Hiên càng nghe càng thấy lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào?

Trong mắt Chính Hiên bừng bừng lửa giận, tiểu nữ nhân này cứ nhiên trước mặt hấn lại đi câu dẫn em chồng. Không ngờ nàng đã chiếm mất trái tim một đệ đệ của hấn còn chưa đủ, ngay cả đứa còn lại cũng không buông tha. Cái tên đạo tặc trộm tim này, hại hấn hoàn toàn trở thành một người khác. Vì nàng mà suy tư, vì nàng mà buồn bã, vì nàng mà vui sướng! Hấn nhanh như gió bay tới trước mặt hai người, không dấu vết gỡ hai tay Vũ Tình đang đặt trên cổ Dật Hiên, tà cười nói: “Cô nương quả thực hào phóng nhiệt tình.”

Nghe được sự đùa cợt trong lời nói của Chính Hiên, Vũ Tình phản kích nói: “Dù sao còn tốt hơn một số người ý chí sắt đá.”

“Vậy thì đi không một lời từ biệt, bỏ nhà trốn đi cũng là rất tốt rồi.” Nàng cứ nhiên có bản lĩnh chạy đến kỹ viện, điều này làm cho đường đường một hoàng đế như hấn không biết giấu mặt đi đâu. Nghĩ đến đến ánh mắt của những nam nhân phía dưới, hấn thật muốn lập tức ôm nàng trở về, trân trọng bảo vệ nàng thật tốt.

“Đó cũng là bị bắt buộc thôi, nếu đi chậm một chút chỉ sợ là sẽ bị ăn thịt đến ngay cả xương cốt đều không còn.” Hoàng cung là nơi ăn thịt người – đây là cảm tưởng của nàng khi đi vào nơi này. Một khi được sủng ái thì sẽ chính là kẻ thù của toàn hậu cung! Hoàng cung là nơi trắng lệ nhất và cũng là nơi dơ bẩn không thể chịu nổi nhất.

“Cái này cũng chỉ là cái cớ mà thôi.” Trầm đã từng nói sẽ bảo vệ người thì tuyệt đối không nuốt lời, người tại sao lại không chịu tin tưởng trầm, tình nguyện lưu lạc phong trần, bán rẻ tiếng cười mà kiếm sống cũng không nguyện theo trầm trở về? Hay là người căn bản chưa bao giờ từng để ý đến trầm?

30. Chương 30

Ngạo khí hoàng phi chương 30 Edit: TuyetTinh Beta: tiểu phong

Vũ Tình đang muốn phản bác, Dật Hiên vẫn bị xem là người vô hình rốt cục bạo phát, cho tới bây giờ hấn cũng không phải là tiểu hài tử thích im lặng: “Hai vị không cần cãi nhau, có việc gì từ từ nói.” Đây là đạo lý gì? Kỹ nữ không giống kỹ nữ, hoàng đế không giống hoàng đế, hấn là Vương gia cũng không giống Vương gia? Người có gặp qua kỹ nữ kiêu ngạo như vậy đối với khách nhân của nàng sao? Người có gặp qua một hoàng đế chạy đến kỹ viện cùng kỹ nữ đấu đến mặt đỏ mang tai sao? Người càng không nghĩ đến hấn đường đường là Tứ Vương gia lại ở đây làm người hòa giải. Đây căn bản không phải là tác phong của hấn, hấn là người luôn luôn lo sợ thiên hạ không loạn. Nhưng cũng không phải tệ, mặt mũi của hấn cũng đủ lớn, hai người chỉ hừ một tiếng rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Rót rượu!” Chính Hiên mở miệng ra lệnh, hấn cũng không dễ dàng buông tha cho tiểu phi tử xinh đẹp này.

“Cái gì? Người muốn ta giúp người rót rượu?” Vài ngày không gặp, hấn sẽ không phải có dây thần kinh nào sai lệch chứ?

“ Đây là việc nàng phải làm, không phải sao? Tiêu cô nương?” Cố ý nhấn mạnh ba chữ “Tiêu cô nương” để nhắc nhở thân phận hiện tại của nàng. Nhiệm vụ quan trọng nhất của kỹ nữ là làm thế nào để lấy lòng khách nhân chứ không phải là làm thế nào để khách nhân sinh khí. Hiện tại hẳn có thể khiếu nại thái độ phục vụ của Tiêu Vũ Tình với chủ nhân nơi này.

Chính Hiên hơi hơi nghiêng người, ghé vào bên tai của Vũ Tình “Ta nhớ rõ có người nói rằng phải có đạo đức nghề nghiệp.”

Tiếp xúc gần gũi khiến cho hơi thở nam tính của Chính Hiên phả vào mặt Vũ Tình, khiến lòng nàng không khỏi run lên, khiến thần kinh của nàng buộc chặt.

Đang định kết thúc hành động đầy ám muội này, ánh mắt thoáng nhìn đến cái cổ trắng như tuyết của Vũ Tình, nhất thời tâm khởi, nhẹ nhàng cắn một cái.

“ A? Người sao lại cắn ta ?” Vũ Tình ôm cổ mình trừng mắt nhìn hẳn.

“ Có sao ? Dật Hiên, người có thấy không ? ” Chính Hiên vô lại đùa giỡn.

Thấy ! Dật Hiên rất muốn trả lời như vậy, nhưng hẳn không dám. Mặc dù có tấm lòng thương hương tiếc ngọc, nhưng cũng trả lời : “ Không thấy.” Tiêu Vũ cô nương nàng không nên trách ta, hoàn cảnh ép buộc a !

Tốt ! Huynh đệ các người hòa nhau làm việc xấu. Tiêu Vũ Tình ở trong lòng đem mười tám đời tổ tông nhà Âu Dương ra mắng. Dĩ nhiên là ngoại trừ Âu Dương Cẩm Hiên.

Tiêu Vũ Tình thập phần bất mãn đứng lên rót rượu cho hẳn, tưởng tượng như đang hạ độc vào rượu. Thấy tưởng tượng vẫn không thể hết giận, Vũ Tình quyết định muốn lập tức trả thù hẳn một chút, gờ chân dùng sức nhắm vào chân Chính Hiên đạp xuống.

Chính Hiên đau đến cau mày, lại không thể phát tác. Dù sao hẳn cũng thực để ý đến vấn đề hình tượng. Vũ Tình trong lòng vô cùng vui sướng, ngay cả âm thanh ồn ào bên ngoài cũng cảm thấy thực dễ nghe, đang muốn vỗ mông chạy lấy người, Chính Hiên thuận thế kéo nàng vào lòng, Vũ Tình ngã ngồi vào trong lòng hẳn. Tư thế này cần bao nhiêu ái muội là có bấy nhiêu ái muội !

“Người buông ra !” Vũ Tình giãy dụa, nhưng khí lực làm sao lớn bằng Chính Hiên.

“Đạp người còn muốn đi, trên thế giới làm gì có chuyện tiện nghi như vậy.”

“ Vậy chứ cần người còn bắt người khác rót rượu là đạo lý gì?” Rõ ràng là hẳn không đứng trước nha.

“Nhưng nàng đập ta là có nhân chứng. Dật Hiên người có thấy không?” Chính Hiên lại lấy đệ đệ đáng thương của hắn làm lá chắn.

Một lần nữa Dật Hiên vô lương tâm: “Thấy, thấy rõ ràng, rất rõ ràng.” Nhị ca, huynh không nên hại ta nha. Ta sợ bị sét đánh a! Nhị ca làm sao vậy ? Vừa rồi dẫn hắn tới nơi này, hắn ngàn vạn lần không chịu. Hiện tại lại có tâm trí đùa giỡn cô nương nhà người ta, khiến hắn bây giờ giống như ác bá khi dễ con gái nhà tử tế.

“Hắn là huynh đệ của ngươi, ngươi đương nhiên giúp hắn.” Vũ Tình vẫn như trước chưa từ bỏ ý định tránh khỏi ôm ấp của hắn.

Dật Hiên rốt cục đã biết nơi nào cổ quái “Ngươi làm sao biết chúng ta là huynh đệ?” Nàng có phải biết thân phận của nhị ca hay không? Nàng là ai? Là thích khách do Ngụy tộc phái tới hay do ngoại quốc phái tới? Dật Hiên cảnh giác đứng lên sẵn sàng hộ giá.

“Hừ, ta làm sao biết? Âu Dương Chính Hiên, ngươi lại dám đuổi theo ta đến kỹ viện.” Vũ Tình biến hóa nhanh chóng, biến thành kẻ đi bắt lão bà thông dâm.

“Ta...Ta chỉ là đi cùng Tứ đệ.” Chính Hiên căn bản đã quên bản thân mình đến đây là không đúng, ấp úng đứng lên. Hy vọng Vũ Tình sẽ không hiểu lầm. Nhưng hắn tuyệt đối không hối hận, may mắn là hắn đến đây, bằng không không biết đến tháng năm nào mới có tài năng tìm được nàng. Ai mà nghĩ đường đường là một quý phi lại trốn đến kỹ viện, nói ra còn không có người tin.

“Tự mình muốn đến còn giá họa cho người khác.” Dật Hiên sao có thể bắt buộc hắn, nhìn thấy hắn Dật Hiên cứ như chuột gặp mèo. Những lời này độ tin cậy một chút còn không có.

“Đúng vậy. Là trẫm muốn đến, Ái phi của trẫm tự mình biểu diễn, trẫm sao có thể không đến cổ vũ?” Không chỉ hắn sai mà nàng cũng có sai. Chính Hiên nghĩ vẫn là đúng tình hợp lý, nàng có thể đến, hắn vì sao không thể đến.

“Ái phi?” Bị loại khỏi cuộc chiến Dật Hiên một lần nữa phun rượu “Cái gì Ái phi?” Mới gặp mặt một lần liền phong nàng làm phi tử, nhị ca cũng quá bốc đồng. Chỉ sợ mẫu hậu cũng không đồng ý cho một nữ tử phong trần nhập cung.

“Dật vương, trẫm thỉnh trọng giới thiệu với ngươi, vị này chính là Tiêu Quý phi Tiêu Vũ Tình.”

Dật vương trừng lớn mắt: “Ngươi chính là người gần đây biến hoàng cung thành nơi gà chó không yên Tiêu Quý phi?”

Tiêu Vũ Tình trừng lại hắn, cái gì mà gà chó không yên, nàng chính là một thị dân tốt biết an phận thủ thường. Nàng cũng không gây nên phong ba bão táp gì, so với sự tích anh dũng năm xưa của nàng thì đây chỉ là một bữa ăn sáng.

“ Nhưng nàng hẳn phải ở trong cung chứ? Sao lại chạy đến thanh lâu?” Dật Hiên chớp đôi mắt trong suốt vô tà của hẳn, bộ dáng thật đáng yêu kết hợp với dáng người khôi ngô của hẳn cả ngày cũng không thể giải đáp. Nàng chạy đến thanh lâu nếu vô tình bị hẳn độc hại thì làm thế nào bây giờ?

Đây cũng là vấn đề mà Chính Hiên muốn hỏi.

Hai đạo ánh mắt mong chờ câu trả lời bắn về phía Vũ Tình, hai vị đều là soái ca, nàng không muốn trả lời cũng phải trả lời, dù là có chút xấu hổ: “ Thì... Xen vào chuyện người khác, sau đó bị người khác hạ mê được...”

Chưa nói xong, Chính Hiên lo lắng nắm lấy tay nàng “ Hẳn là ai? Có làm gì người hay không?” Nếu tên kia thực có làm gì nàng, cho dù diệt cả nhà hẳn cũng không đủ.

Tks TuyenTinh tỷ và tiểu phong nhá ^^

Vũ Tình bị hẳn thành linh nổi điên làm cho hoảng sợ, thực không ngờ hẳn lo lắng cho mình như vậy “ Ta không sao, ta đã cho hẳn một trận rồi.” Nghĩ đến Đỗ Giai Trạch bị đánh thành đầu heo, nàng liền vui vẻ.

“Vương gia” Một giọng nữ phi thường kiều mị truyền đến. Vũ Tình nghe liền nổi một trận da gà, tuy nhiên loại này đối với nam nhân tựa hồ khá tốt. Lãnh Yên vừa đến liền như keo dán trên người Dật Hiên “ Vương gia, người sao đã lâu như vậy cũng không đến gặp Yên Nhi, có phải là người không còn thích Yên Nhi rồi?”

Dật Hiên phi thường hưởng thụ ôm lấy thắt lưng mảnh mai của nàng: “ Sao có thể như vậy chứ? Bỏn vương thích nhất chính là Yên Nhi.” Nhân tiện lưu lại trên gương mặt phấn nộn của Lãnh Yên một nụ hôn.

Vũ Tình nhìn một màn hai người trước mặt không khỏi cúi thấp đầu xấu hổ, nàng trước giờ chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ. (TuyenTinh: ngây thơ nhĩ =.=) Nàng cũng đã gặp qua Lãnh Yên vài lần, trong ấn tượng là một nữ nhân cao ngạo lãnh diễm, là người độc đoán, sao vừa thấy Dật Hiên lại nhiệt tình giống một nữ nhân dũng cảm.

“Như vậy mà cũng tiếp thu được, nàng như vậy sao có thể tiếp tục ở trong kỹ viện.” Tốt nhất là không ở đây nữa, theo trầm trở về.

“ Ai nói ta không dám.” Tiêu Vũ Tình chết cũng ngẩng đầu lên, tiếp xúc đến ánh mắt vui vẻ của Chính Hiên, trong lòng cả kinh, phát hiện mình vẫn còn ngồi trong lòng của hẳn, vội vàng nhảy ra, nhất thời không canh đúng lực đạo, vô tình đánh ngã Lãnh Yên yếu đuối bên cạnh.

“ Ngại quá. Ta không phải cố ý.” Vũ Tình đưa tay giúp nàng.

Lãnh Yên nửa điểm cũng không cảm kích, trừng mắt nói: “ Người lại dám đẩy ngã ta? Vương gia...” Lãnh Yên kêu gọi cứu binh, hy vọng Dật Hiên giúp nàng đứng lên, nhưng Dật Hiên có vẻ không như không nhìn

thấy sự kêu cứu của nàng, nàng đành không cam tâm tự mình đứng lên, dù sao một hoa khôi ở trên mặt đất cũng không đẹp mắt.

“Thực xin lỗi. Người không sao chứ?” Minh đánh ngã người ta là sai, cũng nên xin lỗi. Về phần đối phương có tiếp nhận hay không, không ở trong phạm vi năng lực của nàng.

“Người không cần giả vờ tốt bụng.” Lãnh Yên lại dính lên người Dật Hiên: “Vương gia, người phải làm chủ cho Yên Nhi.” Đều là người cùng giới, Lãnh Yên lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Tình đã cảm thấy có một cảm giác bị uy hiếp rất lớn. Hơn nữa giọng hát của nàng và nàng ta tương phản. Nàng thật vất vả thuyết phục Vân nương đem Tử Lâm, Tử Phi đuổi ra khỏi cửa. Kết quả bị Vũ Tình chỉ hai ba câu cải biến. Bỏ qua cho nàng cũng không được. Đối với một màn diễn xuất đầy phấn khích của nàng hôm nay bản thân cũng cảm thấy xấu hổ, chỉ sợ vị trí hoa khôi của mình cũng không giữ được bao lâu nữa.

“Nếu Tiêu... Tiêu cô nương đã xin lỗi, vậy thì nên quên nó đi?” Nàng là hoàng tử của mình, xem nhị ca yêu nàng như vậy, ai còn dám đụng đến một cọng tóc của nàng. Huống hồ bản thân hắn cũng thật hâm mộ nàng. Nàng có thể cúi người xin lỗi người, đã là vinh hạnh lớn của người rồi.

“Vương gia!” Lãnh Yên không tin kêu lên. Chẳng lẽ Vương gia cũng bị nàng mê hoặc. Không, không thể. Vương gia là của nàng. “Vương gia không còn thích Yên Nhi rồi phải không? Vương gia thích nàng rồi phải không?” Nàng cũng hiểu được là mình không có tư cách nói vậy, nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, chỉ có thể hy vọng khách nhân sẽ nhớ tới mình, nhất là đối với một Vương gia cao quý như hắn. Lại cũng hiểu nam nhân đến với nàng là gặp dịp thì chơi, có mấy ai là thật tâm. Dật vương lại càng không có khả năng, hắn sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại, cũng tất nhiên sẽ không vì mình mà dừng lại. Nhưng nàng quản không được tâm trạng của mình, quản không được tình cảm của mình, yêu một người không nên yêu.

Bộ dáng yêu kiều thẹn thùng dễ dàng kích khởi lòng triu mến của nam nhân, một chiêu này của Lãnh Yên là trăm trận trăm thắng. Nhưng lần này lại thất bại. Dật Hiên không những không cảm thông, ngược lại còn có vài phần chán ghét: “Tò gan, đây là những lời người có thể nói sao? Nhớ kỹ thân phận của mình, những gì nên nói thì nói, không nên nói tốt nhất là đừng nói.” Dật Hiên không mang theo một tia cảm tình nói. Muốn quản hắn? Hừ, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, hắn không ngại cùng nàng làm mấy tràng, nhưng nàng cứ nhiên nghĩ muốn quản chuyện của hắn, vậy thực xin lỗi, nàng là quá khứ bị knockout.

“Vương gia!” Nàng không tin, một Vương gia luôn luôn ôn nhu đa tình có thể nói ra những lời tuyệt tình thế nào. Nàng tự biết thân phận của mình, nhưng bị nói rõ ràng như vậy nàng như chảy máu, nàng cảm thấy rất đau rất đau.

“Đi ra!” Dật Hiên ra lệnh. Dật Hiên vừa rồi đáng yêu với bộ dáng bức người bây giờ hoàn toàn bất đồng. Có thể do xuất thân từ nhà đế vương, có gen vương giả, tùy thời tùy chỗ đều có thể xuất ra.

“Vâng.” Lãnh Yên rơi lệ xông ra cửa. Trước khi đi không quên hung hăng liếc mắt trừng Vũ Tình một cái. Đều là do nàng hại, nếu không có nàng, Vương gia sẽ không đối với ta như vậy.

“Này, người sao có thể vô tình như vậy? Nàng dù sao cũng là nữ hài tử a.” Vũ Tình đứng đằng sau vỗ vỗ vai hắn. Phải chăng mọi người trong hoàng gia đều vô tình như vậy.

Dật Hiên bắt đầu quay đầu: “Hoàng tẩu.” Hấn nói như vậy đối với người khác là quá lịch sự rồi được không?

“ Chờ đã, ai là hoàng tẩu của người?”

“Trừ nàng ra thì còn ai ? Theo trẫm hồi cung.” Chính Hiên nói vào chủ đề. Chỉ cần nàng hồi cung, cho dù là mọi chuyện trước kia, hấn cũng không so đo việc nàng xuất cung một mình, cũng không để nàng vào lãnh cung lần nữa. Vì lợi ích toàn cục hấn đối với nàng đã rất nhân nhượng.

“ Không trở về.” Đùa à, thật vất vả mới ra khỏi cung, sao có thể cùng hấn trở về? Vận khí của mình cũng quá kém, nhanh như vậy đã bị tìm được.

“ Người đang ép trẫm dùng sức mạnh ?” Cho dù phải trời cũng phải đem nàng về.

“Ta ghét nhất là bị người ép buộc.” Nếu ăn nói khép nép cầu nàng, không chừng nàng nhất thời có thể mềm lòng đáp ứng, nhưng hiện tại không có khả năng, đánh chết cũng không trở về.

“ Trẫm không phải đang ép nàng nhưng chuyện này không thể thương lượng.” Hấn không thể để nàng một mình ở kỹ viện, nàng phải ở trong tầm mắt của hấn, hấn mới an tâm.

“ Phải không ?” Vũ Tình nở một nụ cười đầy tự tin. Chuyện nàng không muốn làm thì không ai bắt nàng làm được, đi đến trước cửa sổ, cười nói: “ Người còn bức ta, ta cũng không cam đoan là không làm ra sự tình gì.”

“Chậm đã, Tình Nhi, không cần xúc động.”

“Vậy người nói bây giờ làm thế nào?”

“Nàng chơi vài ngày rồi cùng trẫm quay về được không?” Chính Hiên lấy lui làm tiến.

“Không tốt.” Vũ Tình từng bước tiến lại gần cửa sổ.

“Chờ một chút, được được được, trẫm đáp ứng nàng, ta không bức nàng.” Theo tính cách của nàng nếu nhảy cửa sổ, khả năng mất mạng là rất cao, vì vậy ván cược này hấn thua không dặt nổi.

Vũ Tình hài lòng cười, trong lòng nàng đã sớm dự kiến kết quả này: “ Ta không tin người.”

“Vậy nàng muốn thế nào?” Hấn thỏa hiệp, ai bảo mình yêu nàng.

“Viết giấy cam đoan.” Chứng từ hẳn lập tương đương với thánh chỉ. Đến lúc đó còn sợ hẳn đổi ý ? Quả không hổ danh là con nhà thương nhân!

Chính Hiên do dự một chút, gặp bộ dáng anh dũng hy sinh của Vũ Tình, bất đắc dĩ phải gật đầu.

Vũ Tình lập tức thay đổi sắc mặt, vui vẻ đi lấy văn phòng tứ bảo. Chính Hiên nhìn nàng, có cảm giác đang bị đùa giỡn.

Nếu không phải do có đương sự ở đây, Dật Hiên thật muốn cười một trận, nhị ca cũng có ngày hôm nay. Hoàng tẩu này thật sự thú vị, đủ khốc đủ ngạo. Khó trách nhị ca lại rơi vào thần hồn điên đảo. Thực đáng mừng nàng không phải là thê tử của hắn, nếu không hẳn thực đau đầu.

“Hoàng Thượng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy nga.” Thật quá tốt, có kim bài miễn tử này, nàng không sợ phải trốn tránh mọi nơi.

“Quân vô hí ngôn.”

Ký tên xong, Tiêu Vũ Tình cao hứng vung kết quả thắng lợi, tí tởn đi ra ngoài: “Hẹn gặp lại, tiểu Hiên tử.” Quay đầu lại, cười khê: “Quên nói cho người biết, đây là lần hai, nhảy xuống cũng không chết. Ha ha ha...”

Chính Hiên xanh mặt nhìn thân ảnh nàng rời đi, khi nàng đi rồi, đột nhiên nở ra nụ cười, tràn đầy sủng nịch. Hẳn chính là muốn sủng nàng.

“Nhị ca, huynh cứ để nàng đi như vậy a ?” Nhị ca như vậy cũng có thể nhẫn nhịn được, hẳn quả thật sự thay đổi.

“Dật vương, hôm nay chuyện ở trong này không cần nói cho người khác biết, ngay cả tam ca của người cũng không cần nói.” Hẳn không muốn Cẩn Hiên cùng Vũ Tình có gì khúc mắc, nên sớm chặt đứt ý niệm trong đầu hắn, như vậy đối với ai cũng tốt. Hẳn sẽ không nhường Vũ Tình cho ai, cho dù là huynh đệ cũng không được.

“Vì sao ?” Nghe đồn hai vị hoàng huynh vì Tiêu Vũ Tình thiếu chút nữa là nặng tay với nhau, sẽ không là sự thật?

“Đây là thánh chỉ.”

“Vâng, thần đệ can tuân thánh dụ.” Ngay cả cái giá hoàng đế cũng đem ra, người ta cũng là tò mò thôi. Nếu năm đó không phải hắn vô tâm với ngôi vị hoàng đế, hoàng đế hiện tại...

Tks TuyetTinh tỷ và tiểu phong!!!

31. Chương 31

Ngạo khí hoàng phi chương 31 Edit: TuyetTinh Beta: tiểu phong

Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, chiếu lên gương mặt điềm tĩnh đang ngủ của Vũ Tình, khóe miệng nàng vẫn lộ vẻ tươi cười, phải chăng nàng đang có giấc mộng đẹp ?

Vô Dạ lẳng lặng nhìn nàng, dường như bị cuốn hút vào vẻ khoái hoạt của nàng. Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, che chở như đang ôm một món trân bảo của thế gian. Sợ làm nàng thức giấc, hắn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp chăn cẩn thận cho nàng. Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, một thiếu nữ yếu đuối như nàng làm sao có thể chịu được cái lạnh lẽo ẩm ướt của mặt đất? Vì sợ người khác sinh nghi, Vũ Tình mới chuyển về phòng của mình, nhưng nàng kiên quyết bắt Vô Dạ ngủ trên giường, nàng ngủ dưới đất. Lý do là Vô Dạ đang mang trọng thương trong người. Vô Dạ cũng không muốn làm phật ý tốt của nàng! Kỳ thật vết thương của hắn gần như đã khỏi, nhưng hắn không muốn rời đi nhanh như vậy, một khi vết thương của hắn khỏi hẳn, hắn cũng không có lý do để ở lại. Ở chung nhiều ngày như vậy, hắn sớm đã không còn là sát thủ lãnh huyết vô tình, hắn đã học được cách cười, học được cách đối tốt với nàng.

Hắn ôn nhu nhìn nàng, thân thủ muốn sờ gương mặt tuyệt mỹ đang ngủ, hắn muốn cảm nhận được sự tồn tại của nàng là thật, xác định đó không phải là giấc mơ. Lại sợ đôi tay chai sạn thô ráp do cầm kiếm của mình làm đau da thịt vô cùng mịn màng của nàng. Bàn tay do dự giữa không trung...

“ Đường đường là thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Dạ lại run tay run chân như thế, việc này truyền ra ngoài chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Vô Dạ không cần nhìn cũng biết người tới là ai? Nữ tử xinh đẹp trước mắt chính là người cùng hắn luyện võ, cùng hắn giết người, xem như là tiểu sư muội của hắn. Có ai nghĩ đến, một nữ tử xinh đẹp như vậy ở trên giang hồ là người gặp người sợ, làm cho nam tử khắp thiên hạ rơi vào mê hoặc Mị Ảnh. Sở dĩ xưng là Mị Ảnh, không chỉ do khinh công độc nhất thiên hạ, giống như quỷ mị, mà còn do nhan sắc của nàng, nam tử thấy nàng, đều cam tâm tình nguyện vì nàng mà chết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước giờ nàng chưa bao giờ thất thủ.

“ Người tới đây làm gì ?”

“ Dĩ nhiên là đến xem thương thế của sư huynh thân yêu đã tốt lên chưa?”

“ Vết thương của ta cũng phải cảm ơn người ban tặng.” Nếu không phải nàng hạ dược trong rượu, hắn sao có thể bị thương? Cũng phải trách mình quá tin tưởng nàng, mới trúng mai phục như vậy .

“ Ta cũng không phải cố tình.” Nguyên bản muốn giáo huấn hần một chút. Nàng trách hần, trách hần cũng không liếc nhìn nàng một cái, nàng đẹp như vậy, nam tử khắp thiên hạ nàng xưa như xưa vệt, vì sao người duy nhất nàng để ý lại không thèm nhìn nàng một cái. Cũng lạ là hần không đem lời ngon tiếng ngọt dỗ dành an ủi nàng.

“ Ta biết.” Thủ đoạn đối phó người của Mị Ảnh hần sao lại không biết ? Vô công của hần mặc dù cao hơn nàng, nhưng luận về tâm kế lại không bằng nàng, nếu không một tiểu cô nương như nàng sao có thể giết sư phụ dạy bọn họ vô công. Tuy nhiên người kia quả thực đáng chết.

“ Nữ nhân này là ai ?” Nàng chưa bao giờ thấy Vô Dạ đối với một người ôn nhu như vậy, cơ hồ lại rất cẩn thận. Nói thật, nàng đổ kị với nàng ấy!

“ Không liên quan đến ngươi !” Hần luôn dùng ngữ khí lạnh như băng đối với nàng !

“ Người... động tình ?” Mị Ảnh thử thăm dò hỏi. Vô Dạ không có bất kỳ biểu tình gì. Nhưng nàng nhìn đã hiểu, bởi vì nàng và hần là cùng một loại người. Nhất định không được đối với ai động tình, nay hần lại động tình. “ Người không biết loại người như chúng ta tối kỵ chính là yêu sao ?” Yêu, khi xuống tay sẽ không dứt khoát tuyệt tình, rất có thể sẽ chết trong tay người khác.

“ Người không phải cũng động tình sao ?” Mị Ảnh thích hần, hần đã sớm biết.

Mị Ảnh đơn giản thừa nhận: “ Ta có, ta yêu thương ngươi !” Yêu thì yêu, nàng Mị Ảnh không sợ người trong thiên hạ biết, nếu Vô Dạ có thể cùng nàng ở một chỗ, nàng nguyện ý cùng hần sống một cuộc sống bình thường qua ngày. Cho dù là cơm rau dưa, nàng cũng vui vẻ chấp nhận.

“ Ta không yêu ngươi.” Vô Dạ cũng thực thẳng thắn.

“ Người yêu nàng ?” Mị Ảnh giận dữ chỉ vào Vũ Tình vẫn còn đang trong mộng.

“ Đúng.” Ngoại trừ Vũ Tình, hần có thể cho bất luận kẻ nào biết.

Vừa gặp sự cố Bi sửa lại oy nha^^

“ Vậy thì, nàng không thể không chết.” Mị Ảnh thì triển khinh công bay về phía Vũ Tình đang nằm trên giường. Khi sắp tới gần giường, nàng thế nào cũng không thể đến đủ gần. Quay đầu nhìn lại, thấy chân mình đang bị Vô Dạ nắm lấy.

“ Ta không cho phép ngươi thương tổn nàng.” Vô Dạ kiên quyết kéo nàng xuống.

Mị Ảnh vung hai tay áo lên, xuất ra vũ khí tùy thân của mình, bảo đao xoay tròn đến trước mặt Vô Dạ. Vô Dạ sử dụng kiếm ngăn lại, thanh kiếm nhanh chóng được rút ra. Nói đến, đây là lần đầu tiên bọn họ chính thức giao đấu.

Tiêu Vũ Tình đột nhiên trở mình một cái, Vô Dạ sợ đánh thức nàng, nắm lấy Mị Ảnh bay ra cửa sổ.

“ Nửa đêm, cãi nhau cái gì ?” Vũ Tình kích động ngồi dậy, trước mắt một mảnh yên tĩnh, không có một cái tiếng vang. Liền tiếp tục nằm xuống, nàng còn đang bận ở trong mộng dạy Ngạo Tuyết tiếng anh.

Sau khi đáp xuống đất, Mị Ảnh giãy khỏi sự kiềm chế của Vô Dạ, “ Kiếm của ngươi còn không có sát khí.” Hắn có lẽ đã không còn thích hợp làm sát thủ.

“Không cho phép đụng đến nàng, nếu không ta sẽ không buông tha ngươi.”

“ Ngươi tính ‘không buông tha ta’ như thế nào ? Nếu ta giết nàng, ngươi sẽ thế nào ?” Nàng không tin cảm tình mười mấy năm qua lại không bằng một Tiêu Vũ Tình.

“ Ta sẽ giết ngươi.” Vô Dạ lộ ra hàn quang (ánh mắt lạnh lùng). Vũ Tình là người đầu tiên cho hắn ấm áp, hắn sẽ dùng sinh mạng của mình để bảo hộ nàng.

“ Vô Dạ, ngươi sẽ phải hối hận vì lời nói hôm nay của mình.” Mị Ảnh nhìn hắn thật sâu một cái, rồi biến mất ở phía chân trời.

Vô Dạ có dự cảm không tốt, không có ai hiểu Mị Ảnh bằng hắn. Nàng là người nói được thì làm được, chỉ cần là việc nàng muốn làm, vô luận là dùng thủ đoạn gì, ti tiện cũng được, xấu xa cũng thế, nàng nhất định phải làm được.

Trên phố xá rộn ràng nhộn nhạo, một đám tiểu hài tử ngồi vây quanh nhau, nắm tay nhau hát: “ Giang sơn đẹp nhiều như vậy kiêu, dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng...”

Tiêu Vũ Tình hôm nay khó khăn lắm mới tránh được một đám người giám thị dẫn Lam Nhi đi dạo phố, không nghĩ tới lại kinh ngạc ngoài ý muốn: “ Lam Nhi, bọn họ hát không phải là “Niệm nô kiêu” hôm diễn xuất ta hát sao ?”

“ Đúng vậy tiểu thư, khúc ca này bây giờ đã rất nổi tiếng. Mọi người đều thi nhau hát khúc ca này. Mặc dù khúc ca sau tiểu thư hát mọi người nghe cũng rất dễ chịu, nhưng nghe không hiểu tiểu thư hát gì, nên cũng không hát theo. Còn nữa tiểu thư có phát hiện không, trên đường có thật nhiều nữ tử mặc quần áo mà tiểu thư cải tạo. Nghe nói tiệm trang phục giúp tiểu thư may quần áo hiện nay náo nhiệt vô cùng.” Lam Nhi vô cùng vui vẻ líu ríu nói cứ như một con chim sẻ nhỏ.

Không nghĩ rằng ở hiện đại nàng ca hát cũng không nổi danh lắm, đến cổ đại lại có thể trở thành ‘ ca thần’, Vũ Tình thích thú vô cùng.

“ Tiểu thư, hiện tại thanh danh của ngươi lan truyền rất nhanh, mọi người đều rất thích ngươi a! Có thể thấy mặt ngươi là vinh dự rất lớn.”

Cổ đại cũng có theo đuổi thần tượng ?

Bên cạnh có một cô nương bán rau tinh mắt phát hiện nàng, hét lên một tiếng: “ A... Tiêu Vũ ! Mọi người mau nhìn, Tiêu Vũ ở đây này...” Tiếng hét chói tai của nàng lập tức kéo theo nhiều ánh mắt nhìn qua, mọi người cùng một lượt mà lên, vây quanh Tiêu Vũ Tình, chen nhau mà nói: “ Tiêu Vũ cô nương, ta rất thích khúc ca của ngươi...”

“ Quần áo ngươi thiết kế rất xinh đẹp...”

“ Có thể thiết kế cho ta một bộ không ?”

“ Ngươi có thể dạy ta hát không ?”

“ Ta rất sùng bái ngươi...”

Mọi người càng nói càng kích động...

Tiêu Vũ Tình từ trước đến giờ chưa trải qua tình cảnh này, nhất thời choáng váng. Hiện tại nàng mới hiểu được đằng sau ánh hào quang của các ngôi sao trên TV là những dòng lệ đau khổ, hạnh phúc không bằng một con chuột gặm bánh bao trong bóng đêm.

Lam Nhi dĩ nhiên cũng bị choáng váng, nhìn đám người vây quanh tiểu thư, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải? Vẫn là Tiêu Vũ Tình phản ứng nhanh, thừa dịp khe hở kéo nàng bỏ chạy.

Đám người phía sau vẫn không bỏ cuộc đuổi theo, không những thế người còn có xu thế tăng lên.

Thật vất vả mới thoát khỏi truy binh, Tiêu Vũ Tình chạy đến thở hồng hộc, đến lúc nhìn lại thì không biết mình đang ở đâu. Trước mặt một đám nam nhân lúc ẩn lúc hiện, bộ dáng thập phần kích động, có vui sướng, có uể oải, có miệng còn mấp mí lời thô tục, thanh âm hò hét liên tiếp, náo nhiệt vô cùng.

“Lam Nhi, đây là chỗ nào vậy?” Sẽ không chạy đến chỗ của bọn trộm chứ?

“Tiểu thư, chúng ta mau rời khỏi đây đi, đây là sông bạc.” Nơi này long xà hỗn tạp, tiểu thư là một thân nữ nhi chắc chắn sẽ chịu thiệt.

“Sông bạc? Thú vị!” Tiêu Vũ Tình hưng phấn nhảy lên tiến vào trong đám người.

Trên bàn bày ra một đồng quân cờ, đám người kia đang đổ chắn lẻ. Nhà cái vừa lắc nhanh vừa hô to: “Đặt xong rút tay, đặt xong rút tay.”

Vũ Tình quan sát tình hình một chút, phát hiện đa số mọi người đều đặt chắn. Nàng cố tình hô to đặt ngược lại: “Ta đặt lẻ.”

Một giọng nữ thanh thúy ở trong phần đông giọng nam tăng tục có vẻ cực kỳ không phù hợp, một nam tử bề ngoài bên cạnh liếc nàng một cái, cười khẩy: “Tiểu cô nương, về nhà thêu hoa vẫn tốt hơn.”

Thêu hoa? Nói thật, nàng không biết làm. “Luật pháp có quy định nữ nhân không thể vào sông bạc sao?” Đồ nhỏ ..., Tiêu Vũ Tình vùng tiền như rác, một lần ra tay là năm ngàn lượng.

Lập tức trở nên ồn ào, có người kinh ngạc đối với hào khí của nàng, có kẻ cười cợt, vừa nhìn là biết nàng không biết đánh bạc.

Nhà cái vui mừng trong lòng, khó có thể gặp được một con dê béo như thế này, nếu không giết nàng một chút thì thật có lỗi với chính mình. Nhà cái tay chuẩn bị mở đáp án.

Vũ Tình nhanh chóng đánh gãy hân: “Chờ chút, để ta mở.”

Nhà cái nghe vậy sắc mặt đột ngột thay đổi, nhưng lại không thể phản bác. Dù sao yêu cầu của khách nhân đưa ra là hợp lý.

“Không cho ta mở? Ta đây sẽ nghi ngờ là ngươi không công bằng nha.” Tiêu Vũ Tình vừa nói xong, lập tức khiến mọi người ồn ào. Bị tình thế bắt buộc, nhà cái chột dạ đảo mắt vài vòng, chậm rãi rút tay ra.

Vũ Tình nở một nụ cười đắc thắng, bàn tay tinh tế trắng nõn mở nắp. Nhà cái nổi giận cầm lấy quân cờ để lên tấm trúc. Rất nhiều người vây lại xem, giúp nhau hô số.

“Mười, mười một... Năm mươi mốt, năm mươi hai, năm mươi ba...”

Cuối cùng, con số cuối cùng tính xong...

“Tiểu thư, chúng ta thắng rồi.” Lam Nhi cao hứng lôi kéo Vũ Tình nhảy lên.

“Cám ơn!” Vũ Tình tiếp nhận tiền.

Nhà cái mặt đen một mảnh không cam tâm đưa tiền cho các nàng, kèm theo là ánh mắt khinh thường. Chẳng biết hôm nay xui xẻo gì lại gặp phải hung thần. Bất quá tiểu cô nương này vẫn còn hảo tâm, chừa cho hân một con đường sống.

Tiêu Vũ Tình vẫn còn ở trong thắng lợi, không hề biết là có hai người đang nhìn nàng, từ từ tiến lại một chỗ. Diện mạo hai người này cũng có chút kỳ lạ. Một người vừa cao vừa gầy, một người vừa lùn vừa béo, hơn nữa đầu lại còn bị hói. Giống như một hoang mạc khô cạn muốn mọc vài cái cây cũng không dễ dàng.

Vừa nãy gặp sự cố, Bi post c31.2 nhưng ko hiểu sao nó lại chèn vào c31.1 còn c31.1 thì mất tiêu lun =.= Bi sửa lại oy nha ^^

32. Chương 32

Ngạo khí hoàng phi chương 32 Edit: TuyetTinh Beta: bichan

Tiêu Vũ Tình vẫn còn ở trong thắng lợi không hề biết là có hai người đang nhìn nàng, từ từ tiến lại một chỗ. Diện mạo hai người này cũng có chút kỳ lạ. Một người vừa cao vừa gầy, còn một người vừa lùn vừa béo, đầu lại còn bị hói. Giống như một hoang mạc khô cạn muốn mọc vài cái cây cũng không dễ dàng.

“Đại ca, huynh xem nữ tử kia có giống với người mà Vương gia cần tìm không?” Tên gầy khom lưng nói.

“Có điểm giống, nàng hình như là cô nương của Yên Vũ lâu. Là hoa khôi gần đây danh chấn kinh thành, người Vương gia muốn tìm sao có thể là cô nương của Yên Vũ lâu? Ai cũng biết Tam Vương gia là người không bao giờ lui tới phố hoa.” Khắp các phố phường cho đến các vỉa hè, nghe nhầm đồn bậy, đem Tiêu Vũ Tình truyền thành thần, cơ hồ biến thành tiên nữ hạ phàm.

Tên gầy vẫn chưa từ bỏ ý định: “Nhìn nàng thật sự là rất giống, quả thực rất giống với miêu tả của Vương gia. Đại ca, huynh phải biết rõ điều này nha, Vương gia treo giải thưởng là 10 vạn lượng a, tận 10 vạn lượng đó! Nếu đó thật là nàng, chúng ta sẽ phát tài.” Dù không vì tiền, thì cũng tìm được người cho hấn. Vương gia tuy là người của triều đình, nhưng trên giang hồ cũng có uy vọng rất lớn. Ngay cả đương kim minh chủ võ lâm cũng từng bị bại trên tay hấn. Tên gầy là fan siêu cấp của hấn. Có thể vì thần tượng mà cống hiến sức lực là vinh hạnh của hấn.

“Cái này... Ta đến Cẩn Vương phủ. Người theo dõi nàng...” Tên mập do dự một chút, không có cách nào khác, sức mạnh của đồng tiền quá lớn, có nhiều người đã chết vì tiền, vì tiền mà chết.

“Được. Đại ca, người đi nhanh lên. Nữ tử này thông minh như vậy, ta sợ nàng sẽ phát hiện ra ta.”

Ra khỏi sông bạc, Tiêu Vũ Tình đem tất cả tiền chia cho ăn mỳ, khiến một đám ăn mỳ cảm động đến rơi nước mắt, đem nàng biến thành Bồ Tát sống. Đối với tiền bạc, Tiêu Vũ Tình không bao giờ keo kiệt, dù sao sống không mang theo mà chết càng không thể mang theo.

“Tiểu thư, sao người biết xúc xúc là lẽ?” Chẳng lẽ tiểu thư là Tôn Ngộ Không chuyển thế, mắt có thể nhìn xuyên mọi thứ. Mọi người đều nói đồ mười chín thua, sao tiểu thư lần nào cũng thắng lợi? Lam Nhi rất cục nịnh không được liền hỏi.

“Ta làm sao mà biết?” Trí nhớ của ta cũng không tốt như vậy, nếu như em họ Ngạo Quân của ta ở đây, có lẽ phần thắng sẽ lớn một chút. Ngạo Quân đối với binh pháp mưu lược thập phần nghiên cứu, lại kế thừa sản nghiệp của mẹ nàng, ngang ngược trong giới xã hội đen. Hiện tại nàng đã là lão đại của băng đảng lớn nhất ở chỗ ta.

“Vậy là do tiểu thư may mắn?” Thật thất vọng, còn tưởng tiểu thư là người luôn làm người khác kinh ngạc.

“Đương nhiên không phải. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Lam Nhi, muội chẳng lẽ không phát hiện trên mặt bàn tiền của những người khác cộng lại cũng không nhiều bằng một mình ta sao? Còn có, ngón tay cái của nhà cái bị cong.”

Lam Nhi nhớ lại một chút, tình huống lúc đó quả là như vậy: “Lam Nhi vẫn không hiểu.” Không phải là nàng ngốc, mà là do tiểu thư quá thông minh.

“Ngón tay hấn bị cong, là vì bên trong đang giữ quân xúc xúc. Khi chúng ta chưa đặt cược, rất nhiều người đặt chặn, cho nên hấn sẽ dễ xúc xúc là số lẻ, cũng đã động tay động chân, nhưng hấn không nghĩ tới việc ta đột nhiên đi ra đặt cược. Hấn cũng chỉ còn thừa dịp mở nắp mà cầm quân cờ trong tay bỏ vào hoặc lấy ra một viên. Bởi vì chỉ cần ăn của ta, cho dù chung tiền cho những người khác, hấn vẫn là ăn.”

“Cho nên tiểu thư mới nói muốn tự mình mở nắp.” Tiểu thư thật là thông minh, nàng so ra vạn vạn kém hơn nhiều. “Nhưng tiểu thư vì sao không vạch trần bọn họ, đưa bọn họ ra trước pháp luật?”

“Thắng tiền là được rồi, người ta cũng chỉ là kiếm bát cơm thôi. Bọn họ cũng có ép buộc người khác đánh bạc đâu. Cái này, gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyên đánh một người nguyên đau. Cần gì đem người ta đuổi tận giết tuyệt?”

Lam Nhi đơn thuần trong một lúc cũng không hiểu được nhiều như vậy, chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng gật cái đầu. Nàng thật muốn hỏi Chu Du và Hoàng Cái là ai? [1]

Chợt nghe tiếng rao của người bán xôi mít quả, hai mắt Tiêu Vũ Tình đột nhiên tỏa sáng, “Lam Nhi, hình như có người bán xôi mít quả, ta muốn ăn.” Bộ dáng giống như tiểu hài tử đòi kẹo làm người ta buồn cười.

“Chúng ta đâu có tiền?” Tiền đều đã đem cứu tế cho ăn mày, tiểu thư chỉ biết cứu tế cho người khác, cũng không biết phải lấp đầy bụng của mình rồi nói. Lam Nhi thật sự rất bất mãn với vị tiểu thư không hề có ý thức quản lý tài sản này. Sau khi được Tiêu Vũ Tình vất vả cần cù dạy dỗ, lá gan của Lam Nhi cũng càng ngày càng lớn, với lại nàng đang ở độ tuổi tùy hứng cùng nghịch ngợm, không hề khúm núm liên biến mình thành nô tỳ.

Vũ Tình vô cùng thân thiết kéo tay nàng, làm nũng nói: “Lam Nhi tốt của tỷ, tỷ biết muội nhất định là có lưu lại một ít mà, đúng không nào?” Lam Nhi chính là bà quản gia tiêu chuẩn, nếu không có bà quản gia này, chỉ sợ nàng đã sớm chết đói đầu đường xó chợ rồi.

Lam Nhi bị bộ dạng giả đáng thương của nàng làm cho nở nụ cười, giơ tay đầu hàng: “Được rồi, được rồi, muội đi mua.” Tiểu thư có khi trấn định như cao nhân thế ngoại, có khi lại y như tiểu hài tử chưa lớn.

“Chờ một chút, nhớ phải mua cho Vô Dạ nữa nha.” Vô Dạ hẳn nhất định chưa ăn qua, thử tưởng tượng bộ dáng cảm động của hắn xem, có khi nào khóc luôn không?

Lam Nhi vừa mới bước được mấy bước liền quay lại, nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư, người sao lại tốt với Vô Dạ công tử như vậy?” Tiểu thư sẽ không thay lòng đổi dạ chứ? Hoàng Thượng với Vương gia làm sao bây giờ?

“Hắn là bạn tốt của ta thôi, nhanh đi mua. Ta thêm chịu không nổi rồi.” Vũ Tình thúc giục.

“Được rồi, tỷ ở đây chờ muội, không được đi chỗ khác.” Tiểu thư y như tiểu hài tử luôn làm cho người khác phải lo lắng.

“Tuân lệnh, bà quản gia.” Vũ Tình nhanh chóng đẩy nàng đi, bằng không không biết nàng còn lải nhải đến năm tháng nào, xôi mít quả của nàng đến khi nào mới được ăn. Trước giờ không phát hiện thì ả Lam Nhi phiền đến như vậy, từ sau khi ra cung, Lam Nhi liền trở nên sáng sủa rất nhiều, có lẽ đây mới là bản tính của nàng. Lễ giáo phong kiến quả là cái máy tàn phá nhân tính, hy vọng sau này nàng đều có thể vui vẻ như vậy.

Khi Lam Nhi cầm xôi mít quả trở về, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Vũ Tình. Trong lòng nảy lên một dự cảm không tốt, mít quả trong tay phân tán mỗi xôi một nơi.

[1]: Chu Du, tên tự là Công Cẩn (瑾), là danh tướng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Hoàng Cái (?-?) tự Công Phúc là vị tướng quân đội của nhà Đông Ngô sống vào cuối đời Hán, đầu đời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trá hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó. Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Tưởng Cán đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trá hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo rồi định kéo đi giết Tào Tháo nhưng bị Trương Liêu bắn 1 mũi tên té xuống nước may nhờ có Hàn Đương cứu thoát chết.

Thực sự là Bi đang tự kỷ nặng >”< 1 nửa c4 và 1 nửa đầu c5 của bi bị mất trắng oy T^T ko phải wên lưư mà file bị lỗi nên window tự động xóa >”< trời ạ, đen đến thế là cùng, giờ bi đang cố gắng type lại, nhưng

hôm nay chắc sẽ post muộn nha mọi ng’.

Ánh mặt trời mãnh liệt rọi xuống một đám người như muốn nướng chín họ, nóng bức làm người khác phải khó chịu. Từ Quan Thiên – môn chủ Thánh Kiếm môn bưng một chén rượu lên, đổ hết vào cái miệng to, sai người mang cái túi đến giữa hạ đường mở ra.

Tiêu Vũ Tình được giải thoát ra khỏi bóng tối, chậm rãi thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, đập vào mắt là một nam tử có bộ râu quai nón, không khỏi nhíu mày.

Từ Quan Thiên kinh diễm với mỹ mạo của nàng, mắt trừng lớn, miệng há ra, nhất thời không nói nên lời. Cứ nghĩ nữ thần của lòng mình là người đẹp nhất thế giới, không ngờ rằng trên thế gian còn có người đẹp hơn. Tiểu mỹ nhân này, giết nàng cũng có chút luyến tiếc.

Ánh mắt thêm nhỏ dài càng làm cho Tiêu Vũ Tình thêm chán ghét, chậm rãi từ trong túi đứng lên, lạnh lùng nhìn hấn.

Ánh mắt tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương làm thức tỉnh Từ Quan Thiên: “ Quả là tuyệt thế mỹ nhân, xem ra lời đồn cũng không sai. Nhưng tại hạ có điều thắc mắc, tại sao cô nương không phản kháng?” Nếu đổi lại là người khác bị bắt cóc, thế nào cũng giãy dụa kêu la cầu cứu, nhưng nàng không như vậy, không những không khóc không làm ồn, ngược lại còn rất trấn tĩnh tự nhiên.

“ Người bắt cóc ta, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha ta, ta phản kháng còn có tác dụng sao?” Võ công không bằng người, khí lực không bằng người, phản kháng chỉ làm lãng phí sức lực thôi, một chút suy nghĩ kinh tế như vậy nàng vẫn phải có.

“ Rất can đảm.” Từ Quan Thiên thật tâm tán thưởng, nữ nhân bình thường đều không có đầu óc, chứ đừng nói đến gan dạ sáng suốt. Một chút chuyện nhỏ nhỏ cũng có thể khóc đến ba ngày ba đêm, nhưng nàng lại thật can đảm... Không, có thể nàng chỉ cố chống đỡ thôi, còn bên trong chắc là đang sợ tới mức hồn lìa khỏi xác đây? “ Hôm nay cả gan thỉnh cô nương đến đây là muốn mượn một thứ của cô nương.”

“ Cái gì vậy?” Nàng thú thật là không có cái gì có thể cho hấn mượn được, nhưng nếu hấn thực sự cần, mà vừa vặn nàng lại có, hơn nữa đối với nàng lại không phải là thứ quan trọng, nàng có thể cho hấn mượn.

“ Mượn cái đầu của cô nương.” Từ Quan Thiên không nhanh không chậm nói.

Vũ Tình hừ lạnh một tiếng: “ Hừ, ta cho người mượn cái đầu này, nhưng không biết người dùng làm gì?” Nói đùa, nàng mặc dầu hào phóng, nhưng cũng không hào phóng đến nỗi cho người khác mượn cái đầu này, nàng vẫn còn yêu cái mạng mình lắm.

“ Cô nương có yêu cầu gì cứ nói, nếu cô nương còn có thân nhân hay con nhỏ ở nhà, tại hạ nguyện ý thay cô nương chiếu cố.” Vô duyên vô cớ lấy mạng người ta quả là không thể nói nổi. Nhưng vì ôm mỹ nhân về, độc bá giang hồ, hấn không thể không làm tiểu nhân một lần.

Giết người, còn giúp nàng chiếu cố thân nhân, đây là lý lẽ của quốc gia nào? Nghe những lời hấn nói, Vũ Tình lắc đầu cười nhạt: “Thân nhân của ta ta có thể tự chiếu cố, không cần đại hiệp phải quan tâm.” Nghĩ nàng vô cớ đi vào cái nơi xa lạ này, nếu tính ra thì cũng chỉ có một “người cha” mà thôi, Tiêu gia đầu người đơn bạc a!

“ Cô nương không bận tâm? Người cho rằng hôm nay còn có thể ra khỏi đây?” Chỉ là một nữ tử yếu đuối, hấn còn không để trong mắt. Hấn nháy mắt ra hiệu, bọn thủ hạ liền đặt đao lên cổ Vũ Tình. Trong lòng Vũ Tình bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, có chết cũng phải chết có tôn nghiêm. Nhưng mà... người ta còn chưa muốn chết, có ai tới cứu người ta không?

Trong ý tứ của Từ Quan Thiên, tự bản thân hấn cũng không muốn giết ta, huống hồ ta với hấn ngày xưa không có thù, gần đây cũng không có oán, hấn không thể không có lý do mà muốn giết ta. “ Khoan đã, ta muốn biết ai sai người giết ta?”

“ Cô nương người không cần phải hỏi, người, không có tư cách hỏi đến nàng.” Từ Quan Thiên thất thần nói. Rơi vào hồi tưởng: Ở đại hội võ lâm, khi hắc y nữ tử kinh diễm kia vừa xuất hiện, đã khắc sâu vào tâm trí hấn, nay nàng có việc cần làm, sao hấn có thể vì ngại mà không vượt lửa qua sông, làm sao có thể chối từ? Nữ tử trước mặt cũng chỉ là một nữ tử bình thường, có thể gặp chung với nàng sao.

Mắt chó nhìn người thấp! [Bi: ối giờ, câu này hay] Tiêu Vũ Tình ở trong lòng coi thường hấn thêm vài phần. “Nàng nhất định là một vị cô nương, hơn nữa còn là một cô nương dung mạo kiều diễm.” Từ vẻ mặt của Từ Quan Thiên, nàng có thể kết luận. Nhưng rốt cuộc là vị cô nương nào có thể làm cho nam tử vì nàng mê mết, lại có thâm cừu đại hận với mình.

“Người làm sao biết?” Nữ tử này thật thông minh. “Mặc kệ người làm sao mà biết được. Người không thể không chết.” Không dám cùng nàng nói tiếp, chỉ sợ nói thêm gì nữa sẽ bị tài trí thông minh của nàng thuyết phục, càng ngày càng luyện tiếu giết nàng. Nhưng vì người hấn thương yêu, hấn cũng đành bất đắc dĩ giết nàng.

Từ Quan Thiên đoạt một thanh đao từ trong tay thủ hạ, hướng tới cổ của Vũ Tình mà chém. Tiêu Vũ Tình thống khổ nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón tử thần.

“Dừng tay.” Chợt nghe âm thanh hét lớn của một nam tử. Thanh đao trong tay Từ Quan Thiên không biết vì sao gãy làm hai mảnh.

Tks TuyetTinh tỷ!!!

33. Chương 33

Ngạo khí hoàng phi chương 33 Edit: TuyetTinh Beta: bichan

Bi đang phởn.....=)))))) Sau 1 ngày giờ vất vả, cuối cùng cũng tìm được raw của NKHP mà không bị đặt VIP*tung bóng nào (^o^)/ * Tác giả thật là, đặt VIP làm chi nhĩ >”<. Hơ hơ, vậy các tình iêu khỏi lo rồi, giờ đọc tr nhe ^^

Cái này, đáp án là Cẩn Hiên ca nhé =))))))

“Dừng tay.” Chợt nghe âm thanh hét lớn của một nam tử. Thanh đao trong tay Từ Quan Thiên không biết vì sao gãy làm hai mảnh.

Nghe vậy, Vũ Tình rất nhanh xoay người, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Cẩn Hiên uy phong凛凛 xuất hiện trước mặt nàng, hình tượng trong phút chốc cao lớn hơn rất nhiều. Mà ở trong mắt Cẩn Hiên cũng chỉ có một mình Tiêu Vũ Tình. (TuyetTinh: aiz...anh này si tình quá >.< ngưỡng mộ Tình tỷ tỷ ghê...)

Người của Thánh Kiếm môn tiến lên ngăn cản người mới tới, đại đệ tử nghiêm mặt nói: “Người là người nơi nào, Thánh Kiếm môn là nơi người muốn đến là đến sao?” Thánh Kiếm môn tuy không bằng các đại môn phái như Võ Đang, Thiếu Lâm, nhưng trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, Từ Quan Thiên là người hào sảng trọng nghĩa, người trên giang hồ cũng phải kính trọng.

Y Thiên xuất ra lệnh bài, Y Hàn nói: “Cẩn Vương gia ở đây! Còn không mau quỳ xuống.”

Đôi mắt ung lợi hại của Cẩn Hiên đảo qua Từ Quan Thiên, khí thế uy nghiêm, hàn quang凛凛 như thế, làm Từ Quan Thiên không khỏi run một cái. Nghe đến hấn là Cẩn vương gia danh chấn giang hồ, uy chấn sa trường, không kịp suy nghĩ, nhanh chóng quỳ xuống lạy: “Thảo dân tham kiến Vương gia.”

Mọi người thấy chưởng môn quỳ xuống, bọn hạ nhân không thể không quỳ theo, trăm miệng một lời nói: “Vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...”

Cẩn Hiên trực tiếp lướt qua bọn họ, đi đến trước mặt Vũ Tình, “Thực xin lỗi, ta tới trễ.” Thật không dám tưởng tượng nếu hấn tới trễ một bước sẽ phát sinh chuyện gì? Nếu hấn vĩnh viễn mất đi nàng, hấn sẽ trở thành thế nào? Chỉ biết một điều duy nhất rằng, hấn tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã làm tổn thương nàng. (TuyetTinh: a...a...a...Cẩn ca ca ta muốn gả cho chàng a...Bi: oái, tỷ sao độc chiếm được, soái ca là “của chung” đó =))))

Vũ Tình sau khi ổn định lại, cười cười nói: “ Không trễ, không trễ, đến vừa đúng lúc. Nói cho người biết, ta có dự cảm, chắc chắn sẽ có người đến cứu. Chỉ không ngờ là người, người nói xem, chúng ta có phải có thần giao cách cảm không?”

Cẩn Hiên thở dài một hơi, sững nình nói: “ Người nha, thật không biết tự bảo vệ mình.” Thật không ngờ nàng dưới tình huống này cũng không có một chút sợ hãi.

“Có người bảo vệ là tốt rồi.” Vũ Tình vô cùng thân thiết kéo tay hân, một bộ dáng làm nũng. Cố tình cho Cẩn Hiên hưởng thụ! (TuyetTinh: Tình tỷ à tỷ ko yêu người ta thì đừng có làm người ta hy vọng chứ. Aiz.. thật khổ cho Cẩn ca ca mà T_T)

“ Lỡ như ta không có ở bên cạnh người, thì phải làm sao bây giờ?” Lấy thân phận gì, lấy lập trường gì mà bảo vệ nàng? Là bằng hữu, tri kỷ, hoàng đệ hay là thần tử?

“ À... cái này...” Vũ Tình suy nghĩ một chút: “ Ta nghĩ bộ dạng ta cũng đã đủ để xin lỗi rồi nha, vừa ra khỏi cửa là có người muốn giết ta.” Nàng tự nhận là không đắc tội với người nào, trước mặt là Từ Quan Thiên vốn muốn giết nàng thì nàng không hề quen biết, rốt cuộc là ai muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Cẩn Hiên mặt lạnh chuyển sang Từ Quan Thiên: “ Nói, là ai hạ lệnh?”

Từ Quan Thiên đỏ mặt lạnh, không ngờ nữ tử này lại quen biết với Cẩn Vương gia, thoát nhìn có vẻ rất quen thuộc. Vương gia hình như rất thương yêu nàng. Cứ tưởng rằng chỉ đơn giản giết một cô nương trời gà không chặt, không ngờ dính vào cả Vương gia, nhưng hân không thể nói ra người kia: “ Vương gia, thứ cho thảo dân không thể nói.”

Y Thiên rút kiếm ra, đặt trên cổ của Từ Quan Thiên, nói: “ To gan, người ngang nhiên dám coi thường Vương gia?” Ngay cả Tiêu quý phi Hoàng Thượng sùng nhất, Vương gia yêu nhất cũng dám giết, thật sự là không muốn sống nữa.

Từ Quan Thiên sắc mặt có chút e ngại, lại không muốn mất uy nghiêm trước mặt đệ tử: “ Vương gia xin tha tội, thảo dân không thể nói.”

Tên si tình này làm Tiêu Vũ Tình phải nhìn hân với cặp mắt khác xưa, vì bảo vệ người mình thương yêu, dù chết cũng không khai ra tên nàng, vẫn có thể xem đây là một vị hảo hán.

Cẩn Hiên thần nhiên quét mắt liếc hân một cái, nói: “ Thánh Kiếm môn lập phái cũng hơn một trăm năm rồi?”

“ Đúng vậy. Vương gia!” Không biết Vương gia hỏi vậy có dụng ý gì. Cứ tưởng rằng hân sẽ đem chuyện này ép hỏi đến cùng, Từ Quan Thiên thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“ Nếu như trong một đêm tiêu tán, người nói sẽ như thế nào?” Cẩn Hiên hí hai mắt lại, tản mát ra hơi thở nguy hiểm. (TuyetTinh: ai da ca thật độc ác nha >.< nhưng ta thích hắc hắc)

Có đánh chết Từ Quan Thiên cũng không ngờ vương gia lại nói vậy, vội dập đầu cầu xin: “ Vương gia tha mạng!” Hân có thể vì người mình yêu mà chết, cũng không muốn làm liên lụy trên dưới mấy trăm mạng người của Thánh Kiếm môn, càng không muốn cơ nghiệp của tổ tông bị hủy. Nơi ấy cũng có người hân yêu, có thê tử của hân, có hài tử của hân. Hân biết Vương gia nói được sẽ làm được, trong con mắt người quyền quý, mạng người giống như chuyện vặt, làm sao có thể để bọn thảo dân này ở trong lòng.

“ Có nói hay không?” Cẩn Hiên đã nhẫn nại đến cực hạn. Chuyện khác có lẽ còn có thể thương lượng nhưng liên quan đến Vũ Tình, hân tuyệt đối sẽ không để cho kẻ ẩn nấp trong một nơi bí mật, như nhon ngoài vòng pháp luật, tùy lúc tùy nơi ám hại nàng.

“ Thảo dân nói, thảo dân nói là được. Là ‘ Lãnh mỹ nhân’ Mỹ Ảnh trên giang hồ tuyên bố, vô luận là ai chỉ cần giết Vũ Tình cô nương của Yên Vũ lâu, nàng liền gả cho người đó, cũng tặng ‘ Vô Ngân kiếm pháp’ mà mọi người trong giang hồ mơ ước. Tại hạ vì tương tư Mỹ Ảnh cô nương từ lâu, nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn này, mạo phạm Tiêu cô nương. Tại hạ không biết Tiêu cô nương là người của Vương gia, nếu biết, chắc chắn sẽ không đụng đến nửa sợi tóc của cô nương. Mong Vương gia suy xét mọi việc.” Cho dù không phải hân, cũng sẽ có người khác, hân chẳng qua bất hạnh làm chim đầu đàn mà thôi. Không cần vì một

mỹ nhân mà đưa tới họa diệt môn, quả thật rất xin lỗi Mị Ảnh cô nương. [Bi: ày, loại này, ta đá, ta đá, ta khinh, ta khinh... >”<]

Cẩn Hiên quay đầu nhìn về phía Vũ Tình, không cần nói, nàng cũng biết hắn muốn hỏi gì. Nhưng nàng quả thật không biết Mị Ảnh là ai, thậm chí ngay cả tên của nàng cũng chưa từng nghe nói qua, lại càng không biết nàng vì sao lại muốn giết mình nhanh chóng như vậy.

“ Ta chưa từng nghe nói qua cái tên Mị Ảnh. Đây, Đại Hồ Tử [Bi: nghĩa là Râu lớn hay Râu xồm ^^] người có biết vì sao nàng muốn giết ta hay không?” Không biết tên của Từ Quan Thiên, nàng chỉ còn cách gọi một cái biệt danh.

Từ Quan Thiên kinh ngạc nhìn một chút, không biết Đại Hồ Tử mà nàng nói là người nào?

“ Không cần nhìn, ta nói chính là người đó.” Nơi này ngoại trừ hắn, còn có ai xứng với tên Đại Hồ Tử sao? Cẩn Hiên anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như vậy, đương nhiên sẽ không thể là hắn. Từ Quan Thiên lúc này mới phản ứng lại: “ Vâng, cô nương. Kỳ thật ta cũng không biết vì sao Mị Ảnh cô nương lại muốn giết ngài.” Bản thân người còn không biết vì sao lại đắc tội với Mị Ảnh, chúng ta làm sao biết? Từ Quan Thiên trong lòng thầm oán một chút. Nhưng ngoài mặt vẫn nịnh nọt: “ Cô nương phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không ai có thể làm ngài bị thương.”

“ Đứng lên đi.” Nhìn một đám người quỳ lâu như vậy, Cẩn Hiên rút cuộc nổi lòng từ bi.

“ Tạ Vương gia.” Từ Quan Thiên thầm nghĩ may mắn lần này vô môn ngựa [Bi: vô môn ngựa = nịnh hót] là quá đúng. Xem ra Tiêu Vũ Tình là điểm yếu của Vương gia. Quả là hồng nhan họa thủy.

Ánh mặt trời dần ngả về tây, mặt đường yên tĩnh phản chiếu hình bóng của một đôi nam nữ, Y Hàn sớm đã thức thời lui đi, không lo trở thành bóng đèn [Bi: bóng đèn = kỳ đà cản mũi. Mấy bạn TQ toàn có những kiểu so2 bất hủ ^^].

“ A? Y Thiên, Y Hàn rời đi lúc nào? Sao ta lại không phát hiện.” Quả là cao thủ đại nội cao thủ, đến không thấy bóng, đi không thấy tiếng.

“ Bốn vương có chuyện quan trọng cần bọn họ đi làm.” Làm bóng đèn là chuyện thứ yếu, quan trọng là an nguy của Vũ Tình, Mị Ảnh này, mặc kệ nàng là người nào đi chăng nữa, nhất định phải bắt được nàng đem về đây.

“ Ủ. Cẩn Hiên, người làm sao biết được ta bị bắt đi?” Nàng vừa mới lộ diện đã bị hắn tìm được, không thể không bội phục khả năng làm việc của hắn, ngay cả công nghệ hiện đại chắc cũng không nhanh bằng hắn.

“ Tìm người đối với Bốn vương mà nói thì không phải là việc khó.” Hoàn hảo là hắn tìm được rồi, ít nhiều cũng có sự hỗ trợ của tên ốm cùng tên mập, phải cảm tạ họ thật tốt!

“ Ý của người không phải nói là do ta nhìn rất xuất chúng, cho nên trong biển người mênh mông người có thể dễ dàng tìm thấy ta.” Tự kỷ cuồng.

Cách thức nói chuyện của Tiêu Vũ Tình, Cẩn Hiên tập mãi cũng thành thói quen. Nàng quả thật không giống với các nữ nhân khác, ngay cả những việc nàng làm cũng vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, nữ tử bình thường sao có thể đến những nơi như Yên Vũ lâu: “ Nghe nói... Người ở Yên Vũ lâu?” Nghe được tin này, hắn xưa nay trấn định cũng phải sốc một phen, thiếu chút nữa là mang binh đến Yên Vũ lâu.

“ Đúng vậy, ta nói cho người biết, nơi đó cũng không đến nỗi giống như mọi người tưởng tượng. Các cô nương ở đó thật sự rất thiện lương.” So với đám cung tần phi tử chỉ biết tranh đoạt quyền lực, nịnh nọt tranh thủ tình cảm, thì các cô nương nơi đây đáng yêu hơn, ngay cả Vân nương thoát nhìn hung dữ độc ác cũng có mặt tốt bụng.

“ Người đúng là quỷ nghịch ngợm.” Cẩn Hiên nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ấn nhẹ chóp mũi Vũ Tình.

Vũ Tình cười hì hì nhìn hắn, cũng không nghĩ tới ý nghĩa của hành động ái muội này. Một nam nhân mà đối xử đầy ôn nhu với một nữ nhân thì đại biểu cho điều gì? (TuyếtTình: điều gì nhỉ? *chớp mắt gây thơ hỏi*)

“ Có muốn đến Yên Vũ lâu ngồi không?”

“Được.” Cẩn Hiên thập phần đáp ứng.

Trời ạ! Nàng chỉ là khách khí hỏi một chút thôi mà. Vương gia cùng với hoàng phi đi kỹ viện ngoại trừ nàng – Tiêu Vũ Tình – chỉ sợ ở ngoài không có người thứ hai a.

Vừa đến Yên Vũ lâu đã thấy Âu Dương Dật Hiên đang đợi nàng. Sau buổi biểu diễn ngày đó, Chính Hiên cùng Dật Hiên dường như mỗi ngày đều chạy đến đây, trở thành khách quen thường xuyên của nàng. Tên Dật Hiên kia còn bày đặt đưa cờ hiệu “Phụng mệnh phiêu kỹ” [Bi: phụng mệnh kỹ nữ ý là nghe lời Vũ Tình] chạy đến kỹ viện. Thật ra là do Chính Hiên phái tới giám thị nàng, xem nàng có hành vi ngoại tình hay không. Nàng lớn lên là người như thế nào? Cùng lắm là chiêm ngưỡng một chút thôi. Nàng chẳng lẽ không biết giữ mình trong sạch? Thật không biết biến nàng thành hạng người gì? Nghĩ đến đây là nàng lại tức giận, nhưng lần này không thấy hấn nàng có chút mất mát.(TuyếtTinh: sao tỷ ấy cứ nghĩ oan cho Chính ca nhỉ ? tội nghiệp ca ấy >.<)

“Hoàng tẩu, tẩu đi đâu vậy? Đệ chờ tẩu này giờ nha. Này giờ thị nữ Lam Nhi bên cạnh tẩu tìm tẩu muốn phát điên rồi kìa.” Chủ tử kiêu diễm không nói, ngay cả nha đầu cũng xinh đẹp như vậy. Lại nói tiếp, Lam Nhi xinh đẹp như vậy mà làm nha đầu thì thật là tiếc, không bằng làm thiếp của hấn không phải tốt hơn sao. (=.) Cái tính đa tình của Dật Hiên lại nổi lên. Nếu để Vũ Tình biết được suy nghĩ của hấn, hấn liền chết chắc.(TuyếtTinh: may cho anh là Tình tỷ ko biết đọc suy nghĩ đấy.)

“Dật Vương, hôm nay tới sớm vậy.” Nghe nói Dật Hiên sợ nhất là Cẩn Hiên, vậy là sắp có trò hay xem rồi.

“Chịu người nhờ vả, mang việc vào người a.” Cái gì mà chịu người nhờ vả, người rõ ràng là thích muốn chết.

“Vậy thật đúng lúc, đúng lúc ta mang theo một cổ nhân của người.” Vũ Tình gian gian nhìn hấn.

“Là ai?” Nhìn gương mặt không có ý tốt của Vũ Tình, hấn có chút sợ hãi. Hừ ~~ có gì phải sợ? Dù sao cũng không phải Tam ca, chỉ cần không phải Tam ca dù mẫu hậu có đến hấn cũng không sợ. (TT: tội anh ghê =.=)

Nhưng thường thường sự việc chính là trùng hợp như vậy. Cẩn Hiên từ bên ngoài đi vào, nói: “Tứ đệ.”

Dật Hiên lập tức dựng đứng lên: “Tam ca, sao huynh lại ở đây?”

“Yên tâm, ta không phải đến tìm đệ.” Xem hấn bị dọa thành bộ dạng gì...

“Vậy huynh là... Hì hì, huynh có phải đi nhầm cửa không? Cẩn Vương phủ nằm cách đây mấy con phố a.” Hấn thà tin rằng Tam ca là mù đường.

“Không phải.”

“Vậy huynh chính là... Ha ha, Tam ca, huynh cuối cùng cũng thông suốt.” Dật Hiên làm bộ dáng ‘Người từng trải’ khoác tay lên vai Cẩn Hiên.

Cẩn Hiên kiêu ngạo liếc hấn một cái, Dật Hiên hối tiếc hạ tay xuống, cười khan vài tiếng.

Huynh đệ bọn họ thật đáng yêu nha. Ba người ba cá tính nha! Tiêu Vũ Tình nói: “Người nghĩ mọi người ai cũng như người phong lưu đa tình, thích trêu hoa ghẹo nguyệt?” Vẫn là Cẩn Hiên tốt nhất, cực kỳ ngây thơ.

“Hoàng tẩu, tẩu nói vậy là không đúng rồi. Cổ nhân có câu: “Thực sắc tính dã” [Bi: Ăn uống có quan hệ mật thiết vs nhau]. Nam nhân gặp dịp thì chơi, ba thê thiếp bốn nàng hầu là chuyện bình thường, làm thê tử, xem phu như trời, lấy phu làm trọng...” Mấy ngày này hấn cùng Vũ Tình nói chuyện rất hợp, biết Vũ Tình ghét nhất bị nam nhân bội bạc, còn cố tình làm khó Hoàng Thượng không thể vì nàng mà phế bỏ tam cung lục điện, thật là một đôi vợ chồng nan giải. Vì vậy kẻ làm đệ đệ như hấn phải dạy hoàng tẩu thân yêu một khóa ‘Tam tông tứ đức’.

“Dừng lại. Không cần lại gọi ta là hoàng tẩu.” Muốn cho nàng một khóa chính trị à, tu luyện thêm vài năm đi.

“Tẩu đúng là hoàng tẩu mà.” Dật Hiên thực vô tội nha.

“Ta – không – phải.” Vũ Tình gần từng tiếng nói.

“ Nhưng hoàng huynh...” Hoàng huynh rõ ràng nói vậy mà. Ngay cả Mộng phi hân cũng không có gọi là hoàng tẩu nha, cái này là khẳng định vị trí của người chứ đâu?

Cẩn Hiên nói: “ Vũ Tình nói không phải là không phải.” Hoàng tẩu đương nhiên có thể gọi, nhưng là nhị hoàng tẩu hay tam hoàng tẩu thì chưa biết được.

Chỉ một câu đã làm Dật Hiên không thể phản đối. Một vị hoàng huynh thì bắt hân gọi, một vị khác thì không cho hân gọi. Cái này là muốn trêu đùa hân à, hân thật đau khổ mà.

“ Hoàng Thượng gần đây công việc bề bộn lắm sao?” Mấy ngày nay hân mỗi ngày đều đến Yên Vũ lâu báo danh, hôm nay không thấy hân đến, Vũ Tình không khỏi hỏi han một chút.

“ Vâng, nghe nói sứ giả của Tinh Nguyệt quốc sẽ đến đây, cho nên trong khoảng thời gian này hoàng huynh có rất nhiều công việc cần xử lý.” Hoàng tẩu vẫn rất quan tâm tới hoàng huynh.

Cẩn Hiên nghe vậy thấy lạ bèn hỏi: “ Vũ Tình, người làm sao biết Hoàng Thượng công việc bề bộn? Người đã gặp hân sao?”

“ Đúng vậy.”

Dật Hiên không tình ý tranh công nói: “ Cái này hoàng huynh còn phải cảm tạ đệ nha, nếu như không phải là đệ dẫn huynh ấy đến, huynh ấy sao có thể nhanh như vậy tìm được hoàng... Tiêu cô nương.” Lúc này hân đã có kinh nghiệm, trước mặt Nhị ca thì gọi hoàng tẩu, còn trước mặt Tam ca thì gọi Tiêu cô nương, bảo đảm là đúng. (TT: vậy trước mặt cả 2 người thì gọi là gì huynh ??)

Hân đúng là vẫn chậm hơn một bước, vô luận hân cố gắng ra sao, cũng không bằng sự ngẫu nhiên của Chính Hiên! Hân vận dụng hết nhân lực, mà Chính Hiên lại có thể vì thiên ý mà dễ dàng tìm được Vũ Tình, chẳng lẽ Vũ Tình cùng Chính Hiên là duyên phận trời định, mà hân cùng nàng chỉ là có duyên không phận. Không, hân không cam tâm, người nhất định thắng trời. Cho dù là thiên ý, hân cũng sẽ nghịch thiên mà đi. Lại ở trong lòng mắng cái tên Dật Hiên thích xen vào chuyện của người khác. (TT: tội cho Dật ca ghia.>.<)

“ Người đem hoàng huynh đến kỹ viện?”

Dật Hiên thật muốn đánh cái miệng mình! “ Ha ha... Cái này... Không phải là đệ muốn dẫn huynh ấy đến, mà là tự bản thân huynh ấy muốn đến.” Dù sao hoàng đế còn ở trong hoàng cung, không nghe được hân nói cái gì. Vì thế liều mạng bán đứng hân.

“ Tứ đệ, đệ vừa nói cái gì?” Giọng nói của Chính Hiên từ phía sau Dật Hiên phát ra. (TT: tềng teng... Dật ca, huynh chết chắc ời hehehe... Bi: cho chừa cái tội...)

34. Chương 34

Ngạo khí hoàng phi chương 34 Edit: TuyetTinh Beta: bichan

Dật Hiên không tin hỏi lại: “ Các người có nghe thấy âm thanh gì không?” Ông trời phù hộ, trăm ngàn lần không phải là Nhị ca chứ.

Vũ Tình cười cực kỳ sáng lạn: “ Có, hân ở sau lưng người đó.”

Dật Hiên chậm rãi xoay đầu, nhìn thấy gương mặt tuần tú của Chính Hiên đang ở ngay sau mình, thì cả kinh lui từng bước một xuống, rồi cười ha ha nói: “ Nhị ca, huynh đến khi nào vậy? Sao đệ không phát hiện nhỉ?” Thảm rồi, lúc này hai bên hân đều đắc tội, nhất định sẽ bị trừng trị cực kỳ bi thảm. Cái mạng nhỏ của hân...

“ Ngay khi người nói cái câu kia.” Dám giá họa cho hân! Nếu Vũ Tình vì vậy mà hiểu lầm hân, không chịu tha thứ cho hân thì hân không lột da Dật Hiên mới là lạ. (aiz... =.=)

“ Đệ có nói gì sao? Không có, đệ từ nãy đến giờ đâu hề nói chuyện. Hoàng huynh, huynh không biết sao, đệ lớn lên là không thích nói chuyện, trong các huynh đệ chúng ta người không thích nói chuyện nhất chính là đệ, vậy làm sao có khả năng là đệ được? Nếu đệ có muốn nói gì, thì cũng là nói Hoàng Thượng anh minh thần võ, tuyệt nhiên không nói xấu hoàng huynh bao giờ.” (ko thix nói mà sao ca nói nhiều thế O_o)

Giấu đầu lòi đuôi! Cả ba người đều đổ mồ hôi lạnh...

“ Dật Vương, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn nhỉ, ngang nhiên dám đổ tội cho trẫm?” Chính Hiên nâng tay lên muốn tính sổ với hắn.

Dật Hiên một mực lui về sau lưng Vũ Tình: “ Hoàng tẩu, cứu đệ.” Ở phía sau Vũ Tình vẫn là an toàn nhất, hoàng huynh tuyệt đối sẽ không kiên trì tiến lên đòi mạng nữa.

Vũ Tình cũng không phụ sự mong đợi giúp hắn một phen: “ Bỏ đi, Tiểu Hiên Tử! Ta tin ngươi là được rồi.” Nàng biết rất rõ, Chính Hiên giận như vậy là sợ nàng hiểu lầm, hắn có tâm như vậy là được rồi. “ Ngươi không phải rất bận sao? Sao lại rảnh rỗi đến đây?”

“ Dù có bận cũng phải đến đây.” Chính Hiên ý vị sâu đậm liếc nhìn Cẩn Hiên một cái: “ Cẩn Hiên sao hôm nay lại nhàn hạ thoải mái như vậy?”

Cẩn Hiên cười nói: “ Hoàng huynh chẳng phải hy vọng thần đệ sớm thành thân sao?”

“ Đương nhiên! Đây cũng là tâm nguyện của mẫu thân mà. Người làm con chẳng phải nên hoàn thành tâm nguyện của lão nhân gia sao? Nhưng mà... Đối tượng mà hoàng đệ lựa chọn có chút không thích hợp. Nếu hoàng đệ thật sự muốn thành thân, trẫm có thể giúp ngươi bố cáo với mỹ nữ khắp thiên hạ, cho ngươi tùy ý lựa chọn.” Chỉ cần không phải Vũ Tình của hắn thì là ai hắn cũng đồng ý! Nếu Cẩn Vương gia thật muốn thành thân, cửa của Vương phủ sớm đã bị đập phá.

“ Hoàng huynh hẳn biết rõ, người đệ muốn là ai!” Sự đời luôn cố tình làm khó dễ người ta, bất kỳ mỹ nữ nào hoàng đế cũng có thể cho hắn, duy chỉ có Tiêu Vũ Tình là không thể, mà Vương gia mỹ nữ nào cũng không muốn, chỉ muốn có một mình Tiêu Vũ Tình.

Đang nói chuyện, một nam một nữ vội vàng xông vào, Lam Nhi ôm lấy Vũ Tình, xúc động khóc: “ Tiểu thư, người đi đâu? Hừ chết Lam Nhi! May mắn là người không việc gì, sau này đừng dọa Lam Nhi như vậy có được không, Lam Nhi rất sợ, rất sợ tiểu thư xảy ra chuyện gì, sợ không bao giờ gặp lại tiểu thư nữa...”

Vũ Tình y như vỗ tiểu hài tử xoa xoa tóc nàng: “ Ngoan, đừng khóc, ta chẳng phải là không việc gì sao? Ta sẽ không bao giờ dọa ngươi nữa. Ngoan nào, đừng khóc.” Nhân tiện giúp nàng lau đi nước mắt. Lam Nhi thật lòng quan tâm đến nàng, thật sự là một tiểu cô nương luôn làm người ta yêu mến, ai cưới được nàng thì thật có phúc.

Vô Dạ chậm rãi đi đến trước mặt nàng, do dự một chút mới nói: “ Ngươi không việc gì chứ? Ta...” Vô Dạ vốn chưa bao giờ nói lời tốt, những lời nghe thật buồn nôn càng không bao giờ phát ra khỏi miệng, đừng nói chi đến việc đối mặt với người trong lòng. (anh này dễ thương nhỉ)

“ Ngươi thế nào?” Vũ Tình rất muốn đùa hắn một chút. Làm cho Vô Dạ lãnh khốc không biết cười trở thành bộ dạng tay chân luống cuống quả thật rất đáng yêu.

“ Ta... rất lo lắng.” Một lúc sau, Vô Dạ mới phun ra mấy chữ này.

“ Lo lắng cái gì? Lo lắng cho an nguy của ta?” Nàng thề, nàng nhìn thấy Vô Dạ đổ mồ hôi.

Vô Dạ nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, trịnh trọng gật đầu đáp: “ Đúng.”

Chính Hiên cùng Cẩn Hiên hoang mang nhìn nhau, từ lúc nào mà Vô Dạ lại nhún một chân vào chuyện này? Cục diện bây giờ chưa đủ rối rắm sao?

Có trò hay xem rồi! Dật Hiên có ý muốn đùa dai. “ Mọi người đừng ngại nên ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Trong phòng, mọi người đều trầm mặc... Vũ Tình đang trong tình huống khó xử, không tiện mở miệng. Mà ba vị kia cũng không ai muốn mở miệng.

“ Người chính là Vô Dạ? Nào, Bồn Vương kính người một ly.” Dật Hiên cầm lấy chén rượu đưa đến trước mặt Vô Dạ. Hắn muốn nhìn xem người tiến cung ám sát hoàng đế có năng lực gì.

Vô Dạ đưa tay tiếp chén rượu, mà Dật Hiên lại phản ứng đưa tay di chuyển đến phía dưới tay của Vô Dạ, có ý muốn lấy lại. Vô Dạ cũng không phải là người dễ bị khi dễ, hai ngón tay chế trụ cổ tay của Dật Hiên thuận lợi đoạt lại chén rượu: “ Đa tạ Vương gia ban rượu!”

Dật Hiên nhún vai không sao, “ Không hổ là Vô Dạ, thiên hạ đệ nhất sát thủ quả nhiên danh bất hư truyền.” Khó trách có bản lĩnh đi ám sát hoàng đế.

“ Đa tạ Vương gia quá khen.” Hắn không ngờ rằng Dật Hiên còn trẻ tuổi như vậy lại có thân thủ tốt đến thế, xem ra quyết định không giết hoàng đế của hắn là đúng. Còn quan trọng hơn một chút là, nếu hắn giết Chính Hiên, chỉ sợ Vũ Tình sẽ không đồng ý làm bạn với hắn? Hắn cũng không hy vọng xa vời là Vũ Tình thích hắn, chỉ cần có thể ở bên nàng cả đời như vậy là đủ rồi.

Dật Hiên cười tán thưởng. Chỉ mong bọn họ sẽ là bằng hữu chứ không phải kẻ thù. Hoàng huynh đối với việc bị hắn ám sát mà không thêm truy cứu, có lẽ là do lòng yêu mến người tài. Nếu hắn có thể dùng năng lực của mình để phục vụ triều đình, cũng sẽ không mất đi một vị tướng tốt.

“ Tiêu cô nương, vừa rồi người có xảy ra chuyện gì không?” Vô Dạ hỏi. Khi hắn nghe được Lam Nhi nói tiểu thư nhà nàng mất tích, trái tim hắn phát hoảng, lại có cảm giác sợ hãi. Hắn từng nghĩ bản thân sẽ không có bất kỳ cảm tình nào cũng như không có cảm giác nào. Nhưng khi Vũ Tình mất tích lại có cảm giác kỳ quái xuất hiện!

“ Ta bị người ta bắt đi. May mắn Cẩn Hiên xuất hiện đúng lúc để cứu ta.”

Hoàng đế vừa nghe, liền la lên: “ Là kẻ nào?” Hắn chỉ mới không ở bên nàng một lúc, làm sao lại dễ xảy ra chuyện?

Cẩn Hiên trả lời thay: “ Là Mị Ảnh. Vô Dạ huynh, cái tên này chắc huynh rất quen thuộc?” Mị Ảnh vì sao muốn giết Vũ Tình, Cẩn Hiên cũng đã bắt đầu hiểu được.

“ Đúng.” Quả nhiên là Mị Ảnh, nàng vẫn khư khư cố chấp không để ý đến lời cảnh cáo của hắn.

“ Nàng cực việc chung thân đại sự của mình còn tặng kèm ‘ Vô Ngân kiếm pháp’. Vô Dạ huynh đối với ‘ Vô Ngân kiếm pháp’ chắc cũng biết.”

“ Đúng.” Hắn sao không biết. Vô Ngân kiếm pháp vốn là do hắn tự nghĩ ra, cũng nhờ nó mà thành danh, sau tặng lại cho Mị Ảnh. “ Cáo từ.” Trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của Vô Dạ.

“ Oa, nhanh như điện vậy. Vì sao hắn phải đi?” Có vẻ rất vội vàng.

Cẩn Hiên nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “ Hắn có việc phải làm. Vũ Tình, nơi này dường như không còn an toàn nữa, chi bằng đến Cẩn Vương phủ của ta đi.” Như vậy hắn có thể tùy thời bảo vệ nàng, cũng không lo đột nhiên mất đi nàng.

Đến Cẩn Vương phủ ở có vẻ là lựa chọn tốt, hướng chi nàng thiếu chút nữa đã trở thành Cẩn Vương phi rồi. Vũ Tình đang định đáp ứng, lại bị Chính Hiên ồn ào cắt ngang: “ Tình Nhi là Quý phi, đến ở trong Cẩn Vương phủ có lẽ không hợp lễ giáo, dù thế nào cũng nên hồi cung mới đúng.”

“ Ê, người đã nói là không ép ta hồi cung rồi mà.” Quân vô hí ngôn, một chút đáng tin còn không có.

“ Vũ Tình không muốn cùng huynh hồi cung.” Nghe Vũ Tình cự tuyệt hồi cung, Cẩn Hiên không tự chủ nổi cười. Hắn sẽ tôn trọng lựa chọn của Vũ Tình, nhưng nếu có cơ hội hắn cũng sẽ cố gắng tranh giành, cho dù cuối cùng bị thương hắn cũng không hối hận.

“ Hiện tại an toàn của Tình Nhi là quan trọng nhất, chẳng lẽ hoàng cung không an toàn bằng Cẩn Vương phủ sao?” Hắn tự tin là sẽ bảo vệ được nữ nhân mà hắn yêu.

“ Đệ lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, huynh có thể sao? Huynh làm được sao? Hừ, huynh không thể.” Hắn có nhiều nữ nhân cần chiều chuộng như vậy, hắn không thể chỉ ở bên cạnh một mình Vũ Tình. Tựa như ban nãy lúc Vũ Tình gặp nguy hiểm, hắn ở đâu? Vì nguyên nhân này mà Cẩn Hiên không chịu buông tay.

“ Trầm...” Thật vậy, hấn làm không được. Hấn còn có trách nhiệm của hấn, hấn không thể bỏ bê. Hấn muốn dành tất cả yêu thương cho Vũ Tình, nhưng thực tế hấn không thể làm vậy, chỉ có thể để cho Vũ Tình chịu sự bất bình này.

Không ngờ có một ngày lại thấy được hai vị hoàng huynh đấu khẩu, Dật Hiên cũng chen chân vào, có lòng tốt nói: “ Hai vị hoàng huynh không cần cãi nhau, để hoàng tẩu đến ở Dật Vương phủ của đệ là được mà.” Như vậy là công bằng nhất!

“ Câm miệng!”

“ Câm miệng!”

Cơn tức của Chính Hiên cùng Cẩn Hiên là rất lớn, Dật Hiên không thể làm ngơ mới mở miệng, vậy mà bị hai người khiển trách. Hấn ủy khuất bĩu môi, hấn cũng là có lòng tốt mà thôi, vậy thì có gì sai chứ. Làm tiểu đệ quả thật rất đáng thương. Ở trong mắt người ngoài, hấn là một Vương gia không ai bì nổi, còn ở trong mắt huynh trưởng thì hấn vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

Tks TuyetTinh tỷ!!!

“ Hai người không cần cãi...” Không muốn nhìn thấy hai người bọn họ vì mình mà đấu khẩu, Vũ Tình mở miệng nói. Quả thật, khi nhìn thấy bọn họ lo lắng cho an nguy của mình như vậy, trong lòng Vũ Tình rất vui sướng, nhưng nếu vì vậy mà hai huynh đệ bọn họ bất hòa, thì nàng không cần.

“ Câm miệng.” Chính Hiên, Cẩn Hiên nghĩ Dật Hiên lại mở miệng nói chuyện, cùng quát.

Tiêu Vũ Tình trừng mắt nhìn bọn họ, cư nhiên dám quát nàng: “ Hai người các ngươi nghe cho rõ đây, ta sống ở Yên Vũ lâu rất tốt, nhất quyết không rời đi.” Nhìn ba huynh đệ bọn họ bị hù đến sững sờ, Vũ Tình mới vừa lòng nở nụ cười: “ Ha ha... Cãi nhau tiếp đi nha, ta đi ngủ đây, không có việc gì thì đừng tìm ta, mà có việc cũng đừng tìm ta, cứ như vậy đi, bye!” Nói xong lập tức bỏ đi.

Chính Hiên cùng Cẩn Hiên nhìn nhau, cười bất đắc dĩ. Oai phong một cõi như bọn họ, lại thua trên tay một nữ tử Tiêu Vũ Tình.

Vào ban đêm kinh thành phồn hoa không còn bầu không khí ồn ào sinh động nữa, ngay cả Yên Vũ lâu hằng đêm giăng lưới bắt chim cũng trở nên vắng vẻ. Trong bầu không khí yên tĩnh, có một mùi bất thường quanh quẩn trong tim mọi người. Tựa như báo hiệu trong đêm yên tĩnh này sẽ xảy ra chuyện gì rất trọng đại!

Trước cửa Yên Vũ lâu có bóng hai người áo trắng và áo xanh.

“ Lam Nhi, muội phải đi thật ư?” Tiêu Vũ Tình lưu luyến lôi kéo tay của Lam Nhi. Mấy ngày này hai nàng đã có tình cảm thâm hậu, lần này phải ly biệt sao mà không thương tâm được chứ. Mà Lam Nhi lại là người đã lấp đầy những khoảng trống trong tình bạn của nàng!

“ Lam Nhi cũng không muốn rời xa tiểu thư, nhưng mẫu thân bị bệnh, muội muốn trở về gặp người.” Từ nhỏ nàng đã cùng Lam mẫu sống nương tựa vào nhau, nhưng Lam mẫu cơ thể mang nhiều bệnh, vì để chữa bệnh cho người, Lam Nhi mới đi làm nha hoàn, may mắn là mọi người ở Tiêu gia đối xử với nàng rất tốt, nhất là tiểu thư xem nàng như là tỷ muội ruột.

“ Bá mẫu bị bệnh? Vậy muội mau mau về nhà gặp người đi.” Vũ Tình lấy tiền trong người ra, “ Lần này ra đi vội vàng không mang theo nhiều tiền, cái này muội trước hết cầm lấy để chữa bệnh cho bá mẫu, nếu không đủ thì sai người đến nói với tỷ.” Trăm điều lấy hiều làm đầu, nàng không thể ngăn cản Lam Nhi báo hiếu mẫu thân.

“ Tiểu thư, muội...” Lam Nhi cảm động đến rơi lệ, quỳ xuống trước mặt Vũ Tình, nức nở nói: “ Đại ân đại đức của tiểu thư, Lam Nhi suốt đời không quên.”

Vũ Tình nhanh chóng nâng nàng dậy, những người trong cung quỳ trước nàng, nàng đã không chịu nổi, hướng chỉ đây là Lam Nhi. Cứ tưởng đã cải tạo được nàng, xem ra giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. “ Lam Nhi, muội làm cái gì vậy? Muội mà còn như vậy, tỷ sẽ không để ý đến muội.” Vũ Tình xoay người, cá giận nói.

Lam Nhi nín khóc mỉm cười, hai tay lau đi nước mắt, “Được rồi, Lam Nhi sẽ không bao giờ như vậy nữa, tiểu thư đừng giận nữa, Lam Nhi phải đi rồi.”

Vũ Tình nghe vậy liền quay lại, “Thuận buồm xuôi gió!”

Lam Nhi trịnh trọng gật đầu, “Vâng, Lam Nhi sẽ trở lại tìm tiểu thư, lúc đó tiểu thư không được không cần Lam Nhi nha.”

“Lam Nhi là tri kỷ đáng yêu như vậy, ta sao có thể không cần Lam Nhi?”

“Tiểu thư, người phải tự bảo trọng, Lam Nhi phải đi rồi.” Rời khỏi tiểu thư, nàng cũng rất lưu luyến.

Tiến bước Lam Nhi, cái mũi của Vũ Tình có chút ê ẩm. Ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời mênh mông bát ngát, trong lòng nàng ngổn ngang trăm mối. Không biết ở thế giới xa xôi kia ba mẹ sống như thế nào? Họ có phát hiện ra thân phận của Ngạo Tuyết chưa? Họ chắc sẽ rất đau lòng? Ngạo Tuyết cùng Y Thiếu Phong tiến triển đến đâu rồi? Còn Ngạo Quân cùng Tiểu Nhu bây giờ cũng không biết ra sao?

Một đồng nghi vấn quần quanh trong đầu nàng, Vũ Tình tự nhiên thấy mình lo lắng không đâu, lắc đầu cười khê, từ bao giờ mà nàng đã trở thành một người đa sầu đa cảm như vậy. Đang muốn xoay người trở về Yên Vũ lâu, thì thấy một bóng đen đang lén lút từ Yên Vũ lâu đi ra. Nhìn kỹ lại, người đó chẳng phải là Tử Lâm hay sao, nhìn nàng nhanh nhẹn như vậy rõ ràng chính là một người luyện võ, vì sao lại lưu lạc ở chốn kỹ viện? Chẳng lẽ cũng giống mình đang dạo chơi? Trong đêm khuya lại mặc y phục dạ hành, chẳng phải rất kỳ quái sao?

Vũ Tình quyết định đi theo tìm hiểu đến cùng. May mắn Âu Dương Cẩn Hiên có dạy nàng một chút khinh công mới có thể miễn cưỡng đuổi theo Tử Lâm. Triệt quyền đạo của nàng căn bản không thể so sánh với võ công ở nơi này được. Tại thời khắc này nàng quyết định, sau này phải học thật giỏi môn khinh công mới được. Không nghĩ tới người phía trước thì cứ bay, mà nàng cứ như một con chó đuổi theo phía sau, đuổi tới trước một tòa nhà thì không còn thấy hình bóng của Tử Lâm đâu.

“Người đâu? Sao lại không thấy?” Vũ Tình thất vọng chuẩn bị hồi phủ. Phía sau bỗng có người vỗ vai nàng, sẽ không bị phát hiện chứ? Chắc sẽ không giống trên TV bị người diệt khẩu chứ?

“Thực xin lỗi, ta chỉ là đi ngang qua thôi. Các người muốn phóng hỏa giết người, hay là bắt người cướp của cưỡng bức thì cứ việc làm. Ta không có nhìn thấy cái gì hết.” Vũ Tình ngay cả đầu cũng không dám quay lại. Không được trách nàng nhất gan, gần đây gặp nhiều việc đáng sợ lắm rồi, dĩ nhiên, nếu phát hiện có việc không hợp pháp, nàng quyết sẽ không ngồi yên mà xem, nàng rất có lương tâm, rất có chính nghĩa nha.

Một hồi lâu thấy người đó cũng không có động tác gì, Vũ Tình đánh bạo xoay người, quay đầu thấy Cẩn Hiên đang buồn cười nhìn nàng, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cẩn Hiên, huynh không cần dọa ta như vậy được không?” Vũ Tình trợn trắng mắt, nàng nhất gan nha, không cần người nữa đêm không ngủ đến dọa người.

Cẩn Hiên chỉ cười cười không nói gì, hắn vừa nhìn thấy Vũ Tình liền vui vẻ, chỉ muốn cười.

“Huynh cười cái gì? Huynh cảm thấy làm ta sợ rất mắc cười sao?” Vũ Tình giận dữ chờ hắn.

Cẩn Hiên làm một động tác chó có lên tiếng, rồi như một chú chim nhẹ nhàng đem nàng bay lên nóc nhà, thật cẩn thận lật một mái ngói lên, nhìn trộm những người phía dưới. Chỉ thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, mọi người thần sắc khẩn trương, cứ như đang chờ đợi điều gì đó? Ngay cả Tử Lâm cũng ở bên trong.

“Cẩn Hiên, đây là chỗ nào?” Xem tòa nhà xa hoa phô trương như vậy, nhất định không phải là người bình thường.

“Phủ Thừa tướng.”

Quả nhiên một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm đi ra, mọi người chỉnh tề hướng về phía lão hành lễ: “Tham kiến Thừa Tướng đại nhân.”

“Các vị miễn lễ.” Ngụy Trọng Hiên mười phần khí phách nói, một chút cũng không giống với bộ dạng một lão nhân.

“ Đa tạ Thừa tướng.”

35. Chương 35

Ngạo khí hoàng phi chương 35 Edit: Viochan

Ngụy Trọng Hiền ngồi xuống ghế chủ tọa, một nam tử bộ dáng hạ nhân đứng ở bên cạnh. Về phần mấy người này, chỉ có một nam tử mặc một thân trường bào màu đỏ, diện mạo tuấn mỹ ngồi ở gần vị trí chủ tọa là Ngụy Trọng Hiền đối xử còn có chút khách khí. Ngoài hẳn ra, trong phòng còn có Tử Lâm và vài nam tử mặc trang phục quan lại, bọn họ đều đang cung kính đứng.

“Tử Lâm, Hoàng Thượng bây giờ vẫn mỗi ngày đều đi đến Yên Vũ lâu sao?” Ngụy Trọng Hiền đang ngồi ở ghế chủ vị, hắt hàm hỏi Tử Lâm.

“Bẩm Thừa tướng, đúng vậy ạ, Hoàng Thượng và Dật vương hầu như ngày nào cũng đến, hôm qua cả Cẩn vương cũng đến nữa ạ.” Tử Lâm mặt không thay đổi nói, một chút cũng không nhìn ra nàng là kỹ nữ của Yên Vũ lâu.

“Hừ, một kỹ nữ mà lại có thể mê hoặc mấy tên tiểu tử Âu Dương gia đến như vậy.” Ngụy Trọng Hiền hừ lạnh nói.

Cái gì? Tên Ngụy Trọng Hiền dám nói ta như vậy sao? Kỹ nữ, kỹ nữ thì sao chứ? Đừng có nói với ta người chưa từng đến kỹ viện bao giờ, hừ, giả bộ đứng đắn. Còn cái gì mà ta mê hoặc mấy tiểu tử Âu Dương gia, ta mê cái gì Âu Dương gia hoặc lúc nào, Âu Dương gia gì gì ta còn chẳng biết. Đợi đã, Âu Dương? Hình như là quốc họ nha! A! Chẳng lẽ hẳn nói mấy tiểu tử là ba huynh đệ Tiểu Hiền Tử? Thật to gan. Quay đầu sang nhìn Cẩn Hiền, quả nhiên thấy đôi mắt đen sâu thẳm của hắn càng thêm thâm thúy, nhìn không ra vui giận.

“Tử Lâm, canh chừng thật tốt mấy tên tiểu tử Âu Dương kia cho ta, có bất cứ động tĩnh gì phải quay về bẩm báo ngay, không được có sai sót.” Ngụy Trọng Hiền lại nói.

“Vâng.” Được lắm! Hoá ra Tử Lâm người là gián điệp, lại còn là gián điệp của tên gian thần này, luôn luôn giúp hắn tìm hiểu tình hình ở Yên Vũ lâu.

Hừ, thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong, uống công ta còn nghĩ người là người tốt, tốt bụng giúp người nữa! Hừ, không thể tưởng tượng được, người lại giúp tên gian thần này muốn hại Tiểu Hiền Tử nhà ta.[tác giả: nhà người.....]

“Lí Thành, sứ giả Tinh Nguyệt quốc kia nói thế nào, có đáp ứng hợp tác hay không?” Ngụy Trọng Hiền chuyển hướng nói với một nam tử trung niên mặc quần áo quan lại đang đứng một bên.

“Bẩm Thừa tướng, hừ, sứ giả kia không biết điều, không chỉ không đáp ứng hợp tác, còn dám.....còn dám.....” Lí Thành một bên ấp a ấp úng một bên thật cẩn thận nhìn sắc mặt Ngụy Trọng Hiền.

“Còn dám thế nào?”

“Còn dám nhục mạ Thừa tướng, nói Thừa tướng đã là dưới một người, trên vạn người rồi nhưng lại.....lại vẫn không biết thỏa mãn, cuồng loạn muốn tranh.....tranh với trời, Tinh Nguyệt quốc hẳn sẽ chỉ chấp nhận dòng dõi Âu Dương chính thống của Long Hiền.” Lí Thành nơm nớp lo sợ sau khi nói xong, lau đi vài giọt mồ hôi lạnh, chờ xem tình hình Ngụy Trọng Hiền.

Quả nhiên, Ngụy Trọng Hiền nghe xong, tức giận đến mức hắt luôn chén trà xuống đất, mặt đỏ lên, cả giận nói: “Được, Tinh Nguyệt quốc các người được lắm, không nể mặt ta, hừ, tưởng rằng không có các người lão phu không thể làm được việc sao? Nực cười. Được lắm, các người đã rượu mời không uống thì lão phu sẽ cho các người uống phạt rượu, Ngụy Phúc.....”

“Có tiểu nhân.” Người có bộ dáng kẻ dưới đang đứng ở một bên lập tức bước lên trước đáp.

“Kẻ nào?” Ngụy Trọng Hiền ghé vào tai Ngụy Phúc đang định nói gì đó. Nam tử áo đỏ vẫn ngồi như vậy không mở miệng đột nhiên rống lớn một tiếng liền bay ra ngoài.

Thật nhanh a! Vũ Tình còn chưa cảm thán xong, Cẩn Hiên liền cầm chặt tay nàng, ôm lấy thắt lưng nàng nhảy ra phía ngoài.

Vũ Tình còn chưa biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra thì đã cảm thấy gió vù vù thổi qua bên tai, thối trúng mặt nàng rất đau, cả người cứ như bay vậy. Nàng hơi sợ ôm chặt Cẩn Hiên, không muốn cứ như vậy mà ngã chết.

“Cẩn Hiên, sao vậy?”

“Không sao, có ta ở đây, không ai làm tổn thương người được đâu.” Cẩn Hiên ôn nhu nói.

Vũ Tình ngẩng đầu nhìn nam tử dưới ánh trăng sáng vàng vạc, khuôn mặt cương nghị chỉ ôn nhu với một mình nàng, đôi môi khê nhếch tỏ rõ hẳn không chịu khuất phục, lồng ngực dày rộng mang đến cho người ta cảm giác an toàn vô hạn. Nam tử như vậy chính là người tình trong mộng của tất cả nữ tử trong thiên hạ a!

“Vũ Tình, sao vậy?” Nghe được tiếng thở dài, Cẩn Hiên lo lắng hỏi.

“Không, không có gì đâu.”

“Oa, khinh công thật tuyệt!” Đột nhiên một bóng người màu đen xuất hiện phía trước.

“Quá khen!” Ngữ khí lạnh lùng trong màn đêm yên tĩnh càng làm cho lòng người sợ hãi, hơn nữa đằng trước lại có một thân ảnh màu đen, thật là quá khủng bố .

“Ha ha, có cá tính!” Đi liền với thanh âm trêu tức, nam tử áo đỏ vừa mới ở trong phủ Thừa tướng dừng ở phía sau 2 người.

Bây giờ là tiền có lang sau có hổ[1] a! Nhưng tại sao cả hai người này lại đều nhanh như vậy quay sang nhìn chăm chăm nàng a! Theo lý thuyết, không phải là nhìn chăm chăm vào Cẩn Hiên võ công cao cường sao? Huống hồ hai người bọn họ là vừa mới nhìn chăm chăm vào Cẩn Hiên mà nói a!

“Các người là ai, tại sao lại chặn đường đi của chúng ta?” Vũ Tình bị nhìn thật sự không thoải mái, thấy cả ba người đều không nói chuyện đành phải tự mình nói.

“Lời này ta nên hỏi các người mới đúng, nghe lên người ta nói chuyện là việc không tốt nha!” Nam tử áo đỏ một bên trêu tức nói, một bên ánh mắt bay loạn, thẳng tắp bay về phía Vũ Tình.

Nổi hết cả da gà! Không thể phủ nhận nam tử này bộ dạng rất đẹp, so với nữ tử còn đẹp hơn, có điều thật đáng tiếc, hẳn là một nam tử, nam nhi trưởng thành như vậy, theo nàng thấy thì chính là thể loại gay, huống hồ người này có vẻ độc ác dã man, cho nên tóm lại chính là cái loại biến thái độc ác dã man. Đây là ấn tượng đầu tiên sau khi Vũ Tình nhìn thấy hắn, trực giác nàng thập phần chán ghét hắn.

“Ai nói chúng ta nghe lên, chúng ta là quang minh chính đại nghe. Là các người nói quá to đấy chứ.” Không phân rõ phải trái là quyền lợi của nữ nhân, đối với người như thế cũng không cần thiết phải phân rõ phải trái.

“Ô, thật sao? Ha ha.....rất thú vị, không bằng người hãy theo ta đi, ta sẽ không làm gì người đâu.” Nữ nhân này bộ dạng thật đẹp, đẹp hơn tất cả những nữ nhân mà trước kia hắn đã gặp qua .

“Theo người, người định đầu hàng chắc? Còn nói ta sẽ không sao? Ngụy Trọng Hiền nói một câu, người có mà ngoan ngoãn nghe lời luôn ấy chứ, làm sao mà bảo vệ nổi ta a?” Nực cười, không mở to mắt mà nhìn xem người đang ở cạnh ta đây là ai, dám ở đây mà nói.

[1]: phía trước là sói, phía sau là hổ: tiến thoái lưỡng nan.

“Ngụy Trọng Hiền chẳng là gì hết, chỉ cần Xích Âm ta nói một câu, có đồ hắn cũng không dám làm gì người hết.” Xích Âm khinh thường nói.

“Xích Âm? Người là người của Thánh Tiên môn?” Cẩn Hiên nghe thấy tên liền biết được thân phận của hắn. Không thể tưởng được lão tặc kia lại cùng Thánh Tiên môn cấu kết, thật không tưởng tượng nổi.

“Thánh Tiên môn là cái gì a? Rất lợi hại sao?” Vũ Tình hỏi Cẩn Hiên, nghe ngữ khí của bọn hắn, Thánh Tiên môn gì đó này nhất định rất lợi hại, bằng không khẩu khí của Xích Âm sao có thể ngông cuồng như vậy.

“Đúng thế.” Cẩn Hiên gật đầu một cái.

“Sao hả? Tiểu cô nương.” Xích Âm mê đắm nhìn chằm chằm Vũ Tình.

“Ta á! Ta kỳ thật sợ chết đi được, người ra điều kiện cũng không tệ, ta đây đương nhiên.....” Vũ Tình giọng nói êm ái. Nhìn Xích Âm lộ ra nụ cười đậm đàng thoả mãn, nàng cố ý kéo dài giọng, nhìn bộ dáng sớm biết nàng muốn nói gì kia của hắn, Vũ Tình thực nể tình, đem câu nói tiếp theo nói nốt: “Ta đương nhiên..... Ta đương nhiên không đáp ứng, người cũng không nhìn xem người đấy, một nam nhân trưởng thành như thế còn không bằng mua khối đậu hủ đem dầu chết luôn đi, lớn lên như vậy không phải là lỗi của người, ra ngoài làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố mới là lỗi của người. Người có biết là vừa nhìn thấy người, ta đã nổi hết cả da gà lên rồi a! May mà buổi tối ta chưa ăn bao nhiêu, bằng không nhất định sẽ nôn mất. Thế mà còn mặt mũi bảo ta đi với người, ta còn lâu nhé. Còn nữa, mẹ người đau đau khổ khổ sinh người ra, người làm cái gì tốt không làm, lại chạy tới gia nhập Thánh Tiên môn, còn giúp gian thần mưu đồ đoạt vị, người nói xem, người làm như vậy để báo đáp cha mẹ đã vất vả nuôi lớn người sao? Báo đáp các sư phụ ân cần dạy bảo người thế sao? Đáp lại những người bạn bè thân thích đã kìm hãm kì vọng cao với người thế sao? Báo đáp đảng? Báo đáp quốc gia? Báo đáp.....?”

Vũ Tình càng nói càng hăng say, Xích Âm càng nghe mặt càng tối sầm, mặc dù nghe hơi không rõ, nhưng nhất định không phải lời hay.

“Hô, còn có.....” Vũ Tình còn muốn tiếp tục nói nhưng có người rót cuộc nhin không nổi nữa.

“Câm miệng!” Xích Âm kia mặt đen như Bao Công. Với bộ dáng của hắn, có biết bao nhiêu nữ nhân muốn được trở thành nữ nhân của hắn, nhưng tiểu nữ tử này lại phê bình diện mạo của hắn chửi ra làm sao.

“Hừm? Ta nói sai sao?” Vũ Tình chớp chớp cặp mắt to đen nhánh, vô tội hướng về phía Cẩn Hiên.

“Người.....” Xích Âm tức đến nỗi không nói được gì.

‘Ba ba ba’ vài tiếng vỗ tay thanh thúy vỗ tay từ phía trước mặt truyền tới, bóng đen vẫn không lên tiếng xuất đầu lộ diện.

Oa! Đẹp quá a, dưới ánh trăng nàng mặc quần áo màu đen, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, ánh mắt như nước hồ thu, làm người ta bị hấp hồn, đầu óc bị mê hoặc, còn có làn môi khêu gợi kia làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm, còn có dáng người kia quả thực làm cho người ta muốn phụt máu.(Vi: khiếp, tỷ tưởng tượng kinh quá >”<)

“Không ngờ mồm mép Tiểu Vũ cô nương lại lợi hại như vậy, ngay cả người được giang hồ xưng là ‘Cười công tử’ Xích Âm cũng bị người làm tức giận đến nói không nên lời, lợi hại lợi hại.” Oa, đến cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy.

“Mị Ảnh?”

“Mị Ảnh.”

Hai giọng noid đồng thời vang lên. Ngữ khí khẳng định là của Xích Âm, lúc này hắn lại bày ra một bộ dáng tươi cười đầy mặt, đối với lời nói vừa rồi của nữ tử cũng làm bộ như không nghe thấy.

Nhữ khí nghi vấn là Cẩn Hiên, tuy là nghi vấn, nhưng trong lòng đã có thể khẳng định, không cần đến lúc Xích Âm gọi tên của nàng, chính là khi nàng tới gần càng ngày sát khí càng nặng, lại thấy ánh mắt mà nữ tử này nhìn Vũ Tình, Cẩn Hiên thực khẳng định người này chính là sát thủ đã công bố tin tức nói chỉ cần ai giết được Vũ Tình, nàng sẽ gả cho người đó — Mị Ảnh.

“Cái gì, người nói nàng là ai, nàng chính là người đã bảo Đại Hồ Tử giết ta Mị Ảnh?” Một mỹ nhân như vậy, vì sao lại muốn giết ta, ta lại không hề biết nàng.

“Đúng vậy.” Cẩn Hiên gật đầu một cái.

“Không phải chứ! Người chính là người muốn giết ta Mị Ảnh, ta đã làm gì đắc tội với người? Người vì sao lại muốn giết ta?” Rất kỳ quái, chẳng lẽ đây là cái gọi là đồng tính tương xích.(Vi: người cùng giới ghét nhau)

“Vì sao? Hừ, chỉ trách cha mẹ người sinh ra người rất xinh đẹp, chỉ trách người câu dẫn người không nên câu dẫn.” Mị Ảnh hừ lạnh một tiếng.

“Từ từ, ta câu dẫn ai hử, người nói rõ ràng cho ta, còn nữa bộ dạng đẹp cũng có tội sao? Vậy người sao không tự giết chính người trước đi.” Người này không phải là có bệnh chứ? Bộ dạng đẹp cũng muốn giết a! Tuy rằng người này gián tiếp nói ta rất đẹp, điểm ấy ta cũng thừa nhận [tự kỷ], nhưng sao lại vô duyên vô cớ nói ta câu dẫn người? Ta lớn lên giống hồ ly sao? Người so với ta bộ dạng càng giống hơn ấy chứ.”

“Ha ha, câu dẫn ai, chờ người đi xuống Địa ngục mà hỏi Diêm vương đi!” Vừa mới dứt lời, chỉ thấy trăm ngàn kim châm bay về phía mặt Vũ Tình. Dung nhan tuyệt sắc của Mị Ảnh đột nhiên vạn vạn biến đổi, có vẻ khủng bố dị thường.

Vũ Tình nhìn đám kim châm dày đặc đang bắn tới kia, sợ tới mức nhắm mắt lại, thảm rồi thảm rồi, cái này không chỉ có mất mạng mà còn có thể hủy dung, Mị Ảnh chết tiệt Mị Ảnh thôi tha, bắn vào đâu không bắn, sao lại phải bắn vào mặt ta a! Đồ kị cũng không cần phải dùng đến cách này a!

Ngay tại lúc kim châm sắp bắn trúng Vũ Tình, Vũ Tình đang nghĩ mình sắp đi đời nhà ma thì đột nhiên nghe thấy ‘Đinh’‘Đinh’‘Đinh’..... Là âm thanh va chạm của kim loại và kim loại, đau đớn chuẩn bị phải nhận cũng không thấy gì.

Vũ Tình không khỏi nghi hoặc mở mắt, chỉ thấy Cẩn Hiên một tay ôm nàng, một tay nắm chặt thanh bảo kiếm, thần sắc nghiêm trọng nhìn chằm chằm Mị Ảnh cùng Xích Âm. Mị Ảnh lúc này tay cầm một thanh loan đao, vẻ mặt cực kỳ độc ác nhìn chằm chằm nàng, hận không thể đem nàng ăn sống nuốt tươi. Mà Xích Âm cũng đang đứng bên cạnh Mị Ảnh, trên mặt vẫn còn lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, trong tay cũng cầm một thanh kiếm.

“Tiểu mỹ nhân, người không chịu theo ta, ta đây đành phải giết người thôi, như vậy không những có thể có được ‘Vô ngân kiếm pháp’ mà còn có thể lấy được Mị Ảnh. Ha ha, hôm nay Xích Âm ta thật có diễm phúc, ha ha.....” Điệu cười kia của Xích Âm đúng là dâm dăng! Một bàn tay còn vươn ra chỗ thắt lưng Mị Ảnh. Quả nhiên là một tên đại dâm tặc!

‘Ba’ Mị Ảnh vuốt ve cái tay kia, cũng không quay đầu lại nói:“Giết nàng trước rồi nói sau.”

“Tiểu mỹ nhân, người cũng nghe rồi đấy, là nàng muốn giết người, cho nên ta không thể không làm.” Nói xong liền lao về phía Vũ Tình.

“Hừ, muốn giết nàng thì hỏi thanh kiếm trong tay ta trước đã!” Nói xong, Cẩn Hiên cũng lao qua đón đầu.

Chỉ thấy hai bóng người bay lên bay xuống, từng đường kiếm vây quanh hai người, thấy không rõ ai vào với ai, cây cối xung quanh thì nhau đổ xuống. Oa! Đây là kiếm khí sao? Thật là lợi hại a, còn chưa đụng tới cây mà cây đã đổ. Ta đây tốt nhất vẫn là nên tránh ra, miễn đến lúc bị kiếm khí giết mà còn không biết tại sao mình chết!!

Vũ Tình một bên lui về phía sau một bên nhìn hai thân ảnh đang đánh nhau tuy hai mà một kia, cao thủ chính là cao thủ, tốc độ nhanh như vậy, làm nàng chỉ nghe thấy tiếng va chạm vang dội của hai thanh kiếm phát ra mà lại không nhìn ra bọn họ ra tay như thế nào. Có điều, hình như Cẩn Hiên có vẻ lợi hại hơn, ha ha.....

Ngay lúc Vũ Tình đang cao hứng vì võ công của Cẩn Hiên so với Xích Âm kia lợi hại hơn thì đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh lùng lùng hướng về phía nàng đánh úp lại, không, không phải gió lạnh, mà là sát khí, sát khí rất mạnh.

Quay đầu, a? Mị Ảnh đang đứng bên cạnh nàng, mà thanh loan đao của nàng kia đang chỉ thẳng vào Vũ Tình. Mị Ảnh từ lúc nào đã đi đến bên cạnh mình, nàng một chút cũng không biết, thật sự cứ như ma vậy a!

“Người..... Người, ta với người không thù không oán, người vì sao cứ muốn giết ta, lại còn vì thế mà phải trả giá bằng chính bản thân mình.” Nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra.

“Vì sao? Bởi vì hấn thích người, bởi vì hấn lại vì người mà nói muốn giết ta, muốn giết ta, ta yêu hấn như vậy mà hấn lại muốn giết ta, đều là bởi vì người, ha ha..... Người nói, người có đáng chết hay không, người nói xem.” Mị Ảnh giống như phát điên gào thét lớn tiếng.

“Hấn? Hấn là ai vậy?” Nói rõ ràng ra một chút, liệu có phải là hiểu lầm không, hấn này là ai vậy a! Cẩn Hiên? Không đúng, bọn họ hình như không biết nhau. Tiểu Hiên Tử? Nhất định là hấn, cái đồ củ cải trắng hoa kia. Tiểu Hiên Tử đáng chết, ta có biến thành ma cũng không sẽ bỏ qua cho người.(Vi: oan cho CH ca quá tỷ ơi! CH ở một nơi nào đó: hắt xì...*lạnh sống lưng*)

“Chịu chết đi!” Mị Ảnh khoe miệng khê nhếch, loan đao đâm thẳng vào tim Vũ Tình.

“Cẩn thận.” Cẩn Hiên hô to một tiếng, gạt tay, tránh một kiếm của Xích Âm, rời khỏi vòng chiến, bay về phía Vũ Tình.

‘Xoẹt’ là tiếng đao đâm vào da thịt, một giọt hai giọt..... máu nhỏ giọt trên đao làm cho loan đao lúc này cũng nhuộm màu tằm tối, như là đang tỏ rõ thắng lợi của nó. Hết chương 35

36. Chương 36

Ngạo khí hoàng phi [Chương 36] Edit: Viochan

Vũ Tình trợn mắt há hốc mồm nhìn Cẩn Hiên đang đứng che phía trước nàng, máu đang chảy ra từ phía sau lưng hấn, màu đỏ của từng giọt chảy xuống hoà với màu xanh của chiếc áo choàng hiện lên tuyệt đẹp. Cẩn Hiên.....

Chết tiệt, tại sao? Tại sao lại có nhiều nam tử vĩ đại như vậy nguyện ý vì nàng ta mà chết, Mị Ảnh ta có cái gì kém hơn nàng? Chết tiệt, được, người đã nguyện ý vì nàng mà chết, ta đây sẽ cho các người làm một đôi uyên ương đồng mệnh, đi mà chết đi!!!

Mị Ảnh rút loan đao từ lưng Cẩn Hiên ra, lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lao về hướng Vũ Tình.

“Cẩn thận.” Cẩn Hiên chịu đựng đau đớn, vội đẩy Vũ Tình ra, giờ kiếm lên chống đỡ sự công kích một lần nữa của Mị Ảnh.

Lúc này Xích Âm cũng bay lại, cùng Mị Ảnh tấn công Cẩn Hiên, hai người đều là cao thủ đương thời, vốn nếu đánh một chọi một thì tuyệt đối đánh không lại Cẩn Hiên, nhưng hiện tại hai người liên thủ, hơn nữa Cẩn Hiên lại vừa bị thương vừa phải phân tâm bảo vệ Vũ Tình. Chỉ chớp lát sau, trên người hấn liền có thêm vài vết thương nữa.

Vũ Tình nhìn bộ dáng cả người đầy máu của Cẩn Hiên không khỏi lo lắng vạn phần, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hận bản thân mình vô dụng, hận mình tại sao không có võ công, hận mình không nghĩ ra cách.

‘Xoẹt’, lại trúng một kiếm, không được, nếu cứ tiếp tục như vậy Cẩn Hiên nhất định sẽ chết mất.

“Mị Ảnh chết tiệt, Mị Ảnh thôi tha, người có biết hấn tại sao lại không thích người mà lại thích ta không? Hấn đã từng nói cho ta biết. Người có muốn biết hấn đã nói gì không?” Vũ Tình hướng về phía Mị Ảnh hô to.

“Hấn đã từng nói? Hấn nói gì?” Mị Ảnh nghe thấy lời Vũ Tình nói, tưởng rằng hấn đã thật sự nói với Vũ Tình, vội vàng muốn biết trong lòng hấn nàng có vị trí như thế nào? Hấn đã nói gì về nàng?

“Hắn nói..... Hắn nói ngươi rất xấu, lại còn bị hôi nách, chỉ đứng chung một chỗ với ngươi thôi cũng đã khó chịu hơn cả phải nhận cực hình. Người hắn ghét nhất chính là ngươi.” Ha ha, không mắc bẫy mới là lạ.

“Ngươi nói vậy, ta là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, không đời nào, hắn sẽ không đời nào chán ghét ta. A!” Mị Ảnh đang tấn công Cẩn Hiên nghe Vũ Tình nói vậy liền tâm thần đại loạn, bị trúng một kiếm của Cẩn Hiên.

“Giang hồ đệ nhất mỹ nhân? Hừ, giang hồ đệ nhất xấu xí thì có! Hắn còn nói ngươi là đồ mất vệ sinh, cơm nước xong không súc miệng, đi WC không thềm rửa tay, ba năm không tắm rửa, mười năm không rửa mặt, lại còn ngoáy lỗ mũi, lại khạc nhổ, còn có bàn chân to.....” Vũ Tình không ngừng cố gắng, phương pháp của Quách Tương đúng là tốt. (Vi: Quách Tương là con gái của Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Rất lanh lợi, thường dùng lời nói để đánh lạc hướng kẻ thù)

“A!” Ha ha, lại trúng một kiếm, một kiếm này làm nàng ngã xuống, không phải chết rồi chứ! Dễ dàng vậy sao.

Không phải, vẫn còn có thể cử động, nàng ta lại đứng lên, xác chết vùng dậy a! Không phải, vẫn còn chưa chết a! Nhưng nếu còn chưa chết sẽ lại tiếp tục đánh a, làm gì mà xông về phía ta vậy!

Chạy mau! Nàng cũng không muốn để Cẩn Hiên lại phải nhận thêm một đao nữa, hoàn hảo là Cẩn Hiên lúc trước đã dạy nàng một chút khinh công, ha, may quá có thể tránh được một đao này, lại đây, chạy mau a!

“Ngươi đừng hòng chạy, hôm nay ta không giết ngươi, ta không phải là Mị Ảnh.” Khuôn mặt nhăn nhó kia thật sự là muốn bao nhiêu khủng bố thì có bấy nhiêu.

“Ngươi không thích tên là Mị Ảnh thì đổi tên là xong, làm gì mà nhất định phải giết ta chứ! Nếu không để ta giúp ngươi đổi cho!” Về khinh công nàng làm sao có thể bằng được nàng ta, chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục phân tán sự chú ý của nàng ta mà thôi.

“Ngươi.....”

“Gọi là Mị Trư, Ảnh Trư.”

“Ngươi nói nữa thử xem.”

“Còn muốn ta nói nữa a? Thì ra là ngươi không thích hai cái tên kia, để ta nghĩ xem, hay tên là Trư Trư đi, nếu không là Cẩu Cẩu cũng được.”

“Ngươi mới là đồ heo chó.”

“Ngươi vẫn không thích sao? Ta thấy Trư Trư, Cẩu Cẩu hay mà, so với Mị Ảnh còn đẹp hơn!” Ý ta chính là Mị Ảnh ngươi không bằng cả heo chó.

“Ngươi dám nói ta không bằng heo chó.” Mị Ảnh phát hiện ra ý tại ngôn ngoại (Vi: ẩn ý) của nàng.

“Ta chưa nói gì nha, đó là do ngươi nói.” Đấu với ta ư, ngươi còn kém lắm.

“Ngươi mới không bằng heo chó, ngươi đứng lại cho ta!”

“Không bằng heo chó mắng ai thế?”

“Không bằng heo chó chửi.”

“A, hoá ra vừa rồi là người không bằng heo chó đang mắng ta a!” Vũ Tình ra vẻ tỉnh ngộ.

“Ngươi.....” Biết dù có nói nữa cũng không nói nổi nàng, Mị Ảnh không để ý tới nữa mà bay thẳng đến phía nàng. Lần này bay lên mới nhớ ra là mình có khinh công, nàng bị Vũ Tình đánh lạc hướng đến mức hoàn toàn quên mất môn khinh công đặc ý nhất mà lại chạy đuổi theo nàng, việc này mà truyền ra ngoài thì đúng là Mị Ảnh này không còn mặt mũi nào nữa. Sử dụng toàn bộ công lực đánh về phía Vũ Tình, nếu không đánh trúng nàng ngay mà lại bị nàng ta lừa lần nữa thì nói không chừng nàng sẽ chết trên tay nàng ta mất.

Không thể ngờ rằng Mị Ảnh nàng giết nhiều người như vậy mà hôm nay lại biết sợ, sợ bị kẻ tình địch không hề có võ công này giết chết, thật sự là buồn cười!!

Không xong rồi!! Nàng không thể làm gì hơn được nữa, kiểu này thì chết thật rồi!!

Vũ Tình thấy Mị Ảnh nháy mắt đã sắp đến trước mặt, không khỏi bước lùi về phía sau nhưng ai ngờ lại bước hụt vào không khí.

“A!.....” Không thể ngờ rằng nàng chạy rồi chạy mà lại đi chạy tới bên vách núi đen, nàng chưa từng nghĩ mình sẽ chết vì rơi xuống vách núi, tình huống phỉn rẻ tiền như vậy lại thật sự xảy ra với nàng, trời ạ!

Cẩn Hiên dù đang phải giao đấu với Xích Âm nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình của Vũ Tình, thấy Mị Ảnh sắp đâm trúng Vũ Tình, trong lòng hấn rất rối loạn, muốn ngay lập tức bay qua bảo vệ nàng nhưng lại bị Xích Âm cầm chân.

“Vũ Tình.” Nhìn thấy Vũ Tình lui lại một bước, vừa định nhắc nhở nàng phía sau là vách núi đen nhưng không ngờ còn chưa kịp mở mồm thì Vũ Tình đã ngã xuống. Cẩn Hiên rất nhanh lướt qua Mị Ảnh muốn giữ chặt lấy Vũ Tình, nhưng không còn kịp nữa. Vậy thì hãy cùng nhau nhảy xuống đi.

Ô ô..... Như vậy ngã xuống thì tương chết nhất định rất xấu, không cần a! Không biết sau khi chết nàng sẽ lên Thiên đường hay là xuống Địa ngục, hoặc là trực tiếp quay về hiện đại? Hả? Sao nàng lại không nghĩ tới nó? Rất nhiều tiểu thuyết xuyên qua đều viết là sau khi đã chết có thể quay về hiện đại. Tốt quá! Ba, mẹ, Quân, ta sắp quay về rồi, tốt quá! Ta muốn về nhà, ha ha ha.....

Ta có thể nhìn thấy những đồng học đáng yêu của ta, có thể nhìn thấy Tiểu Nhu, có thể nhìn thấy TV, máy tính, còn có Kentucky, McDonald..... Quá tuyệt vời, thật tốt quá, wwaaaa!!!

Nhưng, nhưng, nếu ta đi rồi, Tiểu Hiên Tử phải làm sao bây giờ? Hừ, sao ta phải để ý đến hấn sẽ ra sao chứ, không có ta còn có một đồng lớn phi tử mà, nói không chừng ta không ở đây hấn còn mừng rỡ thanh nhàn ấy chứ! Vui sướng vô cùng ấy chứ! Ta không còn có thể quấy rầy hấn ở đó mà trái ôm phải ấp nữa! Tiểu Hiên Tử đáng chết, Tiểu Hiên Tử thói tha, Tiểu Hiên Tử.....[tác giả: chua quá nha!!] ô ô..... Nhưng sao ta lại còn phải mệt người mà nghĩ đến người nữa chứ? Ô ô..... Tiểu Hiên Tử, người ở đâu? Ta sắp chết rồi, người có biết hay không, ô ô ô..... Ta..... Ta không muốn rời xa người a! Không muốn cùng người âm dương cách biệt a! Ta không giận người, người nghe thấy không? Tiểu Hiên Tử, Tiểu Hiên Tử..... Ô ô.....

Thôi, thôi, nhân duyên đã hết, Tiểu Hiên Tử, kiếp sau gặp lại!!

Ngay lúc Vũ Tình sắp nhắm mắt lại, đột nhiên một thân ảnh từ phía trên lao thẳng xuống, ôm lấy nàng. Cẩn Hiên, là Cẩn Hiên, hấn..... Hấn lại đi nhảy xuống cùng nàng, chẳng lẽ hấn không biết như vậy sẽ chết sao?

“Sống không được ở bên nhau thì xin chết cùng một mộ.” Thấy Vũ Tình khiếp sợ nhìn hấn, Cẩn Hiên mỉm cười tuyên thệ nói.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng ngã xuống vách núi đen kia, trái tim hấn như ngừng đập, không chút nghĩ ngợi cũng nhảy xuống theo, trong đầu chỉ có một ý niệm rằng cho dù có sống hay chết hấn cũng sẽ ở bên cạnh nàng.

“Cẩn Hiên.” Vũ Tình đỏ mắt, nước mắt không khống chế nổi chảy xuống, gắt gao ôm lấy Cẩn Hiên. Cẩn Hiên, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Có lẽ đây là kết cục tốt nhất!

Hai thân thể ôm nhau thẳng tắp lao xuống, tại nơi vách núi đen sâu không thấy đáy này và mãi thật lâu sau mới phát ra một tiếng vang chấn động.

Phía trên vách núi đen, Mị Ảnh cười thoải mái, dung nhan tuyệt mỹ lúc này giống như Địa ngục Tu La, làm cho Xích Âm đứng bên cạnh không khỏi run lên.

Ai, đáng tiếc cho một tiểu mỹ nhân như vậy, có điều, không đi theo bản công tử thì đều phải chịu kết cục này, hoàn hảo nơi này còn có một người nữa, ha ha..... Xích Âm dâm đang cười.

“Xích công tử, thế nào rồi, người đâu?” Lúc này Ngụy Trọng Hiên mang theo người cũng đuổi đến nơi.

“Thế nào ư? Thừa tướng không tin tưởng năng lực của bản công tử.” Xích Âm không thèm nhìn Ngụy Trọng Hiền, kiêu ngạo khinh thường nói.

“Ha ha..... Có Xích công tử ra tay, lão phu đương nhiên yên tâm. Chỉ là việc này là chuyện trọng đại, lão phu không muốn có bất cứ một sai sót nhỏ nào, bởi vậy.....Mong công tử đừng trách.” Hừ, ngay cả tiểu tử Âu Dương kia cũng không dám vô lễ với ta như thế, một người trên giang hồ nho nhỏ hư người mà cũng dám vung tay múa chân trước mặt bổn tướng. Đại trượng phu cơ được dân được, lão phu tạm thời nhin người, chờ đến khi lão phu đại sự thành công, hừ, đến lúc đó ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết. Hừ!! P/s: thật sự là dạo này Vi và Bi đều rất rất bận, kiểm tra liên miên a nên không thể cập nhật truyện thật thường xuyên được, rất sozì mọi người T^T đợi qua đợt này rồi Vi và Bi sẽ cố gắng để bù lại nha ^^

“Thừa tướng không cần lo lắng, người đã bị rơi xuống vách núi đen rồi, vực sâu vạn trượng này chính là nơi chôn cất của bọn họ.” Hừ, nếu không phải chủ nhân có lệnh bảo ta tương trợ người thì ai rảnh rỗi mà thêm để ý đến lão già như người chứ, hừ!!

“Tốt, tốt!! Xích công tử có biết kẻ lên vào tướng phủ ai không?”

“Một nam một nữ, còn về phần họ là ai hả? Hai người đó ta chưa từng gặp qua, cũng không phải người giang hồ.” Xem nam nhân kia võ công cao như thế nhưng trên giang hồ lại chưa từng nghe qua có nhân vật nào như vậy, nữ nhân bộ dạng xinh đẹp lại không có đến nửa điểm võ công, hẳn cũng không phải là người giang hồ.

“Nam là Cẩn vương, nữ là Tiêu Vũ của Yên Vũ lâu.” Mị Ảnh đứng một bên lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Ngụy Trọng Hiền không tin nổi kinh hô. Hoá ra là Cẩn vương. Hắn nhìn về phía Mị Ảnh, nữ tử này đẹp quá, nàng là ai?

“Đây là sát thủ trên giang hồ khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật Mị Ảnh.” Xích Âm giải thích nói.

“Ồ, hoá ra là giang hồ đệ nhất mỹ nhân ‘Mị Ảnh’, thất lễ, thất lễ.” Ngụy Trọng Hiền ra vẻ phong độ vái chào Mị Ảnh mà không tự biết mình cũng đã có tuổi rồi, còn tự cho là phong lưu phóng khoáng gì chứ?

“Hừ.” Mị Ảnh lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm nhìn hắn lấy một cái.

“Người.....” Thật là tức chết lão phu mà, mấy kẻ giang hồ kiêu ngạo này, chờ lão phu làm hoàng đế rồi thì tiểu mỹ nhân người, hừ hừ hừ.....

“Lớn mật, dám nói chuyện với Thừa tướng như vậy.” Lí Thành đứng một bên chỉ vào Mị Ảnh hét lớn.

“Ôi chao, không được vô lễ, cô nương là người giang hồ, tất nhiên là không biết quy củ của triều đình, người không biết không có tội. Đúng rồi, cô nương, người vừa mới nói một trong hai người kia là Cẩn vương, thật vậy sao?” Cái mà Ngụy Trọng Hiền để ý nhất vẫn là câu nói vừa rồi của Mị Ảnh.

“Đúng.” Lại là lạnh lùng nói.

“Ha ha..... Thật sự là trời cũng giúp ta! Lão phu là chân mệnh thiên tử, đến trời cũng giúp ta, ha ha ha.....” Cẩn vương đã chết thì lão phu chẳng còn phải lo gì nữa, ha ha ha.....” Ngụy Trọng Hiền ngửa mặt lên trời cười to, như thể bây giờ hắn đã trở thành hoàng đế.

“Chúc mừng tướng gia, chúc mừng tướng gia.” Vài viên quan xung quanh nhanh chân chạy lại nịnh hót.

“Gọi ‘Trẫm’ là gì hả?” Ngụy Trọng Hiền sắc mặt trầm xuống.

“A, chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....” Thanh âm kia nghe thật vang vọng! Ngoại trừ Xích Âm và Mị Ảnh, tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất, hô to vạn tuế.

“Ha ha ha.....” Tiếng cười quanh quẩn trên vách núi đen trống trải, một âm mưu rất lớn đang sắp làm đảo lộn Long Hiền hoàng triều!!!

“Vân nương, Tiêu Vũ đâu?” Trong Yên Vũ lâu, Chính Hiền đã đợi rất lâu mà không thấy Vũ Tình xuất hiện, đang vô cùng sốt ruột!

“Cái này, công tử à, ta cũng đang đi tìm nàng đây! Nàng vừa mới nói Lam Nhi phải về nhà nên muốn đi tiễn. Ta thấy vẫn chưa có khách khứa nên để cho nàng đi, ai biết được đến bây giờ nàng vẫn còn chưa về, đã tìm rất lâu rồi mà vẫn không thấy.” Vân vương cũng mang vẻ mặt sốt ruột, chưa nói đến việc Tiêu Vũ là cây hái ra tiền của Yên Vũ lâu, bản thân nàng cũng rất quý nàng ta, bây giờ tìm không thấy không biết có phải xảy ra chuyện gì rồi không.

“Cái gì, đi ra ngoài lâu như vậy mà còn chưa về, nàng mặc dù ham chơi nhưng cho tới giờ cũng chưa từng làm cho mọi người lo lắng, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?” Chỉ cần nghĩ đến việc Vũ Tình có thể đã xảy ra chuyện, Chính Hiền rất cuộc ngồi không yên, vội vàng đi ra ngoài.

“Hoàng huynh, người đừng vội a! Ta nghĩ hoàng tẩu không có việc gì đâu. Chúng ta chờ một chút đi!” Vũ Tình không thấy đâu Dật Hiền cũng rất lo lắng, nhưng hẳn hiểu có lo lắng thì cũng không giải quyết được việc gì.

Chính Hiền nghĩ lại thấy cũng có lí, vậy thì chờ một chút nữa đi!! Cả tối nay hẳn đều thấy tâm thần không yên, Vũ Tình, người trăm ngàn đừng xảy ra chuyện gì nha!

Không bao lâu sau, Vô Dạ đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức hỏi: “Vũ Tình đâu? Có ở đây không?”

“Vẫn còn chưa về, chúng ta cũng đang đợi nàng đây.” Tuy rằng khó chịu khi một nam nhân khác hỏi đến vợ hẳn như vậy nhưng bây giờ không phải phải là lúc để ý đến chuyện đó.

“Cái gì? Còn chưa về, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì sao? Nàng thật sự ra tay rồi?” Vô Dạ nghe thấy Vũ Tình còn chưa về, thì trào l笑笑.

Khi hẳn biết Mị Ảnh truyền ra tin tức nói muốn giết Vũ Tình thì hẳn đã đi tìm nàng, cảnh cáo nàng nếu Vũ Tình có chuyện gì hẳn nhất định sẽ bắt nàng đền mạng. Không ngờ rằng như vậy lại càng chọc giận nàng, nàng ta có lưu lại một câu: Nàng ta chắc chắn sẽ không thấy được mặt trời ngày mai đâu. Sau đó liền biến mất, hẳn rất muốn đuổi theo nhưng vì bị thương, khinh công của Mị Ảnh lại thuộc hàng đệ nhất nên kết quả vẫn là không đuổi kịp nàng. Mặc dù hẳn đã dùng tốc độ nhanh nhất cấp tốc trở về nhưng xem ra đã không kịp nữa rồi.

“Người nói cái gì, người biết điều gì sao?” Chính Hiền nghe thấy rất rõ ràng lời nói của Vô Dạ, hơn nữa vẻ mặt của hẳn làm Chính Hiền lập tức nhớ tới chuyện Vũ Tình bị bắt cóc lần trước.

“Là Mị Ảnh đúng không?” Chết tiệt, biết rõ có người muốn làm hại Vũ Tình mà sao hẳn còn có thể rời khỏi nàng chứ? Lẽ ra lúc đó nên kiên trì bắt nàng hỏi cung mới phải.

“Đúng vậy.”

“Dật Hiền, lập tức triệu tập ngự lâm quân, tìm cho ta, dù có phải lật tung kinh thành lên cũng phải tìm bằng được Vũ Tình.”

“Hoàng huynh, nếu điều động ngự lâm quân thì đến lúc đó sẽ khiến cho dân chúng khủng hoảng, vào thời điểm mấu chốt như thế này chẳng phải là cho lão tặc một cái cớ và tạo cơ hội cho hẳn hay sao.” Vẫn là Dật Hiền có vẻ bình tĩnh.

“Đúng, nhưng..... Nhưng Tình nhi.....” Thật sự là càng nhanh càng loạn a! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..... Chính Hiền chưa bao giờ thấy mình bất lực như lúc này, thật sự không biết phải làm sao.

“Hoàng huynh, để ta lệnh cho tất cả mọi người trong vương phủ đi tìm vậy! Việc này chỉ có thể bí mật tiến hành. Còn nữa, việc này, ta cảm thấy hay là nói cho Tam Hoàng huynh biết thì tốt hơn.” Lúc này cũng chỉ có hẳn là bình tĩnh. Cho tới bây giờ nhị hoàng huynh cơ trí làm gì có lúc nào lại luống cuống như vậy a? Nếu không phải bây giờ không phải lúc thì hẳn nhất định sẽ cười nhạo huynh ấy một phen.....

“Ừ, cũng tốt, đi mau.” Nói xong dẫn đầu ra khỏi Yên Vũ lâu, lên ngựa đi tìm Vũ Tình. Vũ Tình, người nhất định phải chờ ta.

Vô Dạ cũng vội vàng bay ra. Đêm nay đúng là một đêm không yên bình!!!

Hết chương 36

37. Chương 37

Ngạo khí hoàng phi chương 37 Edit: VIOCHAN

Đêm yên tĩnh nhưng tâm không tĩnh! Trong rừng cây trống trải, Chính Hiền sốt ruột gọi tên một người trong lòng, hắn chưa bao giờ hy vọng nghe được một câu “Tiểu Hiền Tử” như lúc này, cho dù là có bị trợn mắt nhìn đi chăng nữa. Tình Nhi, Tình Nhi, rốt cuộc người đang ở đâu? Người có xảy ra chuyện gì hay không? Tình Nhi.....

“Hoàng huynh người đừng vội, đừng hoảng hốt, hoàng tẩu sẽ không có chuyện gì đâu.” Cho tới bây giờ nhị hoàng huynh đều trầm ổn cơ trí, cho dù là khi Tư Đồ cô nương chết hắn cũng chưa bao giờ bối rối vô thố, vậy mà lúc hắn lại bất an cực kỳ giống một tiểu hài tử lạc đường.

“Dật Hiền, không được rồi, cứ tiếp tục như vậy không ổn, trăm vẫn phải điều động ngự lâm quân thôi.” Chính Hiền lúc này chỉ hận không thể điều động người trong toàn kinh thành đến tìm Vũ Tình.

“Nhưng hoàng huynh, nếu vậy.....”

“Bây giờ trăm mặc kệ Ngụy Trọng Hiền, mặc kệ hắn có mưu phản hay không, trăm chỉ cần Tình Nhi của trăm trở về, trăm chỉ cần Tình Nhi bình an vô sự xuất hiện trước mặt trăm thôi.” Chính Hiền gào thét lớn về phía Dật Hiền, hắn bây giờ cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không quan tâm, chỉ thăm mong người mình yêu thương không xảy ra chuyện gì.

“Hả? Hoàng huynh, thần đệ biết tâm tình của người, nhưng.....” Dật Hiền biết lúc này Chính Hiền sẽ không nghe bất cứ ai nói gì, nhưng sự việc liên quan đến sinh tử tồn vong của Long Hiền hoàng triều sao có thể mặc kệ, nhất định phải làm cho Chính Hiền tỉnh táo lại.

“Người không biết đâu, người chưa yêu, người không biết thì đừng có nói gì hết. Trần Hàn, truyền ý chỉ của trăm, lệnh cho thống lĩnh ngự lâm quân lập tức tới gặp trăm.” Chính Hiền thét lớn ngắt lời Dật Hiền, quay đầu lại hạ lệnh cho Trần Hàn.

“Tuân chỉ.” Trần Hàn cung kính nói. Đang muốn xoay người rời đi thì chợt nghe tiếng vó ngựa từ xa đến gần, hình như là Y Hàn bên người Cẩn vương. Hắn liền đứng tại chỗ bất động, hắn cũng hiểu được rằng lúc này không nên gây ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ là hoàng đế có lệnh không thể không theo nhưng hiện tại khả năng sẽ có thay đổi.

Dật Hiền thấy Chính Hiền ý chí kiên quyết, biết dù có nói gì đi nữa cũng vô dụng nên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: Hoàng tẩu, người trăm ngàn không thể xảy ra chuyện gì! Bằng không hoàng huynh sẽ hoàn toàn phát điên mất, toàn bộ Long Hiền hoàng triều cũng sẽ gặp đại nạn tai ương.

Ngay lúc Dật Hiền bất đắc dĩ hết sức, Y Hàn cưỡi ngựa chạy vội tới trước mặt, nhìn thấy hai người bọn họ liền lập tức xuống ngựa, quỳ một gối xuống nói: “Tham kiến Hoàng Thượng, tứ Vương gia.”

“Y Hàn? Sao lại chỉ có người, Cẩn vương đâu?” Nhìn thấy là Y Hàn, Chính Hiền cảm thấy nghi hoặc, Cẩn Hiền sao lại không tới, với tình cảm của hắn dành cho Tình Nhi, Tình Nhi xảy ra chuyện, hắn không thể không quan tâm.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vương gia không ở vương phủ, hắn là đang ở cùng một chỗ với Tiêu cô nương.” Y hàn mặt không chút thay đổi nói.

“Cái gì? Cẩn Hiền và Tình Nhi ở cùng một chỗ?”

“Vâng. Vương gia lúc chạng vạng đã nói là đến tìm Tiêu cô nương.”

“Ha ha..... Vậy không cần phải lo lắng nữa, có Tam ca ở đó thì Mị Ảnh kia cũng không làm gì được hoàng tẩu. Trần Hàn, không cần đi điều động ngự lâm quân nữa.” Dật Hiền nhẹ nhàng thở ra. Ai, Tam ca a Tam ca! Huynh đang vui vẻ mà làm huynh đệ ta sợ quá đi mất.

Chính Hiên nghe thấy lời nói của Dật Hiên cũng yên lòng vài phần. Đúng vậy, có Tam đệ thì Tình Nhi tuyệt đối an toàn. Nhưng vừa mới quay đầu nghĩ lại thì mặt đã đen sánh ngang với Bao Công: Tiêu Vũ Tình người giỏi lắm, mình cùng Cẩn Hiên thì ‘phong lưu vui vẻ’ lại làm cho hấn ngồi đây mà lo lắng, vì nàng mà sốt ruột đến mức thiếu chút nữa gây ra đại loạn, nàng thì ngược lại, chơi đến bây giờ còn chưa chịu về, để xem lúc nào người về ta sẽ trừng phạt người ra sao. Tiêu Vũ Tình, người chết chắc rồi. Còn cả Cẩn Hiên, hừ hừ.....

“Cẩn Hiên còn chưa về sao? Bọn họ đang ở đâu?” Bây giờ là giờ nào rồi, cô nam quả nữ, cũng không biết chú ý gì cả.

“Bẩm Hoàng Thượng, Y Hàn không biết.” Mặt Hoàng Thượng bây giờ thâm hết cả lại rồi, Vương gia, người tự cầu phúc cho mình đi!

“Ha ha.....Tam ca không phải là tâm huyết dâng trào đã mang theo hoàng tẩu bỏ trốn đấy chứ! Ha ha..... Tam ca lợi hại thật, không hổ là tam ca của Âu Dương Dật Hiên ta, ha ha.....” Dật Hiên một chút cũng không chú ý tới Chính Hiên mặt càng ngày càng tối sầm, vẫn còn đang rơi vào ảo tưởng tự mình kiêu ngạo, như kiểu Tam ca hấn đào tường nhà người khác (Vi: dụ vợ người khác) là chuyện rất quang vinh mà hoàn toàn đã quên người bị đào này chính là nhị ca hấn, hơn nữa lúc này đang đứng ngay bên cạnh.

“Dật vương, việc này là có thể nói vậy sao?” Chính Hiên bày ra uy nghiêm hoàng đế. Bỏ trốn? Bọn họ dám.

“Oái? Thần không dám, thần không dám.” Ngốc quá! Sao lại quên mất là nam nhân đáng thương có vợ chạy trốn cùng người ta đang ở ngay bên cạnh chứ? Nếu Chính Hiên biết bây giờ hấn đang nghĩ gì thì có khi hấn sẽ bị đánh đến vài tháng không ra khỏi cửa, không xuống giường được.

“Y Hàn, nhanh đi tìm Vương gia nhà người tới gặp trẫm.” Chính Hiên lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng.” Lạnh, thật sự rất lạnh, Y Hàn không khỏi rung mình một cái, ai bảo Vương gia nhà hấn là mặt lạnh Vương gia chứ, Hoàng Thượng bây giờ không biết so với Vương gia còn lạnh gấp bao nhiêu lần! Vẫn là sớm đi thì tốt hơn.

Ngay khi Y Hàn xoay người chuẩn bị đi thì lại thấy Y Thiên vốn hấn là phải đang ở bên cạnh Cẩn Hiên thần sắc kích động chạy vội mà đến.

“Y Thiên, Vương gia đâu?”

“Đã xảy ra chuyện rồi.” Y Thiên sốt ruột nói.

Cuộc đối thoại của hai người một chữ cũng không thiếu lọt vào tai hai huynh đệ Chính Hiên.

“Sao lại thế này?” Dật Hiên nghe thấy Y Thiên nói liền thu lại vẻ tươi cười, nghiêm trang hỏi. Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ Tam ca cũng đã xảy ra chuyện?

“Tứ Vương gia? Hoàng Thượng?” Y Thiên lúc này mới chú ý tới Hoàng Thượng cùng tứ Vương gia đang ở đây.

“Không cần hành lễ, nói, Cẩn vương đã xảy ra chuyện gì, còn quý phi đâu?” Chính Hiên thấy Y Thiên đang muốn hành lễ, ngăn cản nói. Đã là lúc nào rồi mà còn nghi thức xã giao. Mấy chữ của Y Thiên làm cho hấn vừa mới thả lỏng lại trở nên căng thẳng không thôi.

“Bẩm Hoàng Thượng, lúc chiều tối, Vương gia nói sợ Mị Ảnh có thể sẽ gây bất lợi cho Tiêu cô nương nên đã đi tìm nàng, lệnh cho ta triệu tập mọi người mau chóng tìm ra hành tung của Mị Ảnh. Ta cử hết nhân lực trong kinh thành, rất nhanh liền biết được hành tung của nàng ta. Liền theo đó mà đuổi theo, ai ngờ lại đến phủ Thừa tướng, ẩn vào đi phía sau thì phát hiện Mị Ảnh thật sự ở tướng phủ, vốn định trở về bẩm báo Vương gia lại nghe thấy.....” Y Thiên ngừng một chút, giống như còn không tin những gì mình nghe được là thật.

“Nghe thấy cái gì?” Chính Hiên gào lớn, dự cảm xấu càng ngày càng mạnh.

Chính Hiên gầm một tiếng làm Y Thiên không khỏi run lên, một câu không thiếu đem hết những gì nghe được nói ra.

Khi hần vừa mới ẩn vào tường phủ, tìm được Mị Ảnh đang ở trong thư phòng, trong đó còn có Thừa tướng và một nam tử rất đẹp không biết là ai. Ngay khi hần đang muốn rời đi lại ngay lập tức ngừng lại vì một câu nói của Ngụy Trọng Hiền.

“Ha ha..... Âu Dương Cẩn Hiền vừa chết, Hoàng Thượng chẳng khác nào mất đi một phụ tá đắc lực, hơn nữa Tiêu Vũ kia chết nhất định sẽ làm Hoàng Thượng phát điên, đến lúc đó, ha ha.....” Cái gì? Vương gia và Tiêu cô nương?

“Ngày Thừa tướng được như nguyện đừng quên đáp ứng chuyện của chủ nhân nhà ta.” Nam tử xa lạ tà ác ngồi ở ghế trên nói.

“Bốn tướng đương nhiên nhớ rõ, lần này ít nhiều đều nhờ có công tử tương trợ, đương nhiên còn có Mị Ảnh cô nương tài năng hơn người thuận lợi diệt trừ cái gai trong mắt của lão phu.” Ngụy Trọng Hiền hình như hoàn toàn không để ý đến sự vô lễ của nam tử mà vẫn như cũ mỉm cười nói, có thể nhận ra là tâm tình rất tốt.

“Hừ, ta giết bọn họ không phải vì giúp ngươi.” Mị Ảnh khinh thường nói.

“Hả, ha ha a.....” Ngụy Trọng Hiền mặt hơi khựng lại, có điều rất nhanh lại là một bộ dáng chiêu hiền đãi sĩ.

“Có điều, để cho bảo đảm, bản công tử thấy Thừa tướng đại nhân vẫn nên phái người đến vách núi đen để tìm thi thể của bọn họ, nhìn thấy thi thể rồi mới có thể kê cao gối mà ngủ ngon.” Nam tử kia lại nói.

“Đúng, người đâu!” Ngụy Trọng Hiền lập tức gọi quản gia tới, phân phó nói: “Người lập tức mang theo gia đình xuống dưới vách núi đen tìm, nếu người còn chưa chết thì giết cho ta, nếu đã chết thì đem thi thể mang về đây, nhớ kỹ phải bí mật tiến hành.” Nói xong vung tay lên, Ngụy Phúc kia lĩnh mệnh mà đi.

Y Thiên cũng bay ra khỏi tường phủ, vốn định trở lại vương phủ tìm một ít người đến tìm, nghĩ rằng: Nhất định phải tìm được vương gia trước những người kia, hần tin vương gia sẽ không dễ dàng chết như vậy. Cũng không ngờ nửa đường lại gặp Y Hàn, còn có Hoàng Thượng và tứ Vương gia.

Mọi người nghe Y Thiên nói xong, tâm tình đều trầm trọng vô cùng, nhưng cũng không tin được rằng Cẩn Hiền và Vũ Tình đã chết.

“Không, không đâu, Tình Nhi không có việc gì cả, Cẩn Hiền cũng sẽ không sao. Trần Hàn, đi.” Ra lệnh một tiếng, Chính Hiền dẫn đầu chạy về hướng vách núi đen bên cạnh, Tình Nhi sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không, trầm còn chưa nói cho nàng biết trầm yêu nàng biết bao, nàng sao có thể chết, trầm còn chưa trừng phạt nàng, nàng sẽ không chết, Tình Nhi.....

Trần Hàn thấy Hoàng Thượng đã chạy đi rất xa liền vội vàng dẫn một nhóm người cũng đuổi sát đi lên.

“Tam ca là ‘Chiến thần’ vô địch, sao có thể chết được? Không đời nào.” Dật Hiền một bên thì thào tự nói, một bên cũng theo sát đi lên.

“Tí tách tí tách.....” Sơn động ẩm ướt tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng nước mưa, trong lúc mơ mơ màng màng rất giống như nghe thấy Tiểu Hiền Tử đang gọi nàng, mới sáng sớm ồn cái gì mà ồn chứ! Tiểu Hiền Tử này đúng là ép người quá đáng.

“Ưm.” Vũ Tình cuối cùng vẫn là giấy dựa mớ to mắt, đau quá a! Tại sao xương toàn thân cứ như gãy hết vậy? Chẳng lẽ Tiểu Hiền Tử thừa dịp lúc nàng ngủ liền đánh nàng sao? [tác giả: trí tưởng tượng phong phú quá.]

“A...” Đột nhiên một tiếng rên rỉ kéo Vũ Tình trở lại mặt đất. Ai?

Nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, ở bên dưới nàng? Cẩn Hiền? Nằm trên mặt đất nghiêng nhiên chính là Cẩn Hiền, sao hần lại ở đây? Thế này là thế nào? Sao ta lại nằm ở trên người Cẩn Hiền? Vũ Tình lúc này mới ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, sơn động? Nàng ngủ kiểu gì mà ngủ đến tận trong sơn động thế này? Cúi đầu suy nghĩ một chút, dòng suy nghĩ như nước thủy triều vụt tới.

Nàng nhớ rõ, tối hôm qua nàng phát hiện thấy Tử Lâm lén lút liền bám theo, sau đó lại gặp được Cẩn Hiền rồi cùng nhau lên vào Thừa tướng phủ, sau khi bị phát hiện bên cạnh vách núi đen đã gặp Mị Ảnh và còn có Xích Âm ‘gay’ kia nữa, lúc sau liền đánh nhau đến tận đây, sau nữa nàng liền ngã xuống vách núi đen

mà Cẩn Hiên cũng nhảy xuống theo. Vốn tưởng là chết chắc rồi, ai ngờ đại nạn không chết bám được vào một cành cây. Có điều nàng cũng bị thương, mơ màng mê man hết sức, hình như là Cẩn Hiên đem nàng đến sơn động này, sau đó nàng liền hoàn toàn chìm vào trong bóng tối .

Nói như vậy, nàng còn chưa chết, cũng không thể trở lại hiện đại, Vũ Tình thất vọng cúi đầu, nhưng chẳng biết thế nào trong lòng lại có điểm cao hứng, có điểm vui sướng. Đây là sao vậy? Không quay về được thế kỉ hai mươi mốt thì tại sao ta cảm thấy một chút cũng không buồn bã? Không nghĩ ra, không nghĩ ra a! Không nghĩ ra thì tốt nhất là không nghĩ nữa. Ha ha, Tiêu Vũ Tình ta đại nạn không chết tất có hạnh phúc khi cuối đời a!

“Cẩn Hiên, người sao rồi? Cẩn Hiên?” Một lát sau, Vũ Tình mới nhớ ra là nàng còn đang đè nặng lên Cẩn Hiên! Ngượng ngùng quá, Cẩn Hiên này sao không nhắc nhở nàng chứ, chẳng lẽ còn chưa tỉnh? Không phải người luyện võ độ cảnh giác rất cao sao? Không lẽ là gạt người ?

“Đi? Còn chưa tỉnh hả? Không sao đấy chứ? Cẩn Hiên, Cẩn Hiên.....” Gọi vài tiếng mà Cẩn Hiên vẫn như cũ không phản ứng, Vũ Tình càng ngày càng bất an. Trước khi rơi xuống vách núi đen, Cẩn Hiên hình như đã trúng mấy đao, chẳng lẽ? Không, sẽ không đâu.

Kiểm tra hô hấp một chút, ha, may quá, vẫn còn thở, xem ra chỉ là hôn mê thôi. Vũ Tình lập tức ngồi xuống, nhìn vào miệng vết thương, có vẻ đã không còn chảy máu nữa.

“Cẩn Hiên, Cẩn Hiên, người tỉnh đi! Ta là Vũ Tình này! Tỉnh lại đi!” Vũ Tình nhẹ nhàng lay lay Cẩn Hiên vài cái sốt ruột kêu lên, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Âm thanh hỗn loạn hình như là tiếng Vũ Tình đang gọi hân, nhưng hân thật sự mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, rất muốn được nghỉ ngơi a! Không được, giọng của Vũ Tình có vẻ rất khẩn cấp, chẳng lẽ nàng xảy ra chuyện gì sao? Không được, hân không thể ngủ nữa.

Cẩn Hiên rốt cục mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là dung nhan tuyệt sắc lê hoa mang vũ (Vi: đang khóc) của Vũ Tình, trong lòng không khỏi tê rần, giây dựa muốn ngồi dậy.

“Cẩn Hiên, người tỉnh rồi, thật tốt quá, sao vậy, người muốn ngồi dậy à?” Thấy Cẩn Hiên đã tỉnh, Vũ Tình cao hứng nín khóc mỉm cười, thấy Cẩn Hiên muốn ngồi xuống liền vội vàng giúp đỡ hân.

“Người sao thế? Sao lại khóc?” Cẩn Hiên một bên ôn nhu giúp Vũ Tình lau nước mắt, một bên đau lòng hỏi.

Nhìn Cẩn Hiên đối xử ôn nhu như thế với mình, Vũ Tình đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, lung tung lau lau nước mắt nói với Cẩn Hiên: “Không sao cả, ta sợ người có việc gì, nếu người có chuyện gì, ta..... Ta rất sợ.....” Vũ Tình bối rối giải thích nói. Ngay cả chính nàng cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc, ta làm sao có thể có chuyện gì được? Ta là cẩu Vương gia đấy nha!” Cẩn Hiên không muốn làm Vũ Tình lo lắng, ra vẻ thoải mái nói. Thấy Vũ Tình vì hân mà khóc, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như ăn mật, thế này chẳng phải chứng minh trong lòng Vũ tình có hân sao!

“Ai khóc, chẳng qua là hạt cát bay vào mắt thôi.” Vũ Tình bấu môi mạnh miệng nói, thấy Cẩn Hiên nói đùa với mình lại nghĩ Cẩn Hiên võ công cao cường, hân nói không có việc gì thì chính là không có việc gì nên cũng cảm thấy yên tâm.

“Rồi rồi, hạt cát bay vào mắt.” Cẩn Hiên sủng nịch xoa đầu Vũ Tình, loại tình cảm yêu quý không hề kiềm chế lọt vào mắt Vũ Tình.

“Người nghỉ ngơi một chút đi, để ta đi xem xem có đường ra hay không.” Cẩn Hiên thâm tình với nàng sao nàng lại không biết, nhưng nàng không thể đáp lại, thâm tình như vậy làm cho nàng trong tiềm thức muốn chạy trốn. Khoảnh khắc rơi xuống vách núi đen kia nàng đã hiểu được lòng mình, cũng không thể không hiểu.

Nhìn ra ý muốn trốn chạy của Vũ Tình, Cẩn Hiên rất nhanh nắm lấy tay nàng, Vũ Tình né ra làm cho hân đau lòng, nhưng hân không muốn phải trốn tránh thêm nữa, hân muốn biết hân ở trong lòng Vũ Tình có vị trí như thế nào.

“Vũ Tình, nói cho ta biết, ngươi có yêu ta không?” Cẩn Hiên nhìn chăm chăm Vũ Tình, hần cần một đáp án.

“Ta, ta đi xem có đường ra hay không, nếu không trở về, Tiểu Hiên Tử sẽ lo lắng.” Vũ Tình lảng sang chuyện khác.

“Có yêu ta hay không?” Cẩn Hiên thấy Vũ Tình không đáp cảm thấy rất nặng nề, hần vất vả lắm mới có đủ dũng khí.

“Thực xin lỗi, Cẩn Hiên, ta thừa nhận, ta từng động tâm với ngươi.” Vũ Tình hít sâu một hơi, nhìn thẳng Cẩn Hiên nói. Thực xin lỗi, đau một lúc còn hơn phải đau lâu.

“Ta hiểu rồi, ha ha a.....Thế này là đủ, là đủ rồi.” Cẩn Hiên từ từ đặt cánh tay Vũ Tình mình đang giữ chặt xuống, tuyệt vọng nói. Đúng vậy! Đủ rồi, ít nhất Vũ Tình không phải là không có cảm giác với hần, nàng cũng từng động tâm mà, không phải sao? Muốn trách chỉ trách hần không bắt lấy cơ hội, lúc ấy không kiên quyết mang nàng rời khỏi hoàng cung.(Vi: huhu, oaoaoa...thương anh Cẩn...T.T)

“Cẩn Hiên.” Nhìn thấy bộ dáng đau khổ của Cẩn Hiên, Vũ Tình cũng cảm thấy rất đau đớn. Thật sự không muốn làm tổn thương hần, nếu trái tim có thể làm theo những gì nàng muốn, nàng nhất định sẽ yêu Cẩn Hiên. Nhưng không thể được, trong lòng nàng đã có một người, trái tim, đã không để cho nàng không ché.

“Nha đầu ngốc, ta không sao.” Cẩn Hiên ra vẻ tiêu sái nói. Nói vậy nhưng hần vẫn rất đau rất đau, đau đến mức ngay cả ánh mắt cũng càng ngày càng mờ hồ, ngay cả Vũ Tình cũng nhìn không rõ nữa, đau quá, mệt mỏi quá, thật muốn ngủ.

“Cẩn Hiên, Cẩn Hiên, ngươi làm sao vậy, sao ngươi lại ngủ thế, Cẩn Hiên.” Thấy Cẩn Hiên chậm rãi khép mắt lại, từ từ đổ lên người nàng, Vũ Tình lo lắng. Sao lại đi nói thật với hần vào lúc này chứ! Vậy phải làm sao bây giờ, Vũ Tình không khỏi tự trách.

A? Miệng vết thương của Cẩn Hiên nứt ra rồi, vậy phải làm sao bây giờ? Nơi này ẩm ướt như vậy, lại không có thuốc trị thương, làm sao bây giờ, cầm máu trước đã. Vũ Tình xé quần áo của mình, đơn giản băng bó lại vết thương của Cẩn Hiên, may mắn là trước kia đã học qua. Cứ tiếp tục như vậy cũng không được a, hơi thở của Cẩn Hiên hình như càng ngày càng yếu, làm sao bây giờ? ‘Cẩn Hiên, ngươi trăm ngàn không thể có việc gì a!’

Ôm Cẩn Hiên khóc một hồi, Vũ Tình cảm thấy mình cũng càng ngày càng mệt, mí mắt càng ngày càng nặng, không được, không thể ngủ, bằng không Cẩn Hiên, bằng không Cẩn Hiên làm sao bây giờ.

“Hoàng Thượng, đằng kia có cái sơn động.” Ngay lúc Vũ Tình sắp không chống đỡ nổi nữa, một giọng nói vang lên ở cửa động.

Hoàng Thượng? Tiểu Hiên Tử đến đây sao? Cẩn Hiên, đừng sợ, Tiểu Hiên Tử đến rồi, ngươi sẽ không sao đó. Sau đó nàng chìm vào trong bóng đêm.

“Tình Nhi, Tình Nhi, mau tỉnh lại.....” Một ngày một đêm, Tình Nhi hôn mê suốt một ngày một đêm, một ngày một đêm này, hần lúc nào cũng túc trực bên cạnh nàng, Thái y bị hần mắng là ngu dốt vô dụng, cứ nói là không có việc gì không có việc gì, không có việc gì thì sao còn không tỉnh a! Bây giờ nàng rất cực cũng tỉnh, hần rất cuộc có thể thả lỏng. Khi nhìn thấy nàng cùng Cẩn Hiên ngã trên mặt đất trong sơn động kia, lòng hần tan nát, hần không dám đi qua đó, hần sợ rằng đó chính là hai thi thể. Thật may quá, Tình Nhi chỉ bị hôn mê mà thôi.

Ôi, đau đau quá, sao lại thế a! Vũ Tình chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của Tiểu Hiên Tử, còn có căn phòng lịch sự tao nhã này nữa. Ôi, đây là thể nào a? Nàng không phải đang cùng Cẩn Hiên ở sơn động sao? Sao lại ở đây? Đúng rồi, Cẩn Hiên?

“Cẩn Hiên, Cẩn Hiên đâu? Cẩn Hiên thế nào rồi?” Vừa nghĩ đến Cẩn Hiên, Vũ Tình ‘đùng’ một tiếng ngồi dậy, sốt ruột lôi kéo tay Chính Hiên nói.

Cẩn Hiên, nàng vừa tỉnh liền hỏi Cẩn Hiên, trong lòng của nàng chỉ có hần sao? Nàng thật sự yêu hần sao? Còn mình thì sao? Nghĩ đến việc người Vũ Tình yêu là Cẩn Hiên, trái tim hần thật sự đau đớn.

“Không, không đâu.” Thấy vẻ mặt đau khổ của Chính Hiên, lòng Vũ Tình ớn lạnh, Cẩn Hiên là người tốt như vậy, sẽ không đâu.

“Tình Nhi, người đi đâu vậy? Người vẫn còn rất yếu, mau quay lại đi.” Chính Hiên phục hồi lại tinh thần thấy Vũ Tình đột nhiên phát điên chạy ra ngoài, vội vàng đuổi theo.

Khi vừa đến phòng của Cẩn Hiên, nàng liền gặp Dật Hiên cùng một vị lão Thái y mới từ trong phòng Cẩn Hiên đi ra, Vũ Tình nhận ra hắn, là viện trưởng Thái y viện, y thuật cao minh, nhưng lúc này hắn lại đang cúi thấp đầu, mà Dật Hiên thì mắt đỏ hồng hình như đã khóc. Không, sẽ không đâu.

“Dật Hiên, Cẩn Hiên đâu, hắn rốt cuộc làm sao vậy? Hắn không có việc gì, đúng hay không, đúng hay không?” Vũ Tình vội vàng hỏi, nàng thật sự hy vọng hắn có thể đáp lại nàng một tiếng “đúng”.

Nhưng Dật Hiên sau khi nhìn nàng một cái lại nhìn sang phần đông hạ nhân nói:“Hoàng tẩu, Tam ca hắn, Tam ca hắn.....” Thở dài rồi lại nói:“Aizzz, Thái y nói, Tam ca bị thương nặng không chữa trị được, cùng lắm không qua khỏi đêm nay.” Nói xong ánh mắt lại đỏ hồng.

“Thái y, đây không phải là sự thật, các người có thể trị khỏi cho hắn, đúng hay không? Đúng hay không? A! Y thuật của người cao minh như vậy mà, đúng hay không? Nói đi! Nói đúng đi!” Vũ Tình không tin, quay đầu hét to với Thái y.

“Việc này, hạ quan y thuật không cao, Cẩn Vương gia bị thương quá nặng, mạch đập khi có khi không, hạ quan thật sự bất lực. Cẩn Vương gia chỉ sợ..... Chỉ sợ chống đỡ được hết đêm nay.” Lão Thái y nhìn Dật vương một chút.

Sét đánh ngang tai! Không!! Vũ Tình lui về phía sau mấy bước, không chịu tin chuyện này thật. Là nàng, là nàng hại chết Cẩn Hiên, nếu không phải nàng tò mò đi theo Tử Lâm, Cẩn Hiên sẽ không theo nàng đến phủ Thừa tướng, cũng sẽ không bị phát hiện. Nếu không phải tại nàng liên lụy, với võ công của hắn, bọn họ không thể làm hắn bị thương. Nếu không phải nàng không ngờ bị rơi xuống vách núi đen, hắn sẽ không nhảy xuống cùng nàng. Nếu nàng không tới cổ đại, hắn sẽ không biết nàng. Nếu nàng..... Nhưng mọi thứ đều không thể cứu vãn, xảy ra cũng đã xảy ra rồi, Cẩn Hiên đã..... Ô ô ô, nàng chưa chưa bao giờ bất lực như giờ phút này!!

Lúc này Chính Hiên cũng đuổi đến nơi, chạy nhanh đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Vũ Tình, liếc mắt một cái nhìn Dật Hiên cùng mọi người chung quanh, nói:“Đừng quá đau buồn, Cẩn Hiên là huynh đệ tốt của trẫm, trẫm sẽ tiễn hắn đoạn đường cuối cùng, đêm nay, trẫm sẽ ở lại Cẩn vương phủ, ở bên cạnh bầu bạn với Tam đệ.” Lại quay đầu nói với Trần Hàn nói:“Lệnh cho tất cả thị vệ lui đi! Cẩn Hiên thích thanh tĩnh.”

“Vâng.” Trần Hàn cung kính nói.

Bây giờ Vũ Tình không còn nghe thấy gì nữa, bên tai chỉ lặp đi lặp lại một câu: Bị thương nặng không thể chữa trị, chỉ chống đỡ được hết đêm nay, bị thương nặng không thể chữa trị, không thể chữa trị, chỉ chống đỡ được hết đêm nay.....

Không được, nàng muốn nhìn thấy hắn lần cuối cùng, thoát ra khỏi vòng tay của Chính Hiên, Vũ Tình phát cuồng chạy về phía phòng Cẩn Hiên. Cẩn Hiên.....

Hết chương 37

38. Chương 38

Ngạo khí hoàng phi chương 38 Edit: VIOCHAN

“Cẩn Hiên.” Vũ Tình đẩy cửa phòng ra liền thấy Cẩn Hiên sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, trong lòng căng thẳng, đột nhiên không có dũng khí bước tiếp. Nàng đứng tại chỗ ‘oa oa.....’ khóc lên, tại sao ông trời lại không công bằng với hắn như vậy, tại sao?

“Vũ Tình?” Giọng nói yếu ớt từ trên giường truyền tới. Là Tình Nhi, sao nàng lại đứng ở kia mà khóc, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Cẩn Hiên, người tỉnh rồi.” Nghe thấy giọng nói của Cẩn Hiên, Vũ Tình vui sướng bước nhanh đến bên giường, thấy Cẩn Hiên lúc bình thường tinh thần sáng láng mà bây giờ lại suy yếu như vậy, nước mắt không kìm được chảy xuống.

“Vũ Tình, người làm sao vậy, sao lại khóc, không phải người nói nữ tử mà khóc sẽ bị coi thường sao? Người nhìn người kia, sắp thành con mèo mướp rồi.” Cẩn Hiên nâng tay lên muốn lau nước mắt cho nàng nhưng vì thân thể suy nhược nâng không nổi nên lại chậm rãi buông xuống.

Vũ Tình thấy thế hoảng sợ, nghĩ rằng Cẩn Hiên sắp đi liền ngay lập tức cầm tay hắn kêu lên: “Cẩn Hiên, người đừng ngủ, đừng ngủ, ngủ sẽ không tỉnh lại được nữa đâu, chỉ cần người đừng ngủ ta sẽ không khóc, ta không khóc nữa.” Vừa nói vừa lau nước mắt còn sót lại trên mặt.

Ngủ? Hắn có muốn ngủ đâu! Nàng làm gì mà sợ hắn ngủ mất như vậy! Hắn bị thương, theo lý mà nói nàng không phải là nên bảo hắn nghỉ ngơi cho tốt sao? Sao..... Chẳng lẽ? “Vũ Tình, hoàng huynh hắn không nói gì với người sao?” Xem ra Tình Nhi còn chưa biết.

“Cẩn Hiên người yên tâm, người sẽ không sao đâu, Thái y y thuật cao minh, người không sao hết.” Nghĩ rằng hắn đang nói về chuyện hắn bị thương nặng không thể chữa trị, Vũ Tình vội vàng an ủi nói. Thực chất cũng là đang an ủi chính nàng.

“Xem ra người còn chưa biết.” Cẩn Hiên lẩm bẩm nói rồi quay sang nói với nàng, “Vũ Tình, ta không sao, kia chính là một cái kẻ, ta chỉ là bị thương ngoài da thôi.”

Kẻ? Không sao? Là thật ư? Hay là.....hay là Cẩn Hiên vì không muốn nàng thương tâm mà cố ý nói thế để lừa nàng?

“Là thật sao? Không phải gạt ta đấy chứ?”

“Là thật.” Cẩn Hiên khẳng định khẽ gật đầu.

Là thật, thật tốt quá, Cẩn Hiên không sao cả, yeah! Vũ Tình nhảy dựng lên cao đến ba thước, làm Cẩn Hiên giật nảy cả mình, có điều thấy nàng cao hứng như vậy, hắn cũng thiết tình nở nụ cười.

“Âu Dương Chính Hiên, Âu Dương Dật Hiên, các người dám gạt ta, hại ta xấu mặt, rất đáng giận. Ta sẽ không bỏ qua cho các người đâu.” Vui mừng qua đi, Vũ Tình nhớ tới việc hai huynh đệ kia dám lừa nàng, khuôn mặt tươi cười nháy mắt trở nên hung tợn làm cho Cẩn Hiên không thể không bội phục nàng biến sắc mặt còn nhanh hơn lật mặt giấy, khó trách người ta nói sắc mặt nữ nhân như trời tháng ba.

“Hoàng tẩu, hì hì, người không thể trách ta a, ta cũng muốn nói thật với người, nhưng vừa rồi có người nhiều như vậy, người bảo ta làm sao mà nói được?” Dật Hiên nghe thấy Vũ Tình nói, vốn định chuẩn bị thật xa, nhưng nghĩ lại lại thấy dù có trốn cũng chẳng được bao lâu, bất đắc dĩ kiên trì đẩy cửa vào nhanh chóng giải thích rõ ràng.

“Hửm?” Ngẫm lại hình như cũng đúng! Không thể trách hắn được, dù sao cũng là kẻ thì đương nhiên không thể nói ra tình hình thực tế trước mặt nhiều người như vậy. Được rồi, lần này tạm tha cho hắn đi! Ai bảo con người nàng quá thiện lương chứ, chẳng biết làm sao, trời sinh rồi mà, aizzz![tác giả: mọi người phát cuồng]

“Có điều, Tiểu Hiên Tử, còn người? Vừa rồi lúc ở trong phòng tại sao không nói cho ta biết tình hình thực tế?” Một bộ khẩu khí chất vấn phủ lên đầu Chính Hiên đang bước vào phía sau. Tuy rằng nàng thiện lương nhưng cũng không có nghĩa là nàng dễ khi dễ, nàng là người ân oán rõ ràng nha!

“Là ta không nói sao? Ta còn chưa kịp nói người đã nổi điên lên lao ra bên ngoài, ta muốn nói nhưng ta nói được sao?” Chính Hiên vô tội nói với Vũ Tình, nhìn rất giống một nàng dâu đang phải chịu uỷ khuất.

“Đó vẫn là tại người sai.” Hắn nói hình như cũng đúng, nếu vậy thì bọn họ đều không ai sai. Thế đó là lỗi của ai? Mặc kệ, đã man là độc quyền của nữ nhi, là nam nhân thì người phải chịu, hừ!

“Đúng đúng đúng, là ta không đúng.” Chính Hiên sững nịnh gật đầu nói.

“Ta đã nói rồi mà!” Vũ Tình sáng lạn cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Đẹp quá a! Chính Hiên vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Vũ Tình, lúc này nàng giống như ngôi sao trên bầu trời, thật chói mắt, giống như mặt trăng sáng tỏ ngoài kia, thật thánh thiện thuần khiết, giống như mặt trời bình sáng kia, sưởi ấm trái tim hần. Nàng tuyệt sắc như thế, nàng làm cho người ta động lòng như thế, chính là người mà hần cả đời theo đuổi, cuộc đời này hần tuyệt đối sẽ không để cho ánh hào quang kia vụt biến mất, Chính Hiên âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Thấy Vũ Tình vui vẻ cười sáng lạn đến thế, trái tim Cẩn Hiên bất tri bất giác cũng bị tác động. Nàng có thể vì hần mà khóc, vì hần mà cười, cái này cũng đủ rồi, chỉ điều này đã đủ làm cho hần cảm thấy thực hạnh phúc. Cho dù người nàng yêu là hoàng huynh nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc là được. Hần sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, nhìn nàng cười, nhìn nàng hạnh phúc, tuy rằng nàng là vì hần mà khóc, nhưng hần không muốn lại nhìn thấy dòng lệ chảy xuống từ đôi mắt to sáng ngời kia. Hần muốn ở bên cạnh nàng bảo vệ để nàng vĩnh viễn cười đến sáng lạn như bây giờ, sẽ không để cho nàng rơi một giọt nước mắt nào nữa. Biết nàng không hề cần hần, Cẩn Hiên âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

A? Sao ba người đều đang nhìn chăm chăm nàng vậy, nàng có cái gì bất thường sao? Nàng không hề biết những tâm tư khác nhau lúc này của ba huynh đệ bọn họ, đều vì nàng mà âm thầm hạ quyết tâm trong lòng!

“Được rồi, nhìn đủ chưa, nói gì đi chứ!” Tuy rằng nàng biết là mình rất đẹp nhưng nếu còn tiếp tục như vậy thì nàng sẽ thấy ngượng ngùng a.

“Nói, nói cái gì?” Dật Hiên phục hồi lại tinh thần ngậy ngốc hỏi, thấy hai vị ca ca đang cảm tức hần không khỏi rụt đầu lại một chút, đành phải quay sang nhìn hoàng tẩu. Có cần phải đối xử với tiểu đệ đệ đáng yêu của bọn họ như vậy không? “Không phải nói là có kế sao? Là kế gì, nói ra cho ta nghe một chút.” Có Vương gia nào ngốc như vậy sao?

“Tình Nhi, việc này ngươi đừng để ý làm gì, ngươi vừa tỉnh lại, mau trở về nghỉ ngơi đi.” Chính Hiên ôn nhu nói.

Vũ Tình vừa định nói gì thì Cẩn Hiên lại tiếp lời nói: “Đúng vậy! Vũ Tình, ta không sao đâu, ngươi phải đi nghỉ ngơi đi!”

Vũ Tình còn chưa tiếp lời thì lại nghe thấy Dật Hiên nói: “Hoàng tẩu ngươi hãy nghe lời hai vị hoàng huynh đi!” Vũ Tình còn đang định đi vì dù sao nàng cũng đang mệt chết thì Dật Hiên lại nói: “Việc này không phải là chuyện của nữ nhân, cứ để cho nam nhân chúng ta lo là được.” Nói xong còn rất khí thế vỗ vỗ ngực.

“Cái gì, ý của ngươi là nữ nhân chỉ có thể tránh ở sau lưng nam nhân sao?” Dật Hiên ngậy ngốc gật gật đầu, hoàn toàn không chú ý tới hai vị hoàng huynh đang kịch liệt nháy mắt.

“Ngươi dám khinh thường nữ nhân, được lắm, Tiểu Hiên Tử, không phải ngươi cũng cho là như vậy đấy chứ?” Vũ Tình nghiêng răng nghiêng lợi quát Dật Hiên rồi lại quay ngược cười đến thập phần sáng lạn hỏi Chính Hiên.

“Không phải, trầm..... trầm không hề nghĩ vậy.” Ý cười ẩn chứa nơi đáy mắt kia thật đáng sợ a! Nơi đó rõ ràng viết rằng: “Nếu ngươi dám nói thật thì ngươi nhất định phải chết.” Dật Hiên, ngươi hại chết trầm rồi.

“Không phải thì được rồi, vậy nói đi!” Vũ Tình sau khi nói xong liền sáng khoái vớ lấy cái ghế ngồi xuống, bày ra một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Được rồi, sự tình là thế này, lúc chúng ta tìm được các người ở trong sơn động thì cả hai đều đã hôn mê, liền nhanh chóng đưa về Cẩn vương phủ, Cẩn đệ tỉnh trước người, hần đã nói hết với trầm những gì nghe được trong phủ Thừa tướng cho nên trầm và Cẩn Hiên bàn nhau tuyên bố với bên ngoài rằng Cẩn vương bị thương nặng không thể chữa trị, mà trầm và Cẩn vương huynh đệ tình thâm, đêm nay trầm sẽ ở lại Cẩn vương phủ đưa tiễn Cẩn vương đoạn đường cuối cùng. Bởi vì Cẩn vương thích yên tĩnh nên đã bỏ hết những thị vệ canh gác.”

“Vậy nên chỉ cần người chết, lại không có Cẩn vương, Ngụy Trọng Hiên hần có thể dễ dàng khống chế toàn bộ kinh đô, thực hiện dã tâm. Cơ hội tốt như vậy hần sẽ không bỏ qua, đêm nay nhất định sẽ có hành động.”

Đúng không? Cho nên các người muốn lừa hấn vào tròng.” Vũ Tình nói tiếp câu nói của hấn, kỳ thật nàng cũng là chỉ là suy đoán cá nhân mà thôi.

“Ừ.” Tình nhi quả nhiên thông minh, tùy tiện mà cũng có thể đoán ra dụng ý của bọn họ. Không hổ là người hấn thích.

“Chuyện thú vị như vậy làm sao có thể không có phần của ta? Ta cũng muốn ở lại đây.”

“Thú vị? Không được, rất nguy hiểm, người không thể ở đây được.” Chính Hiên lập tức phản bác nói. Chuyện nguy hiểm như vậy mà nàng coi là trò đùa sao?

“Không được, ta nhất định phải ở lại, có các người bên cạnh thì có nguy hiểm gì chứ, người không chắc có thể bảo vệ được ta sao?” Chẳng còn cách nào khác, đành phải dùng phép khích tướng.

“Ai nói trăm không chắc chắn, có điều vẫn không thể được.” Định dùng phép khích tướng với hấn sao, không có cửa đâu.

“Người khinh thường ta phải không? Mặc kệ người nói thế nào, ta cũng nhất định sẽ ở lại.” Đùa sao, những trường hợp mưu phản thế này trước kia nàng chỉ được nhìn thấy trên TV, bây giờ hiếm lắm mới có cơ hội có thể thấy được làm sao có thể bỏ qua chứ.

“Trăm không hề khinh thường người, tóm lại là không được.”

“Ta nói được là được.”

Màn đêm buông xuống trời nổi gió, đêm nay không trăng không sao, toàn bộ bầu trời giống như một miếng vải đen lớn bao phủ toàn bộ mặt đất, đúng là thời cơ tốt để hành động.

Trong phòng Cẩn Hiên, Vũ Tình và Chính Hiên ngồi bên giường cãi nhau, Cẩn Hiên nằm ở trên giường lộ ra một bộ dáng sắp chết đến nơi, toàn bộ căn phòng tràn ngập hơi thở chết chóc.

Khỏi cần phải nói, trận tranh cãi kia là Vũ Tình thắng, dám cùng nàng đấu sao, nhìn lại xem nàng là ai đi. Nhớ kỹ một câu, trăm ngàn đừng tranh với nữ nhân, nếu không người sẽ chết thật sự khó coi – Vũ Tình giả vờ ngủ trong lòng đắc ý nghĩ.

Chính Hiên cũng đang chớp mắt nhưng trong lòng lại ảo não vạn phần, sao hấn lại thảm bại dưới tay tiểu nữ nhân này chứ? Quên đi, ai bảo nàng là Tiêu Vũ Tình! Tư duy suy nghĩ bình thường sao có thể áp dụng được với nàng cơ chứ, azzzz!

“Đến rồi.” Chính Hiên ngồi trên ghế và Cẩn Hiên nằm trên giường đồng thanh nhỏ giọng nói.

Đến rồi sao? Sao nàng lại không biết, chẳng nghe thấy tiếng động gì cả! Chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa có võ công và không võ công, người có nội lực thật sự có thể nghe thấy thanh âm trong vòng bán kính một trăm dặm, ngay cả tiếng thở nhẹ nhất cũng nghe được và có thể nhìn rõ trong bóng đêm sao? Oa, nàng cũng muốn bắt chước.

“Nín thở mau.” Chính Hiên đột nhiên nói.

Nín thở? A, bọn họ dùng mê hương! Bỉ ổi, chẳng trách nàng cảm thấy không khí có điểm khác lạ. May mà trước đây đã luyện qua môn lặn nên bây giờ mới có thể ngừng thở.

Chỉ chốc lát sau, sát thủ đoán chừng bọn họ đã ngã gục hết rồi mới sờ soạn bước vào phòng, không nói hai lời liền lao tới đâm thẳng vào Chính Hiên. p/s: Vi edit trong tình trạng tinh thần 50% tỉnh táo nên có gì sơ suất mong mọi ng thông cảm >_____<

Ngay lúc sát thủ đang khinh địch tưởng rằng sẽ thành công thì kiếm đột nhiên bị kẹp lấy, tên thích khách kinh ngạc hoảng sợ.

“Chỉ dựa vào các người mà cũng muốn giết ta sao, hừ.....” Chính Hiên hừ lạnh một tiếng, tay vừa cử động thì thanh kiếm kia lập tức bị hắt văng ra, thích khách bị chấn động phải lui về phía sau.

Lúc này trong phòng đột nhiên sáng bừng lên, ngoài Dật Hiên còn có cả Trần Hàn, Y Thiên, Y Hàn cùng một toán thị vệ từ bên ngoài bước vào, bọn thích khách lập tức nghĩ tới hai từ: Trúng kế.

“Ai phái các người đến?” Chính Hiên trầm giọng nói xong liền đứng lên, cả người tản mát ra khí thế hoàng đế làm cho người ta cảm thấy một áp lực nặng nề.

“Diêm vương.” Thích khách vừa mới bị kẹp kiếm lạnh giọng nói, sau đó lại lao đến tấn công Chính Hiên, chắc chắn hẳn chính là kẻ dẫn đầu đám thích khách. Những kẻ khác thấy hẳn tấn công Chính Hiên thì nằm tên cũng cùng xông đến, có vài tên tấn công vào chỗ mấy người Dật Hiên đang đứng.

Đến lúc này mới có thể thấy rõ ràng số thích khách ở đây không ít, có đến mười mấy tên, hơn nữa mỗi tên đều là cao thủ, xem ra nếu không giết chết được Tiểu Hiên Tử thì bọn chúng sẽ không bỏ qua, aizz, đây chính là cái bi ai của người làm hoàng đế a!

Tuy rằng mỗi thích khách đều là cao thủ nhưng mấy người Tiểu Hiên Tử bọn họ lại là cao thủ trong cao thủ, tuy rằng lực lượng chênh lệch nhưng đến nửa điểm cũng không hề bị yếu thế, hai bên đánh nhau loạn xạ thành không phân biệt rõ ai với ai.

Tự mình xem trực tiếp đúng là khác hẳn, trước kia xem phim võ thuật kiểu này ở trên TV đao kiếm toàn đồ giả mà cũng đã thấy rất hay rồi, bây giờ là người thật đao thật đánh thật, cảm giác đúng là không giống, càng xem càng đẹp mắt, càng hưng phấn .

Oa! Được lắm, Tiểu Hiên Tử, đánh hẳn đi, đúng đúng, cứ như vậy! Không ngờ Dật Hiên võ công cũng lợi hại như vậy, oa, tốt lắm, chính giữa ngực. Trần Hàn, Y Thiên, Y Hàn công phu cũng không tồi có điều hơi quá độc ác, mỗi kiếm vung ra là lấy đi một mạng, rất ghê tởm, tốt nhất vẫn là không nên nhìn các người.

Mấy thị vệ này công phu quá kém, không xem. Xem Tiểu Hiên Tử đánh là đẹp nhất, rất lạnh khốc, rất đa dạng a!

“Oa, người làm gì vậy! Đang đánh nhau người xông về phía ta bên này để làm gì a!” Đang lúc Vũ Tình say sưa xem cảnh võ thuật thì một tên thích khách thấy không đánh lại được bọn Chính Hiên liền quay đầu hướng đến chỗ Vũ Tình.

Ngay khi thích khách còn chưa kịp tiếp cận Vũ Tình, một thân ảnh nhanh như chớp đã giải quyết hẳn xong xuôi.

“Cẩn Hiên? Sao người lại lao ra làm gì, người còn đang bị thương mà!” Thấy người cứu nàng là Cẩn Hiên lẽ ra phải nằm trên giường, Vũ Tình vội vàng đi ra phía trước đỡ lấy hắn. Bị thương mà còn lợi hại như vậy.

“Không sao, những người này không làm gì được ta đâu.” Cẩn Hiên tự tin nói.

“Dù thế cũng.....cẩn thận.” Vũ Tình còn chưa nói xong thì lại thấy có hai thích khách đâm mũi kiếm về phía bọn họ.

Cẩn Hiên vội vàng xoay người lại khổng chế một tên, nhưng hẳn dù sao cũng bị thương, thân thủ không thể nhanh nhẹn được, thoát cái tên còn lại đang sắp đâm trúng hắn. Giữa trời bỗng chìa ra một cái chân cho hắn một đá văng ra xa.

Cẩn Hiên quay đầu mỉm cười với chủ nhân của cú đá kì lạ này, nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu điều khiến hắn kinh hỉ nữa đây, một đòn này lực đạo không nhỏ chút nào a! Vũ Tình cũng cười đáp lại Cẩn Hiên, tuy rằng nàng so ra thì kém những cao thủ cổ đại nhưng nói thế nào nàng cũng là cao thủ triết quyền đạo, không thủ đạo, cú đá này chỉ là chuyện nhỏ.

“Nói, ai phái các người đến?” Vũ Tình đang lâm vào mơ màng bị câu nói với thanh âm trầm ổn của Dật Hiên làm hết hồn mà phục hồi lại tinh thần, hẳn cũng có lúc đứng đắn như thế này sao?

Chỉ thấy thích khách trong phòng chỉ còn lại có năm, ngoại trừ tên đầu xỏ đang nằm trên mặt đất, khoe miệng chảy máu ra thì còn bốn tên bị bọn Trần Hàn chia kiếm vào. Dật Hiên cầm kiếm chỉ vào tên thủ lĩnh ép hỏi, Chính Hiên bình tĩnh ngồi trên ghế.

“Hừ.” Tên kia nghe xong hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi không thèm để ý tới Dật Hiên.

“Nói. Người lại dám cãi lại sao! Được, ta đây muốn xem cổ người cứng hay là mềm người mạnh?” Dật Hiên uy hiếp nói.

“Ha ha ha..... Các người vĩnh viễn không biết được đâu, ha ha ha.....” Tên thủ lĩnh đột nhiên đứng lên cười như điên dại, vẻ mặt cương quyết không đổi.

“Không xong, mau vạch miệng hắn ra, trong đó có độc.” Chính Hiên đột nhiên hét lớn tiến về phía tên kia cậy miệng hắn nhưng đã không còn kịp nữa, máu màu đen chảy ra từ trong mồm, bốn tên thích khách còn lại cũng uống thuốc độc tự sát theo.

“Đáng giận, chúng là tử sĩ(Vi: như kiểu mấy kẻ đánh bom liều chết á). Mất công như vậy cuối cùng lại thành công cốc, vẫn không làm gì được lão tặc kia.” Dật Hiên vẻ mặt tức giận. Chính Hiên và Cẩn Hiên vẻ mặt lại sâu xa khó lường, không ai biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì.

“Hoàng Thượng, người xem, có một lá thư mà một khối lệnh bài.” Trần Hàn lấy từ trên người tên thủ lĩnh một bức thư và một khối lệnh bài, đưa cho Chính Hiên.

“Ha ha, xem ra cũng không hoàn toàn uống công, lần này để xem Ngụy Trọng Hiên còn gì để nói.” Dật Hiên đắc ý nói cứ như ngay lúc này đã nhìn thấy Ngụy Trọng Hiên phải đền tội .

“Sao vậy?” Thấy Chính Hiên xem thư xong mặt đen như than, Cẩn Hiên không nhịn được liền hỏi, trong lòng cảm thấy việc này không hề đơn giản như vậy.

“Các người lui xuống đi! Người xem.” Chính Hiên cho toán thị vệ lui ra ngoài rồi liền đưa thư và lệnh bài cho Cẩn Hiên.

Cẩn Hiên xem xong vẻ mặt trầm tư. Sao có thể như vậy?

“Rốt cuộc là thế nào? Có chứng cứ rồi các người làm gì mà lại bày ra vẻ mặt dần thối thế kia?” Dật Hiên thấy hai vị hoàng huynh đều vẻ mặt trầm tư, lớn tiếng hỏi điều mà Vũ Tình cũng đang muốn biết.

“Chứng cứ đây, người xem đi!” Cẩn Hiên đưa thư và lệnh bài cho Dật Hiên, Vũ Tình cũng tò mò nhìn thử.

“Cái gì, chủ mưu là nước Tinh Nguyệt, điều này sao có thể.” Dật Hiên xem thư xong lớn tiếng thốt lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Vũ Tình mặc dù không biết bọn họ tại sao nhìn thấy lá thư này lại đều có biểu hiện không thể tin như vậy, nhưng nàng nhớ tới những lời nghe được ở tướng phủ, rõ ràng là cái người tên là Lí Thành gì đó nói ‘nước Tinh Nguyệt không chịu hợp tác’ còn nói ‘Chỉ chấp nhận dòng họ Âu Dương là chính thống của Long Hiên’, vừa mới quay đầu lại phái sát thủ tới giết hoàng đế ư? Đây chẳng phải rõ ràng là có âm mưu sao?

“Khá lắm Ngụy Trọng Hiên, làm việc kín đáo như vậy, hoá ra là một liên hoàn kế a! Dù có thành công hay thất bại thì hẳn đều có thể phủ nhận tất cả, giỏi, thật sự rất giỏi.” Chính Hiên giận dữ quá mà cười.

“Thật sự không có cách nào bắt được hắn sai?” Dật Hiên liên tục suy sụp nói.

“Chúng ta không chỉ không có cách nào bắt hắn mà hắn còn nhất định sẽ làm lớn chuyện này, ép Hoàng Thượng xử lí sứ giả của nước Tinh Nguyệt, ly gián quan hệ của chúng ta với nước Tinh Nguyệt, hắn sẽ ngồi im làm ngư ông đắc lợi.” Cẩn Hiên phân tích nói.

“Hừ, hắn nói xử lí thì phải xử lí sao, chúng ta không làm gì đấy.”

“Hành thích vua là chuyện lớn, việc này không thể để yên được, huống hồ tất cả mọi chứng cứ hiện tại đều hướng về nước Tinh Nguyệt quốc, lần này Ngụy tặc là một mũi tên trúng hai con chim a!” Cẩn Hiên giải thích nói.

Vũ Tình coi như có thể hiểu được: Ngụy Trọng Hiên kia phái tử sĩ tới giết Tiểu Hiên Tử, mặc kệ có thành công hay không đều đem trách nhiệm đổ lên đầu nước Tinh Nguyệt. Thành công đương nhiên là rất tốt, Tiểu Hiên Tử và Cẩn Hiên đều chết, mà Tiểu Hiên Tử chưa có con, con gái hắn lại là hoàng hậu, hắn có thể danh chính ngôn thuận phong mình làm nhiếp chính vương rồi tìm thời cơ để lên ngôi xưng đế. Một khi không thành công cũng có thể giả họa cho sứ giả nước Tinh Nguyệt, lấy tội danh mưu sát hoàng đế ép Tiểu Hiên Tử xử chết sứ giả, khiến cho nước Tinh Nguyệt và Tiểu Hiên Tử trở mặt không ủng hộ Tiểu Hiên Tử nữa, hắn chỉ cần cố gắng thêm một chút thì bên nước Tinh Nguyệt có khả năng sẽ chuyển hướng đi theo hắn, giúp hắn đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Oa! Thật thâm độc, có điều, hi hi, người có kẻ Trương Lương thì ta có quá lương thê(Vi: câu này Vi hem hiểu nên ko dám chém), trò tiểu xiếc này làm sao đấu nổi với trí tuệ thể kỷ hai mươi mốt của ta, dù chưa từng tự mình trải nghiệm loại âm mưu kiểu này nhưng xem thì đã xem mãi rồi, âm mưu thâm hiểm độc ác hơn ở trên TV đều đã chiếu, cuối cùng đảng nào mà chẳng bị đạo diễn vĩ đại của chúng ta dùng đạo nghĩa “tà bất thắng chính” phá tan, đảng nào mà chẳng thất bại. Lần này để ta làm đạo diễn một lần, không những có thể đập tan kẻ sách của gian thần người mà còn làm cho người phải lộ nguyên hình. Tiếp chiêu đi! Hi hi hi.....

“Hoàng tẩu, người không sao chứ! Người cười thật là khủng khiếp a!” Dật Hiên thấy Vũ Tình lộ ra nụ cười làm cho người ta xương cốt rùng rờ, hơi sợ sợ nói, không phải là đang muốn xử hấn chứ!

“A! Không có gì, không có gì.” Vũ Tình lúc này ngẩng đầu lên, vừa ngây ngô cười vừa lắc lắc đầu, thấy Chính Hiên và Cẩn Hiên đều đang dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn chằm chằm nàng, mà Dật Hiên thì vẻ mặt cứ như gặp phải ma, nàng nghĩ nghĩ, đã có đạo diễn thì còn phải có diễn viên nữa mới được! Xem ra ba huynh đệ bọn họ đều có sẵn tố chất, tố chất rất tốt để làm diễn viên, hi hi, vậy thì chọn các người thôi.

Nụ cười này làm cho da đầu của ba huynh đệ bọn họ cho dù không hiểu gì cũng có chút run lên.

“Hi hi..... Không có gì đâu, các người có muốn khiến cho lão Ngụy Trọng Hiên kia tự mình giấu đầu lòi đuôi không?” Vũ Tình vẻ mặt vô hại nói với bọn họ.

“Người có cách sao?” Chính Hiên vẻ mặt kinh hãi nói. Cẩn Hiên cũng bày ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe, Dật Hiên kia lại là vẻ mặt không tin.

“Đương nhiên rồi, các người lại đây.” Vũ Tình vẫy vẫy tay gọi bọn họ, đến khi bọn họ đều đứng ở trước mặt nàng mới thấp giọng đem kế hoạch của nàng nói ra.

“Tuyệt.”

“Tuyệt.”

“Tuyệt.”

Ba chữ ‘Tuyệt’ vang lên đúng như dự kiến của Vũ Tình, nhìn Dật Hiên vốn đang từ vẻ mặt không tin bây giờ chuyển thành sùng bái, trong lòng vô cùng đắc ý. Hi hi hi.....

Hết chương 38

lắm nhầm ày, đạo này bỗng dưng Vi thấy mình lười và nản kinh khủng...

39. Chương 39

Ngạo khí hoàng phi chương 39 Edit: VIOCHAN

Trong Cẩn vương phủ đao quang kiếm ảnh(đang đánh nhau í), trong rừng cây bên ngoài phủ cũng đang bị sát khí bao phủ, vô số loài vật sợ quá mà chạy mất, không dám tới gần một bước. Màn đêm bao phủ rừng cây tĩnh lặng đến đáng sợ, sát khí dày đặc, ngay cả trong vòng bán kính cả trăm dặm cũng có thể cảm nhận được sự mãnh liệt đó.

Hai bóng đen một thân hắc y đứng trong rừng không chút nhúc nhích, địch bất động ta bất động.

“Mị Ảnh, người quả nhiên lại đến đây.” Vô Dạ một thân hắc y nói trước. Khi biết được Vũ Tình không có chuyện gì, hấn cảm thấy một sự vui sướng chưa bao giờ từng có được, một loại cảm giác khiến cho hấn càng kiên định quyết không để cho nàng lại phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa. Mà với tính cách của Mị Ảnh, một khi nàng đã muốn giết ai thì không thành công quyết sẽ không bỏ qua, cho nên đêm nay nàng chắc chắn sẽ lại hành động, bởi vậy hấn đã sớm đợi nàng ở chỗ này.

“Vô Dạ, người quả nhiên cũng xuất hiện, hừ.” Mị Ảnh cũng mặc một thân hắc y hừ lạnh nói. Đáy mắt mơ hồ rất nhanh hiện lên một tia đau xót, bất đắc dĩ. Ta nên vui vì người rất hiểu ta sao? Hay là nên hận người vì nàng mà thật sự trở mặt thành thù với ta đây? Ta cứ đã hy vọng người sẽ không xuất hiện đến mức nào, người biết không?

“Ta nói rồi, nếu người làm thương tổn Vũ Tình, người nhất định phải đền mạng.” Vô Dạ nhìn thẳng vào Mị Ảnh nói. Sự đau xót nơi đáy mắt nàng không qua nổi ánh mắt hắc, nhưng hắc sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho người đã làm hại Vũ Tình.

Khi nghe tin Vũ Tình rơi xuống vách núi đen, tâm tính thiện lương của hắc thật sự rất đau đớn quá, cảm giác chưa bao giờ có nháy mắt lan toả khắp toàn thân. Sát thủ là kẻ không có tình cảm, không có trái tim, hắc vẫn luôn nghĩ rằng mình cũng như vậy. Nhưng chính vào khoảnh khắc kia hắc mới nhận ra hắc cũng có trái tim, cũng sẽ biết đau. Lúc đó hắc đã quyết định, kẻ đã hại nàng nhất định phải trả giá gấp trăm lần ngàn lần, mặc kệ người đó là ai, cho dù là nàng – người đã cùng hắc lớn lên từ nhỏ.

“Thế thì sao đây?” Mị Ảnh cười lạnh hỏi lại. Người thật sự sẽ vì nàng mà giết ta sao? Người sẽ làm vậy sao?

“Vô Dạ ta luôn luôn nói lời giữ lời, người hắc là biết rõ.”

“Sao hắc, muốn giết ta?” Người sẽ làm vậy, ta biết, từ khi quyết định muốn giết nàng, ta hiểu người và ta sớm muộn gì cũng sẽ chia đao vào nhau, nhưng ta vẫn quyết định như vậy. Thứ mà ta không có, người khác cũng đừng hòng có được, giết nàng, các người sẽ phải đồng quy vu tận, người cuối cùng sẽ là của ta. Vậy mà không ngờ nàng còn chưa chết, hừ, nàng có thể thoát được lần đó, nhưng ta không tin nàng lại có thể thoát nổi ngay lúc này.

“Lần này Vũ Tình may mắn không sao, ta vốn định nể tình trước đây của chúng ta mà bỏ qua cho người. Nhưng người lại vẫn không chịu buông tay, ta không thể để một người lúc nào cũng chăm chăm muốn giết Vũ Tình sống sót trên đời. Cho nên.....” Vô Dạ vô tình nói.

“Ha ha..... Xem ra đêm nay người và ta không tránh khỏi một trận quyết chiến.” Mị Ảnh cười lớn, hốc mắt phủ một tầng sương mù, ngẩng đầu lên, không cho nước mắt chảy xuống, nàng không thể đánh mất tôn nghiêm trước mặt hắc.

Vô Dạ không thêm nói nhiều, kiếm hắc đã rút ra, cả người tản mát ra sát khí càng ngày càng đậm.

Đao Mị Ảnh cũng đã ra khỏi vỏ, nàng nhảy về phía trước, mũi chân điểm nhẹ, xuất chiêu trước. Không hổ là Mị Ảnh, quả nhiên thực sự quý mỹ, nháy mắt đã lao tới trước mặt Vô Dạ. Vô Dạ vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào nàng, dường như không hề phát hiện ra sự tấn công của nàng, cho đến khi thanh đao của nàng chỉ còn cách hắc 0.01 cm thì mới đột nhiên chuyển động thân hình, dễ dàng tránh thoát, kiếm cũng vung lên.

Bỗng chốc, trong rừng cây cuồng phong gào thét, hai thân ảnh màu đen dây dưa cùng một chỗ, chọt cao chọt thấp, cảnh tượng đó thật sự là.....thật sự là tuyệt đẹp. Đúng vậy, là tuyệt đẹp, cứ như đang xem một màn biểu diễn vậy, khinh công của Mị Ảnh thật sự đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, thậm chí còn không nhìn thấy nàng cử động mà nàng nháy mắt đã bay ra rất xa rồi, đao pháp của nàng trong nhu có cương, trong linh hoạt mang theo trầm ổn, mà kiếm pháp của Vô Dạ cũng là trong cương có nhu, trong trầm ổn mang theo linh hoạt, nội lực lại tinh thuần, mỗi một kiếm vừa nhanh vừa tàn độc, một chiêu quyết lấy mệnh, tuyệt không ướm ắt bắn thủ, đường kiếm nhanh đến mức vô hình, như thể hắc chưa từng rút kiếm. Nếu bỏ qua sát khí trên người bọn họ thì đây có thể xem là màn biểu diễn dị thường thập phần phần khích.

“A!.....” Một chiêu của Vô Dạ không chút dấu vết đâm vào giữa ngực Mị Ảnh, tuy rằng nàng sớm có phòng bị nhưng không thể chống lại được nội lực cao thâm của Vô Dạ, vẫn bị kiếm khí của hắc làm bị thương, bay xa đến mấy trượng rồi ngã xuống, ôm ngực hộc ra một ngụm to máu tươi, nếu không phải Vô Dạ đang bị nội thương thì một kiếm này chắc chắn đã lấy mất mạng của nàng rồi.

Vô Dạ từng bước tiến gần lại chỗ Mị Ảnh, kiếm chỉ thẳng vào yết hầu của nàng. Đúng lúc kiếm sắp chạm thì một ám khí phá rách không khí lao đến, Vô Dạ vội vàng xoay người chặn ám khí, chỉ nghe ‘tinh’ một tiếng, mũi ám khí kia lên tiếng trả lời bị đánh rơi xuống đất. Gần như đồng thời, một đám sương mù bao

phủ khắp nơi, đến khi nó tan đi thì tất cả thấy được chỉ là một thân ảnh màu đỏ rất nhanh biến mất trong màn đêm, mà Mị Ảnh cũng không thấy đâu nữa.

Là hắn đã cứu Mị Ảnh, hắn là ai vậy? Khinh công thật lợi hại, qua ám khí vừa rồi có thể thấy nội lực cũng rất mạnh, chẳng lẽ hắn chính là người mà Cẩn vương nói đến – Xích Âm của Thánh Tiên môn?

Mị Ảnh, lần này cho dù ta lại cho ngươi một cơ hội nữa nhưng lần sau nếu ngươi còn xuất hiện trước mặt Vũ Tình thì kiếm của ta nhất định sẽ thủng ngực ngươi!

Không biết Vũ Tình bây giờ thế nào? Phải gặp nàng tận mắt mới an tâm được. Trong nháy mắt, rừng cây vừa mới bị bao phủ bởi sát khí lập tức trở lại yên tĩnh như bình thường, dường như nơi này chưa từng xảy ra một trận quyết đấu sinh tử.

Toàn bộ đại diện im lặng đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, mọi người đều ngừng hô hấp, chỉ thấy hoàng đế Âu Dương Chính Hiên về mặt tức giận ngồi trên ghế rồng, nhìn một lượt văn võ bá quan bên dưới khiến cho quan viên người người cả kinh lạnh run, không rõ hoàng đế vì sao lại tức giận như thế, chỉ có một số ít là vẻ mặt trấn tĩnh, xem nhẹ cơn tức giận của hoàng đế và cũng không thèm để ý đến không khí bức người trong điện. Thừa tướng về mặt đặc ý mang theo chút cười cợt nhìn vị hoàng đế đang giận không thể tả.

“Đáng giận, nước Tinh Nguyệt này thật quá to gan, dám phách thích khách đến mưu sát trẫm, bọn chúng không coi Long Hiên ta ra gì sao?” Chính Hiên về mặt tức giận đập bàn làm quan viên bên dưới sợ tới mức ‘bịch’ một tiếng đồng loạt quỳ xuống, hô to: “Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng bớt giận.”

“Bớt giận? Trẫm bớt giận thế nào đây? Trẫm lần này bất luận thế nào cũng không sẽ bỏ qua cho nước Tinh Nguyệt, người đâu.” Chính Hiên hướng về phía dưới hô.

“Hoàng Thượng bớt giận, việc này chưa điều tra rõ ràng, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Một viên quan văn tóc bạc phơ bước ra, cung kính nói với Chính Hiên.

“Còn không rõ ràng, trẫm tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn không rõ ràng hay sao? Liễu ái khanh, có phải đến lúc trẫm thật sự chết dưới đao của thích khách thì mới gọi là rõ ràng không! Hả!” Chính Hiên nghe xong lại tức giận đến nổi sắc mặt càng thêm đỏ bừng.

“Thần không dám.” Đương triều đại học sĩ Liễu Kính Minh không hề sợ hãi nói.

“Không dám? Vậy ý của ngươi là gì a!” Chính Hiên cười lạnh nói làm cho người ta càng cảm thấy nguy hiểm.

“Hoàng Thượng, chưa có bằng chứng” Liễu Kính Minh bất chấp nguy hiểm, chỉ là hắn còn chưa nói xong thì đã bị Chính Hiên ngắt lời.

“Không có bằng chứng? Vậy các ngươi nhìn xem đây là cái gì?” Chính Hiên vừa nói vừa đem thư cùng lệnh bài lấy được từ người thích khách đưa ra.

Liễu Kính Minh nhìn thư và lệnh bài, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

“Liều đại nhân, đọc lên đi.” Chính Hiên mặt không chút thay đổi trầm giọng nói với Liễu Kính Minh. Trong mắt rất nhanh hiện lên một tia thương thức (tức là thích ý), chỉ là không ai nhìn thấy được mà thôi.

“Vâng.” Liễu Kính Minh thanh âm không có chút bất thường, cao giọng đọc, “Trương Xa, nay Cẩn vương của Long Hiên được xưng là ‘Mặt lạnh Chiến thần’ bị thương nặng không thể chữa trị, Long Hiên hoàng đế đêm nay ở lại Cẩn vương phủ cũng không có thị vệ, đây chính là thời cơ tốt. Bản sứ giả lệnh cho người đêm nay phải lấy được đầu của Long Hiên tới gặp ta, không được thất bại. Đoan Mộc An.”

“Liều đại nhân, đây còn không phải là chứng cứ sao? Còn có khối lệnh bài của nước Tinh Nguyệt này nữa, chẳng lẽ trẫm nghĩ oan cho bọn họ hay sao?” Chính Hiên chỉ thẳng vào bức thư trên tay Liễu Kính Minh cả giận nói.

“Hoàng Thượng, vua của nước Tinh Nguyệt Đoan Mộc Tuấn là bạn tốt thời thiếu niên của Hoàng Thượng, mà sứ giả Đoan Mộc An này là An vương của nước Tinh Nguyệt, là người chính trực. Huống hồ Long Hiên và Tinh Nguyệt hai nước từ trước nay vẫn hòa thuận với nhau, làm sao lại vô duyên vô cớ phách người tới

giết Hoàng Thượng được? Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó. Long Hiên hoàng triều ta đường đường là một nước lớn, sao có thể chỉ dựa vào hai vật này mà đã bắt giữ sứ giả nước Tinh Nguyệt được? Mong Hoàng Thượng có thể điều tra rõ ràng, đừng trúng phải gian kế.” Liễu Kính Minh vẻ mặt chính khí nói.(chính khí: chính trực + khí khái)

Chính Hiên sau khi nghe xong không nói gì, vẻ mặt trầm tư nhìn Liễu Kính Minh, có vẻ như đang suy nghĩ về những lời hắn nói.

“Hoàng Thượng, nước Tinh Nguyệt rõ ràng quá to gan lớn mật dám phái người ám sát Hoàng Thượng ngay trên đất Long Hiên ta, hành vi như thế sao có thể bằng một câu hiểu lầm là giải thích được. Nay bằng chứng như núi, nước Tinh Nguyệt chính là muốn mượn việc đi sứ Long Hiên ta lần này để sát hại Hoàng Thượng, làm cho Long Hiên ta như rắn mất đầu, như vậy bọn họ có thể tấn công chúng ta, đem hoàng triều ta nhập vào nước Tinh Nguyệt của bọn hắn. Hoàng Thượng nhất định không thể mềm lòng a!” Lí Thành nhận được chỉ thị của Ngụy Trọng Hiền, bước ra khỏi hàng nói.

“Hoàng Thượng, Lý đại nhân, đây căn bản chỉ là lời nói của một bên, việc này liên quan đến chuyện lớn giữa hai nước, sao có thể làm qua loa như thế được.” Một vị quan khác lại nói.

“Tần đại nhân, người nói giúp cho nước Tinh Nguyệt như vậy là định làm gì, đây là chuyện đã rõ ràng, nước Tinh Nguyệt kia căn bản chính là rắp tâm mưu phản, người người đều biết, Hoàng Thượng, xin hãy nhanh chóng xử tử sứ giả nước Tinh Nguyệt để tránh việc hắn biết tin tức mà chạy trốn.” Viên quan đứng bên cạnh Lí Thành phản bác nói.

“Người nói vậy, người nhằm vào nước Tinh Nguyệt như vậy mới có vấn đề, Hoàng Thượng, xin hãy điều tra rõ việc này, không thể chỉ thế này đã định tội Đoan Mộc An.” Viên quan họ Tần kia lại nói.

“Người mới nói vậy, Hoàng Thượng, xin hãy lập tức bắt lấy Đoan Mộc An.”

“Hoàng Thượng.....”

“Hoàng Thượng.....”

Chính Hiên lạnh lùng nhìn bách quan chia làm hai phe tranh chấp. Liễu Kính Minh lẳng lặng nhìn, Ngụy Trọng Hiền bày ra bộ dáng mọi chuyện không liên quan đến mình nhìn mọi người đấu khẩu, Nam Cung Phong từ đầu tới cuối không nói được lời nào, từ sau khi Dung quý phi sinh non, gia tộc Nam Cung đã chỉ còn là danh nghĩa, binh quyền của Nam Cung gia đều đã bị thu hồi, Nam Cung Phong cũng rất ít phát biểu ý kiến, Nam Cung gia này đã không còn nguy hiểm nữa.

Chỉ cần một câu mà khiến cho quan hệ đảng phái rắc rối phức tạp trong triều lộ rõ, ha ha..... Tình Nhi, người thật sự là bảo bối tốt nhất mà ông trời ban cho trẫm, đúng là một kì nữ a! Người rốt cuộc còn có bao nhiêu phần trí tuệ trẫm không biết, còn muốn cho trẫm bao nhiêu kinh hỉ nữa đây.

“Đủ rồi, đừng ồn nữa.” Đạt được kết quả như ý muốn, Chính Hiên mới lên tiếng nói. Mọi người vừa nghe thấy liền lập tức bình tĩnh lại, quay về vị trí của mình.

Chính Hiên vừa lòng hơi gật gật đầu, giả vờ như vừa tự hỏi vừa nói:“Về việc này, trẫm vừa tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, trẫm cảm thấy.....” Hắn cố ý nói đến chỗ này thì dừng lại một chút.(á, gian xảo dữ ^0^)

“Hoàng Thượng, lão thần có bản tấu.” Thấy ngữ khí của Chính Hiên hình như đã nguôi nguôi, Ngụy Trọng Hiền rốt cục không nhịn được tấu nói.

“Chuẩn tấu.” Lão tặc, trẫm biết ngay người sẽ nhện không được mà.

“Hoàng Thượng, thần có chứng cứ chứng minh nước Tinh Nguyệt xác thực không hề có lòng thần phục.”

“Ồ? Chứng cứ gì vậy?”

“Thượng Quan tướng quân.” Ngụy Trọng Hiền không đáp, ngược lại hướng về phía một võ tướng tuổi còn trẻ gọi.

Lúc này trong số các võ tướng một tướng quân trẻ tuổi vẻ mặt mỉm cười bước ra, vừa nhìn đã biết là một người cực kì khôn khéo.

“Hoàng Thượng, ngày hôm qua thần vốn là phụng mệnh Thừa tướng đến dịch trạm bảo vệ sứ giả nước Tinh Nguyệt nhưng đúng lúc đó, thần thấy một bóng đen lén lút lên vào phòng của Đoan Mộc An. Thần chỉ sợ có người muốn hãm hại sứ giả liền bám theo, ai ngờ lại nghe thấy bọn họ đang mưu đồ bí mật ám sát Hoàng Thượng. Thần đã chính mắt nhìn thấy Đoan Mộc An đem một phong thư và một khối lệnh bài giao cho người mặc đồ đen. Thần lập tức muốn đi bắt bớ với Hoàng Thượng, nào ngờ lại bị phát hiện, thần đã bị bọn họ bắt giữ. May mắn Thừa tướng phái người tới cứu thì thần mới có thể tới gặp Hoàng Thượng.” Thượng quan Kiệt nói.

“Hoàng Thượng, đây căn bản chỉ là lời nói của một bên, không đủ để kết luận.” Viên quan vừa rồi ủng hộ Liễu Kính Minh lập tức nói.

“Hoàng Thượng, đây không phải là lời nói một bên của thần, lúc thần được cứu ra khỏi dịch quán vừa vặn nhìn thấy tâm phúc của Đoan Mộc An là Hồng Phi, thần liền bắt hắn tới đây, nếu Hoàng Thượng không tin thì có thể thẩm vấn hắn.”

“Được, người đâu, dẫn Hồng Phi lên.” Chính Hiên ra lệnh một tiếng, lập tức có hai thị vệ áp giải một nam nhân đầu trâu mặt ngựa tiến vào.

“Hồng Phi, hãy nói hết những gì người biết ra đi.” Thượng Quan Kiệt nói thẳng.

“Vâng, vâng, hoàng đế bệ hạ, không liên quan đến ta, là, là đại nhân nhà ta, hắn nói là Hoàng Thượng lệnh cho hắn ám sát hoàng đế bệ hạ, hôm qua đã bảo tiểu nhân bí mật đem thư và lệnh bài giao cho sát thủ Trương Xa của nước Tinh Nguyệt, muốn hắn giết.....giết hoàng đế bệ hạ ngài. Thật sự không liên quan đến ta, tha mạng, tha mạng a!” Nói xong liền liên tục dập đầu.

“Những gì người nói đều là thật?” Chính Hiên nheo mắt trầm giọng nói với Hồng Phi.

“Tiểu nhân, tiểu nhân không dám nói dối, những câu này đều là thật, đều là thật.” Hồng Phi sợ tới mức liên tục dập đầu.

“Hừ, được, được lắm, người đâu, bắt hắn dẫn đi cho ta.” Chính Hiên giận dữ nói.

Hai thị vệ lập tức dẫn hắn đi, Thượng Quan Kiệt lại nói: “Hoàng Thượng, hiện tại nhân chứng vật chứng đầy đủ, vì thần nguyện xin đi giết giặc đến dịch quán bắt Đoan Mộc An.”

“Hoàng Thượng, việc này.....” Liễu Kính Minh còn muốn nói gì đó.

Chính Hiên vung tay lên ngăn cản: “Không cần bàn nữa.”

Hắn lại ngồi xuống, giả vờ lẩm bẩm: “Đoan Mộc Tuấn, là người không niệm tình nghĩa xưa, cũng đừng trách trăm bất nghĩa.”

“Thượng Quan Kiệt.” Chính Hiên đột nhiên ngẩng đầu lên trầm giọng nói.

“Có vi thần.” Thượng Quan Kiệt cung kính nói.

“Trẫm lệnh cho người lập tức đi đến dịch quán bắt hết những người liên quan đến nước Tinh Nguyệt, cho vào thiên lao, trẫm muốn đích thân thẩm vấn.”

“Thần tuân chỉ.” Thượng Quan Kiệt vừa lui về phía sau vừa mỉm cười nhìn Ngụy Trọng Hiên, thấy Ngụy Trọng Hiên vừa lòng gật gật đầu mới xoay người đi ra ngoài điện.

Tất cả đều lọt vào mắt Chính Hiên, ánh mắt thâm thúy lúc này sâu thẳm không thấy đáy nhìn chăm chú vào hết thấy trước mắt, ý cười yếu ớt chậm rãi hiện lên.

“Đủ rồi, hôm nay lâm triều đến đây thôi!” Chính Hiên phất phất tay, ra vẻ vô lực nói.

“Bãi triều.” Thanh âm thái giám lập tức vang lên.

“Hoàng Thượng, bảo trọng. Chúng thần cáo lui.” Chúng thần trăm miệng một lời nói, lui lại từng bước rồi một mạch rời khỏi đại điện.

“Ngụy Trọng Hiên, mọi thứ mới chỉ bắt đầu thôi.” Nhìn thân ảnh Ngụy Trọng Hiên chậm rãi biến mất bên ngoài đại điện, Chính Hiên lẩm bẩm.

Trong thư phòng phủ Thừa tướng, Ngụy Trọng Hiền tâm tình sung sướng nói với Xích Âm đang ngồi trên ghế: “Xích công tử, biện pháp của ngươi thật sự là tuyệt vời a! Tiểu tử Âu Dương Chính Hiền kia tự cho mình là thông minh, hắn đâu biết rằng đã ngoan ngoãn nhảy vào cái bẫy của chúng ta. Ha ha.....”

“Hừ, mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu!” Xích Âm không thèm ngẩng đầu lên hừ lạnh nói.

“Hừ, tuy rằng Âu Dương Chính Hiền còn chưa chết nhưng cũng bị thương không nhẹ, Âu Dương Dật Hiền chỉ là một tên hoa hoa công tử, không uy hiếp nổi chúng ta, còn lại mỗi Âu Dương Chính Hiền, một mình đơn thương độc mã cũng đã bị chúng ta khống chế. Thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ là của ta. Ha ha.....” Ngụy Trọng Hiền ra vẻ duy ngã độc tôn (chỉ có mình là nhất), không thèm để ý đến lời nói của Xích Âm.

“Vây chúc mộng đẹp của Thừa tướng sớm ngày trở thành sự thật, tại hạ cáo lui.” Nói xong không đợi Ngụy Trọng Hiền lên tiếng đã biến mất khỏi căn phòng. Hắn còn phải đi phục vụ mỹ nhân đây!

Hừ! Nếu không phải giữ lại người còn có giá trị lợi dụng thì lão phu đã sớm đưa người xuống Địa ngục rồi, còn có thể để người ở đây mà ngông cuồng hay sao. Hừ hừ, tâm nguyện suốt đời của lão phu mà thành, đến lúc đó để xem người có thể cuồng được bao lâu. Còn cả mỹ nhân kia nữa, ha ha..... Sớm muộn gì cũng là của lão phu! [tác giả: thực không biết xấu hổ!]

“Người đâu.” Thanh âm cất lên, một người mặc đồ đen liền xuất hiện trong phòng, quỳ xuống trước mặt Ngụy Trọng Hiền.

“Phải giao tận tay cho Đoan Mộc Tuấn.” Ngụy Trọng Hiền đưa bức thư đã sớm viết từ trước giao cho người kia.

Người mặc đồ tiếp nhận thư, tôn kính nói: “Vâng.” rồi bay ra ngoài.

“Hoàng Thượng a Hoàng Thượng! Người trúng kế là cái chắc. Ha ha ha.....” Từng đợt tiếng cười từ phủ Thừa tướng truyền ra.

Bên ngoài, sau khi người mặc đồ đen rời đi, thân ảnh nấp ở chỗ tối cũng rời khỏi Thừa tướng phủ, tiến về hướng hoàng cung.

Hết chương 39

Lắm bầm: Vì lại mãi buồn với cả quyết tâm làm trọn vẹn c39 nên mới post giờ này a >”<

40. Chương 40

Ừm, cho Vi lải nhải chút xíu! Trả lời cmt cho bạn vutinh09 ấy mà ừm, trước tiên Vi rất cảm ơn vì bạn khen tr hay và ủng hộ khi đọc tr! Còn về phần “sao dịch chậm thế hả” thì thật sự Vi cũng hết cách, Vi bận chết đi được á, đợt này lại còn sắp thi nữa, thế nên mong bạn và tất cả mọi ng’ thông cảm cho Vi & Bi nha! Ngạo khí hoàng phi chương 40 Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

“A! Nhảm chán quá! Nhảm chán.....” Vũ Tình chán đến chết ngồi trên ghế đá ở hậu viện Cẩn vương phủ ngửa mặt lên trời thở dài. Trong lòng thật sự là buồn bực đến cực điểm: Nhảm chán a! Chẳng có ai đến chơi với ta cả. Tiểu Hiền Tử ở trong cung lo đối phó với Ngụy Trọng Hiền, Cẩn Hiền bị thương còn phải tính dưỡng, không thể làm phiền hắn, Vô Dạ nói đề phòng Mị Ảnh lại đến, sợ đến lúc đó Xích Âm cũng xuất hiện, cho nên hắn phải nhanh chóng khôi phục công lực thì mới bảo vệ được nàng. Dật Hiền, không cần phải nói, nhất định là đã đến thanh lâu làm một tiêu dao vương gia - Yên Vũ lâu rồi! Mọi người lại không cho nàng quay về, nói chỗ đó có người của Ngụy Trọng Hiền, không an toàn, có mà vì đó là kỹ viện nên mới không cho nàng trở về ấy, mấy trò tiểu xảo của Tiểu Hiền Tử nàng còn lạ gì.

A! Điên mất, nàng điên mất, cả ngày phải ngồi trong Cẩn vương phủ này mà không được đi ra ngoài, nàng sắp buồn chết đến nơi rồi, không được, không được, còn tiếp tục như vậy, đến lúc chưa kịp trừ bỏ lão Ngụy Trọng Hiền kia thì nàng đã trở thành người đầu tiên ở Long Hiền hoàng triều buồn mà chết rồi.

Thừa dịp bây giờ xung quanh không có người, phải chạy nhanh chuồn êm ra ngoài mới được, mặc kệ cái gì nguy hiểm với chả không nguy hiểm. May quá, trong Cẩn vương phủ không có nhiều người lắm, ta trốn ta trốn ta trốn, wa, nhanh nào, sắp đến cửa lớn rồi, wa, đường xá cổ đại thân yêu, người chờ nhé, ta đến đây.

“Tiêu cô nương, người muốn đi đâu?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên đúng lúc chân Vũ Tình sắp bước được ra khỏi cửa lớn.

Xong rồi, lại bị phát hiện, Y Thiên này cả ngày cứ như âm hồn không tan, mỗi lần đều bị hấn phát hiện, quả thực so với khoa học kỹ thuật tiên tiến ở thế kỷ hai mươi mốt còn lợi hại hơn. Trước kia lúc còn ở nhà, cho dù có camera giám sát chặt chẽ mà ta còn dễ dàng chạy ra được, bây giờ thì không thể khuất tầm mắt hấn lấy một lần, rốt cuộc là hấn lợi hại hay là ta lui bước đây? Trời ạ! Ta cùng lắm chỉ muốn đi ra một chút mà thôi, người ngay cả chút nguyện vọng nho nhỏ ấy cũng không chịu đáp ứng ta sao!

“Hi hi, ta, ta có đi đâu đâu, chỉ là nhầm chán quá nên đi nơi này một chút, đi chỗ kia một chút thôi.” Hết cách, đành phải giả bộ ngờ ngẩn để lừa hấn thôi, Y Thiên này so với Tiểu Hiên Tử, Cẩn Hiên còn khó đối phó hơn.

“Tiêu cô nương, Vương gia có lệnh, bên trong vương phủ thì nơi nào người cũng có thể đi, chỉ là bên ngoài rất nguy hiểm, hy vọng cô nương không ra khỏi vương phủ.” Y Thiên vẫn như cũ không chút tình cảm nói, cứ như người nói chuyện không phải hấn, có điều trong lòng vẫn rất nghi hoặc.

Chưa từng thấy một quý phi nào hiếu động như nàng, lần đầu tiên gặp nàng, nàng thể mà lại trèo lên hòn giả sơn, mấy ngày nay ở trong vương phủ lại không có lấy một khắc yên tĩnh, mỗi ngày đều trình diễn đến ba bốn tiết mục trốn ra cho hấn xem. Làm hại hấn từng bước cũng không dám để nàng rời khỏi tầm mắt, giống như vừa rồi, hấn chẳng qua vừa mới đi một chút mà nàng đã có bản lĩnh chuồn ra được đến cửa lớn, may mà hấn trở về đúng lúc nếu không có khi nàng đã trốn ra được rồi. Aizz, nàng thật sự là kinh thành đệ nhất tài nữ? Thật sự là thiên kim của Tiêu Thượng thư? Y Thiên không khỏi hoài nghi.

“Nhưng ta nhầm chán quá rồi! Trong vương phủ nơi có thể đi cũng đi hết rồi, có thể chơi đùa rồi, nếu không được ra ngoài ta sẽ phát điên mất. Ê, người không phải vô công rất lợi hại sao? Thế này được không, người đi theo ta, chúng ta cùng ra ngoài, như thế sẽ không sợ nguy hiểm, đúng không? Được không?” Sao lúc trước không nghĩ tới chứ? Wa, người bên cạnh Cẩn Hiên công phu nhất định cũng không kém, như vậy là có thể đi ra ngoài chơi rồi, hi hi..... Ta đúng thật là thông minh a!

“Không được.” Hai chữ phá tan ảo tưởng của Vũ Tình.

“Vì sao?” Nàng thấy biện pháp này không tồi a!

“Bởi vì Vương gia có lệnh, hơn nữa công phu Mị Ảnh cao hơn Y Thiên, nếu nàng thật sự xuất hiện, Y Thiên không bảo vệ được cô nương.” Y Thiên trả lời.

“Mị Ảnh? Vô Dạ không phải đã nói nàng bị hấn đánh thành trọng thương sao? Ta nghĩ nàng tạm thời sẽ không xuất hiện đâu, cho nên người không cần lo lắng.” Vũ Tình bày ra biểu tình người đừng sợ, vui cười nói.

Một người trọng thương chắc sẽ không mai phục cả ngày bên ngoài Cẩn vương phủ chứ? Hơn nữa nàng đến bây giờ còn không hiểu nổi Mị Ảnh tại sao muốn giết nàng, nàng đắc tội với nàng ta sao? Không có a! Hai người chẳng qua mới gặp mặt một lần, hơn nữa nàng ta truyền tin tức muốn giết nàng từ khi còn chưa từng gặp mặt, không tiếc hi sinh chung thân đại sự của chính mình, chuyện này rất có vấn đề đúng không? Rốt cuộc là vấn đề gì?..... A! Bây giờ không phải lúc nghĩ vấn đề này, vẫn nên nghĩ cách thuyết phục Y Thiên cho nàng đi ra ngoài thì tốt hơn.

“Không được, huống hồ cho dù không có Mị Ảnh còn có Xích Âm, khó có thể đảm bảo hấn sẽ không xuất hiện, tại hạ không thể để cho cô nương mạo hiểm.” Y Thiên kiên quyết nói.

“Xích Âm? Chính là cái người yêu dị kia a? Liên quan gì đến hấn? Dù sao bây giờ Ngụy Trọng Hiên đã biết ta và Cẩn Hiên không chết, cũng nhất định nghĩ rằng ta và Cẩn Hiên đã đem chuyện đêm đó nghe được nói cho Tiểu Hiên Tử biết, hấn sẽ không giết ta diệt khẩu lần nữa đâu. Hấn nhất định sẽ không nhân như vậy, để cho cái người yêu dị kia cả ngày mai phục bên ngoài vương phủ chờ giết ta. Cho nên người không cần

phải lo lắng về hấn, ngoài Mị Ảnh không biết vì sao điên ra thì ta nghĩ không còn ai vô duyên vô cớ muốn giết ta đâu, ta đi ra ngoài tuyệt đối sẽ không bị nguy hiểm.” Vũ Tình phân tích rõ ràng có lí.

Vừa nhắc đến cái người yêu dị kia, nàng hết cả da gà, tốt nhất là không bao giờ phải gặp hấn nữa, nếu ra ngoài thật sự sẽ gặp hấn thì nàng tình nguyện ở trong vương phủ buồn chết chứ quyết không đi ra ngoài.

“Vương gia nói Xích Âm mới là người hấn lo lắng nhất, cũng là nguyên nhân chủ yếu Vương gia lo lắng khi Tiêu cô nương đi ra ngoài. Vương gia nói như vậy, nhất định là có lý do của hấn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cô nương vẫn nên ở lại vương phủ thì có vẻ an toàn hơn.”

Y Thiên mặc dù nói như vậy nhưng kỳ thật trong lòng cũng phân vân, lời nói vừa rồi của Tiêu cô nương không phải là không có đạo lý a! Tại sao Vương gia khẳng định Xích Âm nhất định phải người mai phục bên ngoài vương phủ, nhất định gây bất lợi cho Tiêu cô nương? Còn lệnh hấn cho dù ở nội viện vương phủ cũng phải cẩn thận trông chừng Tiêu cô nương, để đề phòng Xích Âm sẽ lẻn vào vương phủ.

“Lấy đâu ra nhiều vạn nhất như vậy? Sẽ không trùng hợp thế đâu, người đáp ứng ta đi! Nếu vẫn còn không yên tâm thì người hãy mang theo vài người, cũng có thể gọi Y Hàn nữa.”

“Vẫn là không được, mệnh lệnh của Vương gia Y Thiên không dám không theo. Cô nương đừng nên làm Vương gia lo lắng.”

“Chúng ta lên đi ra ngoài, Cẩn Hiên sẽ không biết đâu.” Nàng cũng không muốn làm hấn lo lắng a! Không nói là được mà!

“Y Thiên sẽ không cãi lại mệnh lệnh của Vương gia, mời Tiêu cô nương hãy trở về đi!”

“Còn lâu, ta sẽ đi ra ngoài, xem người ngăn ta kiểu gì.” Nói xong liền xoay người một cái chạy về hướng cửa lớn, mềm không được thì cứng rắn vậy.

“Mời Tiêu cô nương trở về.” Vũ Tình chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, Y Thiên đã đứng ngay trước mặt nàng.

“Người tránh ra, ta muốn đi ra ngoài.” Vũ Tình vừa kêu to vừa đẩy y thiên, nàng dùng hết khí lực toàn thân mà Y Thiên vẫn cứ bất động. Tại sao, tại sao cổ nhân không chỉ có một thân khinh công tuyệt đỉnh mà còn có một thân nội lực, làm hại nàng mỗi lần đều chịu thiệt.

“Mời Tiêu cô nương trở về.” Y Thiên nghiêm túc nói.

“Người ngoại trừ một câu này thì còn câu nào khác không hả.”

“Mời Tiêu cô nương trở về.”

“Được, xem như người lợi hại, trở về thì trở về, người không phải nói là mệnh lệnh của Vương gia sao? Vậy thì ta đi tìm Cẩn Hiên, để xem ta có ra được hay không nhé.” Vũ Tình lỗ mãng nói những lời này xong liền quay đầu chạy về hướng phòng Cẩn Hiên. Không thể ngờ được, Tiêu Vũ Tình nàng mà mỗi lần lại đều thua trên tay Y Thiên.

Thấy Vũ Tình vừa đi, Y Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi thật to, nếu vừa rồi nàng còn nói thêm gì nữa thì không chừng hấn đã bị nàng thuyết phục cho nàng đi ra ngoài rồi, ai bảo nàng nói mỗi một câu đều hợp tình hợp lý như vậy! May quá, may quá.

“Aizz……” Vũ Tình bị Y Thiên bắt trở về không có việc gì làm lại lần nữa ngồi xuống ghé đá ở hậu viện thở dài.

Vốn định đi tìm Cẩn Hiên, thuyết phục hấn cho mình đi ra ngoài nhưng sau lại nghĩ nghĩ, nếu nói, Cẩn Hiên không chừng sẽ kiên trì đưa nàng ra ngoài, Cẩn Hiên hiện tại đang bị thương, sao có thể lộn xộn được? Nàng không thể lại làm cho hấn lo lắng, không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể đứng tần ngần ở của phòng hấn rồi lại quay lại nơi này thở dài.

“Sao lại thở dài?” Một giọng nói cực kì có sức hút truyền đến từ phía sau Vũ Tình.

“Cẩn Hiên? Sao người lại tới đây?” Vừa nghe thấy giọng đã biết là Cẩn Hiên.

“Vừa mới thấy người ở cửa, lại không đi vào, ta đi xem người làm sao vậy.” Cẩn Hiên sắc mặt vẫn hơi có điểm tái nhợt ngồi xuống bên cạnh Vũ Tình.

“Không có việc gì, nhưng thật ra người đang bị thương, không ở trên giường nằm nghỉ cho tốt đi, chạy đến đây lỡ trúng gió thì sao?” Vũ Tình oán trách nói. Thấy sắc mặt Cẩn Hiên so với mấy ngày hôm trước đã tốt hơn nhiều, nàng không khỏi cảm thán, khôi phục sức khỏe thật đúng là nhanh, mới có vài ngày chứ mấy?

“Ha ha..... Vũ Tình đây là đang lo lắng cho ta?” Vũ Tình dáng vẻ nửa oán trách nửa lắng thật sự là cực kì đáng yêu, trong lòng nhất thời vui vẻ tràn đầy, nàng vẫn quan tâm đến hắn, thật hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giờ khắc này, nàng cứ như vậy, bảo hắn làm sao có thể buông tay đây?

“Nếu biết là ta lo lắng cho người thì tốt nhất là lên giường nằm đi, đừng chạy loạn khắp nơi nữa.” Vũ Tình nói với Cẩn Hiên cứ như mẹ dạy dỗ con.

“Người đừng quên, ta là nguyên soái trấn thủ biên cương, đây chỉ là vết thương nhỏ, ta còn chẳng thèm quan tâm.”

“Đây mà là vết thương nhỏ sao? Không được, đi đi, mau trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Vũ Tình nói xong, không nói hai lời kéo Cẩn Hiên đi về hướng phòng hắn.

“Rồi rồi rồi, ta sẽ trở về nghỉ ngơi cho tốt, có điều trước đó, người phải nói cho ta biết người tại sao lại thờ dài?” Nghe thấy nàng thờ dài, trái tim hắn cảm thấy hơi đau đau.

“Đâu có, người nghe lầm rồi.” Nàng chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng nói. Nói dối chính là không tốt.

“Ồ, nghe lầm? Ta tự tin khả năng nghe của ta không tệ, Vũ Tình, người cảm thấy nhàm chán phải không?” Sao hắn lại không hiểu nàng chứ? Nàng mấy ngày nay trình diễn một màn tiết mục chuồn êm hắn cũng biết được không ít.

“Ừ.” Nàng biết là không thể gạt được hắn.

“Nếu, người thật sự muốn ra ngoài, để ta đi cùng người!” Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, biết ngay người nhất định sẽ nói như vậy.

“Không cần đâu, người còn phải dưỡng thương! Thật ra Cẩn vương phủ vẫn rất tốt, bây giờ ta không muốn đi ra ngoài.” Kỳ thật Cẩn vương phủ này chẳng có gì hay để chơi, nhưng không thể thật sự để cho người bị thương theo ta đi chơi được.

“Ta hàng năm đều ở bên ngoài, rất ít trở lại kinh thành, cho nên người trong vương phủ cũng không nhiều, cũng không có đồ gì hay để chơi, chờ thêm vài ngày, ta nhất định sẽ cùng người đi ra ngoài chơi.” Trong phủ của hắn hắn còn không biết sao, ví dụ như hậu viện này, vốn là một là một hoa viên lớn, còn rất nhiều loại hoa đẹp, nhưng vì hắn hàng năm đều không ở đây nên dần dần đều héo rũ, biến thành trống không như hiện tại.

“Ha ha..... Chờ người dưỡng thương tốt rồi chúng ta phải đi chơi mới được.” Đây là vương phủ của hắn, có cái gì chơi đùa hay không, hắn sao lại không biết?

Sao lại có một cái hậu viện vương phủ trụi lủi như vậy? Xem ra hắn thật sự rất ít hồi kinh. Một cái sân trống, nếu dựng một sân bóng rổ nhất định sẽ vừa đẹp. Đúng vậy! Sao lại không nghĩ tới chứ? Cẩn vương phủ này không có gì hay để chơi thì tự mình có thể sáng tạo a! Niềm vui chính là do mình tạo ra mà.

“Người đang nghĩ gì thế?” Thấy Vũ Tình đột nhiên hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm hậu viện trống trơn, Cẩn Hiên không khỏi kỳ quái hỏi. Chẳng lẽ nàng lại có cái ý tưởng kỳ quái gì? Xem ra Cẩn vương phủ của hắn không xong rồi!

“Không, Cẩn Hiên, người có thể giúp ta tìm một số thợ thủ công và thợ mộc được không?” Trước khi làm xong tốt nhất là không nên nói trước, miễn đến lúc lại phải giải thích cả nửa ngày hai chữ bóng rổ, vẫn là chờ xây xong rồi cho cổ nhân các người mở mang kiến thức.

“Có thể, nhưng người không thể nói cho ta biết người muốn làm gì được sao?” Không phải lòng hiếu kỳ của hắn lớn, mà là biểu tình của nàng quá mức quý dị, suy nghĩ cho sự an nguy của vương phủ hắn thì hắn không thể không hỏi một câu.

“Chính là..... Bí mật.” Thấy Cẩn Hiên còn muốn hỏi, Vũ Tình vội vàng cướp lời, “Được rồi, đừng hỏi nữa, ta sẽ không làm gì vương phủ của người đâu[tác giả: cùng lắm là một cái kết quả của thế kỉ hai mươi mốt thôi]. Mau quay về nghỉ ngơi đi.”

“Được được được, ta không hỏi nữa, ta đi nghỉ ngơi. Người muốn làm gì, có thể nói với Y Thiên hoặc Y Hàn, bọn họ sẽ giúp người làm tốt.” Nếu nàng không muốn nói thì nhất định là có lý do của nàng, cứ thử xem nàng có thể biến ra cái gì thành dạng gì, thực chờ mong, không biết nàng lần này lại làm hấn kinh hỉ thế nào đây .

Nhìn Cẩn Hiên rời khỏi, Vũ Tình bắt đầu ngẫm người trước hậu viện trụi lủi: trước tiên vẽ mô hình ra, lại còn phải ở một bên giám sát, bằng không những người thợ này sẽ không biết. Đúng rồi, còn bóng nữa, làm sao bây giờ, còn nữa, chỉ có một mình ta thì đánh mà làm gì a! Nếu Quân ở đây thì tốt rồi, mà không biết cổ nhân có thiên phú học hỏi hay không, còn phải dạy họ trước đã! Ừm, xem ra sau này sẽ hiểu được, ha ha, không biết bọn họ nhìn thấy trò chơi tân tiến của thế kỉ hai mươi mốt thì sẽ có phản ứng gì đây.

Không biết Tình Nhi đang làm gì? Vài ngày không gặp có nhớ ta hay không? Vội vội vàng vàng, Chính Hiên phi ngựa tới Cẩn vương phủ, hấn thật sự lo lắng Cẩn Hiên và Vũ Tình cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, nhưng bất đắc dĩ Tình Nhi có chết cũng không chịu theo hấn hồi cung, lại không thể để cho nàng quay về Yên Vũ lâu, chỉ có thể để nàng ở lại Cẩn vương phủ.

Đến phủ, không đợi quản gia nói chuyện, hấn liền nhắm thẳng phòng Vũ Tình mà phóng đi.

“Tình Nhi.” Đẩy cửa phòng Vũ Tình ra, còn chưa bước vào cửa hấn đã hô lớn.

Không có? Chẳng lẽ ở trong phòng Cẩn Hiên? Ý nghĩ này làm cho hấn ghen ghét dữ dội, quay đầu phóng về phía phòng Cẩn Hiên.(Vi: nghe cứ như kiểu anh phóng con mô tô ế nhẽ =)))

“Cẩn Hiên.” Vốn đang nổi giận ùng ùng đi vào trong phòng Cẩn Hiên, không thấy Tình Nhi ở đó, hấn rất cực yên tâm.

“Hoàng huynh, sao người lại tới đây?” Sao mà một hồi lửa giận ngút trời rồi lại như không có việc gì thế này?

“Trẫm đến thăm người, vết thương có khá hơn chút nào không?” (Vi: ờo, anh nói dối ko chớp mắt > <) Kỳ thật hấn biết có mỗi vết thương ấy không ảnh hưởng gì đến Cẩn Hiên, chỉ là vừa mới ăn lắm mắm chua, không muốn cho người ta biết nên đành phải hỏi han hấn để che dấu sự xấu hổ của chính mình.

“Ta không sao, Vũ Tình đang ở hậu viện, ta mang người đi.” Vừa thấy biết ngay là tới tìm Vũ Tình, Cẩn Hiên nói rõ ý giúp hấn.

“Khụ, được.” Ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Đến hậu viện, Chính Hiên quả thực là sợ ngây người, rốt cuộc sao lại thế này a? Công nhân đang rất bận rộn, không biết là xây cái gì, hậu viện vốn trống rỗng bây giờ loạn thành một đoàn, kỳ quái nhất là, một nữ tử mị nhân cầm tờ giấy đang cùng mấy người thợ nói nói gì đó, chỉ tới chỉ lui, hình như là người trông coi.(Vi: kiểu như cai xây dựng) Người này sao nhìn quen mắt như vậy a?

“Tình Nhi?” Chính Hiên không khỏi kinh hô ra tiếng, hấn tuyệt không nhìn lầm, người nọ đúng là Tình Nhi.

“Tiểu Hiên Tử, người đã đến rồi.” Nghe thấy giọng Chính Hiên, Vũ Tình hướng về phía hấn nói, quay đầu, lại nói với đốc công, “Cứ theo tôi nói mà làm, hiểu chưa? Nhất định phải làm theo quy cách này.”

“Vâng, ta hiểu được, cô nương.” Đốc công gật đầu, Vũ Tình mới đi về hướng Chính Hiên. May quá, nàng vừa giải thích thì những người này liền hiểu được ngay, nếu không, như lúc lấy bản vẽ ra cho bọn họ nhìn, vẽ mặt đều mờ mịt, nàng thật đúng là lo lắng không biết bọn họ có xây nổi không?

“Tình Nhi, người..... Người đây là đang làm cái gì a?” Chính hiên quả thực không thể tin được, nữ tử về mặt bụi bặm, một đầu hơi rối, một thân đầy bùn đất trước mắt là Tiêu Quý phi của hấn .

“Ta trông coi a! Không có ta, bọn họ cái gì cũng không hiểu được, hết cách, ta đành phải đích thân ra tay.” Vũ Tình lau một chút mồ hôi nói. Thời tiết thực nóng!

“Trông coi?” Nàng đường đường là một quý phi ở Cẩn vương phủ làm trông coi? Ai có thể đến nói cho hần biết là sao lại thế này được không? Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cẩn Hiên.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không biết sao lại thế này.” Cẩn Hiên hiểu được ánh mắt của Chính Hiên, xua tay nói.

“Người không biết? Đây là vương phủ của người, chẳng lẽ đây không phải là người muốn xây sao? Người sao có thể để Tình Nhi dưới thời tiết nóng bức này làm trông coi a!” Chính Hiên chỉ trích nói.

“Đây là Vũ Tình yêu cầu, ta cũng không biết đó là cái gì. Chỉ có Vũ Tình biết, cho nên cũng chỉ có thể để cho nàng làm.” Hần cũng không muốn cho Vũ Tình vất vả như vậy, nhưng đây là nàng thích làm, hần chỉ có thể thuận theo ý nàng.

Kỳ thật hần cũng muốn biết Vũ Tình đang làm cái gì, mấy hôm trước, hần theo lời nàng tìm đến đây thợ thủ công đệ nhất kinh thành, công nhân vừa đến, Vũ Tình liền không nói hai lời, lôi ra một bức hoạ, bảo công nhân cứ theo tờ giấy mà ra hậu viện xây, cũng không nói là xây cái gì. Tóm lại, mấy ngày nay nàng chính là cực kì bận rộn, thấy nàng cao hứng, hần cũng để kệ nàng, không hỏi lại là xây cái gì nữa.

“Nơi này nóng quá, chúng ta sang bên kia đi!” Thấy hai người vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng, mà cái này lại sắp làm xong rồi, cho nên nàng quyết định muốn đem sáng kiến vĩ đại nói cho bọn họ đầu tiên. Nhưng mặt trời trên đỉnh đầu, thật sự rất khó để mà nói.

Ba người đi vào hậu viện dưới tán cây cối âm u, ồm, thế này mới mát mẻ hơn.

“Tình Nhi, mau nói cho ta biết, người đây là đang xây cái gì thế?” Hần thật sự rất ngạc nhiên, Tình Nhi của hần lại muốn ra cái quái chiêu gì đây, hần nhìn không ra bọn họ đang xây cái gì.

“Người muốn biết sao?” Vũ Tình cố ý gọi trí tò mò của hần.

“Ừ, nói mau đi a!” Chính Hiên thúc giục nói.

“Ta a! Là đang xây cái sân bóng rổ.” Thấy bọn hần một bộ dáng tò mò, Vũ Tình rất cục tốt bụng công bố đáp án.

“Sân bóng rổ? Là cái gì a?” Quả nhiên không ngoài dự liệu, hai người vừa nghe liền bay ra một bộ biểu tình chưa từng nghe qua.

“Hi hi.....Vài ngày nữa sau khi xây xong, các người sẽ biết. Bây giờ không thể nói rõ được. Bảo đảm các người nhất định sẽ thích, hơn nữa còn không thể tự kèm chế mà thích.” Vũ Tình thần bí nói.

“Ồ, được, vài ngày nữa, ta muốn nhìn một chút xem sân bóng rổ rốt cuộc có cái ma lực gì.” Chính Hiên một bộ mỗi mắt mong chờ mỉm cười nói.

“Không phải sân bóng rổ có ma lực, là bóng rổ có ma lực.” Vũ Tình sửa lại nói.

“Bóng rổ và sân bóng rổ có gì khác nhau sao? Bóng rổ lại là cái gì nữa?” Cẩn Hiên không khỏi hỏi ra tiếng. Hần đã đi khắp thiên hạ, gặp qua bao nhiêu chuyện cổ quái đáng ngạc nhiên, tại sao cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái gì mà bóng rổ, sân bóng rổ.

“Đương nhiên là khác, bóng rổ là một quả bóng, sân bóng rổ là một cái sân, đang xây đây chính là sân bóng rổ, còn bóng rổ ta đã giao cho Y Thiên đi làm rồi.” Vũ Tình giải thích nói.

“Tình Nhi, người thật sự tinh quái, cái gì bóng rổ này mà người cũng nghĩ ra được, thật muốn biết bóng rổ của người rốt cuộc là để làm gì.” Chính Hiên vẻ mặt chờ mong.

“A..... Đến lúc đó người sẽ biết.” Bóng rổ cũng không phải là ta phát minh, nhưng không thể nói được, nói tiếp thì sẽ không giải thích rõ được, cái này đành phải thực xin lỗi người phát minh bóng rổ, chớ có trách ta xâm phạm bản quyền là tốt rồi.

“Đánh bóng rổ? Khá hay.” Bóng không phải dùng để đá sao? Còn có loại dùng để đánh nữa.

Chính Hiên và Cẩn Hiên khi nhìn về phía cái “sân bóng rổ” mà Vũ Tình đang mang khí thế ngất trời nói về kia, đó là nơi Vũ Tình nói bọn họ nhất định sẽ thích mê, bọn họ thật sự không tin được.

Về phần bọn họ có thể mê thích hay không ư? Thử qua là biết ngay, điểm ấy thì Vũ Tình nàng tin tưởng mười phần. Hết chương 40

Sặc, cái chương này, 16 word các nàng ạ, cả nàng diepthiendiem lẫn Vi đều sắp chết. Tung hoa, tung bông cho 2 đứa mí nha, hìhì. Nhà nàng diepthiendiem nè mọi người:chiriprincess.wordpress mọi ng vào ủng hộ nhé, nàng ấy đang edit tr “Cuồng phi ngự long” í

41. Chương 41

Ngạo khí hoàng phi chương 41 Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

Kim điện.

Hoàng Thượng còn chưa tới, lúc này là thời cơ tốt để chúng bách quan thảo luận, tăng cường tình cảm, những người cùng chung chí hướng chụm thành một khối đứng thảo luận.

“Liễu Đại nhân, người nói việc này phải làm sao bây giờ?” Nhất đẳng hàn lâm học sĩ Tần đại nhân, người hôm đó một mực kiên trì muốn điều tra rõ thích khách về mặt thất sắc nói với đại học sĩ Liễu Kính Minh đức cao vọng trọng.

“Đúng vậy! Làm gì bây giờ?” Một quan viên khác bên cạnh biểu tình cũng rất lo lắng nói.

“Các vị đồng đạo, đừng nóng vội, ta nghĩ việc này Hoàng Thượng tất biết cân nhắc.” Liễu Kính Minh vốn là người trấn định lúc này về mặt cũng rất lo lắng, việc này nếu xử lý không tốt chỉ sợ sẽ khiến dân chúng phải chịu khổ.

“Aizz, Liễu Đại nhân, hôm đó người cũng thấy đấy, Hoàng Thượng tức giận như vậy, sợ là..... haizz.” Tần đại nhân vừa thở dài vừa lắc đầu nói.

“Hơn nữa có gian thần mê hoặc triều đình, Hoàng Thượng sợ là sẽ bị kẻ gian mê hoặc. Hừ.....” Một viên quan trẻ tuổi vừa phẫn hận nói vừa liếc nhìn Ngụy đại Thừa tướng đang đứng bên kia, phía đó cũng đang thảo luận cực kì náo nhiệt, chỉ có điều hoàn toàn trái ngược với bên này, bọn họ thảo luận mặt mày hớn hở!

“Vương Thượng thư, người vừa nói ai là gian thần a?” Lí Thành một bộ “miệng nam mô bụng một bồ dao găm” chậm rãi đi về phía Vương thượng thư, mỉm cười hỏi.

“Hừ, Lý đại nhân, ai là gian thần ngài phải rõ hơn ta mới phải chứ.” Vương Thượng thư cũng mỉm cười hỏi ngược lại, có điều ánh mắt thì không hề cười.

“Ồ, cái này ta cũng không rõ lắm, hơn nữa đương kim hoàng thượng nhìn thấu mọi việc, Vương đại nhân nói như thế, chẳng lẽ ý ngài là Hoàng Thượng không biết nhìn người, là một hôn quân.” Không hổ là lão hồ li, câu nói đầu tiên đã làm đối phương nói không nên lời.

“Hừ, hạ quan chưa bao giờ nói Hoàng Thượng là hôn quân, chỉ là có người ý mình là nguyên lão hai triều, đi khắp nơi giả lời Hoàng Thượng, lừa gạt Hoàng Thượng.” Vương Thượng thư dù sao tuổi trẻ khí thịnh, nói một mạch không chút kiêng dè.

“Không biết có phải Vương Thượng thư định nói lão phu hay không?” Lúc này Ngụy Trọng Hiền đang đứng nhìn một bên mới tươi cười hỏi Vương Thượng thư. Chính nụ cười này làm cho những người hiểu hẩn trong lòng không khỏi một trận rét run

“Không dám, chỉ là ngắc đầu ba thước có thần phạt minh giám, người làm người biết, trời biết, đất biết, Thừa tướng đại nhân, chúng ta làm quan phụ mẫu phải vì dân suy nghĩ, không thể vì lợi ích của bản thân

mà làm cho dân chúng bị vây trong chiến loạn, ngài nói có đúng không?” Vương Thượng thư chỉ mỉm cười, trên mặt trào phúng rõ ràng.

“Người..... Người nói những lời này là có ý gì? Người dám phỉ báng Thừa tướng đại nhân.” Lí Thành vừa nghe thấy liền tức giận chỉ thẳng vào Vương Thượng thư mắng to.

“Ồ, hạ quan vừa rồi có nói gì đó phỉ báng Thừa tướng đại nhân sao? Các vị đồng đạo các người nói xem, những câu vừa đây của hạ quan có câu nào là phỉ báng Thừa tướng đại nhân? Hay là Lý đại nhân ngài cho rằng hạ quan có câu nào đó nói về Thừa tướng đại nhân?” Vương Thượng thư vẻ mặt vô tội nói. Tuổi còn trẻ đã lên đến chức Thượng thư, hẳn cũng không phải người vô dụng.

“Người vừa mới..... Hừ, tự người biết rồi!” Đúng vậy! Hắn vừa rồi quả thật đã không trực tiếp phỉ báng Thừa tướng, nhưng ý tứ này, ở đây làm gì có ai nghe không hiểu, nếu hắn nói ra thì chẳng phải là thừa nhận Thừa tướng chính là tên gian thần kia sao? Vương Thượng thư này thật đáng chết, dám giằng cạm bẫy để chờ hắn tiến vào!

“À, Lý đại nhân chẳng lẽ cho rằng câu ‘Người nào đó ỷ mình là nguyên lão hai triều, đi khắp nơi giả lời Hoàng Thượng, lừa gạt Hoàng Thượng’ của hạ quan là đang nói Thừa tướng đại nhân đấy chứ? Ôi! Lý đại nhân, ngài không thể đổ oan cho hạ quan được a! Thừa tướng đại nhân của chúng ta mỗi ngày đều vất vả lao lực vì ‘nước’, có thể nói là dồn hết tâm sức, điều này, ngài không phải là người rõ ràng nhất sao? Sao có thể hiểu sai lệch đến vậy chứ? Không thể, không thể nào.” Vương Thượng thư như giật mình nói rồi lại lắc đầu. Không hổ là người đọc sách, mắng chửi người không cần đến lời lẽ thô tục.

“Người.....” Lúc này đến phiên hắn nói không nên lời, mặt đỏ bừng, lại không thể làm gì được.

“Ha ha..... Vương Thượng thư đã quá khen rồi, san sẻ nỗi lo nước nhà chính là việc mà thần tử như người và ta phải làm, huống hồ lão phu thân là Thừa tướng đương nhiên phải gánh vác muôn phiền giúp Hoàng Thượng rồi.” Thấy Lí Thành không còn lời nào để nói, Ngụy Trọng Hiền cười ha ha nói, trưng ra bộ dáng hiền thần. Trong lòng thật giận nghiêng rằng: Chết tiệt, một Liễu Kính Minh còn chưa đủ sao, nay ngay cả một Thượng thư nhỏ nhoi như người cũng dám lấy lão phu ra làm trò đùa, hừ, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, chờ đến khi lão phu làm hoàng đế thì việc đầu tiên ta làm chính là lôi người ra chém đầu.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Một giọng thái giám bén nhọn vang lên, bách quan lập tức đứng về vị trí của mình, chia làm hai hàng. Toàn bộ đại diện thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hoàng đế đi vào cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Thấy hoàng đế ngồi xuống long ý (ghế rồng), bách quan lập tức quỳ gối, hô to: “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nhất thời toàn bộ đại diện đều rung lên.

“Bình thân.” Chính Hiền trầm giọng nói.

“Tạ Hoàng Thượng.” Lại là một lần đồng thanh hô.

Chính Hiền quét mắt một lượt qua chúng bách quan, vẻ mặt bí hiểm. Kỳ thật hắn đã sớm đến đây, một tràng “chỉ cây dâu mà mắng cây hoè” (tỉa đều đó) phản kích trên triều một chữ hắn cũng không bỏ sót. Lời lẽ hùng hồn của Vương Thượng thư làm cho hắn không nhịn được muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thấy Ngụy Trọng Hiền ăn quả đắng, tâm tình không kìm được sung sướng a! Trong lòng cảm thấy rất có hảo cảm với Vương Thượng thư.

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều.” Giọng nói bén nhọn của thái giám âm lại vang lên.

“Thần có việc khởi tấu. Hoàng Thượng, thần vừa mới nhận được tin tức khẩn cấp từ tám trăm dặm ngoài biên quan(cửa khẩu), nói nước Tinh Nguyệt đã đóng mười vạn quân ở biên cảnh, cũng tuyên bố nếu trong vòng 3 ngày không để Đoan Mộc An quay về thì sẽ huy động binh mã tấn công chúng ta.” Binh bộ Thượng thư đứng ra nói với Chính Hiền.

“Cái gì, nước Tinh Nguyệt sao lại nhận được tin tức nhanh như vậy?” Chính Hiền vừa nghe, vẻ mặt khiếp sợ.

“Hoàng Thượng, nước Tinh Nguyệt đầu tiên là phái người ám sát Hoàng Thượng, rồi sau đó lại điều mười vạn đại quân đóng ở biên giới hai nước nhanh như vậy, chứng tỏ bọn chúng rõ ràng đã có âm mưu từ sớm.”

Lí Thành bước ra khỏi hàng nói.

“Đoan Mộc Tuấn khinh người quá đáng, hấn ngỗ trẫm dễ bị khinh thường đến thế sao? Dám can đảm khiêu chiến quyền uy của trẫm, trẫm nhất định sẽ làm cho hấn hối hận về hành vi của mình.” Chính Hiên oán hận nói.

“Hoàng Thượng, nước Tinh Nguyệt này rõ ràng là tìm có tấn công ta, hiện tại bọn họ điều mười vạn đại quân, tướng sĩ biên thành sợ rằng sẽ không ngăn cản được, xin Hoàng Thượng hãy điều binh đi biên giới, để cho bọn họ biết Long Hiên hoàng triều chúng ta không phải cái mà bọn họ có thể mơ tưởng đến.” Lí Thành thấy hoàng đế hình như rất tức giận, “rèn sắt khi còn nóng”(thừa cơ) bấm tấu.

“Được.....” Chính Hiên còn chưa nói hết, một giọng nói đã cắt ngang.

“Hoàng Thượng, không thể, chiến loạn xảy ra thì người chịu khổ là dân chúng, không thể dễ dàng tuyên chiến a!” Vương Thượng thư chen ngang nói.

“Vương đại nhân, người ta đã khiêu chiến, chẳng lẽ chúng ta còn trốn tránh hay sao? Nếu vậy chẳng phải là khiến cho bọn chúng chê cười, mặt mũi của Long Hiên hoàng triều để ở đâu?” Lí Thành hừ lạnh nói.

“Lý đại nhân, chính vì Long Hiên hoàng triều là một nước lớn nên càng cần có phong phạm của một nước lớn, huống hồ vụ án Đoan Mộc An còn chưa điều tra rõ, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Vương Thượng thư phản bác nói.

“Đoan Mộc An phái người ám sát Hoàng Thượng, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, còn gì không rõ ràng cơ chứ? Hơn nữa cũng rất rõ ràng là hoàng đế nước Tinh Nguyệt đã bày mưu đặt kế. Hoàng Thượng, nếu lần này không giáo huấn nước Tinh Nguyệt một trận thì Long Hiên hoàng triều ta sao còn có thể đối mặt với các nước khác, việc này liên quan đến tôn nghiêm của đất nước, xin Hoàng Thượng lập tức phái binh đi đến biên thành.”

“Hoàng Thượng.....” Vương Thượng thư còn muốn nói tiếp.

“Được rồi, đừng nói nữa, Liễu Đại nhân, người nghĩ thế nào?” Chính Hiên ngược lại quay sang hỏi Liễu Kính Minh từ nãy tới giờ vẫn không nói gì, thời khắc như thế này hấn không phải nên nói gì đó sao?

“Thần thăm nghĩ nói một câu, là vua một nước, bất luận quyết định điều gì cũng phải nghĩ đến dân chúng trước tiên, mọi việc đặt dân chúng lên hàng đầu, dân làm trọng, quân vì khinh, xã tắc thứ chi.(vua không có quyền lấy dân làm của riêng cho mình. Phải duy dân và vì dân)” Liễu Kính Minh từng là thầy của Chính Hiên, hấn lúc này chỉ hy vọng có thể thông qua biện pháp này giúp Hoàng Thượng không bị tức giận che mất tâm trí.

“Lời nói của thầy, trẫm vĩnh viễn khắc trong tâm khảm, trẫm cũng sẽ làm mọi việc lấy dân làm trọng.” Chính Hiên khiêm tốn thụ giáo nói.

“Hoàng Thượng, lời nói của Liễu Đại nhân không phải là không có lý, chỉ là nếu không chuẩn bị sẵn sàng, chờ đến lúc nước Tinh Nguyệt thật sự đánh vào thì ta nhất định sẽ bị đánh cho trở tay không kịp.” Ngụy Trọng Hiền sợ hoàng đế bị Liễu Kính Minh thuyết phục, vội vàng nói.

“Thừa tướng nghĩ rất đúng ý trẫm, hơn nữa nước Tinh Nguyệt dám cả gan ám sát trẫm, chuyện này trẫm làm sao có thể bỏ qua được?” Chính Hiên âm trầm nói rồi lại nói với bách quan, “Trẫm quyết định điều mười lăm vạn binh đi biên thành, nếu Đoan Mộc Tuấn cúi đầu xưng thần, chuyện cũ trẫm sẽ bỏ qua, nếu vẫn cứ khăng khăng một mực thì trẫm nhất định sẽ san bằng nước Tinh Nguyệt.”

“Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng chớ xem nhẹ việc xuất binh, từ xưa binh giả hung dã(chiến tranh là việc không tốt), xin Hoàng Thượng cân nhắc. Thần vẫn cảm thấy chuyện nước Tinh Nguyệt phái người ám sát Hoàng Thượng không phải đơn giản như vậy, thần nguyện đích thân sang nước Tinh Nguyệt điều tra rõ việc này, xin Hoàng Thượng ân chuẩn.” Liễu Kính Minh thấy Hoàng Thượng muốn xuất binh, quỳ xuống nói.

“Chuyện thích khách trẫm đã điều tra rõ, Liễu Đại nhân không cần nói thêm nữa. Về phần xuất binh, trẫm làm sao lại không biết chiến tranh hung hiểm.” Chính Hiên bất đắc dĩ nói, đột nhiên ngữ khí thay đổi, “Nhưng, Đoan Mộc Tuấn đầu tiên là không để ý đến tình hữu nghị, phái người ám sát trẫm, bây giờ lại bất chấp quan hệ hữu hảo hai nước, cố ý khơi mào chiến loạn, trẫm nếu không đón đầu thống kích thì khó

đảm bảo rằng hần sẽ không được một tác lại muốn tiến một thước, đến lúc đó dân chúng sẽ lầm than. Vì con dân của ta, vì uy nghiêm của đất nước, vì tôn nghiêm, trăm nhất định phải xuất binh. Liễu Đại nhân đừng nói thêm gì nữa.” Thấy Liễu Kính Minh vẫn còn muốn nói, Chính Hiền khoát tay ngăn lại.

“Thần...tuân chỉ.” Liễu Kính Minh thấy hoàng đế cố ý như thế, im lặng lui xuống. Chính là trong lòng không khỏi nghi hoặc: Hoàng Thượng luôn luôn sáng suốt, tại sao lần này lại khư khư cố chấp như vậy! Hơn nữa hình như cũng quá thiếu kiên nhẫn, khác quá xa so với tính cách bình tĩnh trầm ổn của hần từ trước. Chẳng lẽ.....

p/s: huhu T.T dạo này bạn Vi bận lắm, kiểm tra liên miên, có thời gian rồi Vi sẽ làm rồi post ngay, mọi ng đừng giục Vi nha ^^ thui Vi đi học sử đây, mai ktra rùi

“Được rồi, mọi chuyện cứ thế mà làm.”

“Hoàng Thượng anh minh, Hoàng Thượng anh minh.” Lại là tiếng hô đồng thanh liên tục, chẳng qua thanh âm rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, Vương Thượng thư không chủ trương xuất binh cũng phải bắt đắc dĩ hô theo, thanh âm đương nhiên là yếu đuối vô lực.

“Hoàng Thượng, không biết ẩn soái do ai nắm giữ?” Ngụy Trọng Hiền vái chào(chấp tay lại rồi cúi người) nói với Chính Hiền. Đây mới là điều hần quan tâm nhất, có đánh nước Tinh Nguyệt hay không hần không cần biết, quan trọng nhất chính là binh quyền. Bây giờ Âu Dương Cẩn Hiền tuy rằng không chết, nhưng lại đang bị thương, không thể cầm binh, đây chính là thời cơ tốt nhất để hần cướp lấy binh quyền.

“À?” Chính Hiền cúi đầu giống như tự hỏi, sau một lúc lâu lại ngẩng đầu lên nói với mọi người, “Bây giờ Cẩn vương bị thương, đang phải tĩnh dưỡng, không thể cầm binh, không biết các vị ái khanh thấy trong triều có ai có thể đảm đương được trọng trách?” Nói xong giả như vô tình liếc nhanh Ngụy Trọng Hiền một cái.

“Hoàng Thượng, thần thấy Thượng Quan tướng quân có thể đảm đương trọng trách.” Chính Hiền vừa nói xong, Ngụy Trọng Hiền lập tức đề nghị.

“Ồ, Thượng Quan tướng quân?” Chính Hiền nhìn Thượng Quan Kiệt ngay lúc này vẫn mỉm cười như trước, hừ, quả nhiên, cơ hội tốt như vậy, người mà không đoạt binh quyền vào tay thì sẽ không là Ngụy Trọng Hiền.

“Hoàng Thượng, Thượng Quan tướng quân tuổi còn rất trẻ, việc này quan hệ trọng đại, tốt nhất là để cho một tướng quân có kinh nghiệm dày dặn cầm binh, thần thấy trọng trách nên giao cho Trần tướng quân.” Vương Thượng thư nói. Thượng Quan Kiệt này chính là người của Ngụy tộc, binh quyền giao cho hần chẳng phải đồng nghĩa với việc rơi vào tay Ngụy tộc sao.

“Hoàng Thượng, Trần tướng quân dày dặn kinh nghiệm, nhưng hần đã nhiều năm chưa cầm binh, chỉ sợ sẽ không quen! Trần tướng quân.” Ngụy Trọng Hiền tỏ vẻ đã đoán trước được nói.

“Vâng, thần đã già rồi, không cầm binh được nữa, chuyện này nhường cho người trẻ tuổi thôi!” Trần tướng quân tóc đã có sợi bạc nhưng tinh thần vẫn chấn hưng vẻ mặt không cam lòng hòa theo Ngụy Trọng Hiền. Trong lòng phần hận không thôi: Gian tặc, hần đã sớm có kế hoạch từ trước nên mới bắt người nhà của ta đi để ép ta. Xem ra ta đã già rồi, không còn khí phách vạn dặm giết địch năm đó nữa, ta còn có nhiều điều vướng bận, aizz, không ngờ ta tung hoành sa trường vài thập niên, mà hôm nay lại....., ha ha..... Nực cười a!

“Trần tướng quân người.....” Vương Thượng thư vẻ mặt không tin nổi nhìn Trần tướng quân, không tin một Trần tướng quân luôn một lòng vì nước, ghét cái ác như kẻ thù lại lùi bước vào lúc này. Chẳng lẽ hần không rõ việc này quan trọng đến thế nào sao, không lẽ hần cũng đã bị Ngụy Trọng Hiền mua chuộc rồi?

“Hoàng Thượng, nhìn chung thì chỉ có Trần tướng quân và Thượng Quan tướng quân có thể đảm đương trọng trách, mà Trần tướng quân lại đã lớn tuổi, cho nên chỉ có Thượng Quan tướng quân mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Nhưng..... Thượng Quan tướng quân dù sao cũng còn trẻ, lần này chẳng những là phải cầm binh mà quan trọng hơn là phải xử lý tốt chuyện với nước Tinh Nguyệt, chỉ sợ Thượng Quan tướng quân.....” Chính Hiền nhú mày nói.

“Thượng Quan tướng quân tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng đã lập nhiều công lớn, trong triều hiện này ngoài Cẩn vương thì Thượng Quan tướng quân là nổi tiếng nhất, điểm ấy, ta tin rằng các vị đồng đạo đều có thể thấy. Hơn nữa Thượng Quan tướng quân mưu lược cũng không thua Cẩn vương, cho nên thần cho rằng, Thượng Quan tướng quân là người thích hợp nhất.” Ngụy Trọng Hiền bày ra bộ dạng tình thế bắt buộc.

“Nhưng.....” Chính Hiền vẫn còn do dự nói. Lão tặc, người đúng là thành tinh rồi a! Biết về hành quân đánh giặc là Cẩn Vương có quyền lên tiếng, lời hắn nói sẽ không có ai nghi ngờ nên mới năm lần bảy lượt lôi Cẩn Hiền vào.

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn có người tốt hơn để chọn sao? Hay là Cẩn Hiền có thể cầm binh được?” Ngụy Trọng Hiền từng bước ép sát. Trong lòng dắc ý nghĩ: Âu Dương Chính Hiền, cho dù người có biết dã tâm của lão phu nhưng không có chứng cứ thì người có thể làm gì được lão phu chứ? Cho dù người biết lão phu muốn đoạt binh quyền thì người làm được gì đây? Còn không mau ngoan ngoãn mà dâng hai tay cho ta, ha ha ha.....

“Người.....được, được lắm, Thượng Quan Kiệt.” Chính Hiền bắt dắc dĩ, hét lớn.

“Hạ quan có mặt.” Thượng Quan Kiệt đứng ra trả lời. Hắn vẫn cứ mỉm cười như thể người mà mọi người vừa nói đến không phải là hắn.

“Bây giờ trăm phong người làm đại nguyên soái, lãnh mười lăm vạn binh lập tức đi biên thành.” Chính Hiền vẽ mặt lòng không cam tình không nguyện hạ chỉ.

“Thần lĩnh chỉ.” Thượng Quan Kiệt mặt vẫn tĩnh như nước nói. Nhưng một chút rồi nói tiếp: “Thần nhất định không phụ sự kì vọng của Hoàng Thượng. Xin Hoàng Thượng cứ yên tâm.”

“Ừm.” Chính Hiền gật nhẹ. Lại nhìn về phía Ngụy Trọng Hiền, chỉ thấy hắn vẽ mặt tươi cười, giống như người vừa mới được thụ phong là hắn, khiến Chính Hiền thấy mà chỉ muốn lao xuống đánh vào mặt hắn. Hừ, để xem người còn có thể cười bao lâu?

Trong thư phòng tại phủ Thừa tướng, Lí Thành vẽ mặt nịnh nọt vui mừng nói với Ngụy Trọng Hiền đang ngồi trên nhuyễn tháp (ghế tựa có nệm): “Chúc mừng Thừa tướng, a, không, phải là Hoàng Thượng mới đúng, chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, bây giờ binh quyền đã nằm trong tay, ngài hắn là có thể đăng cơ xưng đế được rồi.”

“Ha ha..... Nói rất đúng, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Ngụy Trọng Hiền vừa đập bàn vừa cười to nói.

“Tại sao?”

“Hiện tại có mười lăm vạn đại quân đang ở trong tay ta, Âu Dương Chính Hiền nhất định sẽ phòng bị khắp nơi, hơn nữa Âu Dương Cẩn Hiền tuy rằng bị thương nhưng vẫn là mối nguy hiểm rất lớn. Không làm thì thôi chứ đã làm thì nhất định phải thành công.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Hừm?” Ngụy Trọng Hiền trầm tư một chút, quay đầu nhìn người có khuôn mặt vẫn mang nét tươi cười đứng một bên không nói gì – Thượng Quan Kiệt: “Thượng Quan tướng quân, người hãy lập tức mang mười lăm vạn đại quân đi biên cảnh.”

“Thừa tướng, sao lại thế? Người thật sự muốn Thượng Quan tướng quân xuất binh đi biên cảnh?” Lí Thành nghi hoặc hỏi.

“Ha ha a..... Đúng vậy, phải đi chứ, không làm bộ như vậy thì sao có thể khiến cho Âu Dương Chính Hiền lơ lửng cảnh giác? Bốn tướng làm sao có thể một lần là thành công? Ha ha.....” Ngụy Trọng Hiền gian gian cười nói, cười đến mức làm cho Lí Thành mồ hôi lạnh chảy ròng, Thượng Quan Kiệt lại vẫn cứ mỉm cười nhìn Ngụy Trọng Hiền, có vẻ như không phản ứng gì với việc này, chỉ có một tia âm ngoan trong mắt đã bán đứng hắn.

“Làm bộ?” Lí Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên bừng tỉnh ngộ nói, “A, hạ quan hiểu rồi, hạ quan hiểu rồi, đầu tiên cứ để cho Thượng Quan tướng quân cầm quân đi biên cảnh, chờ khi Hoàng Thượng lơ lửng cảnh giác sẽ bảo Thượng Quan tướng quân âm thầm mang quân đội về kinh thành, chờ lệnh Thừa tướng, tuyệt, tuyệt a! Thừa tướng anh minh a! Thừa tướng anh minh.”

“Ha ha..... Thượng Quan tướng quân, người hần là biết phải làm như thế nào rồi chứ?” Ngụy Trọng Hiền híp mắt nhìn Quan Kiệt nói.

“Hạ quan đã hiểu, hạ quan cáo lui.” Thượng Quan Kiệt vái chào bước ra khỏi phòng.

Sau khi Thượng Quan Kiệt đi, Ngụy Trọng Hiền gõ gõ mặt bàn trầm tư.

“Thừa tướng, sao vậy?” Lí Thành đến gần bên người Ngụy Trọng Hiền hỏi.

“Xích Âm đâu? Lão phu không phải đã bảo hần đến đây rồi sao?” Nhớ đến Xích Âm ngạo mạn vô lễ, cuồng vọng tự đại, nửa nam nửa nữ, Ngụy Trọng Hiền liền hận đến nghiến răng, chỉ hận không thể cho hần thiên đao vạn quả.

“Hạ quan đã cho người đi gọi .”

“Thế tại sao hần còn chưa đến?”

“Hần phái người đến nói, nói.....” Lí Thành dừng lại, không dám nói thêm gì nữa .

“Nói cái gì?” Ngụy Trọng Hiền u ám hỏi.

“Hần nói hần phải phục vụ mỹ nhân, không có thời gian, còn nói, nếu Thừa tướng thật sự tìm hần có việc thì phải đích thân đến chỗ hần.” Nói xong ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Ngụy Trọng Hiền, nhanh chóng cúi đầu.

“Thật quá lớn mật, Xích Âm, lão phu không đem người thiên đao vạn quả, lão phu sẽ không phải Ngụy Trọng Hiền.” Quả nhiên, Ngụy Trọng Hiền tức giận gạt tất cả ấm chén trên bàn xuống đất.

“Thừa tướng bớt giận, sao phải vì hần mà tức giận?” Lí thành vừa lau mồ hôi lạnh vừa khuyên nhủ.

“Hừ, hần mấy ngày nay có động tĩnh gì không?” Ngụy Trọng Hiền hừ lạnh một tiếng. Dù Xích Âm theo giúp hần nhưng hần không hề tin tưởng, bởi vậy lúc nào cũng phái người đi theo dõi. Hừ, Thánh Xích chủ tử của Xích Âm cũng không phải hạng người thiện lương, sao lại thật tình giúp hần được.

“Bẩm Thừa tướng, hần mấy ngày nay đều phái người mai phục tại Cẩn vương phủ, chờ bắt Tiêu Vũ Tình.”

“Tiêu Vũ Tình? Chính là hoa khôi của Yên Vũ Lâu sao?”

“Vâng, nghe nói bộ dạng của nàng còn đẹp hơn cả thiên tiên, phàm là nam nhân không ai không bị nàng mê hoặc. Xích Âm sợ là cũng bị nàng mê hoặc, cho nên mới suốt ngày phái người mai phục bên ngoài Cẩn vương phủ.”

“Hừ, hoá ra là đồ sắc lang, không làm nổi việc lớn. Còn phía Cẩn vương phủ có động tĩnh gì không?”

“Cẩn vương phủ có điểm kỳ quái, đột nhiên gọi đến một đám thợ xây và thợ thủ công, không biết là đang xây cái gì.”

“Ô, Âu Dương Cẩn Hiền lại muốn đùa giỡn gì đây? Hừ, mặc kệ người có bất cứ chiêu gì, lão phu cũng không sợ, Lí Thành, cho người giám sát Cẩn vương phủ, có động tĩnh gì lập tức báo cho lão phu.”

“Vâng.”

Ngự thư phòng, Chính Hiền thay vì vẻ bất đắc dĩ đáng ra nên có trên mặt lại là nét hưng phấn, khoe miệng cong lên, trong mắt tỏa sáng ra một loại thị huyết quang mang, con mắt đã cắn câu.

“Thượng Quan Kiệt đã xuất kinh rồi chứ?” Chính Hiền vừa như không chút để ý nghịch nghịch chén trà, vừa hỏi Trần Hàn đang cung kính đứng ở trước mặt .

“Đúng vậy, thưa Hoàng Thượng.”

“Tốt, nói cho hần biết, tất cả tiến hành theo kế hoạch.” Chính Hiền đập bàn nói.

“Vâng.” Nháy mắt đã không thấy bóng người .

Nhìn ngự thư phòng trống không, trong lòng Chính Hiền tràn ngập thân ảnh Vũ Tình, khoe miệng nhếch lên, khác với nụ cười lúc trước, nụ cười tươi lúc này tràn đầy tình yêu và sùng nịnh với Vũ Tình: Tình Nhi,

Ngụy Trọng Hiền đã từng bước một nhảy vào cạm bẫy chúng ta giăng, mưu kế của người thật sự là cao a! Ngay cả trầm cũng cảm thấy không bằng, người thật sự là một kì nữ tử a! Bây giờ người đang làm gì? Cái gọi là sân bóng rổ kia của người chắc là đã xây xong rồi chứ? Sân bóng rổ đó rốt cuộc là cái gì? Thật sự khiến cho trầm tò mò không thôi!

Tâm động không bằng hành động, vẫn là tận mắt thấy thì tốt hơn. Rốt cục để thoả mãn lòng hiếu kỳ, hơn nữa cũng vì rất nhớ Vũ Tình, Chính Hiền nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng, đi về hướng Cẩn vương phủ. Hết chương 41

42. Chương 42

Ngạo khí hoàng phi chương 42 Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

Cửa Cẩn vương phủ yên tĩnh lạ thường, sao lại thế này? Ngay cả lính gác cửa cũng không có. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ Ngụy Trọng Hiền đã làm gì sao? Cẩn đệ bây giờ đang bị thương, nguy rồi..... Chính Hiền bước nhanh vào trong, lúc đi đến hậu viện lại nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo.

“Tiêu cô nương, cố lên.....” Giọng của một đám nữ nhân hô.

“Dật Vương gia, cố lên cố lên.....” Thị vệ đứng một bên ra sức cổ vũ cho Dật Hiền. Thế cục rõ ràng, nam nữ chia làm hai phái thay phiên kêu gào. Cẩn Hiền thân là chủ nhân đương nhiên trở thành trọng tài.

Chính Hiền không gây tiếng động đi đến bên cạnh Cẩn Hiền :“Cẩn đệ, các người đang làm cái gì thế?”

“Chơi bóng rổ.” Cẩn Hiền không dời mắt khỏi thân ảnh Vũ Tình, khóe miệng nở nụ cười nói, hoàn toàn không để vị hoàng đế kia vào trong mắt.

“Đây chính là ‘chơi bóng rổ’ mà nàng ấy nói sao?” Chính Hiền cũng hưng trí, nhìn một cách chăm chú. Vũ Tình và một đám người đuổi theo Dật Hiền để cướp quả ‘bóng rổ’ trên tay hắn, mà nàng khi đã cướp được bóng rồi liền lập tức tung về phía cái rổ trên đầu tung vào, bóng bay lên vừa nhanh vừa chuẩn. Dật Hiền bị nàng làm cho sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể chạy lung tung theo sau, căn bản không phải đối thủ của nàng . Còn nàng thì cười đến thực vui vẻ, cười đến tràn đầy hạnh phúc...

Nhìn nàng mỉm cười, Chính Hiền cũng không tự giác mà nhếch miệng lên,“Sao mà Dật Hiền ngay cả Vũ Tình cũng đánh không lại được thế?” Dật Hiền vỗ ngực tuy rằng kém hơn Cẩn Hiền nhưng hắn cũng coi như là cao thủ trong cao thủ, không có lý do gì lại đánh không lại Vũ Tình .

Cẩn Hiền thân nhiên cười nói:“Đây là quy tắc của trò chơi, quy định không được dùng võ công.” Thật đúng là một nha đầu tinh quái, trò chơi xảo quyết như vậy mà cũng nghĩ ra được. Dật Hiền mới tập chơi lại không được dùng võ công làm sao có khả năng đánh thắng được nàng?

Vũ Tình cảm bóng cười hì hì nhìn về phía Dật Hiền, ra vẻ nắm chắc chiến thắng. Nàng xoay người chuẩn bị làm một cú nảy người hoàn mỹ, Dật Hiền sốt ruột, ôm lấy nàng từ phía sau không cho nàng nhảy lên. Điều tại Tiêu Vũ Tình hại hình tượng phong lưu tiêu sái của Dật Vương gia hắn bị làm hỏng, lại tự trách mình quá ngu ngốc, bị nàng dụ dỗ liền ngây ngốc đồng ý sẽ không dùng võ công. Nếu dùng võ công, Tiêu Vũ Tình sao có thể là đối thủ của hắn, để xem nàng còn kiêu ngạo như thế được ko?

Dật Hiền bỗng dưng cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, cả người bị hai cánh tay ép phải buông vòng tay đang kiềm chế Vũ Tình ra. Mà chủ nhân của hai cánh tay kia đúng là Chính Hiền và Cẩn Hiền. Dám ôm nàng, không muốn sống nữa rồi! Hai vị huynh trưởng trừng mắt nhìn hắn.

Ta đã làm sai cái gì sao? Tại sao cả nhị ca và tam ca đều nhìn ta như vậy? Cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ta ấy, hay là ghen tị bộ dạng của ta quá đẹp trai? ‘Ha ha, nhị ca, người đến từ lúc nào vậy?’

“Người vừa làm cái gì thế hả?” Chính Hiên tức giận trừng mắt nhìn hắn, tên Dật Hiên này đúng là quá phong lưu mà? Đến cả vợ hắn cũng dám động vào. Chuyện khác hắn còn có thể nhân nhượng nhưng chỉ có chuyện này là không thể được.

“Vừa rồi sao? Ta? Ta có làm gì đâu, chỉ chơi bóng rổ cùng hoàng tẩu thôi mà. Hoàng huynh, ta nói cho người biết nha, trò này đúng là rất thú vị. Hoàng tẩu thật sự rất có bản lĩnh, ngay cả trò chơi hay như vậy cũng nghĩ ra được.” Dật Hiên hồn nhiên không biết mình làm sai cái gì mà lại còn tỏ ra thích thú. Không biết rằng hoàng huynh hắn bây giờ đang muốn giết người!

Vũ Tình ngây ngốc nhìn tình thế thay đổi, đột nhiên nhớ tới một việc liên hô to với Cẩn Hiên: “Cẩn Hiên, kỹ thuật của Dật Hiên phạm quy rồi, người phải xử lý công bằng, không được giúp đỡ cho huynh đệ của mình đâu nha.”

Cẩn Hiên thiếu chút nữa toát cả mồ hôi lạnh, lúc này mà nàng vẫn còn nghĩ đến mấy chuyện này được. Nàng không biết nàng vừa mới bị người ta khinh bạc sao? Hai đương sự rốt cuộc là thế nào vậy? Bộ đáng đều rất ngây thơ vô tội, hình như là bọn họ xen vào việc của người khác rồi. Còn bảo hắn không được thiên vị Dật Hiên, hắn có bao giờ không đứng về phía nàng đâu chứ? (Vi: tội Dật Hiên)

“Tiểu Hiên Tử, người đã đến rồi.” Nhìn thấy Chính Hiên, tâm tình Vũ Tình rất tốt, chuyện Dật Hiên phạm quy cũng không so đo với hắn nữa. Dù sao nàng vẫn thắng.

“Ừ, đến xem ‘Bóng rổ’ của người thế nào.” Nhìn khuôn mặt Vũ Tình tươi cười, tất cả tức giận của hắn đều tan thành mây khói.

“Thế nào, thấy thú vị không? Hay là người lại đây chơi đi?” Bộ dáng chật vật của Dật Hiên người cũng thấy rồi đấy, hì hì, sẽ đến lượt người ngay thôi. Vũ Tình tưởng tượng trong lòng, không tự giác cười gian trá.

Ban ngày ban mặt mà mọi người chỉ cảm thấy ớn lạnh, đúng là một nụ cười đáng sợ. Nhất định là lại có chủ ý quỷ quái gì đó rồi. Trong lòng Hoàng đế cảm thấy bất an, trực giác nói cho hắn biết, mũi tên nhọn của Vũ Tình là nhắm vào hắn.

“Người có âm mưu gì thế hả?” Vũ Tình không phải là một người con gái bình thường, trời mới biết nàng có mưu ma chước quỷ gì. Nàng đã huỷ đi hình tượng lãnh khốc của Cẩn vương gia, vừa rồi lại huỷ đi hình tượng của một Dật vương gia phiêu lãng đa tình. Chính Hiên cũng không muốn để cho hình tượng của mình bị nàng huỷ.

“Aizz, không thể ngờ được, chẳng lẽ trong mắt người ta lại là một người ti bỉ gian trá đến thế sao?” Vũ Tình giả vờ quay đầu đi không thèm để ý tới hắn. Tiểu Hiên Tử à Tiểu Hiên Tử, người sớm muộn gì cũng sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thôi.

“Được rồi được rồi, coi như trăm hiểu lầm người. Chơi bóng rổ thì chơi bóng rổ!”

Lời Hoàng đế vừa nói ra dọa không ít người. Bọn thị vệ nào dám động thủ với hoàng đế. Dật Vương gia hiền hoà thì còn được chứ, đằng này bây giờ lại là hoàng đế đó nha. Hoàng đế không có việc gì làm là chạy đến vương phủ bọn họ khiến bọn họ luôn lo lắng sợ hãi. Tuy nói hoàng đế không chấp nhưng dù sao họ cũng cảm thấy không được tự nhiên. May mắn là có vị quý phi này rất thân thiện, gần đây đã mang đến nhiều tiếng hoan hô tươi cười cho vương phủ, trả lại cho bọn niềm vui và trò chơi thú vị như vậy, về sau bọn họ còn có cái mà chơi. Quan trọng nhất là nàng làm cho Vương gia tươi cười!

“Coi như xong rồi, người là hoàng đế, ai dám động thủ với người chứ?” Tổ chức được trận đấu này thật không dễ dàng, dù sao tư tưởng tôn ti cao thấp ở cổ đại rất nghiêm mật. Hoàng đế chính là trời, bọn họ nào dám động thủ với trời chứ.

Cẩn Hiên nói: “Hoàng huynh, hay là chúng ta cùng chơi một trận?”

“Nhưng vết thương của người.....” Vũ Tình lo lắng nói, nàng cũng không muốn lại khiến cho Cẩn Hiên xảy ra chuyện gì.

“Ta không sao đâu.” Chỉ là một vết thương nhỏ sao có thể làm khó hắn? Huống hồ hắn cũng rất muốn chơi một trận với hoàng huynh! Không nhớ rõ là đã bao lâu rồi bọn họ không chơi đùa vô ưu vô lo như vậy. Hôm nay nếu không được chơi một trận với hắn thì buổi tối chỉ sợ sẽ không ngủ yên được!

Chỉ chốc lát sau, những người tham gia trận đấu trên sân hoàn toàn thay đổi, cầm đầu là Chính Hiên và Cẩn Hiên, mỗi người dẫn theo một đội. Y Thiên Y Hàn đi theo Cẩn Hiên, Trần Hàn đi theo Chính Hiên, hai đội là thực lực tương đương a. Đương nhiên Vũ Tình cũng rất vinh hạnh lên làm trọng tài, cũng rất vất vả nói cho bọn họ biết quy tắc trận đấu. Có điều nhìn bộ dáng bọn hắn có vẻ như chưa thật sự đang nghe.

“Này, các người chuyên tâm một chút có được không? Hãy nghe ta nói đây này.” Vũ Tình tức giận quát to, cư nhiên dám coi lời của nàng như gió thoảng bên tai.

“Có, chúng ta thực sự đang nghe mà.” Chính Hiên vui vẻ cười nói.

“Có điều cứ chơi thế này thôi thì không hấp dẫn, hoàng huynh, chi bằng chúng ta đánh cược đi.” Vũ Tình, vì người ta chỉ có thể được ăn cả ngã về không. Không phải là muốn văn hồi cái gì, chỉ là luyện tiết không muốn buông, người hiểu không? Ít nhất còn có cơ hội thắng, không phải sao?

“Đánh cược cái gì?” Chính Hiên mơ hồ cảm thấy bất an, tiền đặt cược của Cẩn Vương gia chắc chắn không phải bình thường.

“Cược....cược thứ trân quý nhất của người.....” Cẩn Hiên nhìn về phía Vũ Tình, hắn biết Chính Hiên sẽ hiểu. Giữa bọn họ dù sao cũng nên có kết thúc dù ai cũng không muốn buông tay. Nếu hắn thật sự thua, hắn có thể thật tình chúc phúc cho bọn họ.

“Thứ trân quý nhất không phải có thể mang ra mà cược.” Muốn buông tay ư, nói dễ hơn làm!

“Ta biết. Nhưng là đây là biện pháp nhanh nhất và cũng là tốt nhất, không phải sao?”

Đúng vậy, đối với bọn họ đây có lẽ là cách tốt nhất! “Được, ta sẽ đánh cược với người. Nhưng quyết định cuối cùng lại không nằm trong tay ta và người.” Ý của Vũ Tình mới là quan trọng nhất, lần đầu tiên hắn có ý nghĩ muốn tôn trọng sự lựa chọn của nàng, trước kia hắn luôn cảm thấy nàng là phi tử của hắn thì đương nhiên nàng nên không oán trách không hối hận mà nghe theo hắn. Bây giờ hắn mới biết rằng, hắn đã sai rồi. Vũ Tình không phải là một nữ tử bình thường, nàng có tư tưởng của chính mình, có sự lựa chọn của bản thân. Nữ hài tử kiêu ngạo như vậy sẽ không thuần phục bất kì ai, cho dù đối phương có là hoàng đế cao cao tại thượng đi chăng nữa.

“Ta đồng ý.” Cho dù cuối cùng hắn thắng, hắn cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của Vũ Tình.

Vũ Tình nghe mà không hiểu gì, bọn họ đang nói bí mật gì vậy? Sao nàng nghe mà không hiểu gì, aizz, quên đi, mặc kệ bọn họ nói cái gì, trận đấu vẫn là quan trọng nhất. Xem võ lâm cao thủ cổ đại đánh bóng rổ như thế nào nhất định là rất thú vị a.

“Vậy bắt đầu, thời gian là một giờ, a, không phải, là nửa canh giờ mới đúng.” Ở cổ đại hình như là hai tiếng tính thành một canh giờ, đối như vậy chắc là đúng rồi.

Vũ Tình cảm bóng ném lên cao, Chính Hiên nhanh tay lẹ mắt nhẹ nhàng nhảy lên đoạt được lần tấn công đầu tiên. Hắn dẫn bóng một đường qua tất cả chướng ngại vật, thị vệ không dám chặn mà cũng không chặn nổi. Bóng đi vào rổ bên Cẩn Hiên, Cẩn Hiên bay người che trước mặt hắn.

Chính Hiên khoe quả bóng rổ trên tay, dùng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được nói: “Quyền tấn công trước thuộc về ta.” Hắn không tự xưng trầm, trận chiến này không phải là giữa hoàng đế và Vương gia, mà là giữa hai nam nhân, vì nữ nhân mình yêu mà đấu.

“Tạm thời dẫn đầu thì sao chứ, kết quả cuối cùng chưa biết thế nào.” Cẩn Hiên thừa dịp Chính Hiên phân tâm, đoạt lấy bóng từ trong tay hắn.

Vũ Tình hưng phấn mà hoan hô nói: “Cẩn hiên, rất tốt, cố lên!” Bọn họ chơi bóng xem hay hơn nhiều so với nàng, tuy rằng nàng cũng là cao thủ môn này nhưng vẫn không thể theo nổi bọn họ. Nếu Quân cũng có thể đến chơi thì thật là tốt.

Dật Hiên liếc xéo nàng một cái, nhin không được nói lời công bằng: “Hoàng tẩu, nghe nói chồng của người là Chính Hiên nhì ca ta nha. Không phải tam ca đâu đó.” Nữ nhân này sao lại thế chứ, không giúp chồng mình mà lại đi bảo nam nhân khác cố lên. Về sau hắn cưới vợ tuyệt đối sẽ không cưới người như nàng. Vợ của hắn nhất định phải là người ngoan ngoãn nghe lời mới được. Tốt nhất là loại nữ tử mà cho dù hắn có ra bên ngoài ăn chơi đàng điếm nàng cũng không quản.

Vũ Tình hừ một chút: “Aizz, sao người không đi vào mà chơi đi?”

Dật Hiên buồn bực, hắn còn lâu mới đi làm nhân bánh bích quy nhé, ý tứ trong lời nói của Chính Hiên và Cẩn Hiên Vũ Tình nghe không ra, nhưng hắn lại hiểu được phần nào. Tình hình này mà hắn còn đi vào thì chỉ có chết.

Cẩn Hiên vừa đoạt được bóng nhưng vì lỗi chuyển bóng mà lại chuyển tới tay Chính Hiên. Vũ Tình tiếp tục hô: “Cẩn Hiên, cố lên.....” Lúc này Dật Hiên không dám khuyên nữa, sợ hoàng tẩu hắn không hài lòng lại đẩy hắn vào chiến trường đầy mùi ‘thuốc súng’.

“Cẩn đệ, người nói đúng, xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng. Có điều, ta sẽ không cho người có cơ hội này đâu. Vũ Tình, ta nhất định sẽ giữ được.”

“Vậy người hãy dùng hết bản lĩnh của mình đi. Nhị ca, hình như chúng ta chưa từng đánh hết sức bao giờ.” Hắn cho tới bây giờ đều không dám khinh thường hoàng huynh, chỉ là chưa bao giờ biết được thực lực của hắn. Có lẽ còn cao hơn hắn ấy chứ.

“Vì Tiêu Vũ Tình sao?” Hắn thực không muốn vì một nữ nhân mà huynh đệ phản bội nhau.

“Đúng. Thân đệ cũng rất muốn biết thực lực thật sự của hoàng huynh.” Cuộc chiến đêm nay có lẽ sẽ không thật lạc quan cho lắm, huống hồ hắn không thể ở cạnh Chính Hiên, hắn phải cam đoan rằng sẽ không có chuyện không may xảy ra.

“Được!” Chính Hiên dùng khinh công bay lên, khi cách rỏ một khoảng không xa lắm liền ném bóng vào. Quả bóng kia giống như có ma lực rơi vào chính giữa rỏ.

Vũ Tình trừng lớn mắt, như vậy cũng được nha. Chắc không tính là phạm quy đâu nhỉ? Nếu đem hai tên sát gái như bọn họ đến hiện đại, nhất định sẽ rất thành công. Làm ngôi sao đóng quảng cáo thể thao đảm bảo hút tiền, không lo ăn mặc.[tác giả: người đã bao giờ phải lo ăn mặc đâu chứ]

Cẩn Hiên nhanh chóng đón được bóng, nháy mắt vượt qua Chính Hiên lao tới rỏ! Sau khi bóng rơi xuống khỏi rỏ, Chính Hiên không hiểu thế nào mà lại cứ nhiên ném bóng lên. Hắn đứng ở trên cái rỏ, lại một lần nữa biểu diễn một màn ném xa.

Thật không biết mắt người cổ đại như thế nào, nhắm chuẩn đến như vậy, xa như thế mà cũng có thể ném trúng. Chiêu “tuyệt sát” của Vương Sĩ Bằng cũng không xa đến như vậy a!(Vi: Vi ko biết đây là ai đâu ==!)

Vũ Tình trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hết thấy, mấy thị vệ này căn bản chỉ là làm nền thôi, cứ chạy rồi lại chạy phía sau bọn họ. Đây hoàn toàn là cuộc đấu của riêng hai người bọn hắn mà thôi!

Tình thế hiện tại là Chính Hiên chiếm thượng phong, trận đấu giằng co đã hai mươi phút, Chính Hiên dẫn trước với tỉ số 2-1. Đánh lâu như vậy mà mới được 2-1, không phải vì bọn họ quá yếu mà là vì quá mạnh. Đến cuối cùng, bọn họ rõ ràng đã thay đổi sách lược, tùy ý cho đối phương liều mạng tiến đến cũng không đi phòng thủ mà chỉ một mực tiến công.

“Dừng lại, các người sao lại dùng khinh công hết như thế, này, các người phạm quy rồi, có biết không hả? Tiểu Hiên Tử, người đi bộ đi..... Cẩn Hiên, người đánh bằng tay đi(Vi: ko lẽ anh đang đá bóng rỏ =.).....Dừng lại, các người đều phạm quy rồi..... Âu Dương Chính Hiên, Âu Dương Cẩn Hiên, các người rốt cuộc có để trọng tài ta đây vào mắt không hả?” Vũ Tình thập phần làm hết phận sự một trọng tài của nàng, nhưng hai huynh đệ đang đánh kịch liệt như vậy sao còn nghe lời cảnh cáo của nàng nữa chứ.

Dật Hiên ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa: “Hoàng tẩu, người đừng hét nữa, có hét vỡ họng bọn họ cũng sẽ không để ý đến người đâu.”

Vũ Tình giận dữ liếc hắn một cái thật sắc. Cuối cùng nàng chỉ có thể buông tha cho đấu tranh vô ích, chậm chạp uống trà, xem bọn hắn long tranh hổ đấu, quả thực so với nàng còn hoàn hảo hơn!

Thật không hiểu, sao bọn họ lại thừa tình lực đến mức đánh lâu như vậy cũng không thấy mệt chút. Đúng rồi, trên người Cẩn Hiên còn đang bị thương, trò chơi kịch liệt quá mức như vậy liệu có thể làm rách miệng vết thương của hắn không? Chính Hiên này cũng thật là, không nhường đệ đệ được lấy một chút sao?

“Tỉ số bây giờ là 99 – 99, ngang nhau a. Ta tốt bụng nhắc nhở các người, chỉ còn một phút đồng hồ thôi! Nói cách khác các người chỉ còn lại có một cơ hội để tấn công, ai thắng ai thua đều dựa vào lúc này. Năm cho chắc nha!” Vũ Tình hô to về phía bọn họ! Chính Hiên và Cẩn Hiên liều mạng ném rổ, rất nhanh liền kéo điểm số đến tận 99, bọn họ người theo ta đuổi, chênh lệch lớn nhất cũng chỉ là 5 điểm, mà hầu hết là ngang nhau như bây giờ vậy. Thị vệ đã tránh hết cả ra rồi.

Lúc này quyền không chế bóng nằm trong tay Chính Hiên. Vô luận thế nào Cẩn Hiên cũng phải cướp lại!

“Hoàng huynh, xem ra trận bóng này đã có kết quả.” Không thể không thừa nhận, võ công của hoàng huynh hẳn võ công còn cao hơn hẳn tướng tượng. Cho dù đêm nay hẳn không thể ở bên cạnh huynh ấy thì huynh ấy cũng có đủ năng lực để bảo vệ chính mình.

“Ta biết, chưa từng có ai có thể cướp thứ gì từ trong tay người, nhưng trẫm muốn làm người thứ nhất.” Hẳn không thể chấp hai tay dâng Vũ Tình cho người ta.

“Hoàng huynh, ta cũng không tranh của người cái gì bao giờ, chỉ duy có lúc này mà thôi.” Năm đó khi tranh giành ngôi vị hoàng đế, tiếng nói của Cẩn vương gia hẳn cũng rất lớn, hẳn có chiến công trác tuyệt, tiếng tăm vang khắp thiên hạ, không ít văn võ quan theo hẳn, sai đâu đánh đó. Nhưng hẳn cho tới bây giờ chưa từng tranh giành, ngôi vị hoàng đế với hẳn không là gì cả.

“Được, vậy đây là lúc quyết định.” Chính Hiên chuyển động công kích về phía Cẩn Hiên, Cẩn Hiên nghiêng người tránh được.

Vũ Tình thấy tình thế không đúng, “Này, các người đang làm gì thế hả, chơi bóng hay đánh người vậy?” Sao đang tốt đẹp lại thành ra như vậy? Bọn họ không phải huynh đệ tình thâm sao?

Hai người đánh đến lúc khó phân thắng bại, một bàn tay bắt được cánh tay đối phương, tay kia thì nâng lên quẩn lấy nhau, đánh đến mặt danh kì diệu.

“Vì sao không ra tay đi?” Cẩn Hiên hỏi.

“Còn người? Tại sao cũng không ra tay?” Năm đó, hẳn đã ra tay với đại ca của mình một lần, hẳn thật sự không muốn tái diễn lịch sử, mà lý do cư nhiên vẫn là vì nữ nhân.

“Bởi vì người là nhị ca của ta.” Năm đó hẳn cảm thấy đại ca nhị ca vì một nữ nhân thật sự không cần đến mức như vậy, bây giờ hẳn mới nghĩ ra được rằng, yêu một người khác cốt ghi tâm, chính là thân bất do kỉ.(Vi: ko phải chuyện bản thân có thể tự chủ)

“Cũng bởi vì người là tam đệ của ta.”

Hai người nhìn nhau cười, tay vẫn không hề buông ra..... Huynh đệ quan trọng, nhưng thê tử cũng rất quan trọng. Đối mặt với sự lựa chọn giữa tình thân và tình yêu lựa chọn, bọn họ đều cảm thấy vô lực và cũng không thể rút lui.

“Tình hình bây giờ là thế nào vậy?” Dật Hiên thấy rất kì lạ, như vậy quả thật không giống chuyện mà nhị ca và tam ca làm a.

“Ta đâu có biết.” Lúc này nàng sốt ruột hơn bất cứ ai, không muốn Cẩn Hiên bị thương, lại càng không muốn Chính Hiên cũng bị thương.

“Tam đệ, thực xin lỗi.”

“Ta cũng vậy.”

Không hổ là huynh đệ, thời gian hai người ra tay liên tục không kém đến một khắc. Chính Hiên bị đẩy lui vài bước, mà Cẩn Hiên lại phải lui xa hơn, bóng tự nhiên rơi vào tay Chính Hiên. Hẳn ngay cả đầu cũng không quay lại, ném quả bóng về phía sau, đứng chính giữa rổ.(Vi: Michael Jordan thời cổ đại???)

Đằng sau hẳn chẳng lẽ cũng có mắt sao? Như vậy mà cũng ném trúng được? Có điều lúc này Vũ Tình không rảnh nghĩ nhiều như vậy, chạy ngay đến trước mặt Cẩn Hiên, “Cẩn Hiên, người không sao chứ?”

Cẩn Hiên nhìn Vũ Tình, ánh mắt ảm đạm: “Không sao đâu. Hoàng huynh, người thắng rồi.”

“Người đang bị thương, ta thắng không về vang gì. Trận đấu lần này có thể không tính!” Khi nhìn thấy Vũ Tình chạy đến bên Cẩn Hiên, hắn cảm thấy người thua dường như là hắn. Cho dù hắn có thắng được trận đấu này thì sao chứ, trái tim Vũ Tình không ở bên cạnh hắn, vẫn là hắn thua.

“Không, thắng chính là thắng. Thần đệ nhận thua.”

“Chỉ là một trận thi đấu hữu nghị, làm gì mà nghiêm trọng như vậy? Tiểu Hiên Tử, người cũng thật là, Cẩn Hiên đang bị thương, sao người lại khiến hắn thành thế này. Nếu vết thương của hắn tái phát thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa hắn là đệ đệ của người nha, sao người có thể nặng tay như vậy.” Vũ Tình mang bộ mặt giáo huấn hắn.

Mỗi câu của Vũ Tình đều khiến trái tim Chính Hiên đau đớn. Ta làm như vậy là vì ai? “Hắn bị thương, người đau lòng sao? Người để ý đến hắn như vậy ư?” Người có từng nghĩ tới việc ta có lẽ cũng sẽ bị thương không? Khi Vũ Tình chạy tới chỗ Cẩn Hiên, người trong lòng nàng là ai?

“Ta.....” Nàng chỉ là lo lắng Cẩn Hiên sẽ đau lòng mà thôi a, tại sao Tiểu Hiên Tử lại tức giận như vậy? Nếu đổi lại là Tiểu Hiên Tử, nàng cũng sẽ rất rất lo lắng.

“Có lẽ trăm nên sớm biết.” Lời nói của Chính Hiên tràn ngập bất đắc dĩ, tình yêu vốn không thể miễn cưỡng, là hắn không đúng, hắn không nên cưỡng cầu một tình yêu không thuộc về mình. Có lẽ hắn sinh ra đã không có tình yêu, từ khi là hoàng đế mọi thứ đã được quyết định, ai bảo hắn sinh ra trong nhà đế vương chứ?

“Biết cái gì cơ?” Hôm nay Chính Hiên sao lại là lạ? Chẳng lẽ là vì cuộc chiến đêm nay? Cũng đúng, lật đổ Ngụy Trọng Hiền cũng không phải chuyện dễ dàng, khó trách hắn lo lắng như vậy.

“Người người thích là Cẩn Hiên, đúng không?” Chính Hiên xoay người rời đi! Vì muốn gặp nàng, hắn bỏ xuống hết thảy mọi việc trong cung. Vì muốn nàng hồi cung, hắn không tiếc ra tay với huynh đệ thân nhất, đổi lại chỉ có thể là như thế này sao?

Vũ Tình nhìn bóng dáng hắn, lẩm bẩm: “Người đang nói cái gì vậy? Người ta quan tâm nhất là người a.”

Một câu nói vô tình lại rơi hoàn toàn vào tai Cẩn Hiên..... Hắn nên sớm hiểu..... Người Vũ Tình yêu không phải hắn, cho tới bây giờ vẫn đều là Chính Hiên..... Hết chương 42

43. Chương 43

Ngạo khí hoàng phi chương 43 Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

Gió thổi nhánh cây xào xào rung động, nhánh cây lay động, trên mặt đất loang loáng bóng người. Thị vệ cung đình vội vội vàng vàng, dường như đang chuẩn bị nghênh đón kẻ địch lớn. Trong ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng.

Ngụy Doanh Hoàn lẳng lặng đứng nhìn Chính Hiên, trong lòng vui sướng. Đây là lần đầu tiên hoàng đế chủ động triệu kiến nàng, không cần Thái Hậu phải cưỡng ép, cũng không phải áp lực của phụ thân nàng, là chính hắn tự muốn gặp nàng. Nàng không biết đã phải đợi ngày hôm nay bao lâu rồi, mỗi mắt chờ mong, nhưng nàng vẫn cứ đợi. Là vì Tiêu Quý phi xuất cung nên mình mới có cơ hội này sao?

“Không biết Hoàng Thượng triệu nô tì đến, có gì sai bảo?”

Hoàng đế cười với vẻ mặt bí hiểm, “Hoàng hậu đừng vội, trăm đang đợi trò hay muốn hoàng hậu tự mình chứng kiến.”

“Nô tì cả gan hỏi một câu, là trò hay gì vậy?”

“Không vội không vội, hoàng hậu cứ chơi cờ với trẫm trước đã, đợi có trò hay thì sẽ biết thôi.” Nói xong sai người mang bàn cờ lên.

Quân cờ có hình thù rất kỳ quái, hoàng hậu mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Hoàng Thượng, đây là.....” Không phải nói chơi cờ sao? Đây đâu phải cờ vậy a?

Hoàng đế cười vang nói: “Ha ha ha, rất mới mẻ đúng không? Lúc trước khi mới thấy cũng giống người. Đây là do Tiêu phi phát minh, quả thật thú vị.” Khi Chính Hiền nói đến Vũ Tình, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc.

Ngụy Doanh Hoàn rất hâm mộ Vũ Tình, có thể có được một người thật lòng yêu mình đã không dễ dàng, được một đấng quân vương yêu lại càng thêm khó, nhưng Tiêu Vũ Tình lại làm được chuyện mà nàng không thể. Nàng ấy giỏi hơn hẳn nàng, Hoàng Thượng thích nàng ấy cũng là điều đương nhiên, nữ hài tử như vậy rất khó có thể khiến cho người khác không thích được. Hoàng hậu thuận theo ngồi xuống, chơi cờ cùng Chính Hiền. Bất tri bất giác nàng cũng bị trò chơi mới mẻ này hấp dẫn. Thật ra khi chưa lấy chồng, nàng cũng là một cô gái rất hay cười. Nhưng bây giờ hết thấy đều thực xa vời, nàng không thể cười thường xuyên như trước nữa, bởi vì nàng đã là một quốc gia chi mẫu.

Không khí đang vui vẻ, chợt nghe ngoài cửa có tiếng huyền áo, còn có thanh âm va chạm của binh khí. Hoàng hậu bất an đứng lên: “Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao không sao, người với ta chỉ việc chơi cờ thôi.”

“Nhưng.....” Bên ngoài hẳn là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không có ai dám làm loạn ở bên ngoài ngự thư phòng chứ. Nhưng Hoàng Thượng lại trấn tĩnh như vậy, dường như đã đoán trước được hết thảy.

“Hoàng hậu, người thua rồi.” Hoàng Thượng lấy ‘xe’ ăn ngay ‘tướng’ của hoàng hậu, hoàng hậu dĩ nhiên không thể không lui.

“Vâng, nô tì đã thua.” Nếu Hoàng Thượng nói không có việc gì thì cứ coi như không có việc gì đi.

Ngụy Trọng Hiền dẫn thị vệ lao vào đầu tiên, “Hoàng Thượng hôm nay thật có nhã hứng.” Chết đến nơi rồi còn phong lưu khoái hoạt, trời đã định người nhất định phải chết.

“Thừa tướng hôm nay cũng rất có nhã hứng. Đêm khuya còn mang theo một đám người đến thăm trẫm.” Ngụy tặc người cuối cùng cũng ra tay..... Là người bất nhân trước, đừng trách trẫm bất nghĩa.

Hoàng hậu cảm thấy tình thế có chút không đúng, mặc dù phụ thân là Thừa tướng đương triều lại nhạc phụ của Hoàng Thượng, nhưng không thể chưa được truyền triệu đã tự tiện vào cung: “Phụ thân, sao người lại tới đây?”

“Thừa tướng đại nhân chắc hẳn biết mang binh khí xông vào thư phòng là tội chết chứ?” Hoàng đế không thèm nhìn tới hắn, trong mắt chỉ có bàn cờ kia. ‘Tướng’ của hoàng hậu đã bị hắn ăn.

Hoàng hậu vừa nghe thấy liền quỳ sụp xuống, “Hoàng Thượng thứ tội, phụ thân nô tì nhất định là không phải cố ý. Nhất định là có chuyện gì quan trọng nên mới có thể như thế, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Hoàng đế cười lạnh: “Thừa tướng, người nói xem?”

“Thần lạy này đến đây, đương nhiên là có chuyện quan trọng. Thiên hạ hữu năng giả cư chi (Vi: có tài năng mới nắm cai trị được thiên hạ), Hoàng Thượng cầm quyền bất lực, không anh minh sáng suốt, dân chúng bất an, tứ hải không thần phục. Tốt nhất là nên thoái vị nhường lại cho người hiền tài.” Lão phu nề người từng là thiếu chủ, vẫn khách khí với người, người đừng có mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Hoàng đế vẫn không tức giận: “Không biết người hiền mà Thừa tướng là người phương nào? Không phải là Thừa tướng đại nhân Ngụy Trọng Hiền đấy chứ?” Lòng lang dạ sói của người cuối cùng cũng lộ ra.

“Đúng thế. Nửa giang sơn của Long Hiền hoàng triều đều dựa vào lão phu chống đỡ. Nếu không có lão phu làm sao Long Hiền hoàng triều hưng thịnh được như hôm nay, thiên hạ làm sao lại có thể thần phục một tiểu tử chưa dứt sữa như người?”

“Nói vậy, Ngụy thừa tướng thật đúng là có công lao to lớn a. Ngôi vị hoàng đế này thật nên nhường lại cho người.” Hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười, tia lạnh lóe trong mắt làm cho người ta rét run.

“Người biết điều như thế thì mau giao ngọc tỷ ra đây. Người cũng sẽ không phải chịu đau đớn, nói không chừng lão phu sẽ niệm tình người là hậu duệ của tiên đế, lưu lại thi thể toàn vẹn cho người.” Tiên đế có ơn tri ngộ với hần, cũng là nguyên nhân vì sao trước đây hần không tạo phản. Nếu không phải đương kim thiên tử làm căng với hần, tước đoạt quyền thế của hần, thì hần cũng sẽ không sốt ruột mà được ăn cả ngã về không như thế này.

Hoàng hậu không thể tin nổi, lao tới bên cạnh Ngụy Trọng Hiền, tay nắm lấy ống tay áo của hần: “Phụ thân, người đang nói cái gì thế? Người muốn tạo phản sao? Không, không thể được. Phụ thân, người, người không thể làm như vậy. Hần là quân, người là thần, người không thể lấy hạ phạm thượng.” Vì sao phụ thân lại muốn tạo phản? Hần là một người rất trung quân (Vi: trung thành với vua). Hần không thể nào tạo phản được, không thể nào!

“Cái gì quân, cái gì thần chứ. Vi phụ (Vi: cách ng' cha tự xưng) làm hoàng đế thì ta mới là quân. Đến lúc đó người chính là công chúa tôn quý, đệ đệ người chính là thái tử.”

“Không, ta không cần làm công chúa gì gì đó. Cha, người không thể làm như vậy. Hần là chồng của nữ nhi a, là trời của nữ nhi a, nếu người giết Hoàng Thượng, người bảo nữ nhi phải làm sao bây giờ?”

“Người không cần lừa vi phụ nữa, một năm nay hần chưa từng đặt chân vào tẩm cung của người, các người căn bản không phải là vợ chồng thật sự. Mỗi lần người lại còn lừa vi phụ, nói hần đối xử tốt với người như thế nào. Nữ nhi, sao người lại ngu ngốc như vậy? Chờ đến khi người làm công chúa rồi, vi phụ nhất định sẽ tìm cho người một lang quân như ý.” Kỳ thật như vậy cũng tốt, nữ nhi cũng không cần phải thủ tiết.

Sự thật trắng trợn như vậy bày ra trước mặt người khác, Ngụy Doanh Hoàn cảm thấy có chút khó xử, trầm mặc một hồi rồi nói: “Hần đối xử với nữ nhi dù không tốt, nhưng hần vẫn cứ là phu quân của nữ nhi. Cha, nữ nhi cầu xin người buông tay được không?” Hoàng hậu khóc lóc quỳ xuống cầu xin.

“Vi phụ làm như vậy còn không phải là vì các người sao? Một đám ăn cây táo, rào cây sung.” Ngụy Trọng Hiền đá văng nàng ra.

Hoàng đế chậm chạp đi tới nâng hoàng hậu dậy, “Hoàng hậu, trăm cảm ơn người.” Kỳ thật lần này gọi hoàng hậu đến, chủ yếu là muốn thử xem nàng có đồng dạ (Vi: cùng 1 ruột) với phụ thân hay không, nếu không phải hần có thể buông tha nàng. Dù sao nàng cũng coi như là kết tóc chi thê của hần, chỉ là không ngờ hoàng hậu lại trọng tình trọng nghĩa đến thế này. Trước đây là hần không hiểu nàng, một mực cho rằng nữ nhi của Ngụy Trọng Hiền nhất định sẽ không có gì tốt. Là hần thực có lỗi với nàng!

“Hoàng Thượng, nô tì thay mặt phụ thân thực xin lỗi người.”

Ngụy Trọng Hiền giận dữ nói: “Lão phu không phải xin lỗi hần. Âu Dương Chính Hiền, giao ngọc tỷ ra đây.”

“Nếu trăm không giao thì người định làm gì?”

“Nếu không giao, bốn tướng sẽ giết người.” Dù sao quân quyền cũng ở trong tay hần, cho dù hần giết hoàng đế, thiên hạ có ai dám phản đối chứ. Muốn lấy ngọc tỷ từ tay hần, bắt hần tự nhường ngôi cũng chỉ là không muốn phải lưu danh là loạn thần tặc tử muôn đời thôi.

“Vậy coi như người có can đảm hành thích vua. Nhưng muốn giết trăm thì người cũng phải có bản lĩnh mới được.”

Ngụy Trọng Hiền cười ha ha: “Ha ha ha, lão phu đương nhiên là có bản lĩnh này. Hoàng Thượng, người còn nhớ rõ Thượng Quan Kiệt trở thành tướng quân như thế nào không?”

Chính Hiền nghe vậy biến sắc: “Trăm đương nhiên nhớ rõ, là Thừa tướng đề cử.”

“Hoàng Thượng trí nhớ thật tốt. Người chắc cũng nhớ vì việc của nước Tinh Nguyệt mà người đã giao hết binh quyền cho hần chứ?”

“Đương nhiên, hần đã cầm binh đi biên cương. Sao lúc này Thừa tướng lại nhắc tới hần?”

Ngụy Trọng Hiền lại càng cười to: “Hoàng Thượng, người chắc chắn rằng hần đã xuất kinh rồi sao?” Nếu không phải có binh quyền trong tay thì lão phu đâu dám ra tay ở đây. Có điều, đêm nay thủ vệ trong cung

hình như không nghiêm ngặt lắm, đánh vào hoàng cung dễ dàng hơn hẳn tưởng tượng. Hoàng đế cũng quá khinh địch thả lỏng, hoàng đế như vậy mà không chết chẳng phải là rất không có thiên lý sao.

“Thừa tướng nói lời ấy là có ý gì?”

“Thượng Quan tướng quân hãy xuất hiện đi.” Thượng Quan Kiệt quả nhiên đi ra từ phía sau lưng Ngụy Trọng Hiền, “Hoàng Thượng, người không ngờ đúng không? Thượng Quan Kiệt vốn là người của lão phu, người giao binh quyền cho hắn cũng chính là giao cho lão phu.”

Hoàng đế không nổi giận như hắn tưởng, nói: “Hoá ra là như vậy, vậy thì việc của nước Tinh Nguyệt cũng là do người bày ra? Tâm phúc của Đoan Mộc An Hồng Phi kia cũng là do người mua chuộc, về phần chuyện ám sát trăm cũng không phải là nước Tinh Nguyệt làm, mà là Thừa tướng đại nhân đúng không? Mặc kệ ám sát có thành công hay không, Thừa tướng đều là ngư ông đắc lợi, đúng vậy chứ?”

“Âu Dương Chính Hiền, xem ra người cũng không đến mức ngu dốt. Thượng Quan tướng quân, bắt lấy hắn cho ta.” Ngụy Trọng Hiền vui sướng hài lòng mơ tưởng đến khoảnh khắc mình được lên ngôi hoàng đế.

“Vâng.” Thượng Quan Kiệt đáp, từng bước một đến gần Chính Hiền, đột nhiên đao quay ngược lại lao về hướng Ngụy Trọng Hiền. Ấy >” < đau đầu quá, ho quá à T.T

“Thượng Quan Kiệt, người.....” Ngụy Trọng Hiền không thể tin nổi trừng lớn mắt.

Thượng Quan Kiệt lời lẽ chính nghĩa nói: “Thượng Quan Kiệt ta chính là tướng quân của Long Hiền, không phải tay sai của Ngụy Trọng Hiền người. Ta cũng giống như Đoan Mộc An, chỉ công nhận dòng máu của Âu Dương gia mà thôi.”

“Người..... Người là đồ súc sinh vong ân phụ nghĩa, chẳng lẽ người đã quên lúc trước là ai thả người, là ai giúp người lên được đến địa vị hôm nay, cho người uy phong bát diện, cho người vinh hoa phú quý sao?” Ngụy Trọng Hiền vọng tưởng dùng tình nghĩa níu giữ Thượng Quan Kiệt. Hừ, nếu hắn qua được lần này, chuyện đầu tiên hắn làm chính là giết tên phản đồ Thượng Quan Kiệt.

“Thừa tướng có ân với Thượng Quan Kiệt, Thượng Quan Kiệt vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Nhưng thuộc hạ thân là quân nhân, thiên chức lớn nhất của quân nhân chính là nguyện trung thành với chủ tử. Hoàng Thượng là quân chủ của vi thần, vi thần chỉ có thể nghe mệnh lệnh của hắn. Tiêu phi nương nương nói rất đúng, vi thần không thể vì báo ân cho mình mà làm cho thần dân khắp thiên hạ vạn kiếp bất phục. Hoàng Thượng là một hoàng đế tốt!” Vốn hắn cũng rất phân vân giữa một bên là ân nhân một bên là chủ tử, chính Tiêu phi đã giảng giải giúp hắn thông suốt. Quả thật là nghe nương nương nói chuyện một buổi bằng mười năm đọc sách.

“Tiêu phi?” Tiêu Vũ Tình, nữ nhi của Tiêu Tề Uyên? Là hắn đã quá coi thường nàng.

Hoàng đế đáp: “Đúng vậy, còn có những chuyện đáng kinh ngạc hơn ở phía sau. An Vương gia xuất hiện đi!” Đoan Mộc An cùng Liễu Kính Minh đi vào

Hoàng đế cười nói: “Ngụy Trọng Hiền người tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi đúng không? Hết thấy chỉ là để dụ người vào bẫy, trăm căn bản cho tới bây giờ chưa từng tin rằng nước Tinh Nguyệt lại phái người ám sát trăm. Khi người dùng bồ câu đưa tin đến tay Đoan Mộc Tuấn, trăm sớm đã báo trước cho hắn rồi. Người thực sự nghĩ hắn sẽ dẫn mười vạn binh mã tấn công sao? Hừ, chỉ là diễn cho người xem thôi.”

Liễu Kính Minh mắng: “Ngụy Trọng Hiền, người là đồ loạn thần tặc tử, uống tiên để có ơn tri ngộ với người, người còn nhớ rõ người đã hứa hẹn gì với tiên đế không? Người đã nói, tận tâm phục tá thiếu chủ. Chính là phục tá như thế này sao? Người không nghĩ rằng đã làm tiên đế trên trời có linh thiêng thất vọng sao?” Tối hôm qua đột nhiên nhận được mật lệnh của hoàng đế, sai hắn thẩm vấn Đoan Mộc An, nhìn thấy tình hình của Đoan Mộc An làm cho hắn chấn động. Hoá ra Hoàng Thượng căn bản không giam Đoan Mộc An vào ngục, mà là sắp xếp cho hắn ở một nơi an toàn thoải mái, khi đó Liễu Kính Minh mới biết được hết thấy mọi chuyện. Không khỏi cảm thán: Hoàng Thượng thánh minh. Hoàng đế thật sự là đã trưởng thành rồi, hắn như vậy người làm thầy này cuối cùng cũng không làm tiên đế thất vọng, không làm thiên hạ thất vọng.

Ngụy Trọng Hiền không biết có phải là giận quá hoá điên hay không mà lại bắt ngờ cười to: “Ha ha ha..... Âu Dương Chính Hiền, người đúng là trưởng thành rồi. Không ngờ ngay cả lão phu cũng bị rơi vào bẫy, lão

phu thật sự đã xem thường ngươi.”

“Thừa tướng chắc cũng không biết kế sách này thật ra là do ai nghĩ ra đúng không?”

“Là ai?” Rốt cuộc là ai đã nắm hắc trong lòng bàn tay.

“Chính là Tiêu phi.”

“Lại là Tiêu phi.” Hắc lẩn lộn nơi quan trường hắc ám nhiều năm như vậy, thế mà đánh không lại một đứa nhóc con. Ngụy Trọng Hiền không chịu nổi sự đả kích này, phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụ thân.” Hoàng hậu chạy tới đỡ lấy hắc, “Phụ thân, ngươi không sao chứ?” Hắc tuy rằng mưu nghịch phạm thượng, nhưng vẫn là cha nàng, có công sinh thành dưỡng dục, là thân nhân quan trọng nhất trên đời của nàng.

Ngụy Trọng Hiền đẩy nàng ra, nói với hoàng đế: “Cho dù chết, lão phu cũng đồng quy vu tận với ngươi.” Đột nhiên hô to: “Xích Âm công tử.” Hắc đã nhận được tin tức xác thực, Âu Dương Cẩm Hiền đêm nay tuyệt đối sẽ không vào cung, ở đây chắc chắn không có ai là đối thủ của Xích Âm. Người hắc phải kiêng dè chỉ có một mình Âu Dương Cẩm Hiền mà thôi.

Trong phòng đột nhiên lạnh lẽo, một thân ảnh đỏ rực xuất hiện trước mặt mọi người, trên người lộ ra tà khí quỷ dị, hắc mỉm cười, một nụ cười quyến rũ. Thật đúng là nghiệm chứng câu nói kia của Vũ Tình, một đại nam nhân mà lại đi cười như vậy, chết đi cho xong.

Ngụy Trọng Hiền bám vào cây cột bên cạnh, nói: “Xích Âm công tử, chỉ cần ngươi giết cầu hoàng đế, lão phu nguyện ý đem toàn bộ gia sản đưa ngươi, cũng đưa ngươi tất cả mỹ nữ trong thiên hạ, tuyệt sắc mỹ nữ Tiêu Vũ kia, ngươi có biết nàng là ai không? Nàng chính là phi tử của tên cầu hoàng đế này, chỉ cần ngươi giết cầu hoàng đế, nàng chính là của ngươi.”

Quả nhiên mắt Xích Âm sáng lên, hắc có vẻ có hứng thú. Nhưng chỉ vì thế mà giết hoàng đế, hình như không có lãi cho lắm, “Mỹ nhân mặc dù tốt, nhưng vì nàng mà đối nghịch với khắp thiên hạ, ngươi cho rằng bản công tử sẽ ngốc như vậy sao?” Nếu không phải công tử có lệnh bảo hắc đến giúp Ngụy Trọng Hiền, hắc thềm vào mà để ý.

“Xích Âm công tử, chỉ cần ngươi giết cầu hoàng đế, bốn tướng không chỉ cho ngươi hưởng thụ mỹ nữ trong thiên hạ mà còn phong Thánh Tiên môn là thiên hạ đệ nhất môn phái, trợ giúp công tử nhà ngươi ngồi lên vị trí môn chủ.”

“Đồng ý.” Truyền thuyết nói hoàng đế võ công cao cường, nhưng mệnh thể nào thì không ai biết. Hắc cũng rất muốn thử sức hoàng đế, lần trước bại bởi Cẩm Hiền khiến hắc cảm thấy rất khó chịu. Huống hồ chỉ cần giết một hoàng đế, hắc sẽ tài sắc kiêm thu (Vi: thu được cả tiền tài lẫn người đẹp), còn có thể giúp cho công tử, hắc sao lại không làm chứ.

Trong lúc nói chuyện hắc đã đi đến trước mặt hoàng đế, hoàng đế lại mỉm cười nhìn hắc, không một chút e ngại. Lao nhanh tới gần hoàng đế, đột nhiên có một bàn tay chặn hắc lại. Trong thiên hạ người có thể ngăn được hắc cũng không nhiều!

Xích âm nhìn người vừa tới, lại không tìm thấy trong trí nhớ của hắc. Xem ra triều đình cũng là nơi ngọa hổ tàng long, nhìn quần áo hắc mặc tuyệt đối không phải người trong giang hồ.

Chuyện kì lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. “Dật Vương gia?” Âu Dương Dật Hiền được mọi người công nhận là hoa hoa công tử không ngờ cũng là người mang tuyệt kĩ (Vi: giỏi ế), người của Âu Dương gia quả nhiên không thể khinh thường.

Dật Hiền vui cười nói: “Đúng vậy, ta chính là Dật vương gia phong lưu phóng khoáng đây.” Muốn giết nhị ca hắc, phải qua được cửa của hắc trước đã.

“Ta không cần biết ngươi là cái gì Dật Vương gia, chặn ta thì chết!” Xích Âm không dám khinh địch, dùng toàn bộ tinh lực nhắm thẳng vào Dật Hiền, bắt đầu tấn công.

Dật Hiền không hổ là Dật Hiền, quả nhiên phiêu dật linh động, thân mình hắc nhanh đến nỗi làm cho người ta nhìn không rõ, Xích Âm không thể đả thương được hắc. Nhưng Dật Hiền cũng không có cách nào để

không chế Xích Âm. Hai người kỳ phùng địch thủ!

“Cái tên Xích Âm kia, đã có ai nói với ngươi là người lớn lên giống như ngươi thế này thì thà mua khối đậu hủ mà đâm đầu chết cho xong chưa? Học cái gì không học lại đi học lại đi học cách nói của nàng. Đồ gay này, làm tổn hại đến ấn tượng về mỹ nữ trong thiên hạ, nếu về sau không ai dám vào kỹ viện nữa thì phải làm sao hả?”

Những lời này sao nghe lại quen tai như vậy, hình như đã từng có người nói thế với hắn, Xích Âm suy nghĩ một chút mà vẫn là không nghĩ ra người đó là ai? Lại quay sang nhìn Dật Hiên, bộ dạng cũng rất tuấn tú, nhưng không giống hắn, đó là một loại tuấn mỹ thuần nam tử. Nữ tử hắn là càng thích loại nam tử này hơn. Xích Âm đột nhiên ghen tị ba huynh đệ Âu Dương gia bọn họ, một người hai người bộ dạng đều soái, võ công lại cao cường, tất cả đều hơn hắn. (Vi: hú hồn, cứ tưởng nhìn DH rồi nảy sinh tình cảm chứ =]])

Thấy bọn hắn đánh nhau lâu như vậy mà còn chưa kết thúc, Chính Hiên thầm nghĩ muốn chấm dứt mà hài kịch chính biến (Vi: đảo chính á) này sớm một chút liền phi thân gia nhập mặt trận phía Dật Hiên. Có Chính Hiên tương trợ, tình thế rõ ràng thay đổi. Xích Âm gần như không thể ra tay nổi, hắn trốn sang một bên, thở hổn hển, hắn vẫn biết Chính Hiên có võ công, chỉ là không ngờ võ công của Chính Hiên lại cao hơn hắn tưởng tượng, đừng nói có Dật Hiên tương trợ, chỉ cần một mình hắn thôi thì Xích Âm cũng đã đánh không lại rồi. Bây giờ hắn phải ra khỏi hoàng cung!

Dật Hiên làm sao có thể bỏ qua cho hắn liền thừa thắng xông lên. Nhận ra hắn muốn chạy, Dật Hiên chặn lại đường đi của hắn, khiến hắn có muốn cũng không thể trốn. “Xích Âm, ngươi không chạy thoát được đâu, bó tay chịu trời đi.”

“Được, ta đầu hàng.” Xích Âm giả bộ buông binh khí.

Dật Hiên bước lại, chuẩn bị đi trời hắn, Xích Âm lại đột nhiên nghiêng người, bắn ra ám khí độc môn của Thánh Tiên môn bọn họ nhắm thẳng hoàng đế.

“Hoàng huynh, cẩn thận.” Dật Hiên không thể ngờ Xích Âm lại ra chiêu này, cứ nhiên dám ám hại hoàng huynh hắn. Dật Hiên vui đùa âm ỉ lúc trước giờ đây trong mắt tràn ngập sát khí, một kiếm đâm vào cổ Xích Âm.

“Kiếm thật nhanh.....” Xích Âm căn bản còn không nhìn ra hắn xuất kiếm như thế nào.

Ám khí tuy rằng bắn trúng Chính Hiên nhưng Chính Hiên vẫn vô sự. Tiêu Vũ Tình chắc như đinh đóng cột, nhất định bắt hắn mặc nhuyễn vị giáp (Vi: áo giáp mềm mặc bên trong không lộ) vào. Lúc đầu hắn còn không chịu, hắn tin tưởng với võ công của mình căn bản không cần đến nó. Tình Nhi thật sự đã có dự kiến trước, nàng mặc dù không ở bên cạnh hắn nhưng vẫn cứu được hắn.

Dật Hiên sốt ruột hỏi: “Hoàng huynh, ngươi thế nào rồi?” Hoàng huynh không thể gặp chuyện không may a, hoàng huynh nếu gặp chuyện không may, hắn sẽ làm mẫu hậu thất vọng, lại còn bị tam ca trách mắng nữa.

“Trẫm không sao, Vũ Tình đã sớm dẫn bắt ta phải mặc nhuyễn vị giáp.”

Dật Hiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Hoàng tẩu thật thông minh a.”

Xích Âm còn lại hơi thở cuối cùng cười mà nói: “Ha ha ha, Tiêu Vũ, ta không có được nàng thì các người cũng đừng hòng. Ta muốn các người phải sống đau khổ cả đời.”

Lời này của Xích Âm dường như ẩn chứa bí mật gì đó, Chính Hiên rất nhanh đi tới: “Xích Âm, ngươi nói cái gì, nói rõ ràng ra đi.”

“Mị Ảnh.....” Xích Âm cười quyền rũ nói.

Mị Ảnh? Cái tên này sao nghe quen như vậy? Nguy rồi, là người vẫn muốn giết Tình Nhi. Mị Ảnh sẽ không thừa dịp này mà đi giết Tình Nhi chứ? Ý nghĩ này làm cho Chính Hiên hoảng sợ.

Ngụy Trọng Hiên tê liệt ngã xuống, khoảnh khắc nhìn thấy Xích Âm ngã xuống hắn biết hắn đã thất bại, thất bại hoàn toàn.

“Dật vương, nhốt Ngụy Trọng Hiên nhốt vào đại lao.....”

“Nhưng, hoàng.....”

Lúc này làm sao còn thấy bóng dáng Chính Hiên được nữa? Hẳn như tên bắn vọt tới Cẩn vương phủ. Tình Nhi, người phải đợi trăm, nhất định phải chờ trăm, trăm ngàn đừng xảy ra chuyện gì. Trăm rớt cuộc không chịu được nỗi đau khi mất đi người, lúc người rơi xuống vách núi đen, người có biết lòng trăm sợ hãi đến thế nào không? Người không thể lại gặp chuyện gì nữa..... Hết chương 43

44. Chương 44

Ngạo khí hoàng phi chương 44 Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

Đêm nay ánh trăng thật đẹp a! Tiêu Vũ Tình ngăn người nhìn ánh trăng, không biết Chính Hiên bên kia thế nào? Hẳn có thể thành công bắt được Ngụy Trọng Hiên không? Mọi chuyện hẳn là đã ổn thỏa cả rồi.

“Vũ Tình, người đang lo lắng cho hoàng huynh sao?” Cẩn hiên nhẹ nhàng đi đến sau lưng Vũ Tình.

“Cẩn Hiên người đi kiêu gì mà không phát ra tiếng động nào vậy? Người chuẩn bị định hù chết ta có phải không?” Vũ Tình sắc giọng trách.

“Là do người đang thất thần thôi. Ánh trăng đêm nay đẹp đến vậy sao?” Cẩn Hiên tò mò ngẩng đầu nhìn ánh trăng, kỳ thật hẳn biết Vũ Tình không có ý như vậy a!

“Ừ, tối nay thật yên tĩnh.”

“Trong Hoàng cung chỉ sợ sẽ không yên tĩnh như vậy. Người lo lắng cho hoàng huynh phải không?” Thật ra hẳn hỏi là hỏi vậy thôi, nhìn bộ dáng Vũ Tình đã biết là nàng rất lo lắng.

“Sao ta phải lo lắng cho hẳn? Chẳng lẽ kẻ sách của ta không đáng tin hay sao? Huống hồ hẳn cũng không cần ta phải lo lắng.” Vô công hẳn cao cường như vậy, lại có nhiều người bảo vệ, ta cần gì phải lo lắng cho hẳn chứ.

“Vậy tại sao người lại đứng ngồi không yên như thế?”

“Ta có sao? Đâu có, ta còn lâu mới phải thế.”

“Nếu lo lắng, tại sao không quay về hoàng cung ở bên cạnh hẳn?” Vũ Tình rõ ràng lo lắng mà lại giả vờ như không thèm để ý. Có lẽ trái tim nàng lúc này đã sớm bay đến bên người hoàng huynh, chỉ là không hiểu tại sao nàng có chết cũng không chịu quay lại hoàng cung.

“Ta còn lâu mới quay về, nếu vào rồi thì ta sẽ không ra được nữa, cho dù thực sự lo lắng thì sao chứ, ta cũng không muốn giống như con chim hoàng yến sống trong một nhà giam hoa lệ, hơn nữa lúc nào cũng phải đề phòng người khác hãm hại.” Vũ Tình cuối cùng vẫn thừa nhận rằng nàng đang lo lắng cho Chính Hiên.

Trong mắt Cẩn Hiên hiện lên một chút âm đạm, nếu không có bức tường thành không thể vượt qua kia thì Vũ Tình chỉ sợ đã sớm lựa chọn. Như thế cũng sẽ không khiến cho hẳn càng lún càng sâu, khó có thể tự kềm chế như bây giờ. Tình yêu quả nhiên là đáng ghét, không thể ngờ Cẩn vương gia không gì không làm được cũng sẽ có ngày hôm nay.

Y Hàn vội vàng đi vào hậu viện, “Tham kiến Vương gia.”

Cẩn Hiên có chút khó chịu bước lại gần: “Y hàn, có chuyện gì vậy?” Tốt nhất là có chuyện quan trọng thật, dám quấy nhiễu hẳn tâm sự với Vũ Tình.

Y Hàn cúi đầu, biết rõ Vương rất thích quý phi nương nương mà còn dám quấy rầy bọn họ. Nhưng việc này rất quan trọng, Ngụy công tử có vẻ rất gấp gáp: “Ngụy công tử có việc cầu kiến.”

“Ngụy công tử? Ngụy công tử nào?” Họ Ngụy, chẳng lẽ là.....

“Là công tử của Ngụy Trọng Hiền.”

“Được, bốn vương đi gặp, Vũ Tình, người cứ đợi ở đây, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.” Ngụy Tử Tề đến thật không đúng lúc, trước đây hắn cũng đã từng cứu bốn vương, hắn là một người trung nghĩa.

“Được rồi. Ta cũng không phải trẻ con, đâu phải nhaoáng một cái là không thấy đâu nữa, hơn nữa người còn có nhiều thị vệ như vậy, sợ ta chạy mất sao? Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không tự dừng mất tích.” Nàng từng nghĩ Cẩn vương phủ có vẻ tự do, cuối cùng lại phát hiện hoá ra muốn chạy khỏi Cẩn vương phủ còn khó hơn cả trốn khỏi hoàng cung. Cẩn vương phủ phòng vệ rất nghiêm mật, chẳng trách Xích Âm và Mị Ảnh không dám tiến vào.

Nghe Vũ Tình cam đoan rồi Cẩn Hiền mới yên tâm đi ra ngoài.

Ngụy Tử Tề sốt ruột đi đi lại lại trong đại sảnh đường, thấy Cẩn Hiền đi ra lập tức đón đầu, thở dài nói: “Vương gia!”

“Ngụy công tử đêm khuya đến đây không biết có gì chỉ bảo?” Ngụy Tử Tề mặc dù đã cứu hắn, nhưng cảnh giác vẫn tốt hơn. Hắn xuất hiện vào lúc này có chút kỳ quái.

“Xin Vương gia hãy nhanh chóng tiến cung cứu giá, chỉ có ngài mới cứu được Hoàng Thượng.” Chẳng những là vì cứu Hoàng Thượng mà còn là vì cứu phụ thân hắn. Hắn không thể để cho phụ thân mắc thêm lỗi lầm nữa. Thân là thần tử, thân là một người con, cho dù sau này phụ thân không tha thứ cho hắn thì hắn cũng phải làm như vậy.

“Cứu giá? Cứu giá cái gì?” Cẩn Hiền cố ý hỏi.

“Ta..... Cha ta bức cung(Vi : vào cung bức ép). Bây giờ đang dẫn người tiến vào đó rồi ! ” Nói đến bức cung mà vương gia sao vẫn còn có thể bình tĩnh như nước thế này? Chẳng lẽ hắn không lo lắng cho tính mạng của Hoàng Thượng sao?

“Hắn dựa vào cái gì mà dám làm thế?” Phải thử hắn một chút, nếu có thể thu nạp giúp triều đình là tốt nhất. Vừa có một tấm nhiệt huyết báo đáp nước nhà mà võ công cũng rất cao. Người hiền tài như vậy không thể để uổng phí!

“Thực ra, Thượng Quan Hiệt là người của phụ thân ta, hắn căn bản không ra khỏi kinh thành. Tình thế lúc này vạn phần nguy cấp, xin Vương gia lập tức tiến cung.”

“Chỉ dựa vào lời nói của một mình người làm sao bốn vương có thể tin tưởng được? Không chừng người chính là đang giúp phụ thân dẫn bốn vương vào cung, ý muốn mưu hại bốn vương gia đó chứ.” Hắn còn chưa thể trăm phần trăm xác định Ngụy Tử Tề chính là cao nhân che mặt ngày đó.

Ngụy tử tề xuất ra lệnh bài của Vương gia: “Chỉ bằng cái này.”

“Người quả nhiên chính là người ngày đó đã cứu bốn vương. Bốn vương xin cảm tạ! Có điều, Ngụy công tử không cần lo lắng, thực ra mọi âm mưu của phụ thân người đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng Thượng.” Chỉ dựa vào một mình Ngụy Trọng Hiền hắn mà muốn đảo điên Long Hiền hoàng triều ư ? Buồn cười đến cực điểm!

“Như vậy cha ta.....” Dựa theo quốc pháp của bốn quốc, hình phạt dành cho âm mưu soán vị là treo cổ, nặng thì tru di cửu tộc, xử tử chặt đầu lăng trì(Vi : lăng trì là xé xác phanh thây á). Hắn đã chậm một bước, cuối cùng vẫn không thể tránh cho bị kịch phát sinh.

“Ngụy công tử hắn là rất rõ ràng hành vi của phụ thân người không phải là tội ác bình thường, hắn phạm trọng tội đủ để sát nhà diệt tộc.”

“Cầu xin Vương gia hãy cứu phụ thân ta một mạng, Tử Tề nguyện ý đi theo làm tùy tùng, suốt đời trung thành với Long Hiền hoàng triều, chết không hối tiếc. Nhưng chỉ xin người hãy cứu phụ thân ta.”

“Cứu phụ thân người là việc không thể. Có điều, bốn vương sẽ cầu tình với Hoàng Thượng chỉ giết kẻ phạm tội thôi! Hoàng huynh lấy nhân(Vi : nhân từ ề) trị quốc, hắn sẽ tha cho nhà họ Ngụy.” Khả năng của hắn cũng chỉ có thể làm đến thế này mà thôi, coi như báo ơn cứu mạng của Ngụy Tử Tề, nể tình mà giúp đỡ.

“Vương gia, Tử Tề cả gan cầu xin Vương gia một chuyện.” Ngụy Tử Tề quỳ xuống: “Gia phu (Vi : chỉ cha của ng’ nói) cho dù phạm vào trọng tội thì hần cũng là phụ thân ta, hơn nữa tuổi tác cũng đã cao, ta thật không muốn nhìn hần rơi vào kết cục thê lương. Tử Tề nguyện ý nhận trừng phạt thay cho phụ thân. Xin Vương gia thành toàn.”

Cẩn Hiên thở dài một hơi, “Ngụy Trọng Hiên đã sinh ra được một người con trai tốt.”

Vũ Tình tiếp tục ngăn người ngắm trăng, sao lâu như vậy rồi mà Chính Hiên vẫn không có tin tức gì? Không phải là thật sự đã xảy ra chuyện gì chứ? Không thể nào, hần võ công cao cường như vậy, lại có Dật Hiên ở bên cạnh hỗ trợ. Ta lại ép hần phải mặc nhuễn vị giáp vào đề phòng vạn nhất! Nhưng nếu có sự cố ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Nếu hần bị thương, hoặc là.....thâm chí chết, phải làm sao bây giờ? Ý nghĩ này làm cho nàng hoảng sợ, nguy hiểm như vậy lẽ ra nàng nên đi theo hần mới đúng, tại sao lại cứ cố chấp vì cái gọi là tự do mà từ bỏ người mình yêu? Vũ Tình rốt cuộc đứng ngồi không yên, lo lắng không ngừng ở hậu viện, hận không thể vào hoàng cung ngay lúc này, nhìn thấy người mình muốn gặp. Tâm động không bằng hành động, Vũ Tình không kiềm chế nổi nỗi nhớ nhung trong lòng, lao ra khỏi Cẩn vương phủ.

Khi vừa lao ra ngoài vương phủ, đột nhiên dường như có người tới đứng trước mặt nàng. Người nọ hình như là mặc hắc y, trong đêm tối gần như là nhìn không rõ. Không phải là ma đấy chứ? Hay là mình lo lắng quá mà sinh ra ảo giác? Cố gắng dụi mắt, không phải, đúng là có một người, hơn nữa người kia thực âm trầm (Vi : có thể hiểu là ngẫu đó =0=), cảm giác rất quen thuộc, có điểm làm cho người ta rét run.

“Xin hỏi, người là người hay là ma vậy ?” Thật ra nàng không cần lễ phép làm gì, sợ hãi đến thế này rồi mà còn phải lịch sự nói ‘xin hỏi’.

“Tiêu Vũ, người rốt cục cũng ra rồi.” Nàng đã đợi khoảng vài ngày rồi mà Tiêu Vũ cứ như con rùa rút đầu trốn tránh trong Cẩn vương phủ. Cẩn vương phủ bảo vệ nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, huống hồ Cẩn vương gia cũng không ra khỏi phủ. Nàng đang nghĩ sẽ không có cơ hội để giết Tiêu Vũ mà không ngờ nàng ta lại tự chui đầu vào lưới.

Mẹ ơi, giọng nói này là.....Mị Ảnh?” Không xui xẻo vậy chứ? Ta vừa mới ra ngoài được thôi mà? Chẳng lẽ Mị Ảnh vẫn luôn trốn ở đây sẵn sàng phục kích ta ?

Hắc y nhân xoay người, quả nhiên là Mị Ảnh. Nàng ta tươi cười vẻ thắng lợi : “Ta xem ai còn có thể cứu người? Tiêu Vũ, còn không chuẩn bị chịu chết đi?” Mị Ảnh rút ra vũ khí tùy thân, nhắm về phía Vũ Tình. Hôm nay nếu không giết được nàng ta thì về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Vũ Tình nuốt nước bọt, “Chậm đã, ta thật sự rất muốn rất muốn biết, người tại sao nhất định phải giết ta? Cho dù người phán người khác tội chết thì ít nhất cũng phải nói cho người ta biết tội danh chứ?” Cứ như vậy mà chết thì thật oan uổng! Ta còn chưa gặp tiểu Hiên tử, người ta không muốn cứ thế này mà chết đâu.

“Được, ta sẽ cho người biết. Người đã yêu một người không nên yêu.” Nói tới đây, ánh mắt Mị Ảnh trở nên hung dữ, cứ như Vũ Tình thật sự đã cướp đoạt bảo bối tâm can của nàng ta vậy.

Đúng là Chính Hiên rồi, Tiểu Hiên Tử chết tiệt, Tiểu Hiên Tử thối tha, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi. Ở trong cung có một đám đông nữ nhân rồi mà còn chưa thấy đủ, ra bên ngoài phong lưu thì lại là một sát thủ. Làm hại ta ở trong cung bị người hãm hại, ở ngoài cung bị người đuổi giết, lần này nếu ta không chết, ta nhất định sẽ tìm người tính sổ. Ta muốn phá hủy hậu cung của người.

Lúc Vũ Tình còn đang thăm mắng Chính Hiên thì Mị Ảnh đã lao về phía nàng. Vũ Tình bỏ chạy, dù gì nàng cũng là cao thủ đại diện triệt quyền đạo, thân thủ cũng nhanh nhẹn, miễn cưỡng còn có thể tránh thoát một đao này. Nhưng dù có qua được chiêu này thì chiêu tiếp theo phải làm sao bây giờ? Vẫn là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách. (Vi : trong 36 kế, chuẩn là thượng sách)

Mị Ảnh thấy không thể một nhát dứt điểm, ra tay lại càng thêm độc ác, mỗi một chiêu đều muốn dồn Vũ Tình vào chỗ chết.

Vũ Tình muốn chạy vào Cẩn vương phủ, nhưng ý định của nàng đã sớm bị Mị Ảnh phát hiện, nhất quyết ngăn chặn đường đi của nàng. Ngay từ lần đầu tiên giao đấu, Mị Ảnh đã biết nàng không có võ công. Lần này nhất định có thể giết nàng.

“Người có biết vì sao hần không thích người không? Chính là bởi vì người độc ác, một nữ nhân ác độc như người thì làm sao hần có thể thích được?” Vô công đánh không lại nàng thì chỉ có thể đánh vào tâm lý. Hy vọng là có thể thành công chứ nếu không cái mạng nhỏ của nàng đành phải để lại vậy!

“Cái gì? Hần với người nói như vậy sao?” Mị Ảnh vẫn không ngừng tấn công Vũ Tình, nhưng rõ ràng là đã bị nàng làm ảnh hưởng, ra tay càng ngày càng chậm.

“Đúng vậy, chính hần đã nói như vậy. Hần nói người vừa độc ác mà bộ dạng lại còn xấu nữa, cho dù không có ta thì hần cũng sẽ không thích người.” Vũ Tình tăng tốc độ chạy. Mị Ảnh này đúng là ngu ngốc, mãi mà không khôn lên được. Cùng một chiêu dùng hai lần vẫn còn bị lừa.

“Người..... Ha ha, người còn dám gạt ta sao? Hần sẽ không nói như vậy đâu. Lần trước người cũng đã lừa ta như vậy.” Không ngờ vẫn còn bị nàng lừa, Mị Ảnh thật muốn đâm đầu vào tường.(Vi : chết tỷ chưa, vừa chê ngta ngu xong)

“Ha ha ha, không đến nỗi ngốc quá. Cuối cùng cũng có điểm tạm chấp nhận được.” Thảm rồi, bị phát hiện rồi, sao Mị Ảnh lại đột nhiên trở nên thông minh thế chứ?

Mị Ảnh không thêm chơi trò trốn tìm với nàng, phi thân ngay đến trước mặt Vũ Tình. Chĩa đao vào nàng, hung dữ nói:“Tiêu Vũ, ta xem người chạy đi đâu.” Một đao trước mắt sẽ đâm trúng Vũ Tình.....

‘Keng.....’ Đao trong tay Mị Ảnh bị hất bay ra. Lại không thành công, Mị Ảnh phẫn nộ nhìn về phía người mới tới, người nọ lại làm cho nàng thở dài một hơi. Mị Ảnh nàng tung hoành giang hồ, chưa từng biết sợ một người nào, chỉ là Cẩn Vương gia thật sự có hơi khủng bố. Nàng cũng tự biết mình căn bản không phải là đối thủ của hần.

Cẩn Hiên chặn ngang ôm lấy Tiêu Vũ Tình, cứu nàng khỏi nguy hiểm cận kề. Lo lắng hỏi:“Vũ Tình, người có sao không?”

Vũ Tình vui cười nói:“Hi hi, ta không sao.” May mà hần tới kịp lúc. Tính ra thì Cẩn Hiên đã cứu nàng không dưới ba lần, không phải, thực ra mà nói thì gần như mỗi khi nàng gặp nguy hiểm người bảo vệ nàng vẫn luôn là Cẩn Hiên. Nàng thật sự hy vọng người tới cứu nàng là Chính Hiên nhưng không thể rồi, hần bây giờ chắc là vẫn còn đang ở trong cung.

Vũ Tình không sao cả lại khiến Cẩn Hiên hơi nổi giận:“Người đã cam đoan là tuyệt đối sẽ không mất tích rồi mà, sao còn chạy ra ngoài chứ? Vũ Tình, người có biết khi ta quay lại hậu viện không thấy người đâu ta lo lắng đến thế nào không?”

“Ta..... Ta chỉ là rất muốn gặp Tiểu Hiên Tử.” Vũ Tình giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó. Là nàng không đúng, nàng lẽ ra nên nghe lời Cẩn Hiên, không nên bốc đồng như vậy.

Hoá ra nàng không để ý việc nguy hiểm đến tính mạng chỉ là vì muốn gặp hoàng huynh, việc đã đến nước này, hần còn có thể nói gì mà làm gì nữa chứ? Chuyện duy nhất hần có khả năng làm, có lẽ chính là rời khỏi đây.

“Mị Ảnh, người thật to gan, dám ở Cẩn vương phủ giương oai.” Mị Ảnh đã nhiều lần muốn giết Vũ Tình, hần không thể tha cho nàng thêm nữa, cho dù Vũ Tình không thích hần, hần cũng không thể để cho bất cứ kẻ nào làm thương tổn Vũ Tình.

“Cẩn Vương gia, Mị Ảnh không dám đối nghịch với ngài, nhưng Tiêu Vũ Tình ta không thể không giết.” Nàng hận Vũ Tình đến cực điểm, lúc này đã bất chấp sợ hãi, cho dù giết Vũ Tình rồi bị khắp thiên hạ đuổi giết, trời đất không dung tha, cho dù Vô Dạ có hận nàng đi nữa. Chỉ cần có thể giết Tiêu Vũ Tình thì tất cả đều xứng đáng.

“Nếu vậy bốn vương không thể tha cho người.” Cẩn Hiên vốn không muốn giết người, là Mị Ảnh tự tìm đến con đường chết thì chẳng thể trách được hần.

Mị Ảnh lúc này đã trở nên điên cuồng, một lòng chỉ muốn giết Tiêu Vũ Tình. Nàng dùng hết công lực toàn thân bay lên lao về phía Vũ Tình. Lúc này có Cẩn Hiên ở bên cạnh, Vũ Tình nàng còn lâu mới sợ. Cẩn Hiên luôn luôn là thần hộ mệnh của nàng!

Cẩn hiên không phụ sự kì vọng, dễ dàng kẹp lấy được loan đao của Mị Ảnh, nhẹ nhàng cử động tay, đao liền bị gãy thành hai nửa.

“A.....” Mị Ảnh diên cuồng hét lên một tiếng, tức sùi bọt mép, trong đêm đen mái tóc bay tứ tung y như một nữ quỷ. Ánh mắt của nàng thay đổi, biến thành sắc đỏ thẫm đáng sợ, thoạt nhìn thật đầm máu.

Vũ Tình có chút sợ hãi, cầm lấy ống tay áo Cẩn Hiên:“Cẩn Hiên, nàng làm sao vậy?” Mị Ảnh sao lại biến thành như vậy? Thật đáng sợ! Nàng từng nghe người ta nói một câu: Nữ nhân một khi đã diên lên thì còn đáng sợ hơn nam nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp. Thật là có lý.

“Nàng luyện tà công.” Cẩn Hiên thân thủ bảo vệ Vũ Tình, sợ Vũ Tình bị thương tổn.

Ngón tay Mị Ảnh trở nên rất dài, bàn tay xẹt qua tường đều lưu lại những dấu vết thật sâu.

“Oa, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.” Không ngờ lại có thể nhìn thấy những chiêu thức võ công dưới ngòi bút của Kim Dung tiên sinh ở nơi này, thật sự rất vinh hạnh, nói thật, Mị Ảnh đúng là có điểm giống Mai Siêu Phong trong « Anh Hùng Xạ Điêu », dám yêu dám hận.(Vi : zê, bạn Vi mới xem lại phim, ko ngờ lại thấy trong truyện ^0^)

“A?” Vũ Tình đột nhiên nói một câu này khiến Cẩn Hiên có điểm không hiểu. Nhưng Mị Ảnh đã lao tới tấn công, Cẩn Hiên trở nên gấp rút đề phòng, một người một khi đã diên lên thì sẽ không dễ đối phó.

Trong lúc diên cuồng võ công Mị Ảnh lại mạnh thêm một tầng, nàng thừa dịp Cẩn Hiên chưa chuẩn bị kịp đột nhiên xoay người nhằm về phía Vũ Tình. Cẩn Hiên phát hiện ra ý đồ của nàng khi đã quá muộn, Mị Ảnh đã nắm được yết hầu của Vũ Tình, có thể vận gãy cổ nàng bất cứ lúc nào.

Đột nhiên một thanh kiếm bay qua, đâm xuyên qua ngực Mị Ảnh. Mị Ảnh không tin nổi cúi đầu xuống nhìn thanh kiếm đã đâm trúng nàng, lảo lảo nói:“Vô ngân kiếm.” Nàng buông cổ Vũ Tình ra, xoay người quả nhiên nhìn thấy Vô Dạ, đến chết nàng cũng không tin rằng Vô Dạ thật sự sẽ giết nàng: “Người thật sự vì nàng.....mà giết ta?”

“Ta không phải đã từng nói với ngươi rồi sao ? Nếu ngươi thương tổn đến nàng, ta sẽ lấy mạng của ngươi.”

Mị Ảnh cười đến thực xinh đẹp,“Ha ha ha..... Ngươi thực sự vì nàng mà giết ta? Ta không ngờ ngươi thật sự sẽ giết ta. Đúng là quá buồn cười, ngày đó ta vì ngươi giết sư phụ, hôm nay ngươi vì một Tiêu Vũ mà giết ta. Vô Dạ, ngươi có biết lúc trước ta tại sao lại giết sư phụ không?”

“Sư phụ đối xử với chúng ta không tốt.” Mỗi ngày lúc nào cũng bắt bọn họ phải giết người, khi huấn luyện hơi không hài lòng một chút liền đánh liền mắng, chưa bao giờ coi bọn họ là con người, bọn họ đã sớm không thể chịu nổi. Mị Ảnh giết hấn cũng là điều dễ hiểu.

“Ngươi thực sự nghĩ rằng.....chỉ như thế thôi sao? Hừ, ha ha ha..... Ta giết hấn là vì ngươi, ngươi biết không? Còn nhớ chuyện sư phụ muốn chúng ta đấu võ, nói kẻ làm sát thủ như chúng ta, muốn giết người khác trước tiên phải giết người một nhà đã, chúng ta quyết chiến tất sẽ làm hoặc người chết hoặc ta sống. Thật ra sư phụ vốn vẫn luôn thích ta, cho nên hấn sẽ không để ta chết, hấn nhất định sẽ khiến ngươi phải chết. Vì ngươi ta đã giết hấn, để giết hấn ta không tiếc hy sinh sắc đẹp mà đi dụ dỗ hấn. Chỉ là ta..... Ta không ngờ hôm nay ngươi lại đối xử với ta như vậy.” Nhưng nàng không hề hối hận, không hề hối hận đã vì hấn mà giết sư phụ, lại càng không hối hận đã yêu thương hấn.

“Sư phụ nói rất đúng, sát thủ thật sự không thể động tình.” Mị Ảnh không phải là vì động tình mới rơi vào kết cục này sao? Vô Dạ không ngờ chân tướng sự việc lại là như vậy. Nhưng hấn cũng không hề hối hận, vì Vũ Tình, cho dù trước đó hấn đã biết chân tướng thì vẫn sẽ hành động thế này.

“Vô Dạ, ngươi có biết vì sao ta không gọi ngươi là sư huynh không? Bởi vì ta không muốn làm sư muội ngươi, nguyện vọng lớn nhất của ta chính là làm thê tử của Vô Dạ. Năm bảy tuổi ngươi gánh tội thay ta bị sư phụ trách phạt, từ đó ta đã quyết định, kiếp này ta muốn làm thê tử của Vô Dạ ngươi cho dù phải trả bất cứ giá nào.”

Những lời của Mị Ảnh làm Vũ Tình cảm động, đột nhiên cảm thấy Mị Ảnh thật ra rất đáng thương, yêu một người mà phải đau khổ như vậy, lại còn bị chính người mình yêu giết chết. Nhưng Vô Dạ tại sao lại muốn giết nàng? Chẳng lẽ là vì cứu ta? Chẳng lẽ Vô Dạ hấn.....

“Thâm tình của người không nên dành cho ta.” Mị Ảnh là người con gái mỹ miều xinh đẹp, nàng có thể có rất nhiều lựa chọn, đâu phải không có hân thì không được.

“Nhưng ta lại chỉ thích người mà thôi.” Trong lòng nàng chỉ tràn ngập hình ảnh của hân, nàng còn có thể làm sao đây? Nàng không có cách nào giúp bản thân mình không nghĩ đến hân nữa, nàng cũng không thể quên hân, được huấn luyện cùng một chỗ với hân tuy rằng gặp phải không ít khổ cực nhưng đó chính là những ngày tháng tốt đẹp nhất trong trí nhớ của nàng.

“Ta sẽ không bao giờ thích người.”

“Vô Dạ, người thật vô tình. Đến bây giờ, người ngay cả gạt ta một chút..... Cũng không được sao?” Hừ, cho dù ta có chết cũng sẽ kéo theo cả người người yêu chôn cùng, ta sẽ không chúc phúc cho các người, ta sẽ không cho các người hạnh phúc mỹ mãn.” Mị Ảnh xoay người, tay vung lên trước mặt Vũ Tình.

Vũ Tình ngửi thấy một mùi gì đó.....

Vô Dạ dứt khoát rút thanh kiếm trên người Mị Ảnh rút ra, không chút tình cảm.

“A.....” Mị Ảnh xoay người nhìn Vô Dạ lần cuối, mỉm cười rồi ngã xuống. Có lẽ có thể chết trong tay Vô Dạ là kết cục tốt đẹp nhất của nàng. Chỉ là hân vì Tiêu Vũ mà giết nàng, nàng không cam lòng.

Vô Dạ ôm lấy thi thể Mị Ảnh mặt không chút thay đổi đi đến.

“Vô Dạ.....” Vũ Tình bước lên, nàng cảm thấy trong chuyện này kẻ đầu sỏ gây nên chính là nàng, nếu không có sự xuất hiện của nàng thì tất cả đều sẽ tốt đẹp.

Vô Dạ ôm thi thể Mị Ảnh tiếp tục đi về phía trước, hân sẽ an táng nàng chu đáo. Nàng cả đời không có nhà, xuống suối vàng chỉ mong nàng được yên ổn! Đúng rồi, hân nhớ rõ đêm trước khi đấu võ, Mị Ảnh đã từng nói đùa với hân rằng: “Nếu trong trận đấu ngày mai kẻ chết là ta, người hãy đem ta chôn dưới hồ, như vậy thân thể sẽ không bị thối rữa.” Đúng vậy, việc hân có thể làm chính là giúp nàng hoàn thành nguyện vọng này, hân biết nàng thật ra rất đơn giản.

Vũ Tình nhìn Vô Dạ biến mất trong đêm đen, trong lòng có chút tư vị không hiểu là gì.

Chính Hiền vội vã chạy tới, nhìn thấy Vũ Tình rất cục cựa cũng yên lòng: “Tình Nhi.....”

“Tiểu Hiền Tử, sao người lại chạy tới đây, mọi chuyện được giải quyết hết rồi sao?” Cuối cùng là có chuyện gì vậy, đáng vẻ Tiểu Hiền Tử hình như rất sốt ruột.

“Người không sao chứ? Trẫm thực lo lắng cho người.”

“Lo lắng cho ta? Sao lại phải lo lắng cho ta, ta.....” Vũ Tình đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mặt tối sầm, chỉ nghe thấy tiếng gọi hối hoảng của Chính Hiền và Cẩm Hiền rồi không còn nghe thấy gì nữa.

“Tình Nhi.....”

“Vũ Tình.....” Hết chương 44

p/s: bạn Vi đang ốm, lại vẫn còn đang đi học, mong mọi ng' đừng thúc giục nha, chân thành cảm ơn *cúi đầu*

45. Chương 45

Chap này rất cảm động nha...ôi anh Chính Hiền... Ngạo khí hoàng phi chương 45 Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

“Quý phi rất cuộc thế nào? Các người nói mau thật ra là có chuyện gì hả?” Chính Hiên giận dữ túm cổ các vị Thái y. Khi vừa gặp Vũ Tình nàng vẫn còn rất khỏe, sao vừa nói xỉu liền xỉu luôn như vậy? Không phải là nàng đang đùa với trẫm đấy chứ?

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, theo như kinh nghiệm hành nghề y nhiều năm của vi thần, nương nương.....bị trúng độc ạ.” Hắn là tuyệt đối sẽ không chẩn đoán sai, nhưng loại này độc hắn chưa từng gặp bao giờ, hắn không chắc chắn rằng có thể giải được. Đường nHiên hắn không dám nói thật cho hoàng đế biết. Điều kỳ lạ là nương nương không phải đang ở lãnh cung sao? Tại sao lại ở Cẩn vương phủ?

Hoàng đế hoảng sợ:“Cái gì? Trúng độc? Vậy người còn đứng đấy làm gì, còn không nhanh giải độc cho nương nương đi.”

Thái y sợ hãi quỳ xuống, ấp a ấp úng nói:“Hoàng..... Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng thứ tội, thần vô năng. Độc mà nương nương trúng thần chưa bao giờ gặp qua. Độc tính rất mạnh, nương nương chỉ sợ là không qua nổi đêm nay.”

Cẩn Hiên nghe thấy lùi lại từng bước, dậm vào cạnh cái bàn. Về mặt không dám tin, không đâu, Vũ Tình sẽ không chết. Hắn muốn nàng sống, hắn nhất định phải cứu sống nàng!

Hoàng đế nheo hai mắt lại :“Các người nói gì? Không giải được? Ngay cả độc của Tình Nhi cũng không giải được, trẫm nuôi Thái y các người để làm gì?” Không qua khỏi đêm nay, không qua khỏi đêm nay, bao tấp cuộn lên từng đợt trong lòng Chính Hiên.

Toàn bộ Thái y quỳ xuống:“Hoàng Thượng trách tội, thần xin chịu..... Thần sẽ dùng hết sức mình nghĩ ra biện pháp để cứu nương nương.” Người ta đều nói bát cơm hoàng gia không phải dễ nuốt, lúc nào cũng có thể bị rơi đầu.

“Hết sức? Trẫm lệnh cho các người nếu không thể cứu sống nương nương thì mang đầu đến mà tể. Lui ra!” Hoàng đế cho bọn họ lui, nếu Tình Nhi gặp chuyện không may, trẫm muốn bọn họ phải bị chôn cùng!

“Dạ.” Thái y nhanh chóng chạy ra ngoài, thầm nghĩ bọn họ có thể về thu xếp hậu sự được rồi.

Cẩn Hiên đột nHiên nói:“Hắn là Mị Ảnh hạ độc.” Mị Ảnh cũng coi như có bản lĩnh, không ngờ lại có thể hạ độc Vũ Tình ngay trước mặt hắn, cũng tại mình đã quá khinh địch. Đáng tiếc nàng đã chết, có muốn lấy giải được từ nàng cũng không thể nữa rồi. Chẳng lẽ Vũ Tình thật sự không qua được cửa này sao? Không, không đâu, nàng thông minh như vậy, đáng yêu như vậy, lương thiện như vậy, ông trời sẽ không tàn nhẫn đến thế đâu.

“Tại sao người không bảo vệ nàng? Người không phải đã nói Cẩn vương phủ rất an toàn sao? Tại sao người không bảo vệ nàng cho tốt?” Hoàng đế mất đi lý trí nắm lấy vạt áo Cẩn Hiên. Nàng bị trúng độc, hắn đã làm cho nàng bị trúng độc, hắn đúng là vẫn còn tới chậm một bước.

“Là chính nàng muốn chạy ra ngoài.” Nếu không phải vì người nàng sẽ chạy đi sao? Buồn bực che dấu trong lòng đã lâu của Cẩn Hiên bộc phát, hắn đã nhịn lâu lắm rồi. Vũ Tình bị thương, chẳng lẽ hắn không lo lắng không sốt ruột hay sao?

“Biết rõ bên ngoài nguy hiểm như vậy, tại sao người còn để cho nàng đi ra ngoài?” Chính Hiên quát.

“Bởi vì nàng muốn gặp người.” Cẩn Hiên hét lên, lập tức lăm lăm nói:“Nàng muốn gặp người, lý do này đủ chưa?”

Chính Hiên chậm rãi buông tay, không ngờ nàng vì gặp trẫm mà đặt chính bản thân mình vào vòng nguy hiểm. Tình Nhi ngốc quá, người làm cho người ta yêu như vậy bảo trẫm làm sao có thể để người đi được đây?(Vi: ý là ko để chị í chết dc í)

Chính Hiên vọt tới trước giường Vũ Tình, Vũ Tình sắc mặt trắng bệch, đã không còn khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm nữa. Trong lòng Hoàng đế cảm thấy trái tim mình như băng giá, cầm lấy tay nàng, la lên, “Tình Nhi, người mau tỉnh lại được không? Người mở to mắt nhìn trẫm đi, chỉ cần người tỉnh lại, cái gì trẫm cũng đáp ứng, trẫm sẽ không giam cầm tự do của người, người muốn đi đâu cũng được, nếu người không thích hồi cung, trẫm cũng sẽ không ép người nữa. Trẫm chỉ xin người hãy tỉnh lại, chỉ xin người lại nhìn trẫm một cái thôi. Tình Nhi, người mau tỉnh lại đi, người không phải thích chơi đùa nhất sao? Trẫm

sẽ chơi cùng người, chúng ta đi thả diều, đi đánh bóng rổ, chúng ta đi chơi cờ, đi ca hát. Tình Nhi, người biết không? Trầm thật sự rất thích nghe người hát, thích người hát Tiểu Hồng Trần, thích Niệm Nô Kiều của người. Người nói đúng, ‘Mỹ nhân yêu kiều như vậy, anh hùng ngay cả giang sơn cũng không cần.’ Trầm tuy không phải anh hùng, nhưng nếu có thể đổi được nụ cười của hồng nhan thì trầm nguyện ý buông xuôi tất cả, chỉ cần người có thể tỉnh lại..... Tình Nhi.....”

Thị nữ đứng bên cạnh nghe thấy liên cảm động lau nước mắt, Hoàng Thượng thật sự quá si tình! Tuy rằng rất muốn Tiêu cô nương làm Vương phi của các nàng, nhưng Hoàng Thượng cũng rất tốt, một đế vương như vậy rất khó có được. Khiến cho các nàng không biết nên ủng hộ ai thì hơn đây?

Vũ Tình dường như cũng nghe thấy Chính Hiên nói, nhưng mí mắt của nàng thật sự nặng như chì, rất khó mở mắt. Nàng rất muốn ngủ, không, không được, Tiểu Hiên Tử hình như đang rất thương tâm. Nàng không thể khiến hắn phải thương tâm, nàng muốn đứng lên nhìn hắn, dù khó khăn đến đâu nàng cũng muốn đứng dậy nhìn hắn.

“Tiểu Hiên Tử.....” Một tiếng gọi khẽ nhẹ nhàng phát ra từ miệng Vũ Tình.

Cẩn Hiên nghe thấy giọng của Vũ Tình liền nhanh chóng chạy đến trước giường. Vừa đủ để nghe ba chữ “Tiểu Hiên Tử”, ngay cả trong mơ nàng cũng chỉ nghĩ đến hoàng huynh hần, một chút cũng không có bóng dáng của hắn. Cẩn Hiên đứng khựng lại, giờ này khắc này người mà Vũ Tình hy vọng ở bên cạnh nàng hần là hoàng huynh chứ không phải hắn.

“Tình Nhi, ta ở đây, ta ở đây, ta đang ở đây cùng người, người đừng sợ nhé.” Chính Hiên nắm chặt tay nàng, không bao giờ muốn buông ra. Hắn không nghe lầm, Tình Nhi của hắn thật sự đang gọi tên hắn, nàng thật sự tỉnh rồi.

Vũ Tình khó khăn chậm rãi mở to mắt, thứ đập vào mắt đầu tiên là khuôn mặt lo lắng của Chính Hiên, nàng đột nhiên nhẹ nhàng cười, thật ra nàng có muốn nâng khóe miệng lên cũng rất khó, gần như phải dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng tạo được chút độ cong. Chỉ là nàng không nghĩ rằng Chính Hiên đang lo lắng cho nàng.

“Tiểu Hiên Tử..... Người..... Không cần lo.....lo lắng cho ta, ta.....ta không sao. Ta là Tiêu Vũ Tình mà, ta là.....tiểu cường(con gián) đánh không chết đó, sinh mệnh rất dẻo dai, sẽ không.....dễ dàng gameover như vậy đâu. Ta thật sự không sao.....Quân nói, ta sẽ sống rất lâu rất lâu.....trường thọ đến trăm tuổi. Quân.....nàng rất tuyệt, tài bối toán của nàng chuẩn lắm, lời của nàng từ trước tới giờ không.....không ai dám nghi ngờ, cho nên.....nếu nàng nói ta có thể sống thật lâu thì ta..... nhất định có thể trường thọ..... trăm tuổi.....” Tuy rằng nàng vừa rồi bị hôn mê, nhưng nàng vẫn nghe thấy lời nói của Thái y, nàng cũng hiểu mình không sống được bao lâu nữa, ai bảo cổ đại lạc hậu không có bệnh viện chứ, nàng không thể rửa ruột được. Nàng cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết là nàng không muốn Chính Hiên đau lòng, chỉ biết là nàng muốn an ủi hắn.

“Đúng, Tình Nhi sẽ không chết, Tình Nhi sẽ không chết.” Lời này cũng không biết là an ủi Vũ Tình hay là đang an ủi chính hắn. Đột nhiên hắn cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, hắn làm hoàng đế cái gì, làm vua của một nước cái gì chứ.

“Ừm. Tiểu Hiên Tử..... Người còn nhớ không, ta đã từng nói, ta chỉ là một người khách qua đường. Nhưng.....Nhưng bây giờ ta thật sự..... Thật sự muốn vì người mà ở lại. Ta không muốn rời đi..... Tiểu Hiên Tử.....” Nàng biết mình có lẽ sẽ không chết, có lẽ nàng sẽ trở lại hiện đại, nàng thực không muốn rời xa Chính Hiên mà đi.

Trong tình cảnh này, Cẩn Hiên cảm thấy hắn đứng ở đây là dư thừa. Tuyệt vọng xoay người, không nhìn bọn họ, hắn không thể nhìn nữ nhân mình yêu và hoàng huynh của chính mình tình ý triền miên, hắn càng không thể tận mắt nhìn Vũ Tình ngã xuống trước mặt hắn.

Chính Hiên hốt mất đồ hồng, ôm chặt Vũ Tình:“Không, trầm không muốn người đi, trầm sẽ không cho người đi đâu. Tình Nhi, đừng đi mà.....”

“Tiểu Hiên Tử, Tình Nhi cũng.....rất muốn rất muốn..... Ở lại bên cạnh người, rất muốn..... lại được chơi cờ cùng người, rất muốn cùng người khiêu vũ..... Ta muốn dạy người thật nhiều điệu khiêu vũ, thiệt nhiều thiệt

nhiều bài hát. Chúng ta cùng nhau chơi đùa..... Nhưng bây giờ ta..... Thật sự mệt mỏi quá, mệt mỏi quá rồi, ta muốn ngủ.....”

“Không, Tình Nhi, người đừng ngủ, người đừng ngủ được không? Trẫm xin người, Tình Nhi, ta xin người đừng ngủ mà. Người tỉnh lại đi, mở to mắt ra mà xem, người không phải thích tự do, thích ngắm phong cảnh sao? Trẫm đưa người đi du lịch đại giang nam bắc, du ngoạn thiên hạ, thưởng thức hết các món ngon trong, Giang Nam chính là vùng sông nước của quốc gia ta, nơi đó rất đẹp rất đẹp, người đi nhất định sẽ thích. Còn có tuyết nơi biên cương, trẫm biết người vẫn luôn thích tuyết.....”

Vũ Tình mỉm cười nghe, nhưng nàng thật sự mệt mỏi quá rồi, nàng không thể chịu được nữa..... cánh tay chậm rãi buông thõng.....

~*~ ~*~ ~*~ ~*~ ~*~ ~*~ ~*~

Bạn Vi mệt và buồn ngủ, tay type buông thõng....

Ấy da, lẽ ra tuần này là tuần của YNDH cơ mà đang đến đoạn gay cần nên Vi ko nỡ, hé hé. Thực ra là tại hôm nay bạn Vi được đi đến Hùng mí cả hội chợ nên bạn mếu lên đó. Hahaha, thôi nhé, bạn chuẩn bị tối bạn đi xem pháo hoa ~

Chính Hiền trở mắt nhìn Vũ Tình chậm rãi hạ tay xuống, điên cuồng hét lên nói: “Không..... Tình Nhi, người tỉnh lại đi, Tiêu Vũ Tình, trẫm là Tiêu Hiền Tử, trẫm lệnh cho người tỉnh lại ngay lập tức, Tình Nhi.....” Chính Hiền liều mạng loạng choạng lay nàng, hy vọng xa vời rằng có thể lay nàng tỉnh lại. Chỉ có điều Vũ Tình từ trước tới giờ không hề để ý chuyện hấn là hoàng đế, cũng không thèm nghe lời hấn, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Thị nữ trong phòng quỳ xuống.....

Nghe thấy Chính Hiền hét lên giận dữ, Cẩn Hiền rất nhanh xoay người lại, chỉ thấy Vũ Tình mặt không còn chút máu ngã vào trong lòng Chính Hiền, mà Chính Hiền thì đang cực kỳ đau đớn, thị nữ trong phòng quỳ xuống chỉ có thể nói cho hấn một điều rõ ràng trước mắt: Tiêu Vũ Tình đã chết, người kiếp này hấn yêu nhất, nặng tình nhất – Tiêu Vũ tình đã chết.

“Vũ Tình.....” Cẩn Hiền không dám qua đó, hấn thống lĩnh ba quân, chỉ huy giết địch, làm kẻ thù bên ngoài nghe tin đã sợ mất mật, ai nghe được ba chữ Cẩn Vương gia này mà không sợ hãi. Hấn đấu tranh anh dũng, sinh tử đã sớm không còn để ý. Nhưng lúc này hấn thật sự sợ, sợ bước đi gian nan. Còn nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nàng thật hoạt bát, vui vẻ nhảy lên nhảy xuống ở hòn giả sơn..... Lần thứ hai gặp mặt, nàng che ong mặt cho hấn..... Lần thứ ba gặp mặt..... Tất thấy đều hiện lên rõ nét trước mắt, hấn không tin, Vũ Tình thật sự đã chết như vậy.

Thật lâu sau Cẩn Hiền mới bước lại gần, tay vươn ra muốn thử xem Vũ Tình còn hô hấp hay không. Hoàng đế đánh hấn: “Đừng đụng vào nàng, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào nàng, ai cũng không được phép chạm vào nàng.....”

“Hoàng huynh, có lẽ..... Có lẽ còn có thể cứu được thì sao?” Trực giác nói cho hấn biết Vũ Tình chưa chết: “Thái y..... Thái y.....”

Thái y nghe vậy, lại nhìn tình cảnh lúc này thiếu chút nữa sợ tới mức đứng không vững, lời nói của Hoàng Thượng còn văng vẳng bên tai, nếu quý phi nương nương đã chết, bọn họ cũng sẽ bị chôn theo.

Cẩn Hiền nhìn thấy Thái y chân mềm oặt run rẩy liền túm vai hấn lôi tới, quát: “Chân run cái gì chứ, nhanh đến xem Vũ Tình thế nào đi. Nếu nàng xảy ra chuyện gì thì bốn vương sẽ diệt cả nhà người.”

Từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy Cẩn Vương gia nổi giận đến như thế, Thái y sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu.

Cẩn Hiền đáp cho hấn một cái: “Nếu người dám ngất, bốn vương sẽ giết người ngay lập tức.”

Ngay cả ngất cũng không cho, Thái y khóc không ra nước mắt. Chỉ đành phải mạnh mẽ sức lại tinh thần bắt tay vào làm, chậm rãi đến bên giường. Tay vươn ra để bắt mạch cho Tiêu Vũ Tình.

Chính Hiên trừng mắt nhìn hắn như sắp muốn nuốt hắn đến nơi, ý tứ thực rõ ràng: Nếu Thái y dám chạm vào Tình Nhi của hắn một chút thôi thì hắn sẽ tru di cửu tộc.

“Hoàng..... Hoàng Thượng, xin.....hãy để cho vi thần bắt mạch cho nương nương.” Đúng là tiến thoái lưỡng nan mà, không bắt mạch thì Vương gia diệt cả nhà hắn, bắt mạch thì Hoàng Thượng tru di cửu tộc hắn, làm được cái chức thái y này đúng thế lương quá!

Cẩn Hiên thật sự không thể để yên được nữa:“Hoàng huynh, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn nhìn Vũ Tình chết sao?”

Không, hắn không muốn Tình Nhi chết, hắn cần nàng sống, chỉ cần nàng có thể sống, cái gì hắn cũng nguyện ý đổi. Hắn buông Vũ Tình ra, ý bảo cho phép Thái y bắt mạch.

Xem mạch, mặt Thái y trắng bệch, một khi chứng thực rằng nương nương đã chết, cái mạng nhỏ của hắn sẽ không còn. Quên đi, dù sao cũng đều là chết, hắn chẳng quan tâm nữa, quỳ xuống:“Xin Hoàng Thượng nén bi thương, nương nương đã ra đi rồi ạ.”

Vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ nổi giận lôi Thái y ra ngoài chém nhưng không ngờ Hoàng Thượng lại có vẻ bình tĩnh đến khác thường, hắn mỉm cười ngồi ở bên giường, chải tóc cho Vũ Tình, môi hôn lên trán nàng, ôn nhu nói:“Tình Nhi, rất ít khi thấy ngươi im lặng như vậy, ngươi biết không? Ngươi thật sự đẹp quá. Có điều trẫm vẫn thích bộ dáng nghịch ngợm tinh quái của ngươi hơn, ngươi có biết ngươi mang đến cho trẫm nhiều kinh hỉ(kinh ngạc + vui sướng) lắm không? Với tính tình của ngươi, không biết có biến thiên đường thành long trời lở đất, gà bay chó sủa không nhỉ? Trẫm đoán ngươi nhất định sẽ làm thế thật. Ngươi đáng yêu như vậy, người ở chỗ đó nhất định sẽ không ngừng giận ngươi. Nhỡ như bọn họ đều thích ngươi thì phải làm sao bây giờ? Ngươi liệu có thích bọn họ không? Ha ha.....có điều, trẫm sẽ không cho bọn hắn cơ hội này đâu. Bất luận kẻ nào cũng không thể cướp ngươi đi được.....”

Chính Hiên nhẹ nhàng buông Vũ Tình ra rồi đứng lên, đột nhiên rút bội kiếm ra, kê lên cổ mình, quay đầu cười khê nói với Vũ Tình:“Lên trời xuống đất, chân trời góc biển sống chết không rời.”

Cẩn Hiên vươn tay ra nhưng lại sợ hoàng đế quá mức xúc động sẽ làm chính mình bị thương nên không dám tiến lên:“Hoàng huynh, ngươi đang làm gì vậy?” Hắn đã mất đi Vũ Tình rồi, không thể mất đi cả hoàng huynh nữa, Long Hiên hoàng triều cũng không thể không có hoàng đế.

Thị nữ, thị vệ quỳ rạp xuống thành hàng dưới chân hoàng đế, hô lên:“Hoàng Thượng, không thể được..... Hoàng Thượng.....”

“Hoàng huynh, ngươi hãy lấy đại cục làm trọng, vì chúng sinh trong thiên hạ mà suy nghĩ cho kĩ, ngươi là hoàng đế của Long Hiên, sao ngươi có thể không để ý đến thiên hạ, không nghĩ cho lê dân bách tính, chẳng lẽ ngươi đã quên lời phụ hoàng dặn dò trước lúc lâm chung rồi sao?” Không ngờ rằng hoàng huynh lại có tình cảm sâu đậm với Vũ Tình đến thế, ngay cả năm đó khi Tư Đồ cô nương chết hắn cũng không như vậy.

“Tình Nhi đã chết rồi, trẫm sống cũng không còn gì để lưu luyến nữa. Cẩn đệ, Long Hiên về sau ta giao cho ngươi.” Năm đó tranh giành ngôi vị hoàng đế, uy tín của Cẩn Hiên cũng rất lớn, với quyền uy hiện tại của hắn đủ để làm cho thiên hạ thần phục, hắn tin tưởng Cẩn Hiên có thể cai trị tốt đất nước.

“Hoàng huynh, ngươi không thể làm như vậy, ngươi có nghĩ tới mẫu hậu, có nghĩ tới bọn ta không?” Hoàng huynh, ngươi không thể ích kỷ như vậy, ngươi còn sống là những người đau khổ nhất, ngươi không thể ra đi để lại bọn ta đau khổ sống tiếp.

“Ý trẫm đã quyết, đừng nhiều lời nữa!” Cho dù còn sống cũng là chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Chính Hiên cầm kiếm chuẩn bị chém vào cổ chính mình.

“Hoàng huynh.....”

“Hoàng Thượng.....”

Chính Hiên không để ý đến tiếng gọi của bọn họ, chỉ một lòng thầm nghĩ phải đi theo Vũ Tình. Dồn thêm sức vào tay, kiếm vừa dịch chuyển cổ đã ứa máu.....

~*~ Hết chương 45 ~*~

p/s: mai Vi được nghỉ ngồi làm YNDH vậy

46. Chương 46

Ngạo khí hoàng phi [chương 46] Edit: Diệp Thiên Điểm (diepthiendiem) Beta: Viochan

Đang trong lúc vạn phần nguy cấp, Ngụy Tử Tề đột nhiên lao vào: “Hoàng Thượng, đợi đã.”

Ngụy Tử Tề đột nhiên bước vào khiến hoàng đế dừng động tác, hỏi: “Người là ai?”

“Con trai tội thần Ngụy Tử Tề bái kiến Hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế.” Ngụy Tử Tề thi lễ nói.

“Con của Ngụy Trọng Hiền?” Hừ, hắn bây giờ còn có thể để ý mấy chuyện này sao? Hắn không cần biết cái gì mà Ngụy Trọng Hiền, gì mà loạn thần tặc tử. Hắn chỉ cần Tình Nhi của hắn tỉnh lại..... “Người tới đây làm gì?”

“Tiêu phi nương nương vẫn còn chưa chết, có thể để thảo dân thử một lần được không?” Hoàng Thượng là người đứng đầu một quốc gia, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Cẩn Hiền xông lên túm lấy Ngụy Tử Tề: “Ngụy công tử, người nói cái gì? Người có thể cứu Vũ Tình?”

Tại sao Vương gia lại lo lắng cho Tiêu phi nương nương như vậy? Chẳng lẽ lời đồn đại là có thật? Quên đi, đây cũng không phải là chuyện hắn cần quan tâm, cứu người quan trọng hơn. “Thảo dân không dám khẳng định, nhưng xin cho thảo dân thử một lần.” Hắn cũng không dám chắc chắn lắm, tất cả đều đành tuân theo ý trời vậy.

“Hoàng huynh, hay là cho Ngụy Tử Tề thử một lần đi? Bây giờ cũng không còn cách nào khác nữa.”

Bây giờ cũng chỉ có thể mong ngựa chết trở thành ngựa sống. Hoàng đế buông thanh kiếm, ý bảo Ngụy Tử Tề qua xem sao. Ngụy Tử Tề trước tiên bắt mạch cho Vũ Tình, quả thật là mạch không còn đập. Lại kiểm tra hô hấp của nàng, đã không còn hô hấp nữa. Xem ra cũng chỉ có thể làm thế này, Ngụy Tử Tề lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một viên thuốc, nhét vào miệng Vũ Tình. Thị nữ thông minh sớm đã chuẩn bị sẵn nước, Tử Tề tiếp nhận nước, nhẹ nhàng giúp Vũ Tình nuốt thuốc xuống.

“Như vậy là được sao?” Chính Hiền nhìn Vũ Tình nói, lúc này đến nửa điểm bộ dáng để vương cũng không có. Hắn bây giờ chỉ là một người chồng bình thường đang hy vọng vợ mình tỉnh lại mà thôi.

“Thảo dân không hoàn toàn chắc chắn.” Còn phải xem số mệnh của Tiêu phi nương nương nữa. Hắn lại xem mạch cho Vũ Tình, rốt cục lông mày đang nhíu chặt cũng giãn ra, mặt lộ vẻ vui mừng: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, mạch nương nương đã đập lại rồi.”

Thật quá kinh hỉ, niềm vui sướng chết đi sống lại khiến hắn lao nhanh về phía Vũ Tình, “Thật tốt quá, thật tốt quá, Tình Nhi không sao rồi, Ngụy Tử Tề, trăm sẽ trọng thưởng người.”

“Hoàng Thượng, thật ra nương nương còn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng.” Một gáo nước lạnh hung hăng hắt vào trái tim mỗi người, hắn cũng không muốn nói ra sự thật tàn khốc như vậy, nhưng không thể không thể.

Hoàng đế nghe vậy biến đổi sắc mặt, “Người nói cái gì?” Hắn vừa mới nghĩ rằng hắn không mất đi Vũ Tình nữa, tại sao lại chém thêm một nhát dao vào miệng vết thương của hắn chứ?

“Thuốc vừa rồi chỉ có thể duy trì tính mạng cho nương nương trong vài ngày, để giải độc cho nương nương chỉ sợ phải mời đến Hoàng Anh.” Thiên hạ người có thể cứu Tiêu phi có khi cũng chỉ có nàng mà thôi.

“Hoàng Anh? Người nói đến thiên hạ đệ nhất nữ thần y, Hoàng Anh của Thánh Tiên môn?” Nếu nàng có thể cứu Vũ Tình, bất luận phải trả giá đắt thế nào hắn đều chấp nhận, cho dù có muốn mạng của hắn hắn cũng nguyện ý.

“Đúng vậy.”

“Người đâu!” Hoàng đế quát lên.

Y Thiên bước ra, thở dài nói: “Hoàng Thượng.”

“Đi mời Hoàng Anh, bất luận thế nào cũng nhất định phải mời được nàng đến.” Có trời cũng phải trời nàng đến đây.

“Vâng.” Y Thiên đang muốn đi ra ngoài thì bị Ngụy Tử Tề ngăn lại: “Y thị vệ, xin hãy đợi đã.” Lại nói với Hoàng Thượng: “Hoàng Anh tính cách cổ quái, cứ đi mời nàng như vậy thì nàng sẽ không đến đâu.”

“Có bắt ép cũng phải lôi được nàng tới đây.” Hắn không tin còn có người mà Âu Dương Chính Hiên hắt không mời được.

“Cho dù có thể bắt được nàng tới nhưng nếu nàng không chịu chữa trị thì cũng vô ích. Hoàng Thượng, hay là hãy để thảo dân đi mời nàng. Thảo dân có quen biết với nàng, tin rằng có thể mời nàng đến dễ dàng hơn.” Chỉ cần nàng không vừa nhìn thấy ta liền cho một kiếm giết chết là tốt rồi.

“Trẫm cùng đi với người.” Chỉ cần có thể cứu Vũ Tình, cho dù là phải cầu xin, hắt cũng sẽ cầu xin nàng đến.

“Hoàng huynh, hay là cứ để thần đệ đi thôi.” Hoàng huynh là vua của một nước, không thể dễ dàng mạo hiểm. Người của Thánh Tiên môn tính tình cổ quái, nửa chính nửa tà, mặc kệ người là hoàng đế hay là Vương gia, bọn họ vẫn chỉ áp dụng quy tắc giang hồ mà thôi.

“Trẫm nhất định phải đi. Cần đệ, người hãy chăm sóc Vũ Tình cho tốt.”

Cần Hiên thấy hoàng đế kiên quyết như vậy cũng không ngăn cản nữa, nói: “Được.” Cho dù Chính Hiên không nói thì chính hắt cũng sẽ làm như vậy. Hoàng huynh hắt là có thể tự bảo hộ cho mình được.

Chính Hiên nhìn Vũ Tình một lần thật lâu rồi ra khỏi vương phủ. Hắt nhất định phải mời được Hoàng Anh!

Trên con đường bụi đất bay mù mịt, hai con ngựa bay nhanh chạy gấp, trong rừng chim bay cá nhảy sợ quá mà chạy mất, con người gấp rút vội vàng, trong tâm chỉ có phía trước.....(Vi: chết thật, cứ ngược thẳng thốn ngàn ả, ko nhìn trước sau trái phải gì có ngày tai nạn đó)

“Hoàng Thượng, nghỉ ngơi một chút đi, ngựa đã sắp không chạy nổi nữa rồi.” Bọn họ đã đi không ngừng nghỉ một ngày một đêm, bọn họ không nghỉ ngơi thì ngựa cũng phải nghỉ.

“Nghỉ ngơi? Trẫm có thể chờ nhưng Tình Nhi không thể chờ.”

Ngụy tử tề không nói gì, một hoàng đế mà si tình với phi tử lại còn suýt chút nữa đã tự tử như vậy hắt chưa từng gặp bao giờ, hắt còn có thể nói gì nữa đây? Ngay chính tiên đế năm đó sau khi Vũ phi qua đời cũng không đến mức khoa trương thế này. Xem ra Âu Dương gia bọn họ thật đúng là có gien si tình mà! (Vi: *giơ ngón tay cái* that's right!)

Ngựa của hoàng thất đương nhiên là phải trải qua ngàn chọn vạn tuyển, nhưng hàng năm được nuôi dưỡng ở trong cung, bộ dáng đã sớm lã lẽ. Huống hồ dù có là ngựa gì đi chăng nữa cũng không chịu nổi bị bọn họ ép buộc như vậy. Thực không may, ngựa không chống đỡ nổi nữa đã ngã quỵ. Chính Hiên vì một lòng thâm muốn nhanh tìm được Hoàng Anh cứu Vũ Tình nên ngay cả ngựa ngã hắt cũng không biết, cứ như vậy ngã xuống cùng ngựa.

Ngụy Tử Tề kinh hãi, vội vàng lập tức nhảy xuống theo, đỡ lấy hoàng đế: “Hoàng Thượng..... Cần thận.....”

Hoàng đế nhìn ngựa vừa ngã xuống đột nhiên cảm thấy có chút bất lực, bây giờ đến cả ngựa cũng không có nữa, chẳng lẽ Tình Nhi của hắt thật sự không cứu nổi sao? Không, chỉ cần có một tia hy vọng hắt sẽ không sẽ từ bỏ. Chính Hiên không chút nghĩ ngơi thì triển khinh công bay đi.

“Hoàng Thượng.....” Ngụy Tử Tề không ngờ Hoàng Thượng lại dùng đến khinh công để bay, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bay một hồi lâu, rốt cục dừng lại trước một gian nhà trúc nhỏ. Nơi này rất yên tĩnh, chung quanh đều có trúc, còn có dòng suối nhỏ chảy róc rách, nghe thấy tiếng nước thanh thúy làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái đến không ngờ, có cảm giác như đang ở nơi thế ngoại đào nguyên, có thể xem là một nơi ẩn cư rất tốt. Nếu không có có Ngụy Tử Tề dẫn đường, hẳn thật đúng là không tìm thấy được nơi này. Nhưng lúc này Chính Hiên không rảnh thưởng thức cảnh đẹp, bay lâu như vậy hẳn đã sắp không trụ được nữa.

“Hoàng Anh ở đây thật sao?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nàng hẳn là vẫn ở đây.” Có điều nàng thỉnh thoảng cũng ra ngoài hành nghề y tế thế, nếu nàng không ở đây thì muốn tìm được sẽ rất khó.

Từ bên trong có một nữ tử mặc hoàng y (quần áo màu vàng) đi ra, vừa thấy Ngụy Tử Tề liền nóng nảy hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Ngụy Tử Tề khách khí nói: “Tiểu Bích cô nương, hôm nay tại hạ đến là có chuyện quan trọng muốn nhờ tiểu thư nhà người.” Vì cứu mạng quý phi nương nương, có cầu xin nàng một chút cũng chẳng là gì.

Tiểu Bích nhướn mày nói: “Ồ? Ngụy đại công tử cũng có ngày phải cầu cạnh người khác.” Ngụy Tử Tề này lại dám đối xử với tiểu thư như vậy, làm hại tiểu thư mấy ngày nay tính tình thất thường khó chịu, mà người phải gánh chính là nàng đây chứ ai.

“Tiểu Bích cô nương, bây giờ ta không rảnh nói nhiều với người, tiểu thư nhà người có ở nhà không? Công tử nhà ta có việc muốn gặp nàng.”

“Tiểu thư nhà ta có ở nhà, nhưng.....” Tiểu Bích cố ý kéo dài giọng, muốn để hai người phải chờ đợi, lát sau mới nói: “Nhưng nàng không muốn gặp người, lại càng không muốn gặp cái người râu ria kia.”

Cái gì? Đường đường là hoàng đế mà lại bị nói thành người râu ria? Không sao, vì Vũ Tình hẳn nhận được.

“Ta nhất định phải gặp được nàng.” Ngụy Tử Tề tức lên xông vào bên trong, đi được một nửa thì bên trong đột nhiên bắn ra một cái kim châm, Ngụy Tử Tề không ngờ Hoàng Anh lại thực sự ác độc như vậy, đảo người tránh thoát ám khí của nàng. Nếu như bị nàng bắn trúng thì châm của nàng tất cả đều có độc, mà giải được khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình nàng có.

Trong phòng truyền ra tiếng hét giận dữ, “Ngụy Tử Tề, người còn dám tới đây, cút đi!”

“Hoàng cô nương, lần này tại hạ đến thật sự có chuyện quan trọng, mời người ra đây sẽ biết.” Ngụy Tử Tề nói. Người của Thánh Tiên môn ai ai cũng quái dị. Tính ra hẳn với Thánh Tiên môn cũng có chút quan hệ, trong Thánh Tiên môn có bảy đại Cầm chủ — Xích Chanh Lục Tử Thanh Lam Hoàng (Vi: ặc, Vi phải đi đọc lướt lại mới mò ra đủ 7 cái tên này đó @@). Mà Chanh các Cầm chủ đã từng dạy cho hắn một ít võ công.

Trong phòng không còn tiếng động. Chính Hiên lúc này lòng nóng như lửa đốt: “Hoàng cô nương, tại hạ có chuyện quan trọng muốn nhờ, xin cô nương hãy cứu thê tử ta một mạng.”

“Thê tử của người là chuyện của người, có liên quan gì đến ta đâu? Người ngay cả thê tử của mình cũng không bảo vệ được thì vì sao ta lại phải giúp người?”

Ngụy Tử Tề tức giận, Hoàng Anh này đúng là quá không có tình người. Mạng người là chuyện hệ trọng, nàng thân là thầy thuốc sao có thể coi thường đến như vậy? Lại còn bất kính với Hoàng Thượng nữa, Ngụy Tử Tề hẳn là một người trung quân ái quốc, hẳn tuyệt đối không cho phép có người mạo phạm Hoàng Thượng (Vi: ng' ta có biết đâu hả giời?). Quá đáng quá rồi, cho dù nàng là bằng hữu (bạn) của hắn cũng không được. Tử Tề lao vào, Hoàng Anh còn đang nhàn nhã lau chùi cây đàn bảo bối của nàng nữa chứ. Ngụy Tử Tề càng thêm tức giận, cướp lấy đàn của nàng: “Hoàng Anh, người còn có thể nhàn nhã như vậy sao?”

“Ngụy Tử Tề, người còn dám vào đây? Ta đã nói rồi, người còn dám vào, ta sẽ khiến cho người không ra được nữa.” Tên Ngụy Tử Tề đáng giận này không ngờ lại trộm hết không chứa tí nào những viên thuốc mà nàng phải vất vả khổ luyện bào chế đến hai năm, thu thập rất nhiều kì trân dị thảo mới luyện thành được. Nếu không phải trước đó nàng cũng từng có lỗi với hắn thì nàng làm sao có thể buông tha cho hắn chứ.

“Lần trước không phải ta chỉ bị cắt có một tí da đầu, người xẻo ta đến chết đi sống lại, còn lòi ta ra làm chuột bạch thí nghiệm thuốc, ta lấy của người có mỗi mấy viên thuốc đầu phải là quá đáng? Cũng may có mấy viên thuốc kia mới bảo vệ được tính mạng của Tiêu phi. Rồi rồi rồi, chuyện lần trước coi như ta không đúng. Nhưng bây giờ chuyện này thật sự rất quan trọng, nếu người không ra tay thì thiên hạ sẽ đại loạn.” Ngụy Tử Tề tuyệt đối không hề nói quá chút nào!

“Cái gì mà thiên hạ đại loạn, người đang khoa trương quá đấy hả? À, người vừa nói Tiêu phi cái gì cơ?” Khi nào thì lại xuất hiện một Tiêu phi thế này, Thánh Tiên môn các nàng không hề liên quan gì đến triều đình cả.

“Người có biết nam tử bên ngoài kia là ai không?”

“Hắn là ai vậy?” Hoàng Anh nhìn nhìn nam tử anh tuấn đang đứng bên ngoài, từ ánh mắt hắn dường như thấy được một loại khí phách vương giả, nói vậy không phải người thường rồi.

“Hắn ta là quốc quân của nước ta, đương kim thiên tử.”

SPOIL :

Lệnh cho Tiểu Bích lấy ra hai chén rượu, cười nói: “Hoàng Thượng, hai chén rượu này trong đó có một ly là độc được, người chọn một ly đi. Nếu người lựa chọn rượu độc, ta sẽ chữa trị cho Tiêu phi của người. Nếu như người lựa chọn rượu không có độc thì đó cũng là ý trời, Tiêu phi của người ta không cứu được.”

“Hoàng đế?” Không ngờ lại là hoàng đế, nàng thật đúng là không nghĩ tới. Một người tôn quý như vậy mà lại đích thân từ xa xôi ngàn dặm tới đây mời nàng, thái độ còn rất đúng mực, không có nửa điểm ra vẻ hoàng đế, thật là có chút hiếm có. “Hắn vừa nói muốn ta cứu thế tử hắn, chính là Tiêu phi kia sao?”

“Đúng vậy.”

“Tử Tề, người hắn là biết quy củ của ta, ta sẽ không đi cứu nàng đâu.” Hoàng Anh xoay người, nàng không đời nào muốn liên quan tới triều đình, nhất là có quan hệ với hoàng đế quý phi lại càng phiền toái, một khi đã có thì sẽ không thể rũ bỏ được.

“Hoàng Anh, chuyện này thật sự rất quan trọng. Tiêu phi không phải là phi tần bình thường, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì Hoàng Thượng cũng sẽ đi theo luôn, nước không thể một ngày không có vua, nếu hoàng đế mà chết thì thiên hạ thật sự sẽ đại loạn.” Hắn không tin Hoàng Anh lại thực vô tình như vậy.

Hoàng Anh hơi hơi chấn động, khinh thường nói: “Người không phải là đang nói quá đấy chứ? Người chưa từng nghe qua cái gì gọi là ‘Vô tình nhất đế vương gia’ (Vi: kẻ vô tình nhất là những kẻ đến từ nhà đế vương) sao? Từ xưa chẳng có hoàng đế nào chỉ chung thủy với một người cả, làm gì có ai không phải là kẻ bạc tình, nhu nhược, gặp một người yêu một người chứ? Cho dù hắn bây giờ thật sự sủng vị Tiêu phi gì gì kia thì sau này có khi sẽ đem nàng vứt đi như cái khăn lau. Đến lúc đó nàng kia sẽ sống không bằng chết, chỉ bằng chết luôn từ bây giờ thì lại tốt hơn. Nói không chừng hoàng đế sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ về nàng, nàng cũng coi như chết có ý nghĩa.” Một hoàng đế vì phi tử mà chết, nói thật, nàng chưa từng gặp bao giờ.

“Đương kim hoàng đế nhân từ thánh minh, không giống tưởng tượng của người đâu. Hắn thật sự là tình sâu nghĩa nặng vô cùng với Tiêu phi!” Trước khi hắn đến, Hoàng Thượng không phải đang trình diễn một màn sao? Nếu hắn không tới kịp lúc thì chỉ sợ Long Hiên hoàng triều bây giờ đã sụp đổ.

“Được, vậy ta sẽ thử hắn một lần. Nếu hắn thật sự chí tình chí nghĩa như người nói thì ta sẽ cứu Tiêu phi kia.”

“Người muốn thử như thế nào?” Ngụy Tử Tề mơ hồ cảm thấy không tốt. Hoàng Anh rất cổ quái, ai mà biết được nàng sẽ nghĩ ra cái chủ ý quỷ gì. Nhờ mà chọc giận Hoàng Thượng thì tính mạng của nàng cũng khó giữ được. (Vi: ồ, lo cho ngta cơ đấy, chết nhá)

Hoàng anh lộ ra nụ cười gian trá, nàng thật muốn xem hoàng đế si tình đến mức nào?

Nàng để cho hoàng đế đứng phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, thật ra nàng thấy Chính Hiên có vẻ phong trần mệt mỏi, chỉ sợ vì vừa rồi phải tới gặp nàng đã bay rất lâu rồi, sắp không chịu nổi nữa. Thân là đế vương cao quý hắn sao có thể vẫn trụ ở đó được?

“Hoàng Anh, người hình như hơi quá rồi đấy? Không ngờ người lại bắt hoàng đế đứng ở bên ngoài phơi nắng gắt cả ngày. Người có biết Hoàng Thượng để tới được đây đã phải bay bao lâu không?” Nếu là hắc thì đã sớm mệt mỏi suy sụp từ lâu rồi.

“Người cảm thấy thế là quá đáng sao? Không như vậy thì làm sao thử được hắc có bao nhiêu phần chân tình.” Không ngờ hắc thật sự chịu đựng được. Hoàng Anh từ bi đi ra khỏi phòng.

Chính Hiên lập tức đón đầu: “Hoàng cô nương.” Vốn tưởng rằng nếu làm được thiên hạ đệ nhất nữ thần y thì chắc là phải có tuổi rồi, không ngờ lại là một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi như vậy.

“Dân nữ tham kiến Hoàng Thượng.” Hoàng Anh ôm quyền không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Hoàng cô nương, đừng đa lễ. Trăm hôm nay tới đây là muốn xin cô nương hãy cứu thê tử của ta.”

“Hoàng Thượng đối với Tiêu phi có thể xem như tình sâu nghĩa nặng, nhưng bốn cô nương cứu người có một quy tắc, muốn cứu người đầu tiên phải giết người đã. Không biết Hoàng Thượng có dám lấy mạng đổi mạng hay không?” Ngụy Tử Tề nói hắc có thể tự tử vì Tiêu phi, ta nhất định phải thử xem thế gian này thực sự có một đế vương như vậy hay không.

“Lấy mạng đổi mạng?” Chính Hiên nhú mày, vậy là có ý gì? Là muốn mạng của hắc đổi lấy mạng Vũ Tình sao? Nếu là như vậy thật thì, hắc nguyện ý!

“Hoàng Anh, người đang nói cái gì thế? Sao người có thể làm như vậy?” Ngụy Tử Tề túm lấy Hoàng Anh. Hắc nói nhiều với nàng như vậy chẳng phải là không muốn hoàng đế chết hay sao, Hoàng Anh rốt cuộc lại còn không biết nặng nhẹ, tiếp tục đùa giỡn ư? Nàng từ khi nào có cái quy tắc ‘Lấy mạng đổi mạng’ quái dị này, sao hắc không biết?

“Đây là quy tắc của ta, không cần nói nhiều.” Hoàng Anh xoay người muốn đi vào trong.

“Đợi đã. Hoàng cô nương, trăm nguyện ý lấy mạng đổi mạng.” Nếu Vũ Tình chết đi thì trên đời này cũng chẳng còn gì đáng để hắc luyến tiếc nữa.

Hoàng Anh lại một lần nữa khiếp sợ, hắc thật sự đồng ý rồi. Hừ, nói không chừng hắc chỉ nói miệng thế thôi, lời ngon tiếng ngọt ai mà không nói được chứ. Lệnh cho Tiểu Bích lấy ra hai chén rượu, cười nói: “Hoàng Thượng, hai chén rượu này trong đó có một ly là độc được, người chọn một ly đi. Nếu người lựa chọn rượu độc, ta sẽ chữa trị cho Tiêu phi của người. Nếu như người lựa chọn rượu không có độc thì đó cũng là ý trời, Tiêu phi của người ta không cứu được.”

Còn cần đến ý trời ư, hắc muốn chết chẳng lẽ cũng không được sao? Hoàng Anh này đúng là rất cổ quái. Có điều, Âu Dương Chính Hiên hắc vốn không tin vào ý trời, vận mệnh là do chính mình nắm giữ. Hắc sẽ không để cho mình không chết! Chính Hiên mỉm cười tự tin, đột nhiên cướp lấy hai chén rượu trong tay Tiểu Bích, uống vào cùng một lúc.

“Hoàng.....” Ngụy Tử Tề muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Hoàng Anh mỉm cười nhìn hoàng đế nâng cốc uống hết rượu, không ngờ nàng thật sự gặp được một vị hoàng đế si tình. Coi như vì sự thâm tình của hắc, Tiêu phi kia nàng không thể không cứu, thật đúng là muốn xem xem rốt cuộc là nữ tử như thế nào lại có thể khiến hoàng đế trở nên như vậy. Cho dù có cướp người với Diêm vương nàng cũng không thể không làm, dù sao mấy chuyện này cũng không phải lần đầu tiên gặp.

“Hoàng cô nương, xin người tuân thủ lời hứa, đến Cẩn vương phủ cứu Tiêu phi.” Chính Hiên nghĩ rằng tính mạng mình đã không còn lâu nữa, khả năng sẽ không gặp được Vũ Tình lần cuối cùng. Không ngờ bọn họ cuối cùng vẫn phải âm dương cách biệt! (Vi: nguyên văn là “thiên nhân vĩnh cách”)

Cẩn vương phủ? Tiêu phi không phải thê tử của hoàng đế sao? Lẽ ra phải ở hoàng cung mới đúng chứ, sao lại ở Cẩn vương phủ? Chẳng lẽ Tiêu phi chỉ là phi tử của Cẩn Vương gia? Thế thì hoàng đế kia lo lắng cái gì chứ? Không đúng không đúng, hắc vừa nói Tiêu phi là thê tử của hắc..... Cái gì là cái gì thế này? Loạn quá đi mất! Mặc kệ, cứu người quan trọng hơn!

“Hoàng Anh ta giữ lời nói. Đi thôi.”

Hoàng Anh đang định đi thì lại bị Ngụy Tử Tề ngăn lại: “Người mau giải độc cho Hoàng Thượng đi.”

“Hắn không trúng độc thì vì sao phải giải độc?”

“Nhưng người không phải vừa mới.....”

“Một ly là độc được, ly kia không phải giải được thì là cái gì hử. Ngốc!” Hoàng Anh bắt đầu lắc đầu, Ngụy Tử Tề này đúng là ngốc từ bản chất mà, sao nàng lại có một người bạn ngốc như vậy cơ chứ?

“Thì tại người không nói rõ ràng mà.” Đúng là cái đồ quái thai, để xem sau này ai dám lấy nàng.

“Được rồi, chúng ta đi mau đi.” Chính Hiên kéo Hoàng Anh lùi ra ngoài, bây giờ một khắc hân cũng không thể chần chừ, một lòng chỉ muốn bay trở về bên cạnh Vũ Tình.

Hoàng Anh bị lôi mạnh đi, nói:“Chờ một chút đã, ít nhất cũng phải để ta lấy cái hòm thuốc nữa chứ....”

~*~ Hết chương 46 ~*~

47. Chương 47

Ngạo khí hoàng phi [chương 47] Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viochan

“Hoàng cô nương, Tình Nhi thế nào? Độc không thể giải được sao?” Nhìn Hoàng Anh mặt lộ vẻ khó xử, Chính Hiên không khỏi lo lắng hỏi.

“Đương nhiên có thể giải.” Quá coi thường bản lĩnh của Hoàng Anh nàng rồi! “Chỉ là.....độc mà Tiêu phi nương nương trúng là “Tử long ngâm”, là độc của Tử các trong Thánh Tiên môn chúng ta, ai đã hạ độc vậy?” Thánh Tiên môn không giao thiệp với triều đình, rốt cuộc là ai hạ độc? Nếu nàng giải độc cho Vũ Tình, chẳng phải là đối nghịch với đồng môn hay sao?

“Độc chắc là từ chỗ Xích Âm.” Cẩn Hiên nhớ ra Vô Dạ đã từng nói, hắn truy sát Mị Ảnh, cuối cùng Mị Ảnh được Xích Âm cứu, độc chắc là từ chỗ Xích Âm. Lúc trước hắn cũng thấy rất kỳ quái, Mị Ảnh là sát thủ, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói nàng có dùng độc, vì sao lần này lại sử dụng chiêu này?

“Xích Âm?” Xích Âm nàng cũng biết, người này lòng dạ bất chính, mỗi lần nhìn thấy nàng đều động tay động chân. Nếu không vì là đồng môn thì nàng đã sớm giết hắn rồi. Xích các Các chủ Thánh Xích lần này không biết phái hắn đi làm chuyện gì? Sao lại ra tay với người trong triều đình, lại còn là một nữ tử yếu đuối nữa.

“Hoàng cô nương hắn là biết hắn. Thánh Tiên môn vốn không đối nghịch với triều đình, nhưng lần này Ngụy Trọng Hiên mưu nghịch(mưu đồ phản nghịch), Xích Âm cũng có tham gia, không biết Thánh Tiên môn nên giải thích với ta thế nào đây?” Thánh Tiên môn là môn phái lớn trong võ lâm, bên trong phần đông là kỳ nhân dị sĩ. Nhất định không thể dễ dàng động võ, nếu không sẽ gây ra một hồi tình phong huyết vũ.(chiến tranh đẫm máu)

Hoàng Anh tự hỏi:“Có chuyện như vậy sao? Vương gia yên tâm, khi trở về ta sẽ bẩm báo với môn chủ.” Phản đồ Xích Âm này, dám phạm vào môn quy, muốn tạo phản ư? Còn Thánh Xích kia ý mình là đệ tử đích truyền của môn chủ mà điều võ dương oai, cũng chẳng phải cái gì tốt đẹp.

“Hoàng Anh cô nương, việc này sau này nói sau, phải cứu Vũ Tình trước đã chứ?” Bây giờ chuyện quan trọng là tính mạng của Vũ Tình – Cẩn Hiên nghĩ.

“Được.” Hoàng Anh trước tiên xem mạch cho Vũ Tình, sau đó bày ra một đồng châm, cắm vào mạch máu Vũ Tình. Lúc lâu sau, nàng rút châm ra, lại lấy một viên thuốc cho vào trong miệng Vũ Tình, bộ dáng đại công cáo thành(thành công, xong xuôi) đứng dậy.

“Hoàng cô nương, như vậy thì được rồi sao? Tình Nhi không sao nữa đúng không?” Chính Hiên ánh mắt nóng rực, hết thấy hy vọng của hắn đều trong vào một câu nói của Hoàng Anh.

“Hoàng Thượng, yên tâm đi. Quý phi không sao cả, đợi nàng tỉnh lại, ta kê cho chút thuốc, nương nương chỉ cần điều dưỡng thêm ít ngày nữa là sẽ ổn.” Đột nhiên cảm thấy vị quý phi này thật hạnh phúc, có một nam nhân yêu mình đến như vậy.

Chỉ chốc lát, Tiêu Vũ Tình thật sự mở đôi mắt mông lung ra, người đầu tiên mắt nhìn thấy chính là người nàng nhớ nhớ nhung nhung, ngồi dậy. Thật ra hoàng đế vì chuyện của nàng, vì nàng tự vẫn, vì nàng xin thuốc, nàng mặc dù không thể đứng lên nói nhưng nàng đều biết hết. Vừa thấy Chính Hiền, liền nhin không được muốn rơi nước mắt. Người ta quá cảm động mà.....

Chính Hiền ôm chặt lấy nàng, hắn sẽ không bao giờ buông tay nữa. Hắn muốn vĩnh viễn ôm nàng như vậy, không bao giờ để cho nàng rời khỏi cuộc sống của hắn. Thật tốt quá, Tình Nhi rốt cục vẫn sống, hắn không mất nàng! Không mất nàng!

Vũ Tình đột nhiên rơi lệ làm Chính Hiền chân tay luống cuống: “Tình Nhi, ngươi làm sao vậy? Vừa rồi chầm nhiều như vậy, có phải là rất đau không? Ngươi đừng khóc, ngươi khóc, trầm cũng không biết phải làm gì cho tốt bây giờ?”

“Ta đâu có khóc chứ, ngươi đừng tưởng là ta cảm động.” Vũ Tình vừa tỉnh dậy liền khôi phục bản tính sĩ diện của nàng .

“Được rồi, ngươi không khóc, Tình Nhi lạnh lùng vô tình.” Chính Hiền nghe theo lời nàng, bây giờ bệnh nhân là lớn nhất mà lại.

Câu nói của Chính Hiền không những không có được khuôn mặt tươi cười của Vũ Tình mà còn có hiệu quả ngược lại. Vũ Tình giận dữ nhường mắt phượng nói: “Ngươi nói cái gì? Dám nói ta lạnh lùng vô tình?” Đáng giận, Tiêu Vũ Tình nàng rất lương thiện mà. Nếu không nàng làm sao lại cảm động đến mức khóc chứ!

Chính Hiền lúc này mới giật mình thấy mình đã lỡ lời, trầm mặc không nói nữa! Nói nhiều sai nhiều! Vẫn là Dật Hiền nói rất đúng, nữ tử thật sự là không thể sủng, một khi sủng nàng quá, con cừu non ngoan ngoan cũng có thể biến thành hổ mẹ.

Nhìn đôi vợ chồng để vương đáng yêu, Hoàng Anh không khỏi cười ra tiếng.

Vũ Tình lúc này mới phát hiện có người lạ đứng bên cạnh, nhìn có vẻ như là nhân sĩ giang hồ, không phải là cái gì mà cao nhân lãnh đời đấy chứ? Không đúng không đúng, bình thường cao thủ lãnh đời đều rất già. Tò mò hỏi: “Nàng là.....”

“Chính nàng đã cứu người. Nàng là Hoàng Anh cô nương, nữ thần y đệ nhất thiên hạ.” Chính Hiền giới thiệu .

“Nữ thần y?” Vũ Tình hai mắt sáng lên định từ trên giường nhảy xuống nhưng lại bị ấn lại.

Chính Hiền khó chịu nói: “Ngươi sao mà ngốc thế hả? Có cần phải hưng phấn đến mức này không?”

“Nữ thần y đó, nữ thần y cổ đại đều rất lạnh lùng đó, võ công lại cao cường, cá tính lại cổ quái, làm người cao ngạo, ngạo thị thiên hạ, không sợ cường quyền. Quả thực là mẫu nữ tử cho thiên hạ học tập nha.” Mới trước đây nàng từng nghĩ tới việc làm bác sĩ, có điều nàng lại sợ nhìn thấy máu, chỉ nhìn lướt qua thôi nàng đã buồn nôn rồi. Cho nên giấc mộng này chỉ có thể ngâm nước nóng thôi!

Hoàng Anh cười đi đến bên giường để Vũ Tình nhìn mình cho rõ. Nàng có hơi thích vị quý phi này! Khó trách hoàng đế lại yêu nàng đến như vậy, quả nhiên không giống người thường.

“Ngươi chính là nữ thần y sao? Giống ý hệt trong tưởng tượng của ta đó. A, ngươi kí tên cho ta được không?” Chữ kí của nữ thần y chắc là rất đáng giá, hơn nữa còn bảo đảm giá trị tiền gửi nha.

“Hả?” Hoàng Anh không hiểu lời nói của nàng, bản thân nàng đây đã cổ quái lắm rồi, không ngờ lại còn có người cổ quái hơn nữa.

“Hoàng cô nương, ngươi chắc chắn độc của nàng tất cả đều được giải hết rồi sao? Có thể còn có chút nào sót lại hay không?” Chính Hiền đặt tay trên trán Vũ Tình, muốn xem xem có phát sốt không.

“Âu Dương Chính Hiền, người nghĩ rằng ta và người điên rồi hả? Người ta chỉ là rất sùng bái Hoàng Anh mà thôi.”

Vị nương nương này thật sự rất đáng yêu. Hoàng anh cười nói: “Khó trách Hoàng Thượng lại vì người mà uống rượu độc.”

“Cái gì, người vì ta mà uống rượu độc? Sao người lại có thể uống rượu độc, người có làm sao không, có bị trúng độc không? Sao người còn ở đây, mau đi khám thầy thuốc đi. Ta đưa người đi!” Vũ Tình giãy dụa đứng lên. Nàng bị một câu của Hoàng Anh làm cho hoang mang lo sợ, luống cuống tay chân. Tự vẫn vì nàng còn chưa đủ, lại còn uống rượu độc vì nàng, hẳn muốn nàng nợ hẳn đến bao nhiêu mới đủ đây?

Chính Hiền nhẹ nhàng cười nói: “Người quên là ở đây đang có vị nữ thần y hay sao?” Vũ Tình thật đúng là nói như mưa!

Vũ Tình tự đập một cái vào trán, ảo não nói: “Đúng rồi, sao ta lại ngốc như vậy? Hoàng Anh, người mau cứu hẳn đi, ta không muốn hẳn chết, người mau cứu hẳn đi được không?” Lệ rơi, Vũ Tình vừa ngừng nước mắt lại khóc như mưa.

“Ta sao có thể thật sự bắt Hoàng Thượng uống thuốc độc được? Yên tâm, hẳn không sao đâu, ta đã giải độc cho Hoàng Thượng rồi.” Nàng cũng biết đương kim hoàng thượng thánh minh, là vị hoàng đế tốt khó có được, giết hẳn sẽ mất lòng lê dân. Nàng cũng không muốn làm tội nhân thiên cổ, đừng hòng nghĩ tới cuộc sống yên bình! Cũng không nhẫn tâm chia rẽ một đôi tình nhân yêu nhau như vậy.

Vũ Tình lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm động rồi lại giận, khóc đánh Chính Hiền: “Sao lại uống thuốc độc vì ta? Người sẽ chết đây, người có biết không hả? Ta không đáng để người làm như vậy, ta không đáng.....” Nhỡ như có một ngày nàng đột nhiên đi xa, trở lại hiện đại, Tiểu Hiền Tử phải làm sao bây giờ? Hẳn nhất định sẽ phát điên mất.

Chính Hiền bắt được tay nàng: “Người đáng giá! Người đáng giá! Nếu người xảy ra chuyện thì trăm sống ở trên đời này mà làm gì?” Chẳng thà đến địa ngục làm một đôi vợ chồng quỷ.

“Vậy người có nghĩ tới không, ta lưng đeo mạng của người, tình của người, người muốn hậu thế nghĩ ta là người tham sống sợ chết sao? Người có nghĩ tới không, cũng như người không thể mất đi ta, ta mất đi người ta cũng sẽ đau khổ, sống không bằng chết. Sao người có thể để ta một mình ở lại trên cõi đời này, thật ích kỷ, quá ích kỷ.....”

“Thực xin lỗi, ta không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ biết ta không thể để người chết. Bất luận phải trả giá gì đi nữa, kể cả mạng của ta ta cũng không thể để người chết được.”

Lệ làm mờ đi hai mắt Vũ Tình, nàng có chút thấy không rõ khuôn mặt tuấn tú của Chính Hiền, nhưng mặt hẳn thật sự rất tiêu tụy, cả người gầy đi, hốc mắt còn có chút thâm quầng. Vũ Tình đau lòng gơ tay xoa mặt hẳn: “Tiểu Hiền Tử..... người thật tiêu tụy quá.....” Cái gọi là ‘Y đại tiêm khoan chung bất hối, vì y tiêu đắc nhân tiêu tụy’, đại khái chắc chính là như thế này.

Chính Hiền nắm lấy tay nàng, cọ cọ mặt mình: “Chỉ cần người tỉnh lại là tốt rồi.....”

Hai người lúc này trong mắt chỉ có lẫn nhau.....

Hoàng Anh thức thời rời đi, nàng chúc phúc cho bọn họ, hy vọng bọn họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc, giống như bây giờ. Dù sao có thể tìm được một người mình yêu và cũng yêu mình quá khó khăn.

Cẩn Hiền đỡ đầu nhìn hết thấy, hẳn đã sớm biết mình thua, thua rất thảm rất thảm. Khi Vũ Tình nghĩ rằng mình sắp chết, trong mắt nàng chỉ có một mình chính hiền, nàng cũng nói ra hết lòng mình. Khi nàng tỉnh lại trong mắt cũng chỉ nhìn thấy Chính Hiền, chưa từng có một chút bóng dáng hẳn. Vũ Tình có thể không để ý nguy hiểm chỉ vì đi gặp Chính Hiền, không phải đủ để chứng minh hết thấy sao? Bọn họ trong lúc đó đã sớm không có chỗ cho hẳn chen chân. Một màn chân tình này làm cho hẳn cảm thấy mình thật nực cười, thật dư thừa...

Nhắm mắt lại, tuyệt vọng xoay người rời đi.

Vũ Tình thấy Cẩn Hiền vẻ mặt đau khổ, trong lòng lo lắng kêu lên: “Cẩn Hiền!” Sao nàng lại có thể làm như vậy trước mặt Cẩn Hiền chứ? Nàng biết mấy ngày nay, Cẩn Hiền không ngủ liên tục túc trực bên giường

nàng nói với nàng thật nhiều điều. Vẫn luôn cố vũ nàng phải kiên cường mà sống! Chính hấn gần như không chớp mắt, không ăn không uống, bất luận thị vệ thị nữ khuyên như thế nào, hấn vẫn không muốn rời đi. Mà bản thân mình hoá ra cũng thương hấn như vậy. Trời ạ, nàng rốt cuộc nên làm sao mới không tổn thương tổn huynh đệ bọn họ đây?

“Ta đi đưa Hoàng Anh ra ngoài.” Cẩn Hiên không xoay người, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại. Hấn cũng có tôn nghiêm của chính mình, hấn sẽ không để sự yếu đuối của mình lộ ra trước mặt người khác.

“Tiểu Hiên Tử, Cẩn Hiên hấn rất đau lòng, ta phải làm sao để hấn không phải đau lòng đây.....” Nhìn bóng dáng Cẩn Hiên tuyệt vọng rời đi, Vũ Tình trong lòng không chút dễ chịu.

“Làm sao bây giờ ư? Rất dễ dàng mà, người gả cho hấn là được.” Chính Hiên trêu tức nói. Không khí giữa bọn họ thật sự rất lạ, hấn không thích cảm giác như vậy. Vũ Tình không nên đa sầu đa cảm như thế này. Cẩn đệ, là trẫm có lỗi với người, trẫm nhất định sẽ bù đắp cho người thật nhiều.

Vũ Tình cả giận nói :“Người đang nói cái gì thế hả? Chẳng lẽ người không biết người ta thích là người sao?” Sao hấn có thể hiểu lầm tâm ý của nàng như vậy, trong lòng nàng cho tới bây giờ chỉ có hấn. Tuy rằng trước kia từng có mơ hồ, từng có hỗn loạn, từng có lựa chọn, nhưng từ lần trên vách núi cao đó nàng đã hiểu được con tim mình.

Chính Hiên sao có thể không biết chứ? Chỉ là hấn muốn ép nàng nói ra miệng thôi. Mỗi lần đều là hấn đuổi theo nàng đang chạy phía trước, trò chơi truy đuổi này làm cho hấn sợ hãi. Sợ nàng một lúc nào đó sẽ chạy đi, sợ một lúc nào đó sẽ không tìm được nàng.

“Ta biết!” Chính Hiên lại ôm lấy nàng, “Người biết không? Bây giờ ta cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ. Bởi vì ta có được một người độc nhất vô nhị là người.” Ông trời rất thương cho hấn!

“Ta cũng vậy.” Vũ Tình cũng ôm chặt hấn, hạnh phúc này có được không dễ, nàng sẽ không dễ dàng buông ra.

“Hồi cung cùng trẫm đi.” Chính Hiên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lúc này không lừa nàng hồi cung thì chờ đến lúc nào nữa, bỏ qua cơ hội này không biết được bao giờ mới lại có được. Vũ Tình hiếm khi nghe lời như vậy.

Vũ Tình nghe vậy buông Chính Hiên ra, mặt lộ vẻ khó xử: “Ta không thể hồi cung với người được.” Nàng rất muốn vĩnh viễn ở cùng hấn, nhưng nàng không thể chia sẻ trạng phu(chồng) với một đám nữ nhân được, nàng cần yêu là phải trọn vẹn, độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về một mình nàng. Nếu nàng phải chia sẻ tình yêu cùng người khác thì nàng thà rằng lựa chọn ra đi.

“Vì sao?” Tại sao nàng vẫn không muốn theo trẫm hồi cung? Chẳng lẽ nàng còn không từ bỏ được Cẩn đệ sao? Hay là không quên được Vô Dạ?

“Bởi vì trở lại trong cung, người không phải của một mình ta. Người có rất nhiều phi tần, ta không có thể giống như các nàng nhần nhần nhin nhin chờ người ngẫu nhiên đến. Ta cũng không thể độc chiếm một mình người.” Vũ Tình thực bất đắc dĩ nói. Ai bảo người nàng yêu thương là hoàng đế chứ! Nếu hấn không phải hoàng đế, nàng đã sớm đi cùng hấn rồi.

Đúng vậy, hấn là hoàng đế, hấn còn có toàn bộ hậu cung, cuộc sống của hấn không chỉ có một nữ nhân là nàng. Nàng muốn yêu, đối với người khác mà nói, có lẽ thực dễ dàng, nhưng đối với thân là đế vương như hấn rất khó. Không, chỉ là một chút khó khăn mà thôi, hấn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

“Tình Nhi, người biết không? Trước kia ta từng hận Dật hiên, cũng hận phụ hoàng của ta.” Chính Hiên đột nhiên nói ra những lời này.

“Tại sao?” Một chút cũng không nhìn ra, tình cảm huynh đệ bọn họ rất tốt mà. Nàng còn luôn cảm thán rằng trong đế vương gia có tình huynh đệ như vậy rất khó. Trong hoàng thất, phụ tử phản bội, chuyện tay chân tương tàn, nàng xem rất nhiều trên TV.

“Bởi vì trong mắt phụ hoàng, chỉ có Dật hiên. Chưa bao giờ để ta và Cẩn Hiên ở trong lòng. Từ khi phụ hoàng nạp mẹ đẻ Dật Hiên là Vũ phi, hấn không sống hạnh phúc nữa. Lúc ấy mẫu hậu của ta là hoàng hậu, phụ hoàng cũng không hề qua chỗ mẫu hậu ta. Mỗi lần mẫu hậu khóc, ta liền hận phụ hoàng. Hấn

không ôm ta và Cẩn Hiên bao giờ. Dật Hiên chiếm được tình cảm của phụ hoàng, ta có thể không hận hần sao? Còn nhớ có một lần Dật Hiên không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước, khi đó chúng ta đều còn nhỏ, ta thực sợ hãi. Nhìn Dật Hiên giãy dụa trong nước, bộ dáng rất thống khổ. Ta liền nhảy vào cứu hần, nhưng thật ra ta cũng không biết bơi lội. Sau khi phụ hoàng tới, hần cũng nhảy vào trong nước. Nhưng hần chỉ cứu Dật Hiên, còn ta là được thị vệ cứu lên. Hần ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa từng nhìn ta..... Còn quở trách ta, vì sao không bảo vệ đệ đệ cho tốt.” Chính Hiên nhẹ nhàng khe khẽ nói xong, như thể đang kể câu chuyện của người khác.

Vũ Tình biết trong lòng hần đau khổ. Người khác nhìn hần là hoàng tử cao cao tại thượng, cầm y ngọc thực, có ai biết sinh ra ở đế vương gia khổ sở thế nào.

“Mười năm sau, khi Vũ phi chết, phụ hoàng rất đau khổ. Từ đó về sau không quan tâm triều chính, buồn bực không vui, trầm mặc ở nơi Vũ phi chết, thân thể cũng càng ngày càng kém. Mãi đến ba năm trước đây, đại ca tạo phản, phụ hoàng thương tâm quá độ mà ra đi theo ái phi của hần. người biết không? Trong lúc phụ hoàng tại vị, hần vẫn muốn phế đi thái tử là ta, lập đứa con yêu dấu của hần là Dật Hiên lên làm thái tử. Nếu không phải Dật Hiên không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, luôn muốn tiêu dao thiên hạ, thì có lẽ hoàng đế đã là hần rồi.”

Vũ Tình cầm tay hần, muốn an ủi hần một chút. Kịch bản nghe hình như có điểm giống phiên bản Thuận Trị và Đồng Ngạc phi nhi? Có điều Thuận Trị và Đồng Ngạc phi khiến nàng cảm động, đây cũng là nguyên nhân nàng vẫn thích Thuận Dã.(Vi: con 2 ng' kia chẳng?)

“Có điều, bây giờ một chút ta cũng không hận phụ hoàng nữa.” Nhìn biểu tình nghi hoặc của Vũ Tình, Chính Hiên giải thích:“Bởi vì người đấy. Là người giúp ta hiểu được, yêu một người căn bản chính là khiến bản thân trầm mê, một khi đã yêu thương thì hết thảy sẽ nghĩ đến nàng, yêu mọi thứ của nàng. Ta hiểu được tình cảm của phụ hoàng đối với Vũ phi, cũng tha thứ cho hần. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.” Vũ Tình, cho dù không thể cho người làm hoàng hậu, nhưng hài tử của ta chỉ có thể là do người sinh ra, hần chính là Thái tử.

“Tình Nhi, kiếp này trầm chỉ yêu khanh.” Chính Hiên trịnh trọng công khai.

Một câu đánh tan điểm mấu chốt cuối cùng của Vũ Tình, một đế vương có thể làm đến như vậy đã là rất khó rồi, chỉ yêu duy nhất một mình nàng, nàng còn có thể mong gì hơn đây?

“Tình Nhi, ngọc bội này từ lúc người xuất cung trầm đã muốn đưa cho người. Trầm đã kết nên hình trái tim ở bên trên, truyền thuyết nói rằng chỉ cần hai người yêu nhau đều đeo nó thì bất luận gặp phải trắc trở gì cũng sẽ được ở bên nhau cả đời. Tình Nhi, người hãy biết quý trọng nó cho tốt, đừng để nó rời khỏi người.....”

“Được, ta cam đoan ta nhất định lúc nào cũng sẽ mang theo nó bên mình. Sẽ không để nó rời khỏi tầm mắt, nếu không ta sẽ mất đi người.” Xem như vật đính ước sao? Oa, ngọc bội thật đẹp, là do Chính Hiên đưa nữa. Bất luận hần đưa cho nàng cái gì, nàng đều thích.

Chính Hiên dùng bàn tay to bịt miệng Vũ Tình:“Không cho nói người sẽ rời xa ta. Người sẽ không đánh mất đâu! Trầm sẽ không cho người rời đi.”

Vũ Tình nháy mắt lộ ra vẻ ngây thơ vô hại. Chính Hiên buông miệng của nàng ra, đột nhiên phát hiện môi của nàng đỏ mọng kiêu diễm ướt át, phá lệ câu dẫn phạm nhân phạm tội, nàng còn đang bĩu môi, cười khe khẽ thêm vài phần đáng yêu. Vũ Tình chạm phải ánh mắt nóng rực của hần, cũng bị hần hấp dẫn, đầu óc trống rỗng.

Không khí ám muội quanh quẩn trong phòng.....

Mặt Chính Hiên và Vũ Tình càng ngày càng gần, ngay lúc chỉ còn cách nhau 0.00001 li, chợt nghe ‘Bang.....’ cửa bị mở ra, một tiểu thị nữ bưng chén thuốc đi vào:“Tiêu cô nương, nô tỳ đưa thuốc đến đây.....”

Sao Tiêu cô nương và nam tử bên cạnh đều nhìn nàng như vậy, nô tỳ làm sai cái gì sao? Đúng rồi, nam tử này là ai? Dám đứng ở trong phòng Tiêu cô nương, không sợ Vương gia làm thịt hần sao? Có điều, nam tử này thật sự rất đẹp trai, ánh mắt hần cũng rất khủng bố, tự đứng làm cho nàng muốn bỏ chạy.

“Ai cho người vào?” Thị nữ đáng giận cư nhiên dám phá hỏng chuyện tốt của hần, còn kém một chút nữa thôi mà. Cẩn vương phủ sao lại không quản bọn họ cho tốt. Hay là..... nàng căn bản là do Cẩn vương sai đến.

“Nô tỳ..... Đến đưa thuốc .” Nam tử xa lạ này là ai? Nói chuyện sao lại kiêu ngạo như vậy?

“Người không biết chọn đúng lúc sao?” Một chút ý tứ cũng không có, trình độ cẩn vương phủ chỉ có như vậy thôi sao? Xem ra phải bảo Cẩn đệ dạy dỗ cho tốt.

“Nô tỳ.....” Thị nữ bị khí thế của Chính Hiên làm sợ tới mức quỳ xuống. Nàng không có làm sai cái gì mà. Tiêu cô nương luôn luôn hiền hoà, cho nên nàng mới có thể không biết trên dưới, không gõ cửa mà vào đây chứ.

Thấy thị nữ bị Chính Hiên dọa sợ tới mức không nói nên lời, Vũ Tình thật sự không đành lòng, giải vây nói: “Quên đi, Tiểu Hiên Tử, nàng là người mới tới, người không nên trách nàng, Bình Nhi, người đứng lên đi.”

Bình Nhi khi đó mới dám đứng lên, mang ơn nói: “Đa tạ Tiêu cô nương.” Nói xong liền lui ra.

“Chậm đã, người vừa gọi nàng là gì?” Chính Hiên gọi Bình Nhi lại. Vũ Tình là Tiêu phi của hần, không phải là cái gì mà Tiêu cô nương! Hần muốn tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết điều đó.

Bình Nhi có điểm không rõ nên ngây ngốc nói: “Tiêu..... Tiêu cô nương ạ.”

“Nhớ kỹ, nàng là Tiêu phi, không phải Tiêu cô nương.”

Bình Nhi vừa nghe liền vui sướng lại gần hỏi: “Thật vậy sao? Tiêu cô nương, người rất cục cũng đồng ý gả cho Vương gia, làm Cẩn Vương phi của chúng ta rồi. Thật tốt quá, ta phải nói cho mọi người biết, bọn họ nhất định sẽ rất vui. Tiêu cô nương sẽ làm nữ chủ nhân của Cẩn vương phủ chúng ta, chúng ta rất cục cũng đợi được đến ngày này.....”

Bình Nhi không sợ chết nói xong, không phát hiện người nào đó mặt đã càng ngày càng tối sầm lại, đen hơn cả Bao Công.

“Người nghe rõ cho trẫm, nhớ kỹ đây. Nàng là phi tử của trẫm không phải là phi tử của Cẩn vương.....” Thị nữ này tái mặt.

“Hả? Không phải chứ, người là.....” Bình Nhi giơ tay chỉ vào hần, chẳng lẽ hần chính là Hoàng Thượng trong truyền thuyết. Nghĩ đến đây, nàng quỳ xuống ngay lập tức, sợ hãi nói: “Hoàng Thượng, thứ tội! Nô tỳ..... Nô tỳ không biết ngài là Hoàng Thượng. Xin thứ tội.....”

“Cút.....” Hoàng đế quát.

“Vâng.” Bình Nhi như được đại xá, may mà chỉ là bảo nàng đi ra ngoài, nàng còn tưởng Hoàng Thượng muốn giết nàng chứ.

Sau khi Bình Nhi rời khỏi, Vũ Tình nhìn Chính Hiên: “Người làm gì mà cứ phải cường điệu chuyện ta là lão bà(bà xã) người thế?”

“Lão bà?” Lại là từ Vũ Tình chuyên dùng sao?

“Ý ta chính là thê tử ấy.” Nói cho người cổ đại hiểu thật là khó.

“À. Người vốn chính là thê tử của ta mà.” Chính Hiên chậm rãi ngồi trở lại bên giường.

“Người muốn làm gì?” Vũ Tình cảm giác được hần không có ý tốt.

“Đương nhiên là làm nốt chuyện chúng ta chưa hoàn thành rồi.”

“Hả?” Lúc Vũ Tình còn mơ hồ thì Chính Hiên đã dùng miệng hôn nàng, không cho nàng có cơ hội nói

Hạnh phúc ngọt ngào

Chỉ tiếc có người vui mừng, có người đau khổ!

~*~ Hết chương 47 ~*~

48. Chương 48

Ngạo khí hoàng phi [chương 48] Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viochan

Đình viện trong vương phủ ánh nắng tươi sáng, thoang thoảng mùi hoa. Chỉ là có một người nào đó tình cảnh bi thảm, Cẩn Hiên ngồi trên ghế, uống một ly lại một ly rượu tiêu sầu, chỉ là càng uống rượu vào sầu lại thêm sầu.

Vũ Tình, tại sao ngươi lại đối xử với ta bất công như thế? Ha ha..... Tình yêu vốn không công bằng, hoàng huynh nguyện vì ngươi mà chết, ngươi chọn hắn cũng là hợp lý. Ta đã sớm biết người ngươi yêu là hoàng huynh, chỉ là ta không muốn thừa nhận chuyện này là thật, nghĩ rằng chỉ cần vẫn giữ được ngươi bên cạnh, chờ đợi ngươi, có một ngày ngươi sẽ thích ta. Ta đã sai rồi, quá sai rồi, xem nhẹ ngươi và cả hoàng huynh. Chỉ trách người gặp ngươi trước không phải ta..... Vũ Tình, ngươi nhất định phải hạnh phúc, biết không? Ngươi nhất định phải hạnh phúc!!!

Cẩn Hiên hưng hăng uống chén rượu tiếp theo. Kiếm của Y Thiên đột nhiên bị rút ra, khi hắn còn chưa thấy rõ thì Cẩn Hiên đã phi thân ra ngoài múa kiếm. Vũ điệu của hắn, tùy tính tự nhiên, linh động phiêu dật, phóng khoáng. Múa đến đâu hoa đào rơi như mưa đến đấy, khung cảnh vì điệu múa mà phẳng phất thật đẹp. Thanh kiếm của hắn chuyển động làm từng cánh hoa đào múa lượn, thật nhẹ thật nhẹ mà rơi trên mặt đất, hoa đào xếp thành hai chữ chính là: Vũ Tình. Cẩn Hiên nhìn hai chữ này thật lâu, trầm nghĩ: Vũ Tình, lần này ta thật sự muốn buông ngươi – người mà ta yêu nhất ra! Chỉ cần ngươi có thể hạnh phúc.

Hắn lại múa kiếm, bá đạo mà sắc bén, cây hoa đào, hoa đào đều có vết kiếm sượt qua. Y Thiên Y Hàn ở trong đình đều bị kiếm khí của hắn làm chấn động.

Y Thiên nhìn Cẩn vương, bất an nói: “Y Hàn, làm sao bây giờ? Vương gia thương thế còn chưa khỏi, liệu có ảnh hưởng xấu đến cơ thể không?”

“Ta cũng lo lắng. Nhưng Vương gia là chủ tử, chúng ta làm kẻ dưới nào dám ngăn cản hắn. Hơn nữa hắn hiện tại đang giận dữ, ta sợ Vương gia sẽ không để ý đâu.....” Bọn họ làm tùy tùng của Vương gia cũng đã mười mấy năm, khi Vương gia luyện võ bọn họ vẫn luôn đi theo hắn. Hắn chưa bao giờ thấy Vương gia không khống chế được mình như hôm nay. Vương gia dường như mấy trăm năm vẫn mang một vẻ lạnh lùng, vốn tưởng rằng Tiêu cô nương xuất hiện làm cho Vương gia tươi cười, Vương gia từ nay về sau sẽ vui vẻ một chút. Thật không ngờ nàng lại gây cho Vương gia tổn thương càng sâu sắc.

“Đều là tại Tiêu cô nương không tốt, nếu không có nàng, Vương gia cũng sẽ không như vậy.” Làm Tiêu phi nương nương cho tốt thì không làm, sao phải đến trêu chọc Vương gia? Lại không thể mang đến cho hắn cái gì.

“Y Thiên, sao ngươi có thể nói như vậy. Nhỡ như bị Vương gia nghe được, ngươi.....”

“Nghe được thì nghe chứ sao, ta nói lời nói thật. Vương gia là anh hùng rong ruổi sa trường, sao lại phải đau khổ vì tình?” Trong lòng Y Thiên, Vương gia vẫn là thần của hắn.

“Đúng vậy. Vương gia không nên như vậy. Nhưng ta thật sự thực lo lắng cho thương thế của Vương gia, Thái y nói trong khoảng thời gian ngắn không thể động võ. Ta phải đi khuyên thử một lần.” Nói xong muốn đi ra, cho dù bị mắng hắn cũng không thể để Vương gia bị thương, bảo vệ Vương gia là nhiệm vụ của hắn.

Y Thiên giữ chặt hắn: “Ngươi muốn tìm cái chết à? A, cứu tinh đến rồi.”

Y Hàn nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy Tiêu Vũ Tình đang đi tới bên này. Bỗng nhiên cảm thấy hình tượng vĩ đại lên Vũ Tình rất nhiều, vui vẻ nói: “Ta đi nói cho Vương gia biết.”

Còn chưa lại gần Vương gia, Y Hàn đã bị kiếm khí của hắn làm bị thương, không thể tiến lên nửa bước, chỉ đành phải đứng tại chỗ hô lớn: “Vương gia, Tiêu cô nương đến.”

Cẩn Hiên vừa nghe ba chữ Tiêu cô nương, vội vàng dừng kiếm, không ngờ lại làm rách miệng vết thương, phun ra một ngụm máu tươi.

Y Hàn Y Thiên vừa nhìn thấy liền kinh hãi kêu lên: “Vương gia!” Chạy đến bên người Cẩn Hiên, muốn đỡ hần. Cẩn Hiên lại nhẹ nhàng lắc đầu, bình tĩnh lấy tay lau đi vết máu trên khóe miệng, đi tới chỗ Vũ Tình.

Vũ Tình cười hì hì kéo Cẩn Hiên ngồi lên ghế đá, Chính Hiên thổ lộ với nàng, tâm tình nàng rất tốt. Nhưng sắc mặt Cẩn Hiên lại có vẻ không tốt lắm!

“Cẩn Hiên, sắc mặt ngươi tái nhợt rồi kìa, có nghe lời Thái y ngoan ngoãn uống thuốc không đấy?” Vũ Tình cứ như một bà mẹ bắt được con mình làm sai chuyện gì, người ta chẳng nói chị dâu như mẹ sao? Hơn nữa bọn họ còn là bằng hữu(bạn bè) với nhau.

Cẩn Hiên thản nhiên cười mà không nói gì. Hần không giận nổi Vũ Tình, cũng chẳng có lý do gì mà giận dữ với nàng. Bệnh của hần ngay cả thái y cũng không có thuốc chữa.

“Y Thiên Y Hàn, sao các ngươi lại không khuyên nhủ hần? Y Thiên, ngươi đi lấy thuốc cho Vương gia đi.” Vũ Tình muốn đích thân giám sát hần uống xong thuốc. Cũng chỉ còn lần này thôi là nàng sẽ rời khỏi đây! Còn có chút luyến tiếc.

Y Thiên cứ như không có nghe thấy lời Vũ Tình, đứng bất động. Hần chỉ nghe lời Vương gia, trừ phi Vũ Tình là Cẩn Vương phi của bọn hần, hần mới có thể nghe lời nàng.

Y Thiên trước kia rất nghe lời nàng, cung kính với nàng, sao hôm nay thái độ lại là lạ, có vẻ như không hoan nghênh nàng cho lắm? Không phải là nàng đắc tội với hần cái gì đấy chứ?

“Lời Quý phi nói ngươi không nghe thấy sao?” Cẩn Hiên trầm giọng nói. Hần tuyệt đối không cho phép một ai bất kính với Vũ Tình! Cho dù là thị vệ tùy thân cũng không được.

“Vương gia.....” Y Thiên kiềm chế tức giận xoay người rời đi, hần thấy bất công cho Vương gia! Lời Vương gia hần không dám không nghe, nhưng Vương gia si tình như vậy, chỉ tiếc một lòng say mê lại đặt sai người. Vương gia nhất định sẽ tìm được một nữ tử tốt hơn, hoàn hảo hơn Tiêu cô nương. Nhất định là thế!

“Y Thiên làm sao vậy? Ngươi mắng hần à?” Vũ Tình vẫn không biết đầu sỏ gây nên chính là mình.

“Không.” Nếu là Cẩn Hiên mắng hần, bất luận thế nào hần cũng không dám giận dữ với Vương gia. Hần biết Y Thiên đang giận cái gì.

“Mặt hần trông cứ như có ai nợ hần vạn lượng hoàng kim ấy. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hần, hình như người nợ hần chính là ta thì phải.” Khó có thể nhìn thấy Y Thiên tức giận, nàng còn tưởng rằng thị vệ như hần ai cũng là đầu gối, không biết tức giận bao giờ.

“Khi nào thì hồi cung?” Cẩn Hiên đột nhiên hỏi những lời này, hần biết Vũ Tình đến tìm hần chính là muốn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, nếu nàng vẫn áp a áp ứng, cố kiếm lý do mà nói với hần lại nói không nên lời thì hần sẽ giúp nàng nói ra. Hần, Âu Dương Cẩn Hiên tuyệt đối sẽ không làm khó Vũ Tình, cũng tuyệt đối không phải người cầm lên được không bỏ xuống được.

“Tiểu Hiên Tử nói, hần sẽ đến đón ta.” Vũ Tình cúi đầu, bây giờ thì đứa trẻ làm chuyện sai lại là nàng. Nàng biết, nàng rất có lỗi với Cẩn Hiên, kiếp này nàng chỉ có thể phụ hần.

“Ừm, được, ta phái người thu dọn đồ đạc giúp ngươi.” Cẩn Hiên đứng lên.

“Cẩn Hiên.....” Vũ Tình cũng đứng lên, gọi hần lại. Trời ạ, nàng nên nói cái gì bây giờ, làm sao để an ủi hần đây? Nữ tử tốt trong thiên hạ còn nhiều mà, Tiêu Vũ Tình nàng không đáng để Cẩn Hiên phải như vậy, nàng vĩnh viễn nhớ rõ Cẩn Hiên nhảy xuống vực vì nàng, vì nàng mà ngay cả tính mạng cũng không cần. Nếu lúc trước nơi nàng rơi xuống không phải hoàng cung mà là Cẩn vương phủ, nếu người nàng gặp là Cẩn Hiên mà không phải Chính Hiên, nếu..... Nhưng, không giống như nàng nghĩ, chân mệnh thiên tử của nàng chính là Chính Hiên, nàng nguyện ý vì hần mà ở lại.(Vi: tất cả chỉ là nếu...)

“Vũ Tình, ta còn có thể gọi ngươi như vậy không?” Theo quy củ, hần hần là nên gọi nàng là hoàng tẩu. Hai chữ này rất đau đớn, hần không muốn gọi như thế.

“Có thể mà, chúng ta vĩnh viễn vẫn mãi là bằng hữu.” Nàng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ Cẩn Hiên là người bạn đầu tiên của nàng ở cổ đại, vĩnh viễn sẽ khắc ghi khoảnh khắc bọn họ quen biết, khoảnh khắc nàng động lòng với hắn.

“Bằng hữu? Được, chúng ta là bằng hữu.” Vũ Tình, người cũng biết, ta cũng không muốn làm bằng hữu với người. Ta muốn người là thê tử của ta, thê tử duy nhất. Cho dù người muốn chỉ yêu một mình người, cho dù không làm Vương gia nữa mà lưu lạc khắp nơi cũng chẳng sao.

Không khí sao cứ là lạ? Y Hàn thấy tình hình như thế liền nói: “Vương gia, Đỗ phủ doãn và công tử con hắc cầu kiến.” Vương gia bây giờ hẳn là không có tâm trạng mà để ý tới bọn họ. Quan viên đến tìm Vương gia đơn giản chính là muốn nịnh bợ, cầu được thăng quan tiến chức, bọn họ không thật sự quan tâm đến Vương gia, Vương gia hận nhất chính là loại người này.

“Gọi bọn hắc tiến vào.” Đỗ phủ doãn công tử? Chẳng lẽ chính là tên khốn nạn Đỗ Giai Trạch? Thật đúng là Thiên đường có đường người không đi, Địa ngục không cửa người lại xông vào mà, vốn bốn cô nương đã quên người, không muốn so đo tính toán với người, là tự người tìm tới cửa đấy nhé. Chẳng lẽ người muốn chết, ta lại ngăn cản không cho người toại nguyện sao? Bốn cô nương luôn luôn thiện lương, lấy việc giúp người làm niềm vui mà.

Vũ Tình vì sao lại muốn gặp bọn họ? Chẳng lẽ có quen biết ư? Nếu Vũ Tình muốn gặp thì gặp vậy, nghe nói Đỗ Chính nhậm chức tri phủ, dân chúng oán thán dậy đất. Hắn cũng muốn xem xem hắn ta là người thế nào, nếu đúng như lời dân chúng thì ngay lập tức sẽ cách chức. Cẩn Hiên gật gật đầu, ý bảo Y Hàn cho người tiến vào.

“Tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....” Đỗ Chính vừa vào liền hèn mọn quỳ luôn xuống, một chút khí tiết cũng không có, cứ như một con chó vẫy đuôi mừng chủ.

Cẩn Hiên không thèm để ý đến hắn, cầm lấy chén rượu chậm rãi đứng dậy. Vũ Tình giật lấy chén rượu của hắn, giáo huấn nói: “Thương thế của người còn chưa khỏi hẳn, không thể uống rượu.”

“Bốn vương thân thể rất tốt, một chút vết thương nho nhỏ không ảnh hưởng gì đến bốn vương đâu.” Không thể uống rượu ư, hẳn lúc này cũng đã uống rất nhiều, bây giờ mới nói không được uống rượu có lẽ là quá muộn rồi.

Không phải Cẩn vương trong truyền thuyết không hay nói cười sao? Sao lại có thể cười sùng nịnh, đầy áp nhu tình với nữ tử này như thế, chẳng lẽ là sủng thiếp của hắn? Xem ra nam tử trong thiên hạ đều giống nhau. Nữ tử này cũng thật lớn mật, cứ nhiên dám nói chuyện với Vương gia như vậy, rốt cuộc là loại nữ tử thế nào? Nhất định là một tuyệt sắc giai nhân rồi. Đỗ Giai Trạch sắc đảm bao thiên(cực kì háo sắc) vụng trộm ngẩng đầu ngấm một chút. Oa, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành, ủa, người này sao nhìn quen mắt thế nhỉ? Đúng rồi, nàng là Tiêu Vũ của Yên Vũ lâu, lúc trước chính hắn đã đưa nàng vào nơi đó. Nếu không Tiêu Vũ này cũng sẽ không bám được vào cây đại thụ như Vương gia, nói ra thì, Tiêu Vũ này còn phải cảm ơn hắn rất nhiều. Nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lạn, con đường làm quan của hắn có hi vọng rồi. Chỉ cần Tiêu Vũ cô nương nói tốt vài lời trước mặt Vương gia(nguyên văn là “thổi vài ngọn gió bên gối”) thì một chức quan nho nhỏ chẳng là gì. Ai chẳng biết Vương gia nắm quân quyền, quyền khuynh thiên hạ.

“Người đang nhìn cái gì hả?” Cẩn Hiên phát hiện Đỗ Giai Trạch không ngờ lại đang nhìn lên Vũ Tình. Đáng giận, dám làm càn như thế trước mặt hắn. Dung mạo xinh đẹp của Vũ Tình là cái hắn có thể nhìn trộm sao? Nếu hắn ta còn dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn Vũ Tình nữa thì đừng trách hắn móc hai mắt hắn ta ra. Âu Dương Cẩn Hiên hẳn chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là nhân từ nương tay.

“Nô tài không dám, nô tài không dám. Nô tài chỉ là có từng gặp mặt Tiêu Vũ cô nương một lần, cho nên..... Cho nên mới cả gan nhìn một chút.” Vương gia, giai nhân của người còn phải cảm tạ ta đấy nhé.

“Vũ Tình, người từng gặp hắn sao?” Vũ Tình quen biết loại người thế này khi nào?

Vũ Tình cười gian nói: “Đúng vậy, đã từng gặp! Ta vào Yên Vũ lâu còn phải nhờ hắn ban tặng, nếu không chắc là sẽ bị giam vào đại lao.” Cũng sẽ không bị bán vào Yên Vũ lâu, đáng giận nhất là bán giá thấp như vậy, thật là khinh thường nàng mà.

“Hắn chính là người bán người vào Yên Vũ lâu?” Cẩn Hiên vẻ mặt mặt mợt, đây là dấu hiệu trước khi hắn tức giận.

Đỗ Chính nhanh nhẩu dập đầu: “Vương gia, khuyển tử (chỉ con trai mình) không biết Tiêu Vũ cô nương là người của Vương gia, cả gan làm càn, xin Vương gia thứ tội, xin Tiêu cô nương thứ tội.....” Lại quay sang quát con hắn: “Còn không mau nhận sai với Tiêu Vũ cô nương.”

Đỗ Giai Trạch thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn đang đắc chí: “Tiêu Vũ cô nương, người đừng tức giận. Nói ra thì người cần cảm tạ ta mới đúng, nếu không có ta, nào có mối lương duyên của người với Vương gia hả? Nào có cảm y ngọc thực như ngày hôm nay?” Không phải chỉ là một kỹ nữ nhỏ nhoi sao? Có thể kết bạn với Vương gia đã là vạn phần vinh hạnh rồi, còn tưởng rằng được bay lên làm phượng hoàng chắc.

“Ta đây lại còn phải cảm tạ đại ân đại đức của người?” Đỗ thần kinh, quả nhiên là bại gia tử không ra gì.

“Chỉ xin cô nương nói tốt vài câu trước mặt Vương gia giúp tiểu nhân, tiểu nhân chỉ muốn xin một quan chức nhỏ thôi.” Hắn có ‘ân tình’ lớn như vậy với nàng, bảo nàng giúp một chuyện nhỏ nhỏ chắc cũng không đến mức quá đáng quá.

“Được.” Vũ Tình đột nhiên lê hoa mang vũ (khóc lóc), đầm đìa đáng yêu nói: “Cẩn Hiên, lần đó ta bị hắn bắt đi, hắn phát hiện ta là nữ còn muốn khinh bạc ta. Nếu không phải ta có một chút công phu, ta đã sớm..... Đã sớm.....” Vừa nói vừa rơi lệ, Vũ Tình đóng thật sự quá đạt luôn.

“Cái gì?” Cẩn Hiên vỗ bàn đứng bật dậy. Đỗ Giai Trạch thật đáng chết, không thể không giết hắn! Người mạo phạm Vũ Tình chỉ có một kết cục, đó chính là phải chết.

Đỗ Giai Trạch không ngờ sẽ bị bị cản ngược lại một cái, vội vàng biện giải nói: “Không phải, Vương gia, ngài đừng nghe nàng nói năng lung tung, là.....nàng câu dẫn ta, nên ta mới có thể..... Nàng là kỹ nữ, sao ta lại.....” Đỗ Giai Trạch còn chưa nói xong đã bị Cẩn Hiên ngắt lời: “Vả miệng!”

Y Hàn đi tới, hung hăng thưởng cho hắn một cái tát. Cự nhiên dám ở trước mặt Vương gia mắng Tiêu cô nương là kỹ nữ, còn dám nói Tiêu cô nương câu dẫn hắn, không đi mà nhìn xem mình là cái loại mặt hàng gì. Hắn muốn Vương gia tự mình ra tay á, hắn còn không xứng.

Đỗ Giai Trạch còn chưa hết hy vọng: “Là.....là thật mà..... Vương gia..... A..... A..... Thật sự là nàng..... câu dẫn ta..... A.....”

Giống như tiếng lợn kêu bị chọc tiết. Vũ Tình chịu không nổi bật lỗ tai, ngay cả tiếng kêu cũng khó nghe như vậy!

Đỗ Chính không đành lòng nhìn đứa con yêu bị đánh, cầu tình nói: “Khuyển tử không hiểu chuyện, đắc tội Vương gia, xin Vương gia thứ tội, tha cho hắn.” Hôm nay thật xui xẻo mà, vốn muốn mua một chức quan cho con, ai ngờ còn chưa kịp nói đến nửa câu thì con liền bị đánh không lý do, sớm biết vậy sẽ không đến đây.

“Hoàng Thượng giá lâm.....” Chính Hiên mặt âm u đi tới, những lời bọn họ nói vừa rồi hắn đều nghe thấy. Cho dù Cẩn vương không đánh thì hắn cũng sẽ ra tay, mà lại còn nặng hơn Cẩn vương cơ.

Hoàng đế giá lâm mới làm Y Hàn phải dừng tay. Cha con Đỗ gia như được cứu thoát: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....” Không ngờ Hoàng Thượng đã ở đây rồi, thật tốt quá, Hoàng Thượng có thể làm chủ giữu bọn họ. Vương gia vì một kỹ nữ mà dùng tư hình, cho dù là Vương gia, thiên tử phạm pháp tội như dân thường, nhất định Hoàng Thượng sẽ không bao che. Nói không chừng con của hắn sẽ được phong làm quan, hắn cũng có thể được thăng quan. Hắn luôn thêm muốn chúc Thượng thư không biết đã bao lâu rồi. Lúc trước nếu không phải bị Tiêu Tề Uyên chặn ngang thì hắn đã sớm làm được rồi.

“Tiểu Hiên Tử, người đã đến rồi!” Vũ Tình sắc mặt cứ như thời tiết tháng sáu, thay đổi bất thường. Nhảy đến bên cạnh Chính Hiên, cười hì hì kéo tay hắn.

Cha con Đỗ gia thấy cảnh này, nhất thời thay đổi sắc mặt. Tiêu Vũ không phải là sủng thiếp của Vương gia sao? Sao lại thân mật với Hoàng Thượng như thế, lại còn dám lớn mật gọi Hoàng Thượng là ‘Tiểu Hiên Tử’? Chẳng lẽ nàng một nữ thờ hai chồng? Quả thực không còn gì để nói!

“Nói lại tất cả những lời vừa nói cho trẫm nghe.” Chính Hiên cúi xuống, uy hiếp Đỗ Giai Trạch .

Đỗ Giai Trạch đã sớm bị dọa sợ mất mật, nói không được một câu đầy đủ: “Nô tài..... Nô tài.....”

“Người nói Tiêu phi của trẫm là kỹ nữ, còn nói nàng câu dẫn người đúng không?” Chỉ với những lời này của người trẫm đã có thể giết người rồi. Vũ Tình trong lòng hấn là nữ thần trong trắng thuần khiết không tì vết, là bảo bối trời ban cho hấn, bất cứ ai xỉ nhục nàng đều đáng chết. Hừ!

“Tiêu..... Tiêu phi?” Chẳng lẽ nàng chính là nữ nhi của Tiêu Tề Uyên? Đỗ Giai Trạch đột nhiên nhớ ra lúc trước nha hoàn của nàng nói bọn họ là người nhà Tiêu Thượng thư, hấn nghĩ các nàng chỉ là dọa hấn, không ngờ hấn lại bán phi tử của hoàng đế vào kỹ viện, thậm chí, trời muốn diệt hấn đây mà. Lại còn tự mình đến cửa, bây giờ ngay cả một chút cơ hội chạy trốn cũng không có! Không đúng, nàng là phi tử của hoàng đế thì sao Vương gia phải lo lắng cho nàng như vậy? Nàng rốt cuộc là phi tử của ai? Mà mặc kệ là phi tử của ai thì tóm lại vẫn là người hấn không đắc tội nổi.

“Người nói, người phải bị tội gì?”

Bị đôi mắt chim ưng sắc bén của Hoàng Đế nhìn, Đỗ Giai Trạch sợ tới mức ngắt xỉu, từ lúc hấn nghe thấy hai chữ Tiêu phi, hấn đã muốn hôn mê rồi. Hoàng đế chính là ngòi nổ ngay bên cạnh đây gi!

Đỗ Chính liều mạng dập đầu: “Xin Hoàng Thượng tha cho con của vi thần, Tiêu phi nương nương, vi thần xin người, khuyến tử bất kính với nương nương, vi thần nguyện ý chịu tội thay hấn, xin nương nương hãy tha cho hấn, vi thần lạy người, van cầu người đó.....”

Có phải là đùa quá mức rồi không? Vũ Tình không phải là người ý chí sắt đá, thấy một ông già tuổi hơn tám mươi cũng không khỏi động lòng. Đáng thương cho tấm lòng của người làm cha mẹ trong thiên hạ.

“Tiểu Hiên Tử, coi như thôi đi, ta cũng không sao cả mà, hãy bỏ qua cho hấn đi.” Thật ra lần này xuất cung cũng không phải là không có gì hay, nàng phát hiện bản tính con người thật tốt, Yên Vũ lâu không đến mức không chịu nổi như trong tưởng tượng, đại đa số vẫn rất lương thiện.

“Nếu Tiêu phi đã xin cho các người thì tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Đồ tri phủ, trẫm đã điều tra rõ, người đàn áp dân chúng, không dạy dỗ con, dung túng con hoành hành ngang ngược, cưỡng đoạt dân nữ. Hôm nay thu lại mũ cánh chuồn(mũ của quan), về phần con người, lưu đầy ba năm, vĩnh viễn không được bước vào kinh thành nửa bước, nếu còn dám làm xằng làm bậy, trẫm nhất định sẽ nghiêm trị không tha. Người có phục hay không?” Vốn định hỏi cung rồi sẽ trừng trị hấn, nhưng nếu tự hấn đã đưa lên tận cửa thì coi như thuận tiện luôn đi.

“Vi thần phục. Mà không, là thảo dân phục, phục rồi ạ.” Hoàng Thượng như vậy là đã xử nhẹ lắm rồi, hấn phải về mà thu xếp đi thôi.

“Lui ra đi.”

“Vâng.” Đỗ Chính nâng con dậy tập tễnh đi ra.

Hoàng đế lắc đầu, quan lại tham ô đến khi nào mới bắt hết được? Tiệp đà xoay người nói với Cẩn Hiên: “Cẩn đệ, trẫm và Tình Nhi phải hồi cung.”

Cẩn Hiên thần nhiên gật đầu: “Ừm, ta cũng nên về biên cương rồi.” Hấn ở kinh thành cũng đã lâu, đến lúc cần phải đi rồi, rời khỏi nơi thương tâm này.

“Nhanh như vậy à, không lưu lại lâu lâu một chút được sao?” Huynh đệ bọn họ còn chưa đoàn tụ. Cẩn Hiên rời đi thật là luyến tiếc.

“Đúng vậy, Cẩn Hiên, sao người lại muốn đi, người đi rồi, ai chơi với ta đây?” Rất lưu luyến Cẩn Hiên đó, về sau sẽ không thể thường xuyên nhìn thấy hấn nữa.

“Có hoàng huynh ở cùng người mà, hấn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.”

“Hấn? Hấn sẽ bắt nạt ta á!”

Lúc này Chính Hiên cũng không chịu nhận: “Aizz, Tiêu Vũ Tình, người nói chuyện phải có lương tâm chứ, trẫm bắt nạt người khi nào hử?” Trên thực tế người bị bắt nạt là hấn đó.

Vũ Tình cười khê vươn đầu lưỡi, nói sai rồi, có điều nàng biết Chính Hiên sẽ không so đo với nàng đâu, nếu hấn dám đối với nàng không tốt, nàng lập tức quay người rời đi.

“Hoàng huynh sẽ không bắt nạt người đâu, nếu hấn bắt nạt người, người cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ đến cứu người.” Hoàng huynh sao có thể đối xử không tốt với người được, hấn ngay cả tính mạng cũng có thể từ bỏ vì người, ta cũng có thể an tâm xa phó biên cương. Vũ Tình, người phải hạnh phúc, biết không? Cẩn Hiên nghĩ vậy. Hấn không ngờ những lời này sẽ trở thành sự thật.

“Cẩn đệ, trăm sẽ không cho người có cơ hội này đâu.” Chính hiên tự tin tuyên bố.

“Hoàng huynh, hãy mang đến hạnh phúc cho nàng.” Đây là yêu cầu duy nhất của hấn.

Cẩn Hiên sắp đi mà còn quan tâm đến nàng như vậy, là nàng thật có lỗi với Cẩn Hiên, thật không nỡ để hấn đi. Vũ Tình đột nhiên ôm lấy Cẩn Hiên, nói:“Người cũng phải hạnh phúc nhé.” Một cái ôm chia tay thôi, Tiểu Hiên Tử chắc là sẽ không ăn dấm chua đâu, nếu không nàng lại phải phí công phí sức giải thích với hấn.

“Đừng giữ ta nữa, nếu không ta sẽ không đi nữa đâu.” Cẩn Hiên buông Vũ Tình ra, đã không có người, ta hạnh phúc hay không còn có ý nghĩa gì?

Vũ Tình cười vẫy tay với hấn, cùng Chính Hiên hồi cung, lại không biết rằng phía trước có một âm mưu lớn đang chờ nàng, mà cái giá nàng phải trả rất đắt...

~*~ Hết chương 48 ~*~

49. Chương 49_phần 01

Ngạo khí hoàng phi [chương 49] Edit: Viochan

Lại quay về cung, trong lòng bấn khoăn không yên, nàng trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn ra khỏi hoàng cung, không ngờ lại cam tâm tình nguyện trở về, không biết quyết định lần này là đúng hay sai? Trong hoàng cung thay đổi bất ngờ, âm mưu thâm hiểm khó lường, lại càng không muốn nhìn thấy những phi tần trong hậu cung, nếu nhìn thấy Chính Hiên ở cùng một người nào đó trong số họ, nàng sẽ không chịu nổi.

Chính Hiên hiểu rõ tâm tư của nàng:“Đừng lo lắng, trăm đã nói thì sẽ làm. Kiếp này chỉ có một mình người, trừ người ra trăm sẽ không yêu bất cứ ai khác.” Có người là đủ rồi, hơn tất cả mọi thứ.

“Đây là thật lòng sao?” Nàng đương nhiên tin những gì Chính Hiên đã nói, nhưng thế sự khó lường, ai biết giữa bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì? Trong hoàng cung lục đục với nhau nàng cũng không phải chưa từng thấy, vụ án kia của Dung phi đến bây giờ vẫn không có kết quả gì.

“Hoàn toàn thật lòng.” Trong thiên hạ còn nữ tử nào tốt hơn người sao?

“Được, vậy về sau người phải hứa không gặp nữ nhân khác, không được ở cùng nữ nhân khác, cho dù là Mộng phi cũng không được, người có làm được không?” Nàng biết Chính Hiên đối với mộng phi không giống với những phi tử khác, nhưng cho dù có như vậy thì nàng cũng không thể chịu được chuyện trong lòng Chính Hiên còn có nữ nhân khác.

“Không ở cùng một chỗ với các nàng trăm có thể làm được, nhưng còn không gặp các nàng thì hơi khó, cả ngày họ cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt trăm, trăm không gặp không được, hơn nữa mẫu hậu nhất định sẽ lấy cái gì mà có con nối dòng rồi hoàng tử này nọ ra ép trăm ở cùng các nàng, trừ phi người sinh cho trăm một tiểu hoàng tử.” Làm gì có hoàng đế nào chịu được uất ức như hấn chứ, lão bà đã cưới lâu như vậy rồi mà còn chưa từng được ở cùng phòng với nàng.

Vũ Tình không khỏi đỏ mặt, nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, nàng vẫn còn chưa đến tuổi kết hôn mà pháp luật ở hiện đại quy định, nàng cho tới bây giờ không nghĩ sẽ lập gia đình sớm như vậy, càng không nghĩ đến việc sinh em bé, không nên không nên, sinh con rất đau, hơn nữa đáng người sẽ dễ bị biến đổi, nàng còn lâu mới muốn biến thành một đại phì bà.(bà béo)

“Vậy ta giảm xuống còn tám thành cho người”

“Giảm giá?” Đây lại là ngôn ngữ nước nào thế.

“Đúng thế, ở hiện đại chuyện đại giảm giá rất phổ biến mà. Ta đây sẽ cho phép người có thể gặp các nàng, nhưng không được nhớ các nàng, càng không được đụng vào các nàng, nếu người vi phạm, đừng trách ta trở mặt.” Đến lúc đó nàng nhất định sẽ ra đi, ra đi không chút quyến luyến. Không biết vì sao mà nàng vẫn cứ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Rất sợ hoàng đế sẽ phụ nàng, cứ luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn.

“OK!” Những lời này thường xuyên nghe Vũ Tình nói, hẳn là không nói sai đâu.

“Tiểu Hiền Tử, người cũng giỏi thật đó, ngay cả tiếng anh cũng học được rồi, hì hì.....” Hai người vui vẻ đùa giỡn âm ỉ, đương nhiên phía sau nhất định sẽ có người không biết điều mà đến quấy rối, người kia đúng là Lý công công bên cạnh hoàng đế:“Hoàng Thượng, Thái Hậu có chỉ triệu kiến Tiêu phi nương nương.”

Thái Hậu? Sao lại quên Thái Hậu được cơ chứ? Chuyện ta xuất cung chắc nàng đã sớm biết rồi? Chuyện Hoàng Thượng để ta lộng hành có khi nàng cũng biết rồi, lúc này nhất định là tìm ta tính sổ, không phải là dùng đến tất cả mười đại khổ hình của Mãn Thanh đấy chứ? Ta sợ đau lắm, nàng vốn đã không thích ta rồi, bây giờ họa vô đơn chí. Nhờ nàng ngăn cản chuyện ta ở bên Chính Hiền thì làm sao bây giờ? Chính Hiền hiểu thuận như vậy, nhờ hắn nghe lời mẫu hậu mà bỏ rơi ta thì làm sao bây giờ? Trước kia xem TV, mấy chuyện mà bởi vì cha mẹ cản trở khiến cho một đôi tình nhân yêu nhau không thể ở bên nhau nàng đã xem rất nhiều, kinh điển như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chẳng hạn, tình huống phim như vậy đừng có xảy ra với bọn ta đấy chứ.

“Tình Nhi, trầm đi cùng người.” Trầm cùng đi, mẫu hậu chắc sẽ không gây khó dễ cho Tình Nhi đâu.

Phượng Từ cung

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Chính Hiền mỉm cười tươi sáng như ánh mặt trời, tục ngữ nói: có đánh cũng không anh đáng người có khuôn mặt tươi cười mà. Hắn cũng là vì Tình Nhi cả, hy vọng Thái Hậu có thể nể mặt hắn mà bỏ qua cho Vũ Tình tội tự tiện xuất cung.

“Hoàng nhi cũng đến hả, chẳng lẽ sợ ai gia ăn thịt ái phi của người sao?”

“Sao thế được ạ? Mẫu hậu tâm địa thiện lương, ôn nhu xinh đẹp, sẽ không so đo với Tình Nhi đâu, đúng không ạ? Tình Nhi có hơi nghịch ngợm ham chơi nhưng bản tính vẫn là thiện lương, cũng không phạm lỗi gì quá lớn, mẫu hậu tạm tha cho nàng được không ạ?” Tình Nhi, trầm vì người mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy, người giả vờ ra vẻ một chút được không hả?

“Không được.” Thái Hậu cả giận nói, ừ, rồi, Tiêu phi không phạm lỗi gì lớn hả? Nhiều lắm chỉ là thiếu chút nữa làm bà mất đi hai đứa con mà thôi, cũng không có gì to tát lắm.

Hoàng đế một bên tươi cười đón lão mẹ, một bên vụng trộm kéo góc áo Vũ Tình, ý bảo nàng mau mau hành lễ đi. Tình Nhi, xin người phối hợp một chút đi có được không?

“Thái Hậu cát tường.” Hành lễ thì hành lễ, được rồi, ta phối hợp với người.

Thái Hậu mặt tối sầm, nữ tử này chẳng hiểu quy củ gì hết, thật không hiểu hai hoàng nhi yêu thích cái gì ở nàng cơ chứ? Hậu cung nữ tử xinh đẹp còn nhiều mà, làm gì phải vì một Tiêu Vũ Tình đến ngay cả giang sơn cũng không cần chứ.

“Mẫu hậu đừng tức giận, tính cách Tình Nhi là thế, nhi thần thích cũng chính là sự tự nhiên thoải mái của nàng.” Tình Nhi quả nhiên là cuồng ngạo không kềm chế được, ngay cả Thái Hậu cũng không chịu quỳ, nàng như vậy làm sao mà sinh tồn được trong hoàng cung đây?

“Thôi thôi, các người lui xuống đi.” Hoàng Thượng muốn như thế nào thì cứ thế đi, muốn yêu ai thì yêu, Tiêu Vũ Tình này bà nhất định sẽ không động đến, bà cũng không muốn khiến lịch sử tái diễn một lần nữa.

Nhìn Thái Hậu cau mày, vỗ vỗ chân, Chính Hiền không khỏi lo lắng đứng lên: “Mẫu hậu, bệnh cũ của người lại tái phát rồi.” Mẫu hậu đau chân đã nhiều năm rồi, thái y cũng bó tay vô phương, chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc.

“Thái Hậu, có phải người cứ lúc thay đổi thời tiết thì chân sẽ bị đau không?” Nhìn bộ dáng của bà hình như là bệnh phong thấp, gần đây thời tiết cũng có chút thất thường, nếu như là phong thấp thật thì tốt rồi.

“Làm sao người biết?” Không nói thì chính bà cũng không biết, bây giờ suy nghĩ một chút thì đúng là mỗi lần thời tiết thay đổi chân nàng sẽ bị đau.

“Thật thế sao, vậy thì tốt.”

Thái Hậu, hoàng đế mặt biến sắc, người ta sinh bệnh nàng lại còn nói thật tốt quá, có phải nàng muốn trừ ẻo bà chết sớm không? Có phải nàng nghĩ là nếu Thái Hậu chết đi thì sẽ không còn ai quản nàng nữa không?

“Thái Hậu, ngài đừng hiểu lầm, ta không phải có ý kia đâu, ý ta muốn nói là nếu là bệnh phong thấp thật thì sẽ chữa khỏi được thôi.” Thầy giáo nói, với trường bối phải có lễ phép, phải dùng tôn xưng, nàng tuy rằng kiêu ngạo, nhưng điểm ấy nàng vẫn học được.

“Bệnh phong thấp cái gì cơ? Ý người là người có thể chữa được?” Ngay cả Thái y cũng không chữa dứt được, nàng là một tiểu cô nương tuổi còn trẻ khẩu khí cũng lớn quá đấy.

Vũ Tình nhảy lên giường Thái Hậu giường, tóm lấy chân Thái Hậu, Thái Hậu kinh hãi: “Người định làm gì?” Chẳng lẽ nàng muốn mưu sát?

“Ta xem cho người một chút.” Vũ Tình cầm lấy chân bà, tìm đúng huyệt vị mà xoa bóp, phát hiện chân của người cổ đại thật sự là rất nhỏ, chẳng lẽ nữ nhân của Long Hiền hoàng triều cũng bó chân sao?

Thái Hậu lúc đầu có phản kháng, nhưng lại phát hiện được nàng xoa bóp thấy thư thái hơn rất nhiều, đau đớn cũng giảm bớt không ít, nheo mắt lại ngồi hưởng thụ, nha đầu kia tay nghề thật đúng là không tồi.

“Thái Hậu, có thấy thoải mái hơn không.” Vũ Tình buông chân bà ra.

“Tiêu phi, sao người lại biết chữa trị bệnh của ai gia? Tất cả thái y đều bó tay vô phương.”

“Thái Hậu, bệnh của người là bệnh phong thấp, trị bệnh phong thấp nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ, trị loại này bệnh có vẻ phiền toái, thời gian trị liệu phải dài mới được. Trước mắt ta dùng cách ngăn chặn và châm cứu thúc đẩy định hướng kết hợp các biện pháp miết, vân vê khiến cho kinh mạch Thái dương được dồi dào. Sau đó bấm các huyệt Thái Khê, Côn Lôn, điểm vào Thừa phù, Hoàn khiêu, Trật biên. Lại còn phải xoa bóp làm nóng chỗ bị đau, dùng nhiệt (giác) cho thấm vào những nơi quan trọng. Thái Hậu, chỉ xoa bóp như vậy vẫn chưa đủ, nhưng người chắc là cũng không thích uống thuốc đúng không? Vậy ta quyết định dùng thực liệu (dùng ăn uống để điều trị).”

“Như thế nào gọi là thực liệu?” Thái Hậu khiêm tốn thụ giáo, bệnh chân này làm phiền bà đã nhiều năm lắm rồi, nha đầu kia quả nhiên không giống bình thường, không phải chỉ có dung mạo xinh đẹp mà so với nữ nhân trong cung đúng là giỏi hơn nhiều.

“Ý nghĩa như tên gọi, chính là dùng thực vật để trị liệu, như vậy Thái Hậu sẽ không phải uống thuốc đắng nữa.”

“Thật sự có thể không cần uống thuốc sao?” Mỗi ngày đều uống thuốc đắng, bà thấy sợ lắm rồi.

“Có thể mà, có điều việc ăn uống phải tiết chế, ăn phải đúng giờ, đúng định lượng, đồ ăn mềm, cứng, lạnh, nóng phải phù hợp, nên ăn thức ăn thanh đạm, thứ nhất có thể duy trì sự thèm ăn tốt hơn, thứ hai là có thể duy trì năng lượng tốt hơn, tăng cường hệ miễn dịch.”

“Phức tạp vậy sao?”

“Đúng vậy, loại bệnh này phải phiền toái một chút, có điều vì sức khỏe của Thái Hậu thì phiền toái một chút có đáng là gì, Thái Hậu, để ta giúp người chuẩn bị một ít đồ ăn được không?” Vũ Tình vô cùng thân thiết kéo tay Thái Hậu.

“Hả? Người còn có thể xuống bếp sao?” Nha đầu này sao mà cái gì cũng biết, thế này có muốn tức giận với nàng cũng khó, tại sao trước kia lại không cảm thấy như vậy nhỉ?

“Hi hi.....Có gì đâu ạ, chỉ biết một chút thôi, bởi vì trước kia ông ngoại ta cũng bị bệnh này. Sau đó ta chuyên tâm đi học làm những loại thức ăn ông ngoại cần ăn, còn nghiên cứu sâu hơn nữa, cho nên Thái Hậu không cần lo lắng.” Không cần lo lắng sẽ bị ta hại chết đâu, thật ra Thái Hậu này cũng khá hiền lành.

“Tiêu phi đúng là có lòng hiếu thảo.”

“Không có gì ạ, trăm đi lấy hiếu làm đầu, là dân tộc Trung Hoa chúng ta.”

“Dân tộc Trung Hoa?” Nha đầu này không phải người Long Hiên sao? Sao lại thành cái gì mà dân tộc Trung Hoa rồi?

“A, nói sai rồi, là truyền thống tốt đẹp trăm ngàn năm qua của Long Hiên chúng ta, Hoàng Thượng của chúng ta đây chẳng phải là một người hiếu thảo hay sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Vũ Tình nói ngọt như đường.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng của chúng ta là một vị Hoàng Thượng tốt, cũng là một đứa con ngoan.” Lòng hiếu thảo của Chính Hiên đối với bà đúng là không còn lời nào để nói. Nha đầu kia thật sự là nói trúng lòng bà.

Chính Hiên đột nhiên cảm thấy mình bị phớt lảng một bên, nữ nhân đúng là thay đổi bất thường, vừa rồi còn khoái thuốc súng trần ngạt chiến trường, sao vừa mới đó đã trở thành quan hệ mẹ chồng nàng dâu hoà thuận vui vẻ, con hát mẹ khen hay rồi? Vừa rồi còn nhìn nhau không vừa mắt, bây giờ lại thân mật đến vút luôn người con, người chồng này sang một bên, các nàng có thể ở chung như vậy chẳng phải là điều mình hy vọng nhìn thấy sao? Nhưng hắn không muốn bị người ta xem như không khí đâu.

“Này hai.....” chữ “người” còn chưa kịp nói ra đã bị Thái Hậu cùng Vũ Tình ngắt lời, kỳ quái nhất là hai người lại nói y hệt nhau: “Nữ nhân nói chuyện, nam nhân đừng có xen vào.”

“Mẫu hậu.....” Chính Hiên không nói nên lời nhìn Thái Hậu, Tình Nhi nói ra câu này hắn tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái, nhưng đến Thái Hậu cũng nói như vậy thì quá kì lạ, Tình Nhi này đúng là có chút quá khùng bố. Thái Hậu mới cùng nàng hàn huyên chưa được bao nhiêu mà ngay cả cách nói chuyện của nàng cũng học được rồi, năng lực thay đổi người khác của nàng đúng là quá mạnh, bây giờ nữ tử Long Hiên đều coi nàng là tấm gương noi theo, mặc quần áo của nàng, hát bài hát của nàng.

Edit: Viochan & Firefly (đàn em của Vi đó ^^)

Thái Hậu và Vũ Tình lại quay ra nói chuyện tiếp.

“Thái Hậu, tóc người thật sự rất đẹp, dùng dầu gội đầu gì thế ạ?”

“Dầu gội đầu? Là cái gì thế? Tóc của ai gia chẳng dùng cái chất tẩy đặc biệt nào cả.”

“Oa, hoá ra là vẻ đẹp tự nhiên sao, quả là thiên sinh lệ chất (vẻ đẹp tự nhiên, bẩm sinh) không dễ bị phai nhạt.....” Nếu không phải Dung phi bị sẩy thai thì bà bây giờ cũng thành bà nội rồi, vẫn còn có thể dưỡng tốt như vậy, thật hâm mộ quá đi! Không biết sau này đến khi nàng già rồi có thể được giống Thái Hậu hay không đây.

Tán gẫu rồi lại tán gẫu, cho tới khi mặt trời xuống núi Vũ Tình mới rút cục ra về được.

“Tình Nhi, người cuối cùng cũng về, trăm còn tưởng người sẽ ở lại Phụng Từ cung luôn chứ.” Thực không hiểu nổi, tán gẫu thú vị đến thế sao?

“Người không phải là ngay cả mẫu hậu cũng ăn dấm chua đấy chứ? Chưa từng thấy người nào thích ăn dấm chua như người cả.” Vũ Tình trong lòng cười nở hoa, ngay cả với nữ nhân hắn cũng tức giận, thế nếu nàng mà có chút tình cảm với người khác thì chẳng lẽ hắn sẽ giết người sao?

“Ghen? Sao trẫm lại có thể ăn dấm chua của chính mẫu hậu mình chứ?” Loại chuyện tranh giành tình cảm này chỉ có nữ nhân mới làm, hán đường đường là một đấng nam nhi sao có thể nhỏ nhen như vậy được.

“Thật sự không có hả? Vậy ngươi đang tức cái gì thế?” Còn không chịu thừa nhận, đúng là đồ sĩ diện.

“Trẫm đang tức.....tức ngươi lãng phí nhiều thời gian của trẫm như vậy, đi mau, đưa ngươi đi gặp ân nhân cứu mạng của ngươi.”

“Hoàng Anh đến đây sao?” Thật tốt quá, lần trước vội vàng chỉ kịp nói có mỗi mấy câu.

“Đi thì ngươi khác biết.” Chính Hiên kéo Vũ Tình đến trước ngự thư phòng, Ngụy Tử Tề sớm đã chờ trong đó.

Vũ Tình chỉ vào Ngụy Tử Tề khó hiểu:“Hắn..... Là ai?” Hoàng Anh từ khi nào lại biến thành nam thế này, chẳng lẽ cổ đại cũng có phẫu thuật chuyển đổi giới tính sao? Oa, Hoàng Anh kia đúng là rất có bản lĩnh.

“Hắn chính là ân nhân cứu mạng của ngươi, Ngụy Tử Tề.” Hoàng đế giải thích.

“Ân nhân cứu mạng của ta không phải Hoàng Anh sao? Sao lại biến thành Ngụy Tử Tề?” Ngụy Tử Tề, họ Ngụy, không trùng hợp như vậy chứ? Nếu đúng vậy thật, ta là người chủ mưu lập kế hoạch bắt phụ thân hắn, thế thì hắn chẳng phải là cứu kẻ thù của chính mình hay sao.

“Đúng là Ngụy Tử Tề đưa trẫm đi tìm Hoàng Anh, nếu không có hắn ngươi cũng không chống đỡ nổi đến khi Hoàng Anh tới.” Hắn cứu mạng Tình Nhi chẳng khác nào cứu mạng trẫm, nhất định phải trọng thưởng hắn.

“Ồ, Ngụy Tử Tề, cảm ơn ngươi nha, để báo đáp ơn cứu mạng của ngươi, về sau nếu ngươi có chuyện gì phiền toái, cứ tới tìm ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi, vượt lửa qua sông, quyết không chối từ!” Ôn cứu mạng to bằng trời, hắn lại còn là một người cứu đến hai cái mạng.

“Nương nương nói quá lời rồi.” Ngụy Tử Tề ôm quyền nói.

“Không, Tiêu phi nói rất đúng, Ngụy Tử Tề, ngươi muốn cái gì, trẫm đều có thể đáp ứng ngươi.” Vừa dứt lời, hoàng đế lại bắt đầu hối hận, có một việc mà hắn không thể nào đáp ứng!

Quả nhiên Ngụy Tử Tề đột nhiên quỳ xuống:“Chỉ xin Hoàng Thượng tha mạng cho cha ta.” Ngay từ đầu, hắn đã nghĩ phải cứu Tiêu phi cứu Hoàng Thượng, nếu ông trời cho hắn cơ hội này, hắn nhất định phải cứu phụ thân.

“Cha ngươi thật sự là Ngụy Trọng Hiên sao?” Chuyện trùng hợp trong thiên hạ thật đúng là nhiều mà, Ngụy Trọng Hiên phạm trọng tội như vậy, bất luận là luật pháp ở đâu thì cũng đều phải bị chém đầu.

Ngụy Tử Tề bất đắc dĩ gật gật đầu, phụ thân hắn thật sự đã sai, cho dù Hoàng Thượng không chịu tha cho thì hắn cũng không thể nói gì hơn, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Hoàng đế lâm vào trầm tư, thông thả bước đến bàn, rốt cuộc là tha hay không tha mới tốt đây? Theo lý thuyết, trẫm là thiên tử, mỗi lời nói đều là thánh chỉ, hướng chi Ngụy Tử Tề cứu Tình Nhi, thỉnh cầu của hắn trẫm sao có thể không đáp ứng? Nhưng theo luật pháp, Ngụy Trọng Hiên thật sự không thể dung tha.

Đang lúc trầm tư, hoàng hậu bước vào, nàng mặc quần áo trắng, trên đầu không mang trang sức gì, một đầu tóc đen thả xuống bên hông, nàng như vậy nhìn có điểm thoát tục, Vũ Tình đột nhiên phát hiện, hoá ra hoàng hậu cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc, trước kia chính là bị sự nghiêm túc và khuôn mặt nghiêm khắc ngàn năm không đổi che mất vẻ đẹp tự nhiên của nàng, cung nữ sau lưng nàng đang cầm quần áo và chiếc vòng nguyệt quế đại biểu cho quyền uy cao nhất của hoàng hậu.

“Hoàng hậu, ngươi đây là.....” Chính Hiên không bao giờ quên khi Ngụy Trọng Hiên bức cung, hoàng hậu đã hành động như thế nào. Đối với hoàng hậu, hắn chỉ đành áy náy không thôi.

“Nô tì là con gái của tội thần, thật không dám đảm đương trọng trách hoàng hậu, khó có thể làm một mẫu nghi thiên hạ, xin Hoàng Thượng lập một người khác tâu đức vẹn toàn lên thay, nô tì nguyện ý lui về một bên, tự nguyện vào lãnh cung.” Hoàng hậu chậm rãi quỳ lạy.

“Hoàng hậu việc gì phải như thế?” Chính Hiên cúi người đỡ nàng dậy, hấn chưa từng có ý định trách tội hoàng hậu, đối với hoàng hậu hấn ngoại trừ áy náy thì không còn gì khác, hoàng hậu là một nữ nhân tốt, chỉ tiếc nàng đã đầu thai vào nhầm nhà, làm nữ nhi của Ngụy Trọng Hiên.

Hoàng hậu không chịu đứng lên: “Nô tì chỉ có một chuyện cầu xin Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng hãy thả cha ta, nô tì xin ngài, cha ta dù có ngàn sai vạn sai, nhưng niệm tình hấn có công phụng dưỡng hai đại quân chủ, đối với Long Hiên không có công lao cũng có khổ lao. Chỉ xin Hoàng Thượng tha cho hấn một mạng, nô tì nguyện ý chết thay phụ thân....”

Chính Hiên đứng lên, Ngụy Trọng Hiên là loạn thần tặc tử, nhưng Chính Hiên cũng không biết đối với nhà họ Ngụy, rốt cuộc phải lấy pháp hay là lấy tình làm trọng đây?

Ngụy Trọng Hiên tuy xấu xa nhưng hấn lại sinh được hai người con thật hiếu thảo! Vũ Tình không khỏi động lòng: “Tiểu Hiên Tử, người tha cho Ngụy Trọng Hiên đi, hấn cũng đã già rồi, cây đổ bầy khỉ tan, hấn bây giờ đã không còn uy hiếp được người nữa, chỉ cần ra lệnh cho hấn vĩnh không được quay về triều đình là được rồi.”

Chính Hiên suy nghĩ một chút, lời Tình Nhi cũng có lý, “Được rồi, tạm tha hấn một mạng, nhưng lưu đầy biên cương, trọn đời không thể quay trở lại kinh thành.” Dù sao cũng nhất định phải trừng phạt Ngụy Trọng Hiên, nếu không thì sao có thể siết chặt kỉ cương triều đình?

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Chị em Ngụy gia đồng thanh nói. Hoàng Thượng có thể tha cho phụ thân một mạng đúng là khó được, bọn họ không dám hy vọng xa vời gì thêm nữa.

Hoàng đế đang muốn sai người truyền ý chỉ, không ngờ Lý công công lại tiến vào, hấn nhìn Ngụy hoàng hậu cùng Ngụy Tử Tề một cái rồi nói: “Hoàng Thượng, bộ hình báo lại, Ngụy Trọng Hiên ở trong lao đã sợ tội tự sát rồi.”

“Cha.....” Chị em Ngụy gia lên tiếng khóc lớn, như sét đánh ngang tai vào trái tim hai người, bọn họ thật vất vả mới cầu xin được một con đường sống, tại sao phụ thân lại không chờ thêm được một chút nữa thôi?

“Thôi thôi, thi thể Ngụy Trọng Hiên hãy giao cho người nhà của hấn đi.” Chính Hiên cũng không ngờ Ngụy Trọng Hiên lại tự sát, Cẩn Hiên nói, Ngụy Tử Tề là một nhân tài, hưởng hồ tội này không liên quan đến người nhà, hấn khác với phụ thân, là một người trung quân ái quốc, “Ngụy Tử Tề nghe phong.....”

50. Chương 49 _phần 02

Ngụy Tử Tề ngắt lời: “Hoàng Thượng, thảo dân đã đáp ứng với Vương gia là sẽ theo hấn ra ngoài biên cương rồi.” Chiến đấu giết địch, bảo vệ quốc gia mới là chuyện nam nhi phải làm.

“Rất tốt, vậy trăm phong người làm thượng tướng quân, theo Cẩn vương ra trận giết địch.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Ngụy Tử Tề không có chút gì là vui vẻ, hấn còn đang đau buồn vì cái chết của phụ thân.

“Về phần hoàng hậu.....” Ngôi vị hoàng hậu nàng không thể làm được nữa, hấn cũng chưa từng nghĩ sẽ thật sự để nàng làm hoàng hậu, nhưng bất ngờ nàng phải vào lãnh cung hình như hơi quá đáng, chỉ bằng hạ nàng xuống làm phi tử vậy.

Chính Hiên đang muốn tuyên đọc ý chỉ thì Lý công công tiến vào: “Hoàng Thượng, Thành quý nhân cầu kiến.”

“Tuyên.” Thành quý nhân sao lại cầu kiến vào lúc này, có chuyện gì sao?

Thành quý nhân phong tình vạn chủng đi vào, nở một nụ cười mê hoặc: “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

“Thành quý nhân đứng lên đi, Thành quý nhân cầu kiến trăm là có chuyện gì vậy?” Hoàng đế lãnh đạm nói, hấn đã đáp ứng với Vũ Tình tuyệt đối không có một nữ nhân nào khác ngoài nàng, nếu để Vũ Tình ăn dấm chua thì hấn chịu không nổi mất.

“Nô tì tới là để tố giác chân tướng chuyện Dung phi sẩy thai ngày đó.” Thành quý nhân vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía hoàng hậu, hoàng hậu lúc này lại vẻ mặt lạnh nhạt.

Chân tướng chuyện Dung phi sẩy thai? Thành quý nhân biết được chân tướng gì? Là chuyện ai là người làm ta phải chịu tiếng xấu thay cho người khác sao? Rốt cuộc thì đó là ai? Nếu như bị ta biết, ta nhất định nghiền xương nạng thành tro.

“Chân tướng? Chân tướng gì?” Hoàng đế lúc này không hiểu sao lại có vẻ có chút lo lắng.

“Người khiến Dung phi sẩy thai không phải Tiêu Quý phi, mà là..... Mà là người còn cao hơn cả Tiêu Quý phi, hoàng hậu nương nương.”

“Bản cung?” Tất cả mọi người nhìn về phía nạng, hoàng hậu có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, chính là hoàng hậu nương nương, việc này còn có một nhân chứng có thể chứng minh lời nói của nô tì là thật. Vương Thái y!”

Wương Thái y đi vào, vừa đi còn vừa ngã lên ngã xuống, cứ như một đứa trẻ vừa mới học cách đi, Vương Thái y này, Vũ Tình đã từng gặp một lần, chính là người đã đưa thuốc sẩy thai cho người hại Dung quý phi.

“Wương Thái y, ngày ấy không người đã nói với trẫm, Dung phi dễ non là vì bị vật nặng đánh trúng sao?” Còn khiến hần phải đánh Vũ Tình một cái, đáng giận, không ngờ lại dám lừa hần.

Wương Thái y liều mạng dập đầu:“Hoàng Thượng tha lỗi, nô tài là bị hoàng hậu nương nương uy hiếp nên mới nói ra những lời trái lương tâm, thật ra Dung phi nương nương là bị người ta hạ thuốc sẩy thai, mà thuốc sẩy thai kia đúng là do hoàng hậu nương nương lấy từ nô tài vài ngày trước đó, còn nói nạng muốn đem được hạ trong rượu, làm cho Dung phi không sinh được đứa con ra, còn có thể giả họa cho Tiêu phi nương nương, nhất cử lưỡng tiện, địa vị hoàng hậu của nạng có thể vững vàng mà ngồi.”

Ngụy Tử Tề giận dữ nói:“Người nói cái gì hử, tỷ tỷ ta ngay cả mấy con vật nhỏ cũng không dám giết chết, nạng sao có thể mưu hại hoàng tử, hãm hại Tiêu phi?” Hần không tin, tỷ tỷ không phải là người như thế.

“Những lời của nô tài đều là thật, xin Hoàng Thượng minh giám.” Vương Thái y kiên trì biện minh.

“Hoàng hậu, người có gì để giải thích?” Hoàng thượng nghe rõ chân tướng, cũng không tức giận, thập phần bình tĩnh mà hỏi hoàng hậu.

“Hoàng thượng nói thế nào thì chính là như vậy.” Dù sao tội của nạng đã nhiều lắm rồi, thêm một tội này cũng có gì phải để ý, nếu nạng chết có thể khiến cho sự việc của Dung phi kết thúc êm đẹp, giúp hậu cung từ nay về sau yên bình, nạng chết cũng coi như có ý nghĩa.

“Tỷ tỷ...” Cho dù hoàng hậu chính miệng thừa nhận, Ngụy Tử Tề cũng không tin tỷ tỷ của hần sẽ làm như vậy, tỷ tỷ tuy có điểm cổ hủ, nhưng nạng chưa bao giờ có tâm địa hại người khác.

“Nếu hoàng hậu đã thừa nhận, thì... Cứ như vậy đi, tước bỏ ngôi vị hoàng hậu của Ngụy Doanh Hoàn, tống vào lãnh cung, vĩnh viễn không được ra khỏi lãnh cung nửa bước.” Chính Hiên nói xong, xoay người bước đi.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Hai người đều bình tĩnh quá mức như vậy? Bọn họ dường như đang muốn bảo vệ một người nào đó? Trước kia Vũ Tình hoài nghi là do hoàng hậu gây nên, nhưng vẫn còn nghi ngờ, ai lại hạ độc trong yến hội của chính mình? Nay xem ra, là do người khác làm, nhưng Chính Hiên tại sao lại bao che cho người đó?

“Khoan đã, hoàng hậu, thật sự là người làm sao?” Vũ Tình nhất định phải hỏi cho rõ ràng, người tốt không nên có kết cục như vậy, người xấu cũng không thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

“Tiêu phi, người bản tính thiện lương, nhưng ở hậu cung này, lúc nào cũng phải đề phòng. Người thân thiết nhất cũng có thể là người làm tổn thương người sâu sắc nhất, nhớ kỹ, không được tin tưởng bất cứ kẻ nào, cho dù nạng ngoài mặt đối với người có tốt đến bao nhiêu đi nữa thì cũng không có gì bảo đảm rằng nạng sẽ không đâm cho người một dao từ sau lưng.”

“Ta chỉ muốn biết có phải người làm hay không?”

“Có phải hay không thì sao chứ? Như thế này không phải đã tốt rồi sao? Để cho hết thủy tan thành mây khói đi.” Không có thân phận hoàng hậu này ràng buộc, nàng dường như lại hiểu sâu sắc thêm về nhân một tầng, cái gì vinh hoa, cái gì phú quý, cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

“Sao có thể cứ quên đi như vậy?” Nàng khác nàng ấy, nàng tuyệt đối là một người có thù tất báo, người khác kính nàng một thước, nàng kính người khác một trượng, nhưng nếu người khác đâm nàng một đao, nàng sẽ trả lại mười đao.

“Hoàng quý phi, nhớ kỹ lời ta nói, nô tì cáo lui!” Hoàng hậu chậm rãi lui ra.

Hoàng Thượng xoay người lại, nhìn theo nàng đi ra ngoài.

Không, không phải như vậy, nếu thật sự là hoàng hậu làm, Tiểu Hiên Tử sẽ không có biểu tình thế này, thái độ như vậy, hẳn rốt cục đang bảo vệ ai? Người đó so với ta còn quan trọng hơn sao? Tình nguyện để cho hoàng hậu thừa nhận tội danh này chứ quyết không nói ra. Chính Hiên ơ là Chính Hiên, người đó rốt cục là ai? Là nàng ta sao?

~*~ Hết chương 49 ~*~

51. Chương 50

Ngạo khí hoàng phi [chương 50] Edit: Springivy94 Beta: Viochan

“Dạ.” Muốn ta chăm sóc nàng? Người không hề liếc mắt nhìn ta lấy một cái, câu nói đầu tiên và duy nhất với ta lại là bảo ta chăm sóc nàng, nàng cần ta chăm sóc sao? Nàng có được sự sủng ái độc nhất vô nhị, ngay đến cả Thái Hậu cũng thập phần yêu thương nàng, hậu cung này đến ông trời còn dưới nàng, không chấp nhận có chỗ cho bất cứ người nào khác, chỉ là ta và nàng đều là quý phi mà ở trong lòng các người vẫn có sự chênh lệch. Người còn muốn ta chăm sóc cho nàng, đúng là nực cười, Hoàng Thượng, người không biết người nói những lời này với ta tàn nhẫn đến thế nào đâu.

Chẳng ai lại đi nghĩ thế cả, người ta không phải trẻ con, sao phải cần người khác chăm sóc chứ? Hướng hồ nàng cũng không thích Mộng phi, chưa nói đến việc chuyện kia có liên quan đến nàng hay không, chỉ là người tình địch này nàng không thể nào coi như chị em tốt được, hoàng hậu nói rất đúng: Người thân thiết nhất thường thường là người làm người tổn thương sâu sắc nhất, có yêu, mới có tổn thương, mới có thể đau thấu tâm can, không có yêu, là có thể có được ý chí sắt đá, sẽ không bao giờ bị tổn thương.

“Tiêu phi, mấy ngày nay người đi đâu vậy? Chúng tỷ muội đều rất nhớ người đó.”

“Thật sao?” Các nàng có mà ước gì ta không trở lại thì có, ta cứ cố tình không cho các người toại nguyện đấy.

“Mấy ngày nay, Hoàng Thượng cũng rất nhớ người, Hoàng Thượng mỗi ngày đều nói với nô tì, hẳn nhất định phải đón người về, Tiêu phi, Hoàng Thượng đối xử với người thật tốt, người không biết là ở trong cung có bao nhiêu người hâm mộ người đâu.”

Hâm mộ? Chỉ sợ càng nhiều là ghen tị, là nghĩ cách làm sao để hại ta thì có? Đợi đã, nàng vừa rồi nói cái gì cơ, “Ý của người là, Hoàng Thượng mỗi ngày đều ở chỗ người?” Tiểu Hiên Tử chết tiệt, người đã đồng ý với ta ta cái gì hả.

“Đúng vậy.” Mộng phi cười đến nhu tình mật ý, y hệt một nữ nhân đang chìm đắm trong tình yêu, đột nhiên nụ cười trên môi nàng biến mất: “Có điều, nay Tiêu phi đã trở về, Hoàng Thượng đương nhiên là phải về bên cạnh Tiêu phi, nô tì biết, trong lòng Hoàng Thượng, Tiêu phi là quan trọng nhất, không ai có thể thay thế được vị trí của người, Tiêu phi cứ yên tâm đi.”

“Ta cái gì cũng không yên tâm nổi.” Hừ, thiếu chút nữa bị người lừa, muốn ly gián ta và Tiểu Hiên Tử đâu có dễ dàng như vậy? Ta chẳng có lý do gì mà tin người chứ không tin hân, trò xiếc này ta chơi từ hồi tiểu học, tính ra ta là tiền bối của người đấy.

Mộng phi biến sắc: “Tiêu phi, chúng ta có phải là có chuyện gì hiểu lầm nhau không? Người.....”

“Không, chẳng có hiểu lầm gì cả! Người vẫn cứ là người, là một Mộng phi hiểu lý lẽ, xử sự đúng mực, dịu dàng sẵn sàng, lương thiện hiểu lòng người, ta cũng vẫn cứ là ta, vừa ngoan độc lại tà ác, còn có thể hại con của người ta cơ mà!” Vũ Tình cười đến chân thật sáng rỡ, lại làm cho người ta không rét mà run.

Mộng phi không kích động thất thố như Vũ Tình tưởng tượng, vẫn tươi cười như cũ, giống như lần đầu hai người gặp mặt, không khỏi làm Vũ Tình hoài nghi mình có phải đang hiểu lầm nàng hay không, người kia nhờ đâu không phải nàng thì sao?

“Bản cung không hiểu ý của Tiêu phi.”

“Ta không có ý gì khác, Mộng phi đa nghi rồi.” Nhưng mặc kệ là phải hay không phải, tóm lại hại nhân chi tâm không thể có, phòng nhân chi tâm không thể vô. (Ivy: tâm địa hại người không thể có nhưng cảnh giác, đề phòng người khác cũng không thể thiếu)

Xa xa một thân ảnh màu lam đang đi về phía bên này, người đó càng nhìn càng giống Lam Nhi, chẳng lẽ Lam Nhi đã quay lại rồi? Vũ Tình hưng phấn đứng lên, đi về phía bóng người kia, nàng đã lâu không gặp Lam Nhi rồi, nghĩ lại, trong khoảng thời gian Lam Nhi về quê thăm mẹ thật sự đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, nàng đang có một đồng tâm sự muốn tìm một người để kể ra hết đây.

Đúng là Lam Nhi rồi, Vũ Tình nhìn rõ người đi tới, lập tức lao đến, ôm nàng một cái nồng nhiệt, nhưng Lam Nhi hình như rất lạnh nhạt, Vũ Tình cảm nhận được nàng đang khóc nức nở, nhưng không phải là lâu lắm không gặp, cảm động vui mừng quá mà khóc. Vũ Tình nghi hoặc buông ra nàng, lại phát hiện mắt Lam Nhi sưng đỏ, xem ra đã khóc rất lâu rồi.

“Lam Nhi, người làm sao vậy?” Ai bắt nạt Lam Nhi nhà nàng, nàng nhất định phải bắt hân trả giá đắt.

Vũ Tình vừa hỏi, nước mắt Lam Nhi cứ như nước sông vỡ đê, liên miên không dứt, khóc nói: “Tiểu thư..... Tiểu thư, mẹ..... mẹ ta đã chết.....”

Vũ Tình sợ hãi nói: “Sao lại thế được? Được rồi, Lam Nhi, người đừng khóc nữa, người khóc ta đau lòng lắm, đừng khóc nữa, được không? Nói cho ta biết, mẹ người..... mẹ người sao bà lại chết?” Nếu là bị kẻ gian làm hại, nàng nhất định báo thù giúp bà.

“Mẹ ta..... Bà bị bệnh mà chết. Trước kia ta không biết hoá ra bệnh của bà lại nghiêm trọng như vậy, mỗi lần ta về thăm, bà cũng không nói cho ta biết, còn cố ra vẻ mạnh mẽ, nói bệnh của bà sắp khỏi rồi, nhưng..... nhưng lần này ta về, mới biết hoá ra bà đã sắp không chịu được nữa..... Trước kia ta cho rằng mình không có cha, mỗi lần nhìn thấy nhà người khác có cha yêu thương, ta liền hỏi mẹ: Tại sao ta không có cha, nhưng..... Mỗi một lần nhắc tới cha ta, bà đều khóc. Trước khi lâm chung..... rất cực mẹ cũng nói cho ta biết thân thể, hoá ra..... hoá ra ta có cha, không ngờ cha ta lại chính là.....”

“Tiêu phi.” Mộng phi đi tới, ngắt lời Lam Nhi, “Nàng chính là tỷ nữ Lam Nhi của người sao?”

“Tham kiến Mộng phi.” Lam Nhi nhìn chằm chằm Mộng phi, ánh mắt phức tạp làm cho người ta nhìn mà không hiểu, lần đầu tiên cảm thấy Lam Nhi không hề là một tờ giấy trắng thuần khiết không tỳ vết, nàng trước kia, mặc dù được Vũ Tình dạy dỗ không được nhất gan như vậy, nhưng tư tưởng về tôn ti khác nhau đã sớm ảnh hưởng sâu sắc, nàng tuyệt đối sẽ không dám nhìn Mộng phi như vậy.

“Lam Nhi không cần đa lễ.” Mộng phi nâng nàng dậy, nhẹ nhàng vỗ lên tay nàng, lại nói: “Các người lâu rồi không gặp, tất nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, bản cung không quấy rầy hai vị tâm sự nữa.”

Sao nàng lại biết ta và Lam Nhi đã lâu không gặp, chẳng lẽ vẫn luôn phái người theo dõi sao? Vũ Tình nhìn thân ảnh khuất dần của Mộng phi, càng ngày càng cảm thấy này nữ nhân có điểm kì lạ, không thể coi thường.

“Lam Nhi, nàng vừa rồi có làm gì người không, thân thể người có chỗ nào không thoải mái không?” Nàng không quên rằng có người am hiểu dùng độc hại người.

“Không có ạ, Mộng..... Mộng phi sao lại làm gì ta được? Mộng phi nương nương không phải là người tốt sao?” Lam Nhi nhìn về phía con đường Mộng phi đi, ánh mắt làm cho người ta đoán không ra, trước kia ở trước mặt Vũ Tình, Lam Nhi giống như một tờ giấy trắng, tâm tư của nàng, suy nghĩ của nàng, Vũ Tình đều hiểu rõ, nhưng bây giờ nàng bắt đầu không hiểu nổi rồi, chẳng lẽ mọi người trên toàn thế giới thay đổi, Lam Nhi cũng thay đổi sao? Không, Lam Nhi trưởng thành rồi, mỗi người đều phải lớn lên, Lam Nhi cũng không còn là tiểu cô nương đơn thuần kia nữa, nói không chừng lần này xuất cung, nàng đã tìm được hoàng tử bạch mã trong lòng, mà có khi là vì mẹ nàng chết, nàng nhất thời không thích ứng được.

“Lam Nhi, người vừa rồi nói cha người cái gì cơ?”

Lam Nhi lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng: “Cha ta? Cha ta..... Ta không biết.”

Vũ Tình nghi hoặc nhìn nàng.....

52. Chương 51

Ngạo khí hoàng phi [chương 51] Edit: Springivy94 Beta: Viochan

Rốt cục cũng đến ngày sinh của hoàng đế, trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, vui sướng, sinh cơ dào dạt, cung điện huy hoàng tráng lệ càng thể hiện sự tôn quý và xa hoa của đế vương. Tuy rằng hoàng đế đã cố gắng làm ở mức thấp nhất, không muốn hao tài tốn của, nhưng hạng người a dua nịnh hót chiếm phần đông, người như thế muốn ngăn cũng ngăn không được. Bọn họ nghĩ người không hài lòng, tiện đà càng làm trầm trọng thêm, cho dù hoàng đế không muốn long trọng quá mức nhưng một góc ngày sinh của hoàng đế cũng đã hơn rất nhiều rất nhiều so với dân chúng bình thường, một chút cơm cũng là thứ mà dân chúng khổ khổ sở sở kiếm cả đời cũng không có được.

Nay hoàng hậu đã phế, hậu cung vô chủ, người có thể cùng an toạ bên cạnh hoàng đế chỉ có hai vị quý phi, Thái Hậu không thích náo nhiệt, lui ở một bên, trọng điểm đều đặt vào gia yến (bữa tiệc) buổi tối. Vũ Tình ngồi trên đại điện, nghe bách quan và các sứ thần ngoại quốc triều bái, nghe đến lỗ tai hoá kén.

Tiểu Hiên Tử đáng chết lừa ta đến đây, căn bản không chỉ là không thú vị, mà là nhàm chán muốn chết! Vũ Tình thập phần bất nhã..., không ngờ vừa động một chút đã bị hoàng đế nhìn thấy hết.

Thật đúng là làm khó nàng, bắt một người như nàng ngồi lâu như vậy, nếu là trước kia, nàng đã sớm bay hương nào không biết rồi, nói không chừng còn quấy rối một phen ấy chứ. Nàng thật sự đang bắt đầu thay đổi vì hắn, bắt đầu để ý hắn, nghĩ đến đây, Chính Hiên không khỏi nở một nụ cười. Triều thần nhìn thấy hoàng đế tươi cười, trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều, tâm tình Hoàng Thượng rất tốt!

Ban đầu là đại điện to lớn yên lặng trang nghiêm, mọi người vốn chỉ tươi cười theo lễ nghi, đến lúc này mới cười một cách thật sự, không ngờ, uy lực của Vũ Tình lại lớn như vậy.

Một đám người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đi vào, bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực, thật kiêu ngạo, bộ dáng cả vú lấp miệng em.

Các vị phi tử đều rất ngạc nhiên nhìn bọn họ, người có hình dáng như vậy trước đây họ chưa từng gặp. Ừ, biểu tình của Mộng phi hình như có chút kì quái! Một nữ nhi ngoan ngoãn nũng nịu như nàng nhất định là bị dọa rồi.

“Ta là sứ giả của Hàn Hạo quốc, hôm nay thay mặt chủ của ta đến chúc thọ hoàng thượng, chúc Hoàng thượng thọ cùng trời đất, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Tuy rằng có sự thần phục trong lời nói nhưng ngữ khí lại không giống thế chút nào. Hàn Hạo quốc này liên tiếp phạm vào biên giới của Long Hiên, khơi mào chiến loạn, bị Long Hiên đánh tới thủ đô, mới cúi đầu xưng thần, nhưng trong lòng người Hàn Hạo quốc vẫn không phục Long Hiên, muốn mượn lần chúc thọ này làm giảm uy phong của Long Hiên.

“Bình thân.” Người tới là khách, hôm nay tâm tình tốt, không đáng để so đo.

Là ai đang nói chuyện kiêu ngạo như vậy? Vũ Tình đang chớp mắt đột nhiên mở mắt ra, xem ra lần chúc thọ này sẽ không nhàm chán cho lắm, nàng thích nhất là khiêu chiến.

“...”[Hoàng Thượng, đại vương lệnh cho ta mang lễ vật đến](Vi: chỗ ... là mấy cái phiên âm tiếng anh của họ, viết liền tù tì chả dịch nổi nên quyết định viết ...)

Trong triều đình không ai hiểu sứ giả đang nói cái gì. Mọi người đều ngơ ngác xem ta, ta xem người, khe khẽ nói nhỏ.

Vũ Tình đột nhiên thần thái sáng láng đứng lên, người Hàn Hạo quốc rõ ràng đang nói tiếng anh, bọn họ nghĩ rằng Long Hiên không ai biết ngôn ngữ của bọn họ, muốn làm cho Long Hiên mất mặt, đáng tiếc, bọn họ tính sai rồi!

Sứ giả nghĩ rằng gian kế sắp thực hiện được, nói: “...”[Mong Hoàng Thượng vui lòng nhận cho, nếu Hoàng Thượng không nhận thì chính là khinh thường Hàn Hạo quốc ta, Hàn Hạo quốc chúng ta tuy là một nước nhỏ, không bằng Long Hiên rộng lớn mệnh mông, nhưng cũng không dễ để cho người khác khinh thường.]

Hoá ra là như vậy, Hàn Hạo quốc căn bản là ý tại ngôn ngoại, rõ ràng tiếng trung không nói, lại đi nói tiếng anh, gây ra sự bất hoà giữa Hàn Hạo và Long Hiên. Người Long Hiên tất nhiên không hiểu được ngôn ngữ của bọn họ. Bọn họ muốn khơi mào chiến tranh, lại sợ xuất binh vô cơ nên mới nghĩ ra cách này.

Chính Hiên ngoài mặt trấn định tự nhiên, trong lòng đã có chút lo lắng, lời của sứ giả Hàn Hạo quốc nhất định không phải là lời lẽ hay ho gì, phải chăng là cố tình khiến cho hắn không hiểu ý sứ giả? Nếu khiêu chiến, Long Hiên hắn sẽ không sợ, nhưng một khi tứ bề có dấu hiệu bất ổn, người chịu khổ nhiều nhất vẫn là dân chúng, nếu có thể thì tốt nhất là không khơi mào, không vì vậy thì lúc trước hắn đã tiêu diệt Hàn Hạo quốc rồi.

“...”[Sứ giả không nên tức giận, lễ vật quý trọng tất nhiên không giống với người thường, chúng ta đâu dám không nhận? Xin mời mang ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.]

Muốn khi dễ Tiểu Hiên Từ nhà ta phải hỏi qua ta đã nhé, khi còn đi học, tiếng anh của ta là tốt nhất trong khoa, ở nước Mĩ cũng đã nhiều năm, điểm nhỏ nhặt ấy có thể làm khó ta sao?

Lời Vũ Tình vừa nói ra làm sợ hãi không ít người, toàn bộ ánh mắt tập trung vào nàng! Nàng cũng không phải chưa từng gặp tình huống này, hoàn toàn không sợ hãi, mà lại toát ra khí thế của mẫu nghi thiên hạ.

Trái tim của Hoàng đế đã sớm được Vũ Tình huấn luyện trở nên mạnh mẽ, Vũ Tình làm những việc đáng kinh ngạc hoàng đế lại không có vẻ đặc biệt ngạc nhiên, hắn đã sớm đoán được nhưng cũng đành bó tay, biết ngay là Tình Nhi của hắn sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ yến hội kết thúc đâu mà. Nhưng mọi người bên dưới cực kì giật mình, Tiêu Tề Uyên lại có vẻ mặt thâm trầm.

Các vị phi tử ai cũng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sắp toé lửa đến nơi, tại sao cứ luôn là nàng, nàng lúc nào cũng có thể dễ dàng thu hút ánh mắt mọi người? Cho dù nàng đang ngủ thì ánh mắt của Hoàng thượng cũng không rời đi chỗ khác.

Vũ Tình hình như đã nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két đâu đây.

Sứ giả hơi kinh ngạc rồi lập tức khôi phục vẻ bình thường, sai người mang lễ vật đến, kế hoạch của hắn không thể để cho một phi tử nhỏ nhỏ này phá hỏng được.

“...”

“Tình Nhi, hắn đang nói cái gì thế?” Hoàng đế hơi nghiêng người, dựa vào Vũ Tình.

Hành động vừa rồi của hoàng đế đúng là bất công, nhóm phi tử nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía Mộng phi, nhưng Mộng phi không có phản ứng, ánh mắt lơ đãng, có chút bất an.

“Hắn nói đây là thánh vật của quốc gia hắn — đàn dương cầm. Vì tình hữu hảo giữa hai nước, đặc biệt dâng tặng Thiên triều.” Ngay cả đàn dương cầm cũng mang ra, Hàn Hạo quốc đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, đã lâu không chơi đàn dương cầm, tay nàng có hơi cứng rồi đây.

Chính Hiên hào sảng cười: “Ha ha, trăm đa tạ quốc quân của quý quốc.”

“Vâng. Nhưng đàn dương cầm cũng là thánh vật của quốc gia ta, tất nhiên không thể tùy ý đem tặng cho người khác, không dối gạt Hoàng thượng, kỳ thật thần dân nước ta không ai biết chơi loại đàn này, chỉ có công chúa biết, nhưng không may, công chúa mấy tháng trước đã qua đời vì bệnh, nguyện vọng của công chúa chính là tìm một người biết chơi đàn này. Đại vương sau tang lễ của công chúa rất buồn, muốn hoàn thành tâm nguyện đó. Thiên triều đất rộng của nhiều, nhân tài đông đúc, nhất định sẽ có người biết chơi đàn, hy vọng Hoàng Thượng có thể giúp đại vương hoàn thành tâm nguyện của công chúa, đại vương còn nói, nếu Hoàng Thượng có thể tìm được người này, Hàn Hạo quốc nhất định mang ơn, lưỡng quốc trăm năm hữu hảo.” Sứ giả biết dùng tiếng anh vô dụng, lập tức thay đổi sách lược.

Nói nhiều làm gì cho vô nghĩa, mục đích vốn chính là: Nếu Hoàng Thượng không thể giúp chúng tìm được người kia, bọn họ sẽ theo đó mà phát động chiến tranh. Quả thực là buồn cười, nguyện vọng của công chúa nhà bọn họ liên quan gì đến Hoàng Thượng, làm thế này cứ như là Hoàng Thượng đã nợ gì nài ta vậy.

“Chuyện này...” Thế này đúng là làm khó hấn, ngay cả hấn cũng không biết đàn dương cầm là vật gì chứ đừng nói đến chơi, con dân Long Hiên sao có thể biết? Hàn Hạo quốc rõ ràng là muốn làm hấn khó xử, muốn đánh nhau thì đánh đi, chẳng lẽ Âu Dương Chính Hiên hấn lại sợ thất bại.

Sứ giả từng bước ép người: “Hoàng Thượng không muốn sao? Phải chăng khinh thường Hàn Hạo quốc chúng ta là nước nhỏ?”

Thành quý nhân tính nóng nảy, có gì nói nấy, lại không cam tâm vị trí nổi bật bị Vũ Tình cướp đi, nói: “To gan, Hoàng Thượng đường đường là vua một nước, tại sao phải giúp các người tìm một người chơi đàn? Hàn Hạo quốc các người dù sao cũng chỉ là một nước nhỏ, dám làm càn trên đất Long Hiên, chẳng lẽ không sợ Hoàng Thượng tiêu diệt quốc gia các người sao?” Thành quý nhân nghĩ Hoàng Thượng sẽ ban thưởng cho nàng, không ngờ mặt Hoàng Thượng càng ngày càng tối sầm lại, tức giận ngút trời.

Vũ Tình nhìn Thành quý nhân lắc đầu, kẻ ngu ngốc này, tự cho mình thông minh, nàng nghĩ nàng đang giúp Long Hiên sao? Nàng còn tưởng rằng đây là thời điểm nàng ở trong cung cậy mạnh sao? Đây chính là quốc gia đại sự, một chút bất đồng có thể gây nên sóng to gió lớn, đến lúc đó máu chảy thành sông, nàng có thể đảm đương nổi sao? Hàn Hạo quốc muốn chọc giận chúng ta, khiến cho bọn họ có cơ xuất binh, lại không làm cho các quốc gia chư hầu bất mãn, quay sang tấn công cùng nhau.

“Quốc gia của ta mặc dù không bằng Long Hiên, cũng không thể để cho người ta khinh thường như thế, cáo từ, chúng ta gặp lại trên chiến trường đi!” Sứ giả đạt được mục đích, đang chuẩn bị lui ra, bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt, đại quân đã lên tới gần biên giới giữa hai quốc gia, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, nhất định có thể đánh úp khiến Long Hiên trở tay không kịp.

“Khoan đã, sứ giả sao lại tức giận như vậy? Thành quý nhân nói năng vô lễ, mạo phạm quý quốc, là chúng ta không đúng, bản cung thay nàng giải thích với quý quốc.” Hàn Hạo quốc dám kiêu ngạo như vậy, nhất định là có chuẩn bị trước, “Hoàng Thượng, nô tì rất có hứng thú đối với cây đàn dương cầm kia, có thể cho nô tì thử một lần không?”

Vũ Tình tinh linh cổ quái, hết lần này đến lần khác làm cho hấn khiếp sợ, phương pháp làm việc của nàng luôn khác người, làm gì cũng vượt xa sự tưởng tượng của người khác, chẳng lẽ đây là phong thái của đệ nhất tài nữ kinh thành? Nhưng hấn vẫn không khỏi lo lắng, ghé vào tai nàng nói: “Tình Nhi, nàng thật sự có thể hả?”

“Yên tâm!” Bảo nàng chơi đàn tranh, nàng thật sự không thể, nhưng chơi đàn dương cầm, nàng học từ nhỏ tới lớn, dư sức.

Chính Hiên gật gù đầu, Vũ Tình nói có thể nhất định là có thể, hấn tin tưởng nàng!

Vũ Tình chậm rãi đi xuống phía dưới, ngồi trước đàn dương cầm thử âm một chút, ưm, cũng không tệ lắm, ở cổ đại có thể làm được như vậy đã là rất giỏi rồi. Đàn gì cho hay bây giờ, không thể chơi quá sâu sắc, bọn họ nghe không hiểu, vậy đàn “Diệp luyện”, triền miên, dễ nghe lại cảm động, nhất định có thể khiến bọn họ cảm động rơi nước mắt. Hi hi...

Ngón tay mảnh khảnh chậm rãi lướt qua phím đàn, kì diệu là một cây đàn dương cầm thô kệch nhưng qua tay nàng đánh lại phát ra được những âm sắc tuyệt vời, đại diện tĩnh lặng đến nỗi tiếng cây kim rơi xuống

cũng nghe thấy, chỉ có thanh âm róc rách như nước chảy, sâu triền miên, giống như một nữ tử bộc lộ sự si tình của nàng, lại giống như nỗi ai oán của một đôi tình nhân trải qua mưa gió cũng không thể ở bên nhau.

Vũ Tình im lặng đàn, dưới ánh trăng chiếu rọi, nàng giống như một tiên nữ, khiến cho mọi người nhìn đến ngây người, Chính Hiên cũng phải thốt lên: Thê tử như thế, trượng phu còn cầu cái gì.(ý nói có được một người vợ như thế chẳng còn cần gì khác nữa)

Xong một khúc, sứ giả không khỏi thất thần, trong khoảnh khắc đó, bọn họ như thấy công chúa sống lại.

Sứ giả đang muốn nói chuyện, đột nhiên có người tiến vào kề tai hắn nói nhỏ, hắn biến sắc nói: “Long Hiên quả nhiên nhân tài đông đúc, chúng ta...khâm phục.”

“Tốt tốt, vị sứ giả này cũng vào trong đi.” Tình Nhi ơi Tình Nhi, nàng lại giúp trẫm một đại ân, trẫm phải báo đáp nàng như thế nào đây?

“Hoàng Thượng, chúng ta có thể mời nương nương khiêu vũ không?” Hắn không tin ngay cả điệu nhảy của quốc gia bọn họ nàng cũng từng thử qua.

Chính Hiên mỉm cười gật đầu, tài nghệ múa của Vũ Tình, hắn đã từng lĩnh giáo, Hàn Hạo quốc nho nhỏ căn bản không thể làm khó được nàng, chỉ là không phải hắn muốn nắm tay Vũ Tình đấy chứ? Hắn không muốn chút nào, nhưng liên quan đến quốc sự nên cũng đành thôi.

Tiểu Hiên Tử đáng chết, không đợi ta đồng ý đã đáp ứng người ta, đợi xem ta sẽ giáo huấn người như thế nào? Không muốn, bộ dạng sứ giả này có chút xấu, nàng không muốn khiêu vũ với hắn đâu.

Kỳ quái là người khiêu vũ cùng nàng không phải vị sứ giả kia, mà là một nam tử anh tuấn đi cùng bọn họ, dáng vẻ lại giống người của Long Hiên, hắn hình như không phải người Hàn Hạo quốc?

“Thảo dân Nam Cung Quân tham kiến Hoàng Thượng.”

“NamCung Quân?” Đối với cái tên này, hắn hình như có chút ấn tượng. Đúng rồi, hắn họ Nam Cung, là anh trai của Dung phi, từng giữ chức Thị lang bộ lễ, sau đó không biết vì chuyện gì từ quan đi dạo chơi bốn biển, không ngờ lại dạo chơi đến Hàn Hạo quốc.

“Vâng.” Năm đó hắn và Hoàng Thượng là huyết khí phương cương, hai người vừa là quân thần vừa là bằng hữu.

“Bình thân.” Cho dù không giữ chức vị trong triều, hắn ta cũng không thể nhìn phi tử của hắn suốt được. Vừa rồi Chính Hiên phát hiện, trong đám sứ thần có một người luôn nhìn chăm chăm vào Vũ Tình ở bên này, làm hại hắn thiếu chút nữa nổi giận, không ngờ lại là Nam Cung Quân.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Nam Cung Quân đứng lên, nói với Tiểu Vũ Tình: “Nương nương, mời!”

Không sao, khiêu vũ với một người đẹp trai nàng rất nguyện ý, nhưng sẽ có người rất không đồng ý, hắn ôm thắt lưng mảnh khảnh của Vũ Tình, Vũ Tình đưa tay đặt ở bả vai hắn, hắn di chuyển rất nhẹ nhàng, nếu Vũ Tình không học nhảy từ nhỏ đến lớn, sớm có căn cơ, chỉ sợ cũng bị hắn đánh bại.

“Nương nương, người nhảy rất khá.” Những tưởng hắn khiêu vũ vô địch thiên hạ, không ngờ lại không bằng được Vũ Tình. Hắn vốn địch cố tình nhường để thua, hắn dù gì cũng là người Long Hiên, nhưng xem ra bây giờ có không nhường cũng chưa chắc đã thắng được.

“Quá khen! Người nhảy giỏi hơn ta mà, đa tạ thủ hạ lưu tình.” Hai người vừa khiêu vũ vừa nói nho nhỏ.

“Người học được lúc nào vậy, trước kia người đâu có biết.”

Hắn nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ trước kia ta biết hắn sao? Không đúng không đúng, hắn là Vũ Tình trước kia biết hắn, không phải hai người bọn họ đã từng có một quãng thời gian... Không đâu, Ngao Tuyết đã có bạn trai, bạn trai của nàng là Doãn Thiếu Phong! Chưa từng nghe nàng nhắc đến người tên là Nam Cung Quân bao giờ.

Hoàng đế ho nhẹ một chút, Vũ Tình đang trầm tư tĩnh lại, mới phát hiện tư thế hiện tại của nàng và Nam Cung Quân ái muội cỡ nào, gần như dán hẳn vào nhau, nếu không phải có nhiều sứ giả ngoại quốc

ở đây như vậy, Chính Hiên đâu thể chịu đến bây giờ, hẳn đã sớm giết người rồi ấy chứ. Vũ Tình vội vàng tránh ra.

Tay của Nam Cung Quân sững lại giữa không trung, cảm thấy có chút xấu hổ, ôm quyền nói: “Kĩ thuật múa của nương nương là đệ nhất thiên hạ, thảo dân tâm phục khẩu phục.” Lập tức cầm lấy tay Vũ Tình, theo lễ nghi định hôn, ở ngoại quốc đã lâu, ngay cả lễ nghi của bốn quốc cũng quên mất. Đối với người ngoại quốc là bình thường, chỉ là lễ phép thường tình, nhưng vừa mới hôn, hoàng đế đã muốn giết người.

“Nam Cung ái khanh, người đang làm gì vậy?” Đó là thanh âm của Hoàng Thượng, Nam Cung Quân ngẩng đầu lên nhìn, chủ nhân của đôi tay chẳng phải là Âu Dương Chính Hiên sao? Kỳ quái, hẳn vừa hôn rõ ràng là tay của Tiêu phi mà. (Vi: a, chết cười, hôn tay CH ko biết có cgiác nào =))~)

Hắn lúc này mới nhớ ra, bây giờ đang ở trong hoàng cung của Long Hiên, sao có thể dùng lễ nghi của ngoại quốc? Đối tượng lại là phi tử của Hoàng Thượng, rõ ràng là nhổ râu hùm mà, “Hoàng Thượng, xin thứ tội. Thảo dân đã lâu không về nước, còn tưởng rằng đang ở Hàn Hạo quốc, cho nên mới làm như thế... Xin Hoàng Thượng thứ tội.” Nam Cung Quân quỳ xuống, hẳn sao có thể phạm sai lầm này chứ? Nàng đã trở thành phi tử của hắn ta rồi!

“Tiểu...” Không được, bây giờ đang ở trên triều, phải cho hắn một chút mặt mũi, không gọi Tiểu Hiên Tử được, “Hoàng Thượng, người ta cũng chỉ làm tượng trưng thôi, người không nên trách tội hắn.” Ở hiện đại, như vậy rất bình thường, thật là thích ăn dấm chua!

“Đứng lên đi.” Ngay cả Vũ Tình cũng mở miệng, hẳn muốn trách tội cũng không được, huống hồ hôm nay là ngày sinh của hắn, lại có nhiều sứ giả ở đây như vậy, hẳn muốn nổi bão cũng không được.

Vũ Tình đi lên, đang muốn trở lại chỗ ngồi của mình, lại bị hoàng đế ngăn lại, dùng sức lôi kéo ôm Vũ Tình vào lòng, hai người cùng ngồi trên long ỷ!

Chúng phi sắc mặt đều xanh mét, trong thiên hạ có ai có thể ngồi cùng hoàng thượng trên long ỷ chứ? Hoàng Thượng rõ ràng bất công, từ sau khi Tiêu phi hồi cung, Hoàng Thượng không đến chỗ các phi tần khác, thậm chí còn không buồn liếc mắt một cái. Trong lòng hắn, trong mắt hắn chỉ có một Tiêu quý phi, nay hậu cung vô chủ, hoàng hậu tiếp theo là ai trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhưng các nàng không cam lòng. Tiêu phi mới tiến cung chưa được bao lâu, liền từ chiêu dung một bước lên trời, làm đến quý phi, bây giờ một mình nàng hưởng ngàn vạn sủng ái, chờ đến khi nàng lên làm hoàng hậu, hậu cung này còn có chỗ cho người khác sao? Một người đắc đạo, ngay cả chức quan của phụ thân nàng cũng càng ngày càng lớn. Thực sự không hiểu nổi, Hoàng Thượng rốt cuộc thích nàng ở điểm nào? Đúng vậy, nàng rất đẹp, nhưng trong hậu cung người đẹp hơn cũng có, tại sao Hoàng Thượng chỉ thích mỗi nàng, nàng nói gì nghe nấy, các nàng vất óc tìm mưu kế chen ép đối thủ, lấy lòng Hoàng Thượng, tại sao không được Hoàng Thượng để ý dù chỉ một chút.

Biểu tình của Mộng phi quá dị nhất, biểu tình của nàng không giống như tức giận, mà giống sợ hãi, nàng đang sợ cái gì?

Trên mặt sứ giả là vẻ hiểu rõ: Hoàng đế và hoàng hậu thật ân ái.

Một động tác đơn giản của hoàng đế có thể khiến cho nhiều người có nhiều biểu tình phong phú như vậy, thật đáng yêu, Vũ Tình nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tập trung trên mặt Chính Hiên, bộ dáng hắn giống như muốn ăn nàng, nàng nhìn thấy thật muốn tức giận.

“Này, người làm gì vậy? Phía dưới có rất nhiều người đấy!”

“Trẫm làm gì còn phải bận tâm đến người khác sao?” Chính Hiên đe dọa nàng, đương nhiên, hắn sẽ không ở trong này biểu diễn chân nhân tú, Tình Nhi chỉ thuộc về hắn mà thôi, bất luận kẻ nào cũng không được nhìn trộm.

“Đúng là dọa người, ta rất sợ, không chơi nữa, nhanh để ta xuống dưới đi. Người đường đường là vua của một nước, như vậy còn ra thể thống gì. Hình tượng hoàng đế người không cần giữ sao?”

“Việc này không ảnh hưởng gì đến hình tượng của trẫm cả.” Đại vương các nước người nào không có thể thiếp thành đàn, khi lên triều còn trái ôm phải ấp, Chính Hiên vẫn còn là chính nhân quân tử, còn nữa Long Hiên đứng đầu chúng quốc, ai dám nói gì hắn nào.

“Được rồi, nói thật với người, không chơi nữa, thả ta xuống!” Vũ Tình giãy dựa đứng lên, ở trên người hắn trườn qua trườn lại, nàng chưa hiểu chuyện đời, một chút cũng không hiểu lòng nam nhân.

Động tác của Vũ Tình tác động đến mỗi một dây thần kinh của hắn, trời ạ, nha đầu kia muốn thử sức chịu đựng của hắn có phải không? Nếu là những phi tần khác, hắn sẽ khinh thường, nhưng người trong lòng này là người hắn yêu, hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ có người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, sao có thể chịu được dụ hoặc như vậy?

“Tiểu Hiên Tử, bộ dáng người nhìn rất thống khổ, người làm sao vậy?” Có phải ta quá nặng hay không, khiến hắn không thoải mái? Ta vẫn là nên đứng lên, dù rất lưu luyến sự ấm áp trong lòng hắn.

“Tiêu Vũ Tình, người tốt nhất ngoan ngoãn cho trẫm, đừng chơi với lửa có ngày chết cháy.”

“Được.” Lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Hiên Tử có chút đáng sợ, trực giác mách bảo nàng, nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, nàng sẽ chết rất thảm rất thảm, có lẽ ngay cả xương cốt cũng không còn.

Tiêu Vũ Tình rốt cục biến thành cừu nhỏ ngoan ngoãn, Chính Hiên đột nhiên cảm thấy một cảm giác rất thành tựu, so với chiến dịch lấy ít thắng nhiều đánh thắng Liêu quốc năm đó còn tự hào hơn, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trong triều thần ánh mắt mọi người lộ rõ vẻ kỳ quái nhìn hắn, sắc mặt của Tiêu Tề Uyên càng thêm ngưng trọng.

“Các vị ái khanh, không cần câu nệ như vậy, tùy ý đi.”

Sứ giả ngoại quốc không hiểu cho nên nói: “Đa tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế...” Từ khi hoàng đế Chính Hiên trị vì đến nay, quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, làm tứ hải thần phục, vị hoàng đế này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng các quốc gia cũng thật sự thần phục hắn.

Hoàng hậu nương nương? Là chỉ ta sao? Ta biến thành hoàng hậu nương nương từ lúc nào vậy?

~*~ hết chương 51 ~*~

53. Chương 52

Ngạo khí hoàng phi [chương 52] Edit: Viochan

Quốc yến xong, chúng thần lui xuống, Vũ Tình nhàm chán đến cực điểm thừa dịp Chính Hiên không chú ý lén chuồn ra ngoài, aizzz, phiền chết được, tham gia quốc yến(tiệc của cả nước) xong lại còn ngoan cái gì gia yến(tiệc gia đình, ở đây là trong hoàng thất với nhau) nữa hả? Nhất định lại càng nhàm chán! Nàng thầm nghĩ muốn cùng Chính Hiên chỉ hai người chúc mừng sinh nhật hắn, nàng còn chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho hắn nữa, nhưng Chính Hiên bận đến không có một chút thời gian nào, nàng vẫn muốn được yêu trọn vẹn, đáng tiếc Chính Hiên không phải của một mình nàng, hắn là của khắp thiên hạ.

Ủa? Người phía trước này hình như là cha của Ngạo Tuyết — Tiêu Tề Uyên, ta nên gọi hắn là gì mới được nhỉ? Tiêu đại nhân sao? Không được, thân phận bây giờ của ta là Tiêu Vũ Tình mà, là gì có ai gọi cha mình là đại nhân chứ.

“Cha!” Vũ Tình ngọt ngào gọi một tiếng, nàng cũng không ngờ mình lại gọi dễ dàng như vậy, cứ thế mà gọi được luôn.

Tiêu Tề Uyên hơi khựng người, xoay người nói:“Vi thần tham kiến nương nương.”

“Cha, ta là nữ nhi của người mà, làm gì có cha nào bái kiến nữ nhi chứ?” Những người cổ đại này thật là có vấn đề, nữ nhi làm nương nương lại còn phải hành lễ với nàng, hoàng đế là con rể của hắn, hắn cũng phải nơm nớp lo sợ, một câu cũng không dám đắc tội, cho dù nữ nhi bị khi dễ thảm hại cũng không dám có một câu oán hận, nếu mà ta bị khi dễ, cha ta nhất định sẽ ném cả trời đi ấy chứ.

“Tình Nhi, không được tùy tiện, nay ngươi là Tiêu phi nương nương, ta là thần tử, đương nhiên phải thế.”

Vũ Tình lập tức kết luận về hần: Cổ hủ, quả thực giống hệt như Ngạo Tuyết nói.

“Được rồi được rồi, cha, chúng ta không nói chuyện này nữa. Cha, ngươi có khỏe không?” Nghe Ngạo Tuyết nói, sức khỏe cha nàng vẫn không tốt lắm, thường xuyên bị đau đầu.

“Hoàn hảo hoàn hảo, khó được Tình Nhi quan tâm cha như vậy, còn nhớ mới trước đây, mỗi lần cha phát bệnh, Tình Nhi luôn túc trực bên cạnh, một tắc cũng không rời, còn nói.....”

“Cuối cùng ta nói: Tình Nhi muốn vĩnh viễn chăm sóc cho cha, không lấy chồng, không rời xa cha.” Cha hoài nghi ta sao? Hình như hần đang cố ý muốn kiểm tra ta, may quá, Ngạo Tuyết đã sớm nói hết chuyện cũ của bọn cho ta biết, bằng không nhất định sẽ bị lộ, Tiêu Tề Uyên tuy rằng cổ hủ nhưng cũng rất khôn khéo.

“Không ngờ, Tình Nhi của ta bây giờ đã là hoàng phi rồi, lúc trước cho ngươi tiến cung, ngươi sống chết không chịu, cha cũng biết bắt ngươi tiến cung là làm khó dễ ngươi.”

“Không có gì đâu ạ, cha cũng chỉ hy vọng ta có thể giúp cho Hoàng Thượng thôi.” Hơn nữa ta thay Ngạo Tuyết làm được, ngươi cũng nên yên tâm đi, Ngạo Tuyết ở bên kia cũng rất tốt.

Tiêu Tề Uyên vui mừng nở nụ cười, “Tốt tốt, Tình Nhi, Hoàng Thượng đối xử với ngươi tốt không?”

“Tốt, tốt lắm, hần dám đối xử không tốt với ta sao?”

Tiêu Tề Uyên đột nhiên nghiêm mặt lại: “Tình Nhi, sao có thể nói như thế chứ?” Tình Nhi của hần chưa bao giờ ăn nói kiểu này.

“Ta vẫn luôn nói như vậy mà.”

“Ngươi không phải Tình Nhi, ngươi rốt cuộc là ai?” Tiêu Tề Uyên dùng ánh mắt hoài nghi nghiêm khắc xem xét Vũ Tình, nữ nhi kia của hần đã đi đâu rồi? Người này tại sao lại giả mạo Tình Nhi? Tình Nhi liệu có.....xảy ra chuyện gì không?

“Cha, ta là nữ nhi của ngươi, Tiêu Vũ Tình mà.” Hần đúng là lợi hại, ta che giấu lâu như vậy đều không bị phát hiện, tại sao mới nói với hần không đến hai câu đã bị vạch trần, ta làm sai cái gì sao?

“Ha ha ha..... Nữ nhi là ta nuôi lớn, nàng thế nào chẳng lẽ ta không biết sao? Nữ nhi của ta từ trước tới nay đều ở trong nhà, không ra khỏi cửa, chưa từng đến Hàn Hạo quốc, sao nàng có thể hiểu được tiếng nước ngoài? Cũng sẽ không biết đàn cái gì dương cầm, khiêu cái gì vũ, người ngoại trừ dung mạo bộ dạng giống nàng ra thì biểu tình thần thái đều cách biệt một trời một vực, nói, ngươi rốt cuộc là ai?” Tình Nhi của hần nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không sao lại có người giả mạo thế này? Nhưng nữ tử trước mắt lại không có vẻ giống người xấu, tính thuần tự nhiên, hoạt bát đáng yêu, đôi mắt lạnh lợi mang theo một vẻ phóng khoáng, nhìn thế nào cũng không phải người xấu.

“Tiêu đại nhân quả nhiên khôn khéo, nhanh như vậy ngươi đã nhìn thấu rồi!” Cũng khó trách hần lại nhận ra được, dù sao nữ nhi hần đã nhìn từ nhỏ đến lớn, Chính Hiền không tiếp xúc với Vũ Tình trước kia cho nên không biết Vũ Tình trước kia và Vũ Tình bây giờ có gì khác nhau.

“Ngươi quả nhiên không phải nữ nhi của ta.”

“Đúng vậy, ta không phải Tiêu Vũ Tình thật sự, ta vốn tên là Lăng Ngạo Tuyết, cũng không phải người Long Hiền các ngươi.”

“Vậy nữ nhi ta đâu? Nàng đang ở đâu? Nàng sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

“Yên tâm, Tiêu đại nhân, Vũ Tình nàng hiện tại rất tốt, nàng đang đóng làm ta, mà ta lại ở đây đóng vai nàng, cũng chính là nữ nhi của ngài.” Nhìn bộ dáng nghi hoặc của Tiêu Tề Uyên, Vũ Tình tiếp tục giải thích: “Chuyện này nói ra có lẽ có điểm không thể. Nhưng đây là sự thật, ta đến từ dị thế thời không, bởi vì nhân duyên nên mới trao đổi thân phận với Vũ Tình, ta đã đồng ý với Vũ Tình là sẽ thay nàng chăm sóc ngài thật tốt.”

“Dị thể thời không? Rất khó tin.” Nữ tử này bộ dáng thật sự không giống như đang nói dối, chỉ cần Tình Nhi không sao là tốt rồi!

“Là thật, chúng ta còn có thể thường xuyên gặp nhau trong mơ, nếu không sao ta có thể biết được nhiều chuyện của các người như vậy? Tiêu đại nhân, người có gì muốn ta nói với Vũ Tình không?”

“Người hãy nói với nàng, cha rất nhớ nàng.” Tiêu Tề Uyên không khỏi nghẹn ngào, nữ nhi chưa từng rời xa hắn, nay một mình ở bên ngoài, sao hắn có thể không lo lắng.

“Ta sẽ chuyển lời, Vũ Tình cũng rất nhớ ngài.” Nhìn Tiêu Tề Uyên lo lắng mong nhớ nữ nhi, Vũ Tình cũng nhớ về cha mẹ ở hiện đại, bọn họ nhất định cũng rất nhớ ta? Tiêu Tề Uyên đang muốn đi, Vũ Tình đột nhiên nói: “Cha..... Ta có thể gọi người như vậy được không?”

“Đương nhiên có thể, người là Tiêu Vũ Tình, chính là nữ nhi của ta, ta lại có nữ nhi rồi.” Nữ nhi cho tới bây giờ vẫn chưa từng rời xa hắn.

Vũ Tình vô cùng thân thiết kéo tay hắn, làm nũng nói: “Cha.....” Không biết tại sao, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tề Uyên, nàng đã có một cảm giác đặc biệt thân thiết.

“Tình Nhi à, Vũ Tình từ trước tới nay không làm nũng với ta như thế bao giờ đâu.” Cô gái này đúng là khiến người khác phải yêu mến.

“Thật à?” Ngốc quá đi, làm nũng là pháp bảo tất thắng của nữ nhi mà, mỗi lần nàng chỉ cần dẽ miệng một chút, lại rớt ra vài giọt nước mắt tội nghiệp, cha mẹ nàng lập tức đầu hàng.

Được rồi, cha phải đi đây.”

“Dạ, tạm biệt cha.”

Lúc Tiêu Tề Uyên đi vẫn không nhịn được cười trộm một chút, cô gái này rất thú vị, vậy là hắn có hai nữ nhi rồi.

Không biết cha mẹ thế nào? Nhớ bọn họ quá đi mất! Quân, Tiểu Nhu, các người có nhớ ta không? Hay là đang hoan hô vì không phải chịu đựng ta nữa?

“Tham kiến nương nương.” Nam Cung Quân thành linh lên tiếng phía sau nàng.

“Nam Cung Quân, người muốn hù chết ta à?” Vũ Tình lấy tay vuốt vuốt ngực, kinh hồn chưa bình tĩnh lại được.

“Vũ Tình, người thật sự có chút không giống trước kia.” Nam Cung Quân dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn nàng, như là đang nhìn người vậy, tuy rằng nàng cũng có thể coi như ngoài hành tinh, nhưng là loại ánh mắt này làm nàng cả người không được tự nhiên.

“Người trước kia biết ta sao?” Chưa từng nghe Ngạo Tuyết nói đến nhân vật Nam Cung Quân này.

“Người..... Không nhớ ta? Người cứ nhiên không nhớ ra ta, chúng ta.....” Nam Cung Quân hình như hơi tức giận.

“Chúng ta thế nào? Ta nói không biết chính là không biết.” Hắn nhất định là loại lãng tử, Ngạo Tuyết sao có thể biết một người như thế?

Thấy Vũ Tình đang muốn chạy, Nam Cung Quân tóm được cổ tay nàng, cả giận nói: “Người nói người không biết ta? Làm nương nương rồi liền trở mặt hả?”

“Phải hay không liên quan gì đến người? Mau buông tay ra, đây là hoàng cung đại nội, chỉ cần ta gọi một tiếng, lập tức có người đến bắt người, đợi đến khi bị Tiểu Hiên Tử nhìn thấy, người có bao nhiêu đầu cũng không đủ chém đầu.” Chẳng lẽ trước kia Ngạo Tuyết thật sự biết hắn, thậm chí hai người từng là người yêu?

“Xem ra Hoàng Thượng đối với người rất tốt hả?” Nam Cung Quân càng ngày càng tức giận.

“Liên quan gì đến người? Ta mặc kệ trước kia Vũ Tình với người có quan hệ gì, tóm lại đó là chuyện của người, không liên quan đến ta, buông tay ra.....” Triệt quyền đạo của nàng ở cổ đại căn bản không dùng

được, bất cứ người nào cũng có thể khống chế được nàng, nàng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Nam Cung Quân nhưng Nam Cung Quân lại càng nắm chặt hơn.

“Tại sao nữ nhân đều vô tình như vậy? Quyền thế thật sự quan trọng đến thế sao? Bởi vì hần là hoàng đế, cho nên nữ nhân khắp thiên hạ sẽ là của hần sao? Chỉ cần hần chỉ một ngón tay, bất luận là nữ nhân nào đều sẽ chết cũng không hối tiếc vì hần sao?” Nam Cung Quân như đang nói chuyện với nàng, lại càng giống như đang thì thào tự nói.

Vũ Tình đột nhiên cảm thấy Nam Cung Quân có điểm đáng thương, nếu trước kia Ngao Tuyết và hần thật sự đã từng yêu nhau, bây giờ mình thế này chẳng phải làm tổn thương hần sao? Vạn nhất về sau Vũ Tình thật trở về, bọn họ lại hiểu lầm nhau vì ta, ta đây không phải tội nghiệt rất nặng sao?

“Người đừng đau khổ nữa, thật ra ta.....” Nam Cung Quân đột nhiên buông tay nàng ra, biến mất không thấy đâu nữa. “Aizzz..... Sao mà nói biến là biến luôn thế?”

“Người đang nói chuyện với ai vậy?” Lại có giọng nói vang lên sau lưng nàng.

“Á..... Người Long Hiên các người sao mà đều thích đứng ở sau lưng người khác nói chuyện thế, có biết là sẽ dọa chết người không hả?” Vũ Tình trừng mắt nhìn Chính Hiên, nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ hù chết mất.

“Chúng ta? Vừa rồi người đang nói chuyện với ai thế?” Hần rõ ràng nhìn thấy một bóng nam nhân.

“Vừa rồi..... Vừa rồi gặp phải chó điên.” Không muốn để cho Tiểu Hiên Tử biết, lại gây ra tranh chấp vô vị.

“Thật vậy sao?” Hoàng cung cảnh nội sao lại có thể có chó điên chứ? Hần tinh tường nhìn ra kia tuyệt đối là một nam nhân, Tình Nhi tại sao phải giấu diếm chứ? Giữa bọn họ có quan hệ gì sao?

Vũ Tình sợ hần không tin, gật đầu mạnh một cái: “Thật mà, đúng rồi, người tìm ta có chuyện gì thế?”

“Mẫu hậu ban lệnh cho gia yến bắt đầu, chỉ chờ một mình người thôi.” Lúc này rồi mà còn dám chạy loạn.

“A? Ta không đi có được không?” Ta chỉ muốn hai người cùng nhau chúc mừng sinh nhật với người thôi.

“Không được, mẫu hậu ban cho gia yến trăm cũng không thể không đi, người là người con dâu bà yêu quý nhất, có thể không nể mặt bà sao? Huống hồ người muốn làm bà thất vọng à?” Hoàng đế vừa đám vừa xoa đầu mà!

“Được rồi, ta đi là được chứ gì?” Từ xưa đến nay, ở chung khó nhất chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, khó có được Thái Hậu thích nàng như vậy, nàng đương nhiên không thể làm căng, bằng không Chính Hiên sẽ rất khó xử.

Chính Hiên kéo nàng đến đình Dương Tà, quả nhiên tất cả mọi người đã đến đông đủ, ngay cả Dật vương cũng có mặt! Hần ngại quốc yến nhàm chán, cho nên không tham gia, còn gia yến, nếu cũng không đến nữa thì không chấp nhận được, tuy rằng trong Yên Vũ lâu một đám đông mỹ nữ đang chờ hần.

Chúng phi thấy Hoàng Thượng đến đều đứng dậy đón chào: “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

“Hôm nay là gia yến, mọi người đều là người một nhà, không cần đa lễ.” Hoàng đế ý bảo mọi người tất cả đều ngồi xuống đi, mình thì kéo Vũ Tình ngồi ở vị trí chính giữa, một bên còn lại là Thái Hậu, kế tiếp Thái Hậu chính là Mộng phi, mà bên dưới Vũ Tình là Dung quý phi ngày xưa, mới vừa rồi quốc yến, nàng cũng không tham dự. Từ khi hồi cung tới nay, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Dung phi, nghe nói nàng từ lúc mất đứa con liền tránh ở trong cung, người nào cũng không gặp, nay vừa nhìn thấy mới phát hiện ra nàng quả thật là gầy đi rất nhiều, cả người cũng mất đi thần thái, cùng là thân nữ nhân với nhau, Vũ Tình hiểu được nỗi khổ của nàng, con không có, chỗ dựa là nhà mẹ đẻ cũng không có, Hoàng Thượng đối với nàng căn bản là không quan tâm đến, nàng có thể không bi ai sao?

“Oa, hoàng tẩu, bản lĩnh người ghê gớm thật đấy! Hoàng huynh còn tự mình đi đón người cơ mà.” Dật Hiên vừa tròn mắt vừa nói với Vũ Tình, nhớ lại lúc hần mất tích, làm gì có ai để ý đến hần đâu? Hoàng huynh còn lâu mới như thế này ấy chứ.

Chính Hiên trừng mắt với hần, Dật Hiên lập tức cầm miệng, hần sai rồi, hoàng huynh là bình đám chua, hần quyến rũ ai đều có thể chỉ không thể quyến rũ Tiều Vũ Tình.

“Tình nha đầu à, nghe nói người vừa rồi ở quốc yến biểu hiện rất khá, lập công lớn cho Long Hiên chúng ta.” Thái Hậu yêu thương nói với Vũ Tình. Vốn nghĩ nha đầu kia chỉ biết làm loạn, không ngờ nàng lại thông minh như thế. Lúc cần chơi thì còn điên hơn tất cả mọi người, lúc cần nghiêm túc thì bình tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi, biết cái gì là đại sự, biết cái gì có thể chơi, cái gì không thể đùa, hơn nữa có thể xử lý mọi chuyện đầu vào đấy, vừa đúng, chỉ nguyên điểm này thôi cũng đã đủ làm cho phi tần hậu cung xấu hổ, chính mình cũng còn kém! Trong cung này làm gì có ai có thể hơn được nàng?

“Là nhờ Long Hiên quân sự hùng hậu, lấy đức thu phục người, khiến tứ hải thần phục, Hàn Hạo quốc mới không dám làm càn!” Đúng là như thế, nếu không cho dù nàng có thông minh hơn nữa, nói hết nước bọt cũng vô dụng.

“Vừa rồi sứ giả tưởng nhầm người là hoàng hậu đúng không?” Thái Hậu vừa lòng gật gật đầu, nha đầu kia còn không kể công kiêu ngạo, Hoàng Thượng sủng ái nàng như thế, cũng không thấy nàng được sủng sinh kiêu, khó được khó được! Thái Hậu lại một lần nữa xác định ý kiến của mình.

“Vâng ạ, bọn họ đều hiểu lầm hết cả.” Muốn nàng thống lĩnh mấy tần phi này ấy hử, giết nàng luôn đi cho xong.

Thái Hậu ý vị thâm trường nở nụ cười với nàng, nói với hoàng đế: “Hoàng đế, nước không thể một ngày không có vua, hậu cung không thể một ngày vô chủ, hoàng hậu đã phế, đương nhiên phải lập người khác lên thay.” Con à, mau mau cảm ơn mẫu hậu đi, người không nói ra được thì để mẫu hậu giúp người đại ân này.

Chúng phi quá sợ hãi, Mộng phi sắc mặt càng thêm khó coi đến cực điểm, Thái Hậu ý ngoài lời nói, ở đây mọi người đều nghe ra được, ngay cả Thái Hậu cũng đứng về phía Vũ Tình, các nàng còn chút phần thắng nào nữa đâu?

Hoàng đế còn chưa kịp nói gì thì Dật Hiên đã vui vẻ trước: “Được được, hoàng huynh người hãy nhanh chóng lập một hoàng hậu đi, rồi sinh một tiểu tử đại béo nữa, để ta được làm thúc thúc, có điều người người chọn làm hoàng hậu nhất định phải là hoàng tẩu đấy.” Hắn chỉ biết một hoàng tẩu là Vũ Tình này thôi!

Dung phi xúc cảnh sinh tình, cúi đầu vụng trộm lau nước mắt, nếu không nàng bị sảy thai thì Dật Hiên đã sớm có thể làm thúc thúc rồi.

Người nhà Âu Dương bị làm sao vậy, đều bị tiểu yêu tinh này mê hoặc ư? Ai cũng nói giúp cho nàng! Chúng phi người nhìn ta, ta nhìn người không dám lên tiếng, trong lòng lại mắng Vũ Tình thậm tệ, hận không thể chém nàng ra ngàn mảnh để giải mối hận trong lòng, đột nhiên cảm thấy mình chỉ là để làm nền, bọn họ mới là người một nhà, bản thân mình thì bị coi như không khí vậy.

Vũ Tình đang muốn mở miệng từ chối, hoàng đế đã giành mở miệng trước: “Mẫu hậu, việc này không vội, đợi sau này rồi nói sau.”

Tiểu Hiên Tử tại sao lại từ chối? Hắn không hy vọng ta làm hoàng hậu sao? Hay là trong lòng hắn đã chọn người khác rồi? Nhưng hắn rõ ràng đã đồng ý chỉ cần một mình ta, sao hắn có thể có một hoàng hậu khác được? Nếu hắn có hoàng hậu khác, hắn còn có thể chỉ yêu một mình ta không? Ta không muốn làm hoàng hậu, nhưng ta cũng không muốn hắn lập người khác làm hoàng hậu.

Vũ Tình trong lòng buồn bã, Thái Hậu và Dật Hiên lại cảm thấy mình đang xen vào việc của người khác, người ta cần bản không cảm tạ chút nào, không khí vì lời nói của hoàng đế mà lâm vào trầm mặc.

Tuy rằng nơi này tất cả đều là mỹ nữ, nhưng mỗi người đều rất giả tạo, rõ ràng rất tức giận mà còn trưng ra bộ mặt tươi cười, nhìn còn khó coi hơn cả khóc, còn không bằng những cô nương chân thật ở Yên Vũ lâu. Dật Hiên thật sự cảm thấy phiền chán, thừa dịp mọi người không chú ý lén chạy lấy người, dù sao hôm nay nhân vật chính cũng không phải hắn!

Thành quý nhân cảm thấy cơ hội của mình đã tới, sự nổi bật vừa rồi đều bị Tiêu Vũ Tình cướp mất, nàng nhất định phải hòa lại một ván, nói: “Hoàng Thượng, hôm nay là sinh nhật người, nô tì kính người một ly.”

Hoàng đế cầm chén lên, mặt không chút thay đổi uống cạn, không ai biết hắn suy nghĩ gì, cũng nhìn không ra hắn đang vui hay đang giận.

Thành quý nhân cũng không nổi giận: “Hoàng Thượng, nô tì khiêu vũ cho người vui có được không ạ?”

Mộng phi cũng không cam tâm lép vế: “Hôm nay là sinh nhật Hoàng Thượng, Tiêu phi muội muội vừa rồi đã nhảy làm cho tỷ tỷ đại khai nhãn giới, mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. (Vi: giống câu người giỏi còn có người giỏi hơn ấy) thiếp thân cũng muốn nhảy một điệu vì Hoàng Thượng, muội muội, chỉ bằng chúng ta nhảy cùng nhau đi.” Nàng tự hỏi bản thân mình là người nhảy rất giỏi, điệu múa nào nàng cũng đã từng gặp, nhưng của Tiêu phi thì nàng thực sự không biết, vũ đạo Long Hiên lấy chậm làm căn bản, Tiêu phi lại làm ngược lại, động tác luân phiên xoay trong trái phải rất nhanh, làn váy bay lên, thướt tha muôn vẻ, bước nhảy xoay tròn rất nhanh, quay người, đong đưa, nghiêng, kỹ thuật lên xuống hài hoà phối hợp, làm kỹ thuật nhảy càng có vẻ thêm nhẹ nhàng thanh thoát, nàng không tin dựa vào nhiều năm khổ luyện của mình mà không đấu lại được Tiêu phi, nàng nhất định phải một lần nữa đoạt lại ánh mắt của Hoàng Thượng.

“Được.” Mộng phi làm sao vậy? Sao hôm nay là lạ? Trước kia nàng không hiểu thắng thế này.

Thành quý nhân có điểm không vui, ai đều biết kỹ thuật nhảy của Mộng phi có thể nói là tuyệt đỉnh, hai người đứng chung một chỗ, cao thấp rõ ràng, nhưng Hoàng Thượng đã đồng ý rồi, nàng có thể phản đối sao?

Cái lo của Thành quý nhân không phải là buồn lo vô cớ, sự thật đúng là như thế, ánh mắt mọi người đều đặt hết vào Mộng phi, chỉ thấy nàng bước múa nhỏ nhẹ, di chuyển nhẹ nhàng như mây bay, chuyển động như gió xoáy, bỗng nhiên hai hàng lông mày chau lại, biểu hiện ra nỗi sầu bi ai vô hạn, bỗng nhiên lại cười tươi như hoa, biểu hiện ra niềm vui sướng khôn cùng. Bỗng nhiên nghiêng người biểu hiện ra sự lưỡng lự thẹn thùng uyển chuyển, bỗng nhiên mềm mại cử động cánh tay, họa mắt miêu mi, biểu diễn phối hợp cùng trang phục.

Đây mới là năng lực thật sự của Mộng phi sao, lần trước chỉ là một góc nhỏ mà thôi, nàng che dấu như thế, tuyệt đối không phải là người cái gì mà tâm cơ đơn thuần, rất sâu xa, không phải người bình thường có thể bì kịp, có điều, nàng múa đúng thật là rất đẹp, nếu tăng thêm chút nữa hiệu quả khả năng sẽ rất tốt, nàng múa đẹp như vậy, Tiểu Hiên Tử hẳn là nhìn xem ngây ngốc rồi? Hắn vốn đã thích Mộng phi, bây giờ nhất định là nhìn chăm chăm nàng không dời mắt rồi.

Vũ Tình ăn ý nhìn về phía Chính Hiên, phát hiện hắn đúng là nhìn không dời mắt, nhưng đối tượng không phải Mộng phi, mà là chính mình, không khỏi xấu hổ cúi đầu, vừa rồi bộ dạng ngẩn người ngốc nghếch nhất định là bị hắn nhìn thấy rồi.

“Người ta múa đẹp như vậy sao người không nhìn nàng đi, nhìn ta làm gì?”

“Người đẹp hơn!” Trời ạ, sao mà ngay cả bộ dáng ngây ngốc của nàng cũng đáng yêu như vậy chứ? Toàn bộ hồn hắn thật sự bị nàng quyến rũ, bất luận là biểu tình gì, động tác gì của nàng hắn đều cảm thấy rất đáng yêu, trong mắt rốt cuộc không chứa nổi người khác.

Vũ Tình mặt càng đỏ hơn: “Người đang nói cái gì thế?”

Mộng phi trong khi múa không quên nhìn biểu tình của Hoàng Thượng, bình thường Hoàng Thượng sẽ dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn nàng, tin rằng lần này cũng không ngoại lệ, nhưng lần này lúc nàng nhìn thì lại thấy Hoàng Thượng nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ Tình, hai người còn đang khanh khanh ta ta, không khỏi tức giận, dừng lại bước chân múa.

Mộng phi vô cớ dừng lại, Chính Hiên cũng không chú ý tới, Thành quý nhân nhảy cũng không có hứng thú, liền dừng lại theo Mộng phi, quay về chỗ ngồi yên! Nhưng nàng đâu phải là người dễ dàng bỏ qua, hôm nay nàng không dập tắt uy phong của Tiểu Vũ Tình, nàng sao làm người được nữa.

“Tiêu phi tỷ tỷ, trên ngón tay người đeo cái gì vậy? Nhìn thật mới mẻ, chúng ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.” Hoàng Thượng đúng là quá bất công, cái này nhất định là Hoàng Thượng ban cho rồi.

Vũ Tình nâng tay lên: “Cái này à, gọi là nhẫn.” Cổ đại hình như là không có nhẫn nhỉ? Chẳng trách nàng lại thấy mới mẻ, đây chính là “Linh tề giới” mà Tuý Phong tặng cho ta, là pháp bảo để ta liên lạc với Ngao Tuyết.

“Tiêu phi nương nương, cho ta xem một chút được không?” Ta thật muốn nhìn một chút xem Hoàng Thượng ban cho người bảo bối gì.

“Không phải ta không muốn cho người xem, mà là ta không tháo ra được.”

“Tiêu phi tỷ tỷ, người đừng nhỏ mọn như vậy chứ, để cho các vị tỷ muội coi trộm một chút thôi.”

“Ta.....” Nàng đúng là tức chết mất, đã nói không tháo ra được mà lại.

Đột nhiên nhần trên ngón tay Vũ Tình phát ra ánh sáng đỏ, Dung phi cảm thấy nghi hoặc: “Tiêu phi, sao nó lại biến thành màu đỏ thế kia?”

“Ừm.....” Nhìn thấy Dung phi đi chạm vào nút màu đỏ kia, Vũ Tình nhanh chóng ngăn cản cũng đã không kịp nữa, chỉ nói một chữ: “Người.....” liền ngủ thiếp đi mất.

Hoàng đế kinh hãi đỡ lấy nàng: “Tình Nhi, Tình Nhi.....”

Dung phi không biết mình làm sai cái gì: “Hoàng Thượng, ta.....”

Chính Hiên nghe thấy giọng của nàng lại thêm tức giận, không chút do dự cho nàng một cái tát: “Người làm cái gì với nàng thế hả? Người tốt nhất hãy cầu mong Tình Nhi không sao đi, nếu không trăm không tha cho người đâu.”

Thái Hậu cũng lo lắng: “Nhanh tuyên Thái y đi.” Con dâu bảo bối của nàng không thể gặp chuyện không may được, nếu không không biết Hoàng Thượng sẽ gây ra chuyện gì.

Chính Hiên ôm lấy nàng đứng lên, lao ra bên ngoài, sắc mặt lo lắng hiện rõ.

Dung phi ôm bên mặt bị đánh, nàng không biết mình làm sai cái gì. Tại sao Hoàng Thượng lại đối xử với nàng như vậy? Không ai cảm thông với nàng, các phi tử khác nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa với nàng, có người trào phúng nói vài câu với nàng rồi rời đi.

Tiêu Vũ Tình, ta tự hỏi bản thân không hề có lỗi với người, vì sao người lại hại ta như thế? Trong mắt Dung phi lửa giận thiêu đốt, đủ để đốt một người cháy thành tro tàn, mối thù này nàng ghi nhớ.....

~*~ Hết chương 52 ~*~

54. Chương 53

Ngạo khí hoàng phi [chương 53] Edit: Viochan

Kỳ quái, nương nương chẳng qua chỉ là ngủ thôi mà. Tại sao Hoàng Thượng lại lo lắng thế này? Cứ như nương nương bị bệnh gì không chữa được ấy? Có điều, chỉ cần nương nương không sao là tốt rồi. Bằng không chắc chắn Hoàng Thượng lại lấy Thái y bọn họ ra khai đao mất. Lúc trước Thái y kia bị Hoàng Thượng và Vương gia làm cho sợ tới mức bây giờ còn đang xin nghỉ cơ mà.

“Hoàng Thượng, nương nương mạch đập ổn định, hô hấp thông thuận, chỉ là đang ngủ thôi ạ.” Hơn nữa còn là ngủ rất ngon.

Lời vừa nói ra dọa chết không ít người. Người ta lo lắng bị đòi mạng, nàng thế mà lại nằm ườn ra ngủ. Chúng phi sắc mặt không tốt, nhất là Dung phi đã khó coi đến cực điểm. Nàng ta cố ý, nàng ta nhất định cố ý, vì trả thù chuyện lúc trước Hoàng Thượng tát nàng ta một cái vì nàng, nên mới cố ý té xỉu ngay khi nàng đụng vào trang sức của nàng ta.

Hoàng Thượng vẫn không tin, làm gì có ai nói ngủ là ngủ luôn như thế chứ? Ngủ thế đúng là quá nhanh mà? Không đúng, nhất định có vấn đề.

“Người nói cái gì?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nương nương ngủ rất say ạ.” Nương nương, người đừng làm hại Thái y đáng thương chúng tôi chứ.

“Lang băm, ngay cả nương nương bị bệnh gì cũng không chẩn đoán được, còn dám nói nàng đang ngủ, triệu tất cả Thái y đến đây cho trầm.” Tình Nhi, người yên tâm, bất kể người bị bệnh gì, trầm cũng sẽ không ghét bỏ, rời xa người.

Các Thái y nhìn nhau, bọn họ nên nói thế nào đây? Nói nương nương bệnh rất nặng, Hoàng Thượng nhất định sẽ giận dữ. Nói không chừng còn lôi tất cả bọn họ ra ngoài chém. Nói nương nương đang ngủ, Hoàng Thượng lại không tin, nương nương, người thật đúng là hại chúng tôi đến thăm rồi.

Nhìn các Thái y lông mày đã nhăn đến độ sắp ép chết được ruồi, Hoàng Thượng lập tức hiểu ra điều gì đó. Hắn đột nhiên cảm thấy đôi chân bình thường nhẹ nhàng vào lúc này lại như nặng ngàn cân, muốn nhấc lên cũng rất khó khăn. Thông thả tới bên giường Vũ Tình, nhẹ nhàng cầm tay nàng: “Tình Nhi, không phải sợ. Trầm sẽ ở bên cạnh người, bất luận người có biến thành cái gì, trầm cũng sẽ không rời nửa bước.”

Lời nói của Hoàng Thượng thực cảm động, nhưng các Thái y thật sự không chịu nổi nữa, cắt ngang màn tự biên tự diễn của Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, nương nương thật sự là đang ngủ ạ.” Tại hiện trường có người ngắt, một đám quạ đen phô trương bay qua.....

“Các người đừng có lừa trầm nữa, trầm sẽ không trách tội các người đâu.” Vũ Tình là người có tâm địa lương thiện, nàng cũng sẽ không hy vọng trầm giận chó đánh mèo đâu.

Thái y cùng tất cả mọi người xung quanh đồng loạt té xỉu. Cuối cùng may mà có người thông minh nói: “Nương nương có thể là vì lần trước trúng độc, chất độc còn dư lại chưa tan hết nên dễ dàng mệt mỏi. Để vi thần kê thuốc, loại bỏ hết tàn dư của chất độc trong người nương nương thì nương nương sẽ tỉnh lại thôi ạ.” Hoàng Anh chữa bệnh sao có chuyện chất độc chưa tan hết được chứ, những lời này trầm ngàn không thể để nàng nghe thấy.

Chính Hiền nhìn về phía Vũ Tình nằm trên giường, nàng hình như đúng là đang ngủ rất say. Đáng giận, muốn ngủ cũng không thông báo một tiếng, làm hắn sợ hết cả hồn. Hại hắn mất mặt trước bao nhiêu người. Đợi nàng tỉnh lại, nhất định phải dạy dỗ nàng một trận, không thưởng cho nàng mấy phát “tre lát mỏng” đánh cho mông nàng nở hoa mới là lạ. Sinh nhật hắn, nàng không thêm cùng hắn chúc mừng mà lại ngủ thế này là sao? Ham muốn của hắn bị nàng khơi lên rồi thì ai chịu trách nhiệm đây?

“Hoàng nhi, Tình nha đầu không sao là tốt rồi. Chắc nàng mệt quá rồi nên mới ngủ thế. Người đừng trách nàng! Được rồi, ai gia cũng phải về đây.” Nha đầu kia sao lại đáng yêu đến thế chứ? Bà vẫn luôn muốn có một nữ nhi (con gái), nếu nàng là nữ nhi của bà thì tốt biết mấy. Có điều hai hoàng nhi của bà chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.

“Nhi thần cung kính tiễn mẫu hậu.” Rồi quay sang nói với chúng phi: “Các người cũng lui ra đi.”

Chúng phi mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì khác ngoài việc lui xuống, Dung phi trước khi đi không quên hung hăng trừng mắt lườm Vũ Tình nằm trên giường một cái, thù này, nàng nhất định sẽ báo.

Chính Hiền tức giận bưng bưng nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào khi ngủ của Vũ Tình thì tất cả đều tan thành mây khói, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật không có chí khí, tại sao không thể tức giận với nàng được thế này?

“Người ấy, rốt cuộc có phải là bảo bối trời ban cho trầm không? Hay là được phái đến để tra tấn trầm, hại trầm một lòng vui vì người, buồn vì người?” Chính Hiền nhẹ nhàng nhéo chóp mũi của nàng, tràn đầy cưng chiều, sủng nịnh.

Vũ Tình đột nhiên trở mình một cái, khê khàng nói: “Tiểu Hiền Tử.....”

“Người đang nằm mơ thấy trầm sao? Điều này có phải chứng tỏ rằng trầm đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng người rồi không?” Chính Hiền lòng tràn đầy vui mừng, hôn nhẹ lên hai má nàng. Đột nhiên trong đầu Chính Hiền loé lên một ý niệm tà ác, di chuyển người Vũ Tình, chính hắn cũng leo lên giường nằm. Nghĩ đến phản ứng sáng mai khi tỉnh lại của Tình Nhi, hắn liền thấy vui vẻ. Nhất định phản ứng sẽ rất phong phú đây! Hắn cam đoan, chỉ là ngủ cùng nhau mà thôi, hắn tuyệt đối sẽ không có bất cứ

hành vi quấy rối nào với nàng, hắn đã đồng ý chờ đến khi Vũ Tình cam tâm tình nguyện. Tại sao Tình Nhi đến tận bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận hắn? Theo lý thuyết, Vũ Tình là thê tử của hắn, hơn nữa Vũ Tình cũng đã nói yêu hắn, hai người không phải chưa từng có hành động thân mật với nhau, nhưng vẫn cứ cảm thấy giữa bọn họ có một bức tường chưa thể phá bỏ. Khi nào thì nàng mới hoàn toàn tiếp nhận được hắn đây?

“Tình Nhi, nói cho trầm biết, trầm còn phải làm gì mới hoàn toàn chiếm được trái tim người?” Hoàng đế ôm nàng tiến vào mộng đẹp, thật ra có thể được thế này hắn đã mãn nguyện lắm rồi. Một hoàng đế mà lại làm được như vậy, hắn quá si tình chẳng? Hay là phải nói hắn ngu ngốc đây?

Trong mơ

“Ngạo Tuyết, sao người lại đột nhiên gọi ta?” Ta vô duyên vô cớ ngủ thiếp đi thế này, nhất định sẽ làm Tiểu Hiên Tử hết hồn.

“Sao vậy? Người đang bận gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là sinh nhật của Tiểu Hiên Tử ấy mà.” Thật ra như vậy không phải là không tốt, dù sao nàng cũng không muốn phải chúc mừng sinh nhật hắn cùng nhiều nữ nhân khác như vậy. “Đúng rồi, Ngạo Tuyết, ta có chuyện muốn hỏi người, Nam Cung Quân là ai?”

Ngạo Tuyết khẽ nhíu mày: “Nam Cung Quân, người gặp hắn rồi sao?”

“Nói như vậy là người thật sự biết hắn hả? Người với hắn có quan hệ gì vậy?” Không phải là bị ta đoán trúng thật đấy chứ?

“Hắn là bạn tốt học cùng trường với ta, trước kia bọn ta học cùng một trường tư thục. Hắn là một người có tài, giao tình giữa bọn ta cũng coi như không tệ.”

“Không phải hắn thích người đấy chứ? Hay là người thích hắn?” Nếu là thế thật thì khó rồi, Ngạo Tuyết đã có bạn trai. Tuy rằng Doãn Thiếu Phong trước kia có hơi lẳng nhăng, nhưng theo như lời Ngạo Tuyết nói thì hắn đã thay đổi rất nhiều vì Ngạo Tuyết rồi.

“Hắn đã từng thích ta. Nhưng hắn là loại công tử trắng hoa, ta chỉ coi hắn là bạn mà thôi. Ta nghĩ hắn cũng không thật lòng với ta đâu. Sau đó, hình như hắn thật sự thích một nữ tử, nhưng không biết vì sao hắn lại đột nhiên từ quan, từ đó về sau bắt vô âm tín. Ngay cả Nam Cung gia cũng không biết hắn đi đâu. Không ngờ bây giờ hắn lại xuất hiện. Tính cách hắn mặc dù quái dị nhưng cũng không phải là người xấu.”

“Trong lòng người có ai là người xấu sao?” Ngạo Tuyết thật là quá lương thiện, ngay cả đại thiếu gia Doãn Thiếu Phong vừa hư đồn vừa trắng hoa kia cũng bị nàng cảm hóa, lợi hại đúng không? Nam Cung Quân tại sao lại đột nhiên từ quan, rời khỏi đất nước? Nhất định là bị nữ tử làm tổn thương. Nữ tử mà hắn thích kia nhất định là mẫu chốt, nói không chừng chính là người trong cung người. Quên đi, cũng chẳng liên quan gì đến ta, chỉ cần người hắn thích trước kia không phải Vũ Tình là tốt rồi. “Đúng rồi, người cùng Doãn Thiếu Phong thế nào? Hai người tiến triển đến đâu rồi?” Vũ Tình nổi máu buồn chuyện.

Ánh mắt Ngạo Tuyết đang ngời sáng trong nháy mắt trở nên ảm đạm, cúi đầu buồn bã: “Bọn ta đã chia tay rồi.”

“Sao lại thế được? Chẳng phải người rất thích hắn, hắn cũng rất thích người sao? Tại sao lại đột nhiên chia tay? Là người nói chia tay hay là hắn nói?”

“Vũ Tình, chúng ta không nhắc đến hắn nữa được không?”

Một người yếu đuối như Ngạo Tuyết mà lại đến mức từ chối yêu cầu của nàng, chẳng lẽ đại thiếu gia Doãn Thiếu Phong trắng hoa kia tật xấu lại tái phát? Đúng là cái đồ không có mắt để vuột mất người tốt như Ngạo Tuyết. Còn nữa, đừng nhìn Ngạo Tuyết bề ngoài yếu đuối mà coi thường, thật ra nàng là người có võ công đó.

Mặt trời lặn lẽ nhô cao, Vũ Hiên các phát ra tiếng hét chói tai như giết heo.

Chính Hiên nhanh tay lẹ mắt bịt miệng nàng lại, hắn đã sớm biết nàng nhất định sẽ có vẻ mặt thế này mà. Người khác không biết còn tưởng hắn đang làm chuyện xấu gì ấy chứ.

Sao hắn lại ở trên giường của ta? Trước kia hắn hàng đêm vẫn ở lại Vũ Hiên các nhưng bọn ta đều chia giường mà ngủ. Ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra sao? Không phải bọn ta đã.....

“Người nói đi, sao người lại ở trên giường?” Vũ Tình như vậy giống hệt như đã bị người ta làm gì thật.

“Quái lạ, tại sao trẫm không thể ở trên giường chứ? Long Hiên hoàng cung này là của trẫm, mà người là thê tử hợp pháp của trẫm. Trẫm đương nhiên có thể làm thế này. Người quên chuyện tối hôm qua nói với trẫm những gì rồi sao?” Nụ cười tà mị của Chính Hiên làm Vũ Tình càng thêm bất an.

“Người..... Người nói..... Chúng ta..... Chúng ta..... Chẳng lẽ..... Đã làm..... Cái chuyện kia kia.” Nhưng tại sao nàng không có cảm giác gì chứ?

“Cái chuyện kia kia? Người đang nói cái gì thế?” Nụ cười trên môi Chính Hiên không giảm chút nào. Đột nhiên phát hiện ra trên đầu nàng là chuyện thật sự rất thú vị, sau này sẽ là niềm vui lớn nhất của hắn.

“Ý ta là..... Chúng ta thật sự đã.....” Không thể nào, hôm qua nàng chỉ ngủ mà thôi, nếu Chính Hiên thực sự làm gì nàng thì chắc chắn nàng phải phát hiện ra mới đúng chứ.

“Ồ, hoá ra Tình Nhi đang nói chuyện này à. Đúng như người nghĩ, chúng ta thật sự đã.....”

Vũ Tình bật tai: “Ta không thích nghe, ta không thích nghe.....” Trời ạ, sao có thể thế chứ? Trong sạch của nàng cứ như vậy mà mất ư, tuy rằng lần đầu tiên của nàng được chuẩn bị dành cho nam nhân nàng yêu, nhưng vẫn quá nhanh. Hơn nữa bây giờ hắn vẫn còn phi tần, kẻ khiến nàng không an tâm nhất là Mộng phi. Nàng không muốn chung một chồng với người khác đâu.

Chính Hiên kiên quyết kéo tay nàng xuống: “Không thích nghe? Người đã quên đêm qua người gọi ta Tiểu Hiên Tử Tiểu Hiên Tử như thế nào rồi sao?” Càng ngày càng ái muội, hại Vũ Tình hận không thể tìm được cái động nào mà chui xuống.

“A..... Không thể nào, ta nhất định không thể nào làm vậy.” Mà hình như đêm qua đúng là nàng có gọi Tiểu Hiên Tử thật.

“Có muốn tự sát không?” Bình thường nữ tử bị thất tiết đều muốn tự sát đúng không? Chính Hiên tiện tay cầm lấy một cái chủy thủ (con dao ngắn). Hắn đã nói là phải dạy dỗ nàng một trận mà lại.

Vũ Tình không thể tin nổi nhìn hắn: “Người.....” Hắn đang có âm mưu gì vậy? Bằng không sao lại mang theo chủy thủ bên mình chứ? Hắn không cần nàng, hắn ghét bỏ nàng rồi đúng không?

“Trẫm biết, giờ này khắc này người nhất định rất muốn chết. Trẫm đã tính sẵn hết cho người rồi, sau khi người chết, trẫm nhất định sẽ an táng người trọng thể, xây dựng lăng mộ cho người.....”

Vũ Tình càng nghe càng muốn nổi bão: “Âu Dương Chính Hiên.....” Tiếng hét chấn động cả trời. Hoàng đế vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, vừa định mở miệng nói hết sự thật thì Vũ Tình đột nhiên nước mắt lưng tròng nói: “Hoàng Thượng, người đã muốn ta chết thì ta đây phải chết thôi. Người chán ghét ta, không cần ta nữa, ta sống trên đời này cũng chẳng còn nghĩa lý gì. Ta chết luôn đi cho xong.” Nói xong, thật sự ra tay giằng lấy chủy thủ trong tay Chính Hiên.

“Trẫm không chán ghét người, càng không hề không cần người. Tình Nhi, người đừng nghĩ quẩn.” Chính Hiên dùng sức cầm chặt chủy thủ, trong đầu chỉ có một ý niệm: Trẫm ngàn không thể để nàng cướp được. Chỉ tại hay nói đùa mà khiến cho Tình Nhi yêu thương của hắn phải đau khổ.

“Ta đã không muốn sống nữa rồi. Người để ta chết đi!” Vũ Tình càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có xu thế muốn ngừng mà không được.

“Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì hết, là trẫm lừa người thôi. Trẫm yêu người như vậy, sao có thể muốn người bằng cách đó chứ?”

Vũ Tình ngừng rơi nước mắt, đổi thành khuôn mặt tươi cười thật rạng rỡ. Tiểu Hiên Tử, muốn đấu với ta sao, người còn non lắm. Chính Hiên có cảm giác mình bị lừa, nụ cười kia thật chướng mắt.

“Tối hôm qua là giả, nhưng trẫm không ngại bắt nó biến thành thật đâu.” Hoàng đế như ác hổ chụp mồi đẩy con cừu nhỏ đáng thương gục trên giường. Đôi môi bạc khêu gợi rất nhanh chiếm lấy đôi môi anh đào của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, cuốn lấy cái lưỡi đình hương của nàng. Vũ Tình cũng không

phản kháng, nhiệt tình đón nhận đáp lại hẳn. Hôn đến ngay lúc kích tình, Vũ Tình như chợt nhớ ra chuyện gì, đột nhiên bảo dừng, đẩy con quái vật lớn trên người mình ra. Nhảy nhô nhảy nhào lục tung hết lên.

Vũ Tình dứt ra làm Chính Hiền mất hứng mãi một lúc thật lâu mới hồi phục lại tinh thần: “Người đang tìm cái gì vậy?”

“Quà tặng.” Chuẩn bị dành riêng cho sinh nhật của Chính Hiền. “Ngại quá, đều tại ta vút lung tung, không biết để đâu rồi.....A..... Tìm được rồi.” Vũ Tình ôm bánh ngọt đi đến trước mặt Chính Hiền.

“Đây..... Là cái gì?”

“Bánh ngọt đó. Ta làm dành riêng cho người đấy, cho dù không ăn nổi cũng phải ăn biết chưa. Chúng ta thối nển trước, sau đó người hãy cầu nguyện nhé. Tuy rằng hơi chậm, nhưng tại hôm qua có tình huống đặc biệt, thượng đế chắc sẽ thông cảm thôi. Người mau cầu nguyện đi, linh nghiệm lắm đấy.”

“Trẫm chỉ có một tâm nguyện: vĩnh viễn được ở bên Tình Nhi.”

“Nguyện vọng này người đã thực hiện được rồi mà.” Tiểu Hiền Tử ngốc, ta như vậy rồi mà người còn chưa tin ta.

“Tình Nhi, có một số việc ta nghĩ phải nói với người, người chắc cũng đã biết rồi.” Thái độ của hoàng đế lập tức nghiêm túc lại.

“Ta có thể lựa chọn không nghe không?”

“Trẫm không muốn gạt người chuyện gì hết, chúng ta nên thẳng thắn thành thật đối mặt, không phải sao?” Tình Nhi, hự vọng người cũng như trẫm.

“Là.....Về Mộng phi?” Chính Hiền cứ luôn không dứt bỏ được nàng hẳn là có nguyên nhân.

“Đúng! Mộng phi họ Tư Đồ. Nàng có một ý tỷ song sinh, tên là Tư Đồ Tinh. Năm đó trẫm vẫn còn là thái tử. Trong một lần tiết Trung thu, vì bá quan văn võ trong triều đều có thể mang theo gia quyến đến hoàng cung du ngoạn, Tình Nhi là nữ nhi của Tư Đồ tướng quân nên nàng cũng đến. Lúc đó nàng ấy là người nổi bật nhất trong phần đông gia quyến.”

“Cho nên các người gặp nhau, người cũng đã yêu nàng?” Vũ Tình thản nhiên nói, trong lòng cũng đã phiên giang đảo hải. (Vi: đời sông lấp biển)

“Đúng vậy. Nhưng ta không ngờ hoá ra đại ca cũng thích nàng. Ta và đại ca tình cảm vốn không tốt. Đại ca vốn là do một cung nữ sinh ra, tử bằng mẫu quý (Vi: ý nói địa vị của con 1 phần cũng dựa vào ng' mẹ), hẳn tuy là con trưởng nhưng thái tử lại là ta. Hẳn mơ ước vị trí thái tử này của ta rất lâu rồi, Tình Nhi chọn trẫm lại càng chọc giận hẳn. Càng không thể ngờ được là, sau đó đại ca đã nói với ta, hẳn chỉ cần Tình Nhi thôi, chỉ cần ta tặng Tình Nhi cho hẳn, hẳn sẽ không tranh giành ngôi vị hoàng đế nữa.”

“Cho nên người đồng ý?” Biết ngay là trong lòng hoàng tử bọn họ cái gì cũng không so được với ngôi vị hoàng đế. Yêu dù có oanh oanh liệt liệt thì sao chứ? Cho dù có như vậy thì đau lòng chỉ trong nháy mắt, trong lòng bọn họ quyền vị vẫn luôn là quan trọng nhất. Tiểu Hiền Tử, nếu tình huống như thế xảy ra với ta, người liệu có đưa ra lựa chọn giống thế này không?

“Ừ. Ta đã đồng ý.”

“Các người.....sao các người có thể làm như vậy? Người có nghĩ tới cảm giác của Tư Đồ cô nương không? Người đã hỏi ý kiến của nàng chưa?” Tại sao nữ nhân trong lòng bọn họ chỉ là hàng hóa, có cũng được mà không có cũng không sao chứ? Chỉ cần giá cao thì bọn họ sẽ bán. Có điều, giá của Tư Đồ Tinh cũng coi như xa xỉ, nàng giá trị bằng một ngôi vị hoàng đế.

“Nàng nguyện ý. Nàng từng nói chỉ cần ta vui vẻ, cái gì nàng cũng nguyện ý làm. Kể cả gả cho đại ca ta.”

“Vậy nàng có gả không? Đại ca người thật sự từ bỏ ngôi vị hoàng đế sao? Không đúng, ngày trước người nói vì đại ca tạo phản nên tiên đế mới qua đời.” Tư Đồ Tinh đúng là một nữ nhân ngốc nghếch cuồng đại. Nếu là nàng nàng sẽ không ngu ngốc như vậy, Chính Hiền không làm hoàng đế cũng chẳng sao, ẩn cư tị thế tiêu điều tự tại chẳng phải là đáng mừng sao.

“Đại ca người mà mỹ nhân cũng muốn mà giang sơn cũng cần. Hắn đã dùng việc thành thân để nguy trang, cho rằng ta sẽ đau khổ không gượng dậy nổi, giúp hắn có dịp hành động. Vào ngày thành thân của bọn họ, hắn mang theo binh lính vây hãm Đông cung, Tinh Nhi trong lúc vô tình phát hiện ra chuyện này đã bỏ ngang hôn lễ rồi tới mật báo cho ta. Ta và đại ca lớn lên cùng nhau từ nhỏ, sao lại không hiểu tính của hắn chứ? Chỉ còn chờ gậy ông đập lưng ông mà thôi! Sau đó đại ca đã đến thật, hắn nhìn thấy thê tử mới cưới của mình lửa giận lại càng bùng bùng, nổi cơn điên muốn giết chết ta. Tinh Nhi đã cầm một đao cho ta, ngày đó tuyết rơi thật sự rất lớn, máu đỏ tươi nhuộm lên màu trắng toát, thật chói mắt thật rợn rợn. Đại ca thật sự yêu Tinh Nhi, hắn thấy mình tự tay giết người yêu, không chịu đựng nổi nữa, hơn nữa còn bị ta đả thương, gân mạch đứt đoạn, cho dù còn sống cũng là một phế nhân, liền dùng đao tự sát.” Chính Hiên lâm vào hồi hận vô tận sâ thẳm trong lòng, hắn rõ ràng có khả năng tránh không để trận bi kịch này xảy ra.

Vì một nữ tử, vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn, để làm gì chứ? Tiểu Hiên Tử nhất định phải rất đau khổ. Dù sao hắn cũng là một người trọng tình trọng nghĩa.

“Trẫm đã từng đồng ý với Tinh Nhi là sẽ lập nàng làm hậu. Nhưng trẫm không hoàn thành được lời hứa với nàng, nên.....”

“Nên người liền nạp Tư Đồ Mộng làm phi, cũng định chuyển lời hứa với tỷ tỷ của nàng sang nàng. Đây cũng là lí do vì sao tới hôm qua khi Thái Hậu đề cập đến việc lập hậu người đã trì hoãn. Bởi vì người trong lòng người tuyển không giống với Thái Hậu, đúng không?” Nàng nên sớm đoán ra, trong lòng hắn, vẫn có một nữ tử tồn tại. Mà nàng đã chết nên sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng hắn. Nàng nhớ có người đã nói một câu thực kinh điển: Người sống vĩnh viễn không đánh lại được người đã chết.

“Đúng! Nói chuyện với người làm ta thấy thật thoải mái, không cần nói gì người cũng hiểu ý trẫm. Ở trước mặt người, trẫm cứ như trong suốt vậy, cái gì cũng bị người đoán trúng, nhìn thấu.” Mà người lại mang theo một loại sắc thái thần bí, làm cho trẫm không đoán ra nổi.

“Có đôi khi ta thà mình không thông minh như vậy còn hơn. Có người từng nói, nữ nhân gốc một vấn tốt hơn. Trước kia ta không tin, bây giờ bắt đầu có điểm tin rồi. Tiểu Hiên Tử, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người có yêu Mộng phi sao?” Tuy nàng sợ rằng đáp án mình nghe được không như mình muốn nhưng vẫn cứ chờ mong. Nàng thà bị tổn thương sâu sắc chứ không muốn yêu mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng.

Chính Hiên lắc đầu: “Không hề. Trẫm với nàng ấy từ trước tới giờ vốn không có tình yêu. Nàng ấy là một nữ nhân tốt nhưng trẫm không yêu nàng. Đối với Tinh Nhi, đã từng có, nhưng càng nhiều hơn là áy náy. Trẫm thậm chí muốn bù lại, trẫm có thể hoàn thành lời hứa với nàng ấy, nhưng.....” Chính Hiên cầm tay Vũ Tình: “Nếu người thật sự muốn làm hoàng hậu, trẫm có thể.....” Trẫm thà phụ cả thiên hạ, cũng quyết không phụ người.

“Đừng nghĩ lung tung. Sao ta có thể để người làm kẻ bội bạc được chứ?” Ta chỉ cần biết người hắn yêu là ta, như vậy là đủ rồi. Nàng không ngại thừa nhận đây là nói dối, nhưng làm gì có ai chưa từng như vậy: “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, ăn bánh ngọt đi! Tiếu chiêu!” Tha thứ cho hắn thì cũng được, nhưng nhất định phải trừng phạt, ai bảo hắn bây giờ mới nói.

“Oa, người muốn mưu sát chồng.” Chính Hiên nghiêng người ép nàng.

“Yên tâm, sau khi người chết ta sẽ an táng người trọng thể.” Vũ Tình cầm bánh ngọt lại ném tiếp.

“Những lời này nghe rất quen.” Chẳng phải hắn mới vừa nói sao? Không được, hắn cũng phải phản công, học theo Vũ Tình cầm bánh ngọt ném lên người nàng.

“Tiểu Hiên Tử chết tiệt, người dám ném ta.” Vũ Tình càng hăng lên.

“Ai dồ.....” Quý công công rất rất bất hạnh vừa tiến vào đã bị hai người đánh trúng.

“Ha ha ha ha.....” Hai tên đầu sỏ gây ra ô nhục cười không ngừng. Bọn họ vẫn chưa phát hiện ở phía sau cửa, có một ánh mắt độc ác âm hiểm đang nhìn chằm chằm hai người vui đùa ăm ỉ, ngón tay nắm chặt trắng bệch, lộ ra nụ cười gian trá: Hạnh phúc của bọn họ đến hôm nay là kết thúc.

~*~ hết chương 53 ~*~

55. Chương 54

Ngạo khí hoàng phi [chương 54] Edit: Viochan

Tiêu Vũ tình không ngừng lục tung hết lên, sự lo lắng hiển hiện rõ trên mặt, nhìn nàng như sắp khóc đến nơi rồi.

“Tiểu thư, người đang tìm cái gì thế? Để Lam Nhi tìm giúp người.”

“Lam Nhi, người có nhìn thấy ngọc bội của ta không? Ta tìm mãi mà không thấy, ngọc bội đó không thể để mất được, ta đã hứa với Tiểu Hiên Tử là sẽ vĩnh viễn mang nó theo người rồi.” Nếu không ta sẽ mất đi Tiểu Hiên Tử, ngọc bội bị mất ám chỉ điều gì đây?

“Tiểu thư, người đừng lo quá. Lam Nhi ra ngoài tìm giúp người.” Lam Nhi vội vàng đi ra ngoài. Lúc ra đến cửa lại nhìn Vũ Tình một cái thật lâu, còn nàng vẫn đang không ngừng tìm nên không để ý là Lam Nhi đã ra ngoài.

Vũ Tình đột nhiên phát hiện có người đến gần nàng, đứng lên xoay người lại thì nhìn thấy Nam Cung Quân.

“NamCung Quân? Sao người lại ở đây? Sao người vào được?” Bên ngoài có nhiều thái giám, cung nữ như vậy, Nam Cung Quân chưa được truyền triệu thì không được vào chứ đừng nói đến chuyện có thể vào được bên trong khuê phòng của nàng.

“Nương nương đang tìm gì thế? Có cần vi thần tìm giúp người không?” Nam Cung Quân cười, nụ cười vui vẻ khi được giúp đỡ người khác.

“Không cần lòng tốt của người. Đi ra ngoài đi.” Vũ Tình hạ lệnh đuổi khách. Nụ cười của Nam Cung Quân khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái, rõ ràng là hắn chẳng có ý gì tốt. Bây giờ ở đây chỉ có cô nam quả nữ bọn họ, thực dễ khiến cho người khác hiểu lầm! Đến lúc đó cho dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi.

“Nương nương, sao lại hung dữ thế? Trước kia người rất dịu dàng, đâu có đối xử với ta như vậy.” Nam Cung Quân tiến từng bước tới gần nàng, trên môi lộ ra nụ cười đùa cợt, trong mắt là vẻ bí hiểm khó dò.

“Trước kia ta đối xử với người thế nào cơ?” Muốn lừa ta sao? Ngạo Tuyết đã nói rõ chỉ có tình cảm bạn bè với người mà thôi.

“Người mất trí nhớ nên tất nhiên đã quên hết tất cả về chúng ta..... Người đã nói muốn vĩnh viễn ở bên ta, mãi mãi không rời xa. Nếu người đã quên thì để ta giúp người ôn lại một chút vậy.” Nam Cung Quân nói như thật.

“Sao người lại biết ta mất trí nhớ?” Từ đầu tới cuối, nàng chỉ nói với một người rằng nàng bị mất trí nhớ. Không, người đó không thể bán đứng nàng được, có lẽ chỉ là nàng bị lừa thôi. Mà kẻ có ý đồ xấu lại lợi dụng điểm ấy để đạt được mục đích của bọn họ, mục đích đó là gì?

Nam Cung Quân dừng một chút:“Ngay cả những chuyện khắc cốt ghi tâm của chúng ta người cũng quên được thì chẳng phải mất trí nhớ là gì?”

“Khắc cốt ghi tâm? Giữa chúng ta từng có chuyện khắc cốt ghi tâm gì cơ chứ?” Biết ngay là hắn đến có ý đồ mà. Nàng đang nghĩ không biết nên gọi người đến hay là tự mình chạy ra.

“Người đã nói, chúng ta hãy nắm tay nhau đến khi bạc đầu. Người còn nói, phải sinh cho ta một đứa con mập mạp, cùng sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.” Nam Cung Quân như đang nhớ lại những điều tốt đẹp, ngữ khí vô cùng chân thành tha thiết, làm cho người ta rất khó hoài nghi hắn đang nói dối.

“Buồn cười. Ta không thể nào nói với người như vậy.” Vũ Tình trước sẽ không lừa ta, nhất định là Nam Cung Quân đang lừa ta. Nhưng tại sao hắn lại muốn lừa ta chứ? Làm như vậy có lợi gì cho hắn?

“Làm quý phi nên quên hết tất cả rồi sao. Người thật tàn nhẫn, uống ta đau khổ chờ đợi nhiều năm, rồi bỏ đất nước như vậy, người lại quên sạch về ta.” Nam Cung Quân lộ vẻ âm ngoan, như kiểu Vũ Tình thật sự đã vứt chồng bỏ con vậy.

“Người đi nhanh đi. Ta không muốn tiếp tục nói những lời vô nghĩa với người nữa! Để đến lúc ta phải ra ngoài kia thì không xong đâu, nói không chừng còn trị người vì tội xông loạn vào cung đấy, đến lúc đó không chỉ còn là vấn đề mặt mũi nữa rồi.”

“Tám năm không gặp, tính tình của người thật sự đã thay đổi rất nhiều. Người đang lo lắng có người sẽ xông vào làm hỏng chuyện tốt của chúng ta ư, yên tâm đi, tất cả đều đã bị ta đuổi đi rồi. Không ai quấy rầy chúng ta được đâu!” Nam Cung Quân trắng trợn dựa vào phía sau Vũ Tình.

“Người đâu.....” Gọi một lúc mà vẫn không thấy có ai phản ứng, chẳng lẽ mọi người thật sự đã đi hết rồi sao? Tại sao hắn lại có đủ quyền lực bắt hết người trong cung của ta đi? Tại sao bọn họ lại nghe lời hắn?

Vũ Tình còn muốn chạy ra ngoài nhưng Nam Cung Quân lại điểm huyết nang từ phía sau, nang bị hắn ôm ngang đặt lên giường.

Tại sao lại điểm huyết ta? Hắn muốn làm gì? Tại sao ánh mắt của hắn lại khiến ta sợ hãi như vậy? Vũ Tình muốn kêu muốn cử động nhưng không động đậy nổi, giọng nói bị nghẹn lại trong cổ họng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Ánh mắt sợ hãi của Tiêu Vũ Tình khiến Nam Cung Quân thoáng cảm thấy áy náy: “Thực xin lỗi, nương nương. Vũ Tình, ta cũng không muốn làm vậy với người, người không nên được Hoàng Thượng sủng ái nhiều như vậy. Vì nang ấy, ta cũng bất đắc dĩ mới làm vậy.”

Nàng ấy? Nàng ấy là ai? Là ai dùng loại thủ đoạn này hãm hại ta? Vũ Tình muốn lớn tiếng chất vấn hắn nhưng vẫn không thể làm được gì. đành trơ mắt nhìn Nam Cung Quân cởi bỏ vạt áo của nang. Nàng sợ hãi, sợ hãi đến muốn khóc. Nàng biết rất rõ Nam Cung Quân đang định làm gì nang. Tại sao chuyện này lại xảy ra với nang chứ? Vũ Tình muốn giãy dụa nhưng dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể động đậy được, chỉ hy vọng Nam Cung Quân có thể dừng cương trước bờ vực. Tiểu Hiên Tử, mau tới cứu ta với!!!

Nam Cung Quân đè cả người lên trên người nang, tạo thành một tư thế cực kỳ ái muội. Nhưng mãi cũng không thấy hắn có hành động gì tiếp tục.

Vũ Tình nghi hoặc, hình như hắn đang đợi gì đó. Ngoài cửa truyền đến tiếng ầm ĩ, Lam Nhi bối rối hốt hoảng kêu lên: “Hoàng Thượng, nương nương đang nghỉ ngơi bên trong.”

Hoàng Thượng nhìn Lam Nhi đang quỳ trên mặt đất cản đường hắn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Bên trong có gì đó không thể để hắn nhìn thấy sao? Không phải lại lấy lý do là đang tắm rửa đấy chứ? Ai mà đi tắm vào buổi tối thế này? Nhất định có vấn đề, tức giận nói: “Tránh ra.”

Lam Nhi tại sao lại muốn ngăn cản Tiểu Hiên Tử không cho hắn vào? Nàng vẫn ở bên ngoài suốt sao? Tại sao lúc vừa rồi ta gọi người nang lại không vào? Còn cả Nam Cung Quân này nữa, hắn không nghe thấy hoàng thượng tới rồi sao? Tại sao không tránh ra, hắn thật sự không sợ chết ư?

Rất nhiều nghi vấn hiện lên trong đầu nang, chỉ cảm thấy đầu ngày càng to lên. Mà Nam Cung Quân lúc này mới có thêm động tác, hắn đau khổ nhắm mắt lại, cúi xuống hôn lên môi Vũ Tình.

Đừng.....Đừng mà! Vũ Tình gào lên trong lòng. Nam Cung Quân dường như nghe thấy tiếng nói trong lòng nang, âm thầm giải huyết cho nang. Đúng lúc này Chính Hiên phá cửa lao vào.....

Là Tiểu Hiên Tử, hắn tới cứu nang, Vũ Tình vui vẻ nói. Trước mắt lại là đôi mắt thịnh nộ của Chính Hiên. Ánh mắt hắn sắc bén, vẫn máu, thâm sâu, bắn thẳng đến mắt Vũ Tình giống như muốn nhìn thấu nang vậy. Sắc mặt hắn cũng càng ngày càng âm trầm, trong mắt là lửa giận bao quanh, hắn không thể đi tới giết chết đôi cầu nam nữ kia. Vũ Tình không khỏi rung mình một cái, không biết phải làm sao để tự cứu.

Nam Cung Quân cứ như lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của hoàng đế, lập tức bò xuống giường, quỳ rạp xuống dưới chân hoàng đế, cầu xin nói: “Hoàng Thượng tha mạng, nô tài với nương nương không phải là.....xin Hoàng Thượng tha mạng, tha cho nô tài, nô tài không dám nữa.”

Vũ Tình đến lúc này mới bừng tỉnh, đột nhiên đứng lên từ trên giường, vừa rồi nàng thật sự sợ hãi. May mà Tiểu Hiên Tử tới đúng lúc nếu không không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa? Nhưng tại sao Tiểu Hiên Tử lại dùng ánh mắt này nhìn nàng, cứ như nàng đã phạm phải tội ác tày trời gì đó vậy.

“Tiểu Hiên...ta.....”

Chính Hiên đột ngột nở nụ cười nhạt:“Người muốn nói gì? Nói trầm hiểu lầm, nói trầm nhìn lầm rồi sao?” Ánh mắt hung dữ tà ác nhìn chăm chăm thẳng vào nàng, ngữ khí lạnh như băng tới cực điểm:“Tiêu, Vũ, Tình. Người không phụ lòng trầm đúng không?” Trầm đối với người không tệ, bao bọc người trong lòng bàn tay chỉ sợ làm ngã người, ngậm trong miệng sợ người tan mất. Chưa từng có một nữ nhân nào đáng được trầm đối xử như vậy cả. Người đối với trầm thật không công bằng.

“Ta.....” Hắn đang nói gì thế? Ta thiếu chút nữa bị người khác phi lễ mà, hắn đã không an ủi ta lại còn nói ta như vậy, ta làm gì có lỗi với hắn chứ?

Chính Hiên nhìn Vũ Tình quần áo không chỉnh tề, lộ ra chút da thịt tuyết trắng thì lại càng tức giận. Hắn hận không thể bước lên ngay lập tức mà bóp nát cổ nữ nhân phản bội này.

Nam Cung Quân thấy vậy lại càng đổ thêm dầu vào lửa:“Hoàng Thượng, xin tha tội! Ta và Vũ Tình quen biết từ thuở nhỏ đã sớm quyết định sẽ ở bên nhau cả đời. Bọn ta thật lòng yêu nhau, mong Hoàng Thượng thành toàn.”

“Nam Cung Quân, người nói cái gì? Ai thật lòng yêu nhau với người?” Vũ Tình cả giận nói, không ngờ hắn dám bôi nhọ sự trong sạch của nàng trước mặt Tiểu Hiên Tử:“Tiểu Hiên Tử, người sẽ không tin hắn đúng không?”

Sự đổ kỵ điên cuồng đã che hai mắt hắn, hình ảnh duy nhất trong đầu lúc này chính là cảnh tượng khó coi vừa rồi. Hai tay nắm chặt thành quyền, bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến.

“Vũ Tình, chúng ta hãy thừa nhận đi, ta cũng không muốn mỗi ngày đều phải lén lút như vậy. Hoàng Thượng chí tình chí nghĩa, hắn sẽ thành toàn cho chúng ta. Xin Hoàng Thượng thành toàn!” Nam Cung Quân úp hai tay xuống, không ngừng dập đầu. Trong lúc vô ý, rơi ra một thứ.

Hoàng đế hết sức tốt bụng cúi người xuống, nhặt thứ đó lên, đến khi nhìn thấy rõ vật đó thì sắc mặt càng thêm âm trầm. Mặt Vũ Tình trong nháy mắt biến thành trắng bệch. Thứ mà Nam Cung Quân làm rơi đúng là ngọc bội Hoàng Thượng đưa cho Vũ Tình. Đến nước này thì nàng thật sự hết đường chối cãi, ngay trong khoảnh khắc này, nàng đột nhiên hiểu ra: Tất cả chính là một cái bẫy mà nàng đã rơi vào.

“A.....” Hoàng đế điên cuồng hét lên một tiếng, đá văng Nam Cung Quân sang một bên. Nam Cung Quân võ công tầm thường, sao có thể chịu được một đá của cao thủ tuyệt thế như Chính Hiên nên ngay lập tức liền ngất đi. Hoàng đế lại rút kiếm trên người thị vệ ra, hắn thà một kiếm chấm dứt tính mạng Vũ Tình chứ tuyệt đối không tha thứ cho sự phản bội của nàng.

“Tiểu thư.....” Lam Nhi thình lình lao tới chắn trước mặt Vũ Tình. Nhát kiếm của hoàng đế chém trúng lưng nàng. Một đường kiếm này thật tàn nhẫn, nếu không phải có Lam Nhi che phía trước thì chỉ sợ Vũ Tình đã hương tiêu ngọc vãn.

“Lam Nhi.....” Vũ Tình nhìn Lam Nhi ngã xuống, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Lam Nhi vì nàng ngay cả sống chết cũng không để ý, nàng lại còn hoài nghi nàng ấy, mình thật quá đáng.

Cổ nàng cảm nhận được cái lạnh như băng, nàng biết đó là một lưỡi kiếm mà chủ nhân của nó đúng là người nàng yêu. Thanh kiếm mỏng sắc bén vẽ nên một vết máu nhạt trên cổ nàng, nhưng lòng nàng lại chẳng có cảm giác gì, nàng luôn luôn sợ đau nhất, không phải sao? Vũ Tình ngược lên nhìn Chính Hiên, trong mắt là ai oán, thê lương, thậm chí có cả hận ý.

Tay cầm kiếm của hoàng đế đang run lên, hắn chỉ cần hơi dùng sức thêm một chút nữa thôi. Nữ nhân này, người hắn từng lấy sinh mệnh ra để đánh cược, người mang đến cho hắn niềm vui vô tận, lại khiến hắn lần đầu tiên muốn nữ nhân mình yêu sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của hắn, hắn không muốn tổn thương thêm nữa vì nàng.

Tại sao nàng không sợ hãi? Tại sao không cầu xin? Là vì nàng chắc chắn hắn sẽ không nỡ giết nàng sao? Đúng vậy, hắn đã từng không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến một sợi tóc của nàng, thậm chí không cho phép bất cứ kẻ nào nói nặng nàng một câu. Hắn sủng ái nàng đến thế nhưng lại chỉ để đổi lấy sự phản bội hôm nay.

Trước mắt đột nhiên hiện lên những kỉ niệm cùng nàng khi xưa: nàng mặc áo trắng thả điều trên cổ giống như một nàng tiên lằm lạp chốn phàm trần. Nàng hát khúc hát mà không ai hiểu nổi, nàng đánh bóng rổ, chơi đàn dương cầm, bày mưu tính kế trừ gian thần giúp hắn, làm hài lòng nước lân bang, giải quyết nạn lũ lụt cùng hắn, sống chết có nhau.

Tất cả lại hiện lên trước mắt, khi đó nàng thật hồn nhiên ngây thơ. Chẳng lẽ hết thấy đều là hắn nhìn lầm sao? Hay con người này vốn đã mưu mô xảo quyệt, tất cả đều chỉ là giả vờ.

“Xem ra trăm thật sự không hiểu người. Hành động của người thật cao minh, trăm bị người lừa suốt bấy lâu nay. Trong lòng người nhất định đang rất đắc ý hả? Cái gì mà chỉ yêu mình ta chứ? Hừ.....”

Thái độ khinh thường, lời nói chua chát làm trái tim Vũ Tình đau đớn. Chỉ có thể lựa chọn trăm mặc không nói, trong lúc này bất luận nàng nói gì hoàng đế cũng sẽ không tin. Vậy thì cần gì phải nhiều lời vô ích?

“Tại sao không phản bác, tại sao không giải thích? Có lẽ trăm sẽ tin người. Người cầu xin trăm, có lẽ trăm sẽ nể tình ngày xưa mà tha cho người. Cầu xin tha thứ đi, người cầu xin tha thứ đi.....” Hoàng đế hét to, từ khoảnh khắc đẩy cửa vào kia hắn đã mất đi lý trí rồi.

“Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Ta chỉ muốn nói một câu, ta trong sạch. Tin hay không tùy người! Ta là cá nằm trên thớt, muốn chém muốn giết gì cũng được.” Vũ Tình vẻ mặt kiên quyết, tình yêu không có sự tin tưởng nhau làm nền tảng thì mối tình này sao còn có thể tiếp tục được nữa.

Lông mày hoàng đế nhíu chặt, không kìm nổi mà gia tăng lực đạo. Hắn chỉ cần dùng sức một chút thì cổ họng nữ tử trước mắt này sẽ bị cắt đứt. Hắn thà giết nàng chứ không thể chấp nhận sự phản bội của nàng.

Một loại khoái cảm được trả thù lan tràn nơi đáy lòng, mặt khác một cảm giác đau đớn tột cùng lại trào dâng trong lòng, bao phủ khoái cảm kia. Tay run rẩy, ‘Cạch’ một tiếng, kiếm từ trong tay rơi xuống đất. Rốt cục hắn vẫn không nhẫn tâm nổi.

“Tất cả mọi người lui ra cho trăm.”

Mọi người nghe vậy, lập tức thất tha thất thểu lui xuống. Từ trước đến giờ họ chưa từng thấy bộ dáng bạo ngược như thế của hoàng đế. Vẫn là chạy sớm thì hơn, nhân tiện khiêng luôn Lam Nhi và Nam Cung Quân ra ngoài.

“Người muốn dẫn Lam Nhi đi đâu?” Thị vệ cứng rắn tách nàng và Lam Nhi ra. Bây giờ điều mà trong lòng nàng quan tâm nhất là sự an nguy của Lam Nhi, hy vọng Lam Nhi không sao nếu không nàng có chết ngàn lần cũng không bù đắp nổi.

“Chuyện này không liên quan đến người.” Ngữ khí đủ để đóng băng chết người, nàng chưa từng nghĩ tới Chính Hiên sẽ dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với nàng. Từ trước tới nay Chính Hiên đối với nàng vẫn rất ôn nhu săn sóc, để nàng tự do thích làm gì thì làm, chiều chuộng hết mực. Tại sao lại đột nhiên biến thành thế này?

“Lam Nhi là người của ta.” Nàng không phải người trong cung, nàng là do ta đưa đến từ Tiêu phủ.

“Từ hôm nay trở đi, không phải nữa.”

“Người nói thế là có ý gì?”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, đẩy Vũ Tình ngã xấp lên giường. Hắn sớm đoán được nàng sẽ phản kháng nên đã chế trụ cổ tay nàng lên trên đỉnh đầu, trong mắt lộ vẻ khinh thường: “Người nhất định đang trách trăm quá quân tử rồi phải không?” Hắn hết mực che chở nàng, chỉ cần nàng không muốn thì hắn cũng không miễn cưỡng. Thậm chí mỗi đêm tự mình chịu đựng cô đơn, không đi tìm phi tần khác tiết dục, thậm chí muốn đợi đến khi nàng cam tâm tình nguyện. Nàng lại tự thông với kẻ khác, thế thì tại sao hắn phải giữ lễ nữa chứ? Nỗi nhục bị phản bội ăn mòn mỗi tấc da thịt hắn, cuối cùng trở thành ngọn lửa hừng hực cháy.

“Tránh ra.” Vũ Tình lạnh lùng nói. Sợ hãi lại một lần nữa tràn ngập, một Chính Hiên nàng chưa từng thấy như vậy bao giờ khiến nàng sợ hãi. Nàng còn sợ hãi, tức giận hơn cả lúc này. Chính Hiên giống như một con ngựa hoang đứt dây cương, bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho người khác thương tích đầy mình.

“Còn giả vờ ư? Người vẫn không cho trầm động vào người là vì sợ trầm phát hiện ra đúng không? Hừ, giả bộ cao quý, giả bộ ngây thơ một chết đi được ấy nhỉ, rất muốn tìm nam nhân để giải thoát đúng không? Nếu không người sẽ không đưa người vào tận trong cung. Nói sớm có phải tốt không, tuy người là loại đàn bà dâm đãng nhưng trầm cũng có thể cổ mà làm thỏa mãn người một chút. Thực chất bên trong chính là hèn hạ ti tiện!” Nàng nhất định đang vụng trộm cười hắc hắc sau lưng rồi?

Vũ Tình giơ một bàn tay lên muốn cho hắc hắc một bạt tai thật mạnh. Lời nói ác độc của Chính Hiên như một lưỡi kiếm sắc bén đâm xuyên qua lồng ngực nàng, cảm giác sống không bằng chết có lẽ cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Chính Hiên chế trụ luôn tay còn lại của nàng. Vũ Tình căn bản không hề có sức phản kháng. Đến bây giờ nàng mới hiểu trước kia đều là Chính Hiên nhường nàng.

Hoàng đế vừa cười vừa xé vụn quần áo trên người Vũ Tình, vút sang một bên. Sự tàn ác trong đáy mắt thể hiện rõ cơn phẫn nộ của hắc hắc.

Vũ Tình quá sợ hãi, mặt đã trở nên trắng bệch, dùng hết sức lực bản thân gào to: “Buông ra, đồ ác ma này, buông..... Ta không hề phản bội người, ta không hề.....” Lúc này nàng không còn kiêu hãnh được nữa, chỉ có thể hy vọng Chính Hiên có thể nghe lời giải thích của nàng.

Chính Hiên khinh thường cười lạnh nói: “Có hay không, để trầm thử một lần chẳng phải sẽ biết ngay sao?” Hắc hắc biết rõ, lần thử này bất luận kết quả thế nào hắc hắc đều sẽ mất đi Vũ Tình. Nếu chứng minh được nàng thật sự tư thông cùng kẻ khác, hắc hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng và tên gian phu kia, tôn nghiêm của một đế vương cũng không cho phép. Nếu như chứng minh được hắc hắc hiểu lầm Vũ Tình, với cá tính kiêu ngạo của nàng thì chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắc hắc. Chỉ cần là chuyện nàng đã quyết định thì người khác khó có thể thay đổi được, có đôi khi nàng còn thật sự rất lạnh lùng. Nhưng thù hận đã che mờ hai mắt hắc hắc, lúc này hắc hắc chỉ thầm muốn hung hăng yêu nàng đúng như nàng yêu hắc hắc.

“Buông..... Tránh ra đi, Âu Dương Chính Hiên, ta hận người, hận người..... Người tránh ra đi.....”

“Người nói người hận ta? Hừ, đúng là cái loại muốn quá rồi còn làm trò, trầm gặp nhiều quá rồi. Người còn non lắm.” Chính Hiên không thèm nói nhiều hơn dục theo cái cổ trắng như tuyết, sau đó lại quay người hôn lên mắt, mũi nàng. Đôi môi nóng bỏng kề sát vành tai nàng, cuối cùng tập trung trên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Cơ thể Vũ Tình càng ngày càng nóng, rất muốn phản kháng nhưng lại phát hiện ra bản thân bất lực. Chính Hiên đối xử với nàng một chút cũng không ôn nhu, gần như tàn khốc. Nàng có thể làm thế nào được đây? Đánh cũng không đánh lại hắc hắc, càng tức giận thì lại càng không chống cự được. Không được, nàng nhất định phải phản kháng, trong sạch có thể bị hủy nhưng cốt khí thì không thể.

Hung hăng cắn nát môi Chính Hiên, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng hai người. Nhưng Chính Hiên vẫn không chịu buông tha cho nàng, tiếp tục cướp lấy vị ngọt của nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy thất vọng, tại sao Chính Hiên lại đối xử với nàng như vậy? Nàng một thân một mình bước vào Long Hiên hoàng triều, không có lấy một người thân bên cạnh. Thật vất vả mới tìm được một người mà mình yêu thì người đó lại đối xử với nàng thế này. Nàng cho tới bây giờ chưa từng phải chịu khuất nhục, từ nhỏ đến lớn ai dám làm nàng tức giận? Ba, mẹ, Quân, Tiểu Nhu, các người ở đâu, Tuyệt rất nhớ mọi người, hãy mau tới cứu Tuyệt với.

Chính Hiên đột nhiên dừng hành động của hắc hắc lại vì hắc hắc nhìn thấy nước mắt của Vũ Tình. Chết tiệt, bộ dáng vô tội này của nàng vẫn đang khiến hắc hắc đau lòng. Rõ ràng biết nàng chỉ giả bộ thôi nhưng vẫn cứ muốn lau nước mắt cho nàng. Hắc hắc không thể nhẫn tâm nổi với nàng, hắc hắc không nỡ khiến nàng rơi lệ.

“Tiện nhân!” Chính Hiên mắng rồi đứng dậy.

Vũ Tình phục hồi lại tinh thần, vô lực cuốn chân quanh người, khóc nức nở. Khoảnh khắc này, nàng cảm thấy thật bất lực. Bây giờ ở bên dưới thân hình cao lớn của hoàng đế, nàng lại nhỏ bé, hèn mọn đến vậy.

“Từ hôm nay trở đi, Tiêu phi bị giáng xuống làm cung nữ. Không được kháng chỉ!” Hần điên rồi, hần lại vẫn không nở giết nàng.

Vũ Tình vẻ mặt kiên quyết: “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Người giết ta đi.” Sống phải chịu khuất phục thì thà chết một cách oanh liệt còn hơn.

“Giết người? Hừ, không dễ thế đâu. Tra tấn một người cách tốt nhất không phải là để cho hần chết mà phải làm cho hần sống không bằng chết. Trẫm muốn người phải hối hận vì những gì đã làm hôm nay, trẫm muốn người phải đau khổ. Hà, người tốt nhất đừng có phản kháng, nếu không kẻ chết sẽ là người mà người yêu, người mà người quan tâm đấy.” Bao gồm cả tên gian phu Nam Cung Quân kia nữa. Từ nay về sau tình cảm quân thần ân đoạn nghĩa tuyệt! Dù chỉ một người của Nam Cung gia trẫm cũng không dùng!

“Âu Dương Chính Hiên.....” Giờ này khắc này, nàng thật sự rất hận hần.

“Lớn mật, tên trẫm người cũng có thể gọi thẳng sao? Người tốt nhất nên ngoan ngoãn làm tốt bổn phận cung nữ của mình đi, đừng có vọng tưởng là sẽ có người đến cứu.”

Đúng vậy, sẽ chẳng có ai đến cứu nàng cả. Thái Hậu yêu thương nàng đã xuất kinh đi nghỉ hè. Cẩn Hiên bị nàng làm tổn thương đã ra ngoài biên cương. Vô Dạ giết Mị Ảnh xong cũng không rõ tung tích. Trong thiên hạ này còn ai tới cứu nàng được nữa? Ai lại không sợ Hoàng Thượng mà liều chết tới cứu nàng đây?

Uổng nàng tự cho mình là tiêu sái, nghĩ rằng có thể vui chơi nhân gian, không ngờ lại thảm hại vì tình thế này! Rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Chính Hiên phát tay áo mà đi! Để lại một mình Vũ Tình, nước mắt nàng tựa vực sâu không đáy, dường như vĩnh viễn sẽ không cạn! Nàng phải chấp nhận số mệnh sao? Nàng có thể không cam chịu số phận được sao?

~*~ hết chương 54 ~*~

56. Chương 55

Chương 55 Edit: Viiochan

“Đi vào cho ta! Người tưởng rằng người còn là Tiêu phi nương nương như lúc trước sao.” Mama thấy Vũ Tình thất thế liền không chút khách khí đẩy mạnh nàng vào sài phòng. Lẽ ra một cung nữ không đến mức phải ở nơi này nhưng đây là đích thân Hoàng Thượng ra lệnh. Có thể thấy Hoàng Thượng chán ghét nàng đến mức nào, bà đương nhiên là phải tuân theo ý của cấp trên rồi.

Trời ạ, không phải là bắt ta ở đây đấy chứ? Âu Dương Chính Hiên, người thật quá độc ác, ta giết cả nhà người hay cướp vợ người hử? Không ngờ người lại đối xử với ta như vậy, ngay cả giường chiếu cũng không có chứ đừng nói đến đồ trang sức này nọ. Nơi này thật âm trầm, thật lạnh lẽo, không có ma đấy chứ? Tiêu Vũ Tình ta đi thẳng ngồi ngay, sợ gì ma chứ, trăm ngàn chỉ cần không có chuột hay gián này nọ là tốt rồi.

Ghét của nào trời trao của đấy sao? Một con chuột vì cái xuất hiện trước mắt nàng, Vũ Tình sợ tới mức hét lên một tiếng. Nàng từ nhỏ là một thiên kim đại tiểu thư, bình sinh sợ nhất là con chuột. Trong nhà nàng không bao giờ có chuột vì hai mươi tư tiếng đều có công nhân vệ sinh, đâu có bẩn thỉu như nơi này chứ? Con chuột hình như cũng biết nàng nhát gan, lúc đầu nó còn lén la lén lút nhưng thấy Vũ Tình sợ hãi cuộn mình vào một góc liền to gan hăn lên, diều võ dương oai đứng ngay trước mặt nàng. Người hiền lành bị chuột khinh thường đây mà, Vũ Tình thật sự rất sợ hãi nên đến nhìn thẳng vào nó cũng không dám.

“Chuột đại ca, ta đã đáng thương đến thế này rồi, bị cẩu hoàng đế hiểu lầm còn thảm hơn cả bị tống vào lãnh cung ấy chứ. Người còn bắt nạt ta sao? Người không có tình yêu thì ít nhất cũng phải có tấm lòng đồng cảm chứ. Người đi nhanh lên đi được không? Nếu không..... Nếu không ta đánh chết người bây giờ, người đi mau đi.” Vũ Tình tiện tay cầm lấy một cây củi gỗ ném về phía con chuột.

Con chuột phản ứng nhanh nhạy, di chuyển vị trí một tẹo rồi lại tiếp tục nhìn nàng.

“Chuột đại ca, có khi là đại tỷ. Ta không cần biết ngươi là đại ca hay là đại tỷ, xin ngươi đi mau đi được không?” Vũ Tình nhìn thấy nó lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên, cứ như con chuột sắp trèo lên người nàng mà cần vậy. Nàng đã từng nghe nói thật sự có người bị chuột cắn chết mà.

Con chuột không thèm nghe lời nàng mà ngược lại còn từng bước tiến lại gần nàng hơn.

“Ê, ngươi đi lại đây làm gì? Mau tránh ra đi, tránh ra đi ngươi.....” Ta đắc tội với ai thế này, ngay cả con chuột cũng đến bắt nạt ta.

Vũ Tình cảm thấy hèn đá nhỏ bên cạnh ném về hướng con chuột. Cú ném này không mạnh, con chuột vẫn không nhúc nhích gì nhưng trên người nó lại có máu chảy ra. Nó sẽ không chết đấy chứ? Trời ạ, nàng giết chết nó rồi! Vũ Tình nhìn nhìn bàn tay mà thấy như có đầy máu. Ngắc đầu đã thấy trên tường có một con gián như hổ rình mồi đang chăm chăm nhìn nàng.

Liên tục chịu đựng sợ hãi, Vũ Tình như phát điên lao ra bên ngoài mà cửa lại bị khóa rất chặt. Nàng liều mạng đập cửa: “Thả ta ra ngoài, mau thả ta ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài.....” Nơi này thật là khủng khiếp, nàng không muốn ở lại đây, nàng muốn đi ra ngoài.

Bên ngoài có người nhưng không có lấy một ai đồng ý mở cửa cho nàng, cũng không ai dám. Ngừ điệu chanh chua của mama lại vang lên: “Hoàng Thượng có chỉ, đêm nay ngươi phải ngủ ở đây. Ngày mai mới thả ngươi ra ngoài, Tiêu phi nương nương tôn quý ạ!”

Ngủ ở đây? Không, ta không muốn! Nơi này có chuột lại còn có gián nữa, muốn ta ngủ ở đây thì thà cho ta một đao còn hơn. Âu Dương Chính Hiền chết tiệt, không ngờ ngươi thật sự đối xử với ta như vậy. Ta hận ngươi, ta hận ngươi, hận ngươi..... Sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.

“Thả ta ra đi. Ta không muốn ở đây, ta không muốn ở đây.....” Vũ Tình ra sức đập cửa nhưng bên ngoài không có lấy một chút tiếng động. Mọi người đã đi hết rồi, chẳng lẽ nàng thật sự phải ngủ lại đây sao?

Vũ Tình cuộn mình vào góc cửa, trơ mắt nhìn thi thể đang bốc mùi hôi thối của con chuột. Bây giờ rốt cục nàng cũng tự mình cảm nhận được cái gì gọi là: đi vào một gian phòng, tứ phía đều là tường, ngắc đầu thấy con chuột, cúi đầu gặp con gián. Đây chẳng phải chính là tình huống hiện tại của nàng sao? Liệu còn có ai bi ai hơn nàng không chứ? Trải qua một phen vật lộn, tóc nàng đã bung ra rối bù, nhìn qua có vẻ nghèo túng. Nhưng nàng rất quật cường vẫn không chịu rơi nước mắt.

Trời mưa sao? Là ông trời thấy ta bi thảm nên rơi nước mắt sao? Ông trời đối xử với ta còn tốt chán, có thể khóc vì ta. Sợ rằng Chính Hiền sẽ không đời nào như thế. Bây giờ hấn nhất định đang hận ta đến cực điểm, chỉ ước gì ta lập tức biến mất khỏi thế giới này, không, hấn đã nói hấn muốn cho ta phải sống không bằng chết. Mưa thật sự rất lạnh lẽo, giống như trái tim nàng lúc này vậy. Mở mí mắt nặng trĩu ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt chán ghét của mama kia. Mà vừa rồi cũng không phải mưa, đó là do mama hắt nước lạnh vào nàng làm nàng lạnh run người.

“Còn ngủ nữa à, đứng dậy cho ta, ngươi cho là ngươi còn đang làm quý phi sao? Làm quý phi sung sướng không làm lại dám đi câu tam thập tứ, đừng hy vọng Hoàng Thượng sẽ tha thứ cho ngươi.” Làm gì có nam nhân nào tha thứ cho thê tử hấn đi ngoại tình ngoại tình chứ, mà đây còn là Hoàng Thượng. Hoàng Thượng chắc là đang chán ghét nàng đến cực điểm rồi, nếu không bà đâu có dám đối xử với Tiêu Vũ Tình như vậy, chẳng lẽ bà không sợ Vũ Tình bất cứ lúc nào cũng có thể lật ngược tình thế sao? Hoàng Thượng sủng ái nàng là chuyện mọi người đều biết rõ. Bà vẫn luôn muốn xem xem nữ tử từng làm cho quân vương của mình thân hồn điên đảo rốt cuộc có mị lực gì?

“Hấn có tha thứ cho ta hay không liên quan gì đến ngươi hử?” Nói đi cũng phải nói lại, ta chẳng làm gì có lỗi với hấn thì việc gì phải cần hấn tha thứ chứ? Bây giờ phải là hấn cần ta tha thứ mới đúng. Quyết định rồi, không tha thứ cho hấn!

“Còn dám kiêu ngạo như vậy hử? Xem ta dạy dỗ ngươi thế nào.” Mama giơ tay lên nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vũ Tình lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nữ tử này cứ như có ma lực vậy, giống như trời sinh vương giả, tràn ngập khí phách.

“Đừng bắt ta phải nổi giận.” Vũ Tình lãnh đạm nói. Nàng đang lo không có người cho nàng xả giận đây! Hôm qua chuột với gián làm nàng sợ tới mức cả đêm không dám chợp mắt. Bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy kinh hồn táng đảm!

Mama sợ hãi rút tay về. Bà ở trong cung lẫn lộn nhiều năm như thế, có nhân vật ngoan độc nào mà chưa từng gặp, không ngờ lại bị tiểu nha đầu này lấn át.

“Hoàng Thượng triệu người đấy, gọi người đi hầu hạ hẩn thay quần áo.” Đây là vinh dự rất lớn đó, Hoàng Thượng tại sao vẫn còn triệu nàng đâu? Thánh tâm khó dò, ý của Hoàng Thượng các bà không dám đoán mò, chỉ cần nghe theo thánh ý là được rồi.

“Ta á? Ta không đi.” Hẩn gọi ta đi thì ta phải đi sao? Thay quần áo? Ta cũng không đi thay quần áo cho hẩn. Hẩn có tay có chân chẳng lẽ không tự mặc được à? Lần này lại nghĩ ra cách gì để tra tấn ta đây? Tiêu Vũ Tình ta không phải dễ phục tùng như vậy đâu.

“Có đi hay không không phải do người quyết định. Đừng quên thân phận bây giờ của người là gì?” Một đồng thị vệ đứng ngoài cửa, xem ra Âu Dương Chính Hiền đã sớm đoán được Vũ Tình sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Đi thì đi.” Đại trưởng phu cô được dẫn được, hảo hán không chấp khó khăn trước mắt.

Vũ Tình vốn tưởng rằng phải đến tẩm cung của hoàng đế nhưng không ngờ lại đi đến tẩm cung của Thành quý nhân. Nói vậy, tối hôm qua Tiểu Hiền Tử qua đêm ở chỗ Thành quý nhân rồi. Như vậy bọn họ... Vũ Tình cảm thấy thật đau lòng, những lời mà Âu Dương Chính Hiền đã từng hứa hẹn với nàng nay đâu? Hết thấy đã tan thành bọt nước sao? Hay từ trước đến nay đều là tự nàng si tâm vọng tưởng?

Chỉ có vài bước chân nhưng với Vũ Tình mà nói lại như trải qua quãng thời gian cả ngàn năm vậy. Nàng sợ phải nhìn thấy hình ảnh mà nàng không hề muốn, một đôi nam nữ trần truồng hiển hiện ra trước mắt nàng. Không, không đâu, Chính Hiền đã hứa với nàng là hẩn sẽ không đi gặp các phi tử khác. Nhưng bây giờ hẩn đang hiểu lầm nàng, hẩn còn có thể tuân thủ lời hứa với nàng sao?

May quá may quá, không phải nhìn thấy cảnh tượng làm người ta đỏ mặt tới tận mang tai. Chính Hiền và Thành quý nhân quần áo đều đầy đủ, nhưng điều này có ý nghĩa gì? Trái tim Vũ Tình rớt xuống đáy vực. Nàng có thể chất vấn ư, hừ, không thể! Nếu làm vậy sẽ chỉ tự rước lấy nhục thôi.

“Còn đứng đó làm gì? Hay là muốn trẫm phải đi mời người?” Ánh mắt âm trầm tà ác liếc qua nàng một cái, lơ đãng nhếch khóe môi bạc khêu gợi.

“Hoàng Thượng, cứ để nô tì thay quần áo cho người đi, một kẻ dưới tay chân thô kệch, sợ là không thể hầu hạ được người.” Thành quý nhân tự cho là đúng đánh vào hoàng đế.

“Trẫm không nói lần thứ hai đâu. Tiêu Vũ Tình!” Lại là giọng nói giống như ác ma vậy. Trước kia hẩn đều ôn nhu gọi nàng là Tình Nhi, tại sao mới qua có một ngày thôi mà tất cả lại thay đổi như vậy? Từ xưa đến vương bạc tình, ngày hôm trước có thể nói lời ngon tiếng ngọt, nhu tình ngàn vạn với nàng nhưng chỉ trong nháy mắt lại có thể trở mặt ngay. Là tại nàng ngốc, nghĩ rằng có thể chiếm được toàn bộ tình yêu của một đấng quân vương. Trên đời này hoàng đế si tình ít ỏi có thể đếm được trên đầu ngón tay, liệu được mấy người giống như Thuận Trị chứ. Cái gì mà tình yêu, cái gì mà sống chết có nhau, tất thấy đều là công dã tràng, đều là trò gạt người mà thôi.

Thành quý nhân buồn bực lui ra, phần hận trừng mắt nhìn Tiêu Vũ Tình. Nàng ta đã gây ra những chuyện đến mức này rồi mà tại sao Hoàng Thượng vẫn không quên được nàng ta chứ?

“Tiêu Vũ Tình, người không muốn có người phải chết vì người đấy chứ? Lam Nhi bị thương, Nam Cung Quân oqr trong đại lao, còn có phụ thân nuôi người từng ấy năm, tính mạng của bọn họ đều nằm trong tay người.” Chính Hiền cười thật tà ác bất cần, cứ như mạng người trong mắt hẩn chẳng đáng là gì cả, không bằng cả hạt bụi.

Nam Cung Quân nàng có thể không cần, nhưng Lam Nhi và cha là người nàng quan tâm nhất ở cổ đại này, nàng không thể để bọn họ phải chịu thương tổn vì nàng. Chính Hiền hẩn là người nói được làm được.

Vũ Tình chậm rãi cất bước, cúi đầu đi đến trước mặt Chính Hiên. Nàng không muốn nhìn hắn, lại càng không muốn để hắn nhìn thấy bộ dáng yếu ớt, bất lực của mình.

Lấy long bào trong tay cung nữ, dịu dàng ngoan ngoãn mặc cho hoàng đế, để ý kĩ đến cả cái ống tay áo của hắn nhưng thật ra trong lòng nàng đã sớm lờ đi cả mười tám đời tổ tông nhà hắn ra mà mắng rồi. Không ngờ hắn lại dám dùng thủ đoạn uy hiếp hèn hạ này với nàng. Đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên thị tẩm, hoàng đế bảo nàng thay quần áo, nàng lại bắt hoàng đế phải tự mặc nhưng hoàng đế cũng nghe theo lời nàng không cãi nửa câu.

“Tại sao không dám nhìn trộm?” Hoàng đế dùng hai ngón tay nâng cằm Vũ Tình lên khiến nàng phải nhìn thẳng vào hắn. Cái mà hắn nhìn thấy vẫn là đôi mắt vô tội, trong suốt và quật cường của nàng.

Cái gì mà không dám nhìn chứ, khinh thường không thèm nhìn cũng không được chắc? Chán ghét hắn, chán ghét hắn, không muốn nói chuyện với hắn, không muốn gặp lại hắn, thậm chí muốn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không phải nhìn thấy nữa.

“Bởi vì thấy có lỗi với trẫm nên áy náy sao?” Nếu..... Nếu nàng nhận sai, trẫm có lẽ có thể..... Không, không thể, nàng chỉ đang giả bộ thôi, chẳng lẽ người bị lừa còn chưa đủ sao? Hay là người cần bản không thể quên được nàng? Chỉ là một đêm thôi mà lại cảm thấy lâu như một thế kỷ. Nhìn thấy tóc nàng rối bời vẫn muốn vén cho nàng, nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của nàng vẫn cảm thấy đau lòng. Làm hoàng đế mà kém cỏi vậy ư, ngay cả một nữ nhân cũng không thể quên nổi.

Hoàng đế dùng sức giữ chặt cả nàng đến mức hằn cả vết. Hắn muốn nàng đau, muốn nàng nhớ kỹ kết cục khi phản bội hắn. Nhìn thấy Vũ Tình rõ ràng bị đau mà lại cố nén, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không chịu kêu, khóe miệng nở một nụ cười dữ dằn mà lạnh lùng!

Cái chén bị rơi vỡ thành bốn năm phần nhưng mảnh nhỏ thì rất nhiều. Vũ Tình nhìn không rõ chúng vì mắt nàng đã bị mờ đi bởi nước mắt. Từng mảnh từng mảnh nhỏ cắm vào tay nàng, máu chảy ra, rất đau rất đau. Nàng luôn sợ nhất là đau nhưng vẫn cắn răng, yên lặng nhặt để vào tay làm cơn đau càng tăng. Lệ rơi đến đau xót, hoà cùng với nước mắt thành một sắc hồng. Người ta nói nước mắt mặn, vậy khi rơi vào vết thương nhất định phải đau đớn lắm? Nhưng tại sao nàng lại không có cảm giác này chứ? Bởi vì nước mắt cạn rồi chẳng?

Màu máu đỏ tươi và hình ảnh nàng như cây tùng cây bách không chịu cúi đầu phản chiếu vào mắt hoàng đế. Nàng chảy máu, máu của nàng không ngừng chảy, nàng sợ đau như vậy tại sao không kêu lên? Tại sao không chịu nhận sai?

Nước mắt của Vũ Tình, máu của Vũ Tình như đang tra tấn chính nàng và cũng đang tra tấn Chính Hiên. Hắn cảm thấy trái tim hắn bị mòn đi theo từng giọt từng giọt máu của nàng. Thật trống trải, dường như có cái gì đó rất quan trọng đã mất đi vậy. Hắn hận loại cảm giác này, trái tim sinh mệnh của hắn không nên quay chung quanh nàng như vậy, nàng không đáng để hắn phải trả giá như thế. Bước qua Thành quý nhân, hắn lao ra bằng tốc độ nhanh như gió. Hắn không thể nhìn nàng đau lòng, không thể nhìn nàng khổ. Hắn sợ bản thân sẽ mềm lòng vì hắn đang rất muốn vươn tay ra đỡ nàng dậy, muốn hôn lên nước mắt trên mặt nàng, muốn lập tức tuyên Thái y bằng bó miệng vết thương cho nàng.

Chính Hiên lướt qua bên người nàng, liệu nàng có cảm giác được Chính Hiên đang rất đau khổ vì phải kiềm chế cái gì hay không? Chính Hiên vượt qua nàng nhanh quá, hắn thật sự chán ghét nàng đến vậy sao? Vũ Tình đau đớn nhắm mắt lại, tiếng nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt thanh thủy lộ vào tai.

Tại sao bọn họ lại đến mức này?

“A.....” Chính Hiên chạy đến chỗ bãi cỏ trống trải điên cuồng hét lên. Cung nữ thái giám trong phạm vi mười dặm đều tránh thật xa. Hoàng đế mà tức giận thì đều trút hết những cái không hài lòng về Tiêu phi lên đầu bọn họ.

“Tình Nhi.....” Hoàng đế ngửa mặt lên trời gào thét. Tại sao người lại trở nên như vậy? Tại sao người không còn giống như trước nữa? Trẫm quý trọng người, cho người tất cả mọi thứ, tại sao người lại đối xử với trẫm như vậy? Trẫm làm gì không tốt, làm gì không đúng, người có thể nói ra, tại sao lại dùng cách này để tra tấn trẫm? Hay từ trước tới nay trẫm vốn không hiểu gì về người, người cũng chưa từng yêu ta? Theo trẫm hồi cung chỉ là vì cảm kích? Người từ trước tới giờ vốn không hề thật lòng yêu ta?

Hoàng đế sai người đưa đến một vò lại một vò rượu, hần muốn say. Say thật tốt, say thì không cần nghĩ nữa, không cần nghĩ đến nữ nhân làm tổn thương hần kia, không cần nghĩ tất cả. Nhất túy giải ngàn sầu, hần cũng sẽ không cần phải đau khổ như vậy nữa.

Cách đó không xa, có một nữ tử áo vàng vẫn luôn đứng nhìn hoàng đế say rượu. Trong mắt tràn ngập nhu tình nhưng đến đây mắt lại là vẻ đặc ý khi thực hiện được kế hoạch.

Màn đêm buông xuống, hoàng đế vẫn ngồi uống rượu. Uống thế nào hần cũng không say, vẫn rất tỉnh táo. Muốn say khó đến vậy ư? Thực ra, hần đã say rồi, thần trí bắt đầu mơ hồ, nằm rạp xuống bàn rượu.

Nghe thấy tiếng động, Tiêu Vũ Tình đang đi ngang qua bước tới, nhìn thấy là đó Chính Hiên đã uống say khướt. Nàng có nên đi qua đó không? Do dự một hồi, cuối cùng nàng vẫn lại gần.

“Tại sao người lại uống rượu?” Là vì làm tổn thương ta nên hần đang đau khổ sao? Là vậy thật sao? Hần vẫn còn tình cảm với ta sao?

Hoàng đế nghe được giọng nói mình vẫn luôn thương nhớ, nâng mí mắt nặng trĩu lên, nheo mắt lại, ngây thơ cười nói: “Tình Nhi ơi.....”

Tình Nhi? Hần vẫn còn gọi ta như vậy nghĩa là trong lòng hần vẫn còn có ta, không phải sao? Giữa chúng ta có lẽ vẫn còn có thể vẫn hồi.

“Tình Nhi, đừng rời xa trăm, trăm không thể không có người, không thể không có người.....” Hoàng đế khẽ nói. Những lời trong lúc say mới là những lời thật lòng, có lẽ chỉ có uống rượu hần mới có thể nói ra những lời chân thật nhất.

“Tiểu Hiên Tử, nếu người còn yêu ta thì tại sao còn đối xử với ta như vậy? Người nói cho ta biết đi!” Vũ Tình loạn choạng lay lay hần. Nhưng hần chẳng nghe thấy gì cả, hần đã ngủ rồi!

Vũ Tình nhìn bàn tay bị thương của mình, lẩm bẩm nói: “Tiểu Hiên Tử, vết thương này của ta là do người. Nhưng ta vẫn muốn làm Tình Nhi của người, chúng ta có thể làm lại được không? Người biết không? Hôm qua ta thật sự rất sợ, ta tận mắt nhìn thấy con chuột chết trước mặt ta, nó còn trừng trừng nhìn ta.....” Mí mắt nặng trĩu, vất vả cả ngày nàng thực sự mệt mỏi quá rồi. Nàng cũng không muốn phải quay về phòng sơn màu đen kia nữa, lại càng không muốn làm bạn với chuột, gián.

Ánh sáng mặt trời yếu ớt chiếu vào mặt hoàng đế, Chính Hiên mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ tái nhợt của Vũ Tình. Dưới ánh mặt trời, nàng chớp chớp hàng mi tựa như con bướm đang múa. Nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn đáng yêu như thế. Nhìn thấy nàng, Chính Hiên dường như quên đi hết thấy, giơ tay lên muốn vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng. Khuôn mặt này xuất hiện quá nhiều lần trong mơ mà hần vẫn không chạm vào được. Còn chưa chạm đến nơi thì đã nghe thấy Vũ Tình khẽ lẩm bẩm: “Quân..... Quân.....”

Ồ trong mộng, nàng đang nhìn thấy em họ Lăng Ngạo Quân của mình.

Ngoài đời thực, hoàng đế cũng nghe thấy như thế. Quân? Nam Cung Quân sao? Ngay cả nằm mơ cũng nghĩ đến hần. Đột nhiên nhớ lại khi Vũ Tình bị trúng độc, trong lúc sinh tử nguy nan, cái tên nàng không ngừng nhắc đến cũng là Quân. Hoá ra bọn họ quả nhiên đã sớm có gian tình!

Chính Hiên phẩy tay áo bỏ đi! Hần sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ. Hần muốn bọn họ phải đau khổ gấp trăm gấp ngàn lần nữa. Tiêu Vũ Tình, ác mộng của người từ hôm nay mới bắt đầu, trăm sẽ không thủ hạ lưu tình với người một lần nữa.....

~*~ hết chương 55 ~*~

57. Chương 56

Ngạo khí hoàng phi[chương 56] Edit: Viochan

Ô? Tiểu Hiên Từ đâu, sao lại không thấy đâu? Chẳng lẽ tối hôm qua tất cả chỉ là do ta nằm mơ sao? Cũng đúng, Âu Dương Chính Hiên hẳn bây giờ đang hận ta như vậy thì làm sao có thể nói với ta những lời như thế chứ? Nhất định là ảo giác của ta rồi. Nếu là thật thì tốt quá, điều đó chứng tỏ trong lòng Tiểu Hiên Từ vẫn còn có ta. Nhưng sao có thể thế được chứ? Bây giờ có khi hắn đang phong lưu khoái hoạt ở tẩm cung nào đó rồi cũng nên?

Vũ Tình hai tay chống cằm nghĩ đến lời nói tối hôm qua của Chính Hiên, nàng không biết cái gì là thật cái gì là giả nữa. Đột nhiên cảm thấy lạnh phía sau lưng, xoay người lại thì nhìn thấy mama kia trong tay còn cầm roi đang hung hăng tiến lại gần nàng.

“Này, ngươi định giết người đấy à?” Vũ Tình tóm được cái roi kia, mama cũng không làm gì được nàng vì còn không khỏe bằng Vũ Tình.

“Ban ngày ban mặt, ngươi lại dám nhân hạ ở đây, còn không mau đi làm việc đi cho ta?” Mama trợn mắt nhìn rất giống một con quỷ dạ xoa.

“Làm việc? Làm gì cơ?”

Mama phát ra tiếng rống của sư tử Hà Đông: “Ngươi còn tưởng rằng ngươi vẫn là nương nương không cần làm việc sao? Nhớ kỹ thân phận của ngươi cho ta, ngươi bây giờ là cung nữ, đi mà giặt quần áo đi.”

Có làm không chứ? Trừng phạt người ta chỉ có mỗi chiêu này thôi sao, không nghĩ ra được cái gì mới à? Giặt quần áo thì cũng chẳng chết người được. Giặt thì giặt thôi!

Đến khu giặt quần áo Tiêu Vũ Tình mới choáng váng, mới hiểu được cái gì gọi là chồng chất như núi. Quần áo của mấy vạn người trong cung quả thực không phải chuyện đùa. Không phải bắt nàng giặt hết đấy chứ? Lại còn không có máy giặt thì làm thế nào? Giặt xong cả đống đó thì tay sẽ ra sao đây? Khéo mà thành tàn phế mất, Âu Dương Chính Hiên, ngươi thật độc ác.

Đang lúc hoảng hốt lại cảm thấy đau đớn trên người, hóa ra là mama dùng roi đánh nàng. Từ nhỏ đến lớn không ai dám đánh nàng như vậy, thậm chí ngay cả cha mẹ cũng không dám mắng nàng, mắng có một lần duy nhất thì nàng liền bỏ nhà đi. Đúng rồi, nàng có thể chạy trốn mà, sao phải ở đây mà chịu bị khinh bỉ chứ?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không ngoan ngoãn giặt đi cho ta! Ta sẽ đến nghiệm thu sau, giặt không xong thì đêm nay đừng hòng ăn cơm.” Mama nói xong liền bỏ đi.

“Vị tỷ tỷ này, ngươi mới tới hả? Tại sao mama có vẻ như nhằm vào tỷ vậy?” Một nữ tử rất đáng yêu ngồi xổm xuống bên cạnh Vũ Tình giặt quần áo.

“Bà ta có thù hằn gì với ta chẳng? Ngươi là ai?” Mama đó nhất định là được người nào ra lệnh thì mới có thể nhằm vào ta như vậy, có khi chính là do Âu Dương Chính Hiên ra lệnh.

“Ta cũng mới tới, ta tên là Lâm Lâm. Tỷ tỷ, tại sao ngươi bị chuyển đến đây?” Khu giặt quần áo trong hoàng cung là nơi vất vả nhất. Lâm Lâm cũng là vì gia cảnh quá mức bần hàn mới phải lưu lạc đến đây. Người nào chỉ cần có chút tiền đút lót cho cấp trên là có thể được đến nơi tốt hơn ngay, trong số những người đến đây cũng có một số cung nữ bị phạt nữa. Nhìn Vũ Tình da thịt vô cùng mịn màng trắng trẻo, vừa nhìn đã biết là tiểu thư con nhà có tiền, sao lại phải đến đây chứ?

“Ta ư? Nếu ta nói ta bị người ta hãm hại thì ngươi có tin không?” Lâm Lâm, cô gái thật đáng yêu, giống như tên của nàng vậy. Chỉ có điều ở trong cung lâu ngày rồi thì liệu nàng còn có thể giữ được nét hồn nhiên này hay không? Hoàng cung thật sự là một cái chảo nhuộm lớn mà!

“Hãm hại? Ai hãm hại ngươi vậy? Người kia nhất định là người xấu, chỉ có người xấu mới có thể hãm hại người tốt được.” Trong thế giới của nàng, không phải tốt thì chính là xấu thôi.

“Người tốt? Người cảm thấy ta là người tốt sao? Người vừa mới gặp ta làm sao biết ta là người tốt? Có khi ta chính là người xấu miệng nam mô bụng một bồ dao găm đó.” Tốt và xấu không thể phân biệt rạch ròi như vậy được.

“Người chính là người tốt mà!” Nàng tuy rằng ngốc nhưng chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn ra vị tỷ tỷ này là người tốt rồi. “Tỷ tỷ, người đã từng gặp Hoàng Thượng chưa? Nghe nói là một mỹ nam tử đấy, không biết có phải thật không?” Lâm Lâm vẽ mặt mơ màng, tưởng tượng về diện mạo của Hoàng Thượng.

Đương nhiên đã gặp, lại còn là kẻ thù không đội trời chung nữa. “Gặp rồi, hần á, bộ dạng vừa già lại vừa xấu, vẻ mặt dữ tợn, kiêu căng ngạo mạn, ngu ngốc, tính cách thô bạo, hơn nữa hần còn thích đánh nữ nhân nhá, người có biết tại sao vương triều này tỉ lệ người chết có vẻ cao không? Thật ra có rất nhiều người là bị Hoàng Thượng tra tấn mà chết đấy.”

Lâm Lâm sợ hãi cắn ngón tay: “Có phải thật thế không? Hoàng Thượng thật khủng bố như thế ư?”

Đúng vậy, hần rất khủng bố. Cũng mãi đến bây giờ ta mới biết được hóa ra hần thật sự là Hoàng Thượng. Buồn cười là từ trước tới nay ta chưa hề coi hần như hoàng đế mà đơn giản chỉ là bạn trai mình. Ta căn bản không rõ định nghĩa hoàng đế là gì, hóa ra hần thật sự có thể quyết định sự sống chết của một người, kể cả sinh mệnh của ta. Bộ dạng hần không khủng bố, rất tuần tú nhưng lại chẳng phân biệt được thị phi. Thực sự không hiểu nổi lúc trước tại sao ta lại thích hần, thà rằng chết luôn từ khi bị trúng độc có phải tốt hơn không. Ít nhất hần sẽ vĩnh viễn nhớ đến ta chứ không phải là hận ta.

“Người nói xem, người mới tới kia bộ dạng xinh đẹp như vậy mà sao cũng phải đến đây?” Một đại nương mặc áo màu xanh đậm tò mò nhìn Vũ Tình một lượt, dừng tay đang giặt quần áo, lấy khuỷu tay huých vào đại nương áo lam đang giặt quần áo bên cạnh.

Người áo lam cũng dừng lại liếc nhìn Vũ Tình một cái: “Bộ dạng rất đẹp, thật hợp làm chánh chủ hậu cung. Người xem, nàng ta da thịt trắng nõn như tuyết, nếu ta mà được như vậy thì đã sớm hưởng phúc rồi, sao mà còn phải vào đây làm cu li chứ.”

“Người á, sớm hai mươi năm đi. Ha ha ha.....”

Cuộc nói chuyện của hai người nhanh chóng thu hút sự chú ý của những đại nương xung quanh, một lúc sau đã tụ tập thành một vòng tròn. Trong đó có một người bỗng kêu lên: “Nàng..... Nàng không phải là Tiêu quý phi sao?”

Đại nương này ngạc nhiên làm những người khác cười nhạo: “Đừng nói đùa, Tiêu quý phi là người được sủng ái nhất hiện tại, ai cũng biết Hoàng Thượng yêu nàng đến phát cuồng sao có thể bắt nàng ở đây giặt quần áo chứ.” Tiêu quý phi từng là giấc mơ của mọi nữ tử.

“Các người không biết sao? Nàng tư thông với nam nhân khác bị Hoàng Thượng của chúng ta bắt quả tang trên giường. Các người nghĩ xem, Hoàng Thượng sao có thể cho phép thê tử của mình tư thông với kẻ khác chứ? Không giết nàng đã là phá lệ ban ân rồi, làm gì có chuyện vẫn để nàng làm quý phi nữa?”

Mọi người bưng tỉnh ngộ ra. Một đại nương còn trẻ nói: “Ồ, hóa ra là như vậy. Nữ tử này đúng là không biết tốt xấu, Hoàng Thượng sủng ái nàng như vậy mà nàng còn dám ngoại tình. Ta còn tưởng là tiên giáng trần, hóa ra là người đàn bà dâm đẳng Hoàng Thượng ruồng bỏ! Ngày thường chúng ta bị mấy người trong hậu cung đó khi dễ đủ rồi, bây giờ là cơ hội báo thù đấy.”

Một đại nương béo tán thành nói: “Đúng vậy, ở chỗ chúng ta mà thông dâm thì đã bị cho vào lồng lợn rồi(1). Loại tiện nhân như nàng ta phải được giáo huấn một chút.”

(1): phụ nữ ngoại tình sẽ bị nhốt vào lồng lợn rồi đẩy trôi sông, sống chết tùy số >”<

Đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời bị chặn, ngẩng đầu thì nhìn thấy một đám người đứng quây xung quanh. Mọi người đều dùng vẻ mặt khinh thường nhìn nàng, trong mắt không hề có ý tốt.

“Ô, Tiêu Quý phi nương nương của chúng ta là cành vàng lá ngọc, tấm thân đáng giá ngàn vàng, sao lại phải đến nơi này giặt quần áo vậy? Nào, để ta giúp người giặt.” Đại nương trẻ tuổi cầm lấy quần áo của nàng.

“Các người muốn làm gì?” Vũ Tình cảnh giác đứng lên.

“Hung dữ thế làm gì? Bọn ta đang giúp người mà, giúp người không cần báo đáp.” Đại nương béo nhéo một cái sau lưng nàng, đẩy nàng ngã.

Vũ Tình ngã xuống làm tay nàng bị đâm vào mũi nhọn của tảng đá, bị rách ra. Nàng nắm lấy bàn tay bị thương, đau khổ hỏi: “Tại sao các người lại đối xử với ta như vậy?” Nàng tự thấy mình từ trước tới nay không đắc tội với các nàng, không hiểu vì sao họ lại đối xử với mình như thế. Cho dù với bất cứ ai cũng xác định rằng nước sông không phạm nước giếng mới phải.

Người áo lam thấy Vũ Tình yếu đuối đáng thương, không đành lòng nói: “Thôi đi, nàng ti tiện là chuyện của nàng, chúng ta đừng để ý làm gì. Không nên gây chuyện phiền toái.”

Ti tiện? Hóa ra bây giờ trong lòng mọi người nàng chính là như vậy. Vũ Tình đột nhiên nở nụ cười lạnh bi thương mà bất đắc dĩ. Ba mẹ, các người biết không, lòng Tuyết Nhi đau quá. Tiểu Hiên Tử hấn không cần ta, hấn hận ta. Cuối cùng mọi người là những người đối xử với Tuyết Nhi tốt nhất, Tuyết Nhi nhớ mọi người, hãy mau tới cứu Tuyết Nhi với, Tuyết Nhi sẽ không bao giờ giận đối, cãi lại ba mẹ nữa.

“Cười? Nàng còn dám cười chúng ta.” Đại nương béo bảo mọi người cùng nhau ra tay giáo huấn nàng, phải tiếp đãi nàng chu đáo chứ.

“Các vị đại nương, Lâm Lâm cầu xin các người buông tha cho Tình tỷ tỷ.” Lâm Lâm đứng chắn mọi người. Nàng đến đây trước Vũ Tình, lúc mới tới cũng bị bắt nạt nhưng qua một thời gian thì mọi người cũng đối xử bình thường với nàng rồi.

“Lâm Lâm, người còn nhỏ không hiểu được đâu. Nàng ta là đồ nữ nhân hư hỏng.” Đại nương áo xanh đậm kéo Lâm Lâm ra.

“Không, Tình tỷ tỷ là người tốt.”

“Náo loạn cái gì hả? Không đi mà làm việc đi.” Mama cầm roi đi tới, vừa thấy Tiêu Vũ tình dưới đất liền tức giận nói: “Tiêu Vũ Tình, ta biết ngay là do người gây chuyện mà.” Nói xong, liền cầm lấy vạt xuống.

Vũ Tình xoay người tránh được, đứng dậy.

“Còn muốn chạy hả, bắt nó lại cho ta.” Mama ra lệnh một tiếng, mấy đại nương đồng loạt lao lên. Có người túm tay, có người túm chân, kiềm chặt Vũ Tình. Vũ Tình muốn thoát khỏi các nàng nhưng ai cũng khỏe như trâu khiến nàng hoàn toàn bị gìm chặt.

“Người chạy đi, chạy đi. Quý phi thì sao, thiên kim thượng thư thì sao chứ? Đẳng nào cũng thua dưới tay lão nương thôi.” Mama đánh từng roi từng roi lên người Vũ Tình. Sau này bà có thể kiêu ngạo mà khoe với người khác rằng ngay cả vợ hoàng đế bà cũng dám đánh.

“Người là bà già yêu quái, ác độc, chẳng trách không gả đi được. Mà cho dù có gả đi được thì sinh con trai làm nô tài, sinh con gái làm ca kĩ. Ta rửa tổ tông mười tám đời nhà người, chúc người sớm xuống Địa ngục, a.....” Vũ Tình mắng, muốn dùng cách này để phân tán tinh lực, không nghĩ đến đau đớn trên thân thể nữa. Trên người Vũ Tình đã xuất hiện vết máu, thấm ra từ bên dưới quần áo.

Vũ Tình mắng càng hung hăng thì mama đánh càng nặng. Vừa đánh vừa chửi rửa: “Ta đánh chết tiệt nhân nhà người, loại ti tiện đi quyến rũ đàn ông, còn dám mắng ta à, ta cho người mắng..... Ta cho người mắng này.....”

Mấy đại nương sợ quá buông Vũ Tình ra. Vũ Tình đã bị đánh đến kiệt sức, vô lực phản kháng, tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Mama vẫn không buông tha cho nàng, trong mắt bà ta nổi lên tơ máu, một lòng đánh cho người nằm dưới đất kia không chết cũng thành tàn phế.

Vũ Tình trên mặt đất quay cuồng, nàng cảm thấy mỗi tác thịt trong thân thể đều như lìa ra. Roi dường như quật vào tận trong cơ thể nàng, đau đến chết đi sống lại. Máu không ngừng chảy, ý thức của nàng bắt đầu dần mất đi, chỉ mong được chết ngay bây giờ. Trong lúc mơ hồ vẫn nghe thấy tiếng Lâm Lâm lo lắng kêu lên: “Mama, ta xin người, buông tha cho Tình tỷ tỷ..... Mama..... Lâm Lâm xin người, người buông tha cho Tình tỷ tỷ đi.....”

Sắp chết rồi sao? Thật tốt quá, ta có thể về nhà rồi. Trước khi chết còn có một người quan tâm đến ta như vậy là ta thỏa mãn rồi. Nhưng tại sao trong lòng ta còn một tia không cam tâm chứ? Ta còn đang lưu luyến

cái gì đây? Âu Dương Chính Hiên ư? Hừ, hẳn ngay cả chút tin tưởng căn bản nhất cũng không có, ta cần gì phải lưu luyến hẳn chứ?

A, đau quá! Vũ Tình thoáng nâng tay lên một chút liền cảm thấy cơ thể đau đớn đến tê tâm liệt phế(tâm; tim, phế: phổi). Mở to mắt, rốt cục vẫn nhìn thấy căn phòng nhỏ màu đen. Tại sao nàng còn ở đây? Nàng vốn tưởng rằng tỉnh lại thì sẽ được ở nhà nằm trên chiếc giường lớn thoải mái nhưng hoá ra lại không phải. Nàng vẫn ở đây, làm bạn với nàng vẫn là chuột mà bình sinh nàng sợ nhất. Chẳng lẽ ông trời còn chưa tra tấn nàng đủ hay sao? Cả ngày không được ăn gì, vừa rồi lại tiêu hao nhiều sức lực như vậy nàng thật sự rất đói và cũng thấy đau đớn quá. Không biết là đau trên thân thể hay là trái tim đang đau đây?

“Kẹt.....” Một tiếng, có bóng người lặng lẽ tiến vào.

“Tình tỷ tỷ, người nhất định là đang đói bụng hả? Lâm Lâm mang đồ ăn đến cho người đây. Người mau ăn nhanh đi, đây là đồ hôm qua ta lên mama giữ lại đấy. Người đừng để mama phát hiện nếu không ta cũng sẽ gặp rắc rối mất.”

“Cám ơn người Lâm Lâm.” Vũ Tình trong mắt ngân ngấn lệ, thật khó có được người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Đầu năm nay, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thiếu, dẹt hoa trên gấm nhiều. Lúc nàng đắc thế thì mọi người thi nhau đua nịnh hót rồi tìm mọi cách để lấy lòng, bây giờ thì sao chứ? Chỉ là cơm này quá cứng lại còn lạnh nữa, nàng không thể nuốt trôi nổi. Không được, nàng nhất định phải chạy trốn! Còn ở lại thì nàng sẽ phát điên mất. “Lâm Lâm, người hãy giúp ta một chuyện.” Vũ Tình vội vàng nắm lấy tay Lâm Lâm.

“Tình tỷ tỷ, người làm sao vậy? Vội gì chứ, nếu Lâm Lâm có thể thì nhất định sẽ giúp người mà.” Lâm Lâm trịnh trọng gật gù đầu, vô cùng chân thành nói.

“Ta muốn chạy trốn!”

Lâm Lâm hoảng hốt:“Người muốn chạy trốn ra ngoài? Không được đâu, một mình xuất cung là tội chết đấy. Ta biết mama lần này xuống tay rất ác độc nhưng chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn, chăm chỉ làm việc thì bà ấy sẽ không tìm ra lý do mà phạt chúng ta nữa.”

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do. Mama có ý muốn ta chết, bà ta nhất định là được người nào đó ra lệnh, ta không thể ngồi chờ chết. Ta nhất định phải trốn đi!”

“Nhưng tại sao mấy người đó nhất định phải dồn người vào chỗ chết?”

“Lâm Lâm người không hiểu đâu, hậu cung hiểm ác giết người không cần lý do! Ta chặn con đường thăng tiến của các nàng, các nàng càng không thể không giết ta. Lâm Lâm, người giúp ta được không?” Ta và Lam Nhi đã từng trốn đi một lần, hẳn là không khó.

Lâm Lâm do dự hồi lâu, rốt cục cũng đồng ý:“Được, ta giúp người trốn. Ta đi chuẩn bị giúp người một chút trước đây, canh ba đêm nay người hãy trốn đi, nhưng đừng nói với ai là ta thả người đấy.” Tình tỷ tỷ là người tốt, nàng thật sự không đành lòng nhìn một người tốt phải chết như vậy.

“Được, không thành vấn đề. Ta tuyệt đối sẽ không bán đứng người.” Lâm Lâm lương thiện như vậy, trong lúc hoạn nạn đều sẵn sàng xả thân cứu ta, sao ta có thể bán đứng nàng chứ? Nếu không ta chẳng phải là kẻ bất nhân bất nghĩa hay sao.

Canh ba tại cửa thành nam

“Tình tỷ tỷ, cửa thành nam này có ít người phòng thủ nhất, người ở đây ta đã đánh lạc hướng đi rồi. Người mau chạy đi. Vết thương trên người sao rồi, còn đi được không?” Nàng vẫn nhớ vết thương trên người Vũ Tình nặng đến mức nào. Hôm đó nàng thật sự bị dọa hết hồn, từ trước tới giờ chưa từng thấy một ai chảy nhiều máu đến như vậy, toàn thân máu chảy đầm đìa. Trên người có thể nhìn rõ từng vết roi, ngay cả quần áo cũng bị roi tiên làm rách hết cả. Bị thương như vậy lại còn không có ai bôi thuốc cho nàng, nhất định phải đau lắm? Nghị lực của Tình tỷ tỷ thật tốt, nếu là nàng chỉ sợ ngay cả đi cũng không đi nổi.

Sắc mặt Vũ Tình trắng bệch như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống được. Đau đớn ăn mòn thần kinh, mỗi bước đi gần như lấy hết tất cả sức lực trong người nhưng nàng vẫn cố nén, cắn răng nói:“Không sao, ta vẫn còn đi được. Lâm Lâm, người đi nhanh đi, đừng để ai phát hiện ra, tự ta đi được rồi.”

“Tình tỷ tỷ, cứ để ta đỡ người ra ngoài đi.” Lâm Lâm sợ nàng còn chưa ra được ngoài cánh cửa gần ngay trước mắt này thì đã ngã xuống rồi.

Vũ Tình gật đầu một cái, để Lâm Lâm giúp đỡ. Chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, một đám đông người chặn cửa thành lại, vây quanh Vũ Tình chặt như nêm cối. Lâm Lâm từ trước tới giờ chưa từng thấy cảnh tượng này, sợ hãi tránh phía sau Vũ Tình.

Thị vệ rẽ ra thành một lối đi, Chính Hiên mặc long bào âm trầm tiến đến gần Vũ Tình. Nếu không phải hấn dùng một ánh mắt tà ác nhìn nàng thì nàng thật sự sẽ nghĩ rằng đó là một vị hoàng tử đến cứu mình.

“Trẫm đã nói rồi, người đừng hòng trốn. Người coi lời nói của trẫm như gió thoảng bên tai sao?” Người gấp rút muốn rời khỏi trẫm đến như vậy sao? Ngay cả tình lang của người người cũng không cần. Tiêu Vũ Tình người quả nhiên bạc tình! Bên tai vẫn quang quắc tin tức mà Trần Hàn điều tra được: Tiêu Vũ Tình và Nam Cung Quân đã sớm quen biết. Hai người học cùng một nơi, cảm tình rất tốt, quan hệ khá thân mật. Nam Cung Quân từng nói muốn lấy Tiêu Vũ Tình làm thê tử của hấn, cũng công khai theo đuổi nàng.

“Ta muốn rời khỏi đây!” Ánh mắt chạm vào đáy mắt xa lạ và lạnh lùng của hấn khiến trái tim Vũ Tình như đóng băng. Nàng sẽ ôm hy vọng gì về hấn nữa.

“Người nói đi là đi sao? Trẫm đã nói rồi, người không được phép đi.” Ánh mắt hung ác nham hiểm thoáng nhìn qua vết thương trên tay Vũ Tình rồi giằng lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Đêm nay ánh trăng thật mờ ảo nên hấn căn bản không nhìn rõ sắc mặt trắng bệch của Vũ Tình, mà cho dù thấy, hấn cũng sẽ tưởng rằng nàng đang sợ hãi.

“Tại sao người không giết ta luôn đi?” Giọng nói của Vũ Tình có chút run run. Nhưng đừng tưởng rằng nàng sợ hãi, đây chỉ là vì nàng đang tức giận.

“Giết người? Không dễ thế đâu. Trẫm nói rồi, trẫm sẽ tra tấn người đến sống – không – bằng – chết.” Hoàng đế nói mỗi chữ lại tăng thêm một phần lực đạo ở tay.

Chính Hiên vốn là người luyện võ nên lực đạo mạnh hơn so với người bình thường, lúc này lại càng nặng trên cánh tay đầy thương tích của Vũ Tình.

“Đau.....” Vũ Tình rốt cục không chịu nổi khẽ kêu lên. Khi bị mama đánh, nàng chưa từng kêu một tiếng đau. Nhưng bây giờ ánh mắt của Chính Hiên lại làm cho nàng đau lòng, miệng vết thương lại một lần nữa rách ra khiến máu chảy đầm đìa.

“Rất đau sao? Chỉ cần người cầu xin tha thứ, chỉ cần người thừa nhận cầu kết với Nam Cung Quân thì người sẽ không phải chịu khổ nữa.” Cùng lắm chỉ là bị mảnh chén cắt vào tay, có đau đến mức đó không? Nhìn thấy bộ dáng đau đớn của nàng, tại sao trái tim hấn cũng cảm thấy đau theo?

“Tại sao ta phải xin tha? Ta không sai!” Vũ Tình quật cường nhìn thẳng vào hấn, nàng không làm sai chuyện gì thì cho dù có người cầm đao kề trên cổ, nàng cũng tuyệt đối không nhận sai. Người này có làm không vậy, hấn thích ta cầu kết với người khác thế sao? Hay là hấn thích vợ ngoại tình.

“Xem ra làm cung nữ vẫn không làm giảm thói kiêu ngạo(ngạo khí) của người.” Lúc trước, chẳng phải chính ngạo khí của nàng đã khiến hấn thích nàng sao? Nay hấn lại chán ghét ngạo khí của nàng, nếu nàng sớm cầu xin tha thứ thì mọi chuyện cũng không đến mức này.

“Ngạo khí của ta là trời sinh.” Vũ Tình lãnh đạm nói, nàng đã hết hy vọng với hấn.

“Được, được lắm! Người cứ tiếp tục mà làm cung nữ đi, trẫm muốn xem xem đến khi nào người mới chịu thua?” Hoàng đế cầm chặt tay Vũ Tình, hấn không biết rằng mình đang nắm đúng chỗ miệng vết thương của Vũ Tình. Có lẽ phải nói là, trên người nàng không một chỗ nào không phải miệng vết thương! Hấn không biết bởi vì hấn mà miệng vết thương khó khăn lắm mới khép của nàng lại một lần nữa rách ra, chậm rãi thấm qua quần áo nàng.

Lâm Lâm đang tránh ở phía sau nhìn thấy biểu hiện đau đớn của Vũ Tình, nhìn xuống lại thấy vết máu loang lổ trên quần áo nàng, rất đẹp, giống như một đóa hoa mai vậy. Chỉ có nàng biết, kia không phải hoa mai mà đó là rất nhiều máu.

“Người buông Tình tỷ tỷ ra, buông ra.....” Lâm Lâm không biết người đến là hoàng đế, nàng cũng chưa từng gặp hoàng đế, ra sức kéo tay Chính Hiên ra.

Đôi mày anh tuấn của Chính Hiên nhăn lại, tiểu quý này ở đâu ra đây? Chính nàng ta đã giúp Vũ Tình rời khỏi hủn? Bất luận kẻ nào cũng không thể mang Vũ Tình đi, dù nàng có chết cũng phải chết bên cạnh. Chính Hiên cực kì tức giận dung hết sức bóp cổ Lâm Lâm.

Vũ Tình kinh hãi:“Âu Dương Chính Hiên, người mau buông nàng ra. Mau buông nàng ra, người là hoàng đế, so đo với một cung nữ làm gì? Chẳng lẽ người muốn bị thiên hạ chê cười sao?” Lâm Lâm vì giúp nàng mới thế này, nàng không thể để nàng ấy gặp chuyện chẳng lành.

Hoàng đế chậm rãi buông tay. Lâm Lâm mãi mới được thả từng ngum từng ngum hít lấy không khí. Nam nhân này thật độc ác, không nói câu nào đã muốn lấy mạng nàng. Tình tỷ tỷ vừa rời nói hủn là gì? Hoàng...đế? Cái gì, hủn...hủn là hoàng đế?

“Đừng trốn nữa, người trốn không thoát đâu.” Hoàng đế âm trầm nói xong liền quay đi thật nhanh.

Đau đớn trên người sớm đã quá sức chịu đựng của nàng, rốt cục không chống đỡ nổi nữa mà ngã xuống...

~*~ hết chương 56 ~*~

58. Chương 57

Ngạo khí hoàng phi[chương 57] Edit: Tongeck Beta: Viochan

Tĩnh lại, tưởng rằng chỉ là ác mộng nhưng rốt cục chẳng có gì thay đổi, vẫn là sự thực tàn khốc. Vũ Tình vẫn đang ở trong căn phòng nhỏ, điều khác chính là lần này tĩnh lại nàng không hề cô đơn, có Lâm Lâm bên cạnh làm bạn với nàng.

“Lâm Lâm, đều tại ta không tốt, là ta làm liên lụy đến người.” Bản tính không tranh giành của nàng lại làm hại tiểu cung nữ đắc tội với hoàng đế, thậm chí suýt nữa bị giết chết. Chẳng lẽ, ta thật sự là tai hoạ, người nào bên cạnh ta đều sẽ bị tổn thương?

“Nam nhân kia thật sự là hoàng thượng sao? Chẳng phải người nói hủn rất xấu sao? Tại sao ta thấy không giống với hình dung của người gì cả?” Nói hủn là mỹ nam tử không quá chút nào. Hủn là người đẹp trai nhất mà nàng từng gặp đó.

” Bộ dạng đẹp trai có thể làm cơm được sao? Ta đã nghĩ thông rồi, tìm chồng trăm ngàn lần đừng nên tìm người đẹp trai, nên tìm chồng xấu chứ không phải chồng đào hoa.” Chồng mà bộ dạng đẹp trai chắc chắn sẽ có nhiều người thích, ắt sẽ bị hãm hại, sau đó sẽ phải chịu kết cục nằm liệt vài ngày không thể nhúc nhích như chính nàng đây.

“Chồng? Là cái gì?” Mấy ngày nay, Vũ Tình không thể nhúc nhích, Lâm Lâm mỗi ngày đều đến bên nàng. Mama kia cũng không biết đắc tội gì với chủ nhân mà bị chặt hai tay, đuổi khỏi hoàng cung. Thật ra cũng là đáng đời bà ta, bình thường luôn thích làm khó tiểu cung nữ. Nghe nói bà ta còn bức chết nô tỳ, quả thật là phiên bản của Dung mama(nvật trong hoàn châu cách cách). May mà bà ta bị đuổi chứ nếu không cuộc sống của các nàng làm sao có thể tốt được thế này? Vũ Tình cũng không thể nằm yên ở đây mà dưỡng bệnh.

” Chính là trượng phu ấy. Lâm Lâm, sau này người muốn gả cho người như thế nào?” Người nào cũng có thể gả nhưng trăm ngàn lần không phải người sai vật là được. Bây giờ nàng mới hiểu cái gì là: “bước vào cửa quan, sâu tựa biển cả”. A! Có khi lại có người cố tình thích nhảy xuống biển ấy chứ.

Lâm Lâm đỏ mặt cúi đầu: ” Ta? Ta chỉ muốn tìm một người nam nhân đối xử thật tốt với ta, yêu thương ta là đủ rồi.”

Muốn tìm một nam nhân như vậy nói dễ hơn làm. Âu Dương Chính Hiên lúc trước chẳng phải nàng nói gì nghe đấy, che chở hết mực hay sao? Bây giờ thì sao? Nói trở mặt liền trở mặt.

” Tình tỷ tỷ, tại sao Hoàng thượng lại có vẻ rất hận ngươi như thế?” Trước kia, Tình tỷ tỷ rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng lẽ thật sự là Tiêu phi nương nương trong truyền thuyết sao? Tiêu phi chính là ước mơ của nàng, nàng cho rằng Tiêu phi thật sự rất hạnh phúc, hai nam tử ưu tú nhất triều đại đều yêu nàng, không ngờ có nhiều người thích lại thắm như vậy.

” Hắn hận ta.....đúng vậy, hắn hận ta, ta cũng rất rất hận hắn.” Nhưng cũng rất rất nhớ hắn! Tự nhủ phải từ bỏ hắn, quên hắn đi, nhưng sao trái tim lại không nghe theo? Mà hắn thì liệu có một tia không đành lòng nào với ta không?

Cửa đột nhiên bị mở ra, ánh sáng mãnh liệt tràn vào khiến Vũ Tình không tự chủ lấy tay che mắt. Lam Nhi lao đến, khóc lóc giữ chặt Vũ Tình: ” Tiểu thư, Lam Nhi rất nhớ ngươi, tiểu thư ngươi thế nào rồi?”

” Lam Nhi, đúng là Lam Nhi rồi, Lam Nhi.....” Vũ Tình cũng ôm nàng thật chặt. Mới có mấy ngày không gặp mà cảm thấy như đã rất lâu, đã xảy ra rất nhiều chuyện, vật cũng không còn là của mình.

” Tiểu thư, ngươi sao rồi?” Hai người đã thoáng bình tĩnh đôi chút.

” Ta còn có thể thế nào, ngươi cũng thấy rồi đấy. Vết thương trên lưng ngươi đỡ chưa? Ngươi bị điều đi đâu, ở đấy thế nào? Có ai bắt nạt ngươi không?”

Vũ Tình quan tâm liên tiếp làm Lam Nhi rút nước mắt, “Tiểu thư, ngươi đừng quan tâm đến Lam Nhi như vậy. Lam Nhi..... Lam Nhi thực xin lỗi ngươi, không thể bảo vệ ngươi cho tốt, hại ngươi ra nông nỗi này.”

“Lam Nhi, chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi đừng tự trách mình.” Người sai là Âu Dương Chính Hiên. Nếu hắn tin tưởng ta thì cho dù là ai, sử dụng mưu kế gì đều không thể làm hại ta được. Dù không có chuyện này, chỉ cần hắn không tin tưởng ta thì chuyện thế này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Ai là người châm ngòi nổ cũng thế cả thôi.

“Không, là lỗi của Lam Nhi. Là ta...”

“Lam Nhi, ngươi còn chưa nói ngươi bị điều đi đâu, ở đó có ai đối xử tệ bạc với ngươi không?” Không biết tại sao nhưng Vũ Tình chỉ là không muốn nghe nàng nói hết.

“Hu hu..... Lam Nhi rất tốt, ta bị điều đến... chỗ của Mộng phi nương nương.”

“Mộng phi? Là nàng xin Hoàng Thượng điều ngươi đi sao? Nàng đối xử với ngươi có tốt không?” Sao lại trùng hợp đến vậy?

” Tốt, nàng đối xử với ta rất tốt.” Lam Nhi nhẹ nhàng lau nước mắt, trong ánh mắt lóe lên tia sáng khác thường.

“Vậy là tốt rồi.” Vào lúc này Vũ Tình dường như hiểu được điều gì đó, nhưng nàng cũng không muốn vạch trần.“Lam Nhi, ngươi vào bằng cách nào?” Nơi này đâu cho phép người bình thường tới gần.

“Là ta cầu xin Dật vương đưa đến.”

“Dật vương?” Tên quý phong lưu này rốt cục đi chơi đủ rồi, cũng biết hồi cung cơ đấy.

“Chẳng phải ta đây sao? Hoàng tẩu.” Dật Hiên cười tươi như hoa đi vào, nhìn thấy bộ dạng của Vũ Tình bị dọa một phen: “Hoàng tẩu, mới vài ngày không gặp sao ngươi lại biến thành thế này? Nếu như nhị ca mà nhìn thấy hẳn chắc chắn sẽ đau long chết mất.” Nhị ca cũng thực cố chấp, nếu hai người đều đau khổ như vậy thì sao mỗi người không nhường một bước chứ? Có chuyện gì nói rõ ra không phải là tốt sao?

“Hắn còn đang ước gì ta chết đi ấy chứ. Sao mà biết thế nào là đau long?” Vũ Tình khinh thường hừ lạnh.

“Không đâu! Nếu hắn không đau long thì làm gì có chuyện mỗi ngày đều kéo ta đi mua rượu, lúc nào cũng nhắc tên ngươi. Nhưng mặc kệ ta khuyên thế nào hắn cũng không nghe. Đúng là hết cách với hai người!” Hiểu lầm giữa bọn họ thực sự quá sâu. Dật vương hẳn nữ nhân vô số, hẳn liếc mắt một cái đã nhìn ra hoàng tẩu không phải loại nữ nhân lãng lơ.

“Hắn thật sự đau long vì ta sao?” Vậy tội gì hắn phải vừa tra tấn ta, cũng vừa tra tấn chính mình?

“Từ trước tới nay ta chưa thấy hoàng huynh như vậy bao giờ. Ồ, cô bé đáng yêu này là ai?” Dật vương tự cho mình là phong lưu đúng là không buông tha cái gì, thật bất hạnh khi để cho hắn nhìn thấy Lâm Lâm ngồi bên cạnh.

“Đúng vậy, tiểu thư, nàng là ai?” Lam Nhi cũng rất ngạc nhiên.

“Nàng ấy à, nàng là Lâm Lâm, là bạn tốt của ta ở nơi này. Lâm Lâm, đây Lam nhi!” Tính cách của hai nàng có chút giống nhau, đều đơn thuần như vậy, chắc sẽ trở thành bạn tốt.

Lâm Lâm nhu thuận nói: “Chào Lam Nhi tỷ tỷ ạ.”

“Hoàng tẩu, sao ngươi lại giới thiệu tiểu cô nương đáng yêu này cho mỗi Lam Nhi, coi thường bốn vương như thế.” Dật Hiên này cũng không chịu, nhìn quen nữ tử phong tình vạn chủng rồi bây giờ ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng không tệ.

“Ngươi? Ta đâu có muốn đoá hoa tốt đẹp của tổ quốc bị ngươi hủy hoại.” Dật Hiên có cái chủ ý quỷ quái gì sao nàng lại không biết. Âu Dương gia nhiều thế hệ si tình, sao lại sinh ra tên quỷ phong lưu Âu Dương Dật Hiên này? Không phải là hắn được nhặt về đây chứ?

“Ha ha ha...khiếu hài hước của ngươi không giảm chút nào.” Trải qua nhiều chuyện như vậy hắn tưởng rằng nàng sẽ nản chí ngã long, chẳng còn thiết sống, không ngờ còn có thể nói đùa thế này. Sức chống cự của Hoàng tẩu thật đúng là không phải bình thường, nếu là nữ nhân khác chỉ sợ suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, thậm chí thất cổ tự sát rồi. Bây giờ hắn đã bắt đầu hiểu tại sao nhị ca, tam ca lại yêu nàng sâu đậm như vậy, một khi bị cuốn vào sẽ rất đau khổ. Hắn còn lâu mới theo chân bọn họ, hắn vẫn thích làm một vương gia phong lưu, không lưu luyến đoá hoa nào, càng không vì ai mà dừng lại hơn.

Lãnh cung

Không biết tại sao Vũ Tình lại bước đến nơi này. Dù rằng nàng từng ở đây một thời gian nhưng tâm tình lúc đó hoàn toàn khác bây giờ. Lúc trước nàng bị hiểu lầm là hãm hại hoàng tử nên bị đày vào lãnh cung, Hoàng Thượng còn phái người đến tu sửa cho nàng, nay lại phải ở trong cái phòng nhỉ chẳng bằng lãnh cung. Lúc ấy nàng có thể rời cung mãi mãi, sao lại còn quay về chứ? Nàng thà rằng nàng không quay lại để vẫn có thể là chú chim nhỏ vui vẻ. Vì Chính hHiên, nàng không tiếc bỏ gãy cánh chim của chính mình, ở lại bên trong bức tường cao này. Chặt đứt cánh rồi nàng còn có thể bay qua tường được nữa không?

Vừa bước vào cửa liền nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Ngụy hoàng hậu, nàng bình yên chăm sóc cho vườn hoa của mình, có vẻ rất thỏa mãn. Thấy Vũ Tình, đầu tiên nàng sững sốt, sau đó nở một nụ cười khe khẽ hiền lành.

“Ngươi ở đây trông hoa à? Ta có quấy rầy không?”. Bỏ lại lớp nguy trang của hoàng hậu, nàng dường như càng dễ dàng ở chung, càng thêm thân thiết.

Ngụy Doanh Hoàn lắc đầu cười khe, mời Vũ Tình vào nhà ngồi. Vũ Tình nhìn xung quanh căn phòng, không có trang sức hoa lệ, không có người hầu kẻ hạ, ngoại trừ sạch sẽ vẫn chỉ là sạch sẽ, còn có mùi đàn hương dễ ngủ và cả hương hoa tràn ngập. Làm cho người ta cảm thấy an tâm thoải mái.

“Tiêu phi, không có gì để tiếp đãi, mời dùng trà.”

“Hoàng hậu, đừng gọi ta là Tiêu phi. Ta đã không còn là Tiêu phi nữa rồi!” Tình cảnh của ta thậm chí còn thảm hơn người. Làm phi tử của hoàng đế quả nhiên chẳng ai có kết cục tốt, ta cũng không phải là ngoại lệ.

Ngụy Doanh Hoàn nhìn bộ dạng của Tiêu Vũ Tình một chút. trong lòng hiểu được vài phần. Cũng không muốn hỏi thêm, trong cung chính là như vậy, bản thân mình đây không phải là ví dụ tốt nhất sao? ‘Ngươi cũng đừng gọi ta là hoàng hậu nữa, chuyện cũ đã qua, sớm theo gió biến mất, không còn gì lưu luyến.’

“Vậy được rồi, ta gọi ngươi là Doanh Hoàn. Ngươi có vẻ rất thoải mái?” Khi nào thì ta cũng có thể đạt đến cảnh giới này đây?

“Trong thời gian ở đây, ta nghĩ rất nhiều, cái gì mà quyền mà thế, tất cả cũng chỉ là công dã tràng. Ngươi theo đuổi có mệt, có khổ đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là ‘hoa trong gương, trăng trong nước’. Thật ra, cuộc sống và tâm tình giống nhau đều là một loại cảm giác cực kì đơn giản, chỉ là có đôi khi mọi người thích

phức tạp hóa nó lên. Tựa như mây trên trời vậy, kỳ thật nó biến hóa rất đơn giản nhưng đôi khi chúng ta phủ lên nó quá nhiều ý nghĩa, đơn giản chỉ là những thứ trong lòng mỗi người. Cùng là một thứ nhưng đối với hai người khác nhau sẽ rất khác. Chúng ta có lẽ nên thích ứng với một cuộc sống đơn giản, bình thản mà đối diện với sự vật.”

“Vậy tình yêu thì sao? Cũng có thể coi như công dã tràng được ư?” Nhưng nó thật sự tồn tại, từng làm cho nàng vui vẻ, vì hấn mà từ bỏ tự do của chính mình, bây giờ lại làm trái tim nàng đau đớn. Loại cảm giác này khắc sâu như vậy, nàng không quên được, cũng không có cách nào bắt nó trở thành một giấc mộng. Tỉnh mộng, tất cả đều biến mất.

“Trái tim là của chính mình, chỉ có mình mới cứu được mình. Bất kể là đã trải qua cái gì hay hiện tại đang phải trải qua cái gì, vui vẻ cũng tốt mà đau khổ cũng thế, phải hiểu rằng đau khổ là vì niềm vui chưa tới. Mọi thứ qua rồi thì đều đã qua đi, hãy thản nhiên mà đối mặt với hiện tại, đối mặt với chính mình đi.”

“Đối mặt với hiện tại, đối mặt với chính mình?” Vũ Tình dường như hiểu ra điều gì đó. Nàng thực hâm mộ Ngụy Doanh Hoàn bây giờ, lòng yên tĩnh như nước, không một tia gợn sóng. “Người suốt ngày ở trong này không cảm thấy thực nhàm chán sao?”

“Có hoa có cây cỏ thì sao lại nhàm chán được? Chỉ cần dùng trái tim để lắng nghe, thế gian vạn vật đều có thể làm bạn.”

“Phụ thân người vì ta mới bị bắt, người có hận ta không?” Cho dù nàng hận ta cũng chẳng sao, là do ta đã huỷ hoại tất cả của nàng, hại cha nàng, tước đi ngôi vị hoàng hậu của nàng, khiến nàng phải mãi mãi ở nơi lãnh cung.

“Tại sao phải hận người? Cha ta hấn không biết lẽ nghĩa, cho dù không phải vì người thì hấn cũng sẽ tạo phản. Như vậy có lẽ là kết cục tốt nhất, ta phải biết ơn người mới đúng.”

“Tại sao lại biết ơn ta?” Có lẽ trước kia ta thật sự không hiểu về Ngụy Doanh Hoàn.

“Nếu không phải nhờ người, Ngụy gia sẽ không có kết thúc tốt đẹp như vậy. Không nhờ người, bây giờ ta có lẽ vẫn còn lún sâu trong hậu cung vẫn đục. Người nói xem, ta không nên biết ơn người sao? Mọi việc sẽ có lúc phải buông tay, lấy góc độ khác nhau để nhìn một việc thì người sẽ có những thu hoạch không giống nhau.”

Vũ Tình cái hiểu cái không gật gật đầu. Nghe hoàng hậu nói một phen xong, lòng của nàng yên tĩnh không ít. Cho dù bây giờ có gặp hoàng thượng thì có khi nàng cũng có thể thản nhiên đối mặt.

Thật đúng là ban ngày không chỉ nói người, buổi tối không chỉ nói quỷ. Tiêu Vũ tình vừa đi vào một góc thì đột nhiên đâm sầm vào lồng ngực một người. Chạm rãi ngắc đầu, đôi mắt thâm thúy, cái mũi, miệng quen thuộc. Đây không phải người nàng luôn mong nhớ Âu Dương Chính Hiên sao? Lòng vừa bình tĩnh được lại trở nên bất an. Nói muốn buông, nói dễ hơn làm, có lẽ cảnh giới của hoàng hậu, nàng vĩnh viễn làm không đạt đến được.

Hai người đối mặt, lại không biết nên nói gì. Bọn họ bây giờ vừa quen thuộc vừa xa lạ! Tiêu Vũ Tình muốn nhìn hấn, lại sợ nhìn hấn. Mỗi lần nhìn hấn nàng đều bị hấn làm tổn thương một cách vô tình, nàng không thể đảm bảo thêm vài lần nữa nàng còn có thể chịu đựng nổi hay không. Đang chuẩn bị lướt vượt qua bên cạnh hấn, hoàng thượng về mặt đồ dẫn, nhìn thẳng phía trước, tay cũng không tự chủ tóm lấy cánh tay của nàng.

“Người sợ trầm?” Chính Hiên nhướn mày, khẩu khí lạnh lùng có thể lạnh chết người.

“Không.” Nói thật, bây giờ nàng thật sự có chút sợ hấn, sợ lời nói vô tình của nàng, sợ hấn nhẫn tâm cự tuyệt. Nhưng nàng vẫn chống chế, nàng đã từng nói, bây giờ ngoài tôn nghiêm ra thì chẳng còn gì.

“Vậy vì sao người trốn?”

Vô nghĩa, chính là không muốn nhìn thấy người chứ còn gì nữa! “Người muốn biết ư, được, ta nói cho người biết, bởi vì ta không muốn nhìn thấy người được chưa?” Âu Dương Chính Hiên người tốt nhất hãy lập tức biến mất khỏi tầm mắt ta đi.

“Người không muốn gặp, trầm càng muốn người gặp.” Chính Hiên thô lỗ lòi nàng đi.

“Này, người kéo ta đi đâu? Này..... Người thần kinh à..... Âu Dương Chính Hiên chết tiệt, người buông tay ra.....” Hấn lại lên cơn gì đây?

Chính Hiên mặc kệ nàng kêu gào, nắm tay nàng, cảm giác hạnh phúc đã lâu nay tràn về. Hấn từng muốn nắm lấy bàn tay này cả đời! Khóe miệng Chính Hiên không tự giác nhếch lên. Vẫn tưởng rằng chỉ cần không nghĩ đến nữa là có thể quên, hấn thử mượn phi tần của mình để quên đi Vũ Tình nhưng lại phát hiện thì ra bản thân cần bản không quên nổi. Hấn thường coi các phi tử như Vũ Tình, ở cùng một chỗ với các nàng, một chút cảm giác vui vẻ cũng không có, thậm chí còn cảm thấy phiền chán. Ở cạnh Vũ Tình thật khác, cho dù bây giờ chỉ có thể nắm tay nàng hấn cũng cảm thấy vui vẻ, hết thấy phiền não đều quên đi hết.

Vũ Tình lại một lần nữa xác định, thần kinh của Chính Hiên thật sự có vấn đề rồi. Không ngờ hấn lại kéo nàng đến tẩm cung của hấn, một câu cũng không nói liền đẩy nàng lên giường, sau đó bắt đầu cởi hết quần áo của nàng. Vũ Tình nhìn hấn sợ hãi, đương nhiên là cực lực phản kháng. Kết quả khi Chính Hiên đưa thuốc ra, Vũ Tình nhất thời choáng váng! Thì ra người này gấp như vậy là để bôi thuốc cho nàng, trong lòng có chút cảm động. Không, không thể cảm động, đây đều là tại hấn!

“Ma.....mama kia có phải bị người đuổi ra khỏi cung không?” Vũ Tình ghé đầu vào chiếc gối trên giường, nghĩ: tại sao hấn lại đột nhiên đối xử với ta tốt như vậy? Còn tự mình bôi thuốc cho ta, không phải đang tiến thêm một bước tra tấn ta đây chứ?

“Ừ.” Hoàng đế thần nhiên đáp, động tác đặc biệt nhẹ nhàng, sợ làm nàng đau. Nhìn từng vết từng vết thương trên người nàng, lòng mày Chính Hiên càng lúc càng nhíu chặt.

“Tại sao?” Là vì ta ư? Vũ Tình không dám hỏi ra, nàng sợ là tại mình tự đa tình. Trong đầu lại là câu nói của Dật Hiên: Hoàng huynh mỗi ngày đều lôi ta đi mua rượu, miệng luôn gọi tên người. Lời nói của Dật Hiên là thật sao? Chính Hiên luôn nghĩ đến ta sao, Vũ Tình không kìm được nhìn về phía Chính Hiên, hấn thật sự tiêu tụy đi rất nhiều. Nhưng là đây là tự hấn chuốc lấy, không phải sao? Tại sao không thử đi tìm chân tướng mọi việc?

“Nàng đáng chết.” Chính Hiên hung dữ nói,neho mắt lại, tỏa ra hơi thở nguy hiểm. Sớm biết Vũ Tình bị thương nặng thế này thì hấn sẽ không dễ dàng buông tha cho độc phụ kia, chặt hai tay của nàng đã là nhân nhượng cho nàng lắm rồi. Tình Nhi chỉ có thể chịu sự khi dễ, tra tấn, ngược đãi của hấn, bất luận kẻ nào đều không có tư cách đánh nàng.

“Aaa.....” Thuốc sát lên người, Vũ Tình cảm thấy đến xương cũng đau. Có lẽ điều thật sự làm cho nàng đau chính là nhu tình của Chính Hiên như đoá phù dung sớm nở tối tàn . Cứ như một con nhím vậy, trên người đầy những chiếc gai, nếu bị thương, nó sẽ tìm một cái góc tối trốn vào tự liếm miệng vết thương của mình, một khi có người hỏi han ân cần, nó sẽ không chịu nổi.

“Đau lắm à?” Lòng mày Chính Hiên khê cau lại. Thấy Vũ Tình đau khổ, hấn quên hết mọi thứ. Lời thể son sắt hay hận thù, tất cả đều bị vứt qua sau đầu .

“Đương nhiên, nếu không người thử mà xem.” Nhu tình của Chính Hiên thể hiện ra làm nàng vui vẻ, cũng khiến nàng lo lắng. Nhu tình như vậy có thể kéo dài được bao lâu, giữa bọn họ thực sự có tồn tại một việc, không thể làm như không tồn tại được. Bất cứ lúc nào Chính Hiên cũng có thể nhớ lại chuyện hấn không chịu nổi này và lại càng thêm tàn nhẫn với nàng. Nếu vậy nàng thà rằng hấn đừng đối tốt với nàng, để nàng có thể hận hấn hận hoàn toàn còn hơn. Âu Dương Chính Hiên cứ thế này khiến nàng vừa yêu lại vừa không yêu nhưng cũng không thể hận nổi hấn.

“Sao người không chống cự lại?” Chẳng phải nàng rất thích phản kháng sao? Lúc đối mặt với hấn có thể không hề sợ hãi khiến hấn hết cách với nàng, thế sao lại bị đánh đến thảm như vậy?

“Có, nhưng các nàng nhiều người quá.” Quan trọng là Vũ Tình lúc ấy nản lòng thoái chí, lại không được ăn cơm nên toàn thân vô lực, sao mà đánh lại được? Chính Hiên thì nàng không thể để yên, đơn giản là trong lòng còn có yêu, còn có không đành lòng.

“Bôi thuốc chưa?”

“Chưa.” Âu Dương Chính Hiên ngu ngốc hỏi gì mà dốt thế, tình trạng hiện tại của ta là gì chứ? Ai bôi thuốc cho ta không sợ đắc tội với hoàng đế bệ hạ người sao? Nếu không phải tại người, ta cũng sẽ không

rơi vào tình cảnh người gặp người sợ, người gặp người bước cho nhanh như bây giờ!

“Ngu ngốc.” Chính Hiên lớn tiếng dọa người, lực đạo không cần thận tăng thêm.

“Đau quá, người muốn giết người à?” Vũ Tình quay sang, giận dữ trừng mắt nhìn hắn. Tất cả như lại trở về lúc ban đầu, chỉ là trong lòng bọn họ đều hiểu được, bọn họ sẽ không còn như xưa.

“Đừng có nhúc nhích.” Chính Hiên lại ấn nàng xuống.

Vũ Tình bĩu môi úp mặt vào gối, nàng thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, lập tức chìm vào mộng đẹp... Nàng nhìn thấy ba mẹ, Quân, Tiểu Nhu, còn cả người cha cổ đại, Tuyết, Cẩn Hiên, Vô Dạ, Lam Nhi... Tất cả người thân của nàng đều đang ở quanh nàng, cùng nhau chơi đùa, vui cười. Ngay cả những người không thích cười: Quân và Cẩn Hiên cũng cười rất vui vẻ, thật ra tính cách hai người bọn họ đúng là có điểm giống nhau.

Mất rất nhiều công sức Chính Hiên cuối cùng mới bới xong thuốc. Vốn là cực kỳ phiền muộn, nhưng mà hắn lại thích thú, thậm chí hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giây phút này. Nhưng hắn biết, thời gian qua đi, khi hắn và Vũ Tình bước ra khỏi cánh cửa này, bọn họ lại trở lại như cũ. Hắn không thể vứt bỏ tôn nghiêm của một hoàng đế, Vũ Tình cũng sẽ không từ bỏ sự kiêu ngạo của nàng mà nhận sai.

“Này.....” Chính Hiên thử gọi nàng thì phát hiện nàng đã ngủ say. Không khỏi buồn cười, nàng đúng là mỹ nhân ngủ, đi đâu cũng ngủ được. Lần trước trong gia yến nàng nói ngủ là ngủ, tất cả người trong cung đều gọi nàng là mỹ nhân ngủ rồi.

Nhẹ nhàng khoác áo cho nàng. Mới vừa đi vài bước lại quay lại, nhìn nàng một cái thật lâu, dường như cảm thấy thế nào cũng không đủ. Ra khỏi cánh cửa này, hắn có lẽ sẽ không cơ hội nhìn như vậy nữa. Không kìm lòng được cúi người xuống, hôn nhẹ lên hai má nàng, lại sợ đánh thức nàng. Nếu Vũ Tình tỉnh lại, hai người sẽ rất xấu hổ!

Chân trước vừa bước ra cửa, Trần Hàn liền đi đến: “Hoàng Thượng, Nam Cung Quân trong đại lao nói muốn gặp Hoàng Thượng.”

Khuôn mặt tuấn tú của Chính Hiên bắt đầu nhăn nhó, nhu tình vừa rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, bây giờ chỉ còn lại vẻ mặt thô bạo, trên mặt viết bốn chữ to: CHỖ CÓ LẠI GẦN.

~*~ hết chương 57 ~*~

59. Chương 58

Ngạo khí hoàng phi [chương 58] Edit: Viochan

Lúc Tiêu Vũ Tình tỉnh lại sao còn thấy bóng dáng Chính Hiên nữa, như vậy cũng tốt, đỡ phải cảm thấy xấu hổ khi gặp mặt nhau. Thuốc của hắn rất hiệu quả, thật sự thoải mái hơn rồi, tại sao hắn còn quan tâm đến nàng như vậy chứ? Sự dịu dàng trong nháy mắt khiến nàng trầm mê, nhưng nàng lại quá thông minh, biết rằng khúc mắc giữa bọn họ vẫn chưa giải quyết được vì nếu hoàng đế đã biết chân tướng, với tính cách của hắn thì sẽ không xử sự như vậy. Có đôi khi, nàng thật hy vọng bản thân có thể ngốc một chút, ít nhất giờ này khắc này nàng vẫn có thể hạnh phúc.

“Hoàng Thượng.....” Giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên. Mộng phi nhìn thấy Vũ Tình rõ ràng hơi sững sốt một chút, hồi lâu mới định thần lại được, cười nói: “Tiêu phi, sao ngươi lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây? Nhìn thấy ta ở đây ngươi sợ ư?”

“Nô tì..... chỉ là hơi ngạc nhiên thôi.” Mộng phi cười đến thực giả tạo, ánh mắt lại tập trung nhìn chằm chằm vào Vũ Tình ngồi trên long sàng.

“Người đang sợ âm mưu của mình bị vạch trần đúng không?” Nàng đã chắc chắn mười phần rằng chủ mưu của tất cả mọi chuyện chính là người bề ngoài yếu đuối, dịu dàng sẵn sóc, lương thiện hiểu ý người khác – Mộng phi nương nương. Quả nhiên loại nữ nhân này là âm hiểm nhất.

“Tiêu phi, không phải người đang hiểu lầm cái gì chứ?” Mộng phi vẫn bày ra cái bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia. Lại làm cho Vũ Tình nhìn mà ghê tởm!

“Mộng phi hình như là quý nhân hay quên, nay ta đã không phải là cái gì mà Tiêu phi nữa rồi, ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi.” Vũ Tình nhẹ nhàng bước đến trước mặt Mộng phi.

“Ồ trong lòng nô tì, người vĩnh viễn là Tiêu phi.” Vĩnh viễn là nữ nhân đã đoạt mất người ta yêu, hủy hoại tất cả giấc mơ của ta.

“Thật sao?” Vũ Tình ngoài cười nhưng trong không cười, đột nhiên chuyển đề tài: “Tại sao người lại điều Lam Nhi đến chỗ người?”

“Nô tì biết Lam Nhi là người rất quan trọng với Tiêu phi muội muội, muội muội xảy ra chuyện, Lam Nhi không có chỗ để đi nên nô tì chăm sóc nàng thay muội muội.” Ngữ điệu của Mộng phi xuôi tai không chút ngập ngừng khiến người ta rất khó nghi ngờ lời nàng nói.

“Lý do rất hay nhưng ta không chấp nhận. Đủ rồi, Mộng phi, người còn muốn vác cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa ấy đến khi nào? Người không biết mệt nhưng ta thì mệt rồi.” Vũ Tình chán ghét sự giả tạo, nàng ghét nhất loại nữ nhân này. Ngụy quân tử còn không bằng kẻ tiểu nhân!

“Ha ha, mọi người đều nói Tiêu Vũ Tình là đệ nhất tài nữ kinh thành quả thực không sai. Nô tì bái phục, có điều đôi khi thông minh quá cũng không phải chuyện tốt. Nếu người không thông minh đến thế, không làm cho Hoàng Thượng mê muội người như vậy thì có lẽ ta đã có thể dễ dàng tha thứ để người làm một phi tử bình an vô sự.” Nữ nhân quả nhiên dễ thay đổi, một giây trước nàng có thể khiến người ta yêu mến, giây tiếp theo nàng lại có thể thay một bộ mặt âm ngoan.

“Vậy còn người? Muốn làm hoàng hậu ư?” Nàng nên sớm biết nàng ta không phải một nữ nhân an phận bình thường. Nữ nhân này có dã tâm, có thủ đoạn, là một kẻ độc ác. Khó trách có thể đùa giỡn tất cả mọi người, ngay cả mình cũng thiếu chút nữa bị nàng ta lừa.

“Còn phải nói sao? Từ lúc ta tiến cung Hoàng Thượng đã hứa với ta rằng hễ nhất định sẽ lập ta làm hậu.” Mộng phi cười đến tự tin mà xinh đẹp.

“Người hẳn là rõ hơn ta, Hoàng Thượng hẳn không hề yêu người, hẳn chỉ muốn hoàn thành lời hứa với tỷ tỷ người mà thôi. Nói cách khác, hoàng hậu trong lòng hẳn không phải người.”

“Câm miệng. Cho dù Hoàng Thượng muốn lập hoàng hậu không phải ta thì cũng sẽ không là người. Người trong lòng hẳn chỉ có thể là tỷ tỷ ta, ngoài tỷ tỷ ta, ngoài ta ra, ai cũng không đáng được hẳn yêu, ai cũng không thể.....” Mộng phi lẩm bẩm nói.

“Nếu để hẳn phát hiện lúc trước người khiến Dung phi mất đi đứa bé thì hẳn còn có thể cho người làm hoàng hậu sao?” Nữ nhân này thật đáng sợ.

“Sao người biết việc đó là do ta làm?”

“Người nói ta thông minh mà? Nếu ngay cả điều này ta cũng không nhận ra thì chẳng phải đã khiến người thất vọng vì đánh giá ta quá cao sao? Người cho là việc người làm rất hoàn hảo ư? Thật ra là sơ hở chồng chất, chỉ cần suy nghĩ một chút là mọi người có thể nhìn ra do người làm.” Tên Ấu Dương Chính Hiên ngu ngốc kia còn tin tưởng nàng ta như vậy.

“Thì sao chứ? Hừ, cho dù Hoàng Thượng biết hẳn cũng sẽ không trị tội ta.”

“Đó là vì hẳn nể tình người tỷ tỷ đã chết của người nên mới tha cho người, không ngờ người đã không biết hối cải lại còn làm trầm trọng thêm. Đứa bé vô tội, người làm như vậy không thấy cắn rứt lương tâm sao?” Là tại Chính Hiên dung túng cho nàng thị sủng mà kiêu.(được sủng ái sinh ra kiêu ngạo)

“Sao ta phải cắn rứt chứ? Nếu không phải tại người thì có lẽ ta sẽ để cho đứa bé đó được sinh ra bình an, người nên áy náy là người. Là người hại chết nó.” Mộng phi bị cắn ngược lại một cái, lấy tay chỉ vào Vũ

Tình nói.

“Mục đích của người quả nhiên là ta.” Đây có lẽ chính là ta không giết người nhưng người vẫn vì ta mà chết, “Vậy chuyện Nam Cung Quân cũng là do người bày ra?”

Mộng phi mỉm cười không nói, vẻ mặt thỏa mãn.

“Người không thấy chiêu này cũ lắm rồi à?” Tình tiết phim cũ rích này nàng đã xem không biết bao nhiêu lần nhưng không ngờ sẽ xảy ra với chính mình, chỉ có tự mình trải qua nàng mới biết rằng sự đau khổ này thật sự người bình thường không thể chịu đựng nổi. Trên thế giới còn gì đau khổ hơn việc bị nam nhân mà mình yêu căm ghét nữa?

“Chiêu thức không sợ cũ, dùng được là được. Ngay cả tội mưu hại hoàng tử lớn như vậy mà hắn vẫn có thể giúp người thoát được thì ta nghĩ cho dù người có ám sát hắn, chưa chắc hắn đã trị tội người. Yêu càng sâu thì hận càng sâu, hừ, hắn yêu người sâu bao nhiêu thì sẽ hận người bấy nhiêu. Hơn nữa hắn sẽ không đi điều tra rõ chân tướng sự việc, bởi vì hắn sợ, sợ rằng mọi chuyện đều là thật. Hừ, hắn đã bị thù hận làm mờ mắt, người cả đời cũng đừng hòng thay đổi.” Nói tới đây, ánh mắt Mộng phi ánh lên sự đố kỵ ghê gớm.

“Mộng phi, người là nữ nhân độc ác nhất ta từng gặp. Sao Tư Đồ Tinh lại có một muội muội như người chứ?” Theo như cách nói của Âu Dương Chính Hiền thì Tư Đồ Tinh nhất định là một người rất lương thiện.

“Câm miệng, người không đủ tư cách nhắc đến tỷ tỷ ta.” Nàng và tỷ tỷ lớn lên bên nhau, tỷ tỷ vẫn luôn chăm sóc nàng giống như một ngọn đèn chiếu sáng cho nàng vậy. Nàng và tỷ tỷ như một, nếu tỷ tỷ chết rồi thì nàng sẽ là tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ hoàn thành tâm nguyện chưa thực hiện được, gả cho nam nhân mà tỷ tỷ yêu. Sự mê hoặc của quyền lực càng làm cho nàng đánh mất chính mình!

“Nữ nhân Nam Cung Quân yêu mà hắn đã nhắc tới chắc hắn là người? Sao người có thể đối xử nhẫn tâm một nam nhân yêu người như vậy?” Là kẻ thông dâm bị hoàng đế bắt tại trận có khi hắn phải chết một ngàn lần, nói không chừng còn có thể liên lụy đến cả nhà. Vì yêu, hắn quên hết tất cả.

“Nếu không phải vì người thì ta cũng sẽ không phải hy sinh tính mạng của hắn.” Mộng phi nói đến Nam Cung Quân mới hơi có vẻ xấu hổ. Nam Cung Quân dù sao cũng là người nàng từng yêu.

Lúc trước bọn họ có duyên gặp nhau, Nam Cung Quân vì nàng không hề lưu luyến người nào khác, tu thân dưỡng tính. Hai người thậm chí đã nghĩ tới chuyện tư định chung thân(gắn bó cả đời), không ngờ vì cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế mà khiến bọn họ không đến được với nhau. Tư Đồ Tinh chết, trước khi lâm chung muốn Hoàng Thượng chăm sóc tốt cho muội muội duy nhất của nàng là Tư Đồ Mộng. Hoàng Thượng vì áy náy mà lấy muội muội của nàng, không ngờ lại chia rẽ một đôi yêu nhau. Tư Đồ Mộng đã sớm biết về Hoàng Thượng qua lời tỷ tỷ, rất ngưỡng mộ đương kim thiên tử và âm thầm thích tỷ phu(anh rể) tương lai của mình. Huống chi đã có hoàng hậu nên nàng giấu diếm chuyện với Nam Cung Quân và gả cho hoàng đế lên làm phi tử. Mà Nam Cung Quân thì sau khi Mộng phi vào cung đã từ quan, rời khỏi nơi đau lòng này.

“Ai yêu phải người đúng là người đó bất hạnh.” Vũ Tình cười nhạt. Đi yêu loại nữ nhân này chứng tỏ rằng hắn không có mắt. Tuy Mộng phi thực sự rất đẹp nhưng nữ nhân như vậy chẳng phải càng nguy hiểm sao? Tư Đồ Tinh tỷ tỷ sinh đôi của nàng, hắn là cũng rất đẹp!

“Người thì tốt hơn ta đến đâu? Cẩn vương gia không phải rất yêu rất yêu người sao? Người lại đối xử với hắn thế nào, ngay cả khi hắn ra ngoài biên cương người cũng không dám đi tiễn hắn, lúc đó chẳng phải vì người tham luyến quyền thế hay sao? Tiêu Vũ Tình, người cao thượng hơn ta bao nhiêu. Vốn có thể làm một vương phi vô ưu vô lo, tại sao người còn hồi cung?”

“Người cho là nữ tử trong thiên hạ đều tham luyến vinh hoa phú quý giống người sao? Người có biết cái gì gọi là yêu chân thành không hả?” Nếu đúng cái nàng muốn là vinh hoa phú quý thì việc gì nàng phải về cung, Cẩn vương chẳng lẽ không thể cho nàng sao? Trở lại hiện đại làm tiểu công chúa chẳng phải tốt hơn sao?

“Cái gì mà yêu chân thành chứ? Hừ, trong thiên hạ còn ai yêu Hoàng Thượng hơn ta?”

“Người yêu hắn ư? Người chắc chắn chứ? Nếu hắn không phải Hoàng Thượng, nếu hắn chỉ là một tiểu tử nghèo khó, người có vứt bỏ Nam Cung Quân mà theo hắn không? Đừng tự lừa mình dối người thêm nữa.”

“Yêu? Yêu để làm gì, người và Hoàng Thượng ân ái khiến mọi nữ tử trong hậu cung ghen tị, cuối cùng thì sao, ta cùng lắm chỉ giành một cái bầy đã có thể dễ dàng chia rẽ các người. Cái gì mà tình yêu ở trước quyền thế đều rất nhỏ bé, rất hèn mọn.”

“Người từ trước tới giờ không hề yêu Hoàng Thượng, cũng không hề yêu Nam Cung Quân, bởi vì người căn bản không biết cái gì là yêu.” Đúng vậy, tình yêu của Chính Hiên và Vũ Tình rất mỏng manh nên mới có thể bị Mộng phi đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Mộng phi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, không coi lời nói của Vũ Tình ra gì.

“Nơi này là tẩm cung của hoàng đế, chẳng lẽ người không sợ những lời vừa rồi của người bị Hoàng Thượng nghe thấy sao?”

“Hắn sẽ không nghe thấy. Hơn nữa cho dù sau này Hoàng Thượng biết chuyện này là do ta hãm hại người thì hắn cũng sẽ không làm gì ta, bởi vì ta đã mang cốt nhục của hắn.” Mộng phi hạnh phúc đặt tay lên cái bụng bằng phẳng.

“Cái gì?” Âu Dương Chính Hiên người gạt ta, nói cái gì mà chỉ yêu mình ta, không hề động vào phi tử khác. Hứa hẹn cái gì chứ? Hóa ra căn bản chính là người phản bội chứ không phải ta phản bội người.

“Có con rồi ta sẽ có thể danh chính ngôn thuận lên làm hoàng hậu. Mà người, có lẽ ta sẽ mở lòng từ bi, cho người chết toàn thân.”

“Ta đây chắc là phải khấu tạ đại ân đại đức của ‘hoàng hậu nương nương’ rồi.” Nữ nhân này thật quá tự cao tự đại, ta không tin sau này Âu Dương Chính Hiên biết chuyện sẽ bỏ qua cho nàng. Nếu hắn thực sự tha thứ như nàng ta nói thì coi như đời này Tiêu Vũ Tình ta yêu lầm người.

“Người hình như rất khinh thường lời nói của ta. Vậy chúng ta đánh cược đi!” Về mặt Mộng phi như nắm chắc phần thắng.

Trong đại lao

Hoàng đế mặc long bào đi vào nhà tù ảm thấp này có vẻ không hợp nhưng nó không những không hề làm giảm đi khí thế vương giả trời cho mà ngược lại còn tô đậm khí chất quý tộc của hắn thêm mười phần. Hắn nghiêng mặt, khinh thường liếc qua Nam Cung Quân một cái.

“Tội thần tham kiến hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....” Phàm là kẻ bị bắt vào đại lao đều phải chịu hình, mà Nam Cung Quân là trọng phạm đương nhiên phải chịu hình phạt nặng hơn so với phạm nhân bình thường, nay đã không còn nhìn ra hình người nữa.

“Nam Cung Quân, người còn có lá gan cầu kiến trẫm?” Hắn ta là kẻ đã hủy hoại cuộc sống tốt đẹp của ta và Vũ Tình. Bất hạnh phải chịu thiên đạo vạn quả cũng không thể giải mối hận trong lòng, ta muốn hắn còn sống nhưng hai người lại vĩnh viễn không thể gặp lại, để cho hắn phải chịu nỗi khổ tương tự mãi mãi.

“Hoàng thượng, hoàng thượng.....Tội thần thực xin lỗi ngài. Tội thần chỉ muốn biết Vũ Tình thế nào, nàng có khỏe không?” Nam Cung Quân biểu hiện lo lắng.

“Đây là việc người nên hỏi sao? Nàng là phi tử của trẫm, nàng khỏe hay không do trẫm quyết định. Người có tư cách gì, lập trường gì mà hỏi?” Chính Hiên đi từng bước đến gần Nam Cung Quân, trong mắt hừng hực lửa giận. Hắn cực kỳ không muốn nghe thấy tên Vũ Tình từ miệng nam nhân khác.

“Vâng vâng, tội thần biết sai. Hoàng thượng, tất cả đều là lỗi của tội thần, xin hoàng thượng buông tha cho Vũ Tình. Mọi chuyện hãy để tội thần một mình gánh chịu.”

“Một mình gánh vác? Người gánh vác được sao? Uống cho một mối thâm tình của người, người có biết nàng nói thế nào không?”

“Nàng nói nàng từ trước tới giờ không hề yêu người, người nàng yêu chỉ có trẫm, từ nay về sau cũng sẽ chỉ ở bên cạnh trẫm, sẵn sóc trẫm, vĩnh viễn không rời.” Tiêu Vũ Tình không thể nói ra những lời như vậy, Chính Hiên đang muốn thử hắn một lần.

“Vũ Tình.....” Nam Cung Quân cúi đầu, ảm đạm bi thương hồi lâu, rốt cục ngẩng đầu, nở nụ cười khổ: “Nàng theo đuổi hạnh phúc của bản thân là đúng, ta sẽ không trách nàng. Hoàng thượng, xin hãy giao cái này cho

nàng, nói với nàng, tội thần tôn trọng quyết định của nàng.” Nam Cung Quân lấy từ trong người ra một chiếc khăn lụa.

Chính Hiên nhận lấy khăn lụa, bên trên viết: Tòng biệt hậu, ức tương phùng, kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng. Kim tiêu thặng bả ngân hồng chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung(1). Phía dưới có nguệch ngoạc một cái tên: Tình Nhi.

Chính Hiên nắm chặt khăn lụa trong tay, hận không thể xé tan nó ra thành từng mảnh cùng chủ nhân của nó. Phất tay áo mà đi!

Trong tấm cung của hoàng đế, cuộc chiến giữa hai nữ nhân vẫn chưa dừng lại.

“Đánh cược? Không cần thiết, suy cho cùng Âu Dương Chính Hiên đối xử với người như thế nào không liên quan gì đến ta.” Có liên quan, cực kì có liên quan.

“Hắn đã từng nói sẽ đối xử tốt với ta cả đời. Bất luận ta làm sai điều gì hắn cũng sẽ tha thứ! Người cũng không được như vậy, người nhìn người bây giờ quý phi không giống quý phi, cung nữ không giống cung nữ. Vẫn còn là Tiêu Vũ Tình hằng hái lúc trước kia sao?” Trên mặt Mộng phi hiện rõ vẻ đắc ý.

“Không dám phiền Mộng quý phi lo lắng cho ta.” Vũ Tình thật sự không muốn tổn nước bọt với nữ nhân này, đang muốn đi ra ngoài.

Mộng phi thấy Vũ Tình không để ý đến mình, như phát điên lên hung hăng giật tóc Vũ Tình, khuôn mặt nhăn nhó vô cùng đáng sợ, mắng: “Ta nói chuyện với người mà người coi như gió thoảng bên tai. Ta là hoàng hậu, người dám vô lễ với hoàng hậu như vậy, đồ hồ ly tinh này...”

Nữ nhân xinh đẹp một khi tâm địa độc ác như rắn rết thì có đẹp đến đâu cũng không dễ chịu nổi.

“A...Buông...tay.” Vũ Tình chỉ cảm thấy cả người run lên, đẩy Mộng phi ra tóm lấy tay nàng. Vốn định dùng võ dạy dỗ nữ nhân độc ác này một trận nhưng nể tình nàng là phụ nữ có thai nên chỉ tát nàng một cái.

“Dừng tay.” Chính Hiên đi vào đúng lúc nhìn thấy Vũ Tình tát Mộng phi, quát lớn.

Mộng phi vừa thấy Chính Hiên, mẩu dạ xoa lúc trước ngay lập tức biến thành cừu non, khóc sụt sùi đi đến trước mặt hoàng đế, rơi lệ nói: “Hoàng thượng.....”

Hoàng đế dịu dàng ôm vai Mộng phi, thấp giọng dỗ dành thiên hạ trong lòng.

“Ta thấy người thật đáng thương hại.” Nữ nhân này biến sắc mặt quá nhanh, nếu Guinness mà có mục này thì nàng ta nhất định có thể phá kỉ lục thế giới. Vũ Tình châm chọc nói.

“Tiêu Vũ Tình, động đến quý phi, người phải bị tội gì?” Tại sao Tiêu Vũ Tình mà hắn biết trước kia không còn nữa mà lại biến thành nữ nhân dối trá, hung dữ này.

“Ta đã phạm quá nhiều tội rồi, thêm cái này có là gì. Ngài cứ nói là đi, hoàng thượng!” Vào lúc này Tiêu Vũ Tình ngược lại lại cười được. Con người nàng có vẻ kì lạ, lúc thật sự đau lòng nàng sẽ không khóc mà ngược lại sẽ cười, còn đáng sợ hơn cả khóc.

Mộng phi lại bày ra bộ dạng không tranh giành, lương thiện vô cùng: “Hoàng thượng, chắc tại nô tì làm gì sai nên mới khiến muội muội tức giận, muội muội mới hành động như thế. Là lỗi của nô tì, xin hoàng thượng đừng trách tội muội muội.”

Hoàng đế dịu dàng che chở nói: “Mộng phi, chuyện này người không có gì sai hết!”

Vũ Tình cười lạnh nói: “Mộng phi ơi mộng phi, chỉ tiếc người không sinh ra ở thời đại của ta, nếu không nhất định có thể làm một đại minh tinh vinh quang tột đỉnh, không đi đóng phim thật đáng tiếc.”

“Tiêu Vũ Tình, chuyện tới nước này rồi người còn không biết hối cải?” Hoàng đế vứt khăn lụa trong tay xuống đất.

Vũ Tình nhặt khăn lụa lên, mở ra xem, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt: “Đây...đây là cái gì?”

“Cái này chẳng lẽ không phải do người viết? Nam Cung Quân nhờ trẫm trả lại nó cho người, cũng chúc chúng ta bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm. Cũng thể muốn ân đoạn tình tuyệt với người, từ nay về sau

hai không thể làm một.” Tiêu Vũ Tình, trầm lại cho người một cơ hội nữa, đừng làm trầm thất vọng. Nếu Vũ Tình thật sự yêu Nam Cung Quân, nàng nhất định sẽ đến gặp hắn, như vậy trầm cũng sẽ từ bỏ hy vọng với nàng.

Nam Cung Quân, người thật đáng giận. Vì tình yêu mà đi hãm hại bạn bè! Uống công Tuyết coi người là bạn tốt, người lại hãm hại nàng như vậy. Nam Cung Quân và Tuyết là bạn học, đương nhiên biết nét chữ của Tuyết, mà bây giờ Tiêu Vũ Tình nàng đúng là hết đường chối cãi. Nếu Tuyết biết chuyện này, nàng nhất định sẽ vô cùng buồn bã. Không được, nhất định phải đi tìm Nam Cung Quân để hỏi cho rõ ràng.

Tiêu Vũ Tình nắm chặt khăn lụa, lao ra ngoài nhanh như gió, trước khi đi đột nhiên dừng bước, cười nói: “Tư Đồ Mộng, người thắng rồi.” Cười đến tang thương mà bất đắc dĩ.

Vũ Tình một đường hướng thẳng đến nhà lao, kỳ lạ là cũi ngục không hề ngăn nàng lại mà là để nàng tự do tiến vào, càng kỳ lạ hơn là cửa lao chỗ Nam Cung Quân không khóa, Vũ Tình nhẹ nhàng đẩy một cái là mở được. Nhưng nàng nhất thời không nghĩ nhiều như vậy nên đi vào luôn.

“Bái kiến Tiêu phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.” Nam Cung Quân nhìn thấy nàng vẻ mặt áy náy, nhưng đối với chuyện nàng đến lại không hề cảm thấy kinh ngạc.

“Nhờ người ban tặng mà ta đã không còn là cái gì mà nương nương nữa rồi, người đừng hành đại lễ với ta như thế, ta không nhận nổi.”

Nam Cung Quân đứng lên, không dám ngẩng đầu nhìn nàng: “Thực xin lỗi, Vũ Tình. Chuyện này là ta có lỗi với người.....” Năm đó sau khi Mộng phi vào cung, hắn nản lòng thoái chí, từ quan rời đi nơi đau lòng này. Nhưng rốt cuộc không kìm nổi nhớ nhung, đi theo người nước Hàn Hạo vào cung yết kiến, chỉ vì muốn gặp Mộng phi. Hắn vạn vạn không nghĩ tới, khi hắn gặp lại Mộng Nhi trong lòng, Mộng Nhi nay đã không còn là Mộng Nhi xưa nữa. Vốn tưởng rằng Mộng phi sẽ tình nồng ý mật cùng hắn, tâm sự về mọi chuyện khi xa cách, không ngờ việc đầu tiên nàng làm là nhờ hắn giúp hãm hại Tiêu Vũ Tình. Tiêu Vũ Tình vốn là bạn tốt cùng trường với hắn, hắn không nhẫn tâm hại nàng như thế, nhưng Mộng phi lại là người cả đời hắn yêu, không nỡ để nàng phải đau khổ cầu xin nên rốt cuộc cũng đồng ý với nàng.

“Đúng, người có lỗi với ta, càng có lỗi với người nhà của người. Vì tình yêu người bất chấp tất cả, người có nghĩ người nhà người nhân có thể sẽ vì vậy mà gặp chuyện, còn tỷ tỷ người nữa, nàng là Dung phi, người có nghĩ đến tình cảnh của nàng, nàng sẽ bị hoàng đế chán ghét thế nào không? Vì lợi ích của một người nhưng người lại phải hy sinh cả Nam Cung gia...”

“Hoàng thượng không phải bạo quân, Nam Cung gia có công với triều đình. Cho dù nay không còn quyền lực thì hoàng thượng đối với nhà chúng ta không tệ. Hắn sẽ không lạm sát kẻ vô tội.” Chính vì chắc chắn điều, hắn mới có thể hy sinh bản thân để giúp Mộng phi.

“Hoàng đế đúng là không phải bạo quân, nhưng một người một khi bị chọc giận có thể làm bất cứ điều gì. Người cho rằng đây là người đang giúp Mộng phi ư? Người đang hại nàng, chuyện này một khi bại lộ, người cho rằng hoàng thượng sẽ làm gì?”

“Cho dù ta chết, ta cũng sẽ không nói ra chân tướng mọi việc.”

Đối mặt với một Nam Cung Quân si tình như vậy, Tiêu Vũ Tình còn nói được gì đây? “ ‘Tòng biệt hậu, ức tương phùng, kỉ hồi hồn mộng dữ quân đồng.’ đây là lời người viết cho Mộng phi đúng không?”

“Đúng. Chỉ cần nàng hạnh phúc, bất ta làm gì ta cũng nguyện ý. Vũ Tình, người không sai, chỉ là người đã cướp đi quá nhiều tình yêu của hoàng thượng, gây trở ngại cho hạnh phúc của nàng. Vũ Tình, coi như Nam Cung Quân ta có lỗi với người, kiếp sau mong được chuộc tội.”

“Người.....” Hại nàng thành thế này rồi kiếp sau xin chuộc tội, có ích gì chứ.

Nam Cung Quân đột nhiên mở miệng, cười rất tươi: “Vũ Tình, ta biết mà, ta biết người sẽ không quên ta, người vẫn rất yêu ta.” Đột nhiên ôm chặt lấy Vũ Tình.

Vũ Tình thấy hắn thay đổi bất thành tình không thể hiểu nổi, đầu năm nay thịnh hành biến sắc mặt sao? Càng lúc càng nhanh! Bỗng cảm thấy phía sau có đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng, hừng hực ngọn lửa muốn giết người.

~*~ hết chương 58 ~*~

chú thích: (1): đây là 2 câu thơ trong bài thơ “Chá cô thiên” của nhà thơ Yến Kỷ Đạo.

Nguyên văn:

Hán Việt:

Thải tỵ ân cần phủng ngọc chung. Đương niên biện khước túy nhan hồng. Vũ đề dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tẩn đào hoa phiến ảnh phong.

Tòng biệt hậu, ước tương phùng. Kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng. Kim tiêu thặng bả ngân hồng chiếu, do khùng tương phùng thị mộng trung.

Bản dịch nghĩa gần giống thơ (bý Tiu Ú :X):

Từ sau khi biệt ly rồi lại tương phùng

Bao lần mơ thấy được ở bên người

Đêm nay còn chút ánh hồng soi rọi

Như thể sợ rằng, tương phùng chỉ có trong mơ

* Ở đây Nam Cung Quân mượn câu thơ “Kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng” để gửi tyêu đến Tư Đồ Mộng. Trong câu có 2 chữ là chữ “Mộng” và “Quân” là tên 2 người.

60. Chương 59

Ngạo khí hoàng phi [chương 59] Edit: Xuxu Beta: Viochan

Không đúng, với thân phận hiện tại của nàng lẽ ra cai ngục phải ngăn nàng lại mới phải, hướng hồ Nam Cung Quân thân là trọng phạm, cửa lao không thể nào được mở như thế. Nàng nhất định là bị cài bẫy rồi, lập tức đẩy Nam Cung Quân ra, xoay người quả nhiên đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo kia!

“Người thật quá bỉ ổi.” Nam Cung Quân nhiều lần hăm hại nàng, uống cho nàng còn cảm động vì sự si tình của hắn.

“Đủ rồi, Tiêu Vũ Tình, người không cần đóng kịch nữa.”

Chính Hiên thấy ánh mắt nàng không phải âm ngoan mà là vô cùng tuyệt vọng. Hắn mới là người phải hết hy vọng với nàng, không phải sao?

“Cao minh. Âu Dương Chính Hiên người đưa khăn lụa cho ta xem chính là muốn thử ta đúng không?” Tình yêu mà luôn chất chứa ngờ vực vô căn cứ thì dù say đắm đến mấy cũng sẽ bị phai nhạt, cuối cùng cũng chẳng còn lại gì.

“Đúng, không ngờ người vẫn tiếp tục làm cho trẫm thất vọng.”

Nếu lần này Vũ Tình không xuất hiện, có lẽ hắn sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Người dùng cách này để thử ta chỉ có thể chứng minh người không hiểu gì về ta cả, cho dù không có chuyện này chúng ta cũng không thể tiếp tục được nữa.”

Vũ Tình khẽ ngẩng đầu, kìm nén nước mắt, cười lạnh nói: “Hừ, uống cho Tiêu Vũ Tình ta tự nhận thông minh, không ngờ hết lần này đến lần khác trúng kế của Nam Cung Quân và Âu Dương Chính Hiên người, ha ha..... Không ngờ ta cũng có một ngày làm Chân Mật. Đáng tiếc, Nam Cung người không phải Tào Thực, mà Âu Dương Chính Hiên cũng chẳng phải Tào Phi. Hừ, mọi người đều nói nữ nhân khi yêu đều trở nên ngốc nghếch, hoá ra là thật. Không ngờ ta lại trúng phải kế thấp kém này. Âu Dương Chính Hiên, người nói đúng, là ta ti tiện, ta đáng bị coi thường, lại đi yêu người. Ha ha ha..... Là ta ngốc, là ta ngốc, biết rõ ở bên một vị quân vương nhất định sẽ phải chịu đau khổ, nhưng cứ như thiêu thân, biết lửa nguy hiểm nhưng vẫn cam tâm tình nguyện lao vào. Hoàng đế hoàn toàn không thể chỉ yêu thương một nữ nhân như người bình thường, Đường Minh Hoàng tự xưng đa tình, hết mực yêu chiều Dương quý phi nhưng trước đó đã từng sủng ái hơn ba nghìn giai lệ khác, cuối cùng cũng vì nghiệp lớn mà hi sinh Dương quý phi. Hừ, thế gian mấy ai được như Thuận Trị chứ?(1) Âu Dương Chính Hiên, ta quá xem trọng người, xem trọng chính mình. Ta thật sự cho rằng ta chính là người duy nhất người yêu thương, ha ha..... Thực ngậy thơ, thực nực cười đúng không?” Mộng phi đã mang thai, Tiêu Vũ Tình người cũng nên tỉnh lại đi. Âu Dương Chính Hiên hẳn từ trước tới giờ không hề tuân thủ lời hứa với người.

Chính Hiên và Nam Cung Quân không hiểu nàng nói gì. Cái gì mà Chân Mật, Tào Thực, Tào Phi còn cả Đường Minh Hoàng, Dương quý phi, những người này rốt cục là ai? Nam Cung Quân đột nhiên cảm thấy Tiêu Vũ Tình bây giờ rất khác so với Tiêu Vũ Tình trước kia, chẳng lẽ một người bị mất trí nhớ thì tính cách cũng thay đổi luôn sao? Mà Chính Hiên nghe những lời nói tuyệt vọng bất đắc dĩ của Vũ Tình, trong lòng lại cuộn lên, cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa. Có lẽ đúng như lời nàng nói, hẳn thật sự không hiểu gì về nàng, trong lịch sử quả thực có vị hoàng đế như vậy sao? Hẳn đọc nhiều sách sử như vậy còn chưa nghe qua, không khỏi hoài nghi: là trầm ép nàng phát điên rồi sao? Hay là nữ nhân này đang diễn kịch? Hẳn càng ngày càng không phân biệt nổi đâu là thật, đâu là giả, hẳn chưa bao giờ yếu đuối như vậy, thậm chí ngay cả dũng khí đi tìm hiểu mọi chuyện cũng không có.

“Nhãn trung tiền sự phân minh

Khả liên như mộng nan bằng

Đô bả cự thời bạc hạnh

Chỉ tiêu kim nhật vô tình”(2)

Giọng nói của Vũ Tình như kéo lại dòng suy nghĩ của bọn họ. Nàng không coi ai ra gì mỉm cười thì thầm lướt qua người hoàng đế, dường như đã bàng quan tất cả, không bị trần thế ảnh hưởng. Bọn họ lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Vũ Tình, trong lòng thực hoài nghi có phải nàng đã vũ hóa đẳng tiên(3), nhưng cũng không thể không cảm thán: không hổ là thiên hạ đệ nhất tài nữ của Long Hiên hoàng triều. Chính hiên thấy nàng dờ dẩn đi ra ngoài, có một loại cảm giác như thể nàng vĩnh viễn bước ra khỏi thế giới của hắn.

Trong cung mỗi người một vẻ, bận rộn đi tới đi lui, Vũ Tình một chút cũng không để ý. Nàng không thể ngờ Chính Hiên lại gài bẫy nàng, liên tiếp bị người mình tin tưởng hãm hại, nàng có thể nói gì nữa đây. Có lẽ nàng nên suy nghĩ kĩ càng, liệu có phải mình đã làm gì sai khiến cho giờ đây lâm vào cảnh bạn bè xa lánh. Đột nhiên nhận ra, mình thật ra là một tiểu hài tử bị làm hư, ba mẹ có thể vĩnh viễn yêu thương nàng dù nàng có làm gì sai. Khi bị thương chỉ cần về nhà, cha mẹ sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng, che chở cho nàng, nàng có thể tùy hứng làm một tiểu bá vương. Nhưng ở đây thì khác, khi Chính Hiên yêu nàng thì có thể để nàng muốn làm gì thì làm, khi không yêu nữa thì bất kể nàng làm gì cũng là sai, thậm chí ngay cả một cung nữ thấp hèn nhất cũng không đến mức bị như thế. Đây chính là cái bi ai của nữ nhân cổ đại, chẳng lẽ nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân sao?

“Tình tỷ tỷ, sao người lại ở đây? Lâm Lâm tìm người lâu lắm rồi, còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì.”

Gặp chuyện không may? Chỉ sợ là chuyện sớm muộn mà thôi, hoàng đế sẽ không khinh địch mà buông tha nàng như vậy. “Lâm Lâm, người tìm ta có chuyện gì?” Bây giờ vẫn còn người quan tâm đến nàng đây không phải sao?

“Trần đại nương bảo chúng ta mang quần áo đưa cho các vị nương nương.” Trần đại nương là người thay thế chức vị mama, rất hiền lành, đối xử với các nàng rất tốt.

“Ừ.” Vũ Tình ngây ra như phỗng, máy móc gật đầu, tùy ý để Lâm Lâm kéo đi.

Trong tay Lâm Lâm cầm một đồng quần áo, vừa đi vừa ngó nghiêng. Những người ở khu giặt quần áo bình thường không được tới đây vì nơi này là nơi các phi tử, quý nhân ở, người nào không phải chủ nhân mà đến đây thì có thể bị rơi đầu bất cứ lúc nào.

“Tình tỷ tỷ, đây là cung điện của ai vậy?” Đây là lần đầu tiên Lâm Lâm tới đây, nhìn không được liếc qua liếc lại vài lần. Nơi này thật quá xa hoa so với khu giặt quần áo.

“Là cung điện của Dung phi. Lâm Lâm, bỏ quần áo xuống, chúng ta đi về thôi.” Đi sớm vẫn tốt hơn, đỡ phải xấu hổ khi gặp Dung phi. Không biết sắp tới sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

“Vâng.” Lâm Lâm nhu thuận đáp, buông quần áo xuống, nhưng vì xoay người quá nhanh, nhất thời trọng tâm không vững liền ngã vào bình hoa bên cạnh làm bình hoa rơi xuống đất vỡ tan. Lâm Lâm sợ tới mức mặt cắt không chút máu, trong cung đâu đâu cũng là bảo vật vô giá, có giết nàng, nàng cũng không đền nổi.

“Tình tỷ tỷ, ta làm vỡ bình hoa mất rồi.” Lâm Lâm cuống cuống kéo góc áo Vũ Tình, không biết nên làm thế nào.

“Không sao đâu, đừng lo lắng. Có Tình tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo vệ người.”

Gần đây Vũ Tình nhất định là đã đắc tội với ông trời rồi. Đúng lúc này Dung phi bước vào cửa, vừa thấy lọ hoa mình yêu thích nhất bị vỡ lửa giận lập tức bùng lên: “Là cung nữ nào dám đánh vỡ bình hoa của bổn cung?”

Lâm Lâm run rẩy quỳ xuống: “Nương nương tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, xin nương nương thứ tội, nô tỳ.....”

Cho dù thân là cung nữ nhưng Tiêu Vũ Tình vẫn luôn là tiêu điểm của mọi người, nàng khiến cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng. Dung phi rất nhanh liền phát hiện ra nàng: “Tiêu Vũ Tình, là người?”

Vũ Tình vẫn đứng yên, lạnh lùng nhìn nàng ta, người ta nói nữ tử có tài thường kiêu ngạo, Vũ Tình cũng không phải ngoại lệ. Nàng sẽ không quỳ gối trước bất cứ ai, lại càng không muốn thấy người khác quỳ trước mặt mình. Đầu gối nàng ngay cả với ông trời cũng chưa từng quỳ, điều này càng làm cho nàng thêm tôn quý.

Đáy mắt Dung phi lộ lên, cả giận nói: “Cung nữ lớn mật, dám đánh vỡ bình hoa của bổn cung, không thể không trừng phạt, để người lại thì có ích gì, người đâu, lôi cung nữ này ra ngoài chém.”

“Nương nương tha mạng, nô tỳ không dám nữa, nương nương.....” Lâm Lâm liều mạng dập đầu, hy vọng Dung phi thiện tâm buông tha nàng.

“Cùng lắm chỉ là cái bình hoa, có thể sánh với mạng người được sao? Cái bình hoa kia ta sẽ bồi thường.” Vũ Tình không nhìn được, chẳng lẽ chỉ mạng các nàng mới là mạng còn mạng người khác thì không phải sao? Nàng ta có thể tùy ý giẫm lên sinh mạng người khác sao?

Tiêu Vũ Tình thực sự có thể bồi thường, Hoàng Thượng tuy giáng nàng xuống làm cung nữ nhưng vẫn chưa tịch thu tài sản của nàng. Vũ Hiền các vẫn còn chất đầy các bảo vật vô giá, có thể thấy được trước kia nàng được sủng ái biết bao. Không nói đến thì thôi, vừa nhắc đến Dung phi càng phát hỏa: “Bình hoa này không phải bình hoa bình thường, là Hoàng Thượng ngự ban cho, người bồi thường được sao?”

“Vậy người muốn thế nào?” Vũ Tình rất rõ, Dung phi đang muốn nhắm vào nàng.

“Ý của người là muốn chịu phạt thay tiểu cung nữ này?” Nàng chính là đang chờ những lời này. Tiêu Vũ Tình, thù cũ hận mới hôm nay tính cả đi.

“Được.” Vũ Tình kéo Lâm Lâm dậy, mặt không chút thay đổi nói: “Ta chịu phạt thay nàng.” Khi nàng đau khổ nhất, khó khăn nhất, Lâm Lâm vẫn luôn ở bên nàng, không bỏ rơi nàng, không phải nàng cũng nên làm gì đó cho Lâm Lâm sao? Huống hồ ngay từ đầu Dung phi đã nhắm vào nàng.

“Không, Tình tỷ tỷ, không được đâu, ta không thể để người chịu phạt thay ta được...” Lâm Lâm tuy rằng đơn thuần nhưng nàng không ngu ngốc, Dung phi nhất định sẽ nhân cơ hội này giết chết Tình tỷ tỷ. Từ nhỏ nàng đã không nơi nương tựa, sớm đã coi Vũ Tình là người thân duy nhất, nàng không thể để thân nhân duy nhất của mình bị thương tổn.

Đáng tiếc hai người có hối hận cũng không kịp nữa.

“Tiêu Vũ Tình, là người nói đấy nhé.” Dung phi thấy chút thắng lợi mà tươi cười. Nàng rất hận Tiêu Vũ Tình, lúc trước đứa bé của nàng tuy không phải do nàng ta hại chết nhưng sự thiên vị của hoàng thượng khiến nàng không phục. Nàng xin hoàng thượng xử lý nghiêm khắc Tiêu phi, ngược lại còn bị hoàng thượng giáng xuống làm phi tử bình thường. Ở yến tiệc, Tiêu Vũ Tình cố ý giả bộ bất tỉnh nhằm hãm hại nàng, kết quả khiến hoàng thượng tát nàng một cái. Nay, Tiêu Vũ Tình lại câu dẫn đệ đệ của nàng, hại đệ đệ bị giam trong thiên lao, hoàng thượng giận chó đánh mèo sang cả nàng, mặc dù không trực tiếp tống nàng vào lãnh cung nhưng cũng chẳng khác gì. Thâm cừ đại hận như thế, nàng há có thể bỏ qua cơ hội này.

Một tấm ván gỗ chừng mười thước được trải ra, đáng sợ chính là trên tấm gỗ đóng chi chít đinh nhọn, mỗi cây đinh dài chừng một thước khiến người ta nhìn không khỏi kinh hồn táng đảm.

Dung phi vừa lòng nở nụ cười: “Tiêu Vũ Tình, chỉ cần người đi qua nó thì bản cung nhất định sẽ tha tội bất kính cho tiểu cung nữ này.”

“Dung phi, người dám lạm dụng hình phạt riêng? Nếu ta nhớ không lầm thì chỉ hoàng hậu mới có quyền này, người không sợ hoàng thượng biết được sao?”

“Ha ha...bây giờ không giống như lúc trước, người đã quên rằng hậu cung không còn hoàng hậu sao? Cho dù hôm nay ta tra tấn người, hoàng thượng cũng sẽ không nói gì, hãn hãn người hận tận xương tận tủy. Tiêu phi, không ngờ người cũng có ngày hôm nay. Ngày xưa không ai bì nổi Tiêu phi, nay thì sao chứ, ha ha... Ngay cả cung nữ ti tiện nhất cũng không bằng...”

Vũ Tình thản nhiên nhìn nàng, nàng không để ý vì thế Dung phi có nói nữa cũng vô dụng. Dung phi cực kỳ căm hận bộ dáng lạnh nhạt này của nàng, lẽ ra nàng ta phải thực sợ hãi mới đúng, thứ nàng muốn xem chính là vẻ mặt sợ hãi của Tiêu Vũ Tình.

“Tiêu Vũ Tình, người đi hoặc nàng đi, tự mình chọn đi!” Dung phi liếc Lâm Lâm một chút, Vũ Tình có lúc thực vô tình, nhưng đối với bạn bè nàng nhất định tình nguyện hy sinh bản thân cũng không muốn liên lụy người khác.

“Ta đi.” Vũ Tình khoe miệng vẫn tươi cười, lòng đã chết nàng còn sợ gì nữa. Nàng chậm rãi cởi giày, nắm chặt tay, từng bước một đi qua tấm đinh sắt.

“Đừng mà, Tình tỷ tỷ...Đừng...” Nàng không muốn Tình tỷ tỷ chịu khổ vì nàng. Tình tỷ tỷ đã đủ khổ rồi, trên người nàng còn chưa đủ vết thương sao, tại sao ngay đến chân nàng cũng không tha? Lâm Lâm muốn xông lên, nhưng hai tay bị người ta ghì chặt, nàng chỉ là một tiểu cung nữ, có thể làm được gì, chỉ có thể vô lực khóc, trơ mắt nhìn Tình tỷ tỷ của nàng bước trên tấm đinh sắt.

Nghe nói đây là hình phạt ghê rợn nhất cổ đại, nếu như dân thường muốn cáo trạng với thánh thượng thì trước hết sẽ bị lăn qua đinh sắt. Những người đó thật sự rất can đảm, bởi vì thật sự rất đau, giống như có trăm ngàn cây đinh đâm vào vậy, đâm đến mức thương tích đầy mình. Vũ Tình vừa đi vừa cố gắng không để ý đến đau đớn đang giày vò, nhưng vết máu dưới chân đã bắn đứng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng. Mái tóc không được chăm chút xoa ra càng làm nổi lên khuôn mặt không còn chút máu, như thể một trận gió nhẹ cũng có thể thổi ngã nàng... Chân nàng dường như đã mất cảm giác, đinh sắt găm sâu vào thịt...Nàng vẫn cố gắng bước từng bước một, cảm giác vết thương trên lưng mơ hồ đau, có lẽ nàng sẽ mất máu quá nhiều mà chết, như vậy nàng có thể được giải thoát rồi.

Dung phi giật mình nhìn Vũ Tình quật cường bước đi, khoe miệng vẫn khê nhếch đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nàng đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hề rên rỉ đau thành tiếng, người bình thường đã sớm chịu không nổi...

“Có thích khách...” Một thị vệ nhìn thấy bóng đen từ trên trời lao xuống đầu tiên. Hắn quát to báo động những thị vệ khác. Bọn họ lập tức nâng cao cảnh giác.

Mắt Vũ Tình gần như không mở nổi, trong lúc hoảng hốt có một bóng đen vọt đến trước mặt nàng, ôm nàng ra khỏi tấm đình sắt. Chẳng lẽ đây là người mà ông trời phái xuống để cứu vớt nàng sao?

Khó khăn mở to mắt, nhìn thấy người đó giúp nàng yên tâm: “Vô Dạ...”

“Thực xin lỗi, ta đã tới chậm...” Vũ Tình yếu ớt ngã vào trong lòng hắn, nàng tuy nhột nhột nhưng vẫn đẹp mê người như trước. Hắn bắt đầu hồi hận trước đây tại sao không giết Âu Dương Chính Hiên đi? Nếu không Vũ Tình cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, là hắn không tốt, hắn tới quá muộn.

Một đám thị vệ lập tức vây quanh bọn họ không một kẻ hở. Vô Dạ một chút cũng không để trong mắt, người làm thương tổn Vũ Tình kết cục chỉ có một, chính là chết. Kiếm rút khỏi vỏ, mọi người chỉ cảm thấy trên người hắn dày đặc sát khí, tiếp theo là một trận hàn quang, người chung quanh thậm chí ngay cả hắn ra tay thế nào cũng không nhìn rõ. Thị vệ cuộn cuộn không ngừng mà ngăn cản hắn, còn hắn, một tay ôm Vũ Tình, một tay lia kiếm. Máu tươi tràn ngập trong mắt, hắn là sát thủ, giết người với hắn mà nói vốn là chuyện thường, nhưng hắn chưa bao giờ muốn giết người như lúc này. Bây giờ hắn đã hiểu vì sao lúc trước sư phụ lại chọn hắn, bởi vì bên trong hắn có một góc vô cùng độc ác. Gặp thần giết thần, phật Phật giết Phật, một đường tiêu diệt tất cả, cuối cùng kiếm kề trên cổ họng Dung phi. Dung phi sớm đã sợ tới mức mặt mày biến sắc.

“Vô...Dạ, đừng...đừng vì ta mà tiếp tục giết người nữa.” Dung phi đáng chết, nhưng nàng không muốn Vô Dạ vì nàng mà dính máu tanh.

“Nàng ta đáng chết!” Vô Dạ thậm chí còn thấy một kiếm đã là tiện nghi cho nàng ta lắm rồi.

“Vô Dạ, người... Tại sao người lại đến đây?” Từ hôm Mị Ảnh chết, Vô Dạ liền không rõ tung tích, sao lại đột nhiên xuất hiện?

“Ta vẫn ở đây.” Hắn vẫn luôn bên cạnh nàng, từ lúc Vũ Tình tiến cung, hắn luôn luôn đứng phía sau yên lặng chờ nàng. Tránh ở rừng cây bên cạnh Vũ Hiên các, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng thì hắn đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Nhìn nàng mỗi ngày hạnh phúc bên Âu Dương Chính Hiên trong lòng tuy rằng rất khó chịu nhưng vẫn chúc phúc cho bọn họ. Hắn vốn nghĩ rằng có thể an tâm rồi đi để giải quyết nốt ân oán giang hồ thì không ngờ tới lúc trở về lại nhìn thấy Vũ Tình đang chịu khổ! Hắn vô cùng hối hận, tại sao mình lại đi mà không ở bên cạnh bảo vệ Vũ Tình? Lần này hắn nhất định phải đưa nàng đi!

“Vô Dạ...” Vũ Tình nhìn hắn, một người thâm tình như vậy nàng lại không chịu quý trọng, ngược lại đi yêu một con người vô tình.

“Ta đưa người đi!” Vô Dạ mỉm cười ảm áp với nàng làm Vũ Tình cảm thấy an tâm. Đời này hắn chưa từng cười như vậy duy chỉ với Vũ Tình thì đặc biệt khác.

“Ừm.” Vũ Tình gật gật đầu, nàng đồng ý đi cùng hắn, nàng muốn ở bên hắn, nàng không muốn ở lại trong cung, không muốn gặp lại con người vô tình kia nữa.

“Không biết Vô Dạ công tử muốn mang ái phi của trẫm đi đâu?” Bọn thị vệ dàn sang hai bên chừa ra một lối đi, hoàng đế uy phong lẫm liệt bước tới, khí phách vương giả chấn động mọi người.

Dung phi vừa thấy Hoàng Thượng đã sợ hãi khóc lóc: “Hoàng thượng, hoàng thượng... Cứu nô tì với...”

Chính Hiên không thèm để ý đến nàng ta, đôi mắt nhìn chằm chằm Vũ Tình và Vô Dạ: “Náo loạn hoàng cung, cướp đi ái phi của trẫm, tội danh không nhẹ chút nào đâu Vô Dạ công tử!”

“Ái phi? Người có coi nàng là thê tử của người sao? Người xem, người hại nàng thành cái gì thế này?” Vô Dạ đau lòng nhìn Vũ Tình, hi vọng có thể chuyển hết vết thương trên người nàng sang hắn.

Sao sắc mặt Vũ Tình lại nhột nhột như vậy, nếu như Vô Dạ không đỡ đường như nàng đứng còn không vững. Sao nàng không đi giấy, còn chân tại sao lại chảy máu? Chính Hiên liếc mắt một cái liền thấy tấm đình sắt trên mặt đất, lập tức hiểu rõ. Chết tiệt, không ngờ Dung phi dám lạm dụng hình phạt riêng với Vũ Tình. Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng vẫn thốt ra những lời vô tình: “Nàng sống hay chết là do trẫm định đoạt, Vô Dạ công tử, đừng xen vào việc của người khác.”

“Ta muốn đưa nàng đi.” Hắn tuyệt đối sẽ không để Vũ Tình tiếp tục ở lại bên vị quân vương vô tình này.

“Một mình ngươi thì không ai ngăn được, nhưng đưa theo Tiêu Vũ Tình, ngươi cảm thấy có thể được sao?” Hắc đã từng nói, Vũ Tình cho dù chết cũng chỉ có thể chết bên cạnh hắn.

“Không có việc gì là ta không làm được.” Vô Dạ ôm Vũ Tình bay đi, lại bị Từ Trần Hàn cùng đại nội thị vệ ngăn lại, những người này đều là nhất đẳng cao thủ, huống chi còn có tuyệt đỉnh cao thủ Âu Dương Chính Hiền ở bên cạnh như hổ rình mồi. Trận này không thể không đánh! Vô Dạ nhẹ nhàng đặt Vũ Tình xuống đất, tươi cười nói: “Ngồi yên ở đây, ta nhất định sẽ dẫn ngươi đi.” Đây là lời hứa của hắn với Vũ Tình, máu tươi tràn ngập hoàng cung thì sao chứ?

Vô Dạ chậm rãi đứng lên, vết máu vừa rồi còn chưa khô, chảy xuống theo thân kiếm của hắn. Kiếm khí bao trùm, trong trời đất tràn ngập sự thê lương xơ xác tiêu điều.

Đại nội thị vệ xông lên, có người tấn công phía trên, có người tấn công phía dưới, Trần Hàn đứng tấn công ngay trước mặt. Vô Dạ bị bao vây chặt không còn chút khe hở. Đại nội thị vệ như có hẹn trước đồng loạt lao về phía Vô Dạ, Vô Dạ lấy kiếm chắn đao, cổ hết sức, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, đẩy lui mọi người. Đại nội thị vệ bị trúng kiếm khí của hắn, có người bị nội thương, ngã xuống đất không gượng dậy nổi.

Chính Hiền tự mình ra tay, phi thân đến trước mặt Vô Dạ, giao đấu cùng hắn. Vô Dạ theo vừa rồi kịch chiến, sức lực còn chưa kịp hồi lại, đấu tay đôi không chắc đánh thắng được Chính Hiền nhưng cũng không đến mức thua. Tuy nhiên, trong lòng hắn có vương bận, không tập trung, liền bị Chính Hiền điểm trúng huyệt, không thể động đậy. Thị vệ lập tức kẻ đại đao trên cổ hắn...

“Vô Dạ.....” Vũ Tình rốt cuộc không thể ngồi yên nữa, đứng lên!

Vô Dạ đưa mắt nhìn Vũ Tình, thực xin lỗi, Vũ Tình, ta không cứu được ngươi.

“Giết hắn!” Chính Hiền ra lệnh. Nhìn một màn này hắn cảm thấy thực chướng mắt, không ai có thể cướp đi Vũ Tình của hắn, không ai!

“Dừng tay! Không, đừng...đừng giết hắn.” Vũ Tình nước mắt rơi như mưa, tình cảnh trước mắt nàng phải làm sao đây?

“Mệnh lệnh của trẫm các ngươi dám không nghe sao?” Chính Hiền hét lớn.

Đao của thị vệ đã sắp chém vào Vô Dạ lại dừng lại. Bởi vì Tiêu Vũ Tình quỳ xuống, một Tiêu Vũ Tình ngạo nghễ không chịu quỳ gối trước bất kỳ ai quỳ xuống trước hoàng đế, nàng hèn mọn quỳ gối trước mặt Hoàng Đế, ngay cả một tia tôn nghiêm cuối cùng cũng bị cướp đi!

“Ta xin ngươi, ta quỳ xuống cầu xin ngươi. Xin ngươi buông tha cho Vô Dạ, ta chỉ cầu xin ngươi chuyện này...”

Chính hiền khiếp sợ nhìn nàng, dường như không tin nổi rằng Vũ Tình thực sự quỳ gối trước mặt hắn.

“Bất luận người khác tra tấn ngươi thế nào, ngươi cũng không nhận sai, cũng không cầu xin tha thứ. Thậm chí, ngay cả cầu xin trẫm buông tha ngươi ngươi cũng không làm, bây giờ không ngờ lại vì một Vô Dạ mà quỳ trước ta...” Tiêu Vũ Tình, chẳng lẽ trong lòng nàng, nam nhân này quan trọng hơn trẫm sao?

Nước mắt khuất nhục chậm rãi chảy xuống: “Ta cầu xin ngươi buông tha cho Vô Dạ, Tiểu Hiền Tử...”

Một câu “Tiểu Hiền Tử” gợi về bao ân tình ngày xưa, bọn họ gặp nhau trong hoàn cảnh thật thú vị, hắn từ hoàng thượng lại trở thành tiểu thái giám, hắn thích nàng gọi hắn như vậy.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, không biết có nên nghe theo chỉ dụ của hoàng đế hay không.

Yên lặng nhìn Vũ Tình hồi lâu, hoàng đế rốt cục nói: “Được, trẫm có thể thả Vô Dạ. Nhưng trẫm muốn ngươi!” Tiêu Vũ Tình, trẫm muốn xem xem ngươi vì Vô Dạ có thể hi sinh đến mức nào.

Vũ Tình, đừng đồng ý, hắn thà chết cũng không muốn Vũ Tình phải hy sinh vì mình. Vô Dạ kêu lên trong lòng, lại bất lực. Hắn hận mình vô dụng, không những không thể bảo vệ Vũ Tình mà ngược lại còn làm liên lụy đến nàng.

Khoảnh khắc Vũ Tình khóc quỳ mà đồng ý kia, một Vô Dạ vô tình giết người không chớp mắt đã rơi nước mắt!

~*~ hết chương 59 ~*~

Chú thích:

(1): – Tào Phi: con trai thứ 2 của Tào Tháo. Sau khi Tào Tháo đánh bại được cha con Viên Thiệu, Tào Phi đã lấy vợ của Viên Hy (con trai Viên Thiệu) là Chân Mật làm vợ. Sau này Chân thị sinh ra Tào Tuấn là người kế nghiệp Tào Phi, nhưng vẫn bị thất sủng. Khi Tào Phi lên ngôi hoàng đế đã sủng ái Quách thị, Chân thị bị buộc phải tự vẫn. Nghe nói Chân Mật là người mà Tào Tháo yêu nhưng lại bị Tào Tháo gả cho Tào Phi.

Đường Minh Hoàng (Đường Huyền Tông) vô cùng sủng ái Dương Ngọc Hoàn, phong làm quý phi, nàng muốn gì được nấy dù có phải hy sinh bao nhiêu tiền của và kể cả mạng người. Khi xảy ra loạn An Lộc Sơn, vua Huyền Tông và Dương Quý Phi cùng một số quần thần phải bỏ kinh thành chạy vào đất Thục. Ngày 14 tháng 7 năm 756, mọi người đến Mã Ngôi thì tướng sĩ không chịu đi nữa, vì lương thực đã hết, quân sĩ khổ nhọc mà Dương Quốc Trung và cả gia quyến đều no đủ sung sướng, nên họ nổi lên chống lại. Dương Quốc Trung ra lệnh đàn áp nhưng bị loạn quân giết chết. Lòng căm phẫn đối với họ Dương chưa tan, loạn quân bức vua đem thất cổ Dương Quý Phi thì họ mới chịu phò vua. Vì họ cho rằng Quý Phi là mầm sinh đại loạn, thậm chí còn nghi ngờ Dương Quý Phi sẽ trở thành một Võ Hậu thứ hai gây họa cho nhà Đường. Nhà vua không còn cách nào khác, đành phải hy sinh Dương Quý Phi. Khi đó bà 38 tuổi.

– Thuận Trị là ông vua tài năng, sáng suốt, chăm lo chính sự, lại cần cù siêng năng, học hành giỏi giang. Thuận Trị có sủng ái một người con gái, tên là Đồng Tiểu Uyển, phong nàng ta là Đồng Ngạc phi. Nhưng không bao lâu, Đồng Ngạc phi này mất. Vua Thuận Trị đau buồn, rồi lên bệnh đậu mùa, qua đời năm 24 tuổi. Có thuyết nói rằng, vua Thuận Trị không hề qua đời mà chỉ bỏ trốn khỏi kinh thành, bỏ đi tu, lấy pháp hiệu là Hành Sĩ hòa thượng, không quan tâm đến cuộc sống trần thế vinh hoa phú quý nữa.

(2): 4 câu thơ trong phần “ Huệ tâm kham oán” của bộ “ Thanh bình lạc” – tác giả Yến Kỷ Đạo

(3): vũ hoá đăng tiên: vũ hoá nghĩa là thoát xác, lột vỏ => thoát xác hoá thành tiên.

61. Chương 60

Ngạo khí hoàng phi [chương 60] Edit: ss TuyetTinh Beta: Viochan

Trong tấm cung của hoàng đế

“Cởi quần áo ra!” Hoàng đế ra lệnh. Vũ Tình nghe thấy nhưng vẫn chưa trở lại bình thường, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm về phía trước, như thể linh hồn đã không còn là của mình nữa.

“ Chẳng lẽ còn cần trẫm phải giúp người?” Chính Hiên tới gần Vũ Tình, mà Vũ Tình vẫn không cảm giác được, hoàn toàn không hề biết hoàng đế đang đến gần.

“ Tiều Vũ Tình!” Bàn tay to lớn của hoàng đế ôm gọn cái eo nhỏ của nàng khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn. Vũ Tình lúc này mới tỉnh lại từ trong tình trạng mất hồn, sợ hãi co rụt lại, hoàng đế bắt đắc dĩ phải ôm nàng chặt hơn.

Chết tiệt! Hắn lâu nay đều muốn nàng thần phục hắn, là một phi tử vừa kính vừa sợ hắn. Nay hắn đã làm được, Vũ Tình thực sự sợ hắn. Nhưng hắn phát hiện ra mình không thích như vậy, cực kỳ chán ghét cảm giác này. Sự sợ hãi trong ánh mắt Vũ Tình làm hắn rất khó chịu, càng làm cho hắn đau lòng hơn. Càng ngày hắn càng không biết mình muốn làm gì, vừa muốn tra tấn nàng, vừa đau lòng vì nàng!

“ Người không phải muốn trẫm tha cho Vô Dạ sao? Chẳng lẽ điều người có thể làm chỉ như vậy?” Chính Hiên không an phận lướt qua vành tai nàng, sau đó đến gương mặt nàng, nhẹ nhàng ma sát, như một ác ma tà ác khiêu khích nàng.

Cơ thể Tiêu Vũ Tình run nhẹ, đau khổ hiện rõ trên sắc mặt. Ánh mắt Chính Hiên thật sắc bén thật vô tình, khiến lòng nàng đau đớn hơn tất cả những khổ hình đã phải chịu.

“ Trầm chịu đủ rồi!” Chính Hiên đẩy nàng ra. Cái hắc cần không phải là một thể xác không hồn của Tiêu Vũ Tình, hắc cần chính là trái tim của nàng. Nếu không có trái tim, chiếm được thân thể nàng cũng vô dụng. Hắc cần không thể chịu được nàng khi ở bên hắc cần mà trong lòng lại nghĩ đến nam nhân khác.

Vũ Tình như một hình nhân không hồn, chủ nhân muốn nàng làm gì nàng sẽ làm như vậy. Sau khi Chính Hiên buông nàng ra, nàng tiếp tục trở lại bộ dáng lúc mới bước vào. Trước mắt nàng là một mảnh đục ngầu, cái gì cũng không nhìn rõ, gương mặt mọi người dần dần trở nên mơ hồ.

Chính Hiên thực sự không muốn nhìn bộ dáng sống không bằng chết của nàng, xông lên nắm lấy bả vai nàng lay mạnh: “ Tiêu Vũ Tình, người tỉnh lại cho trầm, người không được như vậy, không được như vậy. Vũ Tình ngày trước đã đi đâu rồi?” Vũ Tình mà hắc cần biết là một người tinh thần phần chấn bông bông, hoạt bát kì lạ chứ không phải là một người không còn linh hồn như bây giờ.

“ Nàng chết rồi, đã bị người giết chết rồi!” Vũ Tình thản nhiên nói, cứ như không phải đang nói về mình.

“ Người đi đi. Người đi đi cho trầm!” Chính Hiên vô lực buông tay, có lẽ hắc cần nên để nàng đi! Vũ Tình còn ở trong hoàng cung thì có khi sẽ thật sự phát điên mất.

“ Vô Dạ đâu?” Nàng không quên mục đích đến đây của mình.

“Đến bây giờ người còn nghĩ tới hắc cần, vua không nói chơi, trầm nói thả thì sẽ thả hắc cần.” Hắc cần đã thả người, nhưng thả như thế nào thì chưa biết. Hắc cần sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ có ý muốn cướp Vũ Tình đi!

Vũ Tình không biết mình ra khỏi tầm cung hoàng đế bằng cách nào, nàng chỉ cảm thấy khắp thế giới không còn hơi ấm, khắp đất trời đều lạnh như băng, lòng người cũng lạnh, không thể tin tưởng được ai. Không, còn có Vô Dạ, còn có Cẩn Hiên đối xử tốt với nàng, không biết hắc cần có buông tha cho Vô Dạ không? Vũ Tình đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, chạy về phía cánh rừng bên cạnh Vũ Hiên các!

Trong cánh rừng thực yên tĩnh, tĩnh đến độ ngay cả tiếng chim hót cũng không có chứ đừng nói đến bóng dáng con người. Từ khi Tiêu Vũ Tình xảy ra chuyện, Vũ Hiên các gần như đã trở thành cấm địa.

“ Vô Dạ, Vô Dạ... Ta biết người đang ở trong này, người xuất hiện đi, Vô Dạ...Ra đây đi!” Vũ Tình hô lớn. Nhưng người nàng muốn gặp vẫn không xuất hiện, làm nàng phải ra đòn sát thủ: “ Vô Dạ, nếu người không đi ra, sau này ta sẽ không gặp người nữa...” Vẫn không ra, được, Vô Dạ, đây là người ép ta: “ Vô Dạ... Không ngờ ngay cả người cũng đối xử với ta như vậy, ta còn sống trên đời này làm gì nữa, chết đi cho xong!”

“Viu” một tiếng, Vô Dạ đứng trước mặt nàng! Nàng biết Vô Dạ coi tính mạng nàng còn quan trọng hơn của chính hắc cần.

Nhìn thấy Vô Dạ vẫn bình yên vô sự Vũ Tình mới có thể thả lỏng. Không đúng, không đúng, với tính cách của Chính Hiên, hắc cần không đời nào cho phép Vô Dạ bình an ra vào hoàng cung của hắc cần như thế. Hắc cần nhất định đã làm gì đó với Vô Dạ.

“ Vô Dạ, Âu Dương Chính Hiên có làm gì người không?” Lại không nhìn ra Vô Dạ có gì bất thường, ngay cả dấu vết chịu khổ hình cũng không có, là nàng đa nghi ư?

“ Không.” Vô Dạ xoay người không dám nhìn vào mắt nàng.

Bộ dáng Vô Dạ càng làm Vũ Tình khả nghi. “ Hắc cần nhất định đã làm gì người rồi đúng không? Người nói cho ta biết, đừng giấu ta. Vô Dạ... người nói cho ta biết đi.”

“ Hắc cần làm gì ta cả, chỉ là phế bỏ một thân võ công phiền phức này thôi.” Vô Dạ nói như không sao hết.

“ Hắc cần phế võ công của người, hắc cần ngang nhiên phế võ công của người, hắc cần sao có thể làm như vậy được, sao có thể...” Thiên hạ đệ nhất sát thủ mà không có võ công chẳng khác nào là giết hắc cần. Âu Dương Chính Hiên, người thật độc ác.

Ngược lại Vô Dạ còn an ủi nàng: “ Không sao, không có thì không có, ta không cần. Không có võ công thì không cần dính vào huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh) trên giang hồ chẳng phải là rất tốt sao.” Cái

duy nhất không tốt là hần không có đủ khả năng cứu Vũ Tình ra. Hoàng đế tự mình động thủ, chặn huyết đạo của hần. Vốn dĩ đã đuổi hần ra khỏi hoàng cung nhưng hần vì lo lắng cho Vũ Tình nên mới dùng chút công lực còn lại lên quay trở lại!

“Đều là tại ta, là tại ta nên người mới... Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Lúc này còn không rơi nước mắt mà bây giờ lại tuôn ra như mưa.

“Tiêu cô nương, người đừng khóc, người mà khóc ta...” Vô Dạ nổi danh giang hồ lúc này luống cuống tay chân cứ như một tiểu hài tử.

“Thực xin lỗi, ta thất lễ rồi!” Vũ Tình miễn cưỡng mỉm cười, lau nước mắt.

“Không, trong lòng ta người luôn luôn đẹp!” Khi Vô Dạ nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Vô Dạ cũng có thể nói những lời như vậy? Vũ Tình cúi đầu không dám nhìn vào mắt hần, mối thâm tình này nàng nhất định là không thể đáp lại. Bởi vì lòng nàng chỉ dành cho một người. Cho dù đã không còn hy vọng gì với người đó nhưng cũng không thể chứa thêm ai khác.

Trở lại căn phòng nhỏ, Lam Nhi, Lâm Lâm, còn có một vị Thái y đang đợi nàng.

“Tiểu thư, ta nghe hết rồi, tiểu thư thật đáng thương, đều tại Lam Nhi không tốt, là Lam Nhi không bảo vệ tiểu thư cho tốt, Lam Nhi thực xin lỗi tiểu thư, thực xin lỗi lão gia...” Lam Nhi ôm nàng khóc không ngừng.

“Được rồi, không sao nữa rồi. Lam Nhi, tất cả đều đã qua rồi, người vẫn là Lam Nhi tốt của ta.” Vũ Tình một câu hai nghĩa.

“Tiêu tỷ tỷ, người đều là vì ta, hu hu...”

“Được rồi được rồi, các người đừng khóc nữa, chỗ của ta không phải là nơi ở của dân chạy nạn. Các người chạy đến chỗ ta khóc, người khác không biết còn tưởng rằng ta bắt nạt các người đấy.” Vũ Tình sáng giọng quát, khóe môi mỉm cười, nhưng đáy mắt lại không có ý cười. Mọi người đều nhận ra nàng đang miễn cưỡng cười, thấy vậy mọi người còn buồn hơn cả khi thấy nàng khóc. Khóc ít nhất còn có thể giải tỏa được nhưng không khóc mà cười như vậy thật đáng sợ.

“Hoàng Thượng lệnh cho thần đến trị thương ở chân của cô nương, mong cô nương phối hợp.” Thái y không thay đổi sắc mặt nói. Bất hần là người thuộc hàng tôn quý đến đây, còn muốn hần trị thương cho một phế nhân, hần vạn phần không muốn. Thế nhưng thánh lệnh đã hạ, không thể không nghe! Bất luận là trị thương cho Tiêu Quý phi hay Tiêu cô nương đều không phải là việc tốt.

“Đi ra ngoài!” Vừa nghe là người do Hoàng Thượng phái đến, Vũ Tình nghiêm mặt hạ lệnh đuổi khách. Hần ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng cướp đi như vậy còn chưa đủ sao? Còn muốn nàng nhục nhã đến thế nào nữa?

“Hoàng Thượng lệnh cho thần đến trị thương ở chân của cô nương, mong cô nương phối hợp.” Thái y máy móc lặp lại câu nói cũ. Không muốn trị càng tốt, hần đỡ phiền toái, nếu làm không tốt chủ nhân của hậu cung này còn có thể thưởng cho hần ấy chứ!

“Tiểu thư, nếu Hoàng Thượng đã cho người đến trị thương cho người thì người nên đồng ý đi, không nên lấy sức khỏe của mình ra đùa giỡn!” Lam Nhi tận tình khuyên bảo.

Lâm Lâm cũng phụ họa theo: “Đúng vậy đúng vậy, Tình tỷ tỷ, người nghe lời đi, được không?”

“Ta nói lại lần nữa, mời đi ra ngoài! Đừng để ta nói đến lần thứ ba.” Nàng tuyệt đối không nhận bố thí của Chính Hiên. Tên hoàng đế này bị bệnh à? Trước hành hạ nàng đến chết đi sống lại, thương tích đầy mình, sau lại cực kỳ che chở nàng, tự mình giúp nàng bôi thuốc, phái Thái y đến trị thương cho nàng. Thế có khác gì tát nàng một cái rồi sau đó lại cho một viên kẹo dỗ ngọt? Nàng ghét nhất là bị người ta coi như khỉ mà đùa giỡn!

“Không chữa thì thôi, người tưởng ta thích lắm đấy à!” Thái y phát tay áo bỏ đi, nàng còn tưởng mình là Quý phi nương nương như trước kia chắc? Hần thêm vào mà hầu hạ nàng. Đến nịnh bợ một phế nhân thì có lợi gì chứ.

“Tiểu thư, Hoàng Thượng phái người đến khám cho người chứng tỏ Hoàng Thượng vẫn còn tình cảm với người. Người cần gì vì kẻ ở ngoài ngàn dặm mà bỏ qua sức khỏe của bản thân, Lam Nhi không muốn nhìn thấy tiểu thư bị thương.”

“Ta không cần sự bố thí của hần, người hiểu không? Lam Nhi.”

“Nhưng mà chân của Tình tỷ tỷ nhất định là rất đau, đúng không?” Lâm Lâm muốn xem chân của nàng nhưng không dám, sợ làm nàng đau.

“Không đau. Thật sự một chút cũng không đau!” Vũ Tình an ủi nàng, sợ nàng lại khóc. Nữ nhân là được tạo nên từ nước, những lời này quả nhiên không sai, trong những ngày này nàng đã chứng thực được nó. Từ nhỏ đến lớn trừ lúc còn nhỏ, chỉ sợ nước mắt rơi còn không nhiều bằng mấy tháng này, nhưng sự đau đớn của vết thương bên ngoài chẳng là gì so với vết thương trong lòng.

Không đến một lúc, Thái y vẽ mặt cầu xin quay trở lại, vừa vào cửa liền quỳ gối trước mặt Vũ Tình: “Van cầu cô nương xem như là ta đáng thương, để cho vi thần trị thương đi.” Hết cách, hoàng thượng hạ lệnh chết với hần, nếu hần không có cách khiến Vũ Tình chấp nhận để hần trị thương thì hần sẽ bị rơi đầu.

“Tiểu thư, người xem Thái y đáng thương như vậy. Cho dù người không tiếp nhận ý tốt của Hoàng Thượng thì coi như là giúp Thái y đi.” Lam Nhi vừa nói vừa nháy mắt với Thái y.

“Đúng vậy, đúng vậy cô nương, lão thần trên còn có mẹ già hơn 80 tuổi, dưới còn một đám con đang chờ vi thần nuôi, vi thần không thể đánh mất bát cơm này, càng không thể mất cái đầu này. Cô nương có tâm Bồ Tát, người tốt sẽ được báo đáp. Cầu xin cô nương để vi thần trị thương giúp người đi.” Lâm Thái y nhiều năm như vậy hần chưa từng thấy chuyện gì quái dị thế này, xem ra Hoàng Thượng còn chưa dứt tình được với nàng.

“Tình tỷ tỷ...” Lâm Lâm kéo kéo tay Vũ Tình, vẽ mặt cầu khẩn.

Không chịu nổi việc bọn họ cứ cầu xin mãi, Vũ Tình rốt cục đồng ý: “Được rồi, chữa thì chữa đi!” Chữa cho chết luôn cũng được, nàng đang muốn chết, như thế sẽ kết thúc mọi chuyện.

Lam Nhi cẩn thận cởi giày giúp Vũ Tình, rồi lại cởi tất. Tất đã nhuộm đầy máu, chỉ vừa động một chút là đau thấu xương. Nhìn thấy biểu hiện đau đớn của Vũ Tình, động tác tay của Lam Nhi càng thêm nhẹ nhàng. “Tiểu thư, Lam Nhi biết rất đau nhưng người gắng chịu một chút đi, sắp xong rồi.”

Cẩn thận một hồi, Lam Nhi cũng cởi được tất của Vũ Tình ra. Khi nhìn thấy đôi chân kia thật quá hoảng sợ. Vốn là một bàn chân trơn mềm, trắng nõn như ngọc nay đã đầy lỗ kim châm. Tựa như một tuyệt thế mỹ nhân khi thức dậy phát hiện mặt mình toàn tàn nhan.

“Cô nương, khi đắp thuốc sẽ rất đau, nhưng để vết thương mau lành, cô nương gắng nhẫn nhịn một chút!” Thái y tốt bụng nhắc nhở. Đây là lần đầu tiên hần gặp vết thương như thế này, hần không thể không công nhận: Dung phi quá độc ác! Nếu để chậm một chút thì chắc chắn sẽ bị thói rửa.

“Tiểu thư nếu như đau thì hãy cắn tay Lam Nhi đi.” Lam Nhi đưa tay đến trước mặt Vũ Tình. Nàng không muốn tiểu thư nhà nàng chịu khổ, nhìn thấy tiểu thư bị thương nàng rất đau lòng, nhưng không ai biết đến nỗi khổ trong lòng nàng, nàng cũng không thể nói với ai khác.

“Lam Nhi ngốc, ta sao có thể cắn tay người chứ.” Bất luận cuối cùng thay đổi thế nào, nàng tin rằng Lam Nhi vẫn là một Lam Nhi đơn thuần lương thiện như trước, là cô gái đáng yêu khi nàng gặp lần đầu tiên.

Thái y đắp thuốc, rất nhanh nàng cảm thấy mát, tựa như ngâm chân trong nước lạnh... Dần dần cảm thấy ngày càng nóng rực lên...

Hai đầu chân mày của Vũ Tình nhíu chặt thành một đường, mồ hôi lạnh lấm tấm chảy trên trán. Nơi này vẫn như trước không hề có giường, bên dưới nàng chỉ có cái chiếu rách nát. Cơn đau nhanh chóng lan tràn khiến nàng không thể không nắm chặt lấy mảnh chiếu, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn.

“Tình tỷ tỷ, nếu đau thì hãy kêu lên đi.”

Tiêu Vũ Tình mỉm cười, chịu đựng đau đớn.

Tận đáy lòng thái y không khỏi bội phục nữ tử này, hẳn hiểu loại đau đớn này này, giống như một người bị thương rất nặng, miệng vết thương rất lớn mà lại bị sát muối vào. Hẳn thân nam nhi bấy thước nhất định không chịu nổi mà nàng một thân nữ tử yếu đuối lại có thể nhẫn nại như thế.

Sự tập trung của mọi người đều dừng trên người Vũ Tình, không ai chú ý đến một thân ảnh màu vàng bên ngoài cửa sổ. Hắn nắm chặt tay, nắm đến độ mười ngón tay trắng bệch. Mỗi lần Vũ Tình chau mày, tim hắn lại nhói lên một cái. Buông tay nói dễ hơn làm, đối với nàng, hắn đến bây giờ vẫn không buông tay được. Hắn rất hy vọng lúc này người làm bạn bên cạnh nàng là hắn, được ôm chặt nàng vào lòng, che chở, yêu thương nàng thật nhiều. Hắn gần như đã lao ra nhưng mỗi lần đều phải kìm lại. Hắn không bước nổi qua cánh cửa này, có rất nhiều điều ràng buộc, nếu vào chẳng phải là tự vả vào miệng mình hay sao? Không cam lòng chứng kiến Vũ Tình đau đớn, Chính Hiền xoay người rời đi, không ai biết hoàng đế đã từng tới đây.

Đắp thuốc xong, Vũ Tình buồn ngủ.

“Tiểu thư, Lam Nhi không muốn thấy tiểu thư phải chịu khổ, tiểu thư, ai có thể cứu người đây?” Nàng biết tiểu thư rất thông minh, nhất định có biện pháp cứu chính mình.

Vũ Tình thở dài: “Cứu ta? Ai có thể cứu ta, có lẽ có hai người, rất tiếc một người căn bản là không tin ta, ta có ngày hôm nay tất cả là hắn ban tặng. Một người bị ta làm tổn thương mà ra ngoài biên cương, người nói xem, đây đúng là ta tự làm tự chịu mà?”

Đúng rồi, còn có Cẩn vương gia. Vương gia đối với tiểu thư thâm tình như vậy, chắc chắn sẽ cứu tiểu thư. Lam Nhi cứ như vừa phát hiện ra một lực địa mới vậy. Không đúng, chẳng phải còn có Vô Dạ công tử sao? Nghe nói Hoàng thượng đã thả hắn ra rồi, có thể nhờ hắn đến biên cương mời Cẩn Vương gia về giúp. Đúng rồi, chính là như vậy!

“Tiểu thư, người đã gặp Vô Dạ công tử chưa?” Tiểu thư bây giờ đang mơ mơ màng màng, là lúc tốt nhất để lừa.

“Có... Hắn ở trong rừng cây của Vũ Hiền các.”

Lâm Lâm không hiểu các nàng nói gì, chỉ biết Vũ Tình đã buồn ngủ, tốt bụng nhắc nhở: “Tình tỷ tỷ hình như ngủ rồi?” Theo truyền thuyết Tiêu Phi là mỹ nhân ngủ, hôm nay đã được kiểm chứng.

Lam Nhi nhìn một chút, tiểu thư quả nhiên là ngủ rồi. Lam Nhi không khỏi lắc đầu, vẫn cứ thích ngủ như vậy. Nàng cũng nên đi giúp tiểu thư một phen.

Bóng đêm buông xuống, một thân ảnh khéo léo lặng lẽ tiến vào trong rừng cây.

“Vô Dạ công tử... Vô Dạ công tử... Lam nhi mời người ra gặp mặt... Chuyện liên quan đến tính mạng tiểu thư nhà ta, xin Vô Dạ công tử ra gặp mặt.” Lam Nhi hướng về phía rừng cây hô to, Vô Dạ công tử người nhất định phải có ở đây, mạng của tiểu thư hiện đang nằm trong tay người đó.

Nghe thấy là chuyện về Vũ Tình, Vô Dạ từ trên cây nhảy xuống, đứng trước mặt Lam Nhi.

“Vô Dạ công tử, may mà người ở đây.” Lam Nhi nói rồi quỳ gối trước mặt Vô Dạ, “Vô Dạ công tử, Lam Nhi xin người hãy cứu tiểu thư, nếu người không cứu nàng, nàng thật sự sẽ chết mất.”

“Không phải ta không muốn cứu, chuyện hôm nay hẳn người cũng đã nghe. Ta không cứu được nàng.” Ưởng cho hắn thân là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, tung hoành giang hồ, bây giờ ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không cứu được. Hắn là cao thủ, là nam tử cái gì chứ. Nghĩ đến đây, hắn không chịu đựng được, dùng tay đánh lên cái cây to bên cạnh. Nhưng bây giờ ngay cả cây hắn cũng không lay được nữa.

“Có một người có thể cứu. Vô Dạ công tử, Lam Nhi xin người hãy đi tìm Cẩn Vương, chỉ có Cẩn Vương mới có thể cứu được tiểu thư.”

“Cẩn Vương?” Hắn có thể bỏ chuyện ở biên quan mà về cứu Vũ Tình được không?

“Đúng. Cẩn Vương đối tiểu thư tình cảm sâu đậm, hẳn nhất định sẽ cứu tiểu thư.”

Vô Dạ lên ngựa, giục ngựa phi nhanh, để lại phía sau bụi đất mù mịt...

62. Chương 61

Ngạo khí hoàng phi [chương 61] Edit: ss TuyetTinh Beta: Viochan

Từ sau chuyện của Dung Phi, tất cả đều trở về như trước kia. Tiêu Vũ Tình nàng vẫn là tiểu cung nữ phải nhận đủ mọi ức hiếp, nàng không thể phản kháng và cũng không muốn phản kháng, bởi vì trái tim nàng đã chết. Theo thường lệ mỗi ngày đều phải nhận lấy châm chọc, khiêu khích, giống như ngày ba bữa, ngẫu nhiên sẽ có một vài phi tử đến làm gia vị.

Nàng không hề phản kháng, người khác bảo nàng làm gì thì nàng làm cái đó.

“Này, giặt sạch đồng quần áo này cho ta.” Một đại nương trẻ tuổi tay cầm một đồng quần áo ném lên người Vũ Tình, ra lệnh.

Vũ Tình cũng không thèm liếc nhìn nàng tới một cái, vẫn cúi đầu làm việc, bình tĩnh nói: “Để đó.”

Có đại nương đó làm mẫu, mọi người học theo, mọi quần áo đều ném cho Vũ Tình. Nàng không chút oán giận, luôn yên lặng nhận lấy. Bây giờ nàng chẳng khác gì cái xác không hồn giống nhau, nàng thậm chí cứ như vậy đến cuối đời!

Một thân hình cao lớn chắn trước mặt nàng. Vũ Tình không ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Để đấy, ta sẽ giặt hộ người.”

“Đáng tiếc trăm không có quần áo cho người giặt.” Ngủ điệu thản nhiên có phần trêu tức.

Trăm? Đây là cách hoàng đế tự xưng. Vũ Tình ngẩng đầu lên, cứ nghĩ trái tim đã không còn cảm giác nhưng tại sao nhìn khi nhìn thấy hắn vẫn cảm thấy đau? Vì sao hắn còn xuất hiện trước mắt nàng? Hắn là hoàng đế, là hàng tôn quý đến đây làm gì? Vũ Tình ngàn lần không nghĩ đến, hắn là vì nhớ nàng nhìn không được mới đến nơi này gặp nàng.

Đại nương, các cung nữ chuyên lo giặt quần áo có lẽ cả đời cũng không có cơ hội diện kiến thánh nhan, khó có được hôm nay hoàng thượng đích thân tới, các nàng còn có thể không mừng rỡ như điên sao?

“Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...” Tuy chỉ có vài nữ tử, nhưng giọng nói khi kích động cũng tuyệt đối là rung trời.

“Bình thân.” Trong mắt Chính Hiền chỉ nhìn thấy Vũ Tình.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Vũ Tình đứng lên, tay đặt bên hông, hạ thấp người xuống, một bộ dáng biết vâng lời.

“Ồ, người rốt cục cũng biết ngoan ngoãn rồi.” Hắn cực kỳ không thích bộ dáng bây giờ của nàng, hắn thích nhìn bộ dáng nàng không biết lớn nhỏ cũng chẳng phân biệt tôn ti kia, có lẽ hắn thật sự đã giết chết Vũ Tình trước kia rồi. Hắn cũng không biết tại sao mình lại đến nơi này, cứ bước đi rồi không tự giác đến tận đây.

“Hoàng Thượng dùng cách đó để dạy người, nô tỳ nếu không học cách ngoan ngoãn thì đúng là không biết điều.” Giọng nói Vũ Tình rất nhẹ, bên trong còn pha chút oán giận.

Chính Hiền nghe xong không những không tức giận mà ngược lại cực kì vui sướng, Tình Nhi của hắn vẫn còn. Tuy nàng bây giờ rất nghe lời, khúm núm y như một cung nữ bình thường nhưng hắn biết bên trong nàng vẫn còn có ngạo khí. Tính cách một người từ nhỏ đến lớn, sao có thể nói sửa liền sửa. Tục ngữ không phải đã nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao? Cố ý bỏ qua việc nàng hờn giận khi tự xưng ‘nô tỳ’.

“Mỗi ngày người đều phải giặt nhiều quần áo như vậy sao?” Hoàng đế nhìn đồng quần áo. Nếu mỗi ngày nàng đều phải giặt nhiều quần áo thế này thì tay không chai sạn mới là lạ.

Mấy đại nương đứng bên cạnh không khỏi lạnh run, sợ Tiêu Vũ Tình tố cáo mình trước mặt hoàng đế.

Vũ Tình không trả lời, nàng không muốn nói với hắn mà cũng không thèm! Hắn đến đây chính là muốn chế giễu nàng ư?

Đôi mắt thâm thúy thoáng nhìn đôi tay mềm mại của nàng, giằng lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, bạc môi khêu gợi cười tà: “ Trẫm hỏi ngươi, ngươi không nghe sao?”

“Ngay cả cung nữ giặt bao nhiêu quần áo cũng phải quần, Hoàng Thượng có phải quần quá nhiều rồi hay không?” Nhà hắn ở cạnh biển sao, quần nhiều như vậy? Hắn nhàn rỗi không việc gì làm sao?

“Trẫm yêu dân như con, không được sao?” Vũ Tình ngày càng gầy yếu, tóc rối bù, hoàn toàn khác so với Tiêu Vũ Tình tinh thần phấn chấn bông bột, sức sống toả ra bốn phía ngày trước. Vì lượng công việc mỗi ngày rất nhiều nên bàn tay trắng nõn mềm mại nay đã có vết chai sạn. Ánh mắt cũng không linh động có thần như trước.

Vũ Tình trầm mặc! Xui, hắn là hoàng đế, hắn muốn nói gì chẳng được.

“Mỗi ngày phải giặt nhiều quần áo như vậy, vất vả lắm sao?” Chính Hiên sắp phát điên rồi, hắn không chịu nổi việc Vũ Tình không chịu nói chuyện với hắn.

Vũ Tình cứ như tượng đá, cúi đầu, không nhúc nhích cũng không nói một câu.

Chính Hiên dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nhìn thẳng vào hắn. Không ngờ lại nhận ra, trong ánh mắt này có ẩn chứa điều gì đó mà hắn không thể hiểu nổi, có oán hận, có tuyệt vọng, có bất đắc dĩ, nàng hận trẫm ư? Trong lòng không khỏi run lên.

“Chỉ cần ngươi tự tay giết Nam Cung Quân, chuyện cũ trẫm có thể bỏ qua, ngươi vẫn là ái phi của trẫm.” Hắn nhận thua, không chịu nổi nếu một ngày không nhìn thấy nàng. Nhưng hắn cũng không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, để nàng tự tay giết Nam Cung Quân, chấm dứt tơ tưởng của nàng. Đây là nhượng bộ lớn nhất mà hắn có thể làm được.

Mấy đại nương đang đứng một bên hoảng sợ, hoàng đế tự mình tới tìm Tiêu Vũ Tình, muốn nàng trở lại làm Hoàng Quý Phi, truyền thuyết nói hoàng đế sủng ái nàng không phải là giả. Minh ngày thường ức hiếp nàng như vậy, khó bảo đảm nàng sẽ không quay lại trả thù, đến lúc đó chắc chắn bọn họ sẽ chết cực kỳ thảm. Các bà hai mặt nhìn nhau, càng thêm run rẩy.

Tiêu Vũ Tình thản nhiên nở nụ cười: “Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái, ta sẽ không giết hắn.” Tuy Nam Cung Quân có lỗi với nàng, nhưng tội không đáng chết, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ sẽ giết người. Âu Dương Chính Hiên tự cao chỉ thấy bản thân mình, đến nay, Tiêu Vũ Tình còn có thể cùng một chỗ với hắn sao? Nàng hận không thể vĩnh viễn ra đi, không phải nhìn thấy hắn nữa.

“Ngươi vẫn không thể từ bỏ hắn được sao?” Hắn đã đến mức này rồi, nếu là phi tử khác hắn sao có thể tiếp tục quyến luyến như vậy, ban thưởng một ly rượu độc mọi chuyện coi như chưa xảy ra. Mà nàng thì không giống, nàng là Tiêu Vũ Tình, là tình cảm chân thành cả đời của hắn. Nhấn nhai nàng thêm một lần nữa, thậm chí định tha thứ cho nàng, rốt cục nàng lại vẫn không bỏ được tên gian phu kia. Hắn đột nhiên cảm thấy mình làm hoàng đế thật thất bại, người ta không thương hắn, hắn còn đau khổ cưỡng cầu.

“Không thể nói là từ bỏ.” Trong lòng chưa từng có thì nói gì đến từ bỏ?

Ngữ điệu ôn hòa trăm năm không đổi của Vũ Tình làm hắn cảm thấy khoảng cách giữa hai người rất xa. Hoá ra mọi chuyện đều là do hắn một mực tình nguyện, Tiêu Vũ Tình cho tới bây giờ cũng chưa từng quyến luyến hắn. Hắn tại sao lại phải ở đây nhìn sắc mặt nàng, người đau khổ cũng chỉ là hắn.

“Ngươi vĩnh viễn ở đây mà làm cung nữ đi.” Phất tay áo bỏ đi.

“Cung tiễn Hoàng Thượng.” Nhìn theo thân ảnh Chính Hiên rời đi, có cảm giác vĩnh viễn sẽ không gặp lại nữa. Có lẽ không gặp vẫn tốt hơn.

Đêm nay là một đêm thật tối, ngay cả ánh trăng cũng keo kiệt không chịu lộ ra, ánh sáng yếu ớt của các vì sao càng thêm vẻ lạnh lẽo. Tiêu Vũ Tình cứ như ma lượn lơ lửng trong hoàng cung, trong tay ôm chặt quần

áo, không giặt hết nàng sẽ không đi ngủ. Đi ngủ sẽ phải làm bạn với chuột, nàng thà không ngủ còn hơn. Vừa nghĩ đến chuyện con chuột thừa dịp nàng ngủ leo lên người mình nàng đã thấy buồn nôn rồi!

“Xin lỗi...” Tiêu Vũ Tình đang mắt hờn mắt vía không cần thận trọng vào mấy tên thị vệ.

“To gan, ngang nhiên dám đụng vào thị vệ.” Tên cầm đầu nói. Sống ở nơi này, chỉ có một số nha đầu ti tiện, không sợ nàng có chỗ dựa nào. Khó có được lúc nào để diễu võ dương oai, hẳn sao có thể bỏ qua.

“Ta nói xin lỗi rồi.” Bây giờ bất cứ con chó con mèo nào cũng có thể ức hiếp nàng thì phải?

“Ai da, ngang nhiên dám dùng ngữ khí này nói chuyện với bản thị vệ. Các huynh đệ đâu bắt nàng lại.” Không biết nha đầu kia bộ dạng thế nào, nếu không đến nỗi thì nhân tiện trêu ghẹo chút cho vui.

Tiêu Vũ Tình đã mấy ngày không được ăn cơm đầy đủ, sớm đói đến độ chân đứng không vững. Hơn nữa mấy thị vệ này có thể lên làm đại nội thị vệ, võ công đương nhiên tốt hơn người bình thường, rất nhanh đã bắt được Vũ Tình.

“Buông.....”

Vũ Tình tóc xoã ra che khuất hơn nửa khuôn mặt, nàng cho đến bây giờ đều là người vụng về, nhưng cũng không lười thôi. Nhưng nay trong tình huống này không cho phép nàng yêu sạch sẽ. Ai có thể mỗi ngày chôn ở chỗ giặt quần áo từ sáng đến tối còn có thời gian chăm sóc bản thân. Thị vệ cầm đầu đưa tay gạt mớ tóc trên mặt Vũ Tình, khi nhìn thấy rõ gương mặt của nàng thì kinh sợ, trong não chỉ có một từ: mạo vi kinh nhân (dung mạo làm người khác kinh ngạc) Tuy rằng sắc mặt nàng tái nhợt, có vẻ tiêu tụy, nhưng khó dấu vẻ thiên tư quốc sắc. Phạm phu tục tử như bọn họ làm sao gặp được mỹ nhân như vậy, ngay cả những phi tần hậu cung bình thường cũng chưa được nhìn thấy.

“Tiểu mỹ nhân, đừng giãy dụa. Để ca ca ta nhìn một cái thôi mà.” Nói xong đặt đôi tay heo lên khuôn mặt Vũ Tình.

“Bỏ tay người ra, buông... Buông ra...” Vũ Tình liều mạng giãy dụa, tay lại bị hai thị vệ còn lại giữ được.

“Ừa, đại ca, ta đã nhìn thấy nàng rồi. Nàng hình như là Tiêu Quý phi của Hoàng Thượng.” Lần đó Tiêu Quý phi hồi cung, hẳn từng liếc nhìn một cái từ xa.

“Người có nhìn lầm không đấy?” Tay thị vệ nhanh chóng buông xuống, nữ nhân của hoàng đế không thể tùy tiện chạm vào.

“Không đâu, nữ tử xinh đẹp như vậy tiểu đệ ta sao có thể quên được? Tuy chỉ liếc nhìn một cái, nhưng ta khẳng định chính là nàng.”

Một thị vệ sợ hãi, “Đại ca, làm sao bây giờ? Chúng ta lại đùa giỡn Quý phi nương nương.” Có mấy cái đầu cũng không đủ chém.

“Ngu! Nàng vẫn là quý phi nương nương sao? Nữ nhân này dụ dỗ kẻ khác sau lưng hoàng thượng chúng ta, bị hoàng thượng bắt ngay tại chỗ. Đã bị giáng xuống làm một đứa cung nữ ti tiện nhất rồi. Các huynh đệ nhất định chưa được hưởng qua nữ nhân của hoàng đế có vị gì đúng không? Sau khi đại ca dung xong sẽ cho hai người các người.” Cho dù không bàn đến quốc sắc thiên hương của nàng, chỉ riêng điểm là nữ nhân của hoàng đế cũng đủ làm người ta thỏa mãn. Trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, dung chung một nữ nhân với hoàng đế là quá mức vinh dự, bọn họ cũng có thể trải qua một khắc thử làm hoàng đế. Tưởng tượng từng là quý phi cao cao tại thượng lại rên rỉ thở gấp dưới chân hắn, nghĩ đã thấy tuyệt vời...

Hai thị vệ lập tức mắt sáng lên...

“Buông, các người buông ra.....” Ánh mắt như hổ đói của thị vệ làm Vũ Tình cảm thấy sợ hãi, bọn họ muốn làm gì? Vũ Tình không dám nghĩ tiếp nữa, liều mạng giãy dụa, dùng chân đá tên thị vệ cầm đầu.

“Nữ nhân ti tiện, ngay cả loại việc quyến rũ kẻ khác cũng làm được mà còn giả bộ thanh cao trước mặt lão tử, người nhất định là muốn nam nhân đến phát điên rồi. Lão tử sẽ giải thoát cho người! Ân nàng xuống...”

Hai thị vệ đặt Vũ Tình xuống đất, tham lam nhìn nàng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt nàng vậy.

“Buông ra, Tiểu Hiên Tử, Chính Hiên, Cẩn Hiên...” Mặt thị vệ cách nàng càng ngày càng gần, đầu quyền Vũ Tình nắm chặt, móng tay cắm chặt vào thịt khi nàng rót nước mắt kêu thét lung tung.

“Các người đang làm cái gì thế hả?” Giọng nói lạnh lùng từ trên đỉnh đầu truyền đến. Giọng nói này rất quen thuộc, chẳng lẽ là...

Bọn thị vệ nhìn thấy người tới, lập tức buông Vũ Tình ra, quỳ một gối xuống nói: “Tham kiến Cẩn vương gia!” Cẩn vương gia không phải ở biên cương sao, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Bọn thị vệ trong lòng run sợ, vương gia từ trước đến nay chấp pháp nghiêm minh, hôm nay mình đang làm chuyện tốt lại bị bắt gặp sợ là không xong rồi.

“Bốn vương đang hỏi các người đấy.” Cẩn Hiên lạnh lùng lộ mặt, ở trong hoàng cung Long Hiên lại xảy ra chuyện thế này, thật không thể xem nhẹ. Mới vừa rồi hình như hắn nghe thấy có người gọi hắn nên mới đi tới bên này xem.

“Vương gia thứ tội, huynh đệ chúng ta chính là vì uống hơi nhiều rượu nên mới có thể... Xin Vương gia thứ tội, thuộc hạ sẽ không tái phạm nữa.”

“Cô nương.....” Cẩn Hiên đi về phía nữ tử ngồi cuộn mình ở một bên, ngồi xổm xuống. Tại sao nữ tử này lại cho hắn một cảm giác quen thuộc như vậy? Chẳng lẽ là..... Nàng là.....

Là Cẩn Hiên, Cẩn Hiên đã trở lại. Vũ Tình trong lòng vui vẻ, vừa định gọi hắn rồi nghĩ lại thôi. Không, nàng không muốn Cẩn Hiên nhìn thấy bộ dáng lúc này của nàng. Trong lòng Cẩn Hiên, Tiểu Vũ tình là xinh đẹp nhất đáng yêu nhất, không phải là bộ dáng hiện tại của nàng người không giống người, quỷ không giống quỷ.

Vũ Tình giãy dụa đẩy hắn ra, đứng lên, trong lòng chỉ có một ý nghĩ là rời khỏi nơi làm nàng khó xử này.

Cẩn Hiên không dễ dàng buông tha nàng, cản đường đi của nàng: “Cô nương, người có oan khuất gì hãy nói ra, bốn vương sẽ làm chủ cho người.” Cẩn vương gia hắn luôn luôn không thích xen vào việc của người khác, nhưng vừa nhìn thấy nữ tử này không hiểu vì sao hắn lại muốn bảo vệ nàng.

“Thả ta ra, ta xin người để ta đi được không?” Để ta đi đi, Cẩn Hiên. Vũ Tình cúi đầu, thầm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cẩn Hiên nắm chặt hai vai của nàng, không cho nàng có cơ hội chạy trốn: “Người là..... Là Vũ Tình, Vũ Tình, là người sao?” Hắn quả thực không thể tin được nữ tử nghèo túng, lời thôi trước mặt là Tiểu Vũ Tình.

“Ta không phải, ta không phải Vũ Tình, ta không phải..... Cẩn Hiên, ta xin người để ta đi được không? Để lại cho ta một chút tôn nghiêm cuối cùng được không?” Tại sao lại gặp lại Cẩn Hiên trong hoàn cảnh này chứ, cứ mỗi lần gặp mặt đều bị hắn nhìn thấy bản thân trong bộ dáng xấu xí khó xử, nàng hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

“Đúng là người, đúng là người. Vũ Tình!” Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà gạt tóc nàng ra, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch không một chút máu mà lại quen thuộc. Tim hắn như bị người ta xé rách, đột nhiên ôm Vũ Tình vào lòng. Hắn đã tới chậm, Vũ Tình nhất định đã phải chịu khổ rất nhiều. Lúc Vô Dạ tới tìm hắn, hắn còn có chút không tin, dù sao hoàng huynh yêu Vũ Tình như vậy, làm sao có thể để Vũ Tình chịu khổ. Lúc trước hắn cũng vì thấy hoàng huynh đồng ý chết vì Vũ Tình nên mới yên tâm giao Vũ Tình cho hoàng huynh an tâm đi biên cương. Kết quả thì sao, hắn mới đi mấy tháng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hắn sai rồi, lúc trước hắn không nên đi!

“Cẩn Hiên.....” Vũ Tình gào khóc trong lòng Cẩn Hiên, lần đầu tiên để lộ vẻ yếu ớt của mình trước mặt người khác. Nhìn thấy Cẩn Hiên, nàng cảm thấy an tâm, không hề cô độc bất lực.

“Khóc đi, cứ khóc thoải mái đi, có ta ở đây, không ai có thể ức hiếp người được đâu.” Cẩn Hiên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dịu dàng an ủi. Hắn đã trở lại, hắn sẽ không để nàng chịu khổ nữa, ngay cả hoàng đế cũng không được.

“Ta không muốn người nhìn thấy bộ dáng của ta lúc này, Tiểu Vũ Tình người biết không phải như thế... Ta đã không phải là ta trước kia nữa, hu hu...”

Ba thị vệ kia vẫn quỳ trên mặt đất, người nhìn ta, ta nhìn người. Bây giờ là tình huống gì đây, chẳng lẽ gian phu của Tiêu Phi chính là Cẩn vương gia, không đúng không đúng, lúc ấy Cẩn vương gia đang ở biên quan. Nhưng quan hệ của bọn họ thoát nhìn không giống chỉ là chị dâu em chồng đơn thuần. Mặc kệ là quan hệ gì, bọn họ chỉ biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ còn con đường chết.

Thấy thị vệ lén rút lui, Cẩn vương lạnh lùng nói: “Đứng lại!” Dám chà đạp tình nhân trong mộng của hần, bất cứ ai ức hiếp nàng hần đều sẽ không bỏ qua.

“Vương gia!” Cả người thị vệ sắp nhũn ra đến nơi. Quan hệ của vương gia và Tiêu Phi tuyệt đối không bình thường!

“Các người tự xử đi!” Ngữ điệu lạnh như băng ngàn năm không đổi mang theo một tia tức giận.

“Vương gia!” Thị vệ không thể tin được, bọn họ biết vương gia sẽ xử phạt nhưng muốn lấy mạng bọn họ thì có phần quá độc ác. Bọn họ mới phạm sai một lần, hơn nữa đây là nữ nhân mà Hoàng Thượng không cần nữa.

“Bổn vương không muốn nói lần thứ hai.” Bọn họ không xứng đáng để hần tự mình ra tay.

Vương gia từ trước đến giờ nói một không hai, một khi lời đã nói ra tuyệt đối không rút lại, điểm ấy bọn họ cũng biết. Thị vệ rút đao ra khỏi vỏ, do dự hồi lâu, rốt cục vẫn không đủ dũng khí tự sát.

Đột nhiên đao trong tay thị vệ cầm đầu không thấy đâu nữa, hần chỉ thấy một làn ánh sáng trắng, một đao ba người toàn bộ mất mạng.

Một màn máu tanh khiến Vũ Tình đã hoảng sợ càng thêm sợ hãi, nhấc chân bỏ chạy.

“Vũ Tình.....” Cẩn Hiên lập tức đuổi theo, ngăn Vũ Tình lại, một lần nữa ôm nàng vào lòng.

“Các người đều giống nhau, huynh đệ các người đều giống nhau, chẳng lẽ chỉ có mạng các người mới là mạng, mạng người khác thì không phải sao? Người buông ra, ta không muốn gặp lại các người...” Vũ Tình vỗ vào lưng hần, nhưng lại không thể làm hần dao động nửa phần. Cẩn Hiên vẫn ôm chặt lấy nàng cho đến khi Vũ Tình không còn sức đánh nữa.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, một thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành tựa vào vai của một nam tử khí vũ hiên ngang ngọt ngào đi vào giấc ngủ, hình ảnh đẹp hài hòa đến nỗi khiến người ta không đành lòng đi quấy rầy. Điều duy nhất không phối hợp là thiếu nữ vốn nên lộ ra nụ cười hạnh phúc nhưng ngược lại, khóe mắt nàng lại rơi xuống những giọt nước mắt chua xót.

“Ngay cả ngủ người cũng không yên như vậy sao?” Cẩn Hiên hôn lên nước mắt trên mặt nàng. Đêm qua nàng đã rất mệt mỏi khổ sở, khóc xong liền ngủ. Cẩn Hiên cũng không nhẫn tâm đánh thức, liền hào phóng cho nàng mượn vai hần mà ngủ.

“Tiểu Hiên Tử.....” Vũ Tình vô tình thì thầm một câu.

“Người vẫn còn nghĩ tới hần?” Cẩn Hiên không khỏi cười khổ. Bất luận Chính Hiên đối xử với nàng ra sao thì người Vũ Tình yêu vẫn là hần, sao có thể nói không yêu là không yêu được? Cũng giống như hần đối với nàng vậy.

Trong lúc vô ý nhìn thấy đôi tay sưng đỏ của Vũ Tình, trùi mền cầm lên nhìn. Hần hoài nghi vết thương trên người nàng có lẽ không chỉ có chỗ này, cũng bất chấp cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, tình cảm chị dâu em chồng, Cẩn Hiên kéo ống tay áo của nàng lên, nhìn thấy một cánh tay ngọc ngà đầy rẫy vết thương đủ loại, có roi, có đánh, mỗi vết thương đều khiến hần sợ hãi. Hần là tướng lĩnh của tam quân, vết thương nào mà chưa từng phải chịu. Hần đã thấy qua rất nhiều loại vết thương nhưng những vết thương trên người Vũ Tình đều khiến hần kinh hãi.

“Người tỉnh rồi à?” Nhìn thấy Vũ Tình tỉnh lại, Cẩn Hiên lập tức thay một sắc mặt khác.

“Ừm. Thực xin lỗi, tối hôm qua ta...” Tối hôm qua hần cứu nàng, trút giận cho nàng, thế mà nàng còn nói hần như vậy.

“Giữa chúng ta không cần nói lời xin lỗi, nghe rất xa lạ. Đi, ta đưa người trở về phòng.” Cẩn Hiên cẩn thận nâng nàng dậy.

“Không, không cần. Ta tự về được rồi.” Nàng không muốn hấn nhìn thấy phòng ở hiện tại, Cẩn Hiên sẽ càng thêm đau lòng.

“Ta muốn đi.” Cẩn Hiên kiên định nói. Cuối cùng Vũ Tình không lay chuyển được, đành phải dẫn hấn đi.

“Đây... Đây là phòng người ở.” Cẩn Hiên không thể tin được nhìn gian phòng âm u ẩm ướt, ngay cả một cái giường cũng không có. Không ngờ hoàng huynh hấn thực sự đối xử tàn nhẫn như thế với Vũ Tình.

“Đúng vậy, cũng không tệ lắm đúng không? Thậm chí ta bây giờ ta không còn sợ chuột nữa.” Vũ Tình miễn cưỡng cười nói.

“Thật quá đáng.” Cẩn Hiên phá môn đi ra.

Vũ Tình biết hấn muốn đi đâu nhưng nàng không thể cản mà cũng không muốn ngăn cản... Ra sao thì ra đi, nàng không quan tâm.

~*~ hết chương 61 ~*

63. Chương 62

Ngạo khí hoàng phi [chương 62]

Edit: Viocan

“Hoàng huynh.....” Cẩn Hiên không thông báo trước mà trực tiếp xông vào ngự thư phòng. Nhìn thấy Cẩn vương gia xưa nay bình tĩnh nổi giận đùng đùng ai dám ngăn cản, trừ phi không cần mạng nữa.

“Cẩn đệ, sao đột nhiên lại quay về thế?” Hoàng đế nhìn thấy Cẩn Hiên có chút vui sướng nhưng lại không quá bất ngờ. Vũ Tình xảy ra chuyện hấn đương nhiên sẽ tới, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy. Xem ra Tiêu Vũ Tình trong lòng hấn thật sự rất quan trọng, Cẩn vương gia luôn lấy đại cục làm trọng mà lại bỏ ngang quân vụ vì nàng.

“Hoàng huynh, tại sao người phải làm như vậy?” Cẩn Hiên giận dữ đánh một quyền vào mặt hoàng đế. Từ nhỏ đến lớn, cho dù trước đây cũng có tranh chấp nhưng hấn chưa hề ra tay. Mà người hấn đánh lúc này là hoàng đế, đường đường là vua của một nước.

Hoàng đế cả giận nói: “Cẩn vương, chưa nghe truyền triệu, tự tiện hồi kinh, đánh hoàng đế, tội phạm thượng là tội chết biết không?”

Cẩn Hiên cười lạnh nói: “Hoàng thượng đến cả Vũ Tình cũng xuống tay được thì còn gì không làm được chứ? Cái mạng này của vi thần chết không đáng tiếc, người là hoàng đế, người nói gì người khác đều phải phục tùng. Có tội hay không thì người khác cũng chỉ có thể nhận, mặc người lăng nhục, không phải sao?”

“Cẩn Hiên, người cho rằng trăm nghi oan cho Vũ Tình?”

“Chẳng lẽ không đúng? Nàng là Tiêu Vũ Tình đấy!”

“Chính vì nàng là Tiêu Vũ Tình, nếu không nay người đã không gặp được nàng nữa rồi.” Tiêu Vũ Tình, người thực quá giỏi, không ngờ có thể làm cho Cẩn vương không khống chế được đến thế, ngay cả ca ca hấn này cũng đánh.

“Ta hối hận lúc trước không đưa nàng ra khỏi hoàng cung, hối hận để nàng hồi cung, hối hận để nàng một mình chịu khổ, ta càng hối hận đã giao nàng cho người. Ta nghĩ rằng người sẽ chăm sóc nàng, yêu thương nàng. Kết quả thì sao, người khiến nàng phải nhận hết ức hiếp, nhận hết tra tấn. Hoàng huynh, người không phải rất coi trọng lời hứa sao? Người đã hứa sẽ làm nàng hạnh phúc, lời hứa của người đâu?” Cẩn Hiên từng bước ép sát. Khi hấn nhìn thấy Vũ Tình đầy những vết thương phải chịu sự lăng nhục của kẻ khác, tim hấn gần như ngừng đập, mà đầu sỏ của tất cả những việc này chính là hoàng huynh hấn kính trọng nhất.

“Trẫm không hứa với một nàng như thế.” Sao hắn lại không muốn làm nàng hạnh phúc chứ, nhưng nàng thật sự đã khiến hắn quá thất vọng rồi.

Cẩn Hiên vừa nghe vừa giận lớn, cứ động đến chuyện của Vũ Tình là cảm xúc của hắn luôn dễ dàng dâng lên, lại đánh một quyền vào bụng hoàng đế: “Người như thế? Vũ Tình là loại người như vậy ư, người ngay cả nhân cách của Vũ Tình cũng không tin tưởng thì làm sao có thể cho nàng hạnh phúc?”

“Cẩn đệ, người và ta đều nhìn lầm nàng rồi, nàng không đáng để người phải như thế.” Cẩn đệ nhất định là điên rồi, dám liên tục đánh ta hai lần, nể tình hắn là đệ đệ ruột nên không so đo với hắn.

“Nàng đáng giá, là người không đáng để nàng yêu, nàng đã yêu lầm người rồi, đã yêu lầm người rồi.” Cẩn Hiên cảm thấy bất bình thay cho Vũ Tình.

“Có lẽ nàng căn bản chưa từng yêu trẫm, người nàng yêu là Nam Cung Quân.”

“Nam Cung Quân? Lẽ bộ thị lang trước kia?”

“Chính hắn, trẫm tận mắt nhìn thấy còn có thể là giả sao?” Vừa nghĩ đến cái hình ảnh không chịu nổi kia cơn tức giận của Chính Hiên lại dâng lên, gần như nuốt sống chính mình.

“Hoàng huynh ơi hoàng huynh, người lớn lên trong cung từ nhỏ, còn có tranh chấp gì chưa thấy qua, loại chuyện này người được nghe được xem còn chưa đủ nhiều hay sao? Người phải biết rằng có đôi khi tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thật.”

“Cũng không thể nói là giả.” Hắn cũng hy vọng là giả, hắn không phải chưa từng thử nhưng kết quả lại chỉ khiến hắn càng thêm tin tưởng.

“Hồ đồ mất linh! Người có biết nếu ta đến muộn một chút thì sẽ xảy ra chuyện gì không? Vũ Tình nàng thiếu chút nữa bị thị vệ của người cường bạo.” Cẩn vương nổi gân xanh.

“Người nói cái gì?” Hoàng đế không không chế được nắm lấy áo Cẩn Hiên.

“Ta giết hết bọn họ rồi.” Hoàng huynh thật ra vẫn rất để ý đến Vũ Tình cơ mà?

“Giết hay lắm.” Cho dù Cẩn vương không giết thì hắn cũng sẽ làm, còn có thể khiến bọn họ phải chết thảm hại hơn.

“Ta muốn đưa Vũ Tình đi, ta không thể để nàng ở cái nơi này thêm được nữa.” Nơi âm u ẩm ướt như thế sao con người có thể ở được? Vũ Tình chỉ là một thiếu nữ tử, trên người còn chịu nhiều vết thương như vậy, cơ thể nàng làm sao chịu nổi?

“Không được.” Hoàng đế xoay người, hắn chính là không bỏ được Vũ Tình. Hắn đã từng nói, Vũ Tình cho dù chết cũng chỉ có thể chết bên cạnh hắn.

“Nếu ta muốn đưa nàng đi thì không gì là không thể. Hoàng huynh, người cũng biết không ai ngăn được ta mà, hay là người phê vô công của ta giống như Vô Dạ đi?” Cẩn Hiên nhếch khoé miệng cười giễu.

Hoàng đế giận dữ nói: “Âu Dương Cẩn Hiên!” Hắn làm sao có thể đối xử với Cẩn Hiên như vậy được? Chưa nói đến việc Cẩn Hiên là đệ đệ của hắn mà chỉ tính riêng uy vọng trong triều, trong quân của hắn thôi thì nếu vô cớ phê đi Cẩn Hiên tất sẽ khiến cho bách quan bất mãn, dân chúng oán giận. Nguyên nhân kẻ thù bên ngoài không dám xâm nhập một phần lớn chính là e ngại danh tiếng của Cẩn vương gia, mà cửa của thái hậu kia cũng không dễ dàng vượt qua.

“Âu Dương Chính Hiên.” Cẩn Hiên lớn tiếng nói. Gọi thẳng tên hoàng đế!

“Người đã gặp Vô Dạ rồi?” Vô Dạ sẽ đến biên cương tìm Cẩn vương, hắn thật không ngờ tới.

“Ta đã thả thông kị cân bát mạch, giúp hắn khôi phục võ công rồi.” Chính Hiên dùng thủ pháp riêng của Âu Dương gia bọn họ chặn huyết đạo của Vô Dạ nên chỉ có người Âu Dương gia mới giải được.

“Người đối nghịch với trẫm ư?” Từ nhỏ huynh đệ bọn họ đã thân mật khăng khít, Cẩn Hiên chưa từng đối nghịch với hắn. Nay vì Vũ Tình mà liên tiếp làm trái lời hắn.

“Không dám!” Miệng nói không dám nhưng vẻ mặt vẫn rất cao ngạo.

“Trẫm sẽ không phệ đi người, cũng sẽ không cho người đưa Tiêu Vũ Tình đi. Người nói nàng vô tội, đưa chúng cứ ra đây.”

“Được. Ta sẽ đi điều tra, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng, đến lúc đó hy vọng hoàng huynh sẽ không hối hận mà rút lại lời nói.” Đến lúc đó, ta tuyệt đối sẽ không nể tình người.

“Tiêu Vũ Tình, trẫm sẽ không để nàng xuất cung. Người đã không muốn nàng ở chỗ đó thì trẫm đồng ý cho nàng chuyển về Vũ Hiên các.” Chính Hiên sao nhin nổi khi thấy nàng chịu khổ, chỉ là không có bạc thang xuống thôi.

Cũng tốt. Nếu không điều tra rõ chân tướng thì cho dù đưa Vũ Tình ra khỏi cung, nàng cũng sẽ không vui vẻ lại được, chung quy là trị phần ngọn không trị tận gốc. Cẩn Hiên không nói thêm câu nào xoay người chuẩn bị bước đi.

Hoàng đế gọi hần lại:“Cẩn đệ, trẫm muốn lập hậu.”

Cẩn hiên dừng bước chân, không xoay người, thản nhiên nói:“Mộng phi?”

“Đúng. Đến lúc đó, trẫm hy vọng người sẽ có mặt.” Hoàng đế nói về mặt không tình nguyện, giống như có ai khác buộc hần lập hậu vậy. Không ngờ, khi hần phái người đi thông báo với thái hậu, thái hậu tức giận đến mức không chịu trở về, ngay cả đại lễ lập hậu cũng không đến chủ trì. Không phải thái hậu không thích Mộng phi mà là vì người trong lòng bà muốn là Tình nha đầu. Nếu Cẩn vương đã quay về, hần hy vọng có một người thân chúc phúc cho hần.

“Người muốn cưới ai, lập ai, tùy người.” Cẩn Hiên không hề quay đầu lại bước ra cửa.

Chính Hiên đột nhiên có cảm giác bị cô lập, chẳng lẽ mình thật sự đã làm sai?

Cẩn vương phủ

“Y Thiên, Y Hàn.” Cẩn Hiên vừa về để phủ lập tức triệu tập người điều tra rõ vụ án này.

“Có.”

“Y Thiên, người đi tra thông tin về Nam Cung Quân, hần từ quan khi nào và vì sao?”

“Vâng.” Y Thiên lĩnh mệnh đi.

“Y Hàn, người vào trong cung tìm hiểu xem, lúc Tiêu cô nương gặp chuyện không may trong cung có gì bất bình thường. Có manh mối gì lập tức báo lại.”

“Vâng.”

Y Thiên, Y Hàn đi rồi, Cẩn Hiên gần như hết sạch sức lực, chống tay trên bàn.

“Vương gia, người nghỉ tạm một lúc đi. Người phong trần mệt mỏi, không chút ngừng nghỉ từ biên quan về đây lập tức vào cung, bây giờ lại vì chuyện của Tiêu cô nương mà vất vả, người nên nghỉ đi.” Tổng quản vương phủ trung thành và tận tâm không đành lòng nhìn chủ nhân mệt nhọc, khuyên nhủ.

“Bổn vương không sao. Lui ra đi!” Bây giờ hần nào có tâm tư nghỉ ngơi.

Vài ngày sau, Y Thiên, Y Hàn đều đã trở lại.

“Có thu hoạch được gì không?” Thật ra hần cũng không ôm hy vọng quá lớn vì chỉ có mỗi manh mối là Nam Cung Quân.

Y Thiên đáp:“Bẩm báo vương gia, thuộc hạ đã điều tra, Nam Cung Quân từ quan vào năm thứ hai sau khi hoàng thượng đăng cơ, chức Lễ bộ thị lang, lúc ấy Nam Cung gia quyền cao chức trọng, địa vị ngang hàng với Ngụy gia. Hần có thể nói là tiền đồ sang lạn, lại vào ngay lúc thăng chức đang rất nhanh mà từ quan, làm người ta không thể hiểu nổi. Hần và Tiêu cô nương từng học cùng trường tư thực, giao tình cũng coi như không tệ.”

“Nếu bốn vương nhớ không lầm thì năm thứ hai hoàng huynh đăng cơ là lần đầu tiên hần tuyển phi? Việc Nam Cung Quân từ quan có thể có liên quan gì đến chuyện này không?”

“Đúng vậy, vương gia! Hôm sau khi hoàng thượng tuyển tú xong, Nam Cung Quân từ quan. Hắn vốn là một công tử trắng hoa, nhưng sau lại nghe nói yêu một nữ tử, từ đó về sau không hề lưu luyến ai khác.”

Nếu nữ tử kia là Tiêu Vũ Tình thì hẳn căn bản không cần thiết phải từ quan vì Vũ Tình chưa vào cung. Mà Nam Cung gia quyền thế giàu có, Tiêu Tề Uyên lúc ấy chỉ là một viên quan nhỏ, Nam Cung Quân nếu thật sự yêu Vũ Tình như vậy thì nạp nàng làm thiếp cũng được cơ mà? Hắn cần gì phải đến nơi đất khách rồi đợi đến lúc Vũ Tình làm phi tử, hai người liêu chết nối lại. Cho nên nữ tử kia tuyệt đối không phải Tiêu Vũ Tình, hẳn là một người được chọn trong đợt tuyển tú kia. Nhưng nhiều người như vậy muốn tìm ra không phải dễ dàng, mỗi người đều có khả năng.

“Vương gia, thuộc hạ tìm được bạn tốt lúc ấy của Nam Cung Quân là Lục Hữu Thiên, hẳn có thể biết gì đó, đang ở bên ngoài chờ.”

“Truyền.”

“Thảo dân tham kiến vương gia, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Lục Hữu Thiên là con một phú hào trong kinh thành, ngày thường đi đàn đúm cùng một đám bạn nhậu, không có việc làm. Dù sao trong nhà có nhiều tiền, hắn cũng không cần phải lo lắng.

“Bình thân.”

“Tạ ơn vương gia.” Đây là Cẩn vương gia đại danh鼎鼎鼎鼎 trong truyền thuyết? Hắn vẫn muốn được chiêm ngưỡng phong thái của Cẩn vương gia, không kìm được lén ngắm một chút.

“Lục Hữu Thiên, ngươi có biết năm đó Nam Cung Quân hay qua lại với một nữ tử nào không?”

“Aizz, tên Nam Cung Quân kia thích nhiều nữ nhân lắm.....” Lục Hữu Thiên bỗng phát hiện mình nói chuyện với vương gia quá mức vô lễ, nhanh chóng ngừng câu chuyện, cung kính hồi đáp: “Bẩm vương gia, Nam Cung Quân từng có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng không biết vương gia đang nói đến người nào?”

“Người mà hắn thích nhất.”

“Người thích nhất? A, có một người như vậy, Nam Cung Quân vì nàng mà từ bỏ tất cả những nữ tử khác, còn từ quan nữa. Nàng kia làm phi tử, Nam Cung Quân quá đau lòng bỏ sang dị quốc.” Sao vương gia lại quan tâm đến chuyện của Nam Cung Quân như vậy?

“Nàng kia tên gọi là gì, là Tiêu Vũ Tình sao?”

“Tiêu cô nương? Ồ, không, không phải, Nam Cung Quân đã từng theo đuổi Tiêu cô nương nhưng Tiêu cô nương không chấp nhận. Nam Cung Quân liền đổi mục tiêu, nô tài chưa từng gặp nữ tử kia nhưng có nghe Nam Cung Quân gọi nàng là Mộng Nhi. Nô tài chỉ biết đến thế.”

“Mộng phi?” Cẩn Hiên không khỏi hoài nghi đó là Mộng phi. Nói ra thì đúng là khi đó Mộng phi đã trúng tuyển, còn là phi tử cao nhất lúc ấy.

Lục Hữu Thiên lui ra xong, Cẩn Hiên hỏi Y Hàn: “Y Hàn.”

“Dạ, vương gia! Vào ngày Tiêu cô nương gặp chuyện không may đó, trong cung đúng là có chút quái dị. Bảo vệ cửa cung Tiêu cô nương luôn rất nghiêm ngặt nhưng vào ngày hôm đó đã có người điều hết thái giám cung nữ đi.”

“Y Hàn, đi điều tra xem những người thân cận bên cạnh Vũ Tình có gì bất thường không. Hơn nữa, thị nữ Lam Nhi của nàng, hãy đi điều tra hoàn cảnh xuất thân của nàng ta.”

“Vâng, vương gia.” Sao vương gia lại nghi ngờ Lam Nhi cô nương, một cô nương lương thiện như vậy? Dù thế nào đi nữa, lời vương gia nói nhất định có lý riêng.

“Y Thiên, bắt thị nữ Ninh Nhi của Mộng phi đến đây.”

“Vương gia, chuyện này.....” Nàng là người của Mộng phi, vô duyên vô cớ bắt nàng sao được? Đánh chó phải ngó mặt chủ mà!

“Không cần hỏi nhiều.”

“Vâng, vương gia.” Phán đoán của vương gia tuyệt đối sẽ không sai, đây là chân lý mà hắn đã công nhận ngay từ nhỏ.

Cẩn Hiên đi đến phía trước cửa sổ, thở dài một hơi với trời xanh mây trắng. Hắn mới đi chưa được mấy ngày đã xảy ra mấy chuyện này, nếu hắn trở về sớm một chút thì Vũ Tình đã đỡ phải chịu khổ hơn rồi. Lúc trước lẽ ra hắn không nên đi! Vũ Tình, người yên tâm, ta nhất định trả lại trong sạch cho người.

Trong hoàng cung, Chính Hiên trong lòng buồn bực thật lâu không thể giải tỏa, chẳng làm nổi chuyện gì, đi tới đi lui lại đi đến Vũ Hiên các. Nơi này có những kỉ niệm đẹp nhất của bọn họ, nhưng cũng ở trong này đã xảy ra chuyện làm cho hắn phần nộ nhất. Không khỏi lắc đầu, nay đã là cảnh còn người mất. Đang muốn đi thì tiếng đàn từ bên trong như có một loại ma lực hấp dẫn khiến hắn không kìm lòng nổi mà bước vào.

“Sao không chơi nữa?” Chính Hiên vừa vào cửa chợt nghe thấy tiếng thở dài của Vũ Tình.

Vũ Tình đối mặt với hắn bây giờ chỉ có một cách đó chính là im lặng. Chính Hiên đã không còn quá tức giận với thái độ này của nàng nữa.

“Trẫm đã lâu không được nghe người chơi đàn dương cầm. Chơi một bản nữa cho trẫm nghe!” Đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng, dù hắn vẫn còn muốn giữ nàng thì chỉ sợ không được nữa rồi. Hắn không muốn ép nàng đến phát điên, Tiêu Vũ Tình nay chẳng khác gì một con rối. Còn nhớ lúc trước nàng dùng một khúc đàn dương cầm thể hiện quốc uy của Long Hiên, giải quyết một cuộc tranh chấp vô vị. Khi đó, bọn họ mới thật hạnh phúc làm sao!

Tiêu Vũ Tình ngồi một lúc, nhẹ nhàng đặt tay lên phím đàn. Nàng đàn “đoạn trường mộng”, khúc này lấy tiết tấu chậm làm chủ đạo. Dưới điệu múa của hai bàn tay kia quay vòng từng nốt từng nốt nhạc hờ hững, phác hoạ một nên hình ảnh bầu trời lạnh lẽo như nước, từ đầu đến cuối đều là âm điệu chậm rãi.

Nàng khẽ hé đôi môi, hát lên: “Đa tình tự cổ thương ly biệt, canh na kham lãnh lạc thanh thu tiết, kim tiêu tửu tỉnh hà xứ, dương liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt. Đa tình tổng bị vô tình thương, chích thán thái si uống, như mộng như ảo huyền dĩ thành không.....Thượng cũng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, bất đáo hoàng tuyền vật tương kiến.....”(1)

Vũ Tình rốt cuộc không đàn nổi mà cũng không hát nổi nữa, ngồi yên lặng rơi lệ.

Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên đài, bị sự đa cảm của nàng cuốn hút. Hai người như có thần giao cách cảm trong lòng cùng rơi những giọt nước mắt buồn...

“Thượng cũng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, bất đáo hoàng tuyền vật tương kiến.” Hoàng đế thì thầm, đứng lên. Hắn đã quên mình không khóc bao lâu rồi, Vũ Tình người sao mà nhấn tâm quá. Đi đến trước mặt Vũ Tình, hai người hai mắt đâm lẹ đối mặt nhau, Chính Hiên bị thương nói: “Tiêu Vũ Tình, người thật sự muốn vĩnh viễn không gặp lại ta.” Nàng làm chuyện có lỗi với hắn, hắn vẫn không từ bỏ nàng, mà một câu “chưa đến hoàng tuyền chưa gặp lại” của Tiêu Vũ Tình lại chấm dứt mọi thứ giữa bọn họ.

“Gặp lại...chi bằng...đừng gặp.” Vũ Tình nức nở nói.

“Được, tốt thôi! Người cũng biết, trẫm sẽ lập hậu.” Nếu Tình Nhi không đồng ý, nếu nàng từ bỏ Nam Cung Quân, có lẽ... Không, trẫm đã hứa với Mộng phi, không thể đổi ý.

“Chúc mừng hoàng thượng.” Nàng có tư cách nói “không” sao?

Hoàng đế bị thương cười. Nàng một chút cũng không để ý, từ trước tới giờ đều là trẫm tự mình đa tình, đơn phương tình nguyện. Trẫm còn tưởng rằng nàng sẽ đáp lại, hắn làm hoàng đế thật sự quá bi ai!

Chính Hiên lặng lẽ xoay người, khi đi tới cửa lại nói: “Trẫm sẽ để người xuất cung!”

Bóng dáng hắn thật lẻ loi, thật cô độc, nước mắt Vũ Tình tựa như chiếc vòng tròn châu bị đứt, bọn họ đã kết thúc rồi...

~*~ hết chương 62 ~*~

(1): ơ rất lạ nhé, đoạn từ đầu đến “dương liễu ngạn liễu phong tàn nguyệt” là trong bài hát nhưng đoạn sau lại ko phải >”< mấy câu đầu trong bài With tearful eyes to see.

4 câu sau có nghĩa là: người đa tình luôn bị kẻ vô tình làm tổn thương, chỉ trách đã quá si tình làm người. Sống cùng sống vui vẻ, chết cùng xuống suối vàng, chưa xuống suối vàng chưa gặp được nhau.(by Tiu Ú ~) ý chung là hẹn cũng sống cùng chết. Ở đây ý Vũ Tình lại là khi hai người sống không thể ở bên nhau, đành hẹn đến khi xuống suối vàng gặp lại....

64. Chương 63

Ngạo khí hoàng phi [chương 63]

Edit: Xuxu Beta: Viochan

Cung điện của Mộng Phi đặc biệt náo nhiệt còn Vũ Hiền các lại lạnh lẽo, thanh vắng.

Lam Nhi run rẩy bưng tới một chén rượu, tay nàng giữ không vững: “Tiểu thư, hoàng thượng ban thưởng rượu.”

“Cứ để xuống đi.” Ngồi trên ghế cao, Vũ Tình vừa đọc sách vừa nhìn thoáng qua chén rượu kia, nở nụ cười sâu xa. Hắn nói từ bỏ chính là như thế này sao? Có lẽ, đây chính là kết cục tốt nhất: “Lam Nhi, hôm nay là ngày lập hậu phải không, đây là rượu mừng của bọn họ sao?” Thật châm chọc! Khấp chôn vui mừng náo nhiệt nhưng nàng không cách nào hòa hợp được.

“Đúng vậy, tiểu thư.” Lam Nhi đặt rượu xuống nhưng Vũ Tình vẫn còn cảm giác được thân thể nàng đang run rẩy.

“Mộng Phi nhất định là rất đẹp đúng không?” Vũ Tình thản nhiên nói.

“Vâng.” Mộng Phi từ trước đến nay vốn là một mỹ nhân, không hiểu vì sao nghe tiểu thư nói vậy nàng lại cảm thấy rất đau lòng, có lẽ tiểu thư khóc ra còn tốt hơn.

“Nàng và Hoàng Thượng nhất định rất xứng đôi, giống như kim đồng ngọc nữ vậy.” Vũ Tình thản nhiên cười nhưng Lam Nhi lại cảm thấy lòng nàng như đang rỉ máu vậy.

“Tiểu thư, người đừng cố quá nữa, người muốn khóc thì cứ khóc đi, tiểu thư...” Nàng chính là không muốn nhìn thấy bộ dáng này của tiểu thư, rõ ràng rất đau nhưng lại cứ bắt mình phải cười. Đúng là hoàng đế chưa lo mà thái giám đã lo, đương sự không sao mà Lam Nhi nàng lại khóc như chính mình gặp chuyện vậy.

“Khóc? Tại sao phải khóc? Hôm nay là ngày vui, không phải sao? Ta hẳn là nên cười mới đúng.” Vũ Tình nở nụ cười gần như tự giễu. Tươi cười có thể giả bộ nhưng ánh mắt không thể lừa được người khác. Lam Nhi nhận thấy trong mắt nàng chợt vụt qua một tia đau khổ.

“Đó là ngày vui của Mộng Phi, không phải của người. Chỗ ngồi đó, vị trí đó vốn là của người. Là ta không tốt, đều tại ta mà tiểu thư mới bị...”

Vũ Tình ngắt lời nàng: “Lam Nhi ta kể cho người nghe một chuyện xưa, tên là Chí Tôn Hồng Nhan. Ngày xưa, có một đôi tỷ muội tốt, một người tên Vũ Mị Nương, một người tên Từ Doanh Doanh, nhưng sau này đã xảy ra một chuyện khiến Từ Doanh Doanh tìm đủ trăm phương nghìn kế để hãm hại Vũ Mị Nương, muốn dồn nàng vào chỗ chết. Vũ Mị Nương không hề biết rằng người tỉ muội mình tin tưởng nhất chính là người vẫn hại nàng. Lòng người thật khó dò, người nói có đúng không, Lam Nhi...”

Lam Nhi hình như rất sợ hãi, thiếu chút nữa thì làm đổ bình rượu, ấp úng nói: “Có lẽ....có lẽ...Doanh Doanh có nỗi khổ riêng, không thể nói ra...”

“Đúng vậy, Lam Nhi, người thử nói xem nàng ấy có nỗi khổ gì?” Ánh mắt Vũ Tình nóng rực nhìn chăm chăm nàng tựa hồ muốn nhìn thấu, nắm bắt mọi biểu hiện của nàng. Thực ra Vũ Tình sớm đã có đáp án nhưng sâu tận đáy lòng nàng vẫn mong đây không phải là sự thật.

Lam Nhi vân vê ngón tay mình: “ Có lẽ...có lẽ nàng bị thân tình ràng buộc, có một người khiến nàng không thể không giúp.”

“Vì thế mà có thể hãm hại tỷ muội tốt của nàng sao? Quan hệ huyết thống thực sự quan trọng như vậy sao? Vì một người xa lạ chỉ có quan hệ huyết thống mà nàng ta có thể làm tổn thương đến người tỷ muội tốt không cùng huyết thống sao?”

Lam Nhi quỳ gối trước ghế Vũ Tình: “ Tiểu thư, Lam Nhi sớm đã coi tiểu thư như người thân của mình, Lam Nhi cũng là bất đắc dĩ. Hai người đều rất quan trọng với ta, nương ta bảo ta đừng hận họ, bảo ta tha thứ cho họ, muốn ta cùng họ trở thành người một nhà. Lam Nhi bị ép đến điên rồi. Tiểu thư, Lam Nhi thực xin lỗi người...”

Khinh Mộng Các náo nhiệt, khí thế ngất trời. Mộng phi đứng thẳng người, tùy ý để các cung nữ mặc quần áo cho nàng, Hôm nay, nàng chính là nhân vật quan trọng nhất, bách quan trong triều quỳ gối trước nàng, hô to hoàng hậu nương nương thiên tuế, ánh mắt hoàng thượng cũng chỉ tập trung vào nàng, Nhìn mũ phượng hoàng hậu, Mộng phi đắc ý nở nụ cười.

Tỷ tỷ, ta rốt cục cũng ngồi được lên ngôi vị hoàng hậu, hoàn thành nguyện vọng của người rồi. Ta sẽ thay người chăm sóc hoàng thượng thật tốt, từ nay về sau trong lòng hoàng thượng chỉ có hai chúng ta, không còn hình bóng của Tiêu Phi nữa. Từ hôm nay trở đi, ta chính là hoàng hậu, dưới một người, trên vạn người. Hậu cung đều do ta cai quản, mọi người ai gặp ta cũng phải cung kính, ta có thể hô phong hoán vũ, tỷ tỷ người cũng hy vọng như vậy mà...ha ha ha...

Qua khoảnh khắc mừng như điên, trong lòng Mộng phi lại mơ hồ nổi lên chút bất an. Nhưng niềm vui mừng cực độ này sớm đã gạt bỏ tia bất an kia. Dù sao nàng cũng đã có chuẩn bị, Tiêu Vũ Tình kia vốn không có cơ hội thay đổi mọi chuyện.

“Ninh Nhi đâu?” Mộng phi đột nhiên nhận thấy trong phòng thiếu đi tỷ nữ bên người nàng.

“Bẩm Quý phi nương nương, Ninh Nhi tỷ tỷ đi mua cho nương nương ít đồ dùng.” Ninh Nhi tỷ tỷ mấy ngày trước nói phải mua một ít đồ dùng giúp nương nương, đến giờ vẫn chưa trở về, không biết có xảy ra chuyện gì không?”

“Người gọi bản cung là gì?” Mộng phi trừng mắt liếc nàng một cái.

Tiểu cung nữ sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, nhanh trí nói: “ Nô tỳ nói hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Đám cung nữ xung quanh cũng hô to: “ Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...” Theo gương tiểu cung nữ, mọi người cũng tranh thủ nịnh bợ chủ nhân tương lai của hậu cung một chút, vận mệnh mình đều bị nàng nắm trong tay.

“Gọi hay lắm, gọi hay lắm...” Mộng phi vui vẻ đáp.

Trái với Mộng phi đang vui mừng như điên, hoàng đế có thể nói là sầu mi khổ kiết. Chính hắn cũng không hiểu, Mộng phi vốn là người hắn đã sớm an bài làm hoàng hậu, hôm nay rốt cục cũng thực hiện được lời hứa, hắn không phải nên vui vẻ sao? Nhưng giờ đây, hắn không hề vui vẻ chút nào, trong đầu luôn hiện lên khuôn mặt, đôi mắt kia, chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của hắn. Hắn muốn đến bên nàng, hắn muốn từ bỏ tôn nghiêm để vương kia, từ bỏ thù hận, chỉ cần nàng ở lại. Nhưng hắn không thể làm như vậy, hôm nay là ngày hắn báai đường thành thân với một nữ nhân khác. Rốt cục, hắn đã quyết định buông tay.Namtừ hán đại trượng phụ, muốn cắt đứt sẽ cắt đứt được.

“ Hoàng thượng, giờ lành đã tới, phải đi tới tiền đường rồi!” Lý công công cẩn thận nói. Có thể nhận ra tâm tình chủ nhân hôm nay không tốt.

“Nhanh vậy ư?” Nói thật, đại lễ lập hậu hôm nay, hắn một chút hứng thú cũng không có, thậm chí những người thân nhất của hắn cũng không có mặt. Thái hậu tâm trạng không vui nên không đến. Dật vương nói hắn muốn đi tìm người đẹp, thưởng thức mỹ nữ trong thiên hạ, nói trừ phi hoàng hậu là hoàng tẩu của hắn nếu không hắn sẽ không đến. Về phần Cẩn vương thì càng không cần phải nói, Chính Hiền biết hắn sẽ không đến. Tại sao Âu Dương gia từ lớn đến nhỏ đều yêu mến Tiêu Vũ Tình? Chính Hiền cười khổ một chút, giờ đây, cả người cả thần đều phần nộ với hắn. Là hắn làm sai sao? Chuyện của Vũ Tình không phải

hắn không hoài nghi, mà chính là hắn sợ hãi sự thật. Hắn không muốn gặp Mộng phi vì lòng hắn luôn nhớ thương một khuôn mặt khác.

“Đúng vậy, hoàng thượng. Buổi lễ sắp bắt đầu rồi!” Lý công công vừa nói vừa quan sát sắc mặt của hoàng thượng.

“Vậy...Vậy đi thôi.” Rốt cuộc vẫn không tránh được, hoàng đế quyết định đổi mặt. Lúc trước hắn có thể lập con gái của gian thần mà hắn không hề quen biết là Ngụy Doanh Hoàn làm hậu thì bây giờ cũng có thể lập Mộng phi làm hậu, thậm chí còn dễ dàng hơn kia mà?

Lý công công xoay người dẫn đường, trước mặt xuất hiện một người: “ Ôi, là ai vậy?” Cảm nhận được không khí lạnh như băng xung quanh, hắn không cần đoán đầu cũng biết là ai: “Ồ, hóa ra là Cẩn vương gia.”

“Cẩn đệ, người đến rồi!” Hoàng thượng vui vẻ hẳn lên, thật tốt quá, rốt cục cũng có người chúc phúc cho hắn. Cẩn Hiên đến khiến hắn cảm thấy có chút bất ngờ.

“Hoàng huynh, thần đệ có việc muốn nói với người.” Về mặt Cẩn Hiên ngưng trọng, nói.

“Có chuyện gì thì chờ sau đại lễ lập hậu rồi nói.” Chính Hiên có dự cảm không tốt.

“Phải nói bây giờ, nếu không sau này người nhất định sẽ hối hận.” Sắc mặt Cẩn Hiên ngày càng thêm nghiêm trọng.

“Trẫm nói, chờ sau khi đại lễ qua trẫm sẽ cùng người uống sáng khoái ba ngày ba đêm, người muốn nói cái gì thì trẫm sẽ nói cùng người.” Chính Hiên mơ hồ đoán được Cẩn Hiên muốn nói gì.

“Hai lựa chọn, hoặc nghe bây giờ hoặc vĩnh viễn chôn dấu nó.”

“Người đang uy hiếp trẫm sao?” Hai ánh mắt lợi hại trừng nhau, một bên là khí phách vương giả, một bên tràn đầy hơi thở quý tộc, hai người giương cung bạt kiếm.

“Không dám, nghe hay không là tùy hoàng huynh quyết định.”

“Nói đi, có cái gì thì nói cái đó.” Nếu đối tượng không phải Tiêu Vũ Tình thì hắn sẽ không sợ hãi rụt rè như vậy. Nếu không thể trốn tránh thì nên đổi mặt, đây mới là khí phách của bậc nam tử hán.

“ Đây là lời khai của Lục Hữu Thiên, bạn tốt của Nam Cung Quân, người xem xong sẽ hiểu.” Cẩn Hiên mặt không chút thay đổi, đưa ra mấy tờ giấy giao cho hoàng thượng, thái độ bình tĩnh làm người ta có chút sợ hãi.

Chính Hiên nhìn tờ khai của Lục Hữu Thiên, sắc mặt càng thêm âm u, trong mắt lóe lên tia lửa giận không gì có thể ngăn cản, kìm nén giọng nói: “Những điều viết trong này là sự thực sao? Mộng Nhi là ai?” Chính Hiên liếc mắt một cái là hiểu ngay trọng điểm của vấn đề.

“Tin rằng trong lòng hoàng huynh đã biết rõ. Thần đệ mang đến cho người một người.”

Y Hàn áp giải một cung nữ tiến vào, cung nữ kia đầu tóc rối bời, thân thể run rẩy, vết thương trên mặt cho thấy nàng ta đã chịu qua vô số hình phạt.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Ninh Nhi?” Chính Hiên rốt cục cũng nhìn rõ diện mạo người này.

“Hoàng thượng.....” Ninh Nhi khóc sụt sùi không dám nhìn hoàng đế.

“Ninh Nhi, nói lại từ đầu đến cuối những lời người nói với bốn vương cho hoàng thượng nghe.”

“Dạ dạ dạ...” Một câu nói đơn giản của Cẩn vương đủ để dọa nàng sợ mất mặt. Nàng vô cùng sợ hắn, mọi người đều nói bộ Hình rất khủng bố, nàng bây giờ mới hiểu được thế nào là cực hình. Phương thức tra tấn của Cẩn vương thực đáng sợ. Ngày đó Cẩn vương bắt nàng, không thẩm vấn ngay lập tức mà lôi luôn nàng đến đại lao bộ Hình, mỗi ngày phải chịu đủ mọi khổ hình, đáng sợ nhất chính là bọn phạm nhân trong lao coi nàng giống như chúng. Nàng tuy chỉ là nô tỳ nhưng cũng là tâm phúc của Mộng phi, quan viên trong triều thấy nàng cũng không dám vênh mặt hất hàm sai bảo, nàng cũng không phải chịu khổ gì nhiều. Lúc

đầu là thế nhưng nàng bị ép đến phát điên rồi. Ban đầu, nàng không chịu nói nhưng sau thật sự không chịu nổi nên đã khai hết mọi chuyện, thiếu chút nữa thì ngay cả tổ tông mười tám đời nhà nàng cũng nói.

“Hoàng Thượng, Tiêu phi nương nương bị oan, là nương nương nhà nô tỳ đã hãm hại nàng.”

“Người nói cái gì?” Hoàng đế bình tĩnh hỏi, không dám tin những gì mình nghe thấy là sự thật.

“Hoàng thượng, những điều nô tỳ nói đều là sự thật. Người Nam Cung thiếu gia yêu không phải Tiêu phi mà là Mộng phi. Trước lúc tiểu thư vào cung thì hai người bọn họ đã yêu nhau, sau khi tiểu thư tiến cung thì Nam Cung thiếu gia liền từ quan. Ngày đó, Nam Cung thiếu gia đột nhiên trở về, tiểu thư vô cùng sợ hãi, đã đi tìm Nam Cung thiếu gia, cầu xin Nam Cung thiếu gia giúp nàng hãm hại Tiêu phi. Ban đầu Nam Cung thiếu gia không chịu nhưng thấy tiểu thư đau khổ cầu xin cuối cùng cũng đồng ý. Cho nên Hoàng Thượng mới nhìn thấy màn kịch kia.”

“Nam Cung Quân võ công không cao, hẳn sao có thể đi vào tẩm cung của Tiêu phi? Trừ phi có người đưa hắn vào.” Giọng nói của hoàng đế trở nên run rẩy, hẳn thật sự đã nghĩ oan cho Tình Nhi!

“Là...Là Lam Nhi đuổi mọi người đi rồi để Nam Cung thiếu gia đi vào.”

“Tại sao Lam Nhi lại làm như vậy?” Tình Nhi coi nàng như tỷ muội tốt, sao nàng ta có thể làm như vậy?

“Nô tỳ không biết.” Từ sau khi Lam Nhi đến, tiểu thư đối với nàng ta rất tốt khiến nàng không phục.

“Lam Nhi là muội muội cùng cha khác mẹ của Mộng phi.” Cẩn Vương chậm rãi mở miệng. Mấy hôm trước khi hắn biết cũng thấy giật mình, không ngờ Lam Nhi lại chính là con gái của Lam Diệp – một trong tứ đại hoa khôi danh chấn thiên hạ năm đó. “Hoàn huy, người hẳn không thể ngờ đêm trước ngày Nam Cung Quân đưa người vật mà hắn gọi là đính ước với Vũ Tình thì Mộng phi đã đến đại lao.”

“Nàng ta bày mưu cho Nam Cung Quân làm vậy sao?” Không ngờ trầm lại đi tin tưởng Mộng phi mà không tin Tình Nhi, còn đối xử với nàng như vậy. Trầm sai rồi, quá sai rồi. Mộng phi còn hiểu rõ Tình Nhi hơn cả trầm, trầm thực không xứng có được tình yêu của nàng.

“Hoàng thượng, việc Dung phi sinh non lúc trước cũng là do tiểu thư gây ra. Vương thái y cũng đã bị tiểu thư diệt khẩu!” Nếu không thể che giấu thì tốt hơn là khai ra hết. Nói không chừng họ sẽ niệm tình nàng nói ra sự thật mà tha mạng cho nàng. Ninh Nhi thầm nghĩ!

“Hoàn huy, đây là thứ thần đệ tìm được khi lên vào Nam Cung gia đêm qua, là giao thư giữa Mộng phi và Nam Cung Quân.” Đường Đường là một Vương gia mà lại đi làm trộm, nếu bị bắt không biết sẽ ra sao nữa?

Hoàng đế nhận lấy tập thư, mỗi khi xem xong một phong cơn tức giận lại càng tăng lên. Hắn không phải ghen, cũng không phải vì lúc trước đã hiểu lầm Tiêu Vũ Tình có tình cảm với loại người này. Hắn giận, giận chính mình không tin vào nhân cách của Tình Nhi, giận mình không điều tra rõ chân tướng khiến Tình Nhi phải chịu khổ nhiều như vậy. Khoảnh khắc biết rõ chân tướng bầu trời của hắn như sụp xuống, hắn biết mình đã mất Vũ Tình. Vũ Tình vốn là một nữ tử quật cường cao ngạo, nàng cũng từng nói nếu hoàng đế phụ bạc nàng nàng nhất định sẽ ra đi không chút lưu luyến. Vũ Tình nói được là làm được! Hẳn thật sự mất đi nàng rồi, chỉ là liệu Vũ Tình có nguyện ý cho hắn một cơ hội chuộc lỗi không? Bọn họ còn có thể cứu vãn được không?

“Tiện nhân!” Hoàng đế cả giận nói, tay hung hăng giáng một chưởng lên mặt bàn. Về mặt lập tức chuyển qua lo lắng, lầm bầm nói: “Tình Nhi.....” rồi lao ra khỏi tẩm cung. Tình Nhi, người phải đợi trầm, đừng ngay cả một cơ hội chuộc lỗi cũng không cho trầm, cầu xin người, chờ trầm!

Chính Hiền vội tới chính đường, bách quan lao ra nói: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, chúc hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đầu bạc răng long, như cổ cầm sắt, hoa khai tịnh đế(1)...” Bách quan nói những câu cát tường liên miên không dứt, mong có cơ hội khoe khoang tài văn chương trước mặt thánh thượng, hy vọng có thể một bước lên mây. Không ai nhận thấy vẻ mặt hung ác nham hiểm của hoàng đế hoàn toàn không hợp với cung điện đồ sộ thâm huy hoàng.

“Tránh ra.” Hoàng đế lớn tiếng quát khiến văn võ bá quan sợ tới mức vội chạy ra xa, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Cung điện náo nhiệt nhất thời lặng ngắt như tờ. Không hiểu vào ngày vui thế này sao

hoàng thượng lại nổi cơn thịnh nộ? Bọn họ chưa từng thấy hoàng thượng tức giận đến thế này bao giờ.

“Hoàng thượng...” Mộng phi thấy tình thế không tốt, muốn tạo uy tín cho mình trước mặt bá quan, yếu điệu đi tới, nhu tình vạn tượng gọi một tiếng. Vốn tưởng rằng hoàng đế sẽ nguôi giận nào ngờ lại phải nhận một cái tát thật mạnh của hoàng đế, đánh cho nàng ngã ngối trên mặt đất, khóe miệng đã rớm máu.

Bách quan hít một ngụm khí lạnh, hoàng thượng ngay trong đại lễ lập hậu, trước mặt văn võ bá quan đánh tân hoàng hậu, chuyện này... Đây là chuyện chưa từng có trước đây, rốt cục tân hậu đã làm gì khiến hoàng thượng tức giận như vậy? Bách quan bắt đầu phỏng đoán.

“Hoàng thượng...” Mộng phi bị đánh mà không hiểu vì sao. Vào cung đã hơn hai năm, hoàng thượng ngay cả mắng nàng một câu cũng không có. Thật vất vả mới đợi được đến khi hoàng thượng sắc phong nàng làm hậu, hần lại đánh nàng vào đúng ngày hôm nay.

“Tiện nhân! Không ngờ người dám hãm hại Tiêu phi...” Hoàng đế giận giữ trừng mắt nhìn nàng, hận không thể giết nàng, máu nóng bốc lên.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Mộng phi đi tới ôm lấy chân hoàng thượng, khóc nói: “Hoàng thượng, nô tỳ bị oan, nô tỳ bị oan...”

Hoàng đế không chút lưu tình một cước đá văng nàng ra: “Tiện nhân, người còn dám kêu oan, là chính mồm tỳ nữ bên người người đã nói hết rồi...” Cái gì mà một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, vút hết đi. Bây giờ hần chỉ một lòng một dạ hướng về Vũ Tĩnh.

“Ninh Nhi?” Mộng phi giống như bóng cao su xẹp hơi, thần thờ ngồi dưới đất, cái gì mà uy nghi, cái gì mà hình tượng, tất cả đều không còn: “Hoàng thượng, nô tỳ không cố ý hãm hại Tiêu phi, xin hoàng thượng hãy bỏ qua cho nô tỳ, lần sau nô tỳ không dám nữa.” Thẳng thắn thú nhận sẽ được khoan hồng, hoàng thượng nể tình tỳ tỵ nhất định sẽ bỏ qua cho ta.

“Lần sau? Người cho là người còn có lần sau sao?” Hoàng đế cười nhạt nói. Nếu không phải hần muốn tự tay Vũ Tĩnh xử lý nàng ta thì lúc này nàng ta còn có thể mở miệng nói chuyện sao?

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người một chút tình cảm cũng không còn sao? Hoàng thượng hãy vì tỳ tỵ của nô tỳ...” Mộng phi vẫn không tin hoàng đế thực sự sẽ tuyệt tình như vậy.

“Câm miệng. Đừng nhắc tới tỳ tỵ người nữa, trẫm chính vì rất tin tưởng người nên mới hiểu lầm Tĩnh Nhi hết lần này đến lần khác. Nếu người chỉ phạm một tội nhỏ thì trẫm còn có thể niệm tình tỳ tỵ người mà bỏ qua cho người, nhưng người sai gì không sai lại đi đụng đến Tĩnh Nhi. Đừng nói người là muối muối của Tĩnh Nhi mà cho dù người là Tĩnh Nhi thì trẫm cũng tuyệt đối không tha.” Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hoàng thượng...” Mộng phi ngây người, lần này bất luận thế nào hoàng đế nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Mộng phi dường như đã nhìn thấy tử thần tới đón nàng.

Hoàng đế phát tay áo chuẩn bị đi tìm Vũ Tĩnh thì một viên quan tóc hoa râm bước ra, người này chính là Tư Đồ Vân, phụ thân của Mộng phi: “Hoàng thượng, vậy đại lễ lập hậu này...” Không thể ngờ Mộng phi lại làm những chuyện thế này, hần vô cùng đau lòng! Tư Đồ Vân hần cả đời thanh liêm chính trực lại dạy dỗ ra một đứa con gái như vậy. Nhưng Mộng phi này nói cho cùng thì vẫn là con gái của hần, nếu ngay tại lễ lập hậu trước mặt văn võ bá quan bị hoàng thượng ruồng bỏ thì những ngày tháng sau này con gái hần biết phải sống thế nào? Hần không hề biết rằng, hoàng thượng căn bản sẽ không để nàng có những ngày tháng về sau.

“Hủy bỏ.” Hoàng đế đi tới cửa, quay người lại nói: “Hoàng hậu của trẫm chỉ có một người, chính là Tiêu Vũ Tĩnh, ngoài nàng ra trẫm vĩnh viễn không lập ai khác.” Nói xong, lòng như lửa đốt tiến về phía Vũ Hiên các!

Vũ Hiên các

“Lam Nhi, chén rượu này thực sự là do hoàng thượng ban cho sao?”

Lam Nhi khó khăn gạt đầu, mắt đầm lệ.

“Hoàng thượng ban rượu, ta sao có thể không uống?” Âu Dương Chính Hiên, người thật tuyệt tình! Một ly rượu độc, chấm dứt trần duyên. Được, tốt thôi! Như vậy có lẽ là kết cục tốt nhất, ta không cần phải tiếp tục bị thương, tan nát cõi lòng vì người nữa. Người có thể tiếp tục làm ngôi vị hoàng đế cao quý của người, tiếp tục tận hưởng mỹ nữ trong thiên hạ. Ta với người coi như chưa từng quen biết, chúng ta sẽ trở lại xuất phát điểm ban đầu.

Khi chén rượu đưa đến gần miệng, Lam Nhi lại gọi nàng: “Tiểu thư, đừng...” Lam Nhi nhẹ lắc đầu, nắm lấy tay nàng.

“Lam Nhi, ta không hề hối hận khi được quen biết với người. Người vĩnh viễn là một tiểu cô nương đơn thuần trong sáng. Người hãy đi tìm hạnh phúc của mình đi, đừng lưu lại hoàng cung này nữa...” Vũ Tình gạt cánh tay Lam Nhi đang ngăn nàng ra.

“Tiểu thư...”

“Khi nhân duyên đã hết, tất cả lại trở về điểm xuất phát của nó. Năm đó khi Chân Mật uống rượu độc liệu có tâm trạng giống như ta bây giờ không? Ít nhất, nàng cũng được chết trong vòng tay của người yêu và trượng phu, còn ta, chỉ có sự lạnh lẽo cô độc. Người ta yêu lúc này hẳn là đang nhận những lời chúc mừng của mọi người, ôm lấy mỹ nhân của hắn, căn bản không nhớ rằng nơi này còn có ta. Ha ha ha, người có cảm thấy ta thật đáng buồn không? Ha ha ha, Âu Dương Chính Hiên, từ nay về sau ta và người, ân đoạn nghĩa tuyệt!” Nói xong, Vũ Tình đột nhiên uống cạn chén rượu, rơi một giọt lệ cuối cùng! Ý thức của nàng dần mơ hồ nhưng vẻ đẹp của nàng vẫn khuynh quốc khuynh thành như vậy...

~*~ hết chương 63 ~*~

(1): như cổ cầm sắt: hoà hợp như đàn cầm và đàn sắt

Hoa khai tịnh đế: hoa nở rồi lại tàn

Ý chung là chúc sống vui vẻ hoà thuận lâu dài.

65. Chương 64

Ngạo khí hoàng phi [chương 64] Edit: Viochan

Những bông tuyết trắng như lông ngỗng rơi xuống từ trên bầu trời ráng hồng, bông tuyết bay lượn đối mặt với gió bắc gào thét, nhẹ như khói mà trắng tựa bạc. Ngã tư đường vùng nông thôn, cây cối, nhà tranh được bao trùm bởi một tầng tuyết thật dày, vạn dặm giang sơn biến thành thế giới sơn trắng lát ngọc. Một tuyết mỹ nữ tử mặc xiêm y màu trắng đứng phía trước nhà tranh tựa như hoà vào làm một cùng trời đất. Vẻ mặt nàng lạnh lùng, khóe môi nở một nụ cười nhợt nhạt yếu ớt. Vươn tay ra, tuyết lại tan ra trong tuyết của nàng. Tuyết mới thật tinh tế mỏng manh làm sao, tinh linh nhỏ lóng lánh trong suốt kia chỉ cần nóng lên sẽ hương tiêu ngọc vãn, bị lạnh sẽ cứng lại thành băng. Dù có được vẻ đẹp thiên cổ bất diệt mỹ hay sự chân thuần phồn hoa lạc trần thì rốt cuộc cũng khó thoát khỏi một kết cục biến đổi khôn lường.

“Tuyết, trời lạnh rồi! Mặc thêm áo vào đi.” Nam tử lạnh lùng khoác thêm cho nàng chiếc áo khoác từ phía sau, thâm tình nhìn nàng, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận, chỉ sợ làm phiền đến nàng.

“Không lạnh.” Nữ tử quay sang, mỉm cười ngọt ngào. “Tuyết mùa đông đẹp quá! Trước kia ta cảm thấy cảnh tuyết ở Phần Lan ta đã từng ngắm là đẹp nhất nhưng vẫn không bằng bây giờ.”

“Đúng vậy, tuyết là thứ đẹp nhất ta từng gặp.” Nam tử một câu hai ý nghĩa. Nữ tử đang cười nhưng hẳn biết nàng không vui vì nụ cười của nàng chưa từng chạm tới đáy mắt. Nàng chưa từng lộ ra lúm đồng tiền ngày xưa, trong lòng vẫn luôn có một nút thắt chưa được tháo gỡ.

“Học được cách ba hoa như vậy từ lúc nào thế? Là Trương thúc nhà bên cạnh dạy người hả?” Nữ tử sẵn giọng trách.

“Tuyệt, ta muốn đi lên núi đón củi. Trời lạnh rồi, người mua củi sẽ nhiều lên, việc buôn bán của chúng ta cũng sẽ tốt lên. Bên ngoài rất lạnh, người ở ngoài sẽ bị trúng gió rồi cảm lạnh đấy. Ngoan ngoan ở nhà chờ ta về.” Nam tử dài dòng như một bà quản gia, có thể nhận thấy rõ tình ý của hắn với nữ tử kia.

“Biết rồi. Ta sẽ nấu sẵn cơm chờ người về!” Nữ tử sẵn sóc chỉnh lại quần áo cho hắn rồi không biết vì sao bỗng bật cười.

“Người cười cái gì thế?” Nam tử nghi hoặc cau lại đôi lông mày đẹp.

“Ta đang nghĩ củi kia đúng là hạnh phúc. Đường đường kiếm của thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Dạ không phải để giết người mà là dùng để đón củi. Nếu bị giang hồ nhân sĩ biết không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì đây?”

“Cái gì mà thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng chỉ là hư danh thôi.” Đúng vậy, hắn là Vô Dạ. Mà nàng kia chính là Tiêu Vũ Tình của ngày xưa, Lăng Ngạo Tuyệt của hôm nay. Một năm trước, đúng vào ngày đại lễ lập hậu hắn đã đưa nàng đi, nàng chưa chết!

“Đúng vậy, cái gì vinh hoa phú quý chỉ là nhất thời mà thôi.” Trên mặt Vũ Tình phủ một buồn bã không rõ.

“Tuyệt, ta ra ngoài đây.” Vô Dạ không muốn khiến nàng phải nhớ tới chuyện không vui nữa!

“Cẩn thận một chút, sớm về nhé!” Hai người lưu luyến chia tay, mỗi buổi sáng bọn họ đều phải trình diễn một màn này. Quả thực không khác gì với hai vợ chồng thôn quê bình thường. Nam tử mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nghỉ, nữ tử thì ở nhà nấu cơm, giặt quần áo chờ hắn trở về.

“Ôi, các người xem sớm như vậy mà Lăng gia đại ca và Lăng gia tiểu tử đã ân ái rồi này.” Vài vị đại nương hàng xóm hâm mộ nhìn đôi nam tài nữ mạo được ông trời tác hợp cho thành vợ thành chồng này, nhin không được trêu chọc vài câu. Nếu không phải bọn họ là vợ chồng thì chỉ sợ cửa Lăng gia đã sớm bị đập phá rồi. Một năm trước khi bọn họ vừa tới, trong thôn liền nổi lên cuồng phong. Bọn họ chưa từng gặp nữ tử nào đẹp và nam tử nào tuấn tú như vậy. Không từ bỏ hy vọng, nhất định phải chia rẽ bọn họ, có người muốn lấy Vũ Tình làm vợ, có kẻ lại muốn gả cho Vô Dạ. Có điều tình cảm của bọn họ còn bền chặt hơn vàng, không gì có thể ngăn cách nổi, cuối cùng mọi người đành phải chân thành chúc phúc cho họ. Dù sao không ai có thể xứng đôi với vị tuyệt thế mỹ nữ này, cũng chẳng ai có thể xứng đôi với đại soái ca khỏe mạnh, ngay cả đón củi cũng hơn người kia. Đôi vợ chồng họ Lăng này có thể nói là vợ chồng kiểu mẫu trong thôn!

“Trương đại tẩu, Lý đại tẩu...Mọi người lại cười chúng tôi rồi.” Hai người bị bắt quả tang ngượng ngùng cúi đầu.

“Ai yô, có cái gì mà phải ngượng? Hai người ân ái toàn thôn đều biết, là vợ chồng kiểu mẫu của thôn chúng ta cơ mà.” Lý đại tẩu nhanh nhồm nhanh miệng nói.

“Lý đại tẩu, phiền mọi người để ý Tuyệt giúp ta.” Mọi người chỉ nói Vô Dạ trời sinh tính lạnh lùng, thật ra đối với người trong thôn vẫn rất có vẻ hiền lành lễ phép.

“Đương nhiên rồi, chúng tôi còn phải nhờ nàng dạy đọc sách biết chữ cơ mà, sao có thể hầu hạ cô giáo không tốt chứ?” Mọi người cười ha hả. Tiêu Vũ Tình trí tuệ linh mẫn lại bác học đa tài. Mọi người vốn chỉ là những người phụ nữ và trẻ em không hiểu biết, được Vũ Tình chỉ bảo mới hiểu được rằng nữ tử cũng có thể tự cường. Vũ Tình lại dạy miễn phí cho mọi người đọc sách biết đạo lý làm người, được mọi người trong thôn yêu quý.

Vô Dạ lúc gần đi lên mỉm cười với Vũ Tình một cái.

“Lăng tiểu tử, hôm nay chúng ta học cái gì?” Trương đại tẩu hỏi.

“Hôm nay chúng ta bắt đầu học Tam Tự kinh. Mọi người đọc theo ta, nhân chi sơ, tính bản thiện...” Vũ Tình phát hiện nàng đúng là rất thích hợp làm người dạy học, nhìn đi, mọi người rõ là rất nghe lời này.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện...”

Học xong, đám nữ nhân lại phát huy miệng lưỡi ba tấc không nát của các bà, bàn luận mấy chuyện đủ loại màu sắc hình dạng. Nào là con chó nhà họ Trương sinh bao nhiêu con chó con, nào là vương gia công tử nào đó cưới bao nhiêu vợ. Tóm lại là trời nam đất bắc, không chỗ nào không nói.

“Aizz, hôm qua ta đi lên phố, người có biết ta nhìn thấy gì không?” Lý đại tẩu ra vẻ thần bí, quả nhiên gọi lên trí tò mò của mọi người.

“Nhìn thấy cái gì, nhìn thấy cái gì?” Mọi người nhao nhao hỏi. Thôn này có thể nói là ở kinh thành, dưới chân thiên tử nhưng lại rất kín đáo, ngay đến người kinh thành cũng chưa chắc đã biết đến. Ngoại trừ nam nhân lên phố buôn bán ra thì người ở đây rất ít ra khỏi thôn. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Vũ Tình và Vô Dạ chọn nơi này, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất địa phương. Âu Dương Chính Hiền tuyệt đối sẽ không ngờ bọn họ còn ở trong kinh thành. Một năm trước lúc Vô Dạ cứu Vũ Tình từ trong cung ra, kinh thành nhất thời đại loạn, quan binh tìm từng nhà một nhưng không có kết quả thế là đi tìm khắp nơi trong cả nước.

“Hoàng thượng lại dán bằng vàng.” Lý đại tẩu thoát cả kinh.

“Hoàng thượng lại tìm quý phi của hần sao?” Từ đại tẩu đoán.

“Đây là tất nhiên thôi, tìm từ một năm trước cho đến bây giờ vẫn không tìm được, bằng vàng cứ dán rồi lại dán, aizz, đúng là một hoàng đế si tình. Nhưng cái ta muốn nói không phải thế, hoàng thượng hạ chiếu nói hần muốn phế hậu cung, về sau sẽ không tuyển tú nữa, Tiêu quý phi là vợ duy nhất của hần, trên bằng vàng hoàng thượng nói với Tiêu phi rằng ‘kiếp này duy khanh là yêu, hậu cung vì khanh mà không’...” (kiếp này chỉ yêu mình khanh, hậu cung chỉ có mình khanh)

“Oa...” Mọi người đều bị hoảng sợ, hoàng đế phế hậu cung chưa bao giờ nghe nói tới. Tuy nói hoàng đế của Long Hiên không ít người si tình nhưng việc phế hậu cung thì chưa từng xảy ra.

“Các người biết những lời này có ý gì không?” Lý đại tẩu hỏi.

Mọi người khó hiểu lắc đầu, những câu chưa hoa mỹ như vậy nữ tử nông thôn như bọn họ sao có thể hiểu được.

Lý đại tẩu có chút tự mãn, chồng của nàng cũng từng là người đọc sách cho nên trình độ văn hóa của hần cũng coi là cao: “Ông nhà ta nói, ý của hoàng thượng là hoàng thượng cả đời này cũng chỉ yêu một mình Tiêu phi, cam nguyện phế đi hậu cung vì nàng.”

“Oa...” Mọi người lại thổn thức.

Vũ Tình thờ ơ khâu quần áo cho Vô Dạ, bỗng thất thần đâm kim vào ngón tay.

“Ai da, Lãng tẩu tử tay người chảy máu kia.” Trương đại tẩu kêu lên.

“A, không sao đâu.” Vũ Tình đưa tay vào miệng mút.

Lý đại tẩu lại quay trở về đề tài hoàng đế: “Các người còn nhớ không, một năm trước hoàng thượng hạ chiếu xin lỗi. Hần không phải lấy thân phận một hoàng đế xin lỗi phi tử mà là lấy thân phận một người chồng nhận sai với vợ mình. Hần tìm vợ, còn phế bỏ hậu cung, chỉ xin vợ mình quay về. Thật không hiểu quý phi kia nghĩ thế nào, người ta là hoàng đế đó, đã từ bỏ thân phận cầu xin nàng trở về mà nàng còn không chịu hồi cung. Nếu có một nam nhân yêu ta như vậy ta nhất định sẽ bỏ hết tất cả mà về bên cạnh hần, aizz, đúng là một quân vương anh minh si tình, là phúc của Long Hiên chúng ta...”

Mọi người nghe xong những lời nói này đều xúc động, có người còn lén lau nước mắt vì vị hoàng đế anh minh của các bà mất đi tình yêu.

“Người không cảm động sao?” Trương đại tẩu nhìn thấy mặt Vũ Tình không chút thay đổi, không khỏi hoài nghi nàng là một kẻ máu lạnh.

“Nhàm chán.” Vũ Tình lạnh lùng bỏ lại một câu. Si tình? Các người đã từng thấy hần tuyệt tình thế nào chưa? Âu Dương Chính Hiền người đứng là biết mua chuộc lòng người, không ngờ lại dùng sự si tình để đáp nặn hình tượng anh minh của người. Đã một năm rồi, người vẫn còn không chịu buông tha cho ta sao?

Chẳng lẽ phải tra tấn ta đến chết mới bằng lòng buông tay sao? Ta rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với người chứ?

“Ồ?” Lý đại tẩu cứ như phát hiện ra châu lục mới: “Ồi...” Cứ nhìn chăm chăm Vũ Tình mà cảm thán.

“Trên mặt ta có vết bầm gì sao?” Vũ Tình lau lau mặt.

“Mọi người có phát hiện không, Lăng tẩu tử hình như khá giống với vị Tiêu phi nương nương mà trên bảng vàng có vẽ nhỉ?” Lý đại tẩu vừa nói dứt lời mọi người lập tức đều đổ dồn nhìn chăm chăm nàng. Đúng là càng nhìn càng giống!

Vũ Tình có chút chột dạ, không ngờ đã chạy trốn đến tận đây rồi mà vẫn không thể thoát khỏi ma chướng (bàn tay quỷ dữ =)) của Âu Dương Chính Hiên. Mỗi ngày đều bị bắt nghe đủ loại chuyện xấu về hoàng đế, nghe mọi người ca tụng hần si tình thế nào, đối với Tiêu phi thế nào; ca tụng hần anh minh rồi cai trị đất nước tốt đến thế nào; còn phải nghe mọi người ca tụng hần dám làm dám chịu, sai lầm rồi tuyên cáo thiên hạ xin lỗi vợ, hạ chiếu nhận lỗi. Lại còn muốn chồng mình noi gương theo hoàng đế. Nàng không tham gia nói gì nhưng cũng sắp không chịu nổi rồi.

“Ta nào có được ‘may mắn’ như vị Tiêu quý phi kia?” Loại may mắn, coi như hết. Nàng không cần!

“Nói cũng đúng! Lăng tẩu tử đã có người chồng tốt như Lăng đại ca rồi sao có thể là Tiêu phi nương nương được? Lăng đại ca dịu dàng săn sóc, quan tâm đầy đủ đến người khiến bọn ta hâm mộ lắm đó.” Cũng chỉ có người tốt như Lăng đại ca mới xứng với nàng!

Vũ Tình cúi đầu, trong lòng không hề dễ chịu. Một năm nay, Vô Dạ thực sự đối xử với nàng rất tốt nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quân tử chi lễ (lễ giáo của người quân tử). Trước mặt người khác bọn họ là vợ chồng nhưng thực ra hai người không ở cùng phòng. Cuộc sống trôi qua bình tĩnh như nước, lòng nàng không dậy nổi một gợn sóng, có lẽ phải nói nàng đã mất đi lòng tin với tình yêu. Chính Hiên là mối tình đầu của nàng và cũng là bóng ma nàng không thể thoát khỏi.

Trước một gian nhà nhỏ trong hoàng cung có một vài vị quan đang quỳ, trang phục xa hoa của quan viên càng khiến gian nhà nhỏ tồi tàn thêm vẻ xấu xí, hai thứ đặt cạnh nhau thật kệt cớm. Mấy viên quan này ai mà chẳng là quan to trong triều đình ở toàn mấy biệt thự xa hoa. Bên trong nếu không phải đang có một người thân phận hiển hách thì bọn họ tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này.

“Hoàng thượng, các triều đại từ xưa tới nay chưa từng có chuyện phế hậu cung. Hoàng thượng, xin hãy vì có con nối dòng cho Long Hiên hoàng triều về sau mà suy nghĩ, xin hoàng thượng cân nhắc.” Lễ bộ Thượng thư cầu xin. Từ xưa đến nay, đâu có hoàng đế nào không có tam cung lục viện, đây cũng là để chuẩn bị khai chi tán diệp(*) cho Long Hiên. Tiên đế chính là bởi vì chuyên sủng Vũ phi nên chỉ có bốn hoàng tử mà một người đã chết nên Âu Dương gia bây giờ còn quá ít người. Đương kim hoàng đế còn hơn cả thế, một hoàng tử cũng không có đã phế hết hậu cung, nếu Tiêu phi không quay về thì Long Hiên chẳng phải sẽ tuyệt hậu sao. Đến lúc đó nhất định sẽ lại xảy ra một trận tranh chấp người chết ta sống giữa các hoàng tử. Hần thân là quan của Long Hiên há có thể để cho chuyện như thế xảy ra. Dù có phạm vào điều cấm kị hay xúc phạm đến long nhan hần cũng liều chết khuyên răn.

(*): chi: cành; diệp: lá. Đại loại là có nhiều con cháu nối dõi tông đường.

Bên trong vẫn không hề có động tĩnh.

“Hoàng thượng, lão thần không biết dạy con, đều là lỗi của lão thần. Nam Cung gia chỉ có mỗi một giọt máu, niệm tình Nam Cung gia trung thành, không có công lao cũng có khổ lao, cầu xin hoàng thượng tha cho Quân Nhi...” Nam Cung Thiên sớm đã từ bỏ quyền lực, hồi hương dưỡng lão nghe nói con gặp chuyện lập tức chạy về kinh thành không ngừng cầu kiến hoàng thượng. Thừa dịp bách quan đến cầu bái hoàng thượng, cơ hội này hần đương nhiên không thể bỏ qua. Vài viên quan và cả Tư Đồ lão tướng quân liên hợp cùng nhau đi cầu xin.

“Hoàng thượng, Mộng Nhi làm nhiều việc ác, hãm hại Tiêu phi nương nương, vốn là chết cũng chưa hết tội. Lão thần cũng không dám cầu tình, chỉ xin hoàng thượng ban cho nàng một ơn huệ, cho nàng được chết.” Tư Đồ Vân cũng quỳ gối. Một năm nay hần chính mắt chứng kiến thâm tình của hoàng đế đối với Tiêu phi,

đã hết hy vọng cứu được Mộng phi, chỉ cầu xin hoàng thượng rủ lòng từ bi để nàng chết một cách thoải mái, không phải chịu cảnh sống không bằng chết như bây giờ.

“Hoàng thượng, Tình Nhi mệnh khổ, đây là số phận của nàng. Mộng phi nương nương và Nam Cung Quân dù có tội thì tra tấn một năm cũng đủ rồi. Tình Nhi nàng cũng không hy vọng hoàng thượng làm như vậy, hoàng thượng xin hãy thả Mộng phi nương nương và Nam Cung Quân đi.” Tuy rằng Vũ Tình này không phải là con gái ruột của Tiêu Tề Uyên hẳn nhưng bản thân cũng đã đối xử với nàng như con ruột. Mới đầu nghe nói Vũ Tình bị Tư Đồ Mộng và Nam Cung Quân hãm hại hẳn rất tức giận, nhưng đã qua hơn một năm tức giận gì cũng tiêu tan hết rồi. Nam Cung đại nhân và Tư Đồ tướng quân là nguyên lão ba triều, mỗi ngày đến cầu xin hẳn, hẳn không phải người ý chí sắt đá sao có thể không động lòng.

Trầm mặc một hồi lâu, bên trong vẫn không hề có động tĩnh.

Một viên quan nhanh mồm nhanh miệng, không biết cân nhắc đã nói ra miệng: “Hoàng thượng đường đường là vua của một nước, sao có thể vì tư tình nhi nữ (tình cảm riêng của đàn bà con gái) mà tổn hại quốc thể (thể diện quốc gia), ở đây... phê hậu cung thật sự là làm mất quốc thể. Hoàng thượng phải thận trọng, nếu Tiêu phi không trở về cung...”

“Tiêu phi nàng nhất định sẽ trở về.” Bên trong rốt cục cũng có tiếng động, truyền đến giọng nói tức giận của hoàng đế.

Cách chỗ bách quan không xa có hai mỹ nam tử phong hoa tuyết đại đang đứng. Bọn họ lạnh lùng nhìn bách quan, cả người tỏa ra hơi thở quý tộc. Hắn — Cẩn vương, vì Vũ Tình mà ở lại kinh thành đã một năm, huy động hắc bạch lưỡng đạo (hai giới chính tà) mà Vũ Tình vẫn giống như bốc hơi khỏi nhân gian bất vô âm tín. Hắn — Dật vương, vẫn phong lưu nơi nơi nhưng cũng không ngừng tìm kiếm bóng dáng hoàng tẩu. Mọi người đều biết Tiêu phi không phải chỉ là một phi tử mà là nữ nhân vật chính thật sự trong Âu Dương gia, quốc mẫu của Long Hiên!

“Hắn là ai vậy? Không ngờ dám giẫm lên mìn của nhị ca.” Dật hiên không thể không bội phục dũng khí của viên quan kia. (Vi thể chỗ mìn kia là theo đúng bản gốc)

“Hắn cũng là bất đắc dĩ thôi, nếu không đề cập tới Vũ Tình, người cho rằng hoàng huynh sẽ để ý đến bọn họ sao?” Đúng vậy, một năm trước hoàng đế không để ý đến sự phản đối cuat triều thần, một người mình dọn đến đây ở mà cũng không cho phép ai dọn dẹp nơi này, vẫn giữ nguyên như lúc Vũ Tình còn ở.

“Nói cũng đúng. Có điều hoàng huynh thật khờ, hoàng tẩu không tìm thấy, sao hắn phải ở trong này tận một năm thật chứ.” Nếu là hắn thì đã sớm không chịu nổi rồi. Chỗ xa hoa thoải mái thì không ở, cứ phải đến ở đây!

“Hắn không phải làm thế cho Vũ Tình xem mà hắn đang chuộc lỗi!” Hắn thật sự tức giận vì hoàng đế đối xử với Vũ Tình như vậy, đây hoàn toàn là hắn đáng phải chịu. Nhưng từng ngày một qua đi, Cẩn vương cũng bắt đầu mềm lòng. Dù sao hoàng đế từ nhỏ sống an nhàn sung sướng có thể ở nơi này một năm có thể thấy được hắn thật lòng hối cải. Chỉ là liệu Vũ Tình còn có thể tha thứ cho hắn không?

“Hoàng huynh thật đáng thương, tình cảm này nợ đúng là phiền toái, ta về sau quyết không dính vào nó.” Trải qua chuyện của hoàng huynh, hắn càng thêm chắc chắn. Cả đời này hắn tuyệt đối không cưới vợ!

“Tương lai người gặp được một người mình yêu thật lòng thì sẽ biết.” Cẩn vương bất đắc dĩ liếc nhìn đệ đệ một cái! Ai mà chẳng muốn được ung dung tự tại như hắn thế chứ? Chỉ sợ sau này vướng vào chữ “tình” thì không ung dung nổi.

Bách quan vẫn không chịu buông tha.

“Hoàng thượng, vì khai chi tán diệp cho Long Hiên không thể phê hậu cung được. Xin hoàng thượng cân nhắc!”

“Xin hoàng thượng cân nhắc...”

“Cút...” Hoàng đế điên cuồng hét lên một tiếng từ bên trong khiến cả gian phòng ớn lạnh.

“Chúng thần cáo lui.” Bách quan sợ tới mức chạy loáng một cái đã không thấy người. Thật ra hoàng thượng muốn lấy mấy vợ, sinh mấy đứa con bọn họ cũng chẳng quản nổi.

Cẩn vương, Dật vương nhìn mấy viên quan nghiêng ngả lão đảo lui xuống mà buồn cười. Đẩy cửa bước vào trong gian phòng nhỏ kia!

“Tam đệ, tứ đệ, các người đến đây à?” Hoàng thượng ngồi trên chiếu xem tấu chương, hần ngay cả làm việc cũng đều ở đây. Mặc long bào, đại biểu cho địa vị hiển hách của hần thật sự không chút hoà hợp với gian phòng này.

Cẩn Vương và Dật vương cũng không câu nệ, tùy chỗ mà ngồi! Không có nửa điểm ra vẻ vương gia, ngay cả hoàng thượng còn có thể thì sao bọn họ lại không?

“Nhị ca, người còn ở trong này mà xem tấu chương à?” Dật vương thật sự là rất thông cảm với hần. Không chỉ phải đối phó với nhóm cổ lỗ sĩ kia rồi tìm hoàng tấu mà còn phải lo lắng quốc sự, vẫn chăm chỉ giải quyết quốc gia đại sự, gắng đạt tới mục tiêu chính trị thanh minh, dân chúng an cư lạc nghiệp.

“Quốc sự không thể một ngày lơ là!” Vũ Tình quan trọng nhưng dân chúng cũng rất quan trọng. Tình Nhi vẫn muốn hần làm một minh quân, nếu hần khiến dân chúng trong thiên hạ lầm than thì Tình Nhi cũng sẽ không tha thứ cho hần. Dân làm trọng, xã tắc thứ chi, quân vì khinh!(*)

(*): câu này có lần Vi giải thích rồi nhé, nói chung là lấy dân và xã tắc làm trọng, vua chỉ là thứ yếu hay vua phải làm tất cả vì dân vì nước.

“Hoàng huynh, thật ra hoàng tấu đang không ở đây thì người chuyển về cung điện của người cũng không sao. Cùng lắm thì lúc chúng ta gặp được nàng sẽ nói với nàng người nhớ nàng đến thế nào, hoàng tấu nhất định sẽ cảm động khóc hết nước mắt.” Nữ nhân mà, dễ dàng một chút là sẽ không sao hết.

Hoàng đế nhẹ nhàng lắc đầu: “Tình Nhi có thể ở thì trăm cũng có thể.” Lật chiếu lên, trên vách tường xuất hiện hai hàng chưa rõ ràng được viết bằng máu: Sống có gì vui, chết có gì đáng sợ? “Lúc ấy Tình Nhi dùng tâm trạng thế nào để viết? Nàng nhất định đau lòng muốn chết, sống không bằng chết mới có thể viết những lời như vậy! Trẫm làm tổn thương nàng quá sâu, nếu có thể tìm được nàng, mặc kệ phải trả bất cứ giá nào trẫm cũng nguyện ý, chỉ cần nàng cho trẫm một cơ hội chuộc lỗi.”

“Sớm biết có hôm nay thì lúc trước đừng làm.” Cẩn Hiền lạnh lùng nói. Rõ ràng hai người yêu nhau tội gì phải biến thành như vậy, nói vậy thì việc hần ra đi lúc trước chẳng lẽ không có ý nghĩa gì sao.

“Tam ca, sao người có thể nói như vậy?” Nhị ca đã thế rồi mà người còn đổ thêm dầu vào lửa. Tuy rằng hần cũng tức giận nhị ca nhưng tức chẳng để làm gì. Dù sao đây mới là huynh đệ ruột thịt của hần! Huynh đệ nào có giận nhau lâu được!

“Cẩn đệ nói đúng!” Chính Hiền biết người sai là mình, nếu không phải Cẩn vương đến thì chỉ sợ hần còn có thể làm tổn thương Tình Nhi thêm nữa.

“Hoàng huynh, Tư Đồ Mộng và Nam Cung Quân người tính thế nào?” Cẩn vương miệng nói không tha thứ nhưng trong lòng đã không còn giận nữa. Nhốt Tư Đồ Mộng và Nam Cung Quân vào đại lao chịu khổ hình mà không đưa ra xử phạt rõ ràng, tóm lại cũng không tốt lắm.

“Trẫm không có tư cách xử lí bọn họ.” Nếu nói bọn họ là chủ mưu thì hần cũng là đồng lõa. Có lẽ hần mới là kẻ đầu sỏ có tội thực sự. Nếu không có hần dung túng thì Tư Đồ Mộng sao lại to gan đến vậy. Cho nên hần không có tư cách xử lí bọn họ!

“Ý của nhị ca là muốn chờ hoàng tấu về sao? Nhưng biết đến lúc nào mới tìm được hoàng tấu?” Dật Hiền cũng huy động những người quen biết, lưỡng trước có lẽ nàng sẽ lại vào kỹ viện nên ngay cả kỹ viện hần cũng không buông tha. Nhưng vẫn không tìm thấy, nghi rằng hoàng tấu liệu có phải đã không còn ở nhân thế nữa không? Hay là nàng rất biết trốn?

“Cẩn đệ, Lam Nhi có dấu hiệu tỉnh lại chưa? Có lẽ nàng biết Tình Nhi tại sao lại đột nhiên biến mất và ai đã đưa nàng đi.” Lúc trước, hần huỷ bỏ đại lễ lập hậu đến thẳng Vũ Hiền các lại nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, tìm hần suýt nhảy ra ngoài. Đến gần mới nhìn rõ đó là Lam Nhi, kỳ lạ là nàng ta bị trúng độc mà Vũ Tình cũng không thấy đâu. Lam Nhi hôn mê suốt một năm, muốn biết được gì đó từ nàng là không có khả năng. Vốn định tìm Hoàng Anh giải độc cho nàng nhưng Hoàng Anh lại đi dạo chơi bốn bể, muốn tìm cũng không dễ dàng.

Cẩn Hiên lắc đầu, muốn biết được tin gì từ Lam Nhi sợ là không có khả năng. Vũ Tình này trốn quá kĩ, với lực lượng của ba huynh đệ bọn họ mà còn không tìm được nàng. Chỉ có thể nói nàng rất thông minh, nếu nàng thật sự muốn trốn thì khó mà tìm được!

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Trần Hàn hưng phấn lao vào như trúng được giải thưởng lớn gì vậy.

“Có phải có tin của Tình Nhi không?” Hoàng thượng không để ý đến thân phận tự mình đưa tay ra đỡ một thị vệ, mắt sáng lên ẩn chứa sự mong đợi, hẳn sợ mình sẽ lại thất vọng. Hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn! Một năm nay hẳn vẫn cứ hy vọng rồi lại thất vọng...

Trần Hàn có chút thụ sủng nhược kinh(*), nhất thời nói không nên lời.

(*): được sủng ái mà kinh sợ.

“Người nói mau lên đi!” Hắn gấp như thế Trần Hàn cũng chẳng rảnh mà ngăn người.

“Ôi, hoàng thượng, tin tức tốt ạ, có tin của hoàng quý phi...”

~*~ hết chương 64 ~*~

66. Chương 65

Ngạo khí hoàng phi [chương 65] Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viochan

“Mẫu hậu, đám đại thần lỗi thời lại đến làm phiền người sao?” Dật Hiên đi đến phía sau thái hậu nhẹ nhàng đâm lưng cho bà.

“Vì việc hoàng huynh người phé hậu cung đấy, hoàng thượng không đồng ý bọn họ liền đến tận đây làm loạn. Hoàng nhi muốn lấy ai làm vợ liên quan gì đến bọn họ? Ai gia cũng đã mở lời thì bọn họ kích động cái gì không biết?” Thái hậu cười nói.

“Oa, mẫu hậu thật không giống bình thường. Chẳng phải người thường xuyên nói cái gì mà ‘bất hiếu có tam, vô hậu vi đại’ còn gì.” (có 3 điều bất hiếu trong đó không có con nối dõi là tội nặng nhất)

“Cái mà người nói đấy là trước kia thôi. Bây giờ là thế giới của người trẻ tuổi, nói cho cùng ai gia cũng không thể bắt hoàng huynh người cưới vợ được. Huống hồ thánh chỉ của hoàng thượng đã ban xuống sao có thể làm trái. Không ngờ ai gia xuất cung có mỗi mấy tháng mà hoàng nhi với Tình nha đầu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hoàng nhi cũng thật quá đáng, dám đối xử như thế với Tình nha đầu, nếu khi đó có ai gia thì hẳn không xong...”

Khóe miệng Dật Hiên run rẩy, thực hoài nghi người nào mới là do bà sinh ra. “Mẫu hậu, hoàng huynh đúng là con ruột của người chứ?”

“Đúng vậy.” Tứ hoàng nhi sao tự dưng lại hỏi câu ngốc nghếch như vậy. Hoàng thượng đương nhiên là do bà sinh rồi!

“Thế sao nhi thần lại cảm thấy hoàng tẩu mới là con gái do người sinh ạ?”

“Tình nha đầu có một câu nói đúng, đó là nếu yêu con người thì càng phải yêu người mà con người yêu.” Xem ra thái hậu bị Vũ Tình tiêm nhiễm nặng quá rồi. “Hoàng thượng đâu?”

“Hình như là có tin tức của hoàng tẩu nên hoàng huynh đích thân đi tìm rồi.”

“A, có tin tức, thật tốt quá. Aizz, bao giờ mới tìm được Tình nha đầu đây. Nếu nàng không quay về thì Âu Dương gia thật sự sẽ tuyệt hậu mất.” Những lời này được nói ra từ miệng thái hậu – một quốc gia chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ thật sự rất khó tin.

“Mẫu hậu, người quên rằng còn có ta và tam ca sao?” Dật Hiên làm nũng nói.

“Dựa vào các người coi như hết. Tam ca người không thích nữ sắc lại chung tình với Tình nha đầu, đến bây giờ ngay cả vương phi còn không có. Người thì trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, chẳng nữ tử nào có thể khiến người dừng lại. Dựa vào các người ai gia chỉ sợ phải đợi đến bạc cả đầu!” Thái hậu cố ý khích tướng, bà thật sự muốn ôm cháu lắm rồi.

“Mẫu hậu, người đừng xem thường ta, ngày mai ta sẽ tìm cho người một người con dâu luôn đây.”

“Vậy nhanh đưa đến cho ai gia gặp mặt, trăm ngàn đừng có là cái gì mà Oanh Oanh Yến Yến đấy.” Cách khích tướng của thái hậu thật đúng là tuyệt chiêu.

“Được, ngày mai ta sẽ đưa nàng đến.” Ừm, thật ra hần đã tìm được người thích hợp rồi. Hi hi, người nào đó bắt đầu cười gian...

Căn phòng nhỏ nơi thôn dã

“Tuyệt, ta phải mang củi lên phố bán. Người ngoan ngoãn ở nhà, nếu đi ra ngoài thì nhớ phải bịt khăn che mặt.” Bây giờ toàn thể giới đều đang tìm nàng, chỉ cần lộ diện một cái lập tức sẽ bị phát hiện. Cho nên bình thường nàng đều ở lại thôn, tính cách Vũ Tình không hoạt bát hiếu động như trước kia mà im lặng đi rất nhiều, nếu là trước kia thì nàng đã sớm bay đi đâu không biết rồi.

“Biết rồi, mọi người mà biết một Vô Dạ lạnh lùng không nói một câu bây giờ lại trở nên dài dòng như cái bà quản gia thì nhất định sẽ cười đến rụng răng mất.” Khóe môi Vũ Tình nhếch lên cười, nhưng Vô Dạ lại nhìn thấy trong đáy mắt nàng một tia buồn bã. Một năm nay nàng căn bản chưa từng vui vẻ thực sự. Bất luận hần có làm gì đi nữa thì rốt cuộc vẫn không thể khiến nàng quay trở về là một Tiêu Vũ Tình tự nhiên muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc như trước kia.

“Không sao, chỉ cần người cười vui vẻ là được rồi.”

Vũ Tình không ngờ Vô Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấu lòng nàng, nụ cười lập tức biến mất. Miễn cưỡng giả bộ cười vui cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Trong lòng người còn có người kia sao?” Hần còn tồn tại không? Vấn đề này hần không dám hỏi ra miệng. Người kia làm tổn thương nàng quá sâu sắc nhưng chính vì thế lại càng làm nàng khó quên hần, quên đi nỗi đau này.

“Ta với hần ngoài hận thì không còn tình cảm khác.” Vũ Tình quay mặt qua chỗ khác, nhắc tới hần, lòng nàng vẫn đau. Người ta nói, thời gian là liều thuốc tốt chữa khỏi vết thương, nhất là tình yêu. Nhưng liều thuốc thời gian này lại không có tác dụng với nàng, nỗi đau của nàng vẫn rõ ràng không phai.

Vô Dạ lơ đãng cười khổ mà ngay cả chính hần cũng không phát hiện ra. Tuyệt, người cũng biết, hận thực chất là vì yêu!

“Nếu người gặp lại hần người có tha thứ cho hần không?” Vô Dạ cũng không biết mình nghĩ thế nào, hần hy vọng Vũ Tình có thể được hạnh phúc nhưng không hề muốn để nàng ra đi. Vậy mà hạnh phúc của nàng lại không phải là hần! Giữa biển người mênh mông tìm được một người mình thích và người đó cũng thích mình rất khó. Nhưng hần đã quyết định, dù người nọ có không yêu thương hần thì hần vẫn sẽ yên lặng bảo vệ nàng, vĩnh viễn!

“Không bao giờ!” Về mặt Vũ Tình kiên quyết.

“Ta đi bán củi.” Vô Dạ miễn cưỡng cười với Tuyệt.

Vũ Tình đứng thật lâu trước nhà tranh, tại sao hôm nay bọn họ lại nhắc tới chủ đề mẫn cảm này? Vô Dạ sợ nhắc đến nỗi đau của nàng nên vẫn cố ý tránh mọi chuyện liên quan tới người kia. Nhưng hôm nay hần lại trực tiếp mở lời, liệu có phải giữa bọn họ vẫn vẫn bị ngăn cách bởi một Âu Dương Chính Hiền không? Vũ Tình bị ý nghĩ trong đầu làm hoảng sợ, kiên quyết phủ nhận khả năng này! Đột nhiên nhớ ra hôm nay có thể có gió lớn, Vô Dạ vừa rồi vội vã đi ra ngoài không mang áo khoác.

“Chủ nhân, có người ở vùng này từng nhìn thấy nương nương.” Một thị vệ báo cáo.

“Nhanh đi điều tra, trăm muốn tốc độ nhanh nhất.” Tuấn mỹ nam tử vội kêu lên.

“Dạ.” Thị vệ lập tức đi làm.

Không sai, nhóm người đang chậm rãi đi nhìn người không phú cũng quý này chính là hoàng thượng cải trang vi hành.

“Bên kia có chuyện gì thế?” Chính Hiền nhíu mày nhìn đám ồn ào cách đó không xa, hình như có người coi thường luật pháp ức hiếp dân lành. Ở nơi hắc cai quản, dưới chân thiên tử, hắc tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

“Để nô tài đi thăm dò xem.” Một thị vệ khác đáp. Trần Hàn là thị vệ bên người hoàng đế, không thể dễ dàng rời khỏi.

“Lão già thối tha, đừng có mà không biết xấu hổ. Nay, huynh đệ chúng ta liều chết liều sống bảo vệ các người an cư lạc nghiệp, các người cho chúng ta chút lệ phí cũng là hợp lẽ thường thôi. Nhanh lấy ra đây, để đến lúc ta phải tay thì không ổn đâu.” Một người trẻ tuổi có dáng lưu manh rút ra một cây gậy từ trong tay áo, đập vào sạp bán bánh bao của một người lớn tuổi.

“Khâu đại gia, ta chỉ là buôn bán nhỏ, các người cứ lấy lệ phí bảo hộ suốt thế này chẳng khác gì không chừa cho chúng ta đường sống...” Ông lão nước mắt mũi giàn giụa.

“Không có tiền, phá sạp.” Người nọ ra lệnh một tiếng, thủ hạ của hắn bắt đầu phá. Ông lão thực sự sợ hãi, chạy hết bên này đến bên kia, cầu xin bọn họ đừng phá. Đây là kế sinh nhai của cả một nhà bọn họ, nếu phá thì chẳng phải khiến một nhà ba người bọn họ ăn không khí sao? Đáng tiếc những người đó không chút động lòng, đẩy ông lão ra tiếp tục phá, có kẻ còn thuận tiện đá mấy cái khiến ông lão ngã xuống đất. Không đứng dậy nổi, chỉ có khóc hết nước mắt.

Thị vệ rất tức giận nhưng đúng lúc muốn ra tay thì một nữ tử áo trắng tốt bụng nâng ông lão dậy, nhẹ nhàng nói: “Chỉ biết ức hiếp người già phụ nữ và trẻ em, sao tính là anh hùng hảo hán.” Điều khiến thị vệ thấy lạ là nữ tử này bịt một cái khăn che mặt, giọng nói dễ nghe, nhất định một tuyệt thế mỹ nhân, chắc chắn là không muốn kẻ xấu nảy sinh ý đồ nên mới phải bịt khăn che mặt.

“Người là ai, dám quản chuyện của lão tử(bố mày).” Trên người nữ tử này tạo cho người ta một cảm giác thần bí.

“Ta vốn không muốn quản, cái sai của người là chọn sai thời gian, sai đối tượng rồi.” Trước kia từng quản một lần bị người ta đưa vào kỹ viện, lần này vốn nàng không muốn xen vào nữa nhưng cũng hết cách, lòng thương người của nàng lại nổi lên.

“Người cho là người là ai? Kiêu ngạo như vậy... Che mặt, là quá đẹp hay là quá xấu không dám đi ra gặp người khác. Để cho đại gia xem một chút nào.” Người gọi là Khâu đại gia kia đi về phía trước từng bước, chuẩn bị lấy khăn che mặt của Vũ Tình! Đáng người đẹp như vậy, nhất định là một tiểu mỹ nhân!

Vũ Tình nghiêng người khiến Khâu đại gia tóm phải không khí.

Chỉ chốc lát sau, cảnh tượng hoàn toàn thay đổi. Đoàn người Khâu đại gia quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, bị Vũ Tình ăn tươi nuốt sống. Một năm nay nàng đâu phải ngồi không, tuy rằng không có tâm tư đi học võ nhưng bên cạnh có một thiên hạ đệ nhất sát thủ, không cần tốn công sức võ công của nàng tốt xấu cũng tiến bộ không ít, chỉ ít thì mấy kẻ trộm cướp bình thường không thành vấn đề.

“Nữ hiệp, nữ đại hiệp, đại nữ hiệp, người đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, coi ta như cái rắm mà xả đi.” Khâu đại gia vốn tên thật là Khâu Tiểu Nhân.

“Đi xin lỗi ông lão đi.” Vũ Tình một cước đá hắn đến dưới chân ông lão.

Muốn hắn xin lỗi ông lão, hắn ngần lẩn vẩn lần không muốn. Nhưng lúc này người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu: “Tử lão đầu, thật xin lỗi.”

Ông lão có điểm thụ sủng nhược kinh, Khâu đại gia suốt ngày ức hiếp, gần như vài ngày đến đánh một lần lại đang xin lỗi ông. Trước kia ông cực kỳ sợ hắn: “Không... Không cần...”

“Thái độ gì vậy? Xem ra người không muốn quay về, hay là ta vẫn chưa đánh đủ hả?” Vũ Tình uy hiếp nói.

Vũ Tình dọa hắn biến thành cháu chắt của lão rùa: “Ông lão, ta sai rồi. Ta không dám nữa, thực xin lỗi...” Khâu Tiểu Nhân hết sức chân thành nói.

Vũ Tình một cước đạp vào lưng hần, neho mắt, mang theo một loại hơi thở nguy hiểm: “Về sau còn muốn thu phí bảo hộ nữa không? Hả?” Dùng sức đá một phát.

“Không dám, không dám, về sau không bao giờ thu phí bảo hộ nữa...” Khâu Tiểu Nhân liên tục cầu xin tha thứ.

Rốt cục Tiêu Vũ Tình mở lòng từ bi đá hần một cái văng ra xa, Khâu Tiểu Nhân cùng thủ hạ chạy trời chết! Mọi người xung quanh lên tiếng ủng hộ!

Thị vệ bái phục cười cười, nhìn nữ tử yếu đuối nhưng lại có loại khí phách như vậy khiến hần phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, chạy nhanh về bẩm báo chủ nhân: “Vạn tuế gia, bên kia có người thu phí bảo hộ của một ông lão. May có cô nương kia cứu giúp, đám lưu manh kia đã bị đánh lui.”

“Ồ? Trị an ở kinh thành nên quản lý cho tốt...” Hoàng đế lơ đãng nói. Nhìn về phía đám người đông đúc, giữa biển người đột nhiên tìm được một bóng dáng quen thuộc, nàng lẩn giữa đám người vẫn thật nổi bật thật chói mắt. Tim đập mạnh, hần không thể kìm chế phấn khích, chỉ vào bóng dáng người kia: “Nàng...”

Thị vệ nhìn theo ánh mắt hoàng đế: “Bẩm hoàng thượng, người đó là nữ hiệp mới vừa rồi cứu ông lão.” Đột nhiên thị vệ chỉ cảm thấy một trận gió, hoàng đế đã phóng sang bên kia.

Chính Hiên đẩy đám người ra, nữ tử vừa đây đã không thấy nữa. Là nàng sao? Bóng dáng quen thuộc, nhưng hần không thấy mặt của nàng, có lẽ bản thân quá nhớ nàng nên mới sinh ra ảo giác chăng? Chính Hiên thất vọng xoay người, ở cách đó không xa lại thấy được một thân ảnh màu trắng tự như quỷ hồn. Hần lập tức lao đến, chỉ cần có một chút cơ hội, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua... Có lẽ nếu may mắn thì nàng thật sự là người hần muốn tìm. Nhưng người này cứ như chơi trốn tìm với hần vậy, mỗi lần đã sắp tìm được thì nàng lại đột nhiên biến mất, mỗi lần đều là đuổi theo cái bóng của nàng.

Nơi này nhất định có đường tắt nào đó, hần không thông thuộc địa hình nên mới không đuổi kịp nàng.

Thật vất vả rốt cục cũng tìm được nàng! Chính Hiên mừng rỡ như điên! Cách vài người, nàng đang đi phía trước hần, thân ảnh càng nhìn càng giống, hần không thể kìm chế sự kích động muốn lao lên ôm lấy nàng, vĩnh viễn không để nàng rời khỏi mình lần nữa.

Giây tiếp theo, nụ cười mang theo chút kích động của Chính Hiên cứng lại. Nữ tử thần bí dừng bước lấy ra một cái áo khoác, đứng bên cạnh nam tử bán củi cẩn thận khoác áo cho hần giống một người vợ dịu dàng chăm sóc chồng...

Nàng...Nàng không thể nào là Tình Nhi, Tình Nhi sẽ không đối xử tốt, săn sóc nam tử khác như vậy. Nàng...bóng dáng nàng có chút giống mà thôi. Trầm quá nhớ nàng nên mới lầm tưởng nàng kia thành Tình Nhi. Tình Nhi, người rút cuộc ở đâu, người có biết trầm đang tìm người không? Người có thể tha thứ cho trầm không?

Lại thất vọng một lần nữa, Chính Hiên xoay người. Cảnh tượng này khiến hần cảm thấy có chút chói mắt, vừa ghen tị lại vừa hâm mộ bọn họ. Một đôi vợ chồng bình thường ân ái, bình thản như nước, cũng là hạnh phúc hần hi vọng nhưng thật xa vời. Nếu Tình Nhi có thể đối xử với hần như vậy thì hần cam nguyện làm một người bình thường!

Nếu hần quay lại nhìn, có lẽ sẽ không thất vọng như vậy! Trong nháy mắt khi hần xoay người, Vô Dạ bỏ chiếc mũ trên đầu xuống.

“Tuyệt, sao ngươi lại tới đây?” Vô Dạ có chút thụ sủng nhược kinh. Hần biết Vũ Tình coi hần như người thân, tuy rằng chỉ là người thân, còn cách điều hần hy vọng là trở thành tình nhân rất xa nhưng hần vẫn cảm thấy hạnh phúc.

“Trời trở gió, ta mang thêm cho ngươi cái áo.”

“Ngươi cố ý mang đến cho ta?” Mũi Vô Dạ tự nhiên thấy cay cay, nhất định là ảo giác. Hần là Vô Dạ, nào có bị cảm động dễ dàng như vậy.

“Đúng vậy, nếu ngươi bị cảm thì người thăm chẳng phải là ta sao.”

“Ta không dễ sinh bệnh thế đâu.” Năm đó hắn đuổi giết một cao thủ võ lâm, mai phục trong tuyết ba ngày cũng không hề gì. Vũ Tình quá coi thường hắn, nhưng đây chẳng phải chứng minh rằng nàng cũng quan tâm đến hắn sao! Trong mắt Vô Dạ tràn ngập nhu tình. Nhìn Vũ Tình đỏ mặt cúi đầu, nếu người nàng gặp trước không phải người kia thì Vô Dạ cũng là một lựa chọn rất tốt.

“Ta phải đi đây, ta còn...” Vũ Tình ngây ngốc chỉ tay về phía sau: “Trong nhà còn đang nấu cơm, ta phải đi tắt lửa.” Đại tiểu thư, người cho là người đang dùng bếp ga sao? Còn tắt lửa chứ!

“Ừ.” Vô Dạ biết nàng muốn chạy trốn, hắn từ trước tới giờ không hề muốn miễn cưỡng nàng. Hắn nên cho nàng một chút thời gian mới phải!

Vũ Tình nghĩ đến tình yêu sâu đậm của Vô Dạ, đầu liền rối hết cả lên. Nàng cúi đầu, tự hỏi nên làm cái gì bây giờ? Lẽ ra Vô Dạ đối xử với nàng tốt như thế nàng không nên do dự, hẳn là nên đáp lại hắn, làm một đôi vợ chồng bình thường thực sự, có lẽ mỗi ngày đều sẽ rất hạnh phúc. Không, không được, nàng không thể lợi dụng hắn, bây giờ nàng thật sự sợ tình yêu.

Chính Hiên nhìn nữ tử đang cúi đầu trước mặt, đầu lắc như trống bỏi(*) tiến đến, nhất thời cảm thấy buồn cười. Thật muốn nhìn xem nàng có dừng lại không hay là vẫn cứ thế đi tiếp.

(*): trống lắc lắc của trẻ con.

“Ai da...” Nàng kia đúng là đâm vào hắn thật. Đụng vòm ngực rắn chắc của hắn lại bị mất trọng tâm, bị đẩy ngược, chuẩn bị ngã xuống đấy.

“Cô nương, cẩn thận...” Chính Hiên đưa tay đỡ nàng. Hắn nhận ra vị cô nương thần bí vừa này. Nhưng đôi mắt linh động này đã từng xuất hiện trong mộng của hắn hàng trăm ngàn lần, ánh mắt làm hắn nhớ thương... Quá giống, thật sự rất giống, nhìn vào ánh mắt ấy hắn thấy được bóng dáng của Tình Nhi! Là nàng sao? Thật là nàng sao? Ngoài Tình Nhi ra ai còn có thể có ánh mắt linh động trong suốt, làm rung động trái tim hắn đến vậy.

Giọng nói này... Vũ Tình nhìn mặt hắn. Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy thời gian như ngừng lại, người đi đường vội vàng vượt qua nhưng cả thế giới dường như chỉ còn lại hai người họ. Đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao, môi bạc khêu gợi, cái cằm nhọn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Nàng nhớ rõ đây là những điều nàng đã từng đánh giá khi gặp hắn lần đầu tiên. Nay gặp lại hắn vẫn tuấn mỹ như vậy, chỉ có thêm cảm giác thành thực và tang thương. Khuôn mặt này nàng từng là cái nàng hi vọng được nhìn thấy và cũng từng là ác mộng của nàng!

“Tình Nhi.....” Chính Hiên thử gọi thăm dò, trong lòng vừa kích động vừa sợ hãi. Hắn sợ chỉ là người giống người, đây không phải lần đầu tiên hắn nhận sai người.

Một tiếng Tình Nhi kéo lí trí của nàng trở về. Tại sao, tại sao không thể để nàng từ từ quên hắn, tại sao hắn lại còn xuất hiện trước mặt nàng? Chẳng lẽ hắn tra tấn nàng còn chưa đủ sao? Tại sao hắn trước sau không chịu buông tha cho nàng?

Vũ Tình hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, giãy ra khỏi vòng tay của hắn, nàng thầm nghĩ chạy thật nhanh, chạy khỏi tầm mắt hắn. Gặp lại hắn, tim nàng vẫn đập mạnh như thế, gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng muốn quên đi tình cảm này nhưng tất cả lại càng in sâu hơn khiến nàng trở tay không kịp, chuyện cũ như thước phim quay chậm bắt đầu được phát. Thật không ngờ, nàng phát hiện không ngờ một năm nay nàng vẫn cố quên nhưng lại chưa từng quên được hắn. Chẳng lẽ còn phải lún sâu thêm nữa sao? Ha ha, nàng sẽ không ngốc ngếch một lần nữa. Nàng không muốn gặp lại hắn...

Chính Hiên lập tức đuổi theo, chạy đến trước mặt nàng, tóm lấy hai vai nàng: “Tình Nhi, là ngươi sao? Tình Nhi, thật là ngươi sao?”

“Công tử, người nhận sai người à?” Vũ Tình tỉnh táo lại, nghĩ ra mình đang bị khăn che mặt, Âu Dương Chính Hiên căn bản không nhìn thấy mặt nàng. Cho nên chỉ cần nàng không thừa nhận, cầu hoàng đế sẽ không làm được gì.

Giọng nói... không giống của Vũ Tình. Chẳng lẽ mình thật sự nhận nhầm người? Nhưng nàng thật sự quá giống... Chính Hiên thất vọng buông tay.

“Người thật sự không phải Tình Nhi?” Chính Hiên ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Vũ Tình, hy vọng nghe được đáp án hần mong muốn.

“Không phải. Công tử nhận sai người rồi.” Âu Dương Chính Hiên, người không biết trước đây ta từng học qua mũi thanh đúng không? Ta có thể giả giọng người khác!

“Ta không tin.” Trực giác nói cho hần biết nàng chính là Vũ Tình. Chỉ cần có một tia hy vọng, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Ta đây cũng đành chịu.” Giọng nói nàng bình thản dường như hai người thật sự là người xa lạ. Vũ Tình không muốn tiếp tục dây dưa, lơ đãng liếc nhìn hần một cái sau đó chạy thật nhanh.

“Bỏ khăn che mặt ra cho ta nhìn thì ta sẽ tin.” Chính Hiên lại đuổi theo.

“Công tử, người có biết như vậy rất vô lễ không?” Ta khờ chắc? Bịt khăn che mặt chính là không muốn để người của người nhìn thấy, nhất là gặp phải người. Còn bắt bẻ ta đây bịt làm gì, tưởng ta thích lắm đấy à? Mỗi ngày phải bịt cái khăn này rất khó chịu!

“Tại sao người không dám bỏ khăn che mặt ra, vì người chính là Tiêu Vũ Tình đúng không?” Chính Hiên thầm hy vọng trong lòng, hần cũng không dám nắm chắc. Bởi vì giọng nói rất không giống, giọng nói của một người sẽ không thay đổi!

“Tiểu nữ tử trời sinh xấu xí sẽ khiến người khác sợ hãi nên mới che mặt lại.” Đáp án này người vừa lòng chưa?

“Ta không ngại.” Xấu thì sao? Chỉ cần là Tình Nhi của hần, bất luận nàng có trở nên thế nào hần cũng sẽ không ghét bỏ.

“Nhưng ta ngại! Người nhanh đi đi, nếu không đến khi chồng ta nhìn thấy thì lại rắc rối.” Người không phải đường đường là hoàng đế sao, sao có thể mặt dày mày dạn thế chứ?

“Người có chồng rồi?” Là người bạn cũ kia sao? Nàng thật sự không phải Vũ Tình?

“Vậy thì sao? Mời người tránh ra đi, được chứ?”

“Chỉ cần người bỏ khăn che mặt xuống thì ta sẽ để người đi.” Giọng nói không giống nhưng ngữ điệu lại giống nhau như đúc. Hết cách, vì muốn biết nàng có phải là người mình muốn tìm hay không, hần bất chấp cái gì mà quân tử. Vươn tay muốn giật khăn che mặt của nàng ra!

Vũ Tình đoán biết ý đồ của hần, hăng giọng hô lớn: “Phi lễ này...” (vô lễ, khiếm nhã, bất lịch sự,...)

Lập tức rất nhiều người xông tới...

~*~ hết chương 65 ~*~

67. Chương 66

Ngạo khí hoàng phi [chương 66] Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viochan

Một đám người hiếu kì vây quanh, họ cảm thấy khó tin khi một vị công tử mang vẻ đạo mạo, tuấn tú lịch sự như vậy lại làm chuyện thế này. Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Chính Hiên miễn cưỡng từ bỏ ý định, buông tay Vũ Tình ra, hần rất không cam tâm! Nếu bị mọi người biết hoàng đế ở giữa đường đùa giỡn dân nữ, hần phải nói sao đây? Huống hồ hần cũng không chứng minh được nàng là Tiêu Vũ Tình.

“Thực xin lỗi, tại hạ thất lễ rồi.” Chính Hiên hết sức lễ phép thở dài nói.

Vũ Tình nhìn Âu Dương Chính Hiên bị mọi người vây quanh, thiếu chút nữa còn bị ném trứng thối vào mặt, không khỏi đắc ý cười. Nhưng người dân ở Long Hiên thật tốt, đùa giỡn con gái nhà lành dù sao cũng đáng bị phun nước miếng vào người chứ nhỉ?

Chính Hiên thấy nữ tử thần bí định chạy trốn, liền chen qua đám đông theo đuôi nàng. Vì đề phòng tình huống vừa rồi lại xảy ra, hắn đợi đến lúc không có ai mới tiến lại gần.

“Cô nương, vừa rồi là tại hạ vô lễ, mong cô nương thứ lỗi.” Trước thử xem nàng có phải là Vũ Tình không rồi nói sau.

“Xin hãy tránh ra.” Nàng cảm thấy rất bất mãn với cái người đứng chắn trước mặt này. Hắn không thể đẩy mạnh hắn ngã xuống sông, vừa lúc bọn họ đang đứng ngay ở bờ sông, muốn làm điều này cũng không khó. Âu Dương Chính Hiên, chẳng lẽ bình thường người cũng theo đuổi nữ hài tử như vậy sao?

“Cô nương hình như rất sợ khi nhìn thấy tại hạ, là vì tại hạ giống người cô nương từng quen biết sao?” Chính Hiên nói.

“Sao ta phải sợ người, chỉ là tại người đang chắn đường đi của ta thôi.” Khẩu khí của Vũ Tình lạnh lùng giống như đang nói chuyện với người xa lạ. Đúng vậy, với nàng hắn chính là một người xa lạ, thậm chí ngay cả người xa lạ cũng không bằng. Âu Dương Chính Hiên người cho rằng người là ai? Ai cũng phải biết tên đại tình thánh như người chắc?(đại tình thánh: ý chỉ ảnh phong lưu)

“Cô nương đi đâu mà gấp thế?” Nàng hắn là đang ở đâu đó, chỉ cần theo tới nhà nàng thì sẽ không phải sợ nàng chạy mất. Cái này gọi là hòa thượng chạy được chứ miếu thì không.

“Liên quan gì đến người chứ, công tử người quản nhiều thứ quá nhỉ?” Âu Dương Chính Hiên, người nghĩ gì chẳng lẽ ta lại không biết sao?

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Nơi này hẻo lánh như vậy, nếu cô nương bị bọn xấu bắt đi chẳng phải là lỗi của tại hạ sao.” Chính Hiên đã nắm chắc bảy phần nữ tử thần bí này là Tiêu Vũ Tình. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã cảm thấy rất quen thuộc. Tiếp tục tiếp xúc hắn thấy nữ điệu của nàng giống hệt Tiêu Vũ Tình. Ở Long Hiên hoàng triều nhất định không thể có người thứ hai!

“Tiểu nữ tử chỉ là hạng dân đen, lại không có dung nhan khuynh thành, bọn xấu bắt ta cũng chỉ lãng phí lương thực, bọn chúng sẽ không ngốc vậy đâu.”

“Cô nương dung nhan nghiêng nước nghiêng thành hay không, có thể để tại hạ thấy được không?” Đây mới là vấn đề chính!

“Tiểu nữ tử dung mạo xấu xí, sợ làm hỏng mắt công tử.” Âu Dương Chính Hiên, biết ngay là người vẫn chưa hết hy vọng mà.

“Dung mạo nữ tử ra sao không quan trọng, quan trọng là có một tấm lòng lương thiện.” Hoàng đế lớn lên giữa các mỹ nhân mà lại nói những lời này quả thật khó tin. Từ xưa đến nay, hoàng đế nào tuyển phi mà không nhìn dung mạo trước chứ? Lời này từ miệng hắn nói ra một chút đáng tin cũng không có.

“Một khi đã như vậy, công tử cần gì phải cố ý nhìn dung mạo tiểu nữ tử?” Vũ Tình phản bác khiến làm hắn á khẩu không trả lời được, vấn này nàng đã thắng.

“Việc này...” Nữ tử này thật thông minh, không ngờ lại giảng sẵn bấy cho hắn nhảy vào, mình thật đúng là ngốc.“Vậy cho tại hạ biết phương danh của cô nương chắc là có thể chứ?”

“Không thể.” Vũ Tình kiên quyết từ chối đề nghị của hắn, không muốn dính dáng đến hắn dù chỉ một chút. Hắn đang muốn tra hộ khẩu sao?

“Vì sao?” Còn nói người không phải Tiêu Vũ Tình, nếu người không phải Tiêu Vũ Tình thì tại sao ngay cả tên cũng không dám nói cho trầm biết?

“Chẳng sao cả.” Tiêu Vũ Tình ngày xưa đã chết, hôm nay đứng trước mặt hắn là Lăng Ngạo Tuyết, là một người không liên quan, không có tình cảm gì với hắn.

“Cô nương sao lại keo kiệt thế, ngay cả cái tên cũng không chịu cho.” Hoàng đế quyết không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

“Chồng ta không thích ta tiếp xúc với nam nhân khác, nếu không hắn sẽ rất giận.” Vô Dạ, ngại quá, đành phải lôi người vào, chắc người sẽ không để ý đâu nhỉ.

“Người thực sự đã có chồng?” Hấn không tin Tiêu Vũ Tình đã quên hấn rồi gả cho nam nhân khác nhanh như vậy. Trừ phi... nữ tử này thật sự không phải Tiêu Vũ Tình.

“Ta lừa người làm gì?” Trong mắt người ở thôn bọn họ đúng là một đối vợ chồng.

“Hoàng... Công tử...” Thị vệ vội vàng chạy tới. Hoàng thượng làm bọn họ tìm cuống cả lên. Chỉ không để ý một chút mà hoàng thượng đã không thấy tăm hơi, nếu lạc mất hoàng thượng thì bọn họ có mấy cái đầu cũng không đủ chém. May quá tìm được rồi, thị vệ mừng rỡ như điên! Nhìn thấy vị nữ tử đứng bên người hoàng đế không khỏi cảm thấy kinh ngạc, hoàng thượng không phải tới tìm nương nương sao? Sao lại rảnh ở cùng cô nương khác... Hơn nữa vị cô nương này là nữ hiệp vừa rồi mà. Quên đi quên đi, chuyện của hoàng thượng không đến phiên hấn quản.

Lúc thị vệ chạy tới bị trượt chân, suýt chút nữa ngã xuống sông. May mà giữ vững chân, không sợ chết tiếp tục chạy đến bên người hoàng đế. Nhưng thị vệ này lại cho Chính Hiên một ý rất hay. Hấn sẽ đẩy nữ tử thần bí này xuống sông, đến lúc đó khăn che mặt của nàng tự nhiên sẽ ướt đầm. Nếu nàng là Vũ Tình đương nhiên biết bơi, huống hồ còn có hấn, nàng tuyệt đối sẽ không sao. Nhưng... nếu không phải... không sao, hấn sẽ cứu người đúng lúc. Tuy rằng ý tưởng này có điểm tà ác, không quá phù hợp với thân phận hoàng đế của hấn, nhưng cũng chỉ còn cách này: “Tình Nhi, trầm chỉ vì muốn nhận ra người thôi, người trăm ngàn lần đừng trách trẫm.” hoàng đế bị ai trong lòng.

Vũ Tình vừa thấy Chính Hiên tươi cười đã biết hấn nhất định đang có âm mưu gì đó. Chuyện thị phi nên tránh càng xa càng tốt, nàng không nói một câu, nhanh chóng bước đi.

Chính Hiên phân vân rất nhiều, rốt cục nhẫn tâm nhắm mắt lại đẩy người đằng trước xuống.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Thị vệ bị uống nước kêu lên. Trời ạ, hấn không biết bơi đâu. Hấn làm sai cái gì ư? Tại sao hoàng thượng lại đẩy hấn xuống sông?(tội nghiệp quá =))

Sao lại là giọng nam nhân? Chính Hiên mở to mắt nhìn, người rơi xuống nước hoá ra lại là thị vệ bên người hấn. Hấn ảo não quát: “Tức chết ta mất.”

“Cô nương, để tại hạ đưa cô nương về nhà nhé?” Chính Hiên vẻ mặt tươi cười lấy lòng, giống hệt loại công tử trắng hoa chuyên đùa giỡn con gái nhà lành.

“Ta đã nói rồi, không được.” Người này sao lại mặt dày mày dạn thế chứ? Hấn không phải hoàng đế sao? Muốn nữ nhân nào mà chẳng có sao cứ bám lấy nữ tử xấu như nàng? Không đúng, nghe nói hấn giải tán hết hậu cung, khéo lại bất mãn nên bụng đói ăn quàng.

“Cô nương hà cố gì phải cự tuyệt một người xa lạ?” Hấn nhất quyết phải thế đấy thì sao? Cho dù bị người khác cho là ăn chơi trác táng cũng chẳng sao.

“Người phiền quá đi.” Không thể cho hấn biết nhà nàng ở đâu nếu không sẽ không dứt được. Hấn mà nhìn thấy Vô Dạ thì xong đời? Vũ Tình ngẩng đầu nhìn thấy một tửu lâu, dù sao cũng đói bụng, ăn trước nói sau, hấn theo tới nhằm chán tự nhiên sẽ bỏ đi.

“Khách quan, ngài muốn ăn gì?” Tiểu nhị nhiệt tình hỏi.

“Tiểu nhị, cho ta nhị long hí châu, long hàm hải đường, sang ngọc long phiến, long phượng nhu tình, không, không cần long phượng nhu tình. Đổi thành sinh tiên long hà, với mấy món ăn sáng nữa là được rồi.”

“A?” Tiểu nhị do dự một chút. Cô nương này ăn nhiều như vậy lại còn gọi toàn là đồ ăn nổi tiếng ở tửu điểm của bọn họ nữa. “Được rồi.....” Tiểu nhị vắt khăn lau trong tay lên vai.

“Đồ ăn ngon trước mặt, không có rượu ngon sao được? Tiểu nhị, lấy thêm vài bình nữ nhi hồng.” Nàng có thù với rồng(long) sao? Nàng tuyệt đối không phải dân nữ bình thường, người bình thường không ăn nổi nhiều thứ như vậy, thậm chí ngay cả tên cũng chưa chắc đã biết.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn bọn họ gọi đều được mang lên bàn.

“Công tử, người và ta không quen biết, đâu cần phải ngồi cùng bàn.” Âu Dương Chính Hiên, người đang định đổ nước lên người ta, sau đó lấy cái khăn che mặt đi đứng không, ta cứ không theo ý người đấy.

“Bình thủy tương phùng(duyên bèo nước gặp nhau), có thể gặp nhau tức là có duyên. Người và ta sao không làm bằng hữu?” Nữ tử này càng kháng cự Chính Hiên lại càng hoài nghi nàng đúng là Tiêu Vũ Tình.

“Trèo cao không nổi.” Vũ Tình lạnh lùng nói, đối với hắc nàng chẳng cần để ý sắc mặt.

“Người không biết thân phận ta, sao lại nói trèo cao?” Trừ phi người biết thân phận trẫm.

“Nhìn quần áo công tử mặc tất nhiên không phú thì quý.” Người có Trương Lương kế, ta có quá tường thâm.(1)

“Trang phục này cũng chỉ để giả bộ vì không muốn để người ta khinh thường. Kiếm cơm ăn mà thôi. Nói ra thì trước kia tại hạ cũng thuộc nhà phú quý, bất đắc dĩ gia đạo sa sút mới phải lưu lạc thành thế này, lại không muốn làm mất mặt gia phụ(cha) cả đời anh minh, nên mới... Aizz... Đáng thương trong nhà còn có mẫu thân già cả và hai đệ đệ tuổi nhỏ, kế sinh nhai của cả gia đình hoàn toàn phụ thuộc vào ta.” Chính Hiên bịa chuyện như thật, người không biết chuyện nghe thấy nhất định sẽ rơi lệ.

“Thật bất hạnh.” Vũ Tình châm chọc nói. Nghĩ nàng là đứa ngốc sao? Lại còn dùng đến cả thủ đoạn vô sỉ này.

“Cô nương hình như không tin?” Nếu nàng là Tiêu Vũ Tình, tự nhiên có thể liếc mắt một cái nhận ra hắc đang nói dối.

“Ta tin hay không không quan trọng, công tử...” Vũ Tình bị hắc làm mất hứng ăn, chọc rồi lại chọc, nàng đang tưởng tượng đồ ăn biến thành Ấu Dương Chính Hiên.

“Cô nương hình như có thâm thù đại hận với rồng? Đương kim thiên tử đã đắc tội với người sao?”

“Người ta là thiên tử, ta cùng lắm chỉ là một tiểu dân, sao hắc lại đắc tội ta được?” Vũ Tình chọc rất mạnh làm một miếng thịt bắn ra. Mà miếng thịt kia có vẻ cũng biết điều, bay thẳng một đường vào mặt Chính Hiên. Lập tức khuôn mặt tuần tú xám xịt như gan heo! Vũ Tình không cười, giả vờ không như phát hiện rồi tiếp tục ăn cơm.

Kỳ quái là Chính Hiên cũng không giận, nhẹ nhàng lau sạch dầu mỡ dính trên mặt và quần áo. Nếu người nọ là người trong lòng hắc muốn tìm thì cho dù nàng có đem tất cả ném vào mặt hắc, cho dù nàng muốn lấy mạng hắc, hắc cũng sẽ không phản đối.

“Cô nương, để ta rót cho người một chén.” Chính Hiên rót đầy một chén rượu cho nàng.

“Uống rượu vào không tốt, không cần.” Thật ra là nàng sợ sau khi uống rượu sẽ nói thật.

“Cô nương vừa rồi đối xử với tại hạ như thế ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, chẳng lẽ không nên nhận lỗi sao? Coi như cho tại hạ chút mặt mũi.” Chính Hiên nâng cốc đưa đến trước mặt nàng.

“Người là ai? Tại sao ta phải nể mặt người?” Có giỏi thì lôi cái thói kiêu ngạo hoàng đế của người ra đây.

“Cô nương... ối...” Chính Hiên làm bộ không giữ được chén rượu, hất thẳng về phía Vũ Tình.

“Công tử...”Thị vệ hết sức vất vả khổ sở cuối cùng mới ngoi được lên khỏi nước vôi vàng tới hộ chủ. Kết quả vừa lao đến đã bị hoàng đế hất cả một chén rượu vào người. Đơn giản là vì đúng lúc Vũ Tình đứng lên thì hắc lại vừa vặn chạy đến đằng sau Vũ Tình.

Hoàng đế giận dữ trừng mắt nhìn hắc, sao lại đến quấy rối rồi. Mỗi lần hắc đã sắp thành công thì lại bị thị vệ này phá hỏng. Chẳng lẽ hắc và nữ tử này thật sự vô duyên gặp lại? Tại sao nữ tử này lại cảnh giác với hắc như vậy, hình như còn đoán ra động cơ mà dễ dàng tránh được. Vì nàng rất hiểu hắc? Bởi vì nàng chính là Tiêu Vũ Tình. Nghĩ đến đây, trong lòng Chính Hiên thoải mái hẳn, tâm trạng cũng tốt lên, lơ đãng nở nụ cười mê chết người.

Thị vệ nhìn hoàng đế chuyển từ thịnh nộ sang vui sướng, sống lưng bỗng lạnh run. Người ta nói quân vương hỉ nộ vô thường một chút cũng không sai, sao hắc lại xui xẻo thế cơ chứ? Đụng vào đúng lúc hoàng thượng tâm trạng bất ổn định.

“Tiểu nhị, thanh toán, à không phải! Tiểu nhị, tính tiền!” Vũ Tình gọi.

Thanh toán? Lại là một từ mới mẻ, ngoại trừ Tiêu Vũ Tình ra làm gì có ai có thể nói những từ mà người khác nghe không hiểu nữa. Đây là ngôn ngữ riêng của nàng, nàng... Nàng khẳng định chính là Tình Nhi. Chính Hiên khó có thể kiềm chế niềm vui sướng trong lòng...

Tiểu nhị mới vừa đi lại thì tay Chính Hiên đã vung lên, một tờ ngân phiếu nằm ngay ngắn trên bàn. Biết làm sao được, tâm trạng hân hoan tốt mà! Không ngờ ngay ngày đầu tiên hân đi tìm đã có thể gặp được Vũ Tình, là trời định nhân duyên cho hai người bọn họ!

“Cám ơn khách quan, cảm ơn khách quan...” Tiểu nhị vừa thấy khách trả ngân phiếu thì suýt té xỉu. Từng này tiền đủ để mua tửu lâu của bọn họ đấy! Vị khách này thật hào phóng, lão bản nhất định sẽ rất vui.

Giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa! Đến đâu cũng ra cái vẻ hoàng đế! Vũ Tình xoay người bước đi, giống như u hồn phiêu tán nơi nhân gian.

Chính Hiên thay đổi chiến lược, không quang minh chính đại ra mặt nữa mà lén theo sau Tiêu Vũ Tình. Chỉ cần theo dõi đến nhà nàng rồi có gì tính sau. Nhân tiện nhìn xem nàng rốt cuộc gả cho một người chồng như thế nào, là người nào có thể xứng đôi với nàng, dám tranh thê tử với hân. Thật ra hân căn bản không tin nàng đã có chồng.

Vũ Tình không biết Chính Hiên có đi theo nàng hay không nhưng với hiểu biết của nàng về Âu Dương Chính Hiên thì hân nhất định sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, phải nghĩ ra cách gì đó khiến hân từ bỏ hoàn toàn.

Người đâu rồi? Chính Hiên cảm thấy hoa hoa mắt, bóng người màu trắng phía trước đã không thấy đâu. Làm gì có ai có thể chạy trốn ngay trước mắt hân chứ. Muốn chơi trốn tìm sao, hân sẽ theo đến cùng! Quả nhiên tìm ra bóng dáng màu trắng bên góc đường kia, Chính Hiên hít một hơi thật sâu, còn tưởng rằng nàng thực sự đã biến mất, đến lúc đó hân lại không biết phải đi đâu tìm nàng.

Nữ tử thần bí đi đến bờ sông, nhìn chung quanh, xác định không có ai mới ngồi xổm xuống cạnh bờ sông, rút cục cũng bỏ cái khăn che mặt xuống...

Chính Hiên nhìn động tác của nàng, tim đập mạnh, tay cũng bất giác nắm chặt lại... Nàng kia chậm rãi bỏ cái khăn che mặt... một khuôn mặt thật bình thường nhưng lại không phải người hân tìm. Chính Hiên vô lực buông tay... Nàng không phải Tình Nhi, không phải Tình Nhi của hân, hân đã nhận nhầm người. Vừa rồi hân thật sự nghĩ rằng nữ tử này chính là Tiêu Vũ Tình lại còn mừng rỡ như điên. Đúng vậy, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp như thế chứ? Nào có dễ dàng gặp được như vậy? Hân...mất trí rồi, còn nói với cô nương kia nhiều lời khinh bạc. Cô nương kia nhất định coi hân như một kẻ đáng đồ(háo sắc) tử rồi?

Âu Dương Chính Hiên thất vọng quay đầu chạy, để lại một bóng dáng cô đơn. Hân không hề biết cách đó không xa một nữ tử khuyên thành đang đứng.

Nàng nở nụ cười đắc ý! Âu Dương Chính Hiên làm sao đâu lại được nàng? Một chiêu kim thiền thoát xác đã có thể khiến hân nản lòng, chắc sẽ không đi tìm nàng nữa...cố tình bỏ qua một chút hờn giận thất vọng sâu tận đáy lòng.

Ban đêm, trăng thanh gió mát. Chính Hiên đứng trước cửa sổ, gió lạnh thổi từng cơn, cầm trong tay ngọc bội lúc trước đã tặng cho Tình Nhi. Trong lòng rối bời...Ngọc bội này, hân từng yêu cầu Tình Nhi phải vĩnh viễn mang theo nó, nhưng cũng vì ngọc bội mà hân hiểu lầm Tình Nhi quá sâu. Mỗi khi nhìn ngọc bội hân sẽ nhớ bản thân mình từng ngu xuẩn đến cỡ nào, từng làm tổn thương người hân yêu nhất nhiều đến bao nhiêu. Mỗi lần nghĩ đến, hân đều muốn giết chính mình! Là hân tự tay đẩy Vũ Tình ra đi!

“Tình Nhi, người biết không? Hôm nay ta gặp một nữ tử, nàng rất giống ngươi. Bóng dáng, ánh mắt đều giống, gần như ta đã chắc chắn nàng chính là ngươi. Nhưng thật thất vọng, nàng không phải ngươi. Ta có một số hành động vô lễ với nàng, đó là vì ta thật sự nghĩ rằng nàng là ngươi nên mới làm vậy, ngươi sẽ không trách ta chứ? Ta biết Tình Nhi là người biết tốt xấu, ngươi nhất định sẽ không trách ta. Nếu nàng là ngươi thì thật tốt. Tình Nhi, người rốt cuộc đang ở đâu? Ta thật sự rất nhớ ngươi, ngươi mau quay về đi, ta sai rồi, ta xin lỗi. Ngươi trách ta, không tha thứ cho ta cũng không sao, chỉ cần ngươi cho ta một cơ hội...” Chính Hiên đột nhiên ngẩng lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ gọi to:“Tình Nhi...”

“Hoàng huynh, đừng gọi nữa, dù sao hoàng tẩu cũng không nghe thấy đâu.” Dật Hiên đột nhiên xuất hiện trong phòng hấn.

“Tứ đệ, người đến từ khi nào?” Hấn thật sự rất nhập thần, ngay cả Dật vương vào phòng hấn cũng không biết. Nếu có người muốn mưu sát thì chỉ sợ đã thành công rồi.

“Đúng lúc người đang nói những lời buồn nôn kia ấy.” Hoàng huynh nói ra lời tâm tình tuyệt đối không hề kém hấn, chỉ có hơn chứ không có kém, xem ra phải học hỏi hoàng huynh rồi. Thực ra cho dù hấn không nói những lời tâm tình thì cũng có một đám nữ tử tự nguyện hiến thân cho hấn rồi.

“Người tới đây làm gì?” Dật vương lúc này không ở nhà hưởng thụ lại đến tìm hấn, thật đúng là kỳ tích.

“Mẫu hậu có lệnh mà.” Bằng không người cho là ta thích chắc, trong nhà còn có một tiểu nữ nhân đáng yêu kia kia. Quái lạ, sao tự nhiên lúc này lại nhớ đến nàng, chẳng lẽ hấn bị trúng tà? “Mẫu hậu sai ta đến điều tra tình hình, thế nào rồi? Đã tìm được hoàng tẩu chưa?”

Hoàng đế lắc đầu. Hấn nhất định phải tiếp tục tìm vợ, không được tuyệt đối sẽ không hồi cung!

“Thật ra ta hỏi thế thôi, nhìn cái bản mặt người là đã biết đáp án rồi.”

“Vậy người còn hỏi.” Chính Hiên xem thường nhìn Dật Hiên. “Cẩn vương có tin tức gì không?”

“Không có, hoàng tẩu cứ như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Hoàng huynh, người nói liệu có phải hoàng tẩu...” Đột nhiên cảm thấy gió lạnh từng trận, không phải là hồn ma của hoàng tẩu đến thật đấy chứ? Đồng ngôn vô ký! (*)

(*): “Đồng ngôn vô ký” – ý chỉ những sự việc trẻ nhỏ nói chuyện với nhau không cần cố kỵ, kiêng dè do tâm tư còn khờ dại

Chính Hiên giận dữ trừng mắt nhìn hấn, dám rửa Tình Nhi, muốn chết sao?

“Ta...hay nói đùa thôi. Đi trước đây...” Trước khi hoàng huynh nổi bão thì tốt nhất là chạy cho nhanh, không đến lúc hoàng huynh không tìm được hoàng tẩu sẽ lôi hấn ra trút giận. Hấn còn phải giữ mạng để đi gặp tiểu mỹ nhân chứ, oái! Sao lại nghĩ tới nàng rồi? (tò mò yêu của anh DH quá @@)

Chính Hiên nhìn đường chân trời không điểm kết thúc, trầm vào nỗi nhớ nhung vô tận...

Ở nơi khác, Vũ Tình hình như nghe thấy có người gọi tên nàng. Nhất định là ảo giác, Vũ Tình lắc lắc đầu, không muốn để chuyện hôm nay ảnh hưởng đến mình. Hấn xuất hiện thì cứ xuất hiện, không liên quan gì tới nàng cơ mà?

“Tuyệt, người đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về? Sao lại ăn mặc thế này, ngay cả khăn che mặt cũng không mang, có phải bị ai nhìn thấy rồi không?” Vũ Tình vừa vào cửa, Vô Dạ đã hỏi liên hồi. Hấn quay về nhà không thấy Vũ Tình, tim sắp nhảy cả ra ngoài, chỉ sợ nàng đã xảy ra chuyện gì.

“Người hỏi nhiều như vậy, ta biết trả lời cái gì trước?” Quần áo của nàng trao đổi với nữ tử kia rồi, không ngờ Âu Dương Chính Hiên thật sự ngốc như vậy, thế cũng mắc lừa.

“Không sao, người không làm sao là tốt rồi.” Vô Dạ đối xử với nàng vẫn luôn quan tâm như vậy, chuyện nàng không muốn làm, điều nàng không muốn trả lời, hấn cũng không miễn cưỡng.

“Ta á, hôm nay gặp phải một con chó điên.” Trên mặt Vũ Tình nhẹ nở nụ cười.

“Chó điên?” Vô Dạ nhìn nụ cười của nàng, có chút mê hoặc. Đây là lần đầu tiên sau một năm nàng nở một nụ cười thật lòng, không phải miễn cưỡng cười vui. Như lần đầu thấy nàng tươi cười, hấn dường như thấy được Tiêu Vũ Tình trước kia...

Nàng...hôm nay đã gặp ai?

(1): Người hữu Trương Lương kế, ta có quá tường thê.

Người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó. tất cả mọi người đều hữu kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Bình đến ngăn cản, nước đến đắp đê.

Câu nói “Người hữu Trương Lương kế, ta có quá tường thê” chính là mang ý nghĩa như vậy.

68. Chương 67

Ngạo khí hoàng phi [chương 67] Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viocchan

Ngã tư đường tấp nập người qua lại, thân hình thon dài, diện mạo tuấn mỹ của Âu Dương Chính Hiên vẫn nổi bật như hạc giữa bầy gà, liên tiếp khiến mọi người phải liếc mắt nhìn. Hơn nữa phần đông là nữ tử, hận không thể chôn chân xuống đất. Có một số bạo dạn thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình nhưng Chính Hiên lơ đi coi như không khí.

“Công tử, đây là tranh do người đã từng gặp nương nương vẽ.” Thị vệ mở bức hoạ cuộn tròn ra, một nữ tử áo trắng che mặt.

Là nàng! Nhưng ngày hôm qua trầm rõ ràng đã nhìn thấy mặt nàng khi không đeo khăn che mặt. Không đúng không đúng, nữ tử thần bí và người hấn gặp lúc sau hình như không phải cùng một người. Chính Hiên bình tĩnh nhận ra, khóe miệng khẽ nhếch: Tình Nhi ơi Tình Nhi, người đứng là quá thông minh, ngay cả trầm cũng bị người lừa.

Cảm giác của hấn không hề sai, nữ tử kia chính là người hấn đau khổ tìm Tiêu Vũ Tình!

Đột nhiên cảm thấy một trận gió thổi tới. Thị vệ bị thổi làm ngã nghiêng, mơ hồ nhìn thấy một bóng người. Chỉ có hoàng đế vẫn đứng thẳng, khóe miệng vẫn lộ ra ý cười thần nhiên. Thiên hạ đệ nhất thần thám(thần trộm) Tây Môn Phong quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng chỉ chốc lát sau, nụ cười của hấn cứng lại. Tây Môn Phong trộm gì không trộm lại trộm vật mà hấn quý trọng nhất, ngọc bội duy nhất Vũ Tình để lại cho hấn. Lúc bình thường hấn không ngại chơi đùa một trận với Tây Môn Phong, dù sao cao thủ so chiêu cũng là một thú vui của đời người, nhưng chết tiệt, hấn dám lấy mất ngọc bội. Muốn chết sao, hấn tuyệt đối không khách khí với hấn ta.

Hoàng đế bay tựa ảo ảnh, thị vệ trở tay không kịp vẫn đứng ở một chỗ tìm hoàng đế của bọn hấn.

Đuổi tới một thôn, Chính Hiên rốt cục cũng nhìn thấy bóng dáng Tây Môn Phong, không hổ là thần trộm, bay nhanh như vậy, đến vô ảnh đi vô tung. Hấn xoay người một cái đi đến trước mặt Tây Môn Phong.

“Tây Môn công tử, vật cầm của tại hạ có phải nên trả lại không?”

Tây Môn Phong kinh ngạc nhìn Chính Hiên. Võ công của hấn không phải tuyệt đỉnh nhưng khinh công tuyệt đối là đệ nhất, trong thiên hạ người có thể đuổi kịp hấn cực hiếm. Xem ra hôm nay hấn dụng thủ cao thủ rồi.

“Người có chứng cứ gì chứng minh ngọc bội này là của người?” Miếng ngọc bội này vừa nhìn đã biết là thượng phẩm, mà người này liếc mắt một cái đã biết ngay thân phận của hấn, tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Hấn rốt cuộc là ai? Trên giang hồ chưa từng nghe qua có nhân vật như thế này.

“Tây Môn Phong, ta không có tính nhẫn nại để nghe những lời vô nghĩa, người tốt nhất nên lập tức trả lại cho ta.” Âu Dương Chính Hiên hấn cũng không phải hạng người keo kiệt không cho nổi ai cái gì. Chỉ là ý nghĩa của miếng ngọc bội này đối với hấn quá đặc biệt, hấn không thể không lấy lại. Trước kia, khi Tây Môn Phong vào cung ‘làm khách’ hấn cũng không so đo, không phải sao?

“Xem ra nó đối với người rất quan trọng, có phải là của người trong lòng đưa cho không?” Tây Môn Phong tò mò dung mũi ngửi ngửi, muốn ngửi ra được chút manh mối.

“Làm càn.” Chính Hiên đánh một chưởng. Dám sỉ nhục Tình Nhi của hấn, muốn chết!

Tây Môn Phong tránh không kịp, trúng một chưởng mạnh. May mà Chính Hiên không dùng mười thành công lực nếu không hẳn đã đi đời nhà ma rồi.

“Lão huynh, ta chỉ lấy của người miếng ngọc bội, người không cần phải hạ thủ nặng tay như vậy chứ.” Tây Môn Phong bị đánh bay, miệng phun ra máu. Tính tình người này đúng là không phải nóng nảy bình thường, mình lại xui xẻo chộc phải người ta chứ. Hắn cùng lắm chỉ ‘mượn’ chơi vài ngày thôi, hôm nào đó gặp sẽ trả lại. Hắn cũng không phải người tham tài, chỉ thích sự kích thích khi ăn trộm thôi. Từ ‘làm càn’ này người làm nha môn bình thường cũng không dám nói, chẳng lẽ người đó là người trong hoàng tộc sao?

“Tây Môn Phong, ta đã cảnh cáo người rồi. Lấy ra đây!” Hắn không muốn giết người.

Tây Môn Phong chậm rãi đứng lên, vui cười nói: “Nhìn người sốt ruột như vậy không phải thật sự là người trong lòng đưa đẩy chứ?”

“Phải thì sao mà không phải thì thế nào?” Hắn không rảnh khua môi múa mép ở đây.

“Đúng thì ta đương nhiên sẽ trả lại cho người, còn không thì cho mượn hai ngày chơi cái đã.”

“Nếu không muốn chết thì người tốt nhất hãy lấy ra đây.”

“Tây Môn Phong, người mau trả lại ngọc bội cho hắn đi.” Tiếng nữ tử trong trẻo như tiếng chuông vang lên. Một hoàng y (áo vàng) nữ tử bay xuống từ trên nóc nhà.

“Hoàng Anh, sao người lại ở đây?” Tây Môn Phong cũng là người của Thánh Tiên môn nhưng hắn thuộc Lam các còn Hoàng Anh đương nhiên là thuộc Hoàng các. Các các trong Thánh Tiên môn không có liên hệ chặt chẽ, thậm chí làm theo ý mình, ai cũng không phục ai.

“Nếu ta không đến, chỉ sợ người ngay cả chết ra sao cũng không biết ấy chứ.” Tây Môn Phong đắc tội ai không đắc tội lại đi đắc tội với hoàng đế.

“Này, Hoàng Anh, cho dù giao tình không sâu đậm thì người với ta tốt xấu cũng là đồng môn, tự nhiên lại đi bênh người ngoài. Chắc là người thích người ta rồi.”

Hoàng Anh hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Tây Môn Phong, người nói bậy bạ gì đó? Cẩn thận ta đến Lam Các mách tội người với các chủ đây.” Quay sang chấp tay nói với Chính Hiên: “Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng, người này hay nói hươu nói vượn, người đừng so đo với hắn.”

“Người... là hoàng thượng?” Tây Môn Phong mở to mắt, gần như sắp ngất đến nơi. Thảm rồi, sao hắn lại chộc đến hoàng thượng cơ chứ, về sau muốn đến nhà hắn ‘làm khách’ chẳng phải rất khó ư? Bảo bối của hoàng cung ời!

Chính Hiên nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Tây Môn Phong ôm quyền thờ dãi nói. Bọn họ là người trong giang hồ, theo quy củ giang hồ, không cần làm đại lễ ba quỳ chín bái nhưng là con dân Long Hiên, tấm lòng yêu nước cũng không hề kém người khác. Chonên tôn trọng, lễ phép vẫn cần phải có. “Hoàng thượng, ngại quá, vừa rồi đã đắc tội. Trả cho ngài!” Hắn ta là hoàng tộc mà, người trong triều đình không động đến là tốt nhất. Chứ chộc vào làm hắn ta khó chịu, phái trọng binh truy nã hắn thì về sau hắn muốn đi trộm gì đó cũng không dễ dàng.

Chính Hiên lấy lại ngọc bội, có loại cảm giác an toàn. Đột nhiên dường như hắn nghe thấy có tiếng người đang hát, có loại ma lực dẫn hắn đi đến. Ca khúc đó, giọng hát này... là nàng sao?

Hoàng Anh, Tây Môn Phong nhìn hoàng đế như trúng tà đi đến phía đằng kia, thoáng trao đổi cái nhìn với nhau, tò mò theo sau.

“Chợt lóe chợt lóe sáng trong suốt, đầy trời đều là ngôi sao nhỏ...” (Nhất thiểm nhất thiểm lạng tinh tinh, mấn thiên đô thị tiểu tinh linh) Một đám trẻ con ngồi thành một vòng tròn, non nót hát bài đồng ca. Ở giữa là một nữ tử áo trắng, nàng cười tươi như hoa, thân thiết nói chuyện với mấy đứa nhỏ.

“Mấy đứa, bài hát này hay không?” Vũ Tình mỉm cười ngọt ngào.

“Hay ạ.” Bọn trẻ trăm miệng một lời trả lời. Trong đó một đứa nhỏ làm nũng nói: “Tuyệt tỷ tỷ hát là hay nhất.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bọn trẻ lập tức tán thành. Chúng thật sự rất sùng bái Tuyệt tỷ tỷ, trong lòng chúng Tuyệt tỷ tỷ chính là người đẹp nhất tốt nhất thiên hạ.

“Thật không? Mấy đứa chỉ nói thể cho Tuyệt tỷ tỷ vui đúng không?” Nhìn một cái, đứa nhỏ nào cũng đáng yêu quá đi.

“Đương nhiên là thật. Tuyệt tỷ tỷ đã nói trẻ con ngoan không được nói dối mà.” Bọn trẻ hồn nhiên trả lời. Vũ Tình rất thích ở cùng chúng, trong sáng tự nhiên! Thật muốn trở lại thời thơ ấu...

“Ngao lăm. Tuyệt tỷ tỷ sẽ dạy mấy đứa bài này, được không?”

“Được ạ.” Bọn trẻ vui vẻ vỗ tay!

“Bài này tên là ‘Làm thơ vì người’(1), nhưng mà mấy đứa không được tùy tiện hát cho người khác phải nghe đầu đấy. Được rồi, hát theo ta từng câu một nào...làm thơ vì người, lắng yên vì người, làm chuyện không thể vì người, học đánh đàn làm thơ vì người, mất đi lý trí vì người...” Hát đến cao trào, trong lòng Vũ Tình tự nhiên dâng lên một cảm xúc không biết tên, tình yêu thật sự đẹp như vậy ư? Thế gian thực sự có người si tình như thế sao? Cho dù yêu có sâu đậm cỡ nào nhưng không có sự tin tưởng thì sao có thể tiếp tục ở bên nhau?

Chính Hiên nhìn chằm chằm nữ tử đang đứng giữa hát, rốt cuộc hần không mù. Là nàng, thật sự là nàng, người luôn xuất hiện trong giấc mộng của hần suốt một năm, muốn đuổi theo lại không đuổi kịp, người làm hần nhớ thương hàng đêm không ngủ nổi. Nhớ nàng, chính hần cũng sắp phát điên. Hần gần như đã nghĩ mình sẽ không còn được gặp lại nàng, mà bây giờ nàng đang ở trước mặt hần bằng xương bằng thịt. Nàng vẫn đẹp như vậy, đẹp đến làm cho người ta tan nát cõi lòng, đẹp đến nỗi hần không thể dời tầm mắt khỏi khuôn mặt nàng, hận không thể một lần giải bày hết tất cả nỗi niềm tương tư chất chồng trong một năm của hần...

“Tình Nhi.....” Hoàng đế lẩm bẩm nói, cất cước, nhưng còn chưa kịp bước ra đã nghe thấy giọng nói của một nam tử.

“Tuyệt, đứa bé nó khóc, làm sao bây giờ?”

“A, tử tử, ta tới đây.” Vũ Tình cười cười đáp. Nhẹ nhàng nói với bọn trẻ: “Mấy đứa ở đây ngồi một lúc, ngoan ngoãn nhé, không được chạy loạn.”

“Vâng.” Bọn trẻ đồng thanh đáp.

Khi Vũ Tình đứng dậy, lơ đãng nhìn về phía Chính Hiên. Chính Hiên nghiêng người, tránh khỏi tầm mắt nàng. Bản thân rõ ràng tìm nàng đến phát cuồng nhưng lúc này hần lại không dám lộ diện. Đơn giản là vì giọng nói của nam tử kia, đứa bé kia! Nàng lập gia đình rồi sao? Hơn nữa còn đã có con?

Trán Vô Dạ toát đầy mồ hôi lạnh, chân tay luống cuống bế một đứa trẻ con, tư thế rất quái dị. Hần vừa bế vừa dỗ: “Xin người đừng khóc nữa được không? Đừng khóc nữa...” Hần đường đường là đệ nhất sát thủ trên giang hồ, nhân sĩ nghe thấy tên đều sợ mất mật, vậy mà bây giờ ngay cả một đứa trẻ hư cũng không dọa nổi, thất bại quá đi mất!

“Để ta bế, để ta bế nào.” Vũ Tình đỡ lấy đứa bé, cố nén cười. Bộ dáng vừa rồi của Vô Dạ thật sự buồn cười, nếu có mang máy ảnh, nàng nhất định phải chụp lại hình ảnh kinh điển này.

Vũ Tình nhẹ giọng dỗ đứa bé, nó dần dần nín tiếng khóc, chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Ngẩng đầu thấy bộ dáng Vô Dạ như trút được gánh nặng, đầu đầy mồ hôi lạnh, Vũ Tình rốt cuộc không nhịn nổi bật cười.

“Tuyệt, người cười cái gì?” Vô Dạ nghi hoặc.

“Cười người đấy, người là Vô Dạ thế mà lại bị một đứa bé mới một tuổi làm cho thảm như vậy.” Người không biết cảnh một sát thủ ôm một đứa bé lại không thể đánh không thể mắng, nói với nó nó lại không hiểu, cuối cùng bản thân phải mệt mỏi nó như thế nào đâu. Cho dù bắt hần giết người cũng không khó khăn đến thế.

“Ta thật sự hết cách, tiếng khóc của nó còn lợi hại hơn cả sư tử rống.” Sau này nếu có chuyện trông trẻ con xin miễn cho kẻ bất tài như hần. Lý đại tẩu nhà bên cạnh vì tạm thời có việc nên nén con sang nhà bọn họ, hại hần thành thảm như vậy.

“Có khoa trương quá không? Người xem, nó ngủ thật ngọt ngào, đáng yêu quá đi.”

Vô Dạ lại gần, lấy ngón tay nhẹ nhàng đùa đùa bé, vui vẻ nói: “Đúng vậy, đúng là rất đáng yêu. Người xem tay hần be bé, mềm mềm, cứ như sờ vào sẽ gãy mất vậy, làm hại ta không dám động vào.”

“Da thịt trẻ con thích thật, mềm mềm mịn mịn. Người nói xem, có phải trẻ con đứa nào cũng đều đáng yêu như vậy không?” Vũ Tình thật muốn nhìn Vô Dạ trước đây như thế nào, đáng tiếc là không có ảnh chụp nên muốn nhìn Vô Dạ khi còn trẻ con thật không thể.

“Không biết, nhưng ta biết trước đây người nhất định rất đáng yêu.” Tuyệt đẹp như vậy, lúc nhỏ nhất định cũng là tiểu mỹ nhân.

“Đương nhiên, Vô Dạ, miệng lưỡi người từ lúc nào lại trơn tru thế chứ?” Vũ Tình hồi nhỏ cũng là một tiểu mỹ nhân, đi đến đâu đều là tiêu điểm chú ý của mọi người.

“Ta nói đều là thật mà.” Vô Dạ sẽ không nói dối, phải là phải, không phải là không phải. Trong lòng hần, Vũ Tình là đẹp nhất.

Vũ Tình cười hì hì, lại chuyển đề tài sang đứa bé: “Người xem, miệng nó bé quá, cứ tí tí lại khê động nữa chứ...”

Vô Dạ chia tay ra đùa nó, thỉnh thoảng lại bốn mắt nhìn nhau với Vũ Tình, vui vẻ ăn ý cùng cười. Nghiễm nhiên chính là hình ảnh một nhà ba người hạnh phúc.

Chính Hiên đứng ngoài cửa sổ ngóng nhìn nụ cười hạnh phúc của Vũ Tình. Trong lòng trống rỗng! Hoá ra lúc trước là Vô Dạ đưa nàng đi, hai người đã thành thân, hơn nữa còn có một đứa con đáng yêu. Nàng thật sự hạnh phúc, có lẽ điều nàng vẫn muốn chính là như vậy, điều mà bản thân hần không thể cho nàng. Là hần tự tay đẩy nàng vào vòng tay người khác! Hần có thể oán sao? Không thể, tất cả đều là hần gieo gió gặt bão. Nhưng hần vẫn không cam lòng, vẫn rất đau đớn. Chẳng lẽ Vũ Tình thật sự ngay cả một cơ hội chuộc lỗi cũng không cho hần, hết thấy đều không còn kịp cứu vãn nữa sao? Hần biết, vào khoảnh khắc hần hiểu lầm Vũ Tình hần đã mất đi nàng. Nhưng trong lòng hần vẫn còn hy vọng, hy vọng Vũ Tình vẫn yêu hần, mặc kệ phải làm bất cứ điều gì, chỉ cần Vũ Tình cho hần một cơ hội. Nhưng bây giờ... dường như đã không có chỗ cho hần nữa. Liệu có phải hần không nên xuất hiện, quấy rầy cuộc sống hạnh phúc êm đềm như nước của nàng, hần xuất hiện có thể làm xáo trộn hạnh phúc ấy hay không?

Tây Môn Phong và Hoàng Anh đi theo phía sau hoàng đế, không hiểu vì sao hoàng đế lại có biểu tình như vậy. Rõ ràng hần muốn vào nhà nhưng không dám. Hoàng Anh chính mắt chứng kiến lời hứa lúc sinh tử của bọn họ, rất khó tin rằng Tiêu Vũ Tình sẽ gả cho nam tử khác, nhưng sự thật lại xảy ra ngay trước mắt! Sau khi nàng đi du lịch các quốc gia trở về, thường xuyên nghe dân chúng nói về chuyện của hoàng đế và Tiêu phi, nàng còn tưởng rằng chỉ là lời đồn. Rốt cuộc ai phụ ai đây, nàng rối hết cả lên rồi. Aizz, chuyện của hoàng gia đúng phiền toái! Nàng nhớ đã từng tiên đoán kết cục của bọn họ, không ngờ lại bất hạnh đúng thế thật.

“Tình huống gì đây?” Tây Môn Phong khó hiểu hỏi. Kỳ thật hần cũng là người hay buôn chuyện! Các tình báo của Thánh Tiên môn không mời hần ra nhập thật đúng là uống mất nhân tài.

“Không biết.” Hoàng Anh nhún nhún vai.

“Ai?” Tiếng nói chuyện của Tây Môn Phong và Hoàng Anh bị Vô Dạ phát hiện. Một năm này hần vì Vũ Tình rửa tay gác kiếm nhưng võ công không hề suy giảm.

Bước chân Chính Hiên chậm rãi thông thả, từng bước một đi ra, xuất hiện trước mặt mọi người. Từng bước hần bước ra, trái tim Vũ Tình lại như bị đập mạnh một cái.

Mắt nàng nhanh chóng hồng lên. Tại sao, tại sao hần tìm được nơi này? Tại sao hần còn muốn xuất hiện trước mặt nàng, nàng lần lượt nhượng bộ, trốn hần suốt một năm, tại sao hần vẫn không chịu buông tha cho nàng? Nàng giận hần, càng giận chính mình, tại sao vừa thấy hần trái tim lại không nghe lời, cứ như

nhất định phải bị hấn khống chế như thế? Bây giờ nàng không mang khăn che mặt, hoàn toàn lộ ra trước mặt hấn, nàng lấy gì để ngụy trang, vô trang cho mình đây?

Chính Hiên đi đến trước mặt nàng thì dừng bước, lần đầu tiên sau một năm hấn được nhìn nàng thật gần. Nàng không thay đổi, vẫn đẹp như vậy, chỉ là gầy hơn rất nhiều, nàng vốn chỉ hơi gầy, bây giờ tại lại càng gầy thêm nữa. Nàng không phải đang rất hạnh phúc sao? Phải béo lên mới đúng chứ. Có lẽ là vì vừa sinh con nên cơ thể hơi yếu chăng? Âu Dương Chính Hiên, đừng tự mình đa tình nữa, nàng đã có chồng, lại có cả con, có mái ấm của riêng nàng rồi. Nói vậy thì sau khi nàng rời hoàng cung đã gả cho Vô Dạ. Hoá ra người luôn đau khổ chỉ có hấn! Tiêu Vũ Tình đã quên sạch về hấn, nếu còn nhớ gì chắc có lẽ chỉ là hận.

Vô Dạ nhìn về phía Vũ Tình, sợ rằng khi Chính Hiên xuất hiện thì Vũ Tình sẽ đi cùng hấn. Hấn đã quá quen với cuộc sống bình thường cùng nàng, hấn thích cuộc sống này! Sao Âu Dương Chính Hiên lại tìm được đến đây? Hấn nghĩ nơi này đủ an toàn nhưng xem ra hấn vẫn đánh giá thấp mấy huynh đệ Âu Dương gia. Nhìn ánh mắt Vũ Tình và Chính Hiên khi đối mặt với nhau, dường như hấn đã hiểu ra điều gì đó. Tình cảm của bọn họ không thay đổi, vẫn yêu say đắm như thế, bản thân mình bất luận như thế nào đều không thể xen vào giữa bọn họ. Dù có trả giá bao nhiêu đi nữa hấn vẫn mãi là người thứ ba.

“Đưa thằng bé cho ta. Các người cứ nói chuyện đi!” Vô Dạ đi đến bên cạnh Vũ Tình, bế đứa bé trong lòng nàng đi. Bọn họ thật sự phải nói chuyện rõ ràng, mặc kệ cuối cùng Vũ Tình quyết định thế nào, hấn đều chấp nhận.

Vũ Tình lúc này mới hồi phục lại tinh thần, lạnh lùng nói: “Ta với hấn không có gì để nói.”

“Tình Nhi, có những điều ta đã muốn nói với nàng từ một năm trước, chỉ là không kịp...” Năm đó hấn lao tới Vũ Hiên các rốt cuộc lại không tìm thấy tung tích giai nhân, trong lòng ảo não. Sự hối hận cứ bám lấy hấn suốt một năm nay.

“Đã không kịp thì đừng nói nữa.” Vũ Tình xoay người, không chịu đối mặt với hấn. Giọng nói của nàng vẫn cứ lạnh lùng khiến người ta cảm thấy thật xa cách.

Chính Hiên đi tới trước mặt nàng: “Không, ta muốn nói, Tình Nhi, người ít nhất cũng phải cho ta một cơ hội chuộc lỗi chứ.”

“Không cần thiết. Ta đã nói rồi ‘bất đáo hoàng tuyền vật tương kiến’, người đã quên rồi sao?” (chưa đến tuổi vàng không mong gặp lại)

“Ta không quên, ta muốn gặp người, muốn đến sắp phát điên rồi. Tình Nhi, ta sai rồi, ta đã hiểu lầm người. Ta có lỗi với người, là ta đã khiến người phải đau khổ. Người hận ta, phạt ta như thế nào cũng không sao, chỉ xin người đừng lạnh nhạt với ta như thế.” Hấn chịu không nổi việc Vũ Tình coi hấn như người xa lạ. Hấn ngay cả tôn xưng của hoàng đế là « trẫm » cũng vứt sang một bên, ở trước mặt nàng, hấn chỉ là một người chồng làm sai tạ lỗi với vợ.

“Người là hoàng đế cao cao tại thượng, mà dân nữ chẳng qua chỉ là một dân đen bé nhỏ, sao dám bắt kính với hoàng thượng chứ? Thứ lỗi cho ngôi nhà đơn sơ của bọn ta, miếu nhỏ không thờ nổi đại Phật, người đi đi.” Vũ Tình tiếp tục xoay người.

“Tình nhi, người mắng ta, đánh ta cũng được, van xin người đừng đối xử với ta như vậy.” Cái gì mà thể diện, cái gì tôn nghiêm tất cả hấn đều không cần, hấn chỉ cần Vũ Tình, chỉ cần sự tha thứ của nàng.

Nực cười! Năm đó hấn đối xử với nàng thế nào? Bây giờ chỉ là lời nói lạnh nhạt thôi mà hấn đã chịu không nổi. Quả nhiên là hoàng đế, không chịu nổi một chút đau khổ, một khi đã như vậy, sao hấn còn tới đây chịu tội làm gì?

“Tình Nhi, người nói cho ta biết phải thế nào người mới bằng lòng tha thứ cho ta?” Cho dù bắt hấn chết, hấn cũng sẽ tuyệt đối không oán hận một câu.

Tha thứ? Năm đó hấn có thể nhẫn tâm ban thưởng nàng một ly độc rượu, kết thúc tình duyên của bọn họ, bây giờ lại nói đến tha thứ. Lúc trước nếu không phải Lam nhi đổi chén rượu độc kia thì hấn còn có thể đứng đây mà cầu xin sự tha thứ của nàng sao?

“Người đi đi, đừng quấy rầy cuộc sống bình yên của bọn ta nữa.” Mặt Vũ Tình không chút thay đổi khiến người ta không nhận ra suy nghĩ của nàng. Đi đến bên người Vô Dạ, nàng phải tìm người để dựa vào nếu không nàng lo rằng mình bất cứ lúc nào cũng có thể mềm lòng, dù sao người này là người nàng từng dùng cả sinh mệnh để yêu. Nàng từng nghĩ hắn là chân mệnh thiên tử của nàng, là người nàng xuyên qua để tìm kiếm, là người nàng yêu cả đời. Kết quả, hắn lại là người làm nàng tổn thương sâu sắc nhất, xuyên qua mà đến đổi lại là những vết thương lòng.

“Người thật sự đã thành thân? Với Vô Dạ?” Sự thật đã bày ra trước mắt nhưng trong lòng hắn vẫn ôm một chút hy vọng may mắn.

“Chuyện của ta không liên quan đến ngươi. Ta tha thứ cho ngươi, chỉ cần ngươi đừng đến quấy rầy cuộc sống của bọn ta nữa!” Nàng vô tình lợi dụng Vô Dạ, thậm chí muốn khiến hoàng đế biết khó mà rút lui.

Một câu nói của Vũ Tình đẩy trái tim Chính Hiền rơi xuống vực thẳm. “Người... Thật sự đã thành thân! Ta muốn hỏi ngươi, ngươi còn yêu ta không?” Hắn biết bây giờ còn hỏi câu này thực ngốc, nhưng nếu không hỏi hắn sẽ hối hận. Hắn muốn biết trong lòng Vũ Tình còn có hắn không hay một chút hi vọng hắn cũng không có?

“Người nói xem?” Vũ Tình châm biếm ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, trong mắt là sự lạnh lùng, khinh thường và hận ý.

“Trẫm biết rồi. Chúc các ngươi vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão, trẫm sẽ không đến quấy rầy các ngươi nữa.” Tim Chính Hiền thất lại đau đớn. Hắn đã tổn thương nàng quá sâu sắc, nếu đây là hạnh phúc nàng muốn, cho dù không cam lòng, hắn cũng chỉ có thể chúc phúc cho nàng.

Xoay người, cất bước, mãi đến khi xa khuất....

(1): Cái bài đây nó đây nhé : Viết thơ vì em – Ngô Khắc Quân

~*~ hết chương 67 ~*~

69. Chương 68

Ngạo khí hoàng phi [chương 68] Edit: Xuxu Beta: Viochan

Bản thân đau khổ tìm kiếm nàng một năm, nàng chế giễu, còn nhanh như chớp thành thân rồi có cả con. Hắn có thể trách nàng sao? Không thể! Đây đều là do hắn tự tạo nghiệp chướng. Hắn thật sự cảm thấy không cam lòng, trực giác nói cho hắn biết Tình Nhi vẫn yêu hắn. Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, nàng thật sự không còn là của hắn nữa. Trước kia, hắn có thể tùy hứng ngang ngược ép buộc nàng ở lại bên cạnh hắn nhưng bây giờ thì không thể nữa. Là hắn phụ Vũ Tình trước, hắn có tư cách gì để yêu cầu nàng quay về đây.

Chính Hiền chăm chú nhìn ánh trăng, lo lắng liệu có phải nên trở về cung rồi không? Mẫu hậu hắn là rất lo lắng? Phải làm sao mới có thể khiến Tình Nhi nguôi giận tha thứ cho mình, hay có lẽ phải nói là làm sao để bù đắp tội nghiệp mà hắn gây ra trước kia? Có lẽ điều duy nhất hắn có thể làm chính là như lời Tình Nhi nói, không đi quấy rầy cuộc sống bình yên của nàng nữa. Nhưng mặc kệ Vũ Tình có về cung cùng hắn không thì hắn cũng đã quyết định, đời này hắn sẽ không cưới bất cứ nữ nhân nào khác. Nếu sau này phải tìm người thừa kế ngôi vị hoàng đế thì cứ chọn trong số con của hai đệ đệ đi, dù sao hắn kiếp này ngoài Tiều Vũ Tình sẽ không cưới ai khác.

“Tây Môn Phong, ngươi đến có chuyện gì?” Bây giờ đang thịnh hành vào không gõ cửa sao? Mấy nhân sĩ giang hồ này đúng là ngông cuồng, may mà hoàng đế rộng lượng không so đo với bọn họ. Nhớ ngày đó khi hắn chưa làm hoàng đế cũng có quãng thời gian phiêu bạt trong giang hồ, một khoảng thời gian thật đẹp. Hắn rất hâm mộ những người này, chỉ tiếc hắn là hoàng đế, trên người phải gánh lấy trách nhiệm.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Không thể không bái phục vị hoàng đế này, tuyệt đối là một cao thủ, có thể biết hắn đã đến còn không cần xoay người đã biết là ai. Tây Môn Phong lúc này mới nhớ ra hắn chưa hành lễ. Không phải là hắn muốn bất kính với hoàng thượng mà là vì hắn ở trong giang hồ đã lâu hơn nữa lại là trộm, đã quen gặp mặt kiểu này rồi! (kiểu vào ko gõ cửa ấy =.=) Có điều, hắn đảm bảo, chỉ cần hoàng thượng nghe xong chuyện hắn muốn nói nhất định sẽ cực kỳ vui mừng mà nhảy dựng lên.

“Hoàng thượng, thần có tin cực chấn động muốn nói với người, không biết người có hứng thú không?”

“Bớt nói nhảm đi.” Tâm tình hắn âm u cực điểm, Tây Môn Phong người tốt nhất đừng có thách thức cực hạn của hắn. Thực ra, hôm nay có thể gặp được Tiêu Vũ Tình còn phải cảm ơn hắn mới phải.

“Có chuyện liên quan tới Tiêu phi nương nương.” Tây Môn Phong thích buôn dưa lê đã tìm hiểu về chuyện giữa hoàng đế và Tiêu Vũ Tình từ phía Hoàng Anh. Hắn tò mò nên buổi tối đã lén đến nhà Tiêu Vũ Tình, kết quả lại thu hoạch được tin bất ngờ.

“Chuyện gì?” Quả nhiên hoàng đế rốt cục cũng quay mặt lại liếc hắn một cái.”

“Hôm nay ta lén lén vào nhà bọn họ, người biết ta nhìn thấy gì không?” Tây Môn Phong cố ý ra vẻ thần bí.

“Nói thẳng đi.”

“Được, được, được, nói đây nói đây. Đó chính là Tiêu phi nương nương và Vô Dạ ngủ riêng phòng...” Tây Môn Phong ngừng nói, đợi xem Chính Hiên sẽ nổi trận nổi đình hay mừng rỡ như điên.

“Người nói cái gì?” Câu nói của Tây Môn Phong như quả bom nổ bùng thần kinh Chính Hiên. Giống như còi lòng khô héo trong nháy mắt được trận mưa rào dễ chịu, lại giống cây khô sắp chết héo đột nhiên hồi xuân, kỳ tích mà người ta không thể tin được. Hắn căng thẳng nắm chặt áo Tây Môn Phong.

“Buông tay, buông tay.” Tây Môn Phong thực hoài nghi một thể hệ thân trộm đang sắp bị hoàng thượng tóm chặt đến mức không thể hít thở mà chết.

“Nói mau, trẫm không muốn tiếp tục nghe những lời vô nghĩa.” Chính Hiên buông hắn ra.

Tây Môn Phong nhanh chóng hít từng ngụm từng ngụm không khí mới vào phổi, “Còn nữa, đứa trẻ mà chúng ta nhìn thấy hôm nay là con của Lý đại tẩu nhà bên cạnh. Người không biết ta nằm trên nóc nhà vất vả thế nào đâu, lúc nào cũng lo lắng bị Vô Dạ phát hiện. Đó là Vô Dạ đấy nhá, xui xẻo mà bị hắn phát hiện thì một thể hệ thân trộm từ nay về sau mai danh ẩn tích luôn.”(ý nói anh VD đánh cho tơi bời ko đi trộm đc nữa hoặc là... ‘khực’ chết ngắc luôn)

“Người còn nói những lời vô nghĩa thì trẫm lập tức khiến cho người mai danh ẩn tích luôn đấy. Có ai từng nói với người rằng người rất phiền không hả?” Nếu không phải thấy hắn có chút công lao thì đã sớm xử hắn rồi. Tình Nhi không hề gả cho Vô Dạ, cũng không có con với người khác, đây đều là sự thật sao? Hắn có chút không dám tin, không dám tin ông trời lại chiều cố hắn đến vậy. Thật tốt quá, nói như vậy, Tình Nhi vẫn còn yêu hắn, hắn vẫn có hy vọng níu giữ nàng. Thật cảm tạ trời xanh, cảm tạ chư thiên thần phật.

“Có rồi.” Tây Môn Phong ngượng ngùng gãi đầu, bình thường người đã từng gặp hắn ai cũng nói như vậy.

Hoàng đế liếc xéo hắn một cái, với thân thủ của hắn thì trở thành một đại nội mật thám cũng không tồi, huống hồ hắn còn thích đi buôn chuyện như vậy. Chỉ là người trong giang hồ thường ân oán song phẳng, hắn là sẽ không chịu thiệt vì người khác.

Ngày mai, ngày mai hắn nhất định phải đi tìm Tình Nhi, hắn sẽ cầu xin nàng tha thứ. Mặc kệ Tình Nhi sẽ đối xử với hắn thế nào, lạnh nhạt cũng tốt mà chửi mắng cũng được. Tóm lại, hắn chỉ cần vắng mặt không cãi lại, đánh không phản kháng là được.

Lại là một ngày đẹp trời. Tiêu Vũ Tình vừa mở cửa thì đã nhìn thấy ngay khuôn mặt đẹp trai chết người không đèn mạng. Chính khuôn mặt này đã hại nàng cả đêm không ngủ được, mắt ngủ làm hai mắt nàng thâm lại.

“Tình Nhi.....” Về mặt Chính Hiên sáng rõ như ánh mặt trời cùng với giọng nói nam tính trầm trầm đặc biệt dễ nghe tuyệt đối có thể làm người khác hồn siêu phách lạc.

“Người tới đây làm gì?” Vậy mà ai đó đã miễn dịch với người đẹp trai, lạnh lùng hỏi. Hấn đã hại nàng một đêm không thể ngủ nổi, hấn còn muốn thế nào nữa?

“Tình Nhi, sắc mặt người không tốt này. Không phải là cả đêm qua đều nghĩ đến ta đấy chứ?” Chính Hiên cợt nhả, không có nửa điểm bộ dáng hoàng đế, cực kì vô lại.

“Nực cười. Ta không muốn nhìn thấy người, người mau đi đi cho ta.” Mặt Vũ Tình từ đầu tới cuối cứ xị ra.

“Người tới là khách, ta từ trong cung lặn lội đường xa mà đến, người nên mời ta vào uống chén trà chứ.” Chính Hiên không chờ nàng mời đã nghênh ngang đi vào.

Người này sao lại vô lại thế cơ chứ? Vũ Tình có chút xem thường, nặng nề hít một hơi, kiềm chế mình không cần thiết phải tức giận với người như thế. Thật vất vả mới có thể giảm lửa giận trong lòng, xoay người, lửa giận lại đột ngột bùng lên!

“Âu Dương Chính Hiên, đủ rồi đấy!” Âu Dương Chính Hiên đang ngồi trên ghế, thản nhiên uống trà, bày ra phong thái chủ nhà.

“Nương tử đại nhân có gì chỉ bảo?” Chính Hiên vô lại cười khiến cho người ta không đành lòng làm hại, hấn cười tựa như một thiên sứ hồn nhiên nhất. Vũ Tình thiếu chút nữa đã bị hấn mê hoặc nhưng câu nói bất cần đời đã giúp nàng tỉnh lại.

“Người đi ra ngoài cho ta.” Vũ Tình rất sợ, sợ bức tường thành kiên cố trong lòng nàng bị hấn một kích đánh sụp, sự thật cũng đã chứng minh hấn có khả năng này. Lòng nàng từ trước đến nay vốn cứng rắn, nhưng từ khi nhìn thấy hấn thì bắt đầu hỗn loạn, bắt đầu dao động.

“Người vì sao lại sợ ở một mình cùng ta, người sợ đối mặt với ta, sợ sẽ nói hết những lời thật lòng nhất ra có phải không?” Chính Hiên trong lòng chờ mong, từng bước từng bước ép Vũ Tình lùi lại.

Vũ Tình bị hấn làm cho phải bước lui về phía sau, đột nhiên ngẩng mặt lên, vẻ mặt tự tin và lạnh lùng: “Hoàng thượng, người đánh giá mình quá cao rồi, ta chỉ là không muốn để Vô Dạ hiểu lầm thôi.”

“Nếu trong lòng người không thương ta, trong lòng không có gì mờ ám thì há tất phải sợ Vô Dạ hiểu lầm?”

“Âu Dương Chính Hiên, người cứ luôn như vậy, áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác. Người cho rằng người nghĩ gì thì người khác nhất định phải làm thế sao?”

“Ta biết ta ngang ngược, ta biết dục vọng muốn sở hữu của ta quá mạnh mẽ, đó là bởi vì ta quá yêu người, ta sợ bị phản bội ta, sợ người bỏ rơi ta. Ta muốn níu giữ người nên mới làm những chuyện ngu ngốc khiến người bị tổn thương như vậy. Người biết không? Mỗi lần nhìn thấy người bị thương trái tim ta đều rất đau nhưng ta cố ép mình không được đối tốt với người, buộc bản thân phải nói những lời vô tình, khó nghe nhất với người, ngày ngày ta đều giống như sống trong địa ngục vậy. Sau đó, Cẩn vương nói cho ta biết hết chân tướng, bầu trời như sụp xuống, ta biết người sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta, ta biết ta đã làm tổn thương người rất sâu sắc. Tình Nhi, ta sẽ sửa, ta sửa có được không? Ta sẽ không ép buộc người nữa, sẽ không hiểu lầm người nữa, ta sẽ hết mực tin tưởng người. Người là Tình Nhi mà, ta sao có thể quên Tình Nhi mà ta yêu thương nhất được? Ta sao có thể quên những ngày tháng chúng ta bên nhau, ta không nên hoài nghi người. Tình Nhi, ta sai rồi, người tha thứ cho ta có được không?” Ngữ khí của Chính Hiên chân thành tha thiết làm người khác phải động lòng nhưng Tiêu Vũ Tình vẫn không hề biến sắc.

“Chính người bây giờ đang ép ta đấy. Người đi đi được không?” Những lời nói này của Chính Hiên xác thực làm cho người ta cảm động, Vũ Tình cũng không thể phủ nhận được sự xúc động nơi mềm yếu nhất trong lòng nàng. Nhưng nàng lại càng không thể quên việc lúc trước Âu Dương Chính Hiên kiên quyết ban cho nàng ly rượu độc, không quên hấn từng tức giận kẻ đao lên cổ nàng, không quên lời thề khi nàng bước ra khỏi hoàng cung.

“Không. Ta sẽ không đi, ta sẽ vẫn ở lại bên cạnh người, đến lúc nào người chịu tha thứ thì thôi.” Ánh mắt Chính Hiên nóng rực tựa như có thể bùng lên ngọn lửa.

“Tùy người.” Vũ Tình xoay người không để ý tới hấn, tiếp tục làm chuyện của nàng.

Chính Hiên thấy Vũ Tình không để ý tới hấn thì nhàm chán đi quanh nhà của nàng, Một năm qua nàng sống ra sao, nàng rất đặc biệt, người đi đến đâu cũng tỏa sáng như vậy thực sự thích hợp với cuộc sống bình

thường sao? Với tính cách của nàng thì không sợ nhàm chán đến chết sao?

“Đây là nhà của người ư, thực sự rất ấm áp.” Nếu là căn phòng nhỏ hạnh phúc của hần và Vũ Tình thì tốt quá, chỉ tiếc nam nhân vật chính đã thay đổi.

Vũ Tình chỉ coi hần như người vô hình.

“Sao không thấy Vô Dạ đâu? Hần đi làm sao?”

Vẫn không để ý tới hần. Không sao, hần chính là tiểu cường(con gián) đánh không chết, tiếp tục cố gắng không ngừng, xem Vũ Tình có thể nhẫn nại bao lâu?

“Mẫu hậu rất nhớ người, bà luôn hỏi con dâu bà khi nào thì quay về? Còn có Cẩn vương, Dật vương, bọn họ đều rất nhớ người. Cẩn vương vì tìm người mà phá lệ một năm không về biên quan. Thời gian Dật vương đi tìm vui cũng giảm bớt, đúng rồi, còn có Lâm Lâm nữa! Nàng ấy rất nhớ Tình tỷ tỷ của nàng, có nhiều người quan tâm người như vậy, cảm động đúng không?”

“A, người đang làm gì vậy? Vá quần áo sao? Người biết vá quần áo sao, trước kia ta không biết, người ấy, chẳng vá quần áo giúp ta bao giờ.” Vô nghĩa, người là hoàng đế cơ mà, quần áo của người cần vá sao?

“TìnhNhi, người đừng vá nữa, trăm không nở để người làm việc nặng như vậy. Mua mới là được rồi, trăm chỉ tiền...Bằng không, trăm gọi cung nữ đến vá hộ người...” Nếu không có vá thì cũng phải quần áo cho ta chứ? Làm gì đến lượt Vô Dạ?

Chính Hiên lải nhải nói không ngừng, Tiêu Vũ Tình rốt cục không chịu nổi việc hần oanh tạc tai nàng, bỏ lại quần áo đi ra khỏi phòng...

“TìnhNhi, người đang phơi khô được liệu sao? Ánh mặt trời mạnh như vậy, da của người lại trắng nõn, phơi nắng thế này nhất định sẽ bị đen, trăm đau lòng lắm. Để ta giúp người...” Chính Hiên đưa tay ra lấy cái mâm của nàng.

“Âu Dương Chính Hiên, ta nói người biết, đủ rồi đấy.” Vũ Tình bùng nổ, hổ không ra oai thì lại bị coi là mèo bệnh.

“Tốt quá,TìnhNhi, người rốt cục cũng chịu nói chuyện với ta, ta còn tưởng người cả đời sẽ không nói chuyện với ta nữa.” Hần thà để Vũ Tình mắng hần, đánh hần, hung hần cãi nhau với hần còn hơn là nhẫn nhịn không nói lời nào.

“Âu Dương Chính Hiên, người về cung đi. Ta sẽ không đòi nào về cung cùng người đâu, người đừng đến quấy rầy cuộc sống của ta và Vô Dạ nữa, bọn ta sống rất tốt.”

“Không tốt. Không có người thế giới này căn bản không phải là thế giới, ta thậm chí còn hoài nghi mình sống trên đời là vì cái gì?”

“Đó là chuyện của người, không liên quan tới bọn ta. Không phải sao?”

“Không phải. Có liên quan tới người, từ lúc người xuất hiện sinh mệnh ta đã liên quan đến người rồi. Ta biết ta có lỗi, là ta tự tay đẩy người ra xa. Ta không có quyền cũng không đủ tư cách yêu cầu người trở về, nhưng ta sẽ từ bỏ tất cả, chỉ cần có thể giữ được người.

Vũ Tình ngừng chải tóc, ánh mắt Chính Hiên tựa như có thể đoạt hồn phách của người khác, nhìn thấy ánh mắt hần, nàng sẽ nhin không được mà mềm lòng. Lý trí vẫn nhắc nhở nàng, không được giẫm lên vết xe đổ nữa.

“Người đừng nói nữa, bất luận người nói gì ta cũng sẽ không tin đâu.” VũTìnhlui một bước, không ngờ đằng sau có một tảng đá không lớn không nhỏ, vấp phải tảng đá, cả người ngã ra sau, được liệu trong tay cũng bay lả tả trong không trung.

“TìnhNhi, cẩn thận.” Chính Hiên đứng lúc ôm lấy nàng.

Vũ Tình kinh hồn chưa kịp định thần nhìn hần, gương mặt hần vẫn đẹp trai như vậy, đẹp đến mức làm cho trời đất thất sắc, nàng thường nói khuôn mặt hần chính là khuôn mặt hại nước hại dân. Nhưng dường như

hơi gầy một chút. Nàng bình tĩnh nhìn hắn, đầu óc trống rỗng, trong chốc lát không biết nên phản ứng thế nào.

Chính Hiền phát hiện Vũ Tình ý loạn tình mê, nở nụ cười quyền rũ khiến người khác phải phạm tội, trầm giọng, trịnh trọng công khai nói: “Kiếp này duy khanh là yêu, hậu cung vì khanh mà không...” Không phải hắn muốn dỗ dành Vũ Tình mà hắn thật sự làm được. Nàng vẫn muốn là người duy nhất, nay có thể làm được cho nàng nhưng nàng vẫn cứ khẳng khái không chịu trở về ư?

Vũ Tình cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Chính Hiền bên tai, cảm giác quen thuộc biết bao. Loại cảm giác này, đến tận bây giờ nàng vẫn không thể nào quên! Chính Hiền vừa nói vừa cọ cọ vào vành tai nàng, nàng chỉ cảm thấy trên mặt, trên cổ tê dại giống như bị điện giật, toàn thân không thể nhúc nhích. Lúc này, nàng mới phát hiện, nàng vĩnh viễn vô lực với Chính Hiền như vậy.

Trơ mắt nhìn khuôn mặt Chính Hiền cách nàng càng ngày càng gần, lý trí mách bảo nàng nên đẩy mạnh hắn ra, hung hăng tát hắn một cái, sau đó chỉ vào mũi hắn mắng to một hồi. Nàng cũng rất muốn làm như vậy nhưng toàn thân vô lực, thậm trí sâu thẳm trong lòng còn có chút chờ mong.

“A...” Một giọng nữ cao vút hét rầm lên khi môi bọn họ gần chạm vào nhau.

Âm thanh này làm kinh hách đến hai người đang đắm chìm trong tình dục. Nhất là Vũ Tình, nàng ảo não không hiểu mình vừa rồi đã làm gì. Chẳng lẽ chịu đựng một lần còn chưa đủ, nếu lời ngon tiếng ngọt của nam nhân mà tin được thì heo mẹ cũng có thể trèo lên cây. Nàng dùng sức đẩy Chính Hiền ra, trốn sang bên chỗ Trương đại tẩu vừa hét lên kia.

“Lăng tẩu tử, người làm sao vậy? Có phải nam nhân này ức hiếp người không?” Trương đại tẩu giống như gà mái che chở gà con, đứng chắn trước mặt Vũ Tình, dũng cảm bảo vệ quyền lợi của phụ nữ. Lăng Ngạo Tuyết là người mà bà kính trọng nhất trong thôn, bắt bà tin nàng tư thông với nam nhân khác thì đánh chết bà cũng không tin. Vì thế, khả năng duy nhất chính là nam nhân này thêm nhỏ dãi sắc đẹp của Lăng tẩu tử nên giờ trò đùa giỡn.

“Tình Nhi.....” Chính Hiền kêu lên.

Con người đen láy của Vũ Tình chuyển động, lập tức bày ra bộ dáng lả chã chực khóc: “Ta...ta vừa rồi đang ở nhà vá quần áo giúp Dạ...Sau đó nam nhân này đột nhiên bước vào, động tay động chân, ta...nhất thời sợ hãi, bỏ chạy ra ngoài, vốn nghĩ rằng bên ngoài có người hẳn sẽ không dám làm gì. Nhưng... nhưng hắn lại đuổi kịp...Nếu không có Trương đại tẩu người tới, ta...ta chỉ sợ...hu hu hu...”

Trương đại tẩu vừa nghe đã phát hỏa, ôm vai Vũ Tình an ủi nói: “Đừng khóc, có ta ở đây, hắn không dám làm xằng làm bậy đâu.” Lại quát Chính Hiền: “Cái tên đặng đồ tử nhà người, dám làm chuyện bậy bạ trong thôn chúng ta. Nhìn dáng vẻ bên ngoài thì hiền lành đứng đắn, đúng là cái gì mà ngọc với ngà, cái gì trong với chả, à, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, Lăng đại tẩu, ta nói có đúng không?”

“Đúng, đúng, đúng, đúng từ rất đúng.” Tiếp tục đi, mắng cho hắn thành như bị dội máu chó lên đầu đi.

“Ta là chồng của nàng.” Chính Hiền nhăn mặt nhú mày, không ngờ Vũ Tình lại đổ oan cho hắn, hắn đau lòng quá đi mất!

“Chồng?” Trương đại tẩu mơ màng nhìn về phía Vũ Tình.

“Ta...ta không biết, ta không biết hắn. Chồng của ta là Dạ mà!” Bộ dáng rưng rưng nước mắt của Vũ Tình khiến người ta yêu mến, ai nhìn cũng không nhẫn tâm tổn thương.

“Cái tên đặng đồ tử nhà người bôi nhọ sự trong sạch của người khác, chồng nàng ta còn không biết sao? Lăng đại ca tốt hơn người không biết bao nhiêu lần. Đặng đồ tử, hôm nay không dạy dỗ người cho tốt thì người còn tưởng nữ tử chúng ta dễ bắt nạt...” Trương đại tẩu tùy tay vớ lấy cây chổi đánh Chính Hiền.

“Tình Nhi, người...” Hắn không thể tin nổi Vũ Tình lại đối xử với hắn như vậy. Chính Hiền tránh được chổi của Trương đại tẩu, giải thích: “Ta thực sự là chồng nàng mà...”

“Ồi chà, người có chết cũng không chịu hối cải.” Trương đại tẩu thấy hắn không hề có ý hối cải, vung chổi lên quét ngang ngàn quân, xuống tay càng thêm mạnh.

Chỉ chốc lát sau, tất cả nữ tử trong thôn đều chạy tới, trong tay đều cầm vũ khí, mục đích chỉ có một — đánh sắc lang.

Chính Hiên đường đường là một nam tử lại còn là bậc cửu ngũ chí tôn, sao có thể đánh trả một đám phụ nữ trẻ em? Chỉ có thể một mực né tránh, giống như chuột chạy qua đường, ai ai cũng đuổi đánh.

“TìnhNhi...” Hắn chạy tới trước mặt Vũ Tình, phát tín hiệu cầu cứu. Vũ Tình ngẩng đầu nhìn trời xanh, giả vờ không thấy. Được lắm, Tiêu Vũ Tình, người điên rồi!

“Bốp...” Chính Hiên nhìn Vũ Tình, nhất thời không chú ý, có một bác gái cầm chổi đánh thật mạnh vào mặt hắn, trên mặt lập tức u lên một cục tím lại.

Vũ Tình kinh ngạc mở lớn mắt, không tin một vị hoàng đế lại bị đám nữ nhân nông thôn dùng chổi đánh tới tấp. Nếu truyền ra ngoài không phải làm trò cười cho thiên hạ sao, nàng thâm nghĩ nhất định là hắn điên lên rồi. Nếu Từ đại tẩu mà biết người bà đánh là hoàng đế, không biết có sợ tới mức ngất xỉu đi không?

Chính Hiên bị chọc giận, một bàn tay tóm lấy vũ khí của mọi người. Không ngờ Tiêu Vũ Tình lại đứng một bên chê cười hắn!

Mọi người giương thế nào cũng không ra được, hoảng sợ, người này thoát nhìn có vẻ có võ công.

“Âu Dương chính hiên, nhớ kỹ thân phận của ngươi.” Vũ Tình hô lớn. Thực sợ hắn lại ở chỗ này đại khai sát giới.

“Âu Dương Chính Hiên, nhớ kỹ thân phận của ngươi.” Vũ Tình hô lớn, rất sợ hắn sẽ đại khai sát giới ở đây.(giết hết í)

Môi Chính Hiên cong lên mê người, buông vũ khí của những người đó ra, những người này ngã lăn ra đất. Hắn cười nói: “Ngươi cho rằng ta sẽ đại khai sát giới ở đây sao?” Nàng coi hắn là cái gì, đại ma đầu giết người không chớp mắt hay bạo quân tàn ngược? Hắn không thèm so đo với bọn họ, những người này dù sao cũng là con dân của hắn.

“Ta không phải đẳng đồ tử, cũng không phải muốn vô lễ với nàng, ta chỉ là một người làm chuyện có lỗi đang chờ nàng tha thứ mà thôi.” Chính Hiên chân thành giải thích với người dân trong thôn.

Người dân trong thôn nhìn nhìn, cảm thấy nam nhân này không giống người xấu, hướng hồ mình thật sự cũng không đánh lại hắn liền tản đi.

Vũ Tình nhìn thấy khuôn mặt bị đánh sưng lên của Chính Hiên rất muốn cười nhưng ngoài mặt lại cố nén, bày ra bộ dáng không liên quan tới mình, lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi. Thật ra nàng đang lo mình sớm muộn gì cũng bị ghen chết.

“Đừng giả vờ nữa, muốn cười thì cứ cười đi.” Chính Hiên trắng mắt liếc nàng một cái. Tính của Vũ Tình hắn còn không biết sao, vậy thật sự quá ngu ngốc.

“Có gì buồn cười?” Vũ Tình không nóng không lạnh nói, đi vào trong phòng, thuận tiện đóng cửa lại, bên trong đột nhiên có tiếng người nào đó đang cười điên cuồng...

Chính Hiên nhìn cánh cửa đóng chặt, sờ sờ chỗ bị đánh trên mặt, bất ngờ cũng cười. Nếu bị đánh một chút mà có thể đổi lấy nụ cười của nàng thì cũng không sao...Tâm nguyện của hắn chỉ bé nhỏ vậy thôi, thậm chí muốn đổi lấy nụ cười thật lòng của nàng!

~*~ hết chương 68 ~*~

70. Chương 69

Ngạo khí hoàng phi [chương 69]

Edit: Viocchan ft Xuxu

Trận cười dữ dội vẫn tiếp tục, có điều lần này cười là giọng nam. Hấn cười đến mức đứng không vững, chỉ thiếu chút nữa là lăn lộn trên mặt đất!

“Dật vương, người cười đủ chưa?” Hấn vừa thuyết minh lai lịch vết thương trên mặt thì Dật vương liền cười không ngừng.

“Chưa đủ, nhị ca, người rất buồn cười. Đường đường là một hoàng đế lại bị đám thôn cô đánh thành như vậy...hì hì...rất buồn cười, ta cười đến chết mất thôi, ta muốn báo cho tam ca, hấn nhất định cũng sẽ cười theo, ta đã lâu không thấy tam ca cười rồi...ha ha ha...”

“Người thử cười thêm lần nữa xem!” Chính Hiên giận, trừng mắt nhìn hấn, uy hiếp.

“Không cười, không cười nữa.” Dật vương im bặt, ngừng cười, hoàng huynh hấn mà nổi giận lên thì hấn tuyệt đối không chịu nổi. Nhưng nhịn cười rất dễ bị nội thương lắm ấy. “Hoàng huynh, hoàng tẩu thực sự nhẫn tâm trơ mắt nhìn huynh bị đánh cũng không cứu thật à?”

Chính Hiên trắng mắt liếc hấn, chuyện này còn phải nói sao? Chính nàng hăm hại hấn thì làm sao lại cứu hấn được?

“Xem ra hoàng tẩu rất hận huynh, muốn nàng hồi cung rất khó.” Hoàng tẩu không trở về cung, hấn cũng thăm theo. Mẫu hậu luôn bắt hấn mang “bạn gái” về gặp lão nhân gia nàng, nhưng hấn tìm đâu ra mà cho nàng gặp đây.

“Bớt nói vớ vẩn đi. Trẫm gọi người đến không phải để nghe người nói mấy câu vô nghĩa này.”

“Hoàng huynh, người yên tâm. Có Dật vương lỗi lạc ở đây, ta đảm bảo người có thể ôm mỹ nhân về.” Dật Hiên vỗ vỗ ngực bày ra bộ dáng đã đoán trước được. Người khác không biết còn tưởng hấn là bà mối, không phải, là ông mối mới đúng.

“Nói kể sách của người đi.” Chính Hiên một câu quyết định, gần đây sao lại có nhiều người đông dài thế chứ? Một Tây Môn Phong vừa đi thì lại tới một Âu Dương Dật Hiên nữa.

“Hoàng huynh, chúng ta sẽ...” Dật Hiên ghé sát lỗ tai hấn khoa tay múa chân một phen.

“Như vậy được chứ?” Thái độ của Chính Hiên không tin tưởng cho lắm mà lại có điểm khó xử, dù sao hoàng đế làm mấy chuyện này vẫn là có điểm là lạ.

“Nghe ta, chuẩn luôn đấy. Hoàng tẩu nhất định sẽ ngoan ngoãn về cung cùng người, rồi còn dụ dỗ sẵn sóc, ngàn theo trăm thuận người nữa.”

Hấn không mong Vũ Tình có thể giống như Dật vương nói, nếu Tình Nhi nà như vậy thật thì trừ phi trời sụp! Hấn cũng không mong gì nhiều, chỉ mong Tình Nhi để ý đến hấn là tốt lắm rồi.

“Nhưng trẫm rất lo, Tình Nhi thông minh như vậy, nàng mà biết thì phải làm sao bây giờ? Nàng sẽ càng hận trẫm thêm.” Hấn cũng không muốn phụ lòng tin tưởng mà lừa gạt thêm lần này nữa.

“Hiện tại chỉ còn cách này thôi, người cũng không muốn hoàng tẩu cả đời hận người, không để ý tới người đúng không?” Dật vương liêu mạng dụ dỗ. Chiêu này của hấn vạn thí vạn linh(thí: thử, linh: linh nghiệm), từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy bại. Nào là tiểu thư khuê các, tiểu nữ tử, nữ nhân gợi cảm ai cũng bị hấn dỗ dành thành ngoan ngoãn hết.

Tiêu Vũ Tình ra ngoài tản bộ đột nhiên hắt xì một cái, cảm giác như có người đang giăng bày nàng. Mới đi được vài bước, trước mắt liền xuất hiện vài người ăn mặc cổ quái, dáng vẻ lưu manh.

“Cư... cướp đây.” Long độc nhãn dẫn đầu cà lăm nói, tay còn đang hơi run run. Hấn bình tĩnh lại một chút mới nói xong một câu đầy đủ:“Cây này do ta mở, đường này do ta trồng, muốn từ nay về sau đi qua đây thì phải để lại tiền mua cây!”(=]] bắt tài quá)

Trong đầu Vũ Tình hiện ra một loạt dấu chấm hỏi: Cây này do ta mở? Đường này do ta trồng? Người này bản lĩnh lớn thật, có thể mở cây, trồng đường? Kỳ tài! Nhưng phải để lại tiền mua cây á, ta có muốn mua đâu. Nói năng bừa bãi... Tò mò nhìn sang bốn phía, xác định một chuyện, đó là người này nếu không phải mù thì nhất định bị cận thị, nơi này chỉ là một ngõ nhỏ, cây ở đâu ra.

“Thực ra là cây này là ta trồng, đường này do ta mở, từ nay về sau nếu muốn đi qua thì phải để lại phí mãi lộ.” Vũ Tình tốt bụng sửa lại đúng cho hắn. Liệu có phải đợi chút nữa sẽ có người đến anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó nàng sẽ lấy thân báo đáp không? Đây có phải là phim đầu, người nào vớ vẩn nghĩ ra thể không biết?

Độc nhãn long lúc này mới tỉnh ra: “Đa tạ nương... Cô nương chỉ giáo.”

Có tên cướp nào lễ phép thế không? Đúng là hiểu học ghê! Trẻ nhỏ dễ dạy, nếu được nàng không ngại dẫn hắn đi vào con đường đúng đắn, như vậy coi như là tạo phúc cho Long Hiên.

Một thủ hạ của độc nhãn long đi lên đẩy hắn một cái, vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ý nói chán đời cái lão này): “Lão đại, chúng ta đang là cướp đấy!”

“A, đúng rồi, chúng ta đang đi cướp! Ít... Ít nói lời vô nghĩa đi, mau đưa toàn bộ tiền của người ra đây.” Nói thật, hét lên với nàng hắn thật sự hơi sợ. Nhưng đành vậy, ai bảo hôm qua hắn rút thăm bị thua chứ!

“Nếu ta nói không có tiền thì sao.” Xin đi, bây giờ nàng là người nghèo mà, được chưa?

“Nếu không có tiền thì, ta sẽ...” Độc nhãn long bày ra một vẻ hung tợn, thực ra hắn trong lòng đang rất sợ hãi, sau lưng toát hết cả mồ hôi lạnh.

Thủ hạ lại đi lên, hiến kế nói: “Lão đại, người xem nàng đẹp như vậy, chi bằng mang về làm áp trại phu nhân chẳng phải là tốt sao? Nếu ngày nào đó đại ca không cần nàng nữa thì hãy thưởng cho các tiểu đệ, các huynh đệ nhất định sẽ vô cùng cảm kích.”

Vũ Tình đột nhiên cảm thấy vị trí lão đại này nên dành cho một nhân tài, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, biết cách ứng phó. Sao lại để cho tên độc nhãn long nhát cáy này làm thế không biết?

Độc nhãn long nghe vậy, híp mắt tiến đến: “Oa, quả nhiên đúng là đẹp thật. Lão tử (bố mày) hôm nay xem như kiếm được, Nhất Hữu Tài, hay bảo người của người đến xem kĩ đi.”

Cái gì? Ta mà phải kiểm tra á? Kỳ quái, độc nhãn long này hình như là cố ý giả vờ nheo nheo mắt chứ thật ra hắn cũng không dám nhìn ta. Có sơn đại vương nào như thế sao? Rất quá, quá kém bản lĩnh...

Độc nhãn long cười dâm đãng nói: “Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn đi theo bổn đại gia đi, đại gia ta bảo đảm người sẽ yêu chiều người, nào.” Nói xong vươn bàn tay run run đến trước mặt Vũ Tình, một lúc lâu không có phản ứng tiếp.

Người này hình như là ngày đầu tiên đi làm cướp thì phải, lá gan bé tí.

Độc nhãn long do dự mãi vẫn không đủ to gan đành phải buông tay. Nói với bọn thủ hạ: “Các người bắt nàng lại cho ta...”

Bọn thủ hạ nhìn nhau, ai cũng không dám động thủ. Có người lòng đầy căm phẫn đứng lên: “Không phải đã nói trước rồi sao? Là người bắt cơ mà, sao bây giờ lại không làm?”

“Ta là lão đại, các người phải nghe ta chứ.”

“Nhưng chúng ta rõ ràng đã thống nhất là người tự tay bắt, sao lại bảo bọn ta tróc. Người định trốn đấy hả...”

Vũ Tình choáng váng, bộ dạng nàng quá khủng bố hay là sao đây? Bắt nàng cũng phải thương lượng lâu như vậy, thôi tốt nhất là đừng có bắt nữa. Đỡ phải lãng phí thời gian quý giá của nàng.

“Các người rút cuộc có gan bắt ta không hả?” Tiêu Vũ Tình ra tay trước, tóm lấy cổ tay độc nhãn long.

“Người mau thả tay ta ra, cứu mạng... Mau thả ta ra!” Vũ Tình chưa dùng nhiều sức mà hắn đã kêu oai oái lên rồi, khiến người ta hoài nghi rốt cuộc là ai đùa giỡn ai? Người không biết còn tưởng rằng Vũ Tình bắt nạt một tiểu đệ đệ.

Chính Hiên đột nhiên bay ra bảo vệ trước mặt Vũ Tình, “Tình Nhi, người không phải sợ. Ta sẽ bảo vệ người.”

Vũ Tình bắt đắc dĩ bĩu môi, ai cần hắn bảo vệ chứ, đồ xen vào việc của người khác.

“Người là ai? Dám quản chuyện của lão tử(bố mày).” Độc nhãn long nhìn thấy người tới, khí thế tăng lên không ít, nói chuyện cũng không còn ấp úng nữa mà rất rành mạch, rất có phong thái lão đại. Như thế người đến là để trợ giúp hẳn chứ không phải là địch nhân vậy.

“Ta là chồng của nàng, các người muốn động vào nàng thì trước hết qua được cửa này của ta đã.” Chính Hiên biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

Trong trường hợp này, nếu là một nữ tử bình thường nhất định sẽ cảm kích tận tâm khảm vị đại anh hùng đã cứu nàng, còn sinh lòng ái mộ hẳn, nhưng nàng là Tiêu Vũ Tình, trò xiếc con con ấy nàng lại không nhận ra sao? Nàng lẳng lẳng lui về một bên, xem xem Âu Dương Chính Hiên còn có thể giở trò gì?

“Tiểu tử, ta khuyên người đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, người mau tránh ra cho lão tử, đừng có làm hỏng chuyện tốt của ta.” Độc nhãn long phô trương thanh thế.

“Nói khoác không biết ngượng. Các người có biết ta là ai không?”

“Một tên vô danh tiểu tốt, đại gia ta không cần biết.” Độc nhãn long nhãn nháy mắt ra hiệu với Chính Hiên.

“Người phải biết. Ta...là người yêu nàng nhất trên đời này, các người muốn thương tổn nàng trừ phi bước qua xác ta.”

“Hay cho một nam nhi si tình, cô nương, người thực hạnh phúc, có người chồng đối xử tốt với người như vậy! Báu vật vô giá trên đời khó được một người chồng nặng tình. Cô nương, người hãy quý trọng cho tốt! Được rồi, nể người si tình như vậy, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho hai người các người.”

Giả quá đi! Vũ Tình cảm thán trong lòng! Không thể giả hơn được nữa.

“Tình Nhi, ta đã nói tình cảm giữa chúng ta đủ để cảm động trời đất mà. Người xem ngay cả sơn tặc cũng bị chúng ta làm cảm động rồi.” Chính Hiên kích động nắm tay Vũ Tình.

“Sau đó thì sao?” Tiếp theo nói gì đây, nói tha bọn họ, sau đó ta liền mang ơn người, cuối cùng là lấy thân báo đáp hả?

Chính Hiên bị nàng hỏi choáng váng:“Cái gì sau đó?”

“Sau đó thế nào? Người định thả bọn họ?” Từ lúc bọn độc nhãn long vừa xuất hiện, nàng đã biết ngay bọn họ không phải cướp thật sự. Bọn họ thậm chí ngay cả một câu thô tục cũng không mắng, có sơn tặc như vậy sao? Thế chả quá có phong độ quân tử à?!

“Thả bọn họ không được sao?” Làm thế này quả nhiên có thể tạo đề tài, Vũ Tình đã rất lâu không dùng vẻ mặt ôn hoà nói chuyện với hắn rồi.

“Đó là phạm tội mà, người không định xử lí à?” Ta cứ cố tình không làm theo kế hoạch của các người đây.

Chính Hiên và độc nhãn long nhất thời không phản ứng lại được, chẳng lẽ Tiêu Vũ Tình đã nhìn thấu mưu kế của bọn họ?

“Việc này...nếu hắn có ý sửa đổi thì tha cho hắn cũng được mà?”

“Không được. Người như thế đáng chết!” Vũ Tình hung dữ nói, kế tiếp nên là: Người đâu, đem hắn xuống chém cho ta.

Độc nhãn long bị dọa đến nhũn cả chân ra, thiếu chút nữa thì khụy xuống, quả thật muốn kêu lên: Nương nương tha mạng... May mà thủ hạ của hắn nhanh tay lẹ mắt đỡ được hắn.

“Người không ra tay thì để ta.” Vũ Tình nói, đi về phía độc nhãn long.

Chính Hiên nháy mắt với độc nhãn long một cái, độc nhãn long lập tức khôi phục sức sống, ồm ồm nói:“Con mẹ nó, đúng là đồ không biết xấu hổ. Lão tử tha cho các người đi, các người còn ngại tam ngại tứ, các người muốn chết thật rồi!” Nói xong liền giơ tay lên nâng lên.

“Cuồng vọng!” Chính Hiên uy phong nghiêm nghị nói, bảo vệ Vũ Tình ở phía sau, bay đến giữa bọn cướp đánh nháu với bọn họ.

Chiến trạng đúng là gay cấn, xem kìa, Chính Hiên có vẻ đang cố hết sức. Vũ Tình không cho là đúng nhường mày, võ công của Âu Dương Chính Hiên không phải nàng chưa từng thấy, vài tên cướp vặt có thể khiến hắn cố sức như vậy có mà lừa quỷ.

Chém giết hồi lâu, Chính Hiên rốt cục cũng trấn áp được bọn họ, chính hắn thoát nhìn hình như cũng bị trọng thương. Hắn bịt miệng vết thương trên cánh tay, lết từng bước đi đến trước mặt Vũ Tình: “Tình Nhi, người đừng sợ, bất luận lúc nào và ở đâu, ta đều sẽ bảo vệ người, vĩnh viễn... sẽ không để người bị tổn thương nữa. Dù có phải liều cái mạng này, ta cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào làm thương tổn đến người.”

“Cảm động quá đi mất.” Vũ Tình cố ý khoa trương nói, lập tức lạnh lung ra mặt: “Nhàm chán, lần sau muốn đùa thì xin hãy đề cao phần hành động rồi nói sau.” Nói xong đi đến bên cạnh độc nhãn long, rút lệnh bài đại nội thị vệ từ thắt lưng hắn ra, ném về phía hoàng đế, “Ít nhất cũng bỏ cái này đi chứ!” Trò anh hùng cứu mỹ nhân kém nhất thế kỷ.

Lạnh lùng nhìn hắn một cái, không chút lưu tình chạy đi. Dám lừa nàng, còn dùng chiêu kém cỏi, cũ rích như vậy để lừa nàng, tưởng nàng là nữ tử ngây thơ không biết gì chắc?

Nhìn bóng dáng Vũ Tình kiên quyết rời đi, Chính Hiên đứng ngây ngốc. Hắn đã sớm biết chiêu này căn bản không lừa được Vũ Tình, kết quả này hắn có thể đoán trước được. Nhưng hắn vẫn muốn thử, chỉ cần có một tia hy vọng hắn cũng không sẽ không bỏ qua. Kết quả kém nhất chính là giống như bây giờ, Vũ Tình không thêm để ý đến hắn.

Kỳ tích này, người chết sống lại! Đồng tử thì to đùng lẫn lông lốc vừa rồi đứng dậy. Độc nhãn long vẻ mặt xấu hổ: “Hoàng thượng, thuộc hạ vô dụng!” Nương nương nói đúng, là do hành động của hắn quá tệ. Ai cũng biết hoàng thượng quý trọng vị nương nương ra sao, hắn nào dám động vào nàng, huống chi hoàng thượng còn đang ngồi một bên như hổ rình mồi nữa.

“Không liên quan đến các người, đi xuống lĩnh thưởng đi!”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hoàng thượng không hổ là thánh chủ anh minh, tất cả thị vệ đều cảm thán!

Dật Hiên từ một bên đi ra, chặc chặc cảm thán: “Hoàng huynh người nói đúng, hoàng tẩu thực không phải thông minh bình thường.” Chỉ là hắn không chịu thừa nhận chiêu của mình tồi thôi.

“Sao người còn ở đây?”

“Hoàng tẩu còn chưa tha thứ cho người, sao ta có thể đi chứ?” Thật ra là hắn không có chỗ mà đi. Tức giận với người nào đó, cố ý muốn lạnh nhạt với nàng, cho nàng hiểu Dật vương hắn sẽ không vì bất cứ nữ tử nào mà dừng lại. Nàng cũng không phải ngoại lệ, hắn đối với nàng cũng lắm là hơi đặc biệt một chút thôi.

“Người tốt thế ư?” Tính của đệ đệ hắn sao hắn không hiểu rõ chứ.

“Hoàng huynh, nghe người nói kìa, ta không có tình nghĩa huynh đệ như thế sao?”

“Xưa nay vẫn vậy.” Chính Hiên một câu vạch trần hắn.

“Ai da, hoàng huynh người... Còn nói đùa được, xem ra vấn đề không lớn lắm! Chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này vô dụng với hoàng tẩu thì đổi chiêu khác là được mà.”

“Người lại có chủ ý tệ hại gì thế?” Mấy chiêu của Dật vương hắn không dám khen tặng.

“Cái gì mà chủ ý tệ hại? Ý kiến của ta vốn vạn thí vạn linh, chỉ là hoàng tẩu quá khó khăn nên vất vả một chút thôi. Hoàng huynh, ta nói với người này...”

Lông mày Chính Hiên nhíu lại thành một đường: “Như vậy thật sự có thể chứ?”

“Yên tâm đi, tuyệt đối có thể. Nữ tử cương trực sợ nhất là nam tử quần lầy, chỉ cần người không sợ mất mặt, sống chết bám riết, hoàng tẩu một ngày sẽ bị người làm cảm động.”

Đúng vậy, chỉ cần hắn không từ bỏ, Vũ Tình một ngày nào đó sẽ cảm nhận được chân tình của hắn.

Trong đại lao bộ Hình

Truyền đến giọng nữ thê lương và tiếng chửi rủa: “Các người lớn mật, dám đánh bản cung, bản cung là hoàng hậu, ta sẽ ban các người tội chết, tịch thu nhà các người, tru di cửu tộc...”

Mộng phi gầm rú, chộc giận đến cai ngục, bọn họ càng xuống tay ác hơn, mắng: “Đồ nữ nhân ti tiện, đã vào đây một năm rồi còn tự coi mình là hoàng hậu chứ, người mà là hoàng hậu thì chúng ta chính là thái thượng hoàng.”

Bọn cai ngục cười ha hả. Điều này khiến Mộng phi cảm thấy rất nhục nhã, trước kia cho dù nàng không phải hoàng phi, hoàng hậu, tốt xấu cũng là thiên kim tiểu thư phủ tướng quân. Phụ thân nàng trước kia nói muốn đánh nàng cũng chỉ là nói mà thôi, nàng nào có bị người khác đánh như vậy bao giờ?

“Đau quá... Các người lũ dân đen này, đợi đến khi bản cung ra ngoài nhất định phải trị các người tội chết, đau quá. Hoàng thượng hẳn nhất định sẽ đến cứu ta... A...” Mộng phi miệng lưỡi lợi hại, nàng ta vẫn tin chắc việc nàng bị đánh hoàng thượng nhất định không biết, bằng không làm sao có thể để nàng bị người khác ức hiếp mà mặc kệ.

“Các người đừng đánh nàng nữa, muốn đánh thì đánh ta đi!” Nam Cung Quân trơ mắt nhìn nữ nhân yêu thương bị đánh mà bất lực, trong lòng đau đớn không thôi, đây chính là hiệu quả hoàng đế muốn. Những kẻ từng khiến hắn làm hoàng thượng đứng nhìn Vũ Tình chịu khổ mà không thể cứu, nay hắn sẽ bắt họ phải chịu gấp trăm, gấp ngàn lần. Cố ý sắp xếp cho bọn họ cùng nhà tù nhưng lại nhốt riêng ra, mỗi ngày cho bọn họ gặp nhau nhưng không thể ở cùng nhau. Còn muốn bọn họ nhìn nhau chịu khổ lại chỉ có thể đứng lo lắng suông!

Những lời này là lời Nam Cung Quân nói mỗi ngày, nhóm cai ngục đã sớm nghe đến ghét, hét lớn: “Nói nhao nhao lên, âm ỹ cái gì mà âm ỹ? Đợi một lát khác đến phiên người, vội gì hả?”

Mộng phi bị đánh cho tê liệt ngã xuống. Cai ngục tay cầm roi còn muốn đánh tiếp nhưng lại bị một thị vệ khác ngăn cản: “Hoàng thượng đã ra lệnh, không được đánh chết nàng.”

“Mộng Nhi, Mộng Nhi...” Nam Cung Quân loạng choạng nắm lấy lan can nhà tù muốn xông ra. Có điều lan can được xây từ loại sắt tốt nhất, dù hắn có khoẻ đến đâu cũng không lay nổi nửa phần.

“Người kêu cái gì? Đều là lỗi của người! Người đã đi rồi, tại sao còn muốn trở về? Nếu người không trở lại, ta sẽ không hãm hại Tiêu phi như vậy, sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ. Lẽ ra ta đã có cuộc sống cảm ы ngọc thực, hưởng thụ vinh hoa phú quý, hoàng thượng cũng sẽ không vứt bỏ ta, đều tại người, đều tại người...” Mộng phi cuộn mình ở góc, trút hết tức giận lên người Nam Cung Quân.

“Cái gì? Mộng Nhi, lúc trước ta không chịu hãm hại Vũ Tình, người cầu xin ta thế nào, người thậm chí lấy cái chết để ép ta. Người đã nói, người sẽ yêu ta cả đời, người căn bản không yêu hoàng thượng. Nay người lại nói như vậy, người...” Nam Cung Quân quả thực không thể tin được Tư Đồ Mộng dịu dàng nhu mì ngày xưa lại biến thành như vậy, trở thành một người hoàn toàn xa lạ với hắn.

“Ta nói người tin luôn ư, ngu như lợn vậy. Người nhìn lại người đi, người có điểm nào có thể so được với hoàng thượng. Luận tài, luận thế, luận vẻ ngoài, ngu ngốc cũng biết ta sẽ chọn ai. Người nghĩ rằng ta thật sự yêu người sao? Nói cho người biết, ta luôn luôn chỉ lợi dụng người mà thôi, ta cho tới bây giờ không hề yêu người, người ta yêu từ trước tới giờ cũng chỉ có hoàng thượng, từ lúc còn rất nhỏ ta đã thích hắn rồi. Ngu ngốc, sao ta có thể yêu người được, ta chỉ lợi dụng người thôi.”

‘Ngu ngốc, sao ta có thể yêu người được, ta chỉ lợi dụng người thôi’ những lời này cứ văng vẳng trong đầu hắn, bóp nát trái tim hắn. Hắn vì nàng làm chuyện trái với thiên lý, không cần cả sinh mệnh, liên lụy người nhà, một năm nay nhận hết khổ hình, nàng lại chỉ lợi dụng hắn. Hắn làm tất cả những chuyện này rất cuộc là vì cái gì?

“Mộng Nhi, sao người lại biến thành thế này? Người không phải như thế! Không phải!” Nam Cung Quân lắc đầu, không chịu tin.

“Ta vốn chính là như vậy, người căn bản không hề hiểu gì về ta.” Nàng chỉ là muốn tìm một người có thể bảo vệ mình, có quyền thế, thỏa mãn lòng ham muốn hư vinh, có gì không thể? Tại sao hoàng thượng không thể đối xử với nàng bằng thâm tình như Nam Cung Quân? Tại sao hoàng thượng lại yêu Tiêu phi không có

gì tốt đẹp kia? Tại sao người nàng yêu không yêu nàng mà người nàng không yêu lại dành cho nàng tình cảm sâu đậm như vậy?

“Tư Đồ Mộng, ta thật sự đã nhìn lầm ngươi.” Uống phí tình cảm sâu đậm của hắn, kết quả lại bị chế giễu, Mộng phi hẳn là đã cười thầm hắn sau lưng?

Mộng phi quay đi, không thèm nhìn hắn. Nàng không cần hắn yêu!

“Cẩn vương giá lâm!”

Mộng phi như nhìn thấy cứu tinh, ngã xuống chỗ gần Cẩn Hiên nhất, cầu xin: “Vương gia, vương gia, ta muốn gặp hoàng thượng, cầu xin vương gia cho ta gặp hoàng thượng. Ta bị oan, vương gia!”

“Ngươi bị oan?” Cẩn Hiên cười lạnh nói: “Ngươi kêu oan với bốn vương? Nói vậy chắc ngươi không biết, năm đó chứng cứ vạch tội ngươi là do bốn vương trình lên.”

Mộng phi mở to hai mắt: “Là ngươi? Tại sao ngươi lại dối xử với như vậy? Ta với ngươi có thâm thù đại hận gì mà ngươi lại làm vậy với ta?”

“Ngươi hãm hại người khác, bốn vương mặc kệ, nhưng ngươi không nên hãm hại Vũ Tình.”

Những lời này Mộng phi nghe quen tai, hình như hoàng đế cũng từng nói với nàng hết như thế. Nàng càng cảm thấy không công bằng, tại sao ông trời lại không công bằng như vậy, người như Tiêu Vũ Tình dựa vào cái gì mà có người nhiều thích nàng thế chứ?

“Ta muốn gặp hoàng thượng, ta muốn gặp hoàng thượng...” Mộng phi gào thét lớn. Đã một năm, hoàng thượng chắc cũng đã nguôi giận rồi.

“Bốn vương sẽ cho ngươi được gặp. Tất cả mọi chuyện cũng nên chấm dứt!” Cẩn Hiên chậm rãi nói.

Mộng phi mềm nhũn gục xuống. Tìm được Tiêu Vũ Tình rồi? Vậy chắc lúc chết của nàng cũng không còn xa nữa?

Nam Cung Quân nghĩ như thế cũng tốt, một năm nay hắn bị cảm giác cắn rứt vì tội ác đã làm tra tấn đến sắp không chịu nổi nữa rồi. Mọi chuyện có thể giải quyết hẳn lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn cũng nên đi đổi mặt, chuộc lại những gì mình đã làm.

~*~ hết chương 69 ~*~

71. Chương 70

Ngạo khí hoàng phi [chương 70] Edit: Jackfruit ft Viochan

“Tuyệt, không phải ngươi đi tản bộ sao? Sao lại thở hổn hển quay về thế, có phải

có ai ức hiếp ngươi không?” Vô Dạ vừa buộc chặt củi gỗ vừa hỏi.

“Không có.” Vũ Tình thở hổn hển nói.

“Còn nói không có, trên mặt ngươi viết rõ kia kìa: Ta đang tức giận, chớ có lại gần.” Vô Dạ buông củi gỗ, đi đến bên cạnh Vũ Tình, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nhưng lại khiến Vũ Tình có cảm giác chột dạ.

Vũ Tình lập tức lảng tránh tươi cười nói: “Thì...gặp phải chó điên.”

Chó điên? “Đầu năm nay chó điên thật đúng là nhiều.” Sao hắn lại không biết từ sau khi hoàng đế xuất hiện Vũ Tình đã thay đổi chứ. Chỉ là hắn không muốn vạch

trần sự thật này mà thôi.

“Đúng vậy...” Vũ Tình đảo mắt. “Ồ, bên ngoài có chuyện gì mà ồn vậy?”

“Không biết.” Vô Dạ lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Hai người song song đi ra ngoài, thấy Chính Hiên im lặng đứng một bên, khoe môi nhếch lên nở nụ cười chường mắt. Mà trước mặt hắn có một đám công nhân khí

thể ngất trời đang dựng một cái lều.

“Âu Dương Chính Hiên, ngươi lại đang làm gì thế hả?” Vũ Tình tức giận hỏi.

“Ngươi không thấy sao? Ta đang dựng lều mà, ta nghĩ rồi, nếu ngươi đã không chịu về cùng ta thì ta dựng một cái lều ở ngay đây. Chúng ta làm lảng

giềng với nhau, còn có thể mỗi ngày gặp được ngươi, thế cũng tốt!”

“Sao ngươi cứ bám riết không rời như vậy chứ? Ngươi là hoàng đế, ngươi có tôn

nghiêm của ngươi, có kiêu ngạo của ngươi, không phải sao? Ngươi cần gì phải như miễn cưỡng như vậy?”

Chính Hiên nắm lấy hai vai của nàng, nói lớn: “Cái gì tôn nghiêm, cái gì kiêu

ngạo, ta không cần gì cả, ta chỉ cần ngươi, ngươi hiểu không? Ta chỉ cần ngươi!”

Vũ Tình bị Chính Hiên bất thành linh thổ lộ làm cho choáng váng, trí nhớ ngủ say

trong đầu tỉnh lại. Lần đầu tiên gặp nhau, bọn họ thật ngây ngô, nàng còn

tưởng hắn là thái giám. Lần thứ hai gặp mặt, hắn cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng. Chính Hiên luôn dịu dàng săn sóc, che chở chiều chuộng nàng, thậm chí vì nàng mà có thể hi sinh tính mạng, hết thấy hết thấy đều rõ ràng trước mắt, thật ngọt ngào, thật hạnh phúc... Nhưng, những gì chưa xốt cũng dâng lên theo, hắn không tin tưởng nàng, hiểu lầm nàng cấu kết với kẻ khác, nhìn nàng bị ngược đãi, nhìn nàng bị đánh, bị ức hiếp mà thờ ơ, từ bỏ lời hứa với nàng, có con với Mộng phi. Còn tuyệt tình ban cho nàng một ly rượu độc... Người khác đối xử với nàng thế nào nàng đều có thể nhin nhưng điều nàng không chịu nổi nhất là ánh mắt khinh thường của hắn và những lời nói ác độc có thể giết chết người.

“Đủ rồi, ngươi không cần nói gì nữa. Ngươi nên trở về cung đi, có lẽ của vợ con thực sự của ngươi đang chờ ngươi đấy.” Một năm rồi, con của hắn chắc cũng sinh ra rồi. Hắn phé hết hậu cung nên hắn là sẽ không có ai hại đứa bé, nó có lẽ sẽ được bình an sinh ra.

“Hả? Con? Con gì cơ?” Chính Hiên nghe nàng nói mà không hiểu ra sao.

“Đủ rồi, ta không muốn nói thêm gì với ngươi nữa, chuyện đã qua cứ để nó qua đi. Cũng giống như chúng ta, đã là chuyện của quá khứ rồi, buông tha cho ta cũng là buông tha cho chính ngươi. Quay về làm một hoàng đế tốt đi, từ nay về sau ngươi đi đường Dương Quan của ngươi, ta qua cầu độc mộc của ta, chúng ta không còn gì liên quan đến nhau nữa, chẳng phải tốt sao?” Coi như từ trước tới nay chưa từng quen biết, cứ cho đó là một giấc mộng, tỉnh mộng thì tất cả đều là giả, quay về điểm xuất phát khi chưa từng gặp nhau.

“Không tốt. Ta không cần!” Chính Hiên tùy hứng như một đứa trẻ con, “Tại sao ngươi cứ nhất định phải phân rõ giới tuyến với ta? Ta biết ta từng làm ngươi tổn thương rất sâu sắc nhưng ngươi ít nhất hãy cho ta một cơ hội để bù đắp. Tình Nhi, ta thật sự không thể không có ngươi.” Chính Hiên cầm đôi tay mềm mại của nàng.

“Nhưng ta không có ngươi cũng không sao, cho nên đó là vấn đề của ngươi, không phải của ta.” Khẩu khí lãnh đạm khiến người ta cảm thấy nàng là động vật máu lạnh.

“Nhưng vấn đề của ta là vì ngươi. Tình Nhi, chúng ta.... Thật sự không thể cứu vãn được sao?” Tuy rằng hy vọng rất ít nhưng dù sao vẫn có một chút mong đợi.

“Không thể.”

Một câu hoàn toàn nốt hắn xuống đáy vực sâu, phán tội tử hình. Chân tình nóng như lửa của hắn nhất thời lạnh như băng đến tận cùng.

“Tại sao không thể? Ngươi thật sự hận ta đến mức tất cả những gì chúng ta đã từng trải qua tan biến hết thành mây khói sao? Ngươi chưa từng nhớ ta ư? Một năm nay ngươi có bao giờ nghĩ tới ta không?”

“Không. Ta và Vô Dạ thật sự hạnh phúc, không có thời gian để nghỉ mà cũng không muốn nghỉ.” Sao lại không có chứ? Nàng nhớ hần đến đau thắt lòng, nghĩ về hần đến chết lặng, không còn cảm giác.

“Người thương hần ư?” Không có tình yêu mà người dám nói với ta rằng người thật sự hạnh phúc? Tình Nhi, kỹ xảo nói dối của người giảm sút rồi.

Vũ Tình quay đầu liếc nhìn Vô Dạ một cái, Vô Dạ nặng tình nhìn nàng. Vấn đề này hần đã sớm muốn hỏi nhưng mãi vẫn không hỏi ra miệng được.

Muốn nàng trả lời thế nào đây? Dối lòng mình mà nói rằng yêu sao? Cho Vô Dạ một tia hy vọng nhưng lại vĩnh viễn không được đáp lại, bắt hần si ngốc chờ đợi sao? Nàng không làm được! Muốn gạt Chính Hiên cũng không khó, nhưng còn Vô Dạ thì làm sao bây giờ? Hần ở bên nàng một năm, sao nàng có thể lừa hần được đây? Nhưng nếu nói không thì hần cũng sẽ bị tổn thương, Âu Dương Chính Hiên sẽ không từ bỏ, cuộc sống của nàng lại càng không thể yên bình như trước.

“Nói cho ta biết, người thương hần không? Nếu người thương hần, ta sẽ tác thành cho các người, vĩnh viễn sẽ không đến quầy rầy cuộc sống bình yên của các người nữa.” Chính Hiên từng bước ép nàng khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

“Ta...” Nàng nói không nên lời. Nói đi, chỉ là một chữ thôi nhưng với nàng rất rất rất khó.

“Nói đi, ta chỉ cần một câu của người thôi.” Chính Hiên ép nàng, trong mắt tràn ngập mong đợi. Vẻ mặt chăm chú nghiêm túc này thật khiến người ta choáng váng, Vũ Tình gần như sắp không chịu được nữa...

Vô Dạ chắn trước mặt Vũ Tình: “Xin hoàng thượng đừng ép nàng nữa, chúng ta là vợ chồng, nàng đương nhiên yêu ta.” Thấy Vũ Tình chần chừ, hần đã hiểu được tất cả. Bất kể Chính Hiên từng đối xử với nàng thế nào thì trong lòng Vũ Tình trước sau chỉ có một mình hần, đời này nàng sẽ không bao giờ yêu mình.

“Trẫm muốn nghe chính miệng nàng nói.” Ánh mắt Chính Hiên trực tiếp lướt qua Vô Dạ, nhìn thẳng vào Vũ Tình.

“Dù tình cảm của ta với Vô Dạ ra sao thì người có tư cách gì, có quyền gì mà hỏi?” Vũ Tình rốt cục cũng bình tĩnh, hỏi ngược lại.

“Ta có thể coi như người đang phủ nhận được không?” Năng lực lý giải thật đúng là không phải cao bình thường.

“Đồ điên, người thích nghĩ thế nào là chuyện của người. Đừng có đến làm phiền ta nữa!” Vũ Tình bị nhìn thấuθεν quá hoá giận không thèm để ý tới hần. Nàng vốn biết nói nhiều với hần cũng vô dụng, mỗi lần thấy hần nàng đều phải đuổi hần đi, sau đó hần sẽ tỏ lộ một cách rõ ràng, làm hại nàng hết lần này đến lần khác phải mất ngủ. Tại sao lại cảm thấy bản thân mình vẫn còn bị hần khống chế? Nàng chán ghét loại cảm giác này chết đi được.

“Dạ, ta đi bán củi với người.” Nàng không muốn một mình đối mặt với Âu Dương Chính Hiên.

“Ừ.” Không cần nói nhiều hần cũng hiểu ý của nàng.

“Chuyện Vô Dạ có thể làm cho người thì ta cũng có thể.” Hần không từ bỏ, cho dù Vũ Tình cả đời không tha thứ cho hần hần cũng muốn che chở cho nàng cả đời.

Vũ Tình cười nhạt, không rõ vì sao hần lại nói những lời này, nói mạnh miệng ai mà chẳng làm được, nàng bị hần lừa còn chưa đủ sao? Lúc nàng còn đang mải lo lắng, Chính Hiên đã khom người vác củi lên.

“Người làm gì thế hả?” Hần còn muốn làm gì đây?

“Ta đã nói chuyện Vô Dạ có thể làm cho người thì ta cũng có thể. Hần có thể cho người một gia đình, cam nguyện làm một người bán củi phàm phu tục tử. Ta cũng có thể!” Chính Hiên kiên định nói, ánh mắt toát lên vẻ không gì lay chuyển được.

“Hả? Ý của người là người muốn đi bán củi?” Không thể nào chứ? Hần là hoàng đế mà, hần... sẽ làm thật sao?

Chính Hiên nặng nề gật đầu một cái, Vô Dạ và Vũ Tình sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

“Vậy nếu Vô Dạ mà đi gánh phân thì người cũng đi sao?” Nàng không tin.

“Ta sẽ chứng minh cho người xem, ta có thể.” Nếu không có Vũ Tình, hẳn còn sống cũng chỉ như cái xác không hồn, hoàng đế cũng được mà dân thường thì cũng thế, với hẳn mà nói chẳng có gì là quan trọng.

Chính Hiên gánh củi lướt qua hai người còn đang đứng ngây ngốc. Hẳn... thật đúng là nói được thì làm được, người mặc một thân hàng hiệu đi bán củi đại khái chắc cũng chỉ có hẳn? Vấn đề lớn nhất là: củi này là Vô Dạ chế, hẳn dựa vào cái gì mà kiếm cái có sẵn?

Vũ Tình, Vô Dạ và Dật vương ngồi trong lều nhàn nhã uống trà. Bên ngoài Chính Hiên phải phơi nắng dưới ánh mặt trời độc ác mồ hôi đầm đìa, thỉnh thoảng lại dùng ống tay áo lau mồ hôi...

“Hoàng tẩu, người thực nhẫn tâm thế sao? Bên ngoài ánh mặt trời mạnh như vậy, nếu hẳn bị cảm nắng thì làm sao bây giờ?” Ai da, hoàng huynh, sao người lại ngu như vậy? Ta bảo người bám riết quần lý chứ có bảo người dùng khổ nhục kế đâu? Người từ nhỏ thân thể quý giá, có phải chịu khổ thế này bao giờ đâu, nếu không chịu nổi thì làm sao bây giờ? Nếu người xảy ra chuyện gì không hay, ta còn mặt mũi nào đi gặp mẫu hậu, gặp tam ca, gặp dân chúng trong thiên hạ?

“Chính hẳn nói muốn đi, ta không hề ép hẳn. Dật vương, cái chiêu gì mà anh hùng cứu mỹ nhân trẻ con kia là người nghĩ ra hả?” Ngoài hẳn ra thì không nghĩ nổi còn ai rồi việc thế nữa.

“Hi hi... Bị người đoán trúng rồi.” Hoàng tẩu quả nhiên không dễ đoạ.

“Xịt quá đi.”(nguyên văn: hạt: xịt, lép, vớ vẩn, Vi nghĩ mỗi từ xịt là hiểm thấy)

“Xịt? Là sao?” Hoàng huynh bảo hoàng tẩu thích nói những từ mới, hoá ra chính là thế này.

“Thì là... Quên đi, không rảnh giải thích với người. Dật vương, lời hoàng huynh người đi đi.” Tuy rằng nhìn hẳn chịu khổ rất sượng mắt, trong lòng cũng tiết hận không ít nhưng nàng không cảm thấy quan hệ giữa bọn họ có thể thay đổi được gì. Một khi đã như vậy, nàng không muốn để hẳn làm điều thừa thãi.

“Ta không làm! Ta còn lâu mới tự đi tìm cái chết.” Lúc này mà ai đi lên thì chuẩn bị làm vật hi sinh đi là vừa. Dật Hiên liếc nhìn Chính Hiên một cái, lén lút tới gần Vũ Tình: “Hoàng tẩu, hay là người tha thứ cho hoàng huynh, theo hẳn về cung, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi người đều vui mừng, chẳng phải rất tốt sao?” Nếu hoàng tẩu chịu nghe hẳn khuyên thì hẳn chính là một đại công thần rồi.

“Tuyệt đối không tốt.” Vũ Tình một câu từ chối đề nghị của hẳn. Với hẳn đương nhiên là tốt, nhưng với nàng thì chẳng tốt đẹp gì cả!

Dật Hiên làm nũng nói: “Hoàng tẩu, người làm gì mà cứ phải mạnh miệng thế chứ? Về phương diện tình yêu này ta là người từng trải, ta thấy người vẫn yêu hoàng huynh mà, đúng không?” Về cao thủ tình trường.

“Không. Nói cứ như cao thủ tình trường thật ấy, người đã từng thực sự yêu chưa? Người có biết cái gì yêu say đắm khắc cốt ghi tâm không, người có biết bị người mình yêu làm tổn thương cảm giác thế nào không?” Vũ Tình nói như tên bắn, nói đến mức Dật Hiên á khẩu không trả lời được, hẳn... thực sự không hiểu cái gì là yêu ư? Nhưng hình như có người đang chậm rãi dạy cho hẳn hiểu. Hẳn nên trở về thôi, bỏ mặc nàng cũng đủ lâu rồi. Chính mình một ngày không thấy nàng cũng sắp phát điên mất, không biết nàng ở vương phủ thế nào? Có nghĩ đến hẳn không?(aaaaa, muốn đọc tr của anh DH quá đi mất tác giả ơi >”<)

Vũ Tình nhìn Dật Hiên vẻ mặt trầm tư, hẳn...không phải là cũng có người trong lòng rồi chứ? Là ai có bản lĩnh lớn có thể Dật vương gia phong lưu thần hồn điên đảo như vậy? Quên đi, mấy cái người hoàng hoàng thân quốc ngoại trừ Cẩn Hiên ai mà chẳng gặp một người yêu một người chứ, càng khó phải nói đến Dật vương đa tình đệ nhất trong hoàng thất.

Tiêu Vũ Tình đứng dậy, chậm rãi đi về phía Chính Hiên. Ngón tay linh động gõ gõ củi gỗ, chế giễu cười nói: “Chưa từng bán củi bao giờ?”

“Chưa.” Đây là lần đầu tiên hẳn đi bán hàng từ khi sinh ra đến giờ, bình thường ngay cả củi cũng chưa chạm vào. Có điều, Vũ Tình chịu tới đây nhìn hẳn đã khiến hẳn vui vẻ không thôi rồi.

“Người nghĩ rằng bán hàng chỉ là đứng ở một cái sạp đơn giản như vậy sao? Người không hét to lên thì người khác làm sao biết người đang bán cái gì?” Vũ Tình đương nhiên biết hẳn chưa từng đi bán hàng, sợ

là ngay cả phố cũng rất ít đi ấy chứ? Thế thì nàng càng muốn gây khó dễ cho hắn, sợ mất mặt ư? Hắn có thể đi mà. Dù sao cái nàng muốn chính là như thế.

“Hét to?” Hét to thế nào cơ? Hắn... chưa thử bao giờ.

“Chuyện đó mà còn phải có người dạy sao? Người không có mắt à? Chẳng lẽ không biết nhìn người khác làm thế nào, quả nhiên là thiên chi kiêu tử (đứa con kiêu hãnh của trời), ta thấy người tốt nhất là mau đi đi.” Vũ Tình dùng thái độ tồi tệ nhất với hắn, nàng không tin hắn thực sự có thể nhịn được không tức giận.

“Ta...” Chính Hiên nghe những người bán đồ ăn và bán mấy đồ trang sức xung quanh rao hàng, muốn hắn học bọn họ cùng gào lên thì hắn còn mặt mũi nào chứ?

“Sao? Sợ mất mặt hả, ta biết ngay mà, người là hoàng đế cao quý sao có thể làm mấy chuyện này được? Hay là người hồi cung đi thôi.” Vũ Tình châm chọc nói. Còn dám nói hắn có thể học Vô Dạ, trên thực tế hắn căn bản không làm được. Với hắn mà nói, tôn nghiêm của bậc đế vương còn quan trọng hơn tính mạng.

“Ai nói ta không làm được?” Chính Hiên nhìn nàng một cái, miệng giật giật nhưng không ra âm thanh. Hồi lâu sau, hắn nhắm mắt lại như đang chuẩn bị có một quyết định trọng đại, rốt cục hắng giọng nói: “Bán... Bán củi.”

Vũ Tình vẻ mặt đắc ý, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng. Hắn... Hắn thật sự rao rồi, hắn không sợ mất mặt sao?

Chính Hiên giống như một đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ, chớp đôi mắt trong veo không gì sánh được, ngây ngô hỏi: “Rao như vậy là được rồi chứ?”

Vũ Tình nhất thời không kịp phản ứng, nghe hắn nói liền đồ dẫn gật đầu.

“Tình Nhi, người đừng đứng đây nữa, ở đây ánh mặt trời mạnh như vậy, làn da trắng nõn của người mà phơi nắng bị đen đi thì ta đau lòng lắm.” Chính Hiên cười tựa như một thiên sứ khiến người ta không đành lòng làm trái ý hắn.

Vũ Tình hừ một cái rồi xoay người quay đi. Người tưởng ta thích đứng đây chắc, Âu Dương Chính Hiên, chẳng lẽ người không nhận ra ta đang gây khó dễ cho người sao? Tại sao người không phản kháng, tại sao người cũng không tức giận?

Dật vương lắc đầu, cảm thán nói: “Hoàng huynh thật là đáng thương.” Hoàng đế tìm vợ bị ép đi bán củi, đây tuyệt đối là điều kinh điển nhất trong sử sách đế vương, tương lai có lẽ có thể lưu danh muôn đời.

“Dật vương, người hình như rất muốn cùng đi bán thì phải?” Vũ Tình uy hiếp nói, ý cười trên mặt khiến Dật Hiên không rét mà run.

“Không có không có. Bỏn vương tuyệt đối không có ý này!” Mất mặt có gì tốt chứ? Nếu như bị hồng nhan tri kỷ nào đó nhìn thấy thì hắn còn biết giấu mặt vào đâu.

“Tuyệt, như vậy được không?” Vô Dạ vẫn luôn làm người vô hình cũng mở miệng.

“Có gì không tốt, đâu phải ta ép hắn. Chính hắn ngại làm hoàng đế quá thoải mái nên mới thử nghiệm và quan sát dân tình, trải nghiệm một chút vất vả của dân chúng thôi. Đâu có gì liên quan tới ta?” Nói cứ như nàng là đầu sỏ gây nên không bằng!

Chính Hiên một thân cẩm y hoa phục, nhất là khuôn mặt đủ để điên đảo chúng sinh của hắn làm chợ náo loạn không ít. Tam cô lục bà mượn cớ đến mua củi, thuận tiện nhìn no mắt, lau tí dầu mỡ. Hoàng đế đáng thương, phê đi tam cung lục viện lại đến tam cô lục bà. Hơn nữa diện mạo của những người này thật sự làm hắn không dám khen tặng... Trời ạ, ai tới cứu hắn với?

Chính Hiên trẻ không tha già không thương, một vài tiểu thư cũng nhìn trộm hắn, tình ý không dứt. Hắn đau đầu muốn chết, thực không hiểu Vô Dạ sống sót kiểu gì? Đúng rồi, lúc trước đi bán củi đều thấy hắn ta đội mũ, vốn tưởng rằng hắn muốn tránh sự tìm kiếm của hoàng đế, xem ra cũng có cả nguyên nhân này nữa. Trời ạ, sao không ai nói cho hắn biết chợ đáng sợ như vậy? Còn đáng sợ hơn cả thiên quân vạn mã.

Không chỉ nữ nhân mới biết ghen mà nam nhân khi ghen có khi còn khủng bố hơn. Đang yên bỗng dưng có người đến đập phá. Một đám nam nhân lưng hùm vai gấu cầm gậy gộc ầm ầm đến phá sập. Đám kia nữ nhân sợ tới mức tránh ra rất xa.

Chính Hiên gặp biến không sợ hãi mất lạnh liếc xéo bọn họ, cả người tản ra khí thế vương giả. Đứng giữa dân thường mà hấn vẫn làm cho người ta có cảm giác tôn quý không thể bì kịp.

“Tiểu tử, lớn lên tiểu bạch kiểm(1) thì đừng có xuất đầu lộ diện, về nhà thêu hoa đi.” Làm mấy bà vợ của bọn họ không chịu ở trong nhà mà chạy sang bên này. Để người làm chồng như bọn họ đi đâu chứ? Không tính sổ với vợ được thì đành phải đi tìm tên đầu sỏ gây ra thôi.

Chính Hiên nghe giận bưng bưng. Bộ dạng hấn đẹp trai thì sao, chướng mắt ai chứ? Huống chi hấn cương nghị tuấn mỹ, một thân dương khí không thể che dấu, đâu phải cái gì loè loẹt tiểu bạch kiểm.

“Muốn mua củi thì xin mời, không muốn thì hãy đi đi.” Hấn đã rất rộng lượng cho bọn họ hai lựa chọn rồi.

“Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, về sau không được bày quán ở đây nữa, ta không quan tâm ngươi bán củi hay bán lửa.”

“Các ngươi thứ nhất không phải người của quan phủ, thứ hai không phải chủ nhân của ta, dựa vào cái gì mà ta phải nghe lời các ngươi?” Trước giờ chỉ có hấn ra lệnh cho người khác, khi nào thì đến phiên bọn họ ra lệnh cho hấn chứ?

“Tiểu tử, ngươi đừng có mà không biết xấu hổ. Tiểu tử muốn bị đánh phải không?” Bọn họ đều là những người quanh đây, nếu không làm được gì mà quay về thì sẽ bị mọi người cười đến rụng răng mất.

Dật Hiên ở một bên nhìn lo lắng: “Hoàng tẩu, làm sao bây giờ? Hoàng huynh hình như đang gặp phiền toái.”

Vũ Tình không cho là đúng cười cười: “Lần trước chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, lần này lại chơi gì thế? Khổ nhục kế hả?”

“Chơi? Hoàng tẩu, lần này thực sự không phải bọn ta giả trò quỷ, thật là có người đến gây phiền toái mà.” Một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng.

Vũ Tình lạnh lùng nhìn sang, lần này hình như là thật. Nàng nhẹ nhàng cất bước, đi đến bên cạnh Chính Hiên. Bọn họ đang sắp đánh nhau, theo lý thì những người này không phải đối thủ của Chính Hiên nhưng một câu của Vũ Tình lại làm cho tình thế nghịch chuyển.

“Đừng quên thân phận hiện tại của ngươi, bây giờ ngươi chỉ là một dân thường mà thôi.” Ngụ ý chính là bắt hấn không được đánh trả.

Đầu quyền đang nắm chặt của Chính Hiên buông lỏng, đúng vậy, hấn bây giờ chỉ là một dân thường, không nên có võ công và cũng sẽ không có quyền thế gì hết. Đám người kia thấy đáng về hấn hình như là không phản kháng liền nhận gậy gộc từ những người khác đánh vào người Chính Hiên.

Chính Hiên không phản kháng gì, đứng thẳng người tùy ý để bọn họ dung gậy đánh. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đánh hấn, lần đầu tiên cảm nhận sự đau đớn khi bị đánh, trong đầu nghĩ đến tình cảnh lúc trước Vũ Tình bị roi quất, chắc cũng đau giống như vậy? Hấn đột nhiên cảm giác máu tanh sẽ trào ra từ miệng, máu từng giọt từng giọt chảy xuống từ khoé môi.

Đám người kia đánh không ngừng, dù không có thâm thù đại hận gì nhưng lại không ngừng được tay, gần như muốn đánh chết người. Có lẽ nhân tính đều có một cánh cửa tà ác mà tron trường hợp này cánh cửa đó đã bị mở ra.

“Hoàng tẩu, hoàng huynh hình như bị đá thương rồi. Hấn là thiên kim chi khu(thân thể ngàn vàng) đấy, không thể để xảy ra chuyện gì được, hoàng tẩu...” Dật Hiên khẩn trương nắm lấy tay Vũ Tình. Chỉ có hoàng tẩu nói thì hoàng huynh mới có thể đánh trả.

Vũ Tình lạnh lùng nhìn tình hình phía bên kia, không nhìn ra có gì khác thường, cứ như chỉ là đang xem một vở kịch mà tình huống này nàng đã sớm liệu đến...

“Ai da...” Dật Hiên lên kêu một tiếng, “Hoàng huynh ngã xuống rồi...”

Nàng nhìn thì thấy Âu Dương Chính Hiên gập thắt lưng, đầu gối khụy xuống. Những người đó vẫn không buông tha hắn, từng gậy từng gậy đánh lên trên người hắn, mặt Chính Hiên đã trắng bệch...

Đánh trả đi! Ngu ngốc, người đánh trả đi mau lên! Ta bảo người không đánh trả thì người sẽ không đánh trả thật à, người nghe lời như vậy từ khi nào? Vũ Tình kêu lên trong lòng. Đây rõ ràng chính là điều nàng muốn nhìn thấy nhưng tại sao nàng không hề cảm nhận được khoái cảm trả thù mà ngược lại lại thấy sắp không thở nổi nữa. Nàng thậm chí nhìn thấy Chính Hiên còn đang nhìn nàng, thâm tình ngóng nhìn nàng, khóe miệng vẫn nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả vệt máu chảy xuôi trên mặt.

Ngọc bội trong người Chính Hiên rơi ra, lúc này hắn mới hoàn hồn, khó khăn đưa tay ra chụp lên ngọc bội... Lúc này, kẻ cầm đầu đám người kia nhìn thấy, dùng chân giẫm lên tay hắn thật mạnh, cười gian tà...

Vũ Tình rốt cục không nhịn nổi đứng bật lên...

“Sao hả? Muốn lấy miếng ngọc bội kia à, được rồi, người cầu xin ta đi thì ta sẽ trả lại cho người.” Kẻ cầm đầu vừa nói vừa ra sức nghiêng tay hắn.

Chính Hiên do dự một chút: “Ta xin người trả lại cho ta, đó là vật duy nhất người mà lòng ta yêu để lại cho ta.” Vì Vũ Tình, cái gì hắn cũng có thể làm được.

Hắn thật là Âu Dương Chính Hiên sao? Hắn thật sự là hoàng đế sao? Hắn cầu xin người khác, không ngờ hắn lại đi cầu xin người khác vì miếng ngọc bội kia của nàng. Hắn đã từng cao quý đến thế vậy mà bây giờ hắn vì nàng đi cầu xin một kẻ dân thường... Đời này có lẽ hắn chưa và sẽ không bao giờ cầu xin ai như vậy nữa? Cũng không nghèo túng chật vật đến vậy?

Không thể phủ nhận rằng nàng đã rung động, nước mắt dường như đang kháng nghị với nàng...

“Hoàng tẩu...” Dật vương nhịn không được hét lớn. Hoàng huynh đang cầu xin người khác, hắn là hoàng đế mà, đã bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy chứ? Cho dù hắn từng làm bao nhiêu chuyện sai nhưng trừng phạt như vậy cũng đủ rồi.

“Tuyệt...” Vô Dạ thấy Vũ Tình bỏ chạy liền đi theo.

“Hoàng tẩu...” Dật Hiên không tin nổi nhìn bóng dáng rời đi của Vũ Tình mà hét lớn. Nàng thật sự tuyệt tình như vậy ư? Không thêm để ý đến hoàng huynh hắn mà đi thật rồi. Hoàng huynh yêu nàng sâu đậm như vậy mà nữ nhân một khi đã trở mặt thì thật quá vô tình. Không kịp nghĩ nhiều, Dật Hiên bay đến bên cạnh Chính Hiên, lấy kim bài ra: “Bổn vương ở đây!”

Những người đó vội vàng dừng tay, tất cả mọi người trong chợ quỳ xuống: “Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Chính Hiên ngã trên mặt đất, khóe miệng cứng đờ cười khổ. Vừa rồi hắn nhìn thấy nước mắt bị kìm nén trong mắt Vũ Tình nhưng sau đó lại xoay người đi khỏi phạm vi tầm mắt hắn, nàng vẫn không chịu tha thứ cho hắn, phải không?

(1): tiểu bạch kiểm: Từ dùng chỉ những cá nhân không nỗ lực đóng góp, bởi phụ nữ hoặc bạn đồng tính luyến ái trợ giúp chu cấp, dù cho họ cũng không phải là tình nhân ngoài giá thú chính thức. Ví dụ cho mối quan hệ hôn nhân hay sống chung, đàn trai vừa không ra ngoài công tác vừa không chăm lo việc nhà, ăn không ngồi rồi, suốt ngày dựa vào bạn gái hay vợ; ví dụ cho đồng tính luyến ái, một bên không tham gia sản xuất, cũng bị miệt thị gọi là “tiểu bạch kiểm”. Ngoài ra, những người đàn ông nhận tiền thừa kế từ những người phụ nữ không thân thuộc cũng thường bị xem là làm chuyện không vẻ vang, thường sẽ khiến người ta liên tưởng đến giữa người đó và người phụ nữ có mối quan hệ mờ ám, không bình thường, cũng thường bị gọi là “tiểu bạch kiểm”.

Nguồn: bachbienbuc.wordpress

~*~ hết chương 70 ~*~

72. Chương 71

Ngạo khí hoàng phi [chương 71] Edit: Vioclan

“Hoàng tẩu, không phải ta muốn mắng ngươi nhưng thật sự... Ngươi thật sự quá vô tình rồi đúng chứ? Trong trường hợp này sao ngươi có thể quay đầu bước đi... Cho dù nhị ca trước kia đối xử với ngươi như thế nào thì cũng không phải do hấn gọi ngươi đến ra tay, là những người đó tự tìm người gây phiền toái. Mỗi lần ngươi bị thương, hấn còn rất sẵn sàng bôi thuốc cho ngươi, bảo thái y chữa bệnh cho ngươi... Đúng, hấn không tin ngươi là hấn không đúng, là lỗi của hấn, nhưng ngươi tận mắt nhìn người tôn quý hư hấn bị điều dân đánh chẳng lẽ ngươi không động lòng trắc ẩn ư... Hấn làm vậy là vì ai? Uống phí tình cảm sâu đậm hấn dành cho ngươi. Ngươi có biết một năm này hấn rút cuộc sống như thế nào không? Hấn cố gắng sắp xếp vào gian phòng nhỏ kia ở một năm, suốt một năm đấy, nếu không phải hấn là người có hấn trách nhiệm thì đã sớm quay về cung rồi. Phế hậu cung vì ngươi, bắt những kẻ ức hiếp ngươi phải trả giá gấp trăm gấp ngàn lần, ngay cả Mộng phi cũng bị giam vào đại lao... Hoàng tẩu, hoàng huynh làm nhiều thứ vì ngươi như vậy mà ngươi không cảm động sao?” Dật Hiền nói không ngừng liền một mạch, lấy lại chút nam quyền cho nhị ca hấn. Hấn thật sự không thể đứng nhìn, con đường tình yêu này quả nhiên không dễ đi, vẫn là hấn sáng suốt, kính nhi viễn chi.(kính nhi viễn chi: tôn trọng nhưng ko thể gần gũi, ý nói DH ko dám dính đến tyêu)

Hấn... Thật sự làm nhiều việc như vậy vì nàng sao? Ở trong gian phòng nhỏ kia một năm? Làm bạn với chuột với gián, hấn ở được sao? Vũ Tình vẫn lạnh lùng nhìn Chính Hiền vết thương đầy mình đang nằm trên giường nhưng cũng không khó để nhận ra chút nhu tình sâu nơi đáy mắt nàng.

“Dật vương gia, đủ rồi.” Vô Dạ lạnh lùng nói. Sao hấn có thể để mặc người mình thích bị người khác mắng như vậy chứ? Hấn sẽ trở mặt đấy. Tận mắt chứng kiến Vũ Tình đau khổ, mặc dù có lúc cũng cảm thấy nàng còn máu lạnh hơn cả hấn nhưng hấn biết trong lòng nàng thực sự rất đau đớn. Bất luận quyết định của Vũ Tình là gì, hấn cũng sẽ ủng hộ.

“Vô Dạ, chuyện của bọn ta không liên quan đến ngươi.” Tuy Dật vương hấn rất quý võ công và tính cách của Vô Dạ nhưng là không có nghĩa là hấn ta có thể quản chuyện nhà mình. Hoàng tẩu và hoàng huynh là vợ chồng, bọn họ dù có cãi nhau thế nào thì chung quy vẫn là vợ chồng, Vô Dạ dựa vào cái gì mà chen vào giữa bọn họ.

“Tuyệt từ một năm trước đã không còn quan hệ gì với Âu Dương gia các ngươi nữa.”

“Tuyệt Tuyệt Tuyệt, Tuyệt cái gì mà Tuyệt, bây giờ thời tiết rất đẹp, không có tuyết rơi! Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? Đừng tưởng rằng người ở đây nghĩ hai người là vợ chồng thì hai người sẽ thật sự là vợ chồng. Hoàng tẩu vĩnh viễn sẽ là của hoàng tẩu của ta, vợ của nhị ca ta, ngươi đừng có mà có ý đồ gì với nàng nữa.”

“Nơi này không chào đón ngươi, mời Dật vương gia di giá.” Vô Dạ hết sức kìm chế mời hấn đi ra ngoài, nếu là trước kia thì hấn đã sớm rút kiếm chém thẳng rồi.

“Sao ta có thể để hoàng huynh ta một mình ở đây được? Không chừng ngươi sẽ làm chuyện xấu xa gì đó. Ngươi đừng quên, ngươi bây giờ còn đang đứng trong lãnh thổ Long Hiền.”

“Thì sao? Các ngươi muốn lấy quyền thế ép người sao?”

“Vô Dạ, ngươi muốn đánh nhau phải không?” Vô Dạ này thật sự là quá kiêu ngạo, không để hoàng gia bọn họ vào mắt. Nếu bọn họ mà cậy thế khinh người thì bây giờ cũng chẳng đến nước này.

“Hân hạnh.” Kiếm của hấn cũng đã lâu không ra khỏi vỏ...

Hai người giương cung bạt kiếm, mùi thuốc súng ngập tràn xung quanh.

“Đủ rồi, các ngươi đừng làm ồn nữa.” Không hiểu hai người bọn họ kích động cái gì nữa. Không biết ở đây đang có bệnh nhân sao? Bọn họ mà đánh thì sẽ là huyết vũ tinh phong(mưa máu gió tanh), đến lúc đó một đám người đến hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì thì nàng biết trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ nói với bọn họ: Vị này Dật vương gia, vị này là thiên hạ đệ nhất sát thủ, bọn họ vì ta không để ý tới hoàng thượng bị đánh mà ra tay quá nặng chắc? Nói ra thì mọi người nhất định sẽ nghĩ nàng là đồ thần kinh.

“Aa...” Chính Hiền nằm trên giường vô tình khê rên một tiếng.

Vũ Tình hơi nhấc bước chân Dật Hiên đã lướt qua nàng đi đến trước giường: “Hoàng huynh, người làm sao vậy? Đau hay là không thoải mái ở đâu? Có phải truyền thái y không?”

Chính Hiên miễn cưỡng mở mắt ra, yếu ớt nói: “Tứ đệ, người vừa rồi nói gì thế?”

“Không... Có nói cái gì đâu?” Để hoàng huynh biết mình mắng nữ nhân yêu thương của hắn thì cho dù bây giờ không thể đứng lên nổi nhưng không có gì bảo đảm sau này sẽ không tính sổ.

“Trẫm không cho người ức hiếp Tình Nhi.” Tuy rằng hắn bị hôn mê nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng cãi nhau, chắc là Dật Hiên đang bắt công vì việc hắn bị thương rồi.

“Biết rồi, hoàng huynh. Nàng là bảo bối tâm can của người mà, ta nào dám ức hiếp nàng chứ.” Hoàng huynh thật tốt, bị như vậy rồi mà còn nghĩ cho nàng. Hắn đương nhiên sẽ không làm gì nàng, dù sao bản thân cũng rất thích vị tẩu tử này, hắn chỉ là hơi oán giận thay hoàng huynh thôi. Tự đứng lại biến thành kẻ thù chung, oan cho hắn quá.

Vũ Tình chậm rãi bước từng bước nặng nề đi đến trước giường, có chút khó mở miệng: “Người... không sao chứ?” Nàng chọn quay đầu rời đi là vì nàng không muốn đối mặt, nàng sợ cái mặt nạ tự cho là không chê vào đâu được mà mình đeo lên sẽ rơi mất. Nàng không thể coi như tất cả chưa từng xảy ra, sợ lại một lần nữa bị tổn thương. Nàng thừa nhận, nàng không phải kiểu nữ nhân dễ dàng yêu ai, có lẽ cả đời nàng cũng sẽ chỉ yêu duy nhất một lần, hơn nữa lại là một lần yêu không có kết quả.

“Ta không sao, ta rất khỏe.” Một câu quan tâm của Vũ Tình còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, Chính Hiên chống người ngồi dậy, ý cười trên mặt có thể sánh với mặt trời bên ngoài. Tốt quá, thật tốt quá, Tình Nhi rốt cục cũng chịu để ý đến hắn, hắn muốn đốt pháo cho khắp chốn mừng vui. Nếu Tình Nhi chịu tha thứ cho hắn thì bất kể bị người ta đánh vài lần nữa hắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Nhìn một cái, ôi, từ xưa đa tình không có chỗ cho thù hận mà.

“Nếu không sao hết thì mời đi ra ngoài đi.” Vũ Tình cẩn thận nói, vô lương tâm đến cực điểm.

Mọi người ngất, Chính Hiên càng cảm thấy như vô số mũi kiếm đâm vào trái tim hắn, đâm đến hắn suýt chút nữa học máu mất mạng. Người này có lương tâm, có biết cảm thông không? Nàng có phải là một nữ nhân không? Hay là người xa lạ không được hưởng loại đãi ngộ này?

“Tình Nhi, người nói cái gì?” Chính Hiên quả thực không dám tin lại có người có thể vô tình như vậy, dù gì thì hắn cũng là bệnh nhân mà.

“Ta nói, nếu không sao nữa thì mời đi cho, người quấy rầy đến bọn ta.” Vũ Tình không chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách.

“Hoàng tẩu, người...” Dật Hiên lại muốn đòi lại công bằng cho hoàng huynh.

“Dật vương, đừng nữa nói, chúng ta đi thôi.” Chính Hiên khó khăn đứng lên, tuy rằng bị đuổi ra như vậy rất khó coi nhưng hắn không muốn làm Vũ Tình khó xử.

Dật Hiên đỡ Chính Hiên chậm rãi đi ra ngoài.

Cho đến lúc không còn thấy bóng dáng bọn họ nữa Vũ Tình mới hỏi: “Dạ, người có cảm thấy ta quá vô tình không?”

“Nói thật là có.” Có thể ý chí sắt đá như vậy cũng coi như nàng có bản lĩnh. Vô Dạ cảm thấy nàng thích hợp làm một sát thủ, khi cần thì không chút lưu tình, cảnh giới này ngay cả hắn cũng tự ti mình không đạt được.

“Ngay cả người cũng nói như vậy, xem ra ta thật sự rất vô tình.” Chẳng lẽ như Quân nói ta ngoài nóng trong lạnh, chẳng lẽ ta thật sự máu lạnh đến thế? Nhưng nếu ta không như vậy thì làm sao Âu Dương Chính Hiên có thể từ bỏ, ngoan ngoãn trở về làm hoàng đế, hắn có thể chịu đựng được bao lâu?

Chính Hiên kiên trì đến ở cái lầu đối diện nhà Vũ Tình, sáng nay hắn mới dựng nên mà không ngờ lại phát huy tác dụng nhanh như vậy.

“Nhị ca, coi như hết rồi. Chúng ta về cung trước đi, hoàng tẩu không phải dễ dàng bị thuyết phục vậy đâu. Quyết định sau đi, tam ca cũng sắp tới rồi. Tam ca và hoàng tẩu giao tình có vẻ tốt, hắn nói hắn là có tác

dụng. Bằng không chúng ta mời mẫu hậu và Tiêu đại nhân đến, không thì lại đi mời văn võ bá quan, ta không tin hoàng tẩu sẽ không nể mặt mọi người.”

“Người không hiểu hoàng tẩu người đâu, chuyện gì đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Trừ phi nàng cam tâm tình nguyện, nếu không cho dù người có đưa toàn bộ người ở Long Hiên đến nàng cũng sẽ không suy chuyển.”

“Nhị ca, ta thực thông cảm với người.”

Chính Hiên cười khổ, ai bảo hần yêu nàng quá nhiều, mà ai bảo hần lúc trước lại không chịu tin nàng chứ? Hần đáng phải chịu.

“Thật ra mỹ nữ trong thiên hạ nhiều như vậy tại sao cứ phải yêu mến mỗi một đoá hoa?” Có lẽ lời nói của Dật Hiên làm ông trời tức giận, thời tiết đang đẹp đột nhiên chuyển thành cuồng phong gào thét, mây đen kéo đến, chỉ chốc lát sau mưa trút như thác nước.

“Oa, sao tự nhiên lại mưa to thế này?”

“Xem ra ông trời cũng muốn giúp trẫm rồi!” Chính Hiên nhếch khóe môi cười bí hiểm.

“Hả? Người còn nói trời giúp người được à, làm khó chứ giúp cái gì chứ. Mưa gió lớn như vậy, cái lều cỏ này sớm muộn gì cũng bị gió thổi bay. Đến lúc đó người hãy chuẩn bị ăn ngủ đầu đường, hứng hết gió táp mưa sa đi.” Hoàng huynh nhất định là bị hoàng tẩu kích thích quá mức nên thần kinh có chút không bình thường.

“Người không hiểu đâu.” Chính Hiên vẽ mặt đắc ý, thực không hiểu hần đang đắc ý cái gì.

Quả thực như lời Dật Hiên nói, lều cỏ bị mưa gió thổi nghiêng ngả, tàn phá không chịu nổi. Mà hai người ở trong lều đương nhiên không thể may mắn thoát khỏi, bị ướt như chuột lột.

“Nhị ca, hay là chúng ta mau tìm một chỗ trú mưa đi?” Nhị ca bị đánh thành như vậy, nếu còn dính mưa nữa thì không muốn bị cảm cũng không được.

“Trẫm không tránh, trẫm chờ nàng đến.” Chính Hiên cố chấp như một đứa trẻ con.

“Hoàng huynh, hoàng tẩu sẽ không đến đâu, người vừa rồi không phải không thấy nàng tuyệt tình thế nào mà? Người còn mơ nàng sẽ rũ lòng từ bi cho người vào nhà chắc. Nói không chừng bây giờ nàng đang cùng Vô Dạ ở bên trong khanh khanh ta ta, nào có quan tâm đến người?” Hần trời sinh tính phong lưu vẫn đứng về phía nam nhân.

“Nàng nhất định sẽ đến.”

“Thật không biết nên nói với người thế nào mới được đây?” Dật Hiên trợn trắng mắt, tình này yêu nọ thật đúng là hại chết người, ngay cả cơ trí như hoàng đế cũng không thể may mắn thoát khỏi, “Quên đi, ta mắc kệ người, ta đi trước.” Giữa tình thân và sức khỏe, hần không lương thiện lựa chọn về sau, rất nhanh đã biến mất trong mưa. Dù sao nhị ca võ công cao như vậy, mấy vết thương nhỏ cũng không làm gì được hần.

Lý đại tẩu hàng xóm nhà Vũ Tình đi chợ mua đồ ăn, không ngờ lại gặp phải thời tiết quỷ quái này, nháo nhào quay về. Lại nhìn thấy một tiểu tử tuấn mỹ ngồi trong một gian lều cỏ không hề nhúc nhích để mặc mưa ướt, không chớp mắt nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt phía đối diện, trong lòng nghi hoặc chuyển hướng đi đến trước cửa nhà Vũ Tình.

“Lăng tẩu tử...” Lý đại tẩu căn bản không muốn xen vào việc của người khác nhưng thật sự thấy nam tử kia rất đáng thương, nhìn dáng vẻ của hần cũng không phải là người xấu. Người ở nông thôn vốn có vẻ đơn thuần.

Vũ Tình mở cửa ra, không hiểu sao lại gặp Lý đại tẩu ở đây: “Lý đại tẩu, có chuyện gì sao?”

“Lăng tẩu tử, này, nam tử kia ướt hết cả rồi, hần vẫn nhìn cửa nhà các người mãi, các người có biết hần không?”

Vũ Tình nhìn phía đối diện, nhìn thấy Âu Dương Chính Hiên ngồi trong mưa. Trong lòng cả kinh, tại sao hần còn ở đây? Dật Hiên đâu, sao lại để hần một mình thế này, không biết hần bị thương sao chứ? Nàng

nghĩ rằng hắn đã sớm bị nàng làm tức giận mà đi rồi. Bây giờ lại vẫn còn ở đây là có ý gì, diễn khổ nhục kế, giả khổ vì tình sao?

“Ta không biết hắn.” Vũ Tình trợn tròn mắt nói dối.

“Ồ. Ta thấy hắn cứ nhìn về phía bên này còn tưởng là người nhà nào đó của người.”

“Có lẽ là người tha hương trên đường đi qua đây, không biết là người tốt hay người xấu nữa. Chúng ta tốt nhất vẫn không nên xen vào việc của người khác.” Hắn...nếu ngã bệnh thì phải làm sao bây giờ? Dật Hiền sẽ tìm đến hắn chứ?

“Người nói đúng, biết người biết mặt mà không biết lòng. Ta không quấy rầy người nữa, đi trước.” Lý đại tẩu vừa đi vừa nói.

“Vâng.” Vũ Tình cười tiễn nàng ra ngoài, chậm rãi đóng cửa lại và cũng đẩy Âu Dương Chính Hiền ra xa khỏi phạm vi tầm mắt nàng.

Chính Hiền nhìn mặt nàng khuất dần khuất dần, hy vọng đầy cõi lòng cũng thành thương tâm và thất vọng. Nàng rõ ràng có nhìn thấy hắn, hắn cũng nhận ra trong mắt nàng từ kinh ngạc đến lúng túng rồi vẻ quan tâm lướt qua rất nhanh. Tại sao nàng còn giả vờ như không biết hắn, nhẩn tâm nhốt hắn ở ngoài? Chẳng lẽ nàng sợ Vô Dạ để ý nên mới đuổi hắn đi như vậy? Hắn hy vọng biết bao cánh cửa kia có thể đóng chậm một chút, như vậy hắn có thể nhìn nàng nhiều thêm một cái, cho dù chỉ là liếc nhìn cũng được.

Vũ Tình ‘như đứng đông lửa, như ngồi đông than’ hồi lâu, rốt cục không nhịn được đi đến phía trước cửa sổ nhìn Âu Dương Chính Hiền trắng bệch như được mưa yêu quý bên ngoài. Hắn tội gì phải ngu ngốc như vậy, bọn họ đã không còn khả năng, có đợi thêm nữa cũng chỉ là vô ích. Được rồi, nàng thừa nhận nàng cảm động, nhưng vẫn còn chưa đủ để nàng theo hắn về cung. Từng nỗi đau vẫn tồn tại rõ ràng trong đầu nàng, không thể rũ bỏ được. Tại sao hắn không chịu coi như bọn họ chưa từng quen biết? Như vậy đối với ai cũng là tốt, không phải sao?

Ở trong mưa hắn có vẻ rất yếu ớt, như một đứa trẻ cần bảo vệ, cần được quan tâm, không có lấy một chút uy nghiêm và kiêu hãnh của bậc đế vương. Hắn vẫn mê người như vậy, vẫn khiến cho người ta không tự giác muốn tới gần hắn, thân cận hắn.

“Nếu muốn thì hãy đi ra ngoài đi.” Vô Dạ đứng phía sau nàng mở miệng nói. Một năm nay ở chung không phải chỉ là chơi, sao hắn lại không biết nàng muốn đi ra nhưng lại không có mặt mũi nào mà ra, dù sao cũng là nàng đuổi người ta đi.

“Ta không muốn đi ra ngoài.” Vũ Tình thản nhiên nói. Nếu không phải rất hiểu nàng thì thật sự sẽ bị nàng lừa.

“Trên người hắn có vết thương, nếu bị dính mưa chỉ sợ sẽ khiến cho miệng vết thương nhiễm trùng, có lẽ sẽ thành hôn mê sốt cao, thậm chí...” Vô Dạ cố ý kéo dài âm, hắn cuối cùng cũng hiểu Vũ Tình ở bên hắn không có hạnh phúc, nàng chỉ có ở bên cạnh người nàng yêu mới có cái gọi là hạnh phúc. Hắn thà mỗi ngày được nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng cũng không muốn ép nàng ở bên hắn, nhìn nàng mỗi ngày sầu mi khổ kiếm(mày sầu mặt khổ). Hắn làm vậy không phải vì Chính Hiền mà là vì Vũ Tình, tuy rằng như vậy hắn cũng sẽ đau lòng.

“Sẽ thế nào? Sẽ chết sao?” Vũ Tình bình tĩnh lại sau một giây, lo lắng xoay người lại hỏi.

Vô Dạ nhẹ nhàng gật đầu:“Để hắn vào đi!” Không thể không thừa nhận trái tim Vũ Tình thật sự cứng rắn hơn nữ tử bình thường.

“Hắn sống hay chết là chuyện của hắn, không liên quan đến ta.” Vũ Tình lại lạnh lùng như thể không phải người cùng một thế giới với bọn hắn. Nàng...thực sự không cùng thế giới với bọn hắn.

Chính Hiền cảm thấy rét thấu xương, mưa giống như lưỡi kiếm lạnh băng không bỏ sót chỗ nào trên người hắn. Hắn nhắm mắt lại, nếu đây là đau khổ mà hắn phải nhận thì hắn nguyện ý! Được sống một cuộc sống thiên chi kiêu tử, hắn cũng nên bị báo ứng. Đột nhiên những lưỡi kiếm sắc không còn nữa, mưa tạnh nhanh như vậy ư? Chính Hiền mở mắt ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ lại lạnh lùng xuất hiện trước mặt hắn! Thật tốt quá, trận này hắn thắng!

“Tình Nhi...” Chính Hiên vui không kìm chế nổi đứng bật lên. Mưa lạnh như băng cũng biến thành lửa nóng!

“Tại sao người không đi?” Hấn tốt nhất không nên hiểu lầm, nàng đi ra đây không phải là muốn làm lành với hấn, nàng chỉ là...chỉ là không thích có người chết trước cửa nhà bọn họ, rất xui xẻo.

“Ta đã nói rồi, người không tha thứ cho ta, ta tuyệt đối sẽ không hồi cung.” Hấn bây giờ cứ bám dính lấy nàng như kẹo dẻo.

Vũ Tình rốt cục cũng chịu nhìn thẳng vào hấn, ánh mắt cũng không lạnh lẽo như vậy nữa, chỉ là vẫn có khoảng cách không rõ.“Người làm mấy chuyện đó vì ta, ta rất cảm động, cho nên...” Nàng bây giờ đã không còn hận hấn như trước nữa!

Chính Hiên kích động cầm tay nàng:“Thật tốt quá, Tình Nhi, người rốt cục cũng chịu tha thứ cho ta, theo ta về cung sao?”

Vũ Tình rút tay ra:“Người hiểu lầm rồi, ta nói ta cảm động nhưng không hề nói ta muốn về cung với người.” Có hận hay không là một chuyện, có về cung hay không lại là một chuyện khác.

“Vậy ý người là...” Chính Hiên thật sự không hiểu nổi nàng.

“Ý của ta là... Nếu người không muốn chúng ta từ nay về sau trở thành người lạ thì chúng ta có thể làm bằng hữu! Ở trên đường nếu bất chợt gặp, chúng ta vẫn có thể chào nhau một tiếng. Nếu người tới nhà bọn ta, ta và Vô Dạ sẽ đối đãi với người như khách.”

Bằng hữu? Khách? Chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể là như thế này sao? Không, hấn không cam lòng, hấn biết yêu cầu Vũ Tình trở lại bên cạnh hấn một lần nữa thì thực quá đáng, nhưng hấn không thể mất nàng, không thể không có nàng!

“Quan hệ của chúng ta chỉ có thể là như thế này sao?” Bọn họ từng là người thân mật nhất của nhau, bây giờ lại chỉ có thể là sơ giao.(quen biết sơ qua)

Vũ Tình trầm mặc chờ Chính Hiên đi vào nhà của nàng và Vô Dạ.

Không sao, nút buộc trong lòng nàng đã từng bước một được tháo ra. Ít nhất bây giờ cũng có cơ hội tiếp cận nàng, nàng không còn kháng cự sự tiếp cận của hấn nữa, hấn sớm muộn gì cũng có thể chiếm lại lòng nàng.

Trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, sức khoẻ Chính Hiên đã gần hồi phục hoàn toàn, vết thương trên mặt cũng không thấy nữa, trắng nõn trở lại làm người ta không nhận ra đã từng bị thương. Vũ Tình thật sự rất hâm mộ.

Một ngày, nơi nông thôn nhỏ bé có một đám người đặc biệt đến. Nhất thời người trong thôn loạn thành một đoàn tới xem náo nhiệt! Cũng không biết này đám người phô trương lớn như vậy là những ai, hấn là lai lịch không nhỏ! Với bọn họ, lớn nhất chính là huyện quan đại lão gia của huyện này.

“Cẩn Hiên!” Vũ Tình vừa nhìn thấy Cẩn Hiên liền vui mừng chạy đến bên cạnh hấn, đã suốt một năm nàng chờ gặp hấn rồi. Bộ dáng nhiệt tình kia khiến Chính Hiên nhìn đỏ mắt. Nghĩ lại xem lúc trước khi hấn đến tìm nàng nàng dùng thái độ gì với hấn chứ? Đãi ngộ khác biệt quá lớn mà? Chỉ là bây giờ, nàng với hấn cũng vẫn không có thái độ hoà nhã! Nhưng ít ra cũng chịu để ý đến hấn, thế là hấn đã cảm thấy mỹ mãn không dám yêu cầu gì thêm rồi.

“Vũ Tình...” Trong lòng Cẩn Hiên cũng rất rối loạn, giữa bọn họ đã xảy ra nhiều chuyện. Một năm nay nỗi nhớ nhung của hấn với nàng không thể kể hết, nàng không biết lúc này hấn muốn ôm chặt nàng đến mức nào, chỉ là hấn không thể!

“Người cứ như vậy mà biến mất một năm, ngay cả một chút tin tức cũng không chịu cho ta biết.” Hấn tức giận, giận nàng không tin tưởng hấn, ngay cả được Vô Dạ cứu đi cũng không nói cho hấn biết, ít nhất nàng có thể viết một bức thư mà. Cứ thế đột nhiên biến mất, làm hấn không tìm thấy nàng mà lo lắng suốt một năm, nàng định bù cho hấn thế nào đây?

“Ta cũng rất muốn nói với người, nhưng nếu người biết... chẳng phải nghĩa là hấn cũng sẽ biết sao?” Nàng trốn một năm không phải là trốn Âu Dương Chính Hiên sao? Không ngờ đúng là trốn không nổi.

Nói thế cũng có lý, nhưng vẫn không thể khinh địch mà tha cho nàng như vậy được: “Ta lo lắng cho người một năm, người định bồi thường ta thế nào hả?”

Vũ Tình cười hì hì, giang hai tay ra ôm lấy Cẩn Hiên: “Vậy được rồi chứ?”

Cẩn Hiên ôm lấy nàng, đột nhiên không muốn buông tay...

Chính Hiên thật sự không chấp nhận được, dựa vào cái gì mà hai huynh đệ lại nhận đãi ngộ khác biệt lớn như vậy? Hắn ho nhẹ vài cái, nghiêm trang nói chuyện: “Cẩn vương, chuyện trầm giao cho người làm thế nào rồi?”

Cẩn Hiên buông Vũ Tình ra, đáp: “Người, ta đã đưa đến đây rồi!”

Đúng vậy, vụ án chìm xuống đã lâu cũng nên có phán xử, tất cả mọi chuyện hãy giải quyết ngay hôm nay đi...

~*~ hết chương 71 ~*~

73. Chương 72

Ngạo khí hoàng phi [chương 72]

Edit: Viochan

Hoàng đế đang ngồi ở trên nhà, Cẩn vương ngồi ở phía dưới. Vũ Tình đứng bên cạnh Cẩn Hiên, Tiêu Tề Uyên, Tư Đồ Văn tướng quân và tất cả những nhân vật có liên quan đều có mặt. Nhà Vô Dạ nhất thời biến thành công đường với một hội thẩm.

Một nam một nữ bị dẫn tới, đã bị hành hạ đến không giống hình người. Tóc rối tung che khuất hơn nửa khuôn mặt của bọn họ nhưng từ ngoại hình vẫn có thể phân rõ diện mạo.

“Mộng phi?” Vũ Tình kinh hô. Tại sao nàng lại thành như vậy? Là vì hoàng thượng biết Mộng phi hãm hại nàng nên đã đối xử với nàng như thế sao? Nhưng chẳng phải nàng đã có con với hoàng thượng sao? Hoàng thượng tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy, thế con của nàng phải làm sao bây giờ?

“Hoàng thượng, nô tì cuối cùng cũng được gặp người. Hoàng thượng, tại sao đã một năm rồi không đến thăm nô tì? Những người ở nơi đó thật là khủng khiếp. Mỗi ngày bọn họ đều đánh ta, mắng ta, ta biết là hoàng thượng sẽ không quên ta đâu mà!” Mộng phi tự cho là đúng cười, một lòng muốn dính lấy hoàng đế nhưng lại bị thị vệ ấn chặt.

“Hoàng thượng, bọn họ giữ nô tì đau quá, người mau bảo bọn họ buông tay, trị bọn họ tội chết đi...” Mộng phi giận dữ mở to đôi mắt đẹp rồi lại làm nũng với hoàng đế.

Tư Đồ Văn nhìn đứa con gái mà mình nuôi dạy biến thành như vậy bất đắc dĩ lắc đầu, cha mẹ không dạy dỗ con...

Nam Cung Quân một năm nay đã nhìn quen diện mạo xấu xí của nàng, đã sớm hết hy vọng mà cúi đầu. Hắn thẹn với hoàng đế, cũng thẹn với Tiêu phi.

“Đủ rồi, Tư Đồ Mộng.” Hoàng đế trầm giọng nói. Bây giờ hắn mới coi như thật sự biết Mộng phi. Mộng phi yếu điệu, dịu dàng nhu mì trước kia căn bản chỉ là giả.

Tư Đồ Mộng sợ hãi: “Hoàng thượng, sao người lại dung giọng đó để nói chuyện với nô tì, từ trước đến nay người có như vậy bao giờ đâu. Tại nô tì làm sai chuyện gì phải không? Nô tì có thể sửa!” Nàng vẫn cho rằng giá trị của sinh mạng mình chính là tồn tại vì hoàng đế, chỉ cần hoàng đế không hài lòng, bất luận là cái gì nàng cũng có thể sửa.

“Người còn không biết người sai chỗ nào sao? Người cho rằng người sau khi người làm những chuyện này trăm còn có thể trước sau như một với người sao?” Đúng là nực cười, sao hắn có thể coi một nữ nhân như vậy là thể thân của Tinh Nhi được chứ? Uống công hắn sủng ái nàng hai năm mà không ngờ còn không thấy rõ được bản chất thật của nàng, ngây thơ nghĩ rằng chuyện Dung phi chỉ là do nàng nhất thời luẩn quẩn trong lòng. Có lẽ là do bị vài người xúi giục mà dễ dàng buông tha cho nàng, thậm chí bắt Ngụy hoàng hậu gánh tội thay nàng. Không ngờ nàng lại càng làm nghiêm trọng thêm, dám không biết cân nhân động đến Vũ Tình. Nếu hắn xử sự công bằng trong chuyện của Dung phi thì có lẽ vốn sẽ không xảy ra việc này.

“Mộng phi, còn nhớ ta không?” Vũ Tình cảm thấy nàng nên lộ diện.

“Tiêu... Tiêu phi, người không... Không chết?” Mộng phi kinh ngạc che miệng, trong trí nhớ của nàng Tiêu phi hẳn là một người đã chết. Nàng tưởng hoàng thượng cho dù tìm được nàng ấy thì cũng chỉ là một cỗ thi thể lạnh như băng. Hoàng thượng cho dù lúc này hận nàng nhưng theo thời gian trôi đi, hẳn cũng sẽ chậm rãi quên Tiêu Vũ Tình, cuối cùng sẽ trở lại bên cạnh nàng. Tại sao tình huống hiện tại lại trở nên khiến nàng trở tay không kịp như vậy?!

“Tại sao người cho rằng Tiêu phi đã chết?” Hoàng đế bắt lỗi trong lời nói của nàng.

“Không... Không có gì.” Mộng phi biết mình nói lỡ, nhanh chóng im miệng.

Hoàng đế không định buông tha cho nàng: “Không phải người đã lừa trăm làm gì đó với Tinh Nhi chứ?” Nhất định là có, nữ nhân này... rất độc ác.

“Không có. Hoàng thượng, ta thật sự không có, hoàng thượng hãy tin ta, thực sự không phải ta, hoàng thượng đừng bị kẻ có âm mưu lừa gạt...”

Vũ Tình đột nhiên mở miệng: “Là chén rượu độc kia, phải không? Là chén rượu độc kia!” Nàng sớm nên nghĩ đến, hoàng đế cho dù lúc ấy có tức giận đến thế nào thì hẳn cũng sẽ không giết nàng. Nếu không từ lúc ‘bắt kẻ thông dâm tại giường’ lần đó, hoàng đế đã có thể một kiếm kết liễu nàng, cần gì phải chờ tới bây giờ.

Hoàng đế không rõ: “Rượu độc gì?” Có phải Tinh Nhi còn phải chịu sự đau khổ nào đó mà hắn không biết không? Cho nên mới hận hắn như vậy.

“Lam Nhi... Lam Nhi đâu?” Vũ Tình không đáp, yêu cầu.

“Lam Nhi trúng độc hôn mê một năm nay. Trẫm đã phái Hoàng Anh đi giải độc cho nàng, chắc là sắp tới rồi. Tinh Nhi, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lam Nhi trúng độc, sao có thể như thế?” Rõ ràng người uống rượu độc là nàng, sao lại biến thành Lam Nhi trúng độc? Chẳng lẽ Lam Nhi đã đổi chén rượu độc kia?

“Tiểu thư...” Lam Nhi đột nhiên xuất hiện ở cửa, sắc mặt tái nhợt như người chết. Tiểu thư biết rõ nàng đã làm những chuyện như vậy mà vẫn nhớ đến nàng.

“Lam Nhi...” Hai người ôm chặt lấy nhau.

“Tiểu thư, Lam Nhi xin lỗi người.” Lam Nhi xấu hổ.

“Lam Nhi, ngày đó chén rượu độc mà người đưa cho ta căn bản không phải là hoàng thượng ban cho mà là Mộng phi bảo người làm đúng không?” Nàng thật sự rất đau lòng, uống công yêu thương coi Lam Nhi như tỷ muội tốt, vậy mà nàng ấy lại làm việc cho một người khác hãm hại nàng.

“Vâng. Hoàng thượng vốn không hề biết gì!” Lam Nhi khóc nói.

“Nhưng tại sao người trúng độc là người còn ta lại không sao?” Nàng tin Lam Nhi nhất định là có nỗi khổ riêng.

“Bởi vì ta đã đổi chén rượu độc kia. Chén mà tiểu thư uống chỉ là thuốc mê mà thôi. Lam Nhi không muốn phải thấy tiểu thư chịu khổ nữa cho nên ta đã xin Vô Dạ công tử lén đưa người ra ngoài.” Lam Nhi quỳ trên mặt đất cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Vũ Tình.

“Người còn chưa nói vì sao người lại trúng độc? Bởi vì chén rượu độc thật sự là do người uống đúng không?” Nàng đã trách lầm Chính Hiên, Chính Hiên căn bản không hề muốn nàng chết.

“Đúng vậy. Ta không chịu nổi, tiểu thư, Lam Nhi thật sự chịu đủ rồi. Tiểu thư là người đối xử với Lam Nhi tốt nhất thiên hạ, Lam Nhi không muốn làm hại tiểu thư. Nhưng Lam Nhi từ nhỏ không có tình thân, ta rất muốn có một người thân trong nhà. Bị kẹt giữa các người ta thật sự rất khổ sở, ta không muốn tiếp tục những ngày như vậy nữa. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là ta chấm dứt sinh mệnh của mình và cũng là chuộc lỗi với tiểu thư.”

Tư Đồ Vân coi như hết hy vọng với nàng: “Lão phu coi như chưa từng sinh ra người!”

“Cha, người có Lam Nhi rồi đừng vứt bỏ ta. Cha...” Mộng phi túm lấy ống tay áo Tư Đồ Vân. Tư Đồ Vân có công với triều đình, nếu hắn cầu xin có lẽ hoàng đế sẽ nể mặt. Nhưng bây giờ ngay cả ông cũng không chịu cứu nàng.

Tư Đồ Vân hất tay Mộng phi ra! Bỏ mặc nàng ư, ông làm sao có thể nhẫn tâm chứ? Dù sao cũng đã thế rồi, đành cố gắng một lần cuối cùng, “Hoàng thượng, lão thần chỉ xin hoàng thượng có thể thủ hạ lưu tình(xuống tay nể tình)!” Cái ông có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Lão tướng quân xin hãy đứng lên! Trẫm cũng là tội nhân, không có tư cách xử nàng. Tình Nhi, những người này tùy người xử trí, bao gồm cả trẫm!” Hoàng đế giao hết quyền sinh tử của mọi người bao gồm cả mình cho Vũ Tình.

Tiêu Vũ Tình chậm rãi đi đến trước mặt Mộng phi, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Mộng phi, người làm nhiều việc như vậy có hối hận không?”

“Ta không hối hận, ta một chút cũng không hối hận. Điều duy nhất ta hối hận chính là không được tự tay giết chết người.”

Khoẻ miệng Vũ Tình gợi lên kỳ lạ: “Nếu ta phán người tử hình người sẽ thế nào?” Mùi vị được thao túng quyền sinh tử thật sự rất thích, khó trách có người liều chết cũng muốn lên ngôi hoàng đế.

Mộng phi cả kinh, thảm thương nhìn về phía hoàng đế: “Hoàng thượng, người thật sự nhẫn tâm để nô tì chết ư?” Người này hình như quá tự kỷ mất rồi?

Hoàng đế xoay người không để ý tới nàng!

Vũ Tình lại lộ ra ý cười khiến người ta sởn gai ốc: “Có điều, xét đến đứa con của người ta có thể xử lý nhẹ hơn. Đúng rồi, còn chưa kịp hỏi, người sinh công chúa hay hoàng tử vậy?”

Sắc mặt Mộng phi lập tức trắng bệch, lúc trước nàng chỉ là thuận miệng nói vậy để chọc giận Vũ Tình mà thôi. Không ngờ nàng ta thực sự hiểu lầm nhớ đến tận bây giờ, lúc này mới lộ tẩy.

Hoàng đế không hiểu ra sao, bỗng nhiên xoay người: “Chậm đã, Tình Nhi, trẫm thực sự không muốn quấy rầy người nhưng có câu trẫm không thể không hỏi.”

Vũ Tình suy nghĩ một chút: “Được rồi, người muốn hỏi cái gì? Hỏi đi!” Xem, nàng là người rất khoan dung mà.

“Trẫm có cái gì mà công chúa với hoàng tử cơ?” Cho xin đi, từ khi hắn biết Vũ Tình thì không hề có quan hệ vợ chồng với các phi tử khác. Mà Vũ Tình cũng chưa từng đồng sàng(cùng giường, hèm, hay là lên giường ấy), hắn nào có cơ hội có cái gì mà tiểu công chúa, tiểu hoàng tử chứ. Hơn nữa hắn đã sớm quyết định, con của hắn chỉ có thể là do Tiêu Vũ Tình sinh!

Lần này đến lượt Vũ Tình không hiểu ra sao: “Lúc ta còn chưa rời cung Mộng phi đã nói với ta rằng nàng mang thai con của người.” Ngốc quá đi mất, không ngờ lại bị nàng ta lừa, cứ tưởng Chính Hiên đã phản bội nàng.

Hóa ra hắn và Vũ Tình còn có nhiều hiểu lầm mà hắn không hề biết như vậy. Mộng phi này, hắn nhất quyết không thể tha cho nàng ta.

“Mộng phi, người rốt cuộc còn lừa trẫm cái gì nữa?”

“Không có... Ta không có, nó thì thật sự không lừa gạt gì hoàng thượng cả.”

Vũ Tình yếu ớt nói: “Nếu đã không có thì ta đây sẽ tuyên án! Mong phi làm nhiều việc ác, tội ác tày trời, phán...” Nàng chính là cố ý kéo dài giọng để dạy dỗ Mong phi một trận. Nàng vốn không muốn mạng của nàng ta, lấy mạng nàng ta để làm gì chứ? Đâu có được gì.

Lam Nhi đột nhiên quỳ xuống: “Tiểu thư, ta xin người hãy tha cho tỷ tỷ. Lam Nhi biết mình có tội, không có tư cách cầu xin, nhưng xin tiểu thư hãy nể tình trước đây mà tha cho tỷ tỷ. Lam Nhi nguyện chết thay cho tỷ tỷ.”

Vũ Tình cười nói: “Lam Nhi, nàng ta chưa từng coi người là muội muội, người cần gì phải ngu ngốc như vậy chứ?” Nàng chính là thích sự hồn nhiên lương thiện của Lam Nhi.

“Nàng mặc dù không coi ta là muội muội nhưng nàng thực sự là tỷ tỷ của ta. Tình Nhi tỷ tỷ đã chết, ta chỉ còn một tỷ tỷ này thôi. Từ nhỏ ta vốn không có người thân, chỉ có mỗi mẹ. Lam Nhi muốn có một gia đình!” Một nguyện vọng đơn giản như vậy với nàng lại là một điều xa vời không thể thực hiện được!

Mong phi đột nhiên mở miệng, không phải với Vũ Tình: “Hoàng thượng, người có từng yêu ta không?” Nàng vì hoàng thượng mà từ bỏ tất cả, người yêu nàng nhất, phụ thân và cả đạo đức, rốt cuộc có đáng giá hay không?

“Không! Trẫm chưa từng có yêu người.” Hoàng đế gần như không hề do dự. Hắn không yêu Mong phi, điểm ấy từ trước tới nay hắn đều biết rất rõ. Hắn vẫn luôn coi nàng thành bóng dáng Tình Nhi nhưng bây giờ lại phát hiện nàng ngay cả bóng dáng cũng không phải.

“Người trước sau đều không yêu ta, vậy tại sao phải lấy ta vào cung, khiến ta nuôi hy vọng, nghĩ rằng có thể thay thế tỷ tỷ. Tại sao người lại lấy ta vào cung, tại sao?” Nếu lúc ấy nàng không tiến cung thì hôm nay nàng và Nam Cung Quân sẽ là một đôi hạnh phúc.

“Nếu sớm biết có bị kịch hôm nay thì trẫm căn bản sẽ không để người tiến cung.” Nếu hắn biết Tiêu Vũ Tình sớm một chút thì có lẽ tất cả đều sẽ thay đổi.

Mong phi hai mắt đầm lệ: “Hoàng thượng từng nói ta và tỷ tỷ bề ngoài rất giống nhau, tại sao hoàng thượng không thích ta? Tại sao người lại thích Tiêu Vũ Tình, nàng có điểm nào tốt hơn ta chứ?” Tiêu Vũ Tình đúng là rất xinh đẹp nhưng Mong phi nàng cũng không hề kém, tại sao hoàng thượng không thích nàng? Lại đi yêu Tiêu Vũ Tình đến phát cuồng?! Nàng không hề biết thế nào là dịu dàng, cũng không biết quan tâm săn sóc đến người khác, hơn Mong phi ta ở điểm nào chứ?

“Người và Tình Nhi có vẻ ngoài rất giống nhau nhưng người không có sự lương thiện của nàng. Bởi vì người không phải nàng! Tình Nhi và Tình Nhi một chút cũng không giống, cá tính hai người căn bản khác hẳn nhau nhưng trẫm vẫn cứ yêu nàng, trẫm dùng sinh mệnh của chính mình để yêu nàng.”

Hoàng đế thổ lộ lộ liễu rung động tất cả mọi người ở đây. Hoàng đế thổ lộ đó, một màn kinh điển biết bao. Vũ Tình cũng không nhận được mà nhìn về phía hắn, ngu ngốc, những lời này hắn chỉ cần nói với nàng thôi, đi nói với Mong phi làm gì.

“Người biết ta cũng dùng sinh mệnh để yêu người mà.” Đúng vậy, nàng yêu hoàng đế, yêu đến phải trả giá bằng toàn bộ những gì mình có, bao gồm cả sinh mệnh.

Hoàng đế trầm mặc. Hắn biết hắn rất không công bằng với Mong phi, nhưng tình yêu của hắn đã dành toàn bộ cho một người rồi. Hắn yêu Tiêu Vũ Tình nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện vứt bỏ Mong phi. Hắn sẽ thực hiện lời hứa của mình, cho nàng làm hoàng hậu, cho nàng tất cả vinh hoa phú quý, tuy rằng hắn sẽ không bước vào tấm cung của nàng nữa mà chỉ có thể cho nàng vật chất vậy thôi. Nhưng nàng không nên sai lầm mà làm tổn hại đến Vũ Tình, chôn ngòi nổ cho tình cảm giữa bọn họ.

Về mặt Mong phi thản nhiên, có lẽ đến lúc này lòng của nàng mới thuần khiết trở lại. Nàng đột nhiên lao tới chỗ một thị vệ bên cạnh, rút kiếm của hắn ra đâm thẳng vào bụng mình.

“Mong Nhi...”

“Mong Nhi...”

“Tỷ tỷ...”

Tư Đồ Vân, Nam Cung Quân và Lam Nhi chạy tới đỡ lấy thân thể lão đảo sắp ngã xuống của nàng.

“Cha, con gái sai rồi. Người đừng từ ta, con gái thật sự biết sai rồi...” Mộng phi ngã trên mặt đất, nhớ lại tất cả những gì mình đã làm. Lúc này nàng mới giật mình phát hiện hoá ra thật sự là nàng đã sai, là nàng tham lam vinh hoa phú quý, là nàng muốn quá nhiều.

“Cha biết rồi. Người vĩnh viễn là con gái ngoan của Tư Đồ gia chúng ta!” Lời ông nói vừa rồi cũng chỉ là nhất thời tức giận thôi, Mộng Nhi trước sau vẫn là đứa con gái mà hắn yêu thương từ nhỏ đến lớn, tình cảm cha con sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được?

Mộng phi vui mừng nở nụ cười, hoá ra một người cho đến lúc chết mới thật sự biết mình đã sai ở đâu, con người trước lúc chết mới quay về bản chất lương thiện của mình!

“Quân...”

“Ta đây.” Nam Cung Quân cầm tay nàng, nữ nhân hắn từng yêu cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt nhưng hắn lại bất lực!

“Kiếp này ta có lỗi với người, kiếp sau ta sẽ báo đáp mối duyên tình này.”

“Không sao! Ta không hề hận người, thật đấy, ta không hận người đâu!” Hốc mắt Nam Cung Quân cũng đỏ lên.

“Lam Nhi, lời ta nói vừa rồi đều là gạt người thôi. Ta thật sự có coi người là muối muối của mình! Người là muối muối tốt của Tư Đồ Mộng ta, là trước kia tỷ tỷ có lỗi với người.”

“Tỷ tỷ! Người đừng nói như vậy. Tỷ tỷ, hu hu...”

Mộng phi khó khăn chuyển hướng về phía Vũ Tình bên kia: “Tiêu Vũ Tình, thực sự xin lỗi. Ta chân thành xin lỗi người! Việc này đều do một mình ta gây ra, xin người hãy bỏ qua cho những người khác. Lam Nhi và Nam Cung Quân đều là bị ta ép, bọn họ vô tội.”

“Ta biết. Ta sẽ không trách bọn họ đâu!” Nàng trước giờ chưa từng nghĩ sẽ trách tội bọn họ. Nàng đột nhiên cảm thấy Mộng phi thật ra cũng là một nữ nhân đáng thương nữ nhân. Một tình yêu tha thiết chân thành gần ngay trước mặt mà nàng ấy lại không biết quý trọng, đến khi hối hận mới phát hiện ra rằng không kịp nữa rồi.

“Cám ơn người.” Mộng phi nở nụ cười thật lòng, lúc này Vũ Tình mới phát hiện Mộng phi thật sự rất rất đẹp! “Tiêu Vũ Tình, hãy chăm sóc hoàng thượng thật tốt...” Nói xong, cánh tay buông xuống.

“Mộng Nhi...”

“Tỷ tỷ...”

Cảnh tượng mà Chính Hiền không muốn nhìn thấy nhất chính là thế này, hắn im lặng xoay người.

Có lẽ cơn phong ba kia đến đây cũng nên có một kết thúc trọn vẹn! Chỉ là Tiêu Vũ Tình rốt cuộc có chịu tha thứ cho Âu Dương Chính Hiền hay không?

~*~ hết chương 72 ~*~

74. Chương 73

Ngạo khí hoàng phi [chương 73] Edit: ss Tuyettinh Beta: Viochan

Chuyện của Mộng phi cuối cùng cũng có một kết thúc viên mãn. Nhưng cuộc sống của Tiêu Vũ Tình liền bắt đầu không yên tĩnh, đây đều do công của Cẩn vương. Trận thế cũng quá lớn ấy, cứ như là có người bao

vậy tấn công nàng, sử dụng xa luân trận để đối phó với nàng vậy.(TT: hết người/ điều này rồi đến người/ điều kia đến cứ quay vòng như bánh xe.)

“ Tình Nhi, ta tuy không phải cha ruột của ngươi nhưng ta thật sự đã đối đãi với ngươi như con gái ruột. Trước kia hoàng thượng có lỗi với ngươi, nhưng có ai mà không phạm lỗi. Hoàng thượng cũng đã xin lỗi ngươi, còn vì ngươi mà làm nhiều chuyện mà một hoàng đế không thể làm, có thể thấy được tình cảm sâu nặng của hân. Con gái, ngươi ta là hoàng đế, ngươi hãy cho hân chút mặt mũi đi. Theo hoàng thượng về cung đi!” Tiêu Tề Uyên tận tình khuyên bảo, chỉ hy vọng con gái có thể hồi tâm chuyển ý.

“ Cha, ngươi không cần khuyên ta nữa. Ta sẽ không trở về đâu.” Tiêu Vũ Tình không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt ngay lập tức.

Tiêu Tề Uyên kết quả ảm đạm, đổi vị trí cho một người phụ nữ quan trọng.

“ Tình nha đầu, ai gia rất nhớ ngươi. Ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy hả? Đi cái là hết một năm luôn, ai gia nhớ ngươi muốn chết ấy.” Thái hậu ôm lấy Vũ Tình, nước mắt rơi không ngừng.

“ Thái hậu, ta cũng rất nhớ ngươi mà.” Thái hậu đối xử với nàng không phải chỉ tốt bình thường, trong lòng nàng đã bất tri bất giác coi bà như mẹ ruột.

Thái hậu vừa nghe mặt mày hớn hở: “ Thật hả, vậy mau theo ai gia về cung. Gần đây thời tiết không tốt, bệnh đau lưng của ai gia lại tái phát rồi. Không có ngươi là không được.” Khuyên không được thì dụ dỗ nàng.

“ Thái hậu đang muốn dụ dỗ ta hồi cung sao?” Tí mero nhỏ ấy nàng mà không nhìn ra thì nàng không làm người.

“ Đâu có, ai gia thật sự nhớ ngươi mà. Ngươi xem một bà già như ta không ngại cực khổ, bốn ba mệt nhọc đến mời ngươi, ngươi không thể nể mặt ai gia mà hồi cung được sao?” Thái hậu động chi lấy tình, hiểu chi lấy lễ.(dùng lí lẽ và tình cảm để tác động vào cảm xúc của người khác từ đó thuyết phục họ đồng ý với mình)

“ Thái hậu, ngươi không cần như vậy. Ta không muốn hồi cung, ngươi hãy khiến hoàng thượng quên ta, tìm cho hân một người vợ xinh đẹp sinh những đứa con để thương...” Nói tới đây, trái tim Vũ Tình lại cảm thấy đau đớn, không ngờ nàng vẫn có cảm giác. Chẳng lẽ nàng còn yêu hoàng thượng? Vẫn không từ bỏ hân được sao? Nhưng vậy thì sao chứ, nàng không có một trái tim đủ mạnh mẽ để đón nhận một tổn thương khác, nó sẽ khiến không thở nổi nữa. Nàng không thể cam đoan nếu chuyện giống như thế xảy ra nàng có thể tiếp tục chịu đựng nổi hay không.

“ Ai gia cũng khuyên hân rồi, nhưng hân nói không phải ngươi sẽ không cười. Ngươi xem, để chứng minh quyết tâm, hân ngay cả hậu cung cũng phế đi rồi. Về sau ngươi là người vợ duy nhất của hân, cái gì mà lục đục trong hậu cung sẽ không có nữa đâu. Nếu ngươi không quay về, huyết mạch Âu Dương gia chúng ta sẽ bị cắt đứt. Hân sẽ phải mang tội danh bất hiếu, thần dân thiên hạ sẽ đối xử với vị hoàng đế bị vợ vứt bỏ này thế nào đây? Tình Nhi, ngươi về cung đi, ai gia cam đoan sẽ không để ngươi phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa. Nếu hân dám ức hiếp ngươi, ai gia nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.” Thái hậu hứa chắc chắn!

Vũ Tình trầm mặc! Lời khuyên của thái hậu cũng mất tác dụng.

Bị người ta luân phiên oanh tạc, lỗ tai Vũ Tình bắt đầu ngừng hoạt động. Những người này sức khỏe thật tốt, liên tục lải nhải bên lỗ tai nàng một ngày một đêm, quả thực có thể so với Đường Tăng trong Tây Du Ký, một câu đơn giản mà họ có thể dịch thành ba bốn câu.

“ Lần này là ai? Các người không thấy phiền à?” Vũ Tình tức giận xoay người lại nhìn thấy Âu Dương Cần Hiên anh tuấn suất khí như một vương tử. Ánh mặt trời chiếu lên người hân khiến cả người hân toả sang, hình tượng vĩ đại khiến người ta không dám tới gần.

“ Là ta, không chào đón sao?” Cần Hiên lịch lãm thản nhiên tươi cười, hân không biết rằng nụ cười này có mang lực sát thương lớn đến cỡ nào với nữ hài tử. Nếu hân mà cười như vậy trước mặt người khác thì chỉ sợ sẽ gây ra một trận hỗn loạn không nhỏ.

“Sao có thể không chào đón được, ta nhiệt liệt chào đón là đằng khác. Chỉ cần không phải đến khuyên ta về cung là được rồi, lỗi tai của ta sắp nghe không rõ nữa đây. Này, không phải ngay cả người cũng đến khuyên ta đấy chứ?” Nếu ngay cả Cẩn Hiên cũng tới khuyên nàng thì đúng là nàng đến một đồng minh cũng chẳng có rồi, kiểu này nàng đành phải thuận theo ý dân thôi... Nữ nhân mà, thật sự là rất hay mềm lòng! Nhưng nàng lại không cam tâm!

“Không!” Cẩn Hiên trả lời đơn giản làm Vũ Tình thở dài nhẹ nhõm!

“Ta biết khắp thiên hạ có người là hiểu ta nhất, đối xử với ta tốt nhất!” Vũ Tình nở một nụ cười trong sáng rực rỡ giống như trước kia. Cẩn Hiên có rất nhiều ân tình với nàng, nàng không quên những lời Cẩn Hiên cứu mình... Bọn họ là tri kỷ tốt nhất, nếu không có Chính Hiên, có lẽ sẽ là...

“Ta thật sự tốt như người nói sao?” Cẩn Hiên vừa nhìn thấy nụ cười của nàng tâm trạng không kìm được mà vui lên, nói cũng nhiều hơn, thậm chí còn có thể nói đùa với nàng.

Vũ Tình gạt đầu như già tử sợ Cẩn Hiên không tin.

Khóe miệng Cẩn Hiên càng thêm cong nhưng rồi lập tức bày ra bộ mặt lạnh như băng: “Không liên lạc với ta một năm, người không biết rằng ta sẽ rất lo lắng sao? Còn nói gì mà người hiểu người nhất, thì ra là thế đấy.”

Âu Dương Cẩn Hiên không ngờ lại giận dữ như một đứa trẻ con, nàng có nhìn lầm không đây?

“Thực xin lỗi. Lúc ấy ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ vì không muốn để Âu Dương Chính Hiên biết cho nên cũng không báo tin cho người. Thực xin lỗi. lần sau không dám nữa, lần sau đi ta nhất định sẽ báo với người.” Vũ Tình lên kéo ống tay áo Cẩn Hiên làm nũng.

“Người còn dám có lần sau? Người mà dám có lần sau ta sẽ lột da người đấy.” Cẩn Hiên giả vờ giận nói.

“Không phải chứ? Ác quá đi!” Nàng đương nhiên biết Cẩn Hiên sẽ không đời nào lột da nàng, mắng nàng vài câu thì còn có khả năng hơn.

“Người không biết bổn vương có danh xưng là ‘chiến thần mặt lạnh’ sao? Mặt lạnh này không phải chỉ là hư danh đâu.” Cẩn Hiên cười tươi nói. Có lẽ chỉ có trước mặt Tiêu Vũ Tình hắn mới có thể tự nhiên như vậy, một năm cách xa bọn họ cũng không có cảm giác xa lạ mà ngược lại càng thêm hòa hợp với nhau.

“Chiến thần mặt lạnh hả, bá phục bá phục!” Vũ Tình vui đùa chấp tay nói. Nhưng chính mắt nàng cũng đã từng chứng kiến mặt lạnh của hắn, đúng là lạnh thật.

“Khách sáo khách sáo rồi. Vũ Tình, thực ra ta có việc muốn tìm người.” Cẩn Hiên bỏ lại bộ dạng vui đùa âm ỉ vừa rồi, nghiêm trang đứng lên.

“Lại là chuyện của hoàng huynh người?” Nàng biết ngay Cẩn Hiên vô sự không đăng tam bảo điện.(ko có việc gì không lên điện Tam Bảo)

“Hoàng huynh đối với người như vậy, mất đi người là tại hắn không biết quý trọng, là hắn không xứng đáng. Người không muốn về cung cũng không sao, nếu người đồng ý thì hãy đi biên cương cùng ta. Bây giờ biên cương không có chiến sự, hướng hồ ta sẽ bảo vệ người an toàn nên người không cần lo lắng. Nơi đó cảnh sắc rất đẹp, người sẽ thích. Người... có đồng ý đi theo ta không?” Ánh mắt Cẩn Hiên sáng rực nhìn nàng.

“Hả?” Vũ Tình bị câu hỏi bất ngờ của Cẩn Hiên làm choáng váng. Nàng không ngờ chuyện đã một năm rồi mà Cẩn Hiên vẫn không từ bỏ được nàng. Có lẽ chỉ là đi chơi mà thôi, có thể là mình suy nghĩ quá nhiều, tự mình lo lắng quá thôi. Đúng, nhất định là như vậy!

“Ta biết ta nói ra rất đột ngột, người nhất định là đang giật mình. Một năm trước lúc ta từ biên cương quay về cũng đã muốn nói như vậy nhưng không ngờ Vô Dạ lại nhanh hơn ta một bước. Lời thổ lộ bây giờ mới nói có quá muộn rồi không?” Lúc trước hắn nên liều một phen mà đưa nàng đi mới phải.

“Cẩn Hiên, ta...” Thì ra thật sự không phải là tự mình nghĩ nhiều. Nhưng lúc nàng mới gặp Cẩn Hiên không hề động lòng, cũng không nghĩ hai người sẽ có tình yêu nam nữ. Cẩn Hiên bất ngờ thổ lộ làm nàng hoảng sợ.

Cẩn Hiên nhìn Vũ Tình quanh co không nói, thông minh như hắc sao có thể không biết ý của nàng. Xem ra nàng vẫn một lòng chỉ có hoàng huynh hắc, thôi thôi, dù sao hắc cũng chỉ muốn thử, hi vọng ông trời ngủ gà ngủ gật mà rớt xuống một miếng bánh to. Lúc này xem ra ông trời vẫn còn rất tỉnh táo. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên mà! Đối với việc này, hắc cũng không có quá nhiều hi vọng.

“Vũ Tình ngươi không cần phải nói nữa. So với việc làm Cẩn vương phi của ta, ta càng hi vọng ngươi có thể hạnh phúc. Đi đi...” Thật ra là hoàng đế muốn hắc đến khuyên Tiêu Vũ Tình, nếu bị hắc biết Cẩn vương nói một đằng làm một nẻo không biết có tức giận đến giờ chân không?

“Đi đâu?” Vũ Tình chẳng hiểu ra sao. Người này thay đổi nhanh quá nhỉ? Nàng tốt xấu gì cũng là sinh viên giỏi của trường đại học mà không ngờ cũng sẽ có lúc suy nghĩ không theo kịp.

“Ngươi mở cửa chính sẽ biết.” Trong mắt Cẩn Hiên hiện lên chút tính toán. Hoàng huynh ơi hoàng huynh, đừng nói người làm đệ đệ không giúp người. Vì giúp người, ta ngay cả hạnh phúc của chính mình cũng chấp tay nhường đấy. Trên thực tế là tại hắc đã thử giành nhưng thất bại. Hắc cũng chỉ có thể nhận kết quả tàn khốc như trong dự liệu thôi.

Vũ Tình mở cửa ra nhất thời hoảng sợ. Bên ngoài là một đám người quỳ la liệt, vừa nghe thấy tiếng mở cửa đồng thanh hô lên: “Cung nghênh nương nương hồi cung...” Tiếng nói kia rung trời có thể so với tiếng rống của sư tử Hà Đông, cứ như sợ người khác không nghe thấy vậy.

Ngay cả văn võ bá quan cũng tham gia vào đội ngũ khuyên bảo, Vũ Tình hoàn toàn bị dọa đến choáng váng.

Người trong thôn làm gì đã thấy tình cảnh này bao giờ nên đều chạy tới xem náo nhiệt. Bọn họ không biết những người này là ai, chức quan lớn nhất mà bọn họ đã gặp là huyện quan đại lão gia. Ngay cả quan huyện cũng đến đây hơn nữa hắc còn quỳ trong cái góc khuất không nhìn thấy được. Nói vậy những người này nhất định là có chức có quyền, nói không chừng chức quan còn cao hơn cả quan huyện. Chỉ là bọn họ vì sao lại quỳ trước Lăng đại tẩu? Từ xưa đến nay chỉ có dân quỳ quan, nào có quan quỳ dân.

Lý đại tẩu ỷ vào ngày thường có giao tình tốt với Tiêu Vũ Tình, thật sự không kiềm chế tính hiếu kỳ, không nhịn nổi hỏi: “Lăng tẩu tử, bọn họ là ai vậy? Vì sao lại quỳ ở đây?” Đây cũng là điều toàn bộ dân trong thôn muốn hỏi, bà chỉ làm đại diện thôi.

“Bọn họ...” Vũ Tình phát hiện mình chẳng biết phải nói gì. Nàng phải giải thích với bọn họ thế nào đây?

“Chúng thần cung nghênh nương nương hồi cung...” Các đại thần lại hô, đáng sợ tới mức khiến cho những người trong thôn瑟瑟.

“Các người đứng lên đi! Cha, người là cha ta, sao có thể quỳ trước ta chứ?” Vũ Tình đi đến đỡ Tiêu Tề Uyên nhưng ông không chịu đứng lên.

“Nương nương, về cung đi! Hoàng thượng không thể không có người!” Ông không hi vọng vì con gái mình mà hoàng thượng ngay cả hoàng đế cũng không muốn làm, nếu thế thì ông thành tội nhân thiên cổ mất.

“Không... Ta không thể quay về...” Nàng tuy không đành lòng nhìn Tiêu Tề Uyên và nhiều đại thần như vậy quỳ ở đây nhưng về cung đối với nàng là việc rất xa vời. Lúc trước nàng vì tình yêu mà chọn bước vào cái nhà giam kia, kết quả thì sao, nàng nhận lấy kết cục gì. Lần này, vì sao nàng lại về cung? Vì thương hại sao? Cho dù bây giờ nàng quay về thì nàng vẫn sẽ trốn đi, nàng rất hiểu bản thân mình.

“Con gái, coi như là cha xin người...” Tính tình của nàng thật sự rất giống con gái ông, lòng tự trọng cao ngất! Thậm chí còn cổ chấp hơn cả con gái ông ấy chứ.

“Cha, người đừng như vậy, người đừng ép ta nữa, được không? Các người cũng đừng ép ta nữa. . .” Nếu nàng hồi cung thì Vô Dạ phải làm sao bây giờ? Nàng không thể cứ từ bỏ Vô Dạ rồi đi tìm hạnh phúc của chính mình như vậy được, như thế thật nhẫn tâm và cũng không công bằng với Vô Dạ.

Lam Nhi cũng rơi lệ xuống, “Tiểu thư, người có thể trách Lam Nhi, là Lam Nhi hại người và hoàng thượng. Nhưng Lam Nhi xin tiểu thư đừng tra tấn hoàng thượng nữa, hoàng thượng vô tội, hoàng thượng thật sự rất yêu rất yêu tiểu thư. Xin tiểu thư hãy cho hoàng thượng một cơ hội nữa, nếu không Lam Nhi chết ngàn lần cũng không hết tội, tiểu thư người phạt Lam Nhi đi, đừng đối xử với hoàng thượng như vậy,

tiểu thư...” Nếu nàng sớm biết mọi chuyện sẽ thành như ngày hôm nay thì lúc trước dù thế nào nàng cũng không làm những việc đó. Nàng hại tiểu thư, cũng hại hoàng thượng.

“Lam Nhi, người đứng lên đi. Các người đừng cầu xin ta nữa, ta sẽ không trở về đâu!” Đối mặt với những người đau khổ cầu xin này, Vũ Tình cũng rơi lệ. Nàng không muốn cùng chung một chồng với nữ nhân khác, hoàng đế làm được, nàng muốn hoàng thượng chỉ yêu một mình nàng, hoàng đế cũng làm được. Đến lúc này, nàng lại không biết mình đang kiên trì vì cái gì? Có lẽ nàng đã không còn tin vào tình yêu. Nói nàng nhất gan cũng tốt, dẫu điều cũng được. Nàng thà làm con rùa rút đầu trốn trong cái mai của mình chứ không muốn chịu thương tổn một lần nào nữa. Nàng càng không thể làm hại đến người vô tội!

Cẩn vương trầm mặc nhẹ nhàng mở miệng: “Rốt cục người vì cái gì mà cứ phản kháng như vậy? Người không phải không yêu hoàng huynh.” Nếu nàng không yêu, sao nàng có thể quả quyết cự tuyệt hẳn? Cẩn Hiên luôn tự cho là có thể nhìn thấu lòng người khác lần đầu không hiểu nổi Vũ Tình.

“Ta không biết. Cẩn Hiên, người cũng hi vọng ta quay về sao?” Nàng biết Cẩn Hiên vẫn luôn yêu nàng nhưng vì sao hắn cũng khuyên nàng quay về?

“Ta chỉ hi vọng người có thể hạnh phúc.” Cẩn Hiên chân thành nói. Hắn hi vọng hạnh phúc của nàng là do hắn mang lại biết bao nhưng hắn biết là không thể. Thế cho nên từ một năm trước hắn cũng đã thất bại rồi.

Hạnh phúc? Định nghĩa của hạnh phúc là gì, nàng không biết.

Hoàng đế đi tới, dịu dàng gọi: “Tình Nhi, về cung với trẫm đi.” Hắn ngay cả văn võ bá quan cũng lôi đến rồi, thật sự nếu vẫn không được thì hắn cũng hết cách. Nói hắn không có cách nào khác tức là hắn sẽ không ép Vũ Tình về cung. Hắn có thể lựa chọn không làm hoàng đế, ở trong một cái nhà tranh nhỏ nơi đây, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng là tốt rồi. Rồi có một ngày, nàng sẽ tin tưởng, hiểu được tâm ý của hắn.

“Người đang ép ta sao?” Vũ Tình lãnh đạm hỏi. Đê tiện, không ngờ lại dám dùng chiêu này! Dùng nhiều người như vậy đến ép nàng, hắn không biết nàng ăn mềm không ăn cứng ư? Hận nhất chính là có người ép nàng làm chuyện nàng không muốn. Có lẽ nàng sẽ vì hắn ép buộc mà hồi cung, nhưng vậy thì có ý nghĩa gì?

“Tình Nhi, từ trước tới giờ trẫm chưa từng nghĩ sẽ ép người làm chuyện người không thích.” Giọng nói của Chính Hiên vẫn dịu dàng như vậy, khiến người ta lún sâu vào.

“Người lúc này chính là đang ép ta. Âu Dương Chính Hiên, người hãy cho ta có được một cuộc sống yên bình, không được sao?” Vũ Tình càng nói càng nhỏ, nàng thật đang nghĩ tới những ngày yên bình ư? Nàng thật có thể quên được tình yêu mình đã có với Chính Hiên ư?

“Có thể. Mặc kệ quyết định của người ra sao, người không muốn tiến cung cũng được, ta chỉ muốn được ở bên cạnh người.” Chính Hiên bình tĩnh mà dịu dàng nói như thể đang bàn luận về thời tiết hôm nay vậy.

“Âu Dương Chính Hiên, người rốt cuộc có nghe hiểu ta nói gì không? Người hãy quay về, quay về về làm hoàng đế của người đi, đừng tới tìm ta nữa.”

Lý đại tẩu nghe không hiểu gì. Hoàng đế? Người này không phải là nam tử từng đứng dưới mưa trước nhà Lăng đại tẩu sao? Nàng nhớ rõ Lăng đại tẩu còn nói không biết hắn. Chẳng lẽ hắn chính là hoàng đế nước Long Hiên, vậy thì Lăng đại tẩu chính là... Đúng, đã bảo nàng nhìn giống vị Tiêu phi kia mà, thì ra đúng là nàng thật. Không ngờ bà lại quen biết hoàng phi! Trời ạ, bà ngất xỉu được chứ?

“Tình Nhi, nói cho ta biết, ta phải làm sao mới có thể bù đắp lại cho người?” Giọng nói trầm thấp, ánh mắt bất lực khiến trái tim Vũ Tình chấn động. Nhưng ngoài mặt nàng vẫn quật cường, vết thương này không phải có thể dễ dàng khỏi hẳn như vậy.

Vũ Tình ngẩng đầu lên, ngăn không cho nước mắt tràn ra: “Người... đã từng kiêu ngạo giẫm đạp lên tôn nghiêm của ta. Người không tin nhân cách của ta, ta đã không thể quay trở lại là Tiêu Vũ Tình trước kia được nữa. Hừ, bây giờ người dựa vào cái gì mà nói muốn níu giữ ta?”

“Vậy, nếu là thế này thì sao?”

Vũ Tình đưa lưng về phía Chính Hiên không biết hắn đang làm gì, chỉ nghe xung quanh có tiếng hít không khí, không khí ở đây dường như ngưng kết lại. Nàng chỉ cảm thấy vẩn vơ bá quan càng vùi thấp đầu. Ngay cả Cẩn Hiên cũng quỳ một gối trên mặt đất. Chính Hiên làm gì vậy? Vũ Tình chợt quay đầu...

Hắn – Âu Dương Chính Hiên, quân vương nước Long Hiên, người tôn quý nhất thiên hạ lại có thể quỳ xuống, quỳ dưới chân Tiêu Vũ Tình. Người cao ngạo như vậy, luôn lấy mình làm trung tâm như vậy lại có thể quỳ dưới chân nàng.

Như đang bị điện giật, nhìn bóng dáng hắn chậm rãi quỳ xuống, nàng ngây dại, mọi người ở đây đều ngây dại...

Bông tuyết bay bay, tạo nên một bầu không khí đẹp đến hoàn hảo, trong suốt rơi trên người hoàng đế...

“Lỗi của ta sai, ta nguyện ý sửa...”

Lá cây xào xạc rung động, dưới đầu gối là mặt đất lạnh như băng, tấm lưng của Chính Hiên vẫn kiêu ngạo đứng thẳng, đôi môi đau đớn không chút huyết sắc.

“Chỉ cần ngươi có thể tha thứ cho ta...”

Chung quanh thật yên lặng, lặng đến khiến người ta sợ hãi...

Nàng cảm thấy trái tim mình như sắp vỡ tan...

Nàng cắn môi, trong lòng hết lạnh lại nóng, trong đầu hiện lên một loạt hình ảnh khi ở bên hắn.

“Tình Nhi, ta xin lỗi...”

Một câu của Chính Hiên kích thích lòng nàng, những kí ức ân ái khi xưa dần dần hiện lên.

“Ta...” Vào giờ khắc này, Vũ Tình thiếu chút nữa mở miệng đồng ý với hắn. Nhưng hoảng hốt nhớ đến hắn vui cười với nữ nhân khác... Không, nàng không thể mềm lòng.

“Tình Nhi, ta xin lỗi vẫn không được sao?” Ở trước mặt nàng, hắn nguyện vứt bỏ vỏ bọc hoàng đế.

Vũ Tình cắn chặt môi...

“Không được!” Hắn vẫn là hoàng đế tôn quý sáng chói mắt tựa mặt trời. Từ xưa quân vương đa nghi, Âu Dương Chính Hiên cũng không hải ngoại lệ. Nhưng không thể phủ nhận hắn là một hoàng đế tốt, nàng không thể để Long Hiên này mất đi vị hoàng đế như hắn, nếu vậy nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Vũ Tình giống như trốn tránh chạy vào nhà, nàng không thể trở mắt nhìn Chính Hiên cao quý thậm trọng của ngày trước nay lại dùng một tư thế hèn mọn như vậy xuất hiện trước mặt nàng!

Đóng cửa lại, nước mắt của Vũ Tình cuối cùng cũng tuôn rơi... Nàng vẫn đau lòng vì hắn... Nàng nên tin tưởng hắn một lần nữa sao? Nàng có thể tin tưởng sao?

Chính Hiên quỳ nhìn theo Vũ Tình, nhìn nàng dần biến mất trong tầm mắt của hắn, vẫn kiêu ngạo như trước... Bất luận hắn có làm gì cũng không thể níu giữ được trái tim của nàng sao?

“Hoàng Thượng...” Nguyên lão trong triều Liễu Kính Minh tiến lên đỡ hoàng đế.

“Nàng vì sao không chịu tha thứ cho trẫm?” Chính Hiên đứng lên, chẳng lẽ hắn thực sự làm nàng tổn thương sâu sắc như vậy sao? Sâu đến mức ngay cả hắn cũng không tưởng tượng nổi. Lẽ ra hắn nên sớm biết một khi đã làm tổn thương trái tim nàng thì muốn bù đắp lại chính là một nhiệm vụ bất khả thi. Nàng kiêu ngạo đến vậy...

“Hoàng Thượng, nương nương chẳng qua là nhất thời không thể chấp nhận được, nàng nhất định sẽ tha thứ cho người.” Người sáng suốt đều có thể nhìn ra hai người bọn họ yêu nhau say đắm.

“Đúng vậy đúng vậy...” Đại thần trong triều hòa theo.

“Hoàng huynh, chúng ta đi về trước đi, cho Vũ Tình... cho hoàng tử chút thời gian, để nàng suy nghĩ kỹ càng.” Ở trước mặt chúng thần, Cẩn Hiên không thể gọi thẳng tên. Bình thường hắn muốn làm chuyện gì

cũng không ai ngăn cản được và cũng không cần quan tâm đến cảm giác của bọn họ. Nhưng lúc này hắc cảm thấy hắc nên thành toàn cho hai người họ, thật sự xem nàng là chị dâu của mình.

Chính Hiên đi đến trước mặt Vô Dạ: “ Vô Dạ, xin hãy chăm sóc tốt cho Tình Nhi.” Vô Dạ vẫn luôn có mặt, chỉ là hắc không thích nói chuyện nên dễ dàng bị người ta coi như người vô hình. Lúc trước hắc vì cứu Tiêu Vũ Tình, Chính Hiên từng phế võ công của hắc, Chính Hiên cũng có chút áy náy.

Vô dạ nhẹ nhàng gật đầu một cái. Không cần hắc ta nói, hắc cũng sẽ chăm sóc cho Tuyệt!

“ Cũng làm phiền mọi người.” Hoàng đế cực kỳ khách khí nói với Lý đại tẩu.

Đột nhiên có một đại soái ca hoàng đế nói chuyện với bà, bà có điểm ngờ người: “Người... Người thật sự là hoàng đế?” Đến bây giờ bà vẫn không dám tin trong thôn bọn họ lại xuất hiện một nhân vật lớn như vậy.

Quan huyện cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, nhất định phải thể hiện một phen trước mặt hoàng đế.

“To gan, không được bất kính với hoàng thượng...”

Quan huyện cũng nói như vậy thì đây đúng là sự thật rồi. Lý đại tẩu lập tức té xỉu... Trời ạ, hoàng thượng nói chuyện với bà đó, còn hàng xóm của bà cũng là hoàng phi đó, bà nhất định phải kể cho con cháu sau này.

Ngày hôm sau.

Hoàng đế và Cẩn Hiên một mình đến liền thấy Vô dạ sắc mặt lo lắng. Có thể khiến Vô Dạ có biểu hiện thế này nhất định là Vũ Tình đã xảy ra chuyện.

“ Vô Dạ, Tình Nhi xảy ra chuyện gì phải không?”

“ Hoàng thượng, không thấy nàng đâu cả.” Từ hôm qua nàng nói muốn yên tĩnh một chút nên hắc không đi quấy rầy nàng. Kết quả sáng sớm thức dậy lại phát hiện Tiêu Vũ Tình biến mất.

“ Nàng lại đi rồi sao? Nàng sợ trẫm như vậy ư?” Hoàng đế suy sụp lùi lại từng bước, hắc không nên ép nàng quá mức, ép nàng phải bỏ đi mất rồi.

Vô Dạ vẻ mặt nghiêm trọng: “ Nàng hắc là không phải tự đi.”

“ Ý người là gì?” Cẩn Hiên cũng bắt đầu lo lắng. Nếu không phải tự nàng bỏ đi thì sự việc trở nên phức tạp rồi.

“Có lẽ Tuyệt bị kẻ khác bắt đi.”

Một câu của Vô Dạ như quả bom hẹn giờ làm Chính Hiên và Cẩn Hiên chấn kinh, thiếu chút nữa tim của bọn họ cũng nổ tung...

~*~ hết chương 73 ~*~

75. Chương 74

Ngạo khí hoàng phi [chương 74] Edit: ss Tuyet Tinh Beta: Viochan

“Vô Dạ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ràng đi?” Sau khi ngồi xuống hoàng đế lo lắng hỏi.

“Ta cũng không biết. Hôm qua Tuyệt nói nàng muốn yên tĩnh một mình một lát nên ta không quấy rầy nàng nữa. Sáng nay lại phát hiện nàng biến mất.”

“ Vậy người dựa vào đâu mà kết luận rằng nàng bị bắt đi chứ không phải tự mình đi?” Chính Hiên ép nàng như vậy thì rất có thể nàng lựa chọn một mình ra đi. Có điều nếu phải chọn một trong hai trường hợp bị bắt hay tự đi thì hắc thà nghĩ nàng tự đi còn hơn bởi như vậy Vũ Tình cũng còn được an toàn. Hắc không biết người bắt nàng đi là loại người nào, là bạn hay địch? Liệu có làm Vũ Tình bị thương hay không?

“Ta tin lời Vô Dạ nói.” Cẩn Hiên chợt nhớ đến lời Vũ Tình từng nói: lần sau không dám nữa, lần sau nếu ra đi ta nhất định sẽ báo với người. Vũ Tình trước giờ là người luôn giữ lời, nàng nếu đã hứa thì sẽ không làm trái!

“Vô Dạ, người có biết là ai bắt Tình Nhi đi không?” Chính Hiên cảm thấy khó khăn nhất lúc này là trấn tĩnh bản thân, vì hẳn biết hiện tại lo lắng cũng vô dụng, ngược lại phải trấn tĩnh mới có thể tìm ra cách cứu Vũ Tình.

“Ta tìm được thứ này trong phòng.” Vô Dạ đưa ra vụn mê hương, cũng vì mê hương này nên hẳn mới kết luận Vũ Tình bị người khác bắt đi.

Chính Hiên chợt cảm thấy như đã từng gặp qua: “Đây là... là đàn hương của nước Thương Hải.” Long Hiên là quốc gia mạnh nhất giàu nhất, những quốc gia khác hàng năm đều phải cống nạp. Hẳn nhớ rõ lần trước vào sinh nhật hẳn nước Thương Hải đã tiến cống hẳn chính loại đàn hương này, hít vào một ít có thể giúp ngủ sâu nhưng một khi hít quá nhiều sẽ dẫn đến hôn mê.

“Loại đàn hương này ở nước Thương Hải không phải là thứ người thường có thể có, chỉ người trong hoàng thất mới có được. Nhưng bọn họ vì sao lại muốn bắt Vũ Tình?” Cẩn Hiên khó hiểu, Vũ Tình hẳn sẽ không có ân oán cá nhân với bọn họ. Mà quốc vương nước Thương Hải trời sinh tính tình yếu đuối hẳn sẽ không đến khiêu khích và hẳn cũng không có can đảm đến Long Hiên bắt người.

“Nước Thương Hải và nước ta có hiệp ước đồng minh, hẳn cũng không có thực lực đối nghịch với Long Hiên. Có thể có người cố ý dấn dưng, giả họa cho Thương Hải để chúng ta ngộ nhận khiến hai nước phân tranh. Còn bọn họ ngồi đó ngư ông đắc lợi.” Chính Hiên đoán. Dù sao cũng có người như hổ rình mồi với Long Hiên, mơ tưởng đến địa vị thiên hạ chí tôn của Long Hiên như nước Thương Liêu chẳng hạn. Lợi dụng sự si mê của hoàng đế đối với Vũ Tình cũng không phải không có khả năng.

“Cũng có thể như thế. Hoàng huynh, người định làm thế nào đây?”

“Bất kể thế nào trăm cũng phải đến nước Thương Hải.” Hẳn không thể lại để Vũ Tình phải chịu tổn thương, hẳn không cho phép!

“Hoàng huynh muốn cải trang vi hành? Không được, rất nguy hiểm.” Chính Hiên một mình đi sang nước Thương Hải nếu như bị phát hiện sẽ rất nguy hiểm, khó tránh có người sẽ bắt thiên tử để uy hiếp.

“Cẩn vương, đừng khuyên nữa, trăm phải đi, trăm không thể để Vũ Tình biến mất khỏi thế giới của trăm!” Mặc dù đến bây giờ Vũ Tình vẫn chưa tha thứ cho hẳn nhưng hẳn cũng muốn bảo đảm an toàn tuyệt đối cho Vũ Tình.

Chuyện gì Chính Hiên đã quyết định sẽ không dễ thay đổi, Cẩn Hiên không khuyên thêm nữa.

“Hoàng thượng, để thảo dân đi cùng ngài.” Vô Dạ nói. Vũ Tình không ngờ lại bị bắt đi ngay trước mắt hẳn, hẳn còn sốt ruột hơn tất cả mọi người. Huống hồ hẳn có cảm giác việc này có liên quan đến hẳn, bởi vì người này có vẻ rất rõ thói quen nghỉ ngơi của hẳn. Hẳn thích luyện võ lúc nửa đêm, mà người kia cánh đúng ngay thời điểm ấy mà lặng lẽ bắt người đi.

“Được.” Vô Dạ võ công rất cao, có người giúp đỡ cũng tốt. Chính Hiên cũng biết tình cảm của Vô Dạ đối với Vũ Tình, hẳn không có lý do gì để ngăn cản.

“Hoàng huynh, các người hãy đi trước, thần đệ về biên quan, nếu chứng minh được thật sự là do nước Thương Hải làm thì chúng ta sẽ trong ứng ngoài hợp.” Chỉ có như vậy mới đảm bảo an toàn cho Chính Hiên và Vũ Tình. Nếu nước Thương Hải không chịu thả người, vậy đừng trách hẳn mang đại binh tấn công.

“Như thế rất tốt. Truyền lệnh của trăm, việc trong triều tạm thời giao cho Liễu Kính Minh và Tiêu Tề Uyên toàn quyền xử lý.”

“Vâng.” Huynh đệ bọn họ tuy quan hệ cá nhân rất tốt nhưng với đại sự trong triều tuyệt đối nghiêm túc.

Xử lý tốt những việc vặt, ba người Chính Hiên lặng lẽ đuổi đến biên giới mà không mang theo lấy một thị vệ, ngay cả Lý Hàn hoàng đế đều không mang theo. Độ cơ mật tuyệt đối cao!

Vì phòng ngừa thân phận bị tiết lộ, bọn họ cải trang thành một người dân bình thường tìm một gian khách sạn ngủ lại. Nhưng bề ngoài xuất chúng cùng với khí chất quý tộc vẫn khiến bọn họ trở thành tâm điểm của mọi người khi vào thành.

“Long công tử, người trong hoàng thất Thương Hải nhiều như vậy, chúng ta lại không biết là trọng thần trong triều hay là người trong cung, phải hành động thế nào đây?” Ở trong khách sạn âm ỹ, giọng nói ngoại quốc của Vô Dạ cũng không khiến người khác chú ý nhưng hần vẫn giảm âm lượng.

“Trầm nghĩ trước tiên đêm nay phải dò xét hoàng cung Thương Hải, có lẽ sẽ tìm ra được manh mối nào đó?” Hần hiện tại cứ như con ruồi không đầu, không biết bắt đầu từ đâu. Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Nếu thật sự không được thì đành trực tiếp xông thẳng vào tẩm cung của Thương Hải vương, ép hần phải tìm được người. Thương Hải vương yếu đuối nhất gan, hần cũng không lo lắng!

Người trong khách sạn nói chuyện làm bọn họ chú ý.

“Đại vương muốn lập Ảnh vương phi làm hậu, các người có biết không?” Một thanh niên xấu xí có tính buôn chuyện phao tin.

“Vị trí vương hậu của Thương chúng ta bỏ trống lâu như vậy cuối cùng cũng có người ngồi lên.” Đây thật sự là vinh hạnh rất lớn, một ông lão cảm thán.

“Ảnh vương phi chính là phi tử một năm trước đại vương mang về từ bên ngoài sao?” Một người cực béo ngây ngốc hỏi.

“Chẳng nàg thì ai?” Thanh niên kia khoa trương nói.

“Nhưng nàg không phải là người của nước chúng ta, những người khác chịu phục sao?” Người béo lo lắng nhưng lại muốn xem kịch vui.

“Nghe nói đại vương rất sủng ái nàg, bằng không sẽ không cho nàg ngồi vào vị trí vương hậu. Năm trước lúc nàg phong phi, đại vương chẳng phải còn mang nàg đi tế thiên đấ gì? Các người đã nhìn thấy Ảnh vương phi thế nào chưa?” Năm đó hần có liếc nhìn nàg một lần, đến bây giờ ký ức còn rất mới mẻ, mỹ nữ vốn rất khó quên.

“Nhìn thế nào? Nhìn thế nào?” Lời nói của người thanh niên khơi gợi hứng thú của những người bên ngoài, tất cả mọi người đều muốn biết phi tử của đại vương rốt cuộc đẹp đến thế nào.

Người thanh niên làm ra vẻ huyền bí, chặc chặc cảm thán: “Ai da, phải gọi là đẹp đến... quả thật không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được.”

“Thực sự đẹp đến vậy không, hay là người căn bản chưa từng nhìn thấy mà chỉ đến lừa bọn ta hả?” Mọi người ồn ào nói.

“Ta nhìn thấy... ta thật sự ... thấy rồi, sao các người có thể không tin ta chứ?” Người thanh niên nóng nảy, mặt lúc trắng lúc đỏ. Đột nhiên cảm thấy tay bị nắm chặt, nổi giận xoay người đối diện với một đôi mắt lạnh lùng.

“Tên đầy đủ của Ảnh vương phi là gì?”

Một câu của Vô Dạ khiến bầu không khí trong khách sạn vốn đang thân thiện biến thành lạnh như băng, độ ẩm của không khí dường như đang giảm xuống cực nhanh. Toàn thân hần tỏa ra hơi thở lạnh như băng khiến mọi người không thể bỏ qua.

Người thanh niên bị khí thế lạnh lùng của hần làm sợ hãi, ấp a ấp úng: “Ta... Tại sao ta phải nói cho người biết? Người... Người là ai chứ?” Tay bị hần nắm đến phát đau. Hần chỉ là thích nói nhảm mà thôi, lại không trêu chọc hần ta, hần ta khó chịu cái gì chứ?

“Nói!” Vô Dạ quát. Trục giác nói cho hần biết chuyện này có liên quan rất lớn đến việc tìm được Tiêu Vũ Tình.

Người thanh niên không dám cựa mạnh nữa, bởi vì hần có cảm giác tay của hần sắp gãy rồi.

“Rồi rồi rồi, ta nói, ta nói...” Nói cái gì? Tên đầy đủ của Ảnh vương phi là gì hắn nào biết? “ Nhưng... Ta không biết a, ta thật sự không biết. Chúng ta đều gọi nàng là Ảnh vương phi thôi!”

Vô Dạ suy nghĩ một chút, buông tay hắn ra.

“ Nàng là người nước nào?” Liệu có phải... Không, không thể nào... Không thể là nàng.

“ Người nước nào à?” Người thanh niên lẩm bẩm. “ Nàng được đại vương đưa về từ lần trước đi Long Hiên để tiến cống quà sinh nhật cho hoàng đế thiên triều, chắc là người Long Hiên rồi?” Đây cũng chỉ là hắn đoán mà thôi, đại vương rất bảo vệ nàng, cũng chưa nàng là người nước nào, tóm lại đại vương thích là được rồi.

Người Long Hiên? Sinh nhật hoàng đế thiên triều? Thời gian thực vừa vặn... Không thể nào, làm sao có thể có chuyện khéo như vậy? Hắn đã đích thân ra tay, tuyệt đối không thể là nàng.

“ Vô Dạ, làm sao vậy?” Vô Dạ đột nhiên giận dữ chạy tới đó khiến hắn có phần kinh ngạc, Vô dạ không phải luôn biến mình thành người vô hình sao? Sao hắn lại có hứng thú với Ảnh vương phi gì đó?

Vô Dạ lắc đầu. “ Ta đồng ý đem nay vào thăm dò hoàng cung!” Nhất là vị Ảnh vương phi thần bí kia càng khiến hắn muốn đi một phen. Mặc kệ có phải là nàng hay không, chỉ cần có một khả năng nhỏ hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Đại diện nước Thương Hải cũng không an bình, trong lòng mỗi người đều đang hoảng sợ...

“ Đại vương, Cẩn vương gia của Long Hiên hoàng triều dẫn binh áp sát, xin đại vương định đoạt.” Đại nguyên soái Trần Bình của Thương Hải đứng ra báo cáo. Cẩn vương gia có danh xưng ‘chiến thần’, binh pháp mưu lược không ai sánh bằng. Nhìn chung trong nước Thương Hải không có ai là đối thủ của hắn, huống chi Long Hiên hoàng triều binh hùng tướng mạnh, nếu cố ý muốn đánh chắc chắn không thể chống cự, thậm chí có khả năng chịu nạn diệt quốc.

“ Đại vương, theo vương gia của Long Hiên nói, là... nước ta bắt hoàng phi của bọn họ, muốn chúng ta giao hoàng phi ra, nếu không sẽ san bằng nước ta.”

“ Nói vậy! Hoàng phi gì chứ? Bổng vương chưa từng bắt hoàng phi gì gì đó của bọn họ.” Thương Hải vương kinh ngạc, gần đây hắn bận lập hậu đầu có đi Long hiên bắt người, mà hắn cũng không có gan làm việc đó.

“ Đại vương, cẩn vương gia của Long Hiên đúng là đã nói như vậy.” Trần Bình bẩm báo tình hình thực tế! Long Hiên ý mình là thượng quốc thiên triều mà không coi các nước khác ra gì, thật sự là quá cuồng vọng.

“ Các khanh thấy việc này thế nào?” Nếu có thể nghị hòa tốt nhất nên nghị hòa, thực lực của nước bọn họ thật sự không bằng Long Hiên, không thể để chiến tranh nổ ra được.

“ Đại vương, theo thần thấy, căn bản là không có hoàng phi nào cả. Là Long Hiên lấy cớ để ra quân tấn công nước ta!Long Hiên tự coi mình là thượng quốc thiên triều, quả thực không để Thương Hải vào mắt, xem Thương Hải ta như nơi không người. Đại vương, chúng ta không thể lại tiếp tục lùi bước, xin cho thần lãnh binh xuất chiến, thần nhất định phải đánh cho bọn họ quay về Long hiên, để bọn họ không dám coi khinh chúng ta nữa.” Cái gì mà ‘chiến thần’ hắn không cần biết. Phiêu kỵ đại tướng quân Chu Vũ lòng đầy căm phẫn, người trong nước luôn truyền tụng hắn ta thần với cả kì này nọ, hắn không phục.

“Chu tướng quân, chớ vội tức giận! Chuyện này có lẽ có nội tình gì khác.” Thương Hải vương không đánh giặc, hắn chỉ thăm muốn làm một quốc vương yên ổn. Long Hiên tuy là một đại quốc rộng lớn nhưng chưa từng xâm phạm đến nước hắn, việc này có chút kỳ quái.

“ Đại vương, Long Hiên đã cười lên đầu chúng ta rồi chẳng lẽ chúng ta còn để cho bọn họ tùy ý đánh vào nước ta sao?” Chu Vũ nóng nảy nói. Nếu không phải do người này yếu đuối, nhất gan, không chịu cho hắn xuất chiến thì nói không chừng quân đội Long Hiên đã phải bỏ chạy về nước bọn họ rồi.

Một tên vũ phu hữu dũng vô mưu! Thương Hải vương không thèm để ý đến hắn, nhìn về phía Trần Bình. Trần Bình từ trước đến nay tức trí đa mưu, tính tình cũng có vẻ trầm ổn!

“ Trần nguyên soái, trước mắt binh lực của quốc gia chúng ta thế nào? Có thể đối kháng được với Long Hiên không?”

“Trần Bình chần chừ một chút, khó xử nói: “Nước ta trước mắt có thể điều động hai mươi vạn quân mà Long Hiên có ba mươi vạn, lại do Cẩn vương gia đích thân lãnh binh, trận này nếu đánh tiếp... Phần thắng cũng không lớn.” Sao có thể nói rằng một chút cơ hội cũng không có được đây? Trần Bình nói không nên lời, hần sợ đã kích sĩ khí. Trần Bình đã từng giao đấu vài lần với Cẩn Hiên, không có lần nào mà không thảm bại trở về. Ban đầu hần cũng không tin, cuối cùng cũng chỉ có thể chịu bái phục.

“Trần Bình, người sao có thể tăng chí khí cho người khác mà tự giảm uy phong của mình? Cho dù người là bại tướng của Âu Dương Cẩn Hiên cũng không có nghĩa là chúng ta đánh không lại hần.” Chu Vũ được xưng là ‘đệ nhất dũng sĩ’ của Thương Hải, hần sẽ không dễ dàng nhận thua, càng không quen nhìn Trần Bình chức quan lớn hơn hần bày ra bộ dáng điệu võ dương oai.

“Chu Vũ, người đừng quá đáng.” Ở trên đại diện hần không muốn có tranh chấp gì.

“Ta chỉ nói những lời thật, người đánh không lại thì không chịu để người khác đánh. Đại vương, xin cho thần lãnh binh xuất chiến. Thần nguyện bảo đảm sẽ đánh cho cái gì mà Cẩn vương gia, cái gì mà ‘chiến thần’ đó phải bỏ chạy về Long Hiên.” Chu Vũ một bộ dáng thập phần chắc chắn, một số đại thần cũng ủng hộ, yêu cầu khai chiến.

Thương Hải vương vẫn do dự.

“Trần nguyên soái nói rất đúng, trước mắt binh lực của chúng ta không bằng Long Hiên, gần đây lại bị thiên tai, lương thảo cũng không cung cấp đủ. Việc này có lẽ có thể vẫn thay đổi được, trước tiên chúng ta tạm thời nói chuyện với bọn họ, giúp bọn họ tìm xem hoàng phi của bọn họ có thật sự ở nước ta hay không. Nếu đúng chúng ta đương nhiên sẽ đưa nàng về, nếu không phải, chúng ta sẽ khai chiến với bọn họ.” Hần cũng hiểu tình thế hiện nay nếu khai chiến với Long Hiên thì phần thắng của bọn họ không lớn.

“Đại vương sợ đông sợ tây như vậy như thế sao có thể gánh vác thiên thu đại nghiệp?” Chu Vũ một lần nói ra tất cả.

“To gan.” Thương Hải vương hần tuy rằng yếu đuối nhưng không phải để mặc thần tử muốn mắng thì mắng, hần quá dung túng cho bọn họ rồi.

Chu Vũ giật mình tự biết mình nói sai, nhanh chóng quỳ xuống: “Thần nhất thời vì tình thế cấp bách mà lỡ lời mạo phạm đại vương. Xin đại vương thứ tội.”

“Đứng lên đi.” Thương Hải vương kiềm chế lửa giận của mình, cá tính thẳng thắn của Chu Vũ hần không phải không biết. Huống hồ trước trận không thể chêm đại tướng, điểm này hần vẫn hiểu.

“Tạ ơn đại vương.” Chu Vũ phần nộ đứng lên, không dám nói một câu nào nữa.

“Cứ như vậy đi, ý bốn vương đã quyết. Bây giờ hãy nói chuyện và tìm hoàng phi giúp bọn họ. Nếu bọn họ lừa gạt chúng ta thì sẽ khai chiến. Bãi triều!” Hần chỉ muốn làm một quốc vương yên ổn, khó đến vậy sao?

“Cung tiễn đại vương...”

Đêm đen như mực, thâm trầm khó dò. Bầu trời như một tấm màn che màu xanh đen được tô điểm bởi những ngôi sao lấp lánh...

Nhưng hai người mặc y phục dạ hành không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp ban đêm này.

Hai bóng đen lướt đi trong hoàng cung như con thoi, nhanh đến mức người khác cứ nghĩ là cái bóng. Trong hoàng cung to như vậy ngược lại lại tạo thành một cảnh hiem có. Hai bóng đen lặng lẽ dựa vào một chỗ.

“Hoàng thượng, cứ tìm như vậy cũng không phải là cách.” Hoàng cung lớn như vậy, chỉ dựa vào hai người bọn họ mà tìm người thật không phải dễ dàng, huống chi còn không biết người có phải ở trong cung thật không?

“Ừ!” Chính Hiên cũng nghĩ thế, nếu cứ như vậy quả thật vô ích. Thậm chí nếu để bị phát hiện thì mất nhiều hơn được.

Cách đó không xa có một thái giám tay cầm lồng đèn đi về hướng bên này. Vô Dạ rất nhanh bay ra, khống chế thái giám, bịt miệng đề phòng hần kêu lên.

“ Nói, Ảnh vương phi đang ở đâu?”

Thái giám ươm ươm nói không ra lời.

“ Người bịt miệng hần như vậy, hần nói sao được?” Chính Hiên thật muốn trợn mắt. Uống hần là Vô Dạ phiêu bạt giang hồ, đại danh鼎鼎, ngay cả điểm cơ bản ấy cũng không hiểu. Nhưng hần vì sao lại hỏi về Ảnh vương phi gì gì đó? Chẳng lẽ hần có hứng thú với Ảnh vương phi này sao?

Vô Dạ lúc này mới tỉnh ra.

“ Ta buông người ra nhưng người không được kêu, nếu không ta sẽ giết người.” Khí thế lạnh lùng của Vô Dạ thiếu chút nữa làm thái giám đông cứng, hần nào dám kêu, chỉ điên cuồng gật đầu.

Vô Dạ thấy thế mới buông tay ra.

“ Ảnh phi nương nương ở Dạ Ảnh cung, cứ đi theo hướng này đến cuối là tới.” Vừa mới dứt lời đã bị Vô Dạ đánh hôn mê.

“ Vô Dạ, người tìm Ảnh vương phi nào vậy?” Nhiệm vụ bây giờ của bọn họ là tìm Tiêu Vũ Tình chứ không phải Ảnh vương phi cơ mà?

“ Không biết.” Chỉ là hần có một cảm giác nào đó! “Ta cảm thấy việc này có liên quan đến Ảnh vương phi đó. Có lẽ là ảo giác của ta nhưng nếu có một tia cơ hội cũng không thể từ bỏ, không phải sao? Dù sao cứ tìm như vậy đã.”

“ Được rồi, đi!” Vô Dạ nói rất đúng, bất kể vị Ảnh vương phi này là ai, ít nhất tìm một người hỏi thăm rõ ràng cũng tốt.

Dạ Ảnh cung tối đen, xem ra người bên trong đã đi ngủ. Chính Hiên và Vô Dạ vừa bước một bước vào đã mờ mờ nhìn thấy bên trong có bóng dáng một nữ tử xinh đẹp. Nàng đưa lưng về phía bọn họ nhẹ nhàng thấp đèn lên. Động tác thong thả mà tao nhã như thể hoàn toàn không phát hiện ra có người tiến vào, khoe miệng tựa như đang mỉm cười.

“Tới còn nhanh hơn ta tưởng, gấp gấp đến vậy sao?”

“ Người là Ảnh vương phi? Tại sao người biết bọn ta sẽ đến?” Chính Hiên hỏi. Không biết tại sao ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nữ tử này hần đã cảm thấy nàng có phần không tử tế.

“ Ta đương nhiên biết các người sẽ đến. Nữ tử các người thương yêu nhất bị ta bắt đến đây, các người chẳng phải là tới tìm ta tính sổ sao?”

“ Vũ Tình là bị người bắt đi?” Phi tử của Thương Hải vương vì sao lại muốn bắt phi tử của hần, hai người có gặp nhau bao giờ. Chính Hiên nghi hoặc nhíu mày.

“ Người rốt cục là ai? Vì sao muốn bắt nàng?” Vô Dạ mở miệng, bóng dáng này hần cảm thấy rất quen thuộc.

“ Vô Dạ, người thật sự rất vô tình. Mới một năm mà người đã quên ta rồi sao?” Ảnh vương phi chậm rãi xoay người để Vô Dạ và Chính Hiên nhìn rõ khuôn mặt của nàng, muốn nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Vô Dạ nhưng nàng thất vọng rồi. Vô Dạ nhìn thấy nàng, vẫn thản nhiên như tảng đá lạnh như băng, trong mắt hần không nhìn ra chút bất thường nào.

“ Quả nhiên là người!” Không ngờ Vô Dạ hần cũng có lúc ra tay thất bại, đều tại lúc trước hần niệm tình.

Chính Hiên mới nhìn thấy dung mạo của nữ tử không thể không kinh ngạc. Hần không biết nàng nhưng khuôn mặt này rất đẹp, đẹp đến độ hút mất hồn người ta nhưng lại diễm lệ quá mức! Vũ Tình so sánh với nàng ta như một đoá u lan thanh tân mới nở, còn nàng ta lại như một đoá mẫu đơn rực rỡ.

“ Ta cứ nghĩ là người đã quên ta từ lâu rồi chứ!” Nữ tử ai oán nói, thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình với Vô Dạ.

“ Thả người ra đây!” Nhìn thấy nàng, Vô Dạ trăm phần trăm xác định nàng chính là người bắt Vũ Tình đi.

“ Không gặp đã lâu vậy rồi mà chưa kịp ôn chuyện cũ đã mở miệng đòi người. Có phải vô tình quá không? Người chẳng lẽ không muốn biết một năm qua ta sống như thế nào? Vì sao ta lại lên làm Ảnh vương phi? Người chẳng lẽ không hiếu kỳ?” Nữ tử vẫn xinh đẹp quyến rũ như trước.

“ Không có hứng thú! Ta nói lại lần nữa, giao người ra đây.” Hắc đã ra tay một lần, không đảm bảo sẽ không có lần thứ hai.

“ Nếu ta nói không thì sao?” Nữ tử kia khiêu khích.

~*~ hết chương 74 ~*~

76. Chương 75

Ngạo khí hoàng phi [chương 75] Edit: Viochan

“Người đừng ép ta.” Giọng nói của Vô Dạ thâm chí còn lạnh hơn bình thường. Chỉ có nàng biết, giọng nói của Vô Dạ càng lạnh thì càng chứng tỏ hắc càng nguy hiểm.

“Người định thế nào? Lại giết ta một lần nữa sao?” Khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh mà tuyệt đẹp.

“Mị Ảnh!” Vô Dạ lạnh lùng kêu lên. Kiếm hắc đã lâu không dính máu, hắc có thể buông nó xuống vì Vũ Tình thì rút ra một lần nữa có sao chứ, chỉ cần có thể bảo vệ nàng.

“Cái gì, nàng chính là Mị Ảnh ư, nàng không phải bị người giết rồi sao?” Chính Hiên từ biểu tình khi bọn họ gặp mặt vừa rồi đã đoán ra là bọn họ có quen biết. Nhưng người đó là Mị Ảnh thật ra khiến hắc có chút ngạc nhiên. Mị Ảnh đã sớm nên chết từ một năm trước, không phải sao? Hơn nữa là chết trong tay Vô Dạ.

“Vô Dạ, người không ngờ đúng không? Không ai có thể chạy trốn từ trong tay người mà. Nhưng ta không chết!” Mị Ảnh thì thầm. Lúc trước sau khi nàng trúng một kiếm của Vô Dạ, hắc nhớ tới nguyện vọng của nàng mà đưa nàng đi chôn trong hồ thì trên đường lại được sứ giả nước Thương Hải đang đi qua Long Hiên cứu. Thương Hải vương vừa gặp nàng đã thích không tiếc số tiền lớn cứu mạng nàng, dùng thời gian suốt một tháng mới giữ được tính mạng cho nàng rồi phong nàng làm vương phi.

“Ta mặc kệ người sống bằng cách nào, ta không có hứng thú biết.” Vô Dạ nói chuyện vô tình đến cực điểm. Trong lòng hắc chỉ có một mình Tiêu Vũ Tình, người khác thế nào với hắc mà nói một chút cũng không quan trọng. Thật ra Mị Ảnh không chết trong lòng hắc vẫn có một chút vui sướng. Hắc không phải người máu lạnh, lớn lên với nhau từ nhỏ mà nói không có chút cảm tình nào là giả.

“Mị Ảnh, chuyện của người và Vô Dạ không liên quan đến Vũ Tình. Các người cứ việc giải quyết chuyện riêng, Vũ Tình là phi tử của trẫm, người hãy thả nàng ra.” Chuyện này vốn không liên quan đến Vũ Tình, nàng ta lại vô cớ đến gây rối. Mị Ảnh thoát nhìn cũng rất quý quái, không biết nàng ta có làm gì Vũ Tình không?

“Người là ai?” Mị Ảnh ngây thơ hỏi. Từ lúc vừa đến tầm mắt của Mị Ảnh luôn tập trung vào Vô Dạ, xem nhẹ nam tử đặc biệt tuấn mỹ bên cạnh hắc.

“Âu Dương Chính Hiên.” Hoàng đế trầm trầm nói. Cho xin đi, người bắt vợ người ta đi mà còn không biết là ai sao.

“Hoàng đế Long Hiên?” Mị Ảnh nheo mắt, dùng ánh mắt hoài nghi dò hỏi hắc. Hoàng đế cũng đuổi tới tận đây?

“Phải thì sao? Bắt cóc hoàng phi người có biết là tội gì không? Trẫm ra lệnh một tiếng thì có thể san bằng nước Thương Hải này đây.

“Ta không phải người Thương Hải, lại càng không biết cái gì mà trung quân ái quốc. Vận mệnh của Thương Hải thế nào không liên quan đến ta.” Mị Ảnh nói không liên quan đến mình nhưng thật ra trong lòng nàng

vẫn rất bận tâm. Dù sao Thương Hải vương từng có ơn cứu mạng với nàng, một năm nay cũng luôn sủng ái nàng, giúp nàng cảm nhận được sự dịu dàng trước kia chưa từng có.

“Thương Hải vương là chồng người, không phải sao?” Vô Dạ bình tĩnh nói, nghe không ra một chút ý ghen tuông nào.

“Người ta yêu là người, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.” Nếu không thì nàng đã có thể thanh thản làm một vương phi hay thậm chí là vương hậu, ngồi hưởng vinh hoa phú quý. Thương Hải vương tuy rằng vô dụng nhưng đối xử với nàng thật sự rất tốt. Nàng cần gì phải mạo hiểm phái người đến Long Hiên bắt Tiêu Vũ Tình về đây.

“Ta đã nói với người rất nhiều lần rồi, ta không yêu người. Nếu người không thả người thì đừng trách ta không khách khí.” Kiểm lại được rút ra khỏi vỏ.

“Vô Dạ, ta khuyên người cân nhắc cho kĩ đi, Tiêu Vũ Tình đang ở trong tay ta. Một đại mỹ nhân yếu điệu như biết không biết thử ném khổ hình một lần sẽ thế nào?” Trên mặt Mị Ảnh vẫn lộ vẻ cười ngọt ngào nhưng lại làm cho người ta phát lạnh trong lòng.

Tay cầm kiếm của Vô Dạ do dự, hắn không thể mạo hiểm với sinh mệnh của Vũ Tình.

“Mị Ảnh, người muốn thế nào?” Chính Hiên đưa tay ngăn cản Vô Dạ, đề phòng hắn sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Mị Ảnh nghịch nghịch mái tóc, khẽ hé môi, khoe miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn gọi người. Người đâu, bắt – thích – khách.”

Mị Ảnh hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, nàng chỉ nhẹ nhàng nói mà bốn phương tám hướng đã có một đám người lao tới.

“Hoàng Thượng, đi trước đã!” Vô Dạ ngại thân phận Chính Hiên nên đành phải rút lui. Hắn rất hiểu Mị Ảnh, Vũ Tình tuyệt đối đã bị nàng giấu ở một nơi bí ẩn, cho dù bọn họ có lực tung hoành cung Thương Hải cũng sẽ không tìm thấy nàng. Hắn tin Mị Ảnh hao hết tâm tư bắt Vũ Tình đến nước Thương Hải đơn giản chỉ là muốn dẫn hắn đến, mục tiêu của nàng trước sau vẫn là hắn. Nàng nhất định sẽ dùng Vũ Tình dụ hắn ra!

Chính Hiên có chút không cam lòng nhưng cũng đành phải rời đi. Thân phận của hắn quá nhạy cảm, an nguy của một người có khả năng sẽ khiến cho hai nước phân tranh, đây là điều hắn không muốn nhìn thấy. Việc này xem ra không liên quan tới Thương Hải vương mà chỉ là Mị Ảnh trả thù riêng, không thể trả giá bằng hòa bình giữa hai nước được.

Ngày hôm sau, trên đường lan ra tin tức chấn động: Ảnh vương phi đêm qua gặp chuyện, Thương Hải vương giận dữ, phải thi hành hoả hình với nữ thích khách ám sát Ảnh vương phi, Tiêu Vũ Tình trước mặt mọi người.

Tiêu Vũ Tình tóc rối tung bị trói trên đài hoả hình, phía dưới là một đồng củi lửa mà dân chúng đứng chật ních xem. Đám người chen chúc nhìn khiến nàng choáng váng, nàng chỉ cảm thấy thực nóng, mỗi một tấc da thịt trên cơ thể đều như bị nướng lên. Nàng mệt mỏi quá, mắt cũng không mở ra nổi nữa.

Mị Ảnh và Thương Hải vương ngồi ngay ngắn ở trên ghế giám sát, chờ trò hay bắt đầu. Nàng thật muốn xem Tiêu Vũ Tình có bản lĩnh gì mà khiến cho Vô Dạ và huynh đệ Âu Dương không tiếc khơi mào ngọn lửa chiến tranh, một mình mạo hiểm.

“Đại vương, đến giờ rồi.” Mị Ảnh nhìn mặt trời chói chang, phong tình vạn chủng nói với Thương Hải vương. Vô Dạ, người xuất hiện đi thôi.

Thương Hải vương cực ít nhìn thấy Mị Ảnh cười, càng đừng nói đến chuyện nàng dịu dàng với hắn như vậy. Thương Hải vương vừa si ngốc nhìn nàng vừa nói: “Hành hình!” Nữ thích khách nhìn thế nào hắn không thèm nhìn và cũng không có hứng thú nhìn, lúc này trong mắt hắn chỉ có đại mỹ nhân này thôi. Nếu hắn nhìn, tình huống có lẽ sẽ khác. Bởi vì trong quốc yển của hoàng đế hắn từng nhìn thấy Tiêu Vũ Tình, ngày đó nàng biểu diễn xuất sắc chiếm hết trái tim của mọi nam nhân có mặt. Hắn đương nhiên cũng không phải ngoại lệ nhưng chỉ là nhất thời mê luyến mà thôi, hắn biết hắn với Mị Ảnh mới là tình yêu thực sự.

Củi lập tức bị châm, ngọn lửa bắt đầu lách tách lan lên trên...

Vũ Tình chỉ cảm thấy đến khí nóng bốc lên. Nóng quá, nóng quá, nóng đến mức nàng không chịu nổi nữa. Một mồi không còn chút sức lực nhưng ý thức ngược lại lại rất tỉnh táo, liều mạng giãy dụa, cọ xát dây thừng trói chặt hai tay nàng.

Đột nhiên có hai người dung khinh công bay từ trên trời xuống, mục tiêu chính là trên đài hoả hình.

Vô Dạ dùng kiếm gạt đồng lửa ra, dân chúng xung quanh cả kinh chạy trốn. Chính Hiên bay đến bên cạnh Vũ Tình cởi bỏ dây thừng trói chặt nàng. Tay nàng bị dây thừng trói bị thương, loáng thoáng thấy có vết máu khiến Chính Hiên đau lòng không thôi.

Thoát khỏi sự ràng buộc của dây thừng, cả người Vũ Tình lão đảo sắp đổ, chuẩn bị ngã xuống.

“Tình Nhi...” Chính Hiên gọi to một tiếng, bay xuống ôm lấy Vũ Tình an toàn chạm đất.

“Tình Nhi, người thế nào rồi? Có bị thương gì không?”

Vũ Tình mở mắt ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Âu Dương Chính Hiên. Nàng chẳng phải đã chết rồi sao? Sao còn có thể nhìn thấy hắn? Chẳng lẽ hắn cũng đã xảy ra chuyện? Không, không đâu, võ công hắn cao cường như vậy, lại là hoàng đế nữa. Ai có gan làm hại hắn chứ? Hay là nàng chưa chết, Chính Hiên đã tới cứu nàng?

“Tiểu Hiên Tử...” Vũ Tình yếu ớt gọi.

Chính Hiên vừa mừng vừa sợ. Vũ Tình gọi hắn là Tiểu Hiên Tử, ba chữ này đáng quý biết bao, mà có ý nghĩa gì đây? Vũ Tình đã tha thứ cho hắn ư? Hay nàng chỉ là nhất thời sợ hãi mà thốt ra, hắn lại tự mình đa tình?

“Sao ngươi lại đến đây?” Chẳng lẽ hắn không biết nếu hắn tới đây sẽ rất nguy hiểm sao? Nàng không muốn hắn gặp nguy hiểm, thật ra trong lòng nàng đã sớm tha thứ cho Chính Hiên, chính là không nói nên lời thôi.

“Vợ của ta ở đây suốt nửa thì bị chết cháy, sao ta có thể không đến?”

“Rất nguy hiểm, người đi mau đi, đừng lo cho ta, người nhanh lên đi...” Vũ Tình sốt ruột đẩy hắn ra cứ như hắn đang gặp nguy hiểm đến tính mạng gì đó vậy.

“Người đang quan tâm đến an nguy của ta ư?” Chính Hiên vui vẻ cười nói. Tình Nhi đang quan tâm đến hắn? Thật sao? Không phải ảo giác chứ? Không phải tự hắn tưởng tượng chứ?

“Bây giờ mà ngươi còn có tâm tình nói cái này à? Người đi nhanh đi.” Chính Hiên một mình tới đây nhờ Thương Hải vương có mưu đồ gây rối bắt được hắn thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi...

“Người là vợ ta mà, người không đi sao ta đi được? Cả đời này ta cũng sẽ không rời xa người.” Chính Hiên ôm nàng thật chặt nhưng bất ngờ là Vũ Tình không hề đẩy hắn ra, hiện thực làm hắn hết sức vui mừng. Ít nhất nàng không kháng cự hắn nữa...

“Tiểu Hiên Tử...” Vũ Tình ôm lại hắn. Hai người ôm chặt lấy nhau, tất cả mọi hiểu lầm vào khoảnh khắc này, trong cái ôm của bọn họ, hết thấy đều tan thành mây khói.

Vô Dạ ra sức phá vòng vây lại nhìn thấy hình ảnh bọn họ ôm nhau thắm thiết. Đúng vậy, bọn họ là vợ chồng, hòa hảo là đương nhiên, Vô Dạ hắn dựa vào cái gì mà ghen, dựa vào cái gì mà không cam lòng chứ? Hắn không có tư cách, hắn nhất định chỉ có thể đứng phía sau yên lặng chờ đợi nàng. Có được thời gian một năm hạnh phúc cùng nàng vậy đã là đủ rồi, cũng đủ để hắn nhớ cả đời dù có bình thường hay sung túc.

“Người đâu, bắt bọn họ lại!” Thương Hải vương đối mặt với những người khách không mời mà đến này chưa thêm nhìn kĩ đã ra lệnh bắt người.

Đối mặt với cao thủ như vậy, bọn thị vệ không dám tiến thêm một bước mà chỉ có thể bao vây quanh ba người bọn họ. Nếu vương bọn họ có lệnh thì bọn họ cũng đành phải kiên trì ra trận giao đấu với Vô Dạ.

“Hoàng thượng, người đưa Tuyết đi trước đi.” Vô Dạ mở một đường máu cho bọn họ.

“Tình Nhi, người không sao chứ?”

“Không sao.” Nàng dâu phải nữ tử yếu đuối được nuông chiều gì, bị phơi nắng một chút nên tạm thời không có sức lực thôi. Thật ra Mị Ảnh đối đãi với nàng không tệ, không dùng khổ hình với nàng.

Chính Hiên không nói hai lời, ôm lấy Vũ Tình nhẹ nhàng như thể trong tay đang cầm con búp bê bằng chỉ cần sơ suất sẽ làm vỡ.

Vũ Tình sợ hãi gọi một tiếng: “Tiểu Hiên Tử...”

“Đừng nói gì nữa. Trẫm sẽ đưa ngươi đi! Ngoan, nhắm mắt lại.” Chính Hiên dịu dàng dỗ dành. Không muốn để Vũ Tình nhìn thấy hắc giết người.

Vũ Tình nở một nụ cười thản nhiên với hắc, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Thấy nhiều thị vệ như vậy mà vẫn không thể ngăn cản được bọn họ, Mị Ảnh tự mình ra tay. Phi thân xuống dưới, cuốn lấy Vô Dạ. Vô Dạ giảm tốc độ tiến đến.

“Mị Ảnh, mục đích của ngươi là ta, ta đã đến đây rồi, ngươi hãy thả bọn họ ra đi.”

“Đúng vậy, mục đích của ta là ngươi, nhưng ta lại càng muốn giết Tiêu Vũ Tình, ta muốn ngươi tận mắt nhìn nàng chết ngay trước mặt mình.”

“Đừng ép ta phải giết ngươi một lần nữa.” Lúc trước giết nàng, Vô Dạ có chút hối hận, áy náy. Nhưng vì Vũ Tình, hắc không ngại giết thêm một lần.

“Vô Dạ, ngươi thực vô tình!” Hắc đa tình chỉ vì một người. Mị Ảnh cảm thấy trong lòng chua xót, nàng phải trả giá tất cả vì Vô Dạ mà hắc lại ba lần bảy lượt giết nàng vì nữ nhân khác. Nếu không chiếm được thì hãy cùng hủy đi tất cả!

Thương Hải vương kinh ngạc nhìn người bên gối không ngờ có võ công, nhưng hắc lại không thấy cảm kích chút nào. Mị Ảnh có thể nào đi nữa hắc cũng không để ý. Những người này hình như là vì ái phi của hắc mà đến, bởi vì cách quá xa mà những người đó lại bay tới bay lui, chọt cao chọt thấp nên hắc không thể thấy rõ tướng mạo của họ. Vài thị vệ thấy bên Vô Dạ có vẻ khó có thể tấn công nên chuyển hướng sang phía Chính Hiên đang ôm Vũ Tình.

Chính Hiên cho dù không chịu buông tay và không ai có thể tiến đến gần hắc nhưng cứ như vậy mà đánh tiếp thì rất tiêu hao thể lực. Nếu bây giờ không thể chạy được thì chỉ có một kết quả là bị bắt. Hết cách, hắc chỉ có thể được ăn cả ngã về không, hắc không tin Thương Hải vương thực sự to gan dám bắt hắc như vậy. Huống hồ hắc đã có tính toán, nay đại binh tiếp cận, Thương Hải vương nhất định sẽ không dám bắt giữ bọn họ.

“Thương Hải vương, nhìn xem trẫm là ai?” Chính Hiên hô to về phía Thương Hải vương.

Thương Hải vương vốn chỉ đang nhìn ái phi hắc thì nghe thấy có người gọi. Quay về hướng phát ra giọng nói liền nhìn thấy Âu Dương Chính Hiên, hắc chấn động vội vàng hô: “Dừng tay!”

Thị vệ lập tức ngừng tay, chỉ còn lại có Vô Dạ và Mị Ảnh đang giao chiến kịch liệt.

Thương Hải Vương ba bước cũng thành hai bước đi xuống: “Thánh chủ, sao ngươi lại đến đây?” Thế giới này là một thế giới mạnh ăn yếu. Long Hiên là quốc gia cường đại nhất, quốc vương như hắc phải gọi hoàng đế Long Hiên là thánh chủ, bọn họ cũng không được tự xưng ‘trẫm’ mà chỉ có thể xưng là vương.

“Trẫm đến đưa ái phi trẫm đi, ngươi có ý kiến gì không?” Chính Hiên uy nghiêm nói.

Thương Hải vương nhìn thiên hạ trong lòng Chính Hiên, người này... không phải là Tiêu quý phi đẹp nhất quần phượng, cơ trí hơn người, bác học đa tài tại quốc yền lúc trước sao? Sao lại biến thành thích khách ám sát Ảnh vương phi? Cẩn vương gia lại nói rằng nước ta bắt đi hoàng phi nước họ, tất cả rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây? Ai tới nói cho hắc biết với?

Mị Ảnh thấy tình hình không tốt, không dây dưa với Vô Dạ nữa mà bay đến bên người Thương Hải vương, Vô Dạ cũng lập tức đến đó.

“Ha ha ha... Mọi người đến đông đủ rồi. Thật tốt quá!” Mị Ảnh vỗ tay khen, được! Tất cả mọi người đã đến đông đủ, hãy giải quyết một lần cho xong đi.

“Còn có bốn vương nữa!”

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái liền nhìn thấy Cẩn Hiên cưỡi ngựa uy phong lẫm liệt xuất hiện trước mặt bọn họ. Khuôn mặt tựa như kết băng sương cho dù có ở dưới ánh mặt trời chói chang cũng không thể hòa tan được hẳn. Vốn hẳn phải ở biên quan nhưng cứ nghĩ đến chuyện hoàng huynh hẳn và Vũ Tình khả năng đang gặp nguy hiểm thì một khắc cũng không yên lòng, vội vàng chạy đến. May quá, tới kịp rồi!

“Cẩn vương?” Mị Ảnh thì thầm. Sao cả hắn cũng xuất hiện?

“Cẩn Hiên.” Vũ Tình bỗng nhiên mở to mắt nhìn bộ dáng cưỡi ngựa của Cẩn Hiên. Oa, đẹp trai quá, giống như bạch mã vương tử ấy! Vũ Tình thiếu chút nữa chảy nước miếng. “Tiểu Hiên Tử, thả ta xuống!” Nàng nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay đang ôm lấy mình của Chính Hiên, giẫy dụa muốn xuống.

Chính Hiên buông nàng ra. Có cần phải vui vẻ khi nhìn thấy Cẩn Hiên như vậy không? Lúc nhìn thấy hẳn nàng cũng không vui đến mức này. Quên đi quên đi, nàng chịu nhìn mặt hắn là hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

Cẩn Hiên lập tức suất khí (tác phong đẹp zai) xoay người xuống ngựa lại khiến Vũ Tình tán thưởng trong lòng. Thật sự là đại soái ca thể gian khó tìm! Vừa dịu dàng lại có tài có tiền, nữ tử nào mà không thích hẳn thì đúng là ngốc!

“Cẩn Hiên, sao mỗi lần ngươi xuất hiện lại phải đẹp trai đến thế chứ? Làm mọi người thích ngươi còn nhiều hơn thích ta, ngươi cướp màn ảnh của ta!” Vũ Tình bắt mồm bĩu môi. (ý chị ý như kiểu trong show truyền hình có ng' đc quay nhiều, có ng' đc quay ít ấy)

“Hả? Màn ảnh?” Vào lúc này mà nàng còn có thể nói loại ngôn ngữ riêng của mình khôì hài hước bình như vậy! Xem ra nàng đã trở lại làm Tiêu Vũ Tình trước kia rồi. Cẩn Hiên bất giác mỉm cười, nàng vẫn như trước có thể dễ dàng làm thay đổi hỉ nộ ái ố của hắn, toàn thế giới có lẽ cũng chỉ có một mình nàng có bản lĩnh này.

Hoàng đế ho nhẹ một chút, nhắc nhở bọn họ thời gian và địa điểm lúc này. Và hơn thế là, hắn ghen tị nhưng lại không thể nói rõ ra được, hắn còn không biết Vũ Tình với hắn rốt cuộc là thế nào?

“Tiểu Hiên Tử, hòng ngươi không thoải mái à? Có cần ta mua giúp ngươi mấy viên kẹo ngọt giọng không?” Vũ Tình ngây thơ hỏi, thỉnh thoảng lại chớp chớp đôi mắt trong veo độc nhất vô nhị của nàng chứng minh thành ý chân thành.

Một đám quạ đen hoa lệ bay qua...Két két... Mọi người quả thật muốn té xỉu...

“Đủ rồi, Tiêu Vũ, đừng có làm loạn nữa.”

“Ta nào có?” Tiêu Vũ Tình thanh minh. Thế cũng bị nàng ta nhìn ra, Mị Ảnh đúng là rất hiểu nàng.

“Nếu ngay cả Cẩn vương gia cũng đến thì tốt thôi!” Mị Ảnh âm trầm nói, quay sang phía Thương Hải vương: “Đại vương, giết bọn họ giúp ta đi. Một kẻ cũng không bỏ sót!”

“Ảnh Nhi, ngươi nói gì? Giết... Giết bọn họ?” Thương Hải vương hoảng hốt như thể không tin nổi những gì mình nghe thấy. Ba người này đều là những người hết sức quan trọng ở Long Hiên, bọn họ tùy tiện dẫm chân một cái cũng có thể gây ra động đất!

“Thương Hải vương, ngươi sự thật muốn vì một nữ nhân mà khiến hai nước bất hòa sao?” Chính Hiên vẫn rất tôn trọng hòa bình, nếu không cần thiết hẳn sẽ không dễ dàng gây chiến tranh. Dù sao xem xét từ bất cứ góc độ nào thì cũng không có lợi cho dân chúng cả hai bên.

“Hừ, ngươi bây giờ chẳng phải đang vì một nữ nhân mà dẫn binh tấn công Thương Hải đấy thôi?” Mị Ảnh phản kích.

“Trẫm chỉ là ép các ngươi giao Vũ Tình ra, nếu các ngươi giao người ra đây thì trẫm đương nhiên sẽ lui binh.” Là hoàng đế mà ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được thì hẳn lấy gì để phục thiên hạ chứ? Việc này liên quan đến quốc uy Long Hiên, chuyện riêng nhưng rất quan trọng!

Mị Ảnh tự biết mình đuối lý, quay sang Thương Hải vương yếu điệu nói: “Đại vương, chẳng phải ngươi nói người yêu ta sao? Bây giờ làm chút việc cho ta cũng không chịu. Ngươi cần bản chỉ là đồ ta thôi, nếu bây

giờ người không giết bọn họ thì sau này ta nhất định sẽ bị bọn họ giết chết. Người... thật sự muốn thấy ta chết sao?”

“Bổn vương...” Hắc sao nữ chứ? Nhưng những người này không phải người thường, không thể nói giết là giết được!

“Thương Hải vương, người tốt nhất nên hiểu rõ. Bổn vương cầm binh đóng bên ngoài cửa khẩu Thương Hải, chỉ cần một câu nói của bổn vương thì bất cứ lúc nào cũng có thể phá cửa khẩu xông vào. Nếu người dám hành động thiếu suy nghĩ thì cái giá phải trả chính là toàn bộ đất nước Thương Hải các người.”

Cẩn Hiên uy danh vang dội, hắc nói được làm được. Thương Hải vương không biết phải lựa chọn ra sao. Một bên là phi tử hắc yêu thương, một bên là vương vị của hắc và, hắc nên làm gì đây?

“Đại vương, người đừng để bị hắc dụ dỗ. Chỉ cần chúng ta giết bọn họ thì Long Hiên sẽ như rắn mất đầu, trong quân đại loạn, chắc chắn không phải đối thủ của nước Thương Hải chúng ta. Nói không chừng chúng ta sẽ có thể chiếm được Long Hiên hoàng triều, trở thành bá chủ thế giới.” Mị Ảnh bắn ra một viên đạn bọc đường cực lớn.

Một người nhất gan không phải chỉ cần người khác tùy tiện nói nói mấy câu sẽ to gan lên được. Thương Hải vương vẫn không có gan liều tính mạng bản thân và dân chúng. Nếu hắc giết mấy người Âu Dương Chính Hiên ở đây thì các nước khác nhất định sẽ lấy đây làm cớ, liên minh lại thảo phạt hắc, hắc sẽ quả bất địch chúng.(yếu không địch lại được mạnh)

“Ảnh Nhi, coi như thôi đi. Thả bọn họ đi, chúng ta coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

“Đồ vô dụng.” Mị Ảnh mắng, đẩy hắc ra. Cho dù không có sự cho phép của Thương Hải vương thì nàng vẫn có thể đẩy mấy người Tiêu Vũ Tình bọn họ vào chỗ chết.

Mị Ảnh nhẹ nhàng giơ tay lên. Bốn phương tám hướng xuất hiện một đoàn thị vệ trong tay cầm cung tên. Ngay cả phía trên tường thành cũng đứng đầy người. Toàn bộ nhắm thẳng vào mấy người Âu Dương Chính Hiên!

“Các người... đều đi chết đi. Bắn!” Mị Ảnh thông thả nói, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt Vô Dạ. Nhưng Vô Dạ không thèm nhìn đến nàng dù chỉ là nửa con mắt.

~*~ hết chương 75 ~*

77. Chương 76

Ngạo khí hoàng phi [chương 76] Edit: Viochan

Mị Ảnh ra lệnh một tiếng, mưa tên điên cuồng bắn xuống thành một lưới tên dày đặc không một khe hở.

Vô Dạ và Cẩn Hiên vội vàng quét sạch những mũi tên đang bay đến. Sau một lúc lâu, những trận tên kéo dài không ngừng nhưng lại không thể làm bọn họ bị thương chút nào.

Chính Hiên đẩy Vũ Tình ra phía sau để bảo vệ, phất tay áo phủi đi những mũi tên còn sót, dùng nội lực tạo nên một lưới khí dày và chắc chắn. Chân khí tỏa ra bắn những mũi tên kia bay ngược về.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, rất nhiều người bị mưa tên quay ngược lại bắn trúng, lưới tên xuất hiện một lỗ hổng.

Chính Hiên thừa cơ hội này ôm Vũ Tình bay ra khỏi lưới tên, đến tận nơi yếu nhất của trận mưa tên mới buông nàng ra.

“Tình Nhi, sao rồi? Không bị thương chứ?” Chính Hiên cẩn thận kiểm tra xem trên người Vũ Tình có vết thương nào không, chỉ lo lúc hắc sơ suất đã để Vũ Tình trúng tên. Tỉ mỉ kiểm tra rồi một lần rồi mới thả lỏng thở phào một hơi.

“Ta không sao, người mau đi giúp bọn họ đi.” Vũ Tình lo lắng nhìn hai người còn đang vật lộn trong lưới tên.

“Người đang lo lắng cho bọn họ sao?” Chính Hiên vừa mở miệng đã thấy chua, chua đến ngay cả chính hắn cũng không biết.

“Đúng vậy, ta đương nhiên là lo lắng cho bọn họ. Người mau đi giúp bọn họ đi!” Vũ Tình thúc giục Chính Hiên, lấy tay đẩy hắn.

“Không cần ta giúp bọn họ cũng có thể giải quyết được.” Nếu bọn họ chết dưới tay mấy tên lính nhỏ nhoi không tên tuổi ở đây thì đúng là chẳng ra sao. Hắn tin Cẩn Hiên và Vô Dạ sẽ có cách đối phó!

“Mặc kệ, nhiều người vẫn tốt hơn!” Tốc chiến tốc thắng, nàng muốn về Long Hiên!

“Rời rồi rời. Người phải cẩn thận đấy, ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng chạy loạn.” Lúc này xung quanh mũi tên bay tứ tung, nàng mà chạy lung tung thì không được!

“Ta không phải trẻ con, nhanh đi đi!” Tại sao tất cả mọi người cứ bảo vệ nàng như trẻ con thế chứ? Nàng cũng rất muốn kề vai chiến đấu với bọn họ nhưng nàng biết, bây giờ nàng mà chạy tới thì không những không giúp được bọn họ mà ngược lại còn làm liên lụy đến họ. Vì thế, nàng vẫn nên ngoan ngoãn ở đây thì tốt hơn.

Chính Hiên bay lên ngọn cây, khống chế gió quay ngược chiều nhằm về phía người bắn tên ẩn thân. Bắn tên từ xa hoặc từ trên cao thì được nhưng ở gần lại vô dụng. Thị vệ thấy hắn từ trên trời lao xuống đều sợ hết cả gai ốc, vài người khiếp đảm lùi lại thành một đám.

Cẩn Hiên và Vô Dạ cũng bay ra khỏi lưới tên, ra sức tàn sát, lưới tên thùng rỗng kêu to đã không còn sức uy hiếp nữa.

Cầm tặc trước cầm vương!(bắt giặc phải bắt thủ lĩnh trước) Vô Dạ cổ tay xoay nhanh, kiếm khí hùng hục, cả người lao vút lên trên cao trực tiếp nhằm phía Thương Hải vương.

“Dừng tay! Vương của các người đang ở trong tay ta.” Vô Dạ quát lớn, kiếm kề trên cổ Thương Hải vương.

“Dừng... tay.” Giọng nói run rẩy của Thương Hải vương vang lên. Cả đám thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người không dám tiếp tục hành động.

“Vô Dạ, đừng làm hắn bị thương.” Mị Ảnh đột nhiên kêu lên ẩn chứa một tia khẩn cầu.

“Mị Ảnh, ngươi muốn làm gì?” Vô Dạ kinh hãi, lần đầu tiên để lộ sắc mặt hoảng sợ.

Vô Dạ và Mị Ảnh không hổ là sư huynh muội, ngay cả cách làm việc cũng giống nhau như đúc. Từ lúc Vô Dạ khống chế Thương Hải vương thì Mị Ảnh đã đi trước một bước bắt được Vũ Tình.

“Ta muốn làm gì chẳng lẽ ngươi không thấy ư?” Mị Ảnh kẻ loan đao lên cổ Vũ Tình, bắt nàng tiến về phía trước.

Chính Hiên, Cẩn Hiên nhanh chóng bay tới nhưng vì Vũ Tình nằm trong tay bọn họ nên không dám tiến thêm bước nào. Chính Hiên hận mình lại tính sai lần thứ hai, sao hắn không nghĩ đến chuyện còn một Mị Ảnh chưa giải quyết xong sẽ xuống tay với Vũ Tình chứ?

“Mị Ảnh, ta thả Thương Hải vương, ngươi thả Tiêu Vũ Tình.” Vô Dạ lo lắng, chỉ sợ Mị Ảnh kích động lên sẽ mắc một sai lầm không thể bù đắp.

“Ha ha ha, Vô Dạ, ngươi còn không hiểu ta sao? Mị Ảnh ta chưa từng để ý đến tính mạng của bất cứ ai, Thương Hải vương sống hay chết ngươi nghĩ ta sẽ thực sự quan tâm ư?” Mị Ảnh cười Vô Dạ không biết gì.

“Người thật sự không quan tâm ư?” Vô Dạ làm tư thế muốn giết Thương Hải vương.

“Ảnh Nhi...” Thương Hải vương nhìn về phía Mị Ảnh cầu cứu. Hắn biết trong lòng Mị Ảnh có người khác nhưng hắn vẫn cảm thấy trong lòng Mị Ảnh mình cũng có một chút địa vị. Bây giờ xem ra chỉ là tự hắn vọng tưởng thôi!

“Vô Dạ, người không có tư cách ra điều kiện với ta. Ta biết quá rõ địa vị của Tiêu Vũ Tình trong lòng các người. Giết một Thương Hải vương đối với ta chẳng là gì nhưng giết một Tiêu Vũ Tình ta nghĩ các người sẽ rất đau lòng đúng chứ? Thả đại vương ra, nếu không ta sẽ khiến các người phải tiếc nuối cả đời.” Mị Ảnh hơi dùng lực, trên cái cổ trắng như tuyết của Vũ Tình lập tức xuất hiện một vết máu.

“Đừng kích động...”

“Chuyện gì cũng cứ từ từ...”

Chính Hiên và Cẩn Hiên tiến lên từng bước sợ chộc giận đến Mị Ảnh. Trên mặt có đủ loại biểu tình, lo lắng, sốt ruột, căng thẳng. Chính Hiên và Cẩn Hiên cứ như những đứa trẻ con bị lạc đường, kích động không biết phải làm thế nào mới được? Nhìn tính mạng Vũ Tình bị người khác nắm trong tay, bọn họ cảm thấy bất lực. Nếu có thể bọn họ đều nguyện ý dùng mạng của mình để đổi!

Vô Dạ đẩy Thương Hải vương ra. Mị Ảnh nói rất đúng, tử huyệt của hắn đã bị Mị Ảnh nắm, hắn không có lợi thế ra điều kiện với nàng. Mị Ảnh không quan tâm đến tính mạng người khác, cho dù có giết Thương Hải vương thì cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì với Mị Ảnh.

“Mị Ảnh, thả Vũ Tình ra, ta tùy người xử trí.” Mục đích cuối cùng của Mị Ảnh là hắn mà?

“Tùy ta xử trí?” Vô Dạ, người thực biết hy sinh. Trong lòng Mị Ảnh thoáng chua, nàng làm vậy rốt cuộc có đáng hay không? Lúc bắt Vũ Tình đi ngay cả tính mạng nàng cũng không để ý. Người đã từng chết một lần như nàng thì sợ gì chứ? Chỉ là nàng không muốn chết hai lần trong tay cùng một người, nam nhân mà nàng yêu nhất. Cho dù phải chết, nàng cũng muốn có một người theo chôn cùng, mà người đó không cần phải nghĩ nhiều, chính là Tiêu Vũ Tình. Xuống địa phủ, các nàng sẽ đấu một trận người chết ta sống thật sáng khoái, nàng không tin mình vẫn sẽ thua.

“Nếu ta nói muốn người cưới ta thì sao?” Mị Ảnh hỏi thử. Nàng biết Vô Dạ rất cố chấp trong tình cảm, hắn sẽ không cưới một nữ nhân mình không yêu. Lúc này, nàng chỉ hy vọng Vô Dạ sẽ cự tuyệt.

“Ta đã nói rồi, tùy người xử trí.” Giọng nói của Vô Dạ vẫn giống như núi băng ngàn năm khiến cho trái tim Mị Ảnh lạnh giá.

“Ngay cả bắt người cưới một người mình không yêu mà người cũng đồng ý sao? Đây là chuyện cả đời đấy! Vô Dạ, ta phải nói người đa tình hay là nói người vô tình hả?” Hắn đa tình chỉ vì một người, không phải là nàng.

Lửa giận của Mị Ảnh đột nhiên bùng lên, lực đạo trong tay cũng bắt giác mạnh thêm. Vũ Tình bị đau không kìm được kêu một tiếng, tiếng kêu đó làm tan nát trái tim của cả ba người.

“Mị Ảnh...”

“Mị Ảnh...”

“Mị Ảnh...”

Ba người trăm miệng một lời kêu lên mang theo khẩn cầu, bước về phía trước từng bước. Mà động tác của bọn họ lại giống nhau như đúc, đều là muốn ngăn cản nhưng không dám.

Mắt Vũ Tình bắt đầu đỏ lên, mũi cũng thấy cay cay. Nàng cảm thấy thật hạnh phúc, có ba nam tử yêu nàng như vậy cả đời này nàng sống không uổng phí. Nàng sống rất vui vẻ, sống một cuộc sống thật đặc biệt, cho dù bây giờ có phải chết thì nàng cũng nguyện ý. Tầm mắt không ngừng quanh quẩn giữa ba người bọn họ... Hạnh phúc của nàng cũng sắp phải bay lên trời xanh rồi...

“Đừng tới đây, còn tiến lại ta sẽ giết nàng.” Mị Ảnh lại khá hăm dọa Tiêu Vũ Tình. Nàng ta được người khác yêu thương, khiến người khác cam tâm tình nguyện trả giá. Hoàng đế, vương gia Long Hiên không để ý đến tính mạng đuổi đến tận đây vì nàng ta. Vô Dạ cũng vì Tiêu Vũ Tình mà nói đồng ý cưới Mị Ảnh nàng. Có lẽ nàng nên nghĩ lại, vì sao nàng không chiếm được tình yêu của Vô Dạ? Nàng hận, hận ông trời bất công, dựa vào cái gì mà nàng vừa ra sinh ra đã bị người ta vứt bỏ còn Tiêu Vũ Tình vừa sinh ra đã được làm thiên kim tiểu thư, nhận hết ngàn vạn sung ái. Tại sao tất cả mọi người đều yêu nàng, chiều chuộng nàng ta! Nàng cũng muốn được che chở, được yêu thương nhưng nàng không có được số phận may mắn như Tiêu

Vũ Tình! Từ nhỏ đã là đứa trẻ mồ côi rồi bị huấn luyện thành sát thủ, nàng chưa từng được thử cái cảm giác được người khác trân trọng là thế nào? Nàng chỉ thầm muốn có gia đình mà thôi!

“Mị Ảnh, chuyện gì cũng từ từ nói. Người muốn cái gì trăm cũng đồng ý, chỉ cần người thả Tình Nhi ra.” Hắc không còn là một quân vương cao quý, bây giờ hắc chỉ muốn cứu được vợ mình về.

“Mị Ảnh, bất luận người có điều kiện gì bổn vương cũng đồng ý, thả Vũ Tình đi.” Cẩn vương mặt lạnh ngàn năm không đổi lúc này cũng kích động lên, hắc không dám tưởng tượng nếu Vũ Tình mà xảy ra chuyện thì sẽ thế nào? Lúc trước nàng trúng độc, bộ dạng của hoàng huynh hắc nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức.

“Mị Ảnh, Tình Nhi vô tội.”

“Nàng vô tội, chẳng lẽ ta nên chết sao?” Mị Ảnh trợn mắt, nàng thực sự cảm thấy mệt mỏi. Yêu một người mà phải như vậy, nàng mệt mỏi, mệt quá rồi!

“Không, người không cần chết. Lúc trước giết người là tại ta quá xúc động! Lẽ ra ta phải bình tĩnh khuyên người mới đúng. Ta thật sự chưa từng muốn người chết, ta biết tình cảm của người với ta, nhưng... Mị Ảnh, tình cảm không thể miễn cưỡng. Ta không yêu người, đây là sự thật, ta chưa từng lừa gạt người. Ta vẫn luôn coi người là tiểu sư muội của mình!” Vô Dạ khó lắm mới nói nhiều như vậy.

“Tiểu sư muội?” Mị Ảnh lẩm bẩm, cười đến khuynh quốc khuynh thành, sắc đẹp làm cho người ta tan nát cõi lòng. “Nhưng ta chưa từng coi người là sư huynh. Ta đã nói rồi, nguyện vọng lớn nhất cả đời ta là được làm vợ Vô Dạ. Vì mục tiêu này mà ta đã làm rất nhiều chuyện, bây giờ người lại nói với ta rằng tất cả chỉ là công dã tràng ư?” Mị Ảnh đột nhiên cảm thấy tim mình như bị khoét rỗng.

Cùng là nữ nhân, Vũ Tình đột nhiên cảm thấy nàng ta có chút đáng thương. Mị Ảnh cũng không gây ra tội ác tày trời gì, mỗi lần muốn giết nàng đều không thành. Ngay cả lần này bắt nàng cũng không sử dụng hình phạt nào, có lẽ nàng ta bản tính lương thiện, chỉ là bị hoàn cảnh bên ngoài thay đổi mà thôi.

“Mị Ảnh, yêu một người là mong người đó được hạnh phúc. Miễn cưỡng ở bên nhau, hắc không hạnh phúc thì người cũng sẽ không hạnh phúc, không phải sao? Cần gì phải miễn cưỡng giành lấy hạnh phúc vốn không thuộc về mình?” Vũ Tình thử khuyên bảo nàng.

“Người đương nhiên có thể nói như vậy.” Mị Ảnh phẫn nộ nói. “Có người yêu người nhiều như vậy người căn bản không cảm nhận được nỗi đau của ta. Người có biết cảm giác khi người người yêu không yêu lại người nó như thế nào không? Người có biết cảm giác khi bị người mình yêu giết nó lại ra sao không?” Mị Ảnh nói, đau đớn rơi nước mắt. Nàng cho dù có mạnh mẽ đến mấy cũng chỉ là một nữ nhân, cũng có mặt yếu ớt. Nói ra có lẽ sẽ chẳng ai tin, nữ ma đầu khiến nhân sĩ giang hồ nghe thấy đã biến sắc không ngờ lại chỉ muốn làm một hiền thê lương mẫu. (vợ hiền mẹ đảm)

“Ta biết! Ta biết cảm giác đó như thế nào. Ta cũng từng bị người mình yêu hiểu lầm, hắc cũng từng cảm kiếm muốn giết ta. Bộ dáng tuyệt tình của hắc làm trái tim ta đau đớn, đau đến mức ta nghĩ ta sẽ chết. Nhưng con người rất kỳ lạ, có đau đến mấy thì chỉ cần qua một thời gian vết thương sẽ từ từ khép lại. Sinh mệnh con người rất kiên cường, trên thế giới không phải cứ không có được một ai đó thì sẽ không sống nổi. Cho dù lúc ấy ta thật sự đã nghĩ chỉ bằng cứ chết đi còn tốt hơn cứ tiếp tục sống như vậy. Nếu lúc ấy ta chết, ta sẽ không sẽ biết hoá ra còn có nhiều người yêu ta đến vậy...” Vũ Tình nhìn về phía Chính Hiền, vẻ mặt có chút ai oán.

Trái tim Chính Hiền đau đớn như bị ngàn kim đâm. May mà lúc ấy Vũ Tình không đi tìm cái chết nếu không hắc sẽ phải hối tiếc cả đời.

Mị Ảnh bỗng có cảm giác như gặp được người cùng lưu lạc nơi chân trời.

“Người cũng có cảm giác đó ư?” Xem ra ngay cả người nhận được ngàn vạn sủng ái cũng sẽ có lúc tan nát cõi lòng. Ông trời hình như vẫn rất công bằng. Có người đã từng nói, khi trời đóng một cánh cửa trước mặt người thì đồng thời sẽ mở cho người một cánh cửa sổ(1). Nàng đi đến nước Thương Hải liệu có phải chính là một cánh cửa sổ khác hay không?

(1): ý giống như câu “trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ.

“Ừm, thực sự rất đau khổ.” Lúc ấy nàng đã suy nghĩ rằng mình không còn chịu đựng thêm được nữa.

“Người có nhiều lựa chọn như vậy, cho dù không có hoàng thượng thì cũng sẽ còn rất nhiều người thích người. Người và ta không giống nhau!” Không ai thích nàng, không ai yêu nàng. Nàng tựa như một con thuyền cô độc phiêu bạt theo gió, bay tới đâu tính tới đó.

“Người có thể mà. Ta thấy Thương Hải vương thật lòng yêu người, người cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với hắn, đúng không?” Nói thật, Vũ Tình không dám nắm chắc. Nàng chỉ đang đánh cược, cược cảm giác của chính mình. Sâu thẳm trong lòng Mị Ảnh có lẽ còn mềm yếu hơn bất cứ ai. Với những người từ nhỏ không được yêu thương như nàng thì cái họ cần là một người thật lòng yêu mình chứ không cần một người lợi hại hay tài giỏi.

“Đại vương?” Mị Ảnh chậm rãi quay đầu nhìn về hướng Thương Hải vương. Thương Hải vương cũng đang chân thành nhìn nàng. Một năm nay Thương Hải vương đối với nàng ngàn y trăm thuận, dịu dàng săn sóc, làm gì cũng theo ý nàng. Toàn thế giới chỉ có Thương Hải vương thật tình trân trọng nàng, trong khoảng thời gian đó lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự ấm áp. Nàng thậm chí còn tham lam luyến tiếc không muốn cảm giác này biến mất!

“Ảnh Nhi, buông tay đi. Hãy trở lại bên bốn vương!” Thương Hải vương dịu dàng gọi nàng khiến lòng nàng dần dần tan chảy.

“Mị Ảnh, người có thể có một kết cục hạnh phúc, đừng tự tay hủy nó.” Vô Dạ lấy tư cách đại ca ca nói. Hắn hiểu mình và Vũ Tình sẽ không có kết quả nhưng hắn hy vọng Mị Ảnh có thể sống tốt hơn hắn.

Trái tim Mị Ảnh dao động từng chút từng chút một, tay chậm rãi buông xuống...

Mọi người đang muốn thở dài nhẹ nhõm một hơi thì không ngờ Mị Ảnh lại giơ đao lên kề vào cổ Vũ Tình lần nữa. Nữ nhân này đúng là hay thay đổi quá mà?

“Hoàng thượng, vương gia, các người vừa rồi có nói ta có điều kiện gì cũng được đúng không?”

“Đúng.” Chính Hiên không chút do dự đáp.

“Cẩn vương gia, ta muốn người lui binh.” Nước Thương Hải có ơn với nàng, con người nơi đây đối xử với nàng cũng rất tốt, nàng không thể vì ân oán cá nhân mà làm thương tổn đến bọn họ.

“Được!” Chiến tranh có thể tránh thì nên tránh, hắn cũng không phải người hiếu chiến.

“Hoàng thượng, ta muốn người đồng ý vĩnh viễn sẽ không xâm phạm đến Thương Hải. Càng không được trả thù!”

“Trẫm đồng ý.” Hắn sẽ không vô duyên vô cớ đi xâm chiếm quốc gia khác, hắn đâu phải bạo quân!(vua tàn bạo)

Cuối cùng, Mị Ảnh nhìn về phía Vô Dạ một cách quyến luyến, nàng biết Vô Dạ mãi mãi là người mình yêu nhất! Nhưng cái nàng cần là một tình yêu, một gia đình ổn định, những thứ đó Vô Dạ không thể cho nàng.

“Sư huynh!” Nàng từ bỏ nguyện vọng làm vợ hắn, sau này sẽ đối xử với hắn như sư huynh.

“Sư muội!” Vô Dạ đáp lại. Nàng gọi một tiếng này chứng tỏ nàng đã bình thường trở lại. Hắn cũng coi nàng là muội muội như trước.

Mị Ảnh nhắm mắt lại, ném đao đi.

Vũ Tình cảm giác cổ mình thoải mái rất nhiều, hít vào một hơi thật sâu.

“Vũ...” Cẩn Hiên đang muốn xông lên thì có người đã nhanh hơn hắn một bước, ôm lấy Vũ Tình.

“Tình Nhi...” Chính Hiên ôm nàng thật chặt, hắn thề sẽ không bao giờ để nàng một mình nữa. Mỗi lần nàng vừa rời khỏi tầm mắt là hắn lại sợ bất cứ lúc nào cũng có thể đánh mất nàng.

Hình ảnh động lòng người như thế nhưng lại có người cố tình không hiểu, “Tiểu Hiên Tử, người làm sao thế hả? Gần đây người hãy xúc động lắm nhé. Cổ ta vừa cảm thấy thoải mái đã lại bị người ép chặt vào rồi.” Gần đây cảm xúc của Âu Dương Chính Hiên hay dao động quá!

Khoé miệng Âu Dương Chính Hiên run rẩy, thật đúng là phá hỏng không khí.

Cẩn Hiên đứng bên thực sự rất muốn cười...

“Trẫm không cho người rời khỏi ta nữa!” Chính Hiên cố tình lơ đi lời nói phá hoại không khí của nàng vừa rồi, mạnh mẽ nói.

Vũ Tình dùng sức đẩy hắn ra: “Ta có nói ta muốn làm hòa với người sao?” Không được, nhất định phải nhân cơ hội này chinh hắn nếu không về sau sẽ không còn nữa.

“Hả?” Bọn họ còn chưa làm hòa sao? Chẳng phải mới vừa rồi Vũ Tình cũng không chống cự mà?

“Vũ Tình, đừng chinh hoàng huynh nữa. Hắn đã đáng thương lắm rồi.” Cẩn Hiên thật sự không đành lòng nhìn hoàng huynh hắn bị người ta bắt nạt như vậy, hắn chưa từng thấy bộ dáng xảo quyệt này của Vũ Tình bao giờ.

Vô Dạ đi đến bên cạnh Thương Hải vương, đặt tay Mị Ảnh vào tay Thương Hải vương giống như một người cha giao con gái cho con rể mình vậy.

“Đại vương, hãy chăm sóc cho sư muội ta thật tốt.”

Thương Hải vương gật gật đầu, cười nhìn về phía Mị Ảnh. Mị Ảnh cũng mỉm cười lại với hắn. Về phần tình yêu say đắm của nàng với Vô Dạ, nàng sẽ chôn dấu vào chỗ sâu nhất trong lòng.

Kết thúc một nỗi băn khoăn, Vô Dạ đi đến trước mặt Vũ Tình: “Tuyệt...”

Nụ cười của Vũ Tình cứng lại. Nàng không thể ích kỷ như vậy, nếu nàng đón nhận Chính Hiên thì phải làm sao cho phải với tình cảm sâu đậm của Vô Dạ dành cho nàng đây? Hắn che chở cho nàng một năm, nàng cũng đã từng nghĩ tới chuyện hai người sẽ làm một đôi vợ chồng hữu danh vô thực cả đời. Nhưng Chính Hiên vừa xuất hiện đã dễ dàng làm nàng sụp đổ, nàng đã làm trái lời hứa với Vô Dạ, nàng là một nữ nhân tồi tệ.

“Dạ, ta...”

“Tuyệt, người không cần nói gì cả. Ta hiểu mà! Người nhất định phải hạnh phúc.” Vô Dạ xoay người bay đi! Hắn vẫn sẽ ở phía sau yên lặng bảo vệ nàng, chỉ là không để nàng phát hiện ra mà thôi. Bởi vì như vậy, Vũ Tình sẽ cảm thấy có lỗi. Kiếp của hắn từ nay về sau chỉ vì một mình nàng mà rút ra, cũng sẽ chỉ vì một mình nàng mà thu về.

“Dạ...” Vũ Tình ngẩng lên bầu trời gọi to nhưng Vô Dạ không quay đầu lại nữa. Hắn sợ nếu lần này mà quay đầu thì hắn sẽ không nở đi, đến lúc đó người phải đau khổ sẽ không chỉ có một mình hắn.

Vũ Tình áy náy cúi đầu, cả đời này nàng đã định trước phải phụ lòng Vô Dạ và Cẩn Hiên.

“Tình Nhi...” Chính Hiên đột nhiên hoảng sợ kêu lên.

“Làm sao vậy?” Vũ Tình không hiểu Chính Hiên sao tự dưng lại gọi to thế, đột nhiên phát hiện chiếc nhẫn phát ra ánh sáng mạnh đến chói mắt, nàng cảm giác cả người mình đang yếu dần đi. Đây là sao? Tại sao nhẫn lại đột nhiên sáng lên, còn phát ra loại ánh sáng nàng chưa thấy bao giờ, chói mắt như muốn nuốt nàng vào vậy.

“A...” Vũ Tình hét to một tiếng, trước mắt một mảnh tối đen.

~*~ hết chương 76 ~*~

78. Chương 77_end

Ngạo khí hoàng phi [chương 77] — [HOÀN] Edit: Viochan

Đây là đâu? Mây trắng bay bay giống như lần đầu tiên bước vào cảnh trong mơ từ khi Vũ Tình đến Long Hiên.

“Đã đến lúc rồi, Lăng Ngạo Tuyết. Người có thể về nhà!”

Vũ Tình nhìn chung quanh nhưng không nhìn thấy một bóng người nào. Không khỏi chột dạ, không phải là có ma chứ? Nàng bình sinh không làm chuyện trái với lương tâm, cho dù có ma thật thì chắc cũng không đến tìm nàng đâu.

“Người là ai?”

“Nhanh như vậy mà đã quên ta rồi. Đau lòng quá đi! Ta là Tuỳ Phong.” Một người nữa trong suốt nháy mắt xuất hiện trước mặt nàng.

“Tuỳ Phong? Chính là Tuỳ Phong đã đưa ta đến đây ư?” Sao nàng lại xuất hiện? Muốn đưa ta quay về sao? Yê, rốt cục cũng có thể về nhà gặp cha mẹ, còn cả Quân và Tiểu Nhu nữa, yê... Vui quá đi mất.

“Đúng vậy. Tiểu nữ đúng là Tuỳ Phong, chưởng quân nhân duyên thời không. Người và hoàng đế Long Hiên hoàng triều, Âu Dương Chính Hiên kiếp trước có một mối duyên tình chưa hết. Kiếp này đưa người về Long Hiên hoàng triều để tiếp tục mối tình chưa xong này. Nay trần duyên đã xong, người có thể về nhà...” Bằng không người tưởng ta nhầm chán quá nên tùy tiện tìm ai đó xuyên không chơi chắc.

“Yê... Ta rốt cục cũng có thể về nhà.” Vũ Tình vui mừng nhảy dựng lên. Nếu cho nàng về từ lúc một năm trước chẳng phải nàng sẽ đỡ phải chịu khổ hơn sao? Tuỳ Phong này thật đáng ghét. Vũ Tình đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Nhưng Tuỳ Phong, Ngạo Tuyết đâu? À, chính là Vũ Tình trước kia đâu ấy? Nàng thế nào, có muốn cùng đổi lại với ta không?”

“Không, chưa tới lúc.” Tuỳ Phong ra vẻ thâm trầm lắc đầu.

“Nhưng... nếu ta cứ thế mà về thì ở hiện đại chẳng phải sẽ xuất hiện hai Lăng Ngạo Tuyết sao?” Như vậy rất kì lạ, không phải sao?

“Có gì mà không thể? Các người không phải cùng một người, chỉ là tưởng tượng ra thế thôi. Người có thể nói nàng là chị hoặc em song sinh thất lạc đã lâu.” Ngu ngốc, dễ như vậy mà còn bắt ta nghĩ hộ. Tuỳ Phong lên mặt nàng mấy câu trong lòng.

“Vậy cũng được sao?”

“Có cái gì mà không được?” Tuỳ Phong trợn mắt. “Người rốt cuộc có muốn về hay không hả?” Nàng làm chưởng quân nhân duyên thời không cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Về, đương nhiên về chứ.” Nàng rất muốn gặp cha mẹ... Nhưng... Vũ Tình rốt cuộc không cười nổi nữa, nàng nhớ tới người kia. Nàng cứ như vậy mà đi chắc hẳn sẽ rất đau lòng? Trong lòng lại bắt đầu đau đớn...

“Tốt, bây giờ ta sẽ đưa người về.”

“Chờ một chút, nếu bây giờ ta về thì vĩnh viễn không thể trở lại sao?”

“Đương nhiên, chỉ có cơ hội một lần thôi, người có thể lựa chọn ở lại hoặc trở về. Hãy suy nghĩ cho kĩ, đừng để phải hối hận cả đời. Trong biển người mệnh mông muốn tìm được người mình yêu rất khó.” Nàng đã thấy quá nhiều ví dụ những người quay trở về thế giới vốn có của mình rồi lại hối hận. Mà nàng cũng có chức trách của mình, không thể vì tình riêng mà làm trái luật. Mỗi người đều chỉ có cơ hội một lần, nàng không hy vọng Tiêu Vũ Tình cũng gia nhập câu lạc bộ nữ tử độc thân.

“Ta có thể có một yêu cầu không?”

“Nói đi.” Chỉ cần không vượt qua chức trách của nàng thì nàng sẽ vui vẻ giúp Vũ Tình.

“Ta muốn được nhìn thấy Âu Dương Chính Hiên một lần nữa, được chứ?” Lúc này nếu đi, nàng thật sự sẽ không thể trở lại. Trước khi đi nàng muốn nhìn hẳn thật kĩ lần cuối cùng, khắc sâu hình ảnh hẳn vào trong đầu. Như vậy sau này nàng có thể nhớ lại những kỉ niệm đẹp nhất trong đời mình.

“Được rồi!” Tuỳ Phong vung tay lên, trong không trung đột nhiên xuất hiện một cái gương lớn như đang truyền phát tin điện ảnh.

Vũ Tình lặng lặng nhìn...

Trong gương là Chính Hiền đang đặt Vũ Tình lên giường, cầm chặt lấy tay nàng. Đôi mắt không hề chớp ngẩng nhìn nàng tựa như muốn hoà nàng vào trong cơ thể.

“Hoàng huynh, người đừng sốt ruột. Vũ Tình chắc là quá mệt mỏi nên mới ngất xỉu, người không cần lo lắng.”

“Không, trẫm cảm giác lần này nàng thật sự phải rời xa trẫm. Sự xuất hiện của nàng nằm ngoài dự định của trẫm khiến trẫm trở tay không kịp, nàng tựa như một loại thuốc mê vậy. Trẫm vẫn cảm thấy trước kia nàng không thuộc về nơi này, trẫm luôn lo lắng bất cứ lúc nào nàng cũng có thể ra đi, biến mất khỏi sinh mệnh của trẫm. Nàng vẫn cứ nói muốn trở lại điểm xuất phát lúc ban đầu, điểm xuất phát của nàng ở đâu? Là một nơi trẫm không thể đến được... Trẫm sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, rằng trẫm chưa từng có được nàng nên mới ngang ngược nhất quyết giữ nàng lại bên mình như vậy...”

“Hoàng huynh, Vũ Tình là thiên kim của Tiêu đại nhân, sao có thể không thuộc về nơi này?” Lời nói của hoàng thượng hẳn nghe mà không hiểu ra sao.

“Không, trẫm luôn có cảm giác này. Nhất là lần này, nàng thật sự phải ra đi.”

“Hoàng huynh, có phải người đã nghĩ nhiều quá rồi không?” Hoàng huynh nhất định là gần đây quá mệt mỏi nên mới suy nghĩ lung tung.

Chính Hiền không để ý tới Cảnh Hiền, dù sao cũng không nói rõ được, chỉ là hẳn cứ có một cảm giác như thế thôi. Hôm nay nó còn rất mạnh!

“Tình Nhi, người đã nói người chỉ là một người khách qua đường nhưng người nguyện ý ở lại vì ta. Người nói phải giữ lời, không được làm trái lời hứa...”

“Tình Nhi, chúng ta phải nắm tay nhau sống đến bạc đầu. Chúng ta có thể có một gia đình, một gia đình hạnh phúc vui vẻ có rất nhiều con quay quẩn quanh chúng ta. Người dạy bọn chúng chơi đàn dương cầm, đánh bóng rổ, ta dạy chúng học văn luyện võ. Con của chúng ta nhất định là nhân trung chi long (rồng trong biển người), nhất định sẽ rất đáng yêu...”

“Tình Nhi, người tỉnh lại đi được không? Đừng rời xa trẫm, chỉ cần người nguyện ý ở lại, muốn trẫm làm gì trẫm cũng làm. Đừng rời xa trẫm, trẫm không muốn mất người một lần nữa. Ta sẽ điên mất! Nếu người không muốn tiến cung cũng không sao, trẫm sẽ không ép người nữa. Người không muốn nhìn thấy ta thì ta sẽ không xuất hiện trước mặt người. Người muốn sống những ngày yên bình, ta sẽ theo người. Chỉ cần người đừng đi, Tình Nhi, trở về đi... Trở về, được không?”

“Nếu người phải đi vậy tại sao không đưa ta đi cùng?” Hẳn không cần làm hoàng đế, hẳn chỉ muốn được làm bạn với nàng cả đời.

Nam nhi không phải không biết rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc quá đau lòng mà thôi. Chính Hiền nói xong lại chảy nước mắt, hình như từ nhỏ hẳn chưa từng khóc bao giờ. Giọt nước mắt rơi xuống cánh tay Vũ Tình.

Nước mắt Vũ Tình cũng rơi theo. Tay nàng còn cảm nhận được giọt nước mắt trong suốt của Chính Hiền, rồi cả hơi thở của hắn, sự ấm áp của hắn. Trong đó ẩn chứa tình yêu sâu đậm của Chính Hiền dành cho nàng. Chính Hiền thật sự yêu nàng, thật sự có thể từ bỏ ngôi vị hoàng đế để làm một nam nhân yêu một nữ nhân đơn thuần.

Như thế... bảo nàng làm sao mà từ bỏ hắn được đây? Chỉ nghĩ đến chuyện sau này vĩnh viễn không thể gặp lại hắn nữa trong lòng Vũ Tình đã không kiềm được mà run rẩy. Nàng không dám tưởng tượng nếu thật sự vĩnh viễn rời xa hắn thì cuộc sống của nàng sẽ như thế nào? Nàng đã từng trải qua một cuộc sống như cái xác không hồn, đó chính như một năm nay, nàng chưa từng cảm thấy vui vẻ.

Đúng vậy. Nàng yêu hắn, nàng vẫn yêu hắn như trước, thậm chí còn hơn cả những gì nàng tưởng tượng. Nàng tin rằng trải qua nhiều chuyện như vậy, tình cảm của bọn họ đã rất bền chặt. Lần đầu tiên nàng biết Chính Hiền yêu nàng còn hơn cả yêu bản thân mình, bọn họ sẽ cùng nhau xây nên một tổ ấm hạnh phúc!

Đúng vậy, nàng muốn lại. Nàng không muốn để Chính Hiền một mình cô đơn nơi này, nàng ở thế kỉ 21 cũng sẽ cô đơn. Hai người yêu nhau không nên thế này, bọn họ không phải là phiên bản khác của ngư lang chúc

nữ!

“Tuỳ Phong, ta không muốn đi, ta muốn ở lại.” Vũ Tình xoay người nhưng đã không thấy Tuỳ Phong đâu nữa. Văng vẳng trong không gian chỉ còn một câu nói: “Hãy nắm chắc hạnh phúc của mình, đừng để nó vượt qua đầu ngón tay.” Từ lúc Vũ Tình yêu cầu được nhìn Chính Hiên một lần cuối cùng nàng đã biết nợ tình duyên của Vũ Tình và Âu Dương Chính Hiên chưa dứt, nếu thế thì Vũ Tình sao mà đi được? Chứng kiến nhiều yêu hận tình thù, sinh ly tử biệt như vậy, Tuỳ Phong nghĩ nàng sẽ không còn cảm giác gì nhưng khi nhìn thấy tình cảm sâu nặng của Chính Hiên thì vẫn không kìm được muốn rơi nước mắt. Vì thế nàng đã lén đi... không muốn để người khác nhìn thấy mình trong bộ dạng này nếu không sẽ bị mọi người cười chết mất. Nhất là Phong Thanh kia!

“Tiểu Hiên Tử...” Vũ Tình bỗng nhiên ngồi bật lên từ trên giường cứ như xác chết sống dậy.

Chính Hiên ngạc nhiên, lập tức phản ứng lại mà cười ôm lấy Vũ Tình. Thật tốt quá, nàng không đi! Vừa rồi hẳn thực sự đã nghĩ nàng đã đi rồi.

Cẩn Hiên nhìn thấy Vũ Tình tỉnh lại cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lén lui ra ngoài, hẳn biết bọn họ lúc này đang cần không gian riêng.

“Tình Nhi, sao người đột nhiên lại ngất xỉu?”

“Ta mệt mỗi thôi.” Vũ Tình tùy tiện tìm một cái cớ. Ẩn số về thân thể của nàng không nói cho hẳn biết thì tốt hơn, nếu không hẳn sẽ càng lo lắng nàng có thể ra đi bất cứ lúc nào. Sau này có cơ hội thì nói với hẳn vậy.

“À.” Chính Hiên thấy Vũ Tình lãnh đạm như thế nên tưởng rằng nàng vẫn còn hận hẳn, thất vọng cúi đầu, xoay người chuẩn bị đi ra. Chắc là nàng đang rất chán ghét vì phải nhìn thấy hẳn đây. Có lẽ là vì hẳn đồng ý sẽ không quấn lấy nàng nữa nên nàng mới có thể tỉnh lại. Một khi đã như vậy, hẳn sẽ không quấn lấy nàng thêm nữa, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

“Ồ kìa... Người muốn đi đâu?” Sao ta vừa tỉnh lại hẳn đã muốn đi? Không muốn nhìn thấy ta đến vậy ư? Lờn thổ lộ chân tình vừa rồi là ảo giác của nàng sao?

“Chẳng phải người không muốn nhìn thấy trẫm sao?” Chính Hiên cất bước muốn đi.

“Này...” Sao hẳn lại nghĩ như vậy? Nếu nàng không muốn nhìn thấy hẳn thì nàng ở lại làm gì. Vũ Tình gọi hẳn, hẳn cũng không nghe. Nàng đành phải dùng hành động để chứng minh thôi...

Nàng vươn tay ôm lấy Chính Hiên từ phía sau, nhỏ giọng nói: “Đừng đi.” Giọng nói bé như tiếng muỗi, người ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ đó, thẹn thùng mà.

Chính Hiên mừng rỡ, niềm vui sướng quá lớn ngược lại lại khiến hẳn không thể tin được hẳn và Vũ Tình sẽ có ngày hòa hảo như lúc ban đầu này!

“Người... Người nói cái gì?”

“Ta không nên vì cái gọi là mặt mũi mà để hạnh phúc sát bên người vụt mất. Cái gì kiêu ngạo, cái gì tôn nghiêm, hết thảy vứt hết sang một bên đi thôi.” Vũ Tình ôm lấy Chính Hiên, không muốn để hạnh phúc bay đi một lần nữa. Con đường đi tới hôm nay của bọn họ đã quá đau khổ, quá mệt mỏi rồi.

“Tình Nhi, ta vui quá, ta không dám tưởng tượng chúng ta sẽ có một ngày này.” Chính Hiên xoay người, ôm lấy Vũ Tình xoay tròn!

“Này, ơ kìa, thả ta xuống đi!”

“Không thả không thả, chết ta cũng không thả...” Chính Hiên bắt đầu đùa giỡn. Hẳn mà còn buông tay nữa thì đúng là đồ ngu ngốc. Đợi một năm, hẳn rốt cục cũng đợi được rồi!

Đáng tiếc vui quá hóa buồn, Chính Hiên đứng không vững một cái làm hai người lăn vào trên giường.

“Được rồi, không chơi nữa, người đè vào ta rồi...” Vũ Tình cười lấy tay chống vào ngực Chính Hiên, cười đến run hết cả người. Hoá ra mở lòng là có thể có được hạnh phúc. Nàng yêu cái cảm giác này cực kì!

“Ta không muốn đứng lên. Làm sao bây giờ?” Giọng nói trầm thấp của Chính Hiên hơi khàn khàn.

“Hả?” Vũ Tình nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt Chính Hiên sáng lên như muốn lay động Vũ Tình làm tim nàng đập như hươu chạy.

“Người thơm quá!” Chính Hiên cúi người xuống, bờ môi lướt qua lỗ tai nàng. Vũ Tình như đang bị điện giật, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thấy Vũ Tình không phản ứng, Chính Hiên lại càng không kiêng nể gì, cắn nhẹ môi nàng, cực kỳ có kỹ xảo tách hai hàm răng của nàng ra.

Vũ Tình rên rỉ một tiếng, lý trí bắt đầu không chịu nổi. Nàng yêu Chính Hiên, nàng nguyện ý giao tất cả, bao gồm chính bản thân mình cho hắn.

“Như vậy hình như không tốt lắm?” Vũ Tình còn sót lại chút lý trí.

“Tại sao không tốt?” Chính Hiên vẫn không định dừng động tác.

“Ta...” Vũ Tình đỏ bừng mặt. “Bên ngoài có người...”

“Bọn họ rất thức thời.” Người bên ngoài lúc này nếu không biết mà đi thì đúng là quá ngu ngốc.

“Ta...” Vũ Tình còn muốn nói gì đó thì miệng đã bị nụ hôn che lại. Nàng không hề kháng cự loại cảm giác này mà ngược lại còn hơi thích thú.

Bên trong cảnh xuân một màn...[có hạn chế, không thích hợp với trẻ em! – tác giả]

Khách sạn nổi tiếng nhất trong kinh thành hôm nay đặc biệt náo nhiệt. Một thiếu phụ xinh đẹp mỉm cười cắn hạt dưa nghe vị tiên sinh kể chuyện xưa nói, một nam tử tuấn mỹ sổ khổ phải bóc hạt dưa cho nàng.

“Chuyện kể rằng, vị hoàng đế này của chúng ta một quân tử, một nam tử hán đội trời đạp đất thật sự. Tục ngữ nói, ‘dưới gối nam nhi có vàng’(1), nhưng hoàng đế của chúng ta là còn hơn cả đại trượng phu. Hắn hét lớn một tiếng nói: Nam nhi làm sai, nên quỳ phải quỳ. Không nói hai lời, quỳ gối trước Tiêu hậu, có lỗi thì phải sửa! Có thể nói là tấm gương điển hình của nước ta. Có một vị hoàng đế chí tình chí nghĩa như vậy thật sự là phúc của Long Hiên chúng ta.”

Mọi người đứng hết lên.

“Hay, hay, hoàng thượng vạn tuế!” Một người đứng lên cùng nhau hô hào.

Các nữ tử hô rất to, ai mà chẳng muốn chồng mình được như hoàng thượng, yêu thương bọn họ như Tiêu hậu. Tiêu hậu lại càng trở thành thần tượng trong cảm nhận của bọn họ, nổi danh ngang với đoá phù dung sớm nở tối tàn là kì nữ Tiêu Vũ năm đó.

Vị tiên sinh kể chuyện nhân cơ hội đẩy mạnh lượng tiêu thụ cuốn sách của hắn: “Quyển sách này ấy, kể về quá trình hoàng thượng theo đuổi Tiêu hậu. Bên trong có nói về những khó khăn gian nan khi hoàng thượng đi tìm vợ, vài lần tính mệnh còn ngàn cân treo sợi tóc. Thật sự là vui buồn lẫn lộn, dạt rung núi chuyển. Tên là [ký sự hoàng đế tìm vợ], mọi người thấy hứng thú hãy đến mua cho ta, đến trước mua trước, một trăm người đầu tiên được giảm giá nhé.”

Vị tiên sinh kể chuyện vừa dứt lời thì ầm một tiếng. Sách được người ta tranh mua hết sạch.

Tiêu Vũ Tình vui sướng hài lòng nhìn cảnh tượng này, thỉnh thoảng lại lên nhìn về phía Chính Hiên. Mặt Chính Hiên đã đen lại đến mức có thể so sánh với Bao Công. Không không, phải là chỉ có hơn chứ không có kém.

Ha ha ha, vui quá đi. Trong lòng Vũ Tình vui đến nở hoa, thái y nói nàng phải duy trì tâm trạng vui vẻ đó.

“Tiểu Hiên Tử, theo ta đi dạo phố đi.” Vũ Tình kéo Chính Hiên ra khỏi khách sạn để phòng nhỡ hắn không kìm được cơn tức lại bùng nổ trong này.

“Tình Nhi, ngươi cố ý đưa trẫm đến xem phải không?” Chính Hiên đang cầm mấy thứ đồ Vũ Tình mua dọc theo đường đi như một người hầu, bất mãn than thở nói.

“Đúng vậy, sao nào, không được à?” Vũ Tình trừng mắt giận dỗi đáp lại.

“Được được. Trẫm chỉ nói thế thôi mà!” Hắn dám nói không được chắc? Nếu vợ hắn mà cáu lên thì hắn nhất định sẽ không chịu nổi.

Vũ Tình vừa lòng cười. Chính Hiên đúng là rất chiều nàng, chiều đến coi trời bằng vung rồi.

“Vũ Tình, đúng là người rồi, ta còn tưởng mình nhìn lầm chứ.” Một thiếu phụ xinh đẹp bụng to hưng phấn đi tới.

Vũ Tình không tin nổi mở to mắt: “Người... Ngươi hoàng hậu? Người... Sao lại?” Vũ Tình chỉ tay vào cái bụng phồng lên của Ngụy Doanh Hoàn.

“Ừm.” Ngụy Doanh Hoàn xoa xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc: “Đây đều phải cảm ơn hoàng thượng đã đặc xá.”

“Đây là... Sao lại thế này?” Đứa bé kia không phải của Chính Hiên chứ? Bọn họ tình cũ cháy lại sao?

Ngụy Doanh Hoàn liếc mắt một cái đã biết Vũ Tình nghĩ gì: “Người đừng nghĩ lung tung, đứa bé này không phải của hoàng thượng. Hoàng thượng đã thả ta khỏi lãnh cung rồi gả chồng cho ta.”

“Thế... Người kia đối xử với người có tốt không?”

“Tốt. Hắn đối xử với ta tốt lắm. Tuy rằng hắn chỉ là một thương nhân nhưng hắn thật sự rất thương yêu ta, ta thật sự rất hạnh phúc!” Ngụy Doanh Hoàn vẽ mặt sáng bừng lên.

Chính Hiên ho nhẹ một cái, nhắc các nàng hắn còn đang tồn.

Ngụy Doanh Hoàn quả nhiên đến lúc này mới phát hiện ra Chính Hiên: “Hoàng thượng, người cũng ở đây sao?”

Vợ chồng không hoà hợp ngày xưa bây giờ lại có thể coi nhau như bạn bè, thật ra khá đặc biệt. Không biết trong lòng bọn họ cảm thấy thế nào?

Chính Hiên nhẹ nhàng gật đầu một cái, nữ nhân! Sao mà thích tán gẫu đến thế cơ chứ?

Vũ Tình đột nhiên cảm thấy buồn nôn, dịch vị như muốn trào ra từ cổ họng. Nôn khan mấy cái nhưng lại không nôn ra được gì.

“Tình Nhi, người làm sao vậy?” Chỉ thế cũng sẽ làm Chính Hiên lo lắng, vợ bảo bối của hắn không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Ngụy Doanh Hoàn trái lại lại nhìn ra chút manh mối, ý nhị nói: “Vũ Tình, người không phải là... có đấy chứ?”

Mặt Vũ Tình nhanh chóng đỏ bừng lên, cúi đầu ngậm thừa nhận. Nàng còn chưa kịp nói cho Chính Hiên biết mà? Không biết hắn đã sẵn sàng làm cha chưa nữa?

“Thật sao? Người nói cho hoàng thượng biết chưa?”

Mặt Vũ Tình lại đỏ bừng lần nữa.

“Các người đang nói cái gì thế? Có cái gì? Tình Nhi, người muốn trầm lo chết sao?” Chính Hiên sốt ruột lay lay Vũ Tình.

Ngụy Doanh Hoàn nhanh tay ngăn cản: “Hoàng thượng, đừng lay nàng như vậy. Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng...”

“Tình Nhi bị bệnh mà người còn chúc mừng trăm được à?” Chính Hiên nghi hoặc khó hiểu, hai nữ nhân này có bí mật gì không biết?

“Chúc mừng hoàng thượng sắp được làm phụ hoàng.” Ngụy Doanh Hoàn vội vàng thông báo tin mừng.

“Cái gì?” Chính Hiên nhìn về phía bụng Vũ Tình, lộ ra nét mặt ngạc nhiên mừng rỡ: “Tình Nhi, người... người có rồi?” Bên trong có đứa con đầu lòng của hắn và Vũ Tình, hắn muốn dành những gì tốt đẹp nhất cho thằng bé/ con bé.

Được Vũ Tình thừa nhận, Chính Hiên hưng phấn ném hết mấy thứ trong tay, ôm Vũ Tình nhảy dựng lên trên đường làm người qua đường không ngừng nhìn chăm chăm.

“Cẩn thận một chút nào...” Vũ Tình sợ hãi nói.

Chính Hiên lúc này mới nhớ ra, nàng là phụ nữ có thai. Nhanh chóng buồn nàng ra nhưng vẫn không kiềm chế được niềm vui sướng trong lòng: “Ta có con rồi... Trăm phải tuyên cáo thiên hạ, đại xá thiên hạ, khắp nơi ăn mừng...” Đúng rồi, hẳn phải mời Hoàng Anh đến giúp Vũ Tình an thai, hẳn phải đảm bảo con mình bình an ra đời.

“Người có phải lần đầu tiên có con đâu mà.” Nhìn Chính Hiên như thế cứ như là lần đầu tiên làm cha vậy.

“Đây không giống, đây là con của ta và người mà. Đúng rồi, trăm phải bắt đầu nghĩ tên cho nó thôi, chỉ tiếc không biết là nam hay nữ? Tình Nhi, sau này người không được chạy nhảy lung tung nữa...”

“Người dài dòng quá! Đồ ông già...” Vũ Tình nói rồi rất nhanh chạy mất. Nàng không muốn đứa con tương lai của mình cũng phiền giống Chính Hiên như vậy, nghe nói dưỡng thai trong thời kì thai nhi mới hình thành rất quan trọng.

“Tình Nhi, người đừng đi nhanh như vậy...” Chính Hiên nhanh chóng chạy đuổi theo.

Xa xa, phía trên lầu cao có một bóng dáng cô đơn đang đứng. Không, hẳn đang rất vui vẻ... Nở một nụ cười mỉm khó có được...

“Một người uống rượu chẳng phải rất cô độc sao?” Cẩn Hiên cũng rót một chén rượu, chậm rãi uống.

Vô Dạ chạm chén rượu với hẳn, hai người đều có cảm giác anh hùng gặp anh hùng.

Cẩn Hiên nhìn hai bóng người càng lúc càng xa, khó giấu vẻ buồn rầu.

“Vì Vũ Tình, chúng ta vốn nên là tình địch, nhưng cũng vì nàng mà chúng ta có thể trở thành bạn bè...”

Vô Dạ nở nụ cười nhả nhặn với Cẩn Hiên... Hai chén rượu chạm vào nhau đại diện cho tình hữu nghị giữa bọn họ vì bọn họ đều bị cùng một người từ chối...

“Ta muốn ăn mút quả ghim thành xâu (hồ lô đường í).” Vũ Tình bĩu môi, nũng nịu nói.

“Không được, mút quả ghim thành xâu rất ngọt, không tốt cho sự phát triển của đứa bé mà cũng không tốt cho cơ thể người. Không được, đừng ăn, được không?” Chính Hiên dịu dàng dỗ dành nàng.

“Người bây giờ chỉ lo cho em bé, không yêu ta nữa phải không?” Vũ Tình giả vờ giận nói.

“Không phải, sao thế được? Ta yêu con nhưng lại càng yêu người hơn.” Chính Hiên vội vàng giải thích, không ngờ lại nhìn thấy Vũ Tình cố nén cười, “Được lắm, người dám lừa ta. Có biết đây là tội lớn khi quân không...”

“Vậy được rồi, người trị tội ta là được...” Vũ Tình bày ra bộ dáng đáng thương.

“Vậy phạt người đời đời kiếp kiếp không được rời xa ta...”

Tiếng cười vang khắp nhân gian! Những người hữu tình cuối cùng sẽ có được hạnh phúc chỉ thuộc về bản thân họ! Với Vô Dạ mà nói, có thể bảo vệ cho Vũ Tình là hạnh phúc của hẳn. Còn Cẩn Hiên, hẳn cũng rất nhanh sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình...

(1): dưới gối nam nhân có vàng: người xưa quan niệm rằng đầu gối của đàn ông rất quý. Chỉ được quỳ trước cha mẹ, bậc bề trên chứ không bao giờ phải quỳ với bất cứ ai, nhất là phụ nữ.

~*~ hết chương 77 ~*~ Hoàn thành lúc 22:40:07 ngày 02/07/2011!

*tung bông**tung hoa* hoàn rồi *rưng rưng nước mắt* vậy là bộ truyện đặt móng của nhà Vi&Bi đã hoàn rồi. Chắc, chả biết nói gì nhiều, chỉ biết gửi vô vãn lời cảm ơn tới những người đã cộng tác với Bi&Vi edit truyện này: ss Tuyetinh, nàng Diệp Thiên Điểm, em Xuxu,... và hơn hết là những người đã đồng hành ủng hộ truyện từ đầu đến cuối. Xin chân thành cảm ơn!

À cái câu cuối của truyện ấy, tác giả Tuỳ Phong Thanh có ám chỉ tới truyện tiếp theo trong hệ liệt: Quân sư vương phi bên nhà nàng Lệ Nguyệt edit. Mọi người hãy đón đọc và chúc phúc cho các nhân vật yêu quý của chúng ta. Moah moah :-*

À bạn Bi buồn bã... có nhắn gửi rằng nhà mình sẽ beta lại và cố gắng hoàn thành ebook gửi đến tay mọi người trong thời gian sớm nhất mà chưa biết là khi nào :-"

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-khi-hoang-phi>